

Ngay

thần

trác

trở

[Facebook.com/hacgia149](https://www.facebook.com/hacgia149)

Tác giả: Thiên Như Ngọc

Chuyển ngữ: HẮC

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tấn Nguyên Hòa năm hai mươi sáu, trời sinh dị tượng. Vẫn đang trong tiết xuân mà đô thành Kiến Khang lại nóng như trong lò lửa, trên trời như có tám mặt trời, ánh nắng chói chang vô ngần.

Khắp nơi đều xì xào bàn tán cho rằng đây là lời cảnh báo của trời xanh, chỉ vì trong triều có người hoặc vua chuyên quyền, mũi nhọn nhắm thẳng vào tân Thừa tướng Tạ Thù.

Mà đối với sự việc này, Tạ Thù đáp lại chỉ là: “Ha ha.”

Ở Đại Tấn, sĩ thứ khác biệt, con nhà bần hàn tuy có thể thông qua thi cử chờ cơ hội vào quan trường, nhưng từ trước đến nay thường dùng gia thế để lựa chọn phẩm cấp, vì thế mới có câu “Thượng phẩm vô hàn môn, hạ phẩm vô sĩ tộc”, tầng lớp sĩ tộc luôn nắm giữ những chức quan lớn trong tay.

Mà Tạ Thù lại có một nửa dòng máu thứ dân trong người, bỗng nhiên lại leo lên được vị trí Thừa tướng, chưa kể trong triều có người không ưa mà trong dân gian cũng có người đố kỵ. Vậy nên xuất hiện tin đồn như thế cũng không phải là chuyện đáng ngạc nhiên.

Bản thân Tạ Thù lại chẳng thêm để ý, vẫn rất phấn chấn vào triều “giúp” hoàng đế đối phó với dân chúng, kiên định kế thừa con đường gian thần của gia tộc.

Thời tiết quá nóng nực nên người ra đường cũng giảm hẳn, xe ngựa của phủ Thừa tướng đi qua đường lại càng thêm chói mắt.

Dân chúng đứng ở chỗ râm bên đường nhìn qua, ồn ào bàn tán, toàn là những lời gièm pha coi thường.

Bỗng nhiên tốc độ xe ngựa giảm dần, mọi người sửng sốt, cho rằng những lời mình vừa nói bị người ta nghe thấy cả rồi, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng, lại thấy một cây quạt gấp vén màn xe lên, để lộ một gương mặt tuyệt đẹp.

Đôi mắt sáng lấp lánh ẩn chứa ý cười, giống như gió xuân tháng hai, trong nháy mắt khiến đô thành đang nhuộm sắc màu thủy mặc lại nhuộm thành sắc màu rực rỡ.

Ở Đại Tấn, thích chưng diện đã trở thành phong trào, lại càng thiên về vẻ đẹp mềm mại nhu hòa, ngay cả đàn ông cũng thoa phấn lên mặt. Tuy Tạ Thù cải nam trang, nhưng vóc người nàng lại cao ngất, lại thêm có Tạ Minh Quang ra sức huấn luyện suốt tám năm ròng, chỉ cần trang điểm qua loa là có thể đánh lừa thị giác người đối diện. Lúc bình thường, dung mạo của nàng cũng đã tinh tế sắc nét, lại thêm triều phục rộng rãi mặc lên người càng tô điểm chất phong lưu, lại có phần thanh tú khó diễn tả.

Nói luyện thuyên đã quên trọng tâm câu chuyện, mà đám đàn bà con gái lại càng hồn xiêu phách lạc, trong tay có thứ gì đều đem tới xe của nàng hết.

Tạ Thù mỉm cười, hạ màn xe xuống, che đi vô số ý nghĩ tươi đẹp.

Trở lại Tạ phủ, người hầu Mộc Bạch kiểm sơ qua, riêng số khăn tay cũng đủ làm mấy cái khăn trải giường, dưa và trái cây cũng đủ ăn mười ngày nửa tháng.

Lần xuất hiện này bất ngờ lại khiến những luồng ý kiến trái chiều giảm đi phân nửa, Tạ Thù giành được vô số trái tim của những cô gái khuê các.

Bầu không khí ở Đại Tấn cũng khá cởi mở, không bao lâu sau, xuất hiện một nhóm lớn các cô gái ngưỡng mộ Tạ Thù tuyên bố ai dám nói Thừa tướng của các nàng xuất thân thấp kém, các nàng sẽ khiến kẻ đó mất mặt.

Thời tiết nóng muốn chết, Mộc Bạch vắt khăn ướt cho Tạ Thù lau tay, đặc ý nói: “Giờ đây tiếng tăm của công tử ở đô thành đã vang xa, theo thuộc hạ thấy, sáng ngang với ngài hiện giờ cũng chỉ có Vũ Lăng vương mà thôi.”

Vốn Tạ Thù đang ngồi thẳng lưng, nghe xong chuyện này thì cả người mềm nhũn. Hiện giờ Vũ Lăng vương đang nắm giữ một nửa binh quyền thiên hạ trong tay, lúc này Hoàng đế triệu hần hồi kinh rõ ràng là không có ý tốt.

Chuyện này cũng tại ông cụ nhà nàng, trước đây không nên chèn ép người ta ra khỏi kinh thành, lại còn cố tình đuổi lúc người ta chuẩn bị thành gia lập thất.

Vũ Lăng vương vừa mới tới biên cương thì ở nhà tân nương tử lâm bệnh qua đời. Thế này thì hay rồi, người người đều nói chính Tạ Thừa tướng khiến cho người ta âm dương cách biệt, Vũ Lăng vương không hận chết nhà họ Tạ mới là lạ đấy!

Tạ Thù cầm quạt ra sức phe phẩy, vãn mồ hôi mới nói với Mộc Bạch: “Lát nữa giúp ta chuẩn bị chút quà đưa tới phủ Đại Tư Mã!”

Mộc Bạch là do một tay Tạ Minh Quang đào tạo, trung thành tuyệt đối với nhà họ Tạ, xưa nay Tạ gia rất bá đạo, nên hần rất ngạc nhiên khi nghe thấy lời này: “Công tử định làm gì thế? Ngài sợ hần à?”

Tạ Thụ xếp quạt lại, gõ vào đầu hần một cái: “Cầm cán bút quá chặt rồi sẽ hỏng, đừng nói linh tinh nữa, mau đi đi!”

Tin tức Vũ Lăng vương sắp hồi kinh đã lan truyền từ lâu, đây chính là đề tài nóng hổi được dân chúng quan tâm. Những cô gái chưa bị Tạ Thù hút hồn đều ngóng trông chuyện này, vô cùng chờ mong.

Mấy ngày sau, những ngày nắng chói chang đột nhiên biến mất, đô thành Kiến Khang lấy lại khí trời ngày xuân gió mát dễ chịu thư thái, mà đội ngũ của Vũ Lăng vương cũng vừa tới ngoại thành.

Dân chúng lại càng thêm ca tụng, không hổ là Vũ Lăng vương, vừa mới trở lại đã khiến thời tiết dễ chịu hơn rất nhiều!

Ngược lại, Tạ Thù càng thêm ra sức quật, nóng chết được, Vũ Lăng vương vừa được lòng dân, lại còn chiếm được thời cơ tốt đẹp mà đến. Lần này lại càng tôn thêm cái danh gian thần hống hách của nàng, đúng là quá phụ trợ mà!

Ngày đó trong thành, đường được vẩy nước, nhà nhà quét dọn, hai bên đường phố chật ních người vây xem.

Đầu tiên có một đội nhân mã vào thành, giơ cao Long kỳ và cờ lớn có chữ Vệ mở đường, tiếp ngay sau đó là đại quân bước nhịp đều đặn. Người đứng đầu cưỡi ngựa mặc trang phục người Hồ, mày kiếm mắt sáng, theo sau là bốn con tuấn mã kéo xe ngựa.

Mọi người ồn ào bàn tán, người cưỡi ngựa kia liệu có phải là Vũ Lăng vương, còn người ngồi trong xe ngựa phải chăng chính là mẹ ngài Tương phu nhân. Nhưng sao lại cảm thấy có điều gì không đúng nhỉ?

Vũ Lăng vương Vệ Ngật Chi từ nhỏ đã đẹp đẽ như châu ngọc, mỗi lần qua đường đều có một đoàn người vây xem, vô cùng tán thưởng. Mà nay người đang cưỡi ngựa trước mắt tuy khá tuấn tú, nhưng Kiến Khang là đô thành, thiếu gì trai đẹp, người này còn chưa đủ trình độ xếp hạng ba.

Dân chúng cứ đứng tốp năm tốp ba cùng bàn tán về một đề tài....

“Chẳng lẽ Vũ Lăng vương già đi không được như trước nữa ư?”

“Sao có thể? Theo ta thấy có lẽ Vũ Lăng vương đã bị Tạ Thù chuyên quyền kia dọa rồi, không dám quay về nữa!”

“Này!” Lập tức có một cô gái phần nộ hét lớn. “Ai dám nói xấu Tạ tướng nhà ta đấy hả? Ra đây, bản tiêu thư đánh chết hẳn!”

Phe ủng hộ Vũ Lăng vương liền hét trả: “Là nói cái kẻ danh không chính, ngôn không thuận leo lên chức Thừa tướng của các người đấy! Hẳn có điểm gì mà dám so với Vũ Lăng vương của chúng ta? Vũ Lăng vương mới là người tuyệt thế vô song!”

“Đúng là đồ có mắt không trông! Lai Phúc, đánh ả!”

“Đến đây, ta sợ người chắc?”

Một trận ẩu đả diễn ra.

Đầu bên này ẩu đả, đầu bên kia cũng có người không kiên nhẫn, muốn ghé sát đội quân để nhìn lại không cẩn thận bị người phía sau đẩy lên, va phải một cấm vệ đứng chắn dân chúng khiến cả hai đều ngã sấp xuống, trường thương trong tay vị cấm vệ kia vừa vịn đâm thẳng vào bánh xe. Nhưng ngựa vẫn chưa dừng lại, khiến xe ngựa đột ngột bị trật phương hướng, thân thương quét ngang mặt đất, sắp sửa gây thương tích cho người dân.

Người đàn ông mặc trang phục người Hồ vội vã giục ngựa tiến đến chế ngự chú ngựa kia nhưng từ trong xe có người thò ra, chỉ một tay vung chiếc roi da cuốn chiếc trường thương ra khỏi bánh xe.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, theo bản năng dời ánh mắt theo chiếc roi da kia, tận đến khi cây thương kia rơi xuống đất mới tỉnh táo lại,

lại nhìn xe ngựa, người nọ đã trở lại vị trí từ lâu, ngay cả vạt áo cũng không lộ ra.

Người đàn ông mặc y phục người Hồ lập tức nhảy xuống, một tay giữ kiếm sai bước. Người cầm vệ và người dân thường bị ngã dưới đất kia sợ hãi đến mức mặt cắt không còn chút máu, quỳ dưới đất liên thanh cầu xin tha thứ.

“Bỏ qua đi, Phù Huyền.” Bên trong xe truyền ra giọng nam trầm ấm, rung động lòng người.

Người đàn ông có tên là Phù Huyền kia đành lui về, phóng người lên ngựa, một lần nữa dẫn đường.

“Người kia mới là Vũ Lăng vương phải không?” Dân chúng hiểu ra.

Tạ Thù ngồi trong thư phòng uống trà, nghe xong chuyện Mộc Bạch bẩm báo, chớp mắt nói: “Vị Vũ Lăng vương này có vẻ rất thần bí.”

Mộc Bạch vẫn giữ vững lập trường xem thường: “Cố làm ra vẻ huyền bí mà thôi.”

Tạ Thù chép miệng, lại nói: “Xem ra, thật đúng là một mỹ nam tử.”

“Hừ, so với công tử, hẳn còn chẳng bằng một cọng lông chân.”

Tạ Thù liếc mắt nhìn hẳn tán thưởng: “Người cũng tinh mắt đấy.”

Lần này Vũ Lăng vương trở về, hoàng đế rất vui, nghe đâu ngay trong ngày hôm đó đã cho đòi hẳn vào cung nói chuyện rất lâu, cả đêm không ngủ.

Bọn họ đều không ngủ, Tạ Thù cũng không ngủ yên. Hoàng đế coi nàng như cái gai trong mắt, Vũ Lăng vương lại có mối thù với nhà họ Tạ,

hai người kia ở cùng một chỗ, chắc là nghĩ đủ là hơn chục cách khiến nàng không thể chết yên ổn phải không?

Haizz, đời trước làm bậy, đời sau khó sống là thế này đây.

Hoàng đế cả đêm không ngủ nên mệt mỏi, hôm sau cũng không thượng triều. Tạ Thù lại rất mừng, chí ít nàng cũng không cần phải dậy sớm buộc ngực.

Vừa mới sung sướng bước chân ra ngoài cửa, đã thấy Mộc Bạch cúi chào rồi thông báo: “Công tử, Vũ Lăng vương vừa phái người mang quà tặng của ngài.”

Mộc Bạch đã sớm bị quan niệm “Nhà họ Tạ là đệ nhất đại Tấn” tẩy não, cảm thấy quà tặng cho Vũ Lăng vương chẳng hề có ý nịnh bợ lấy lòng mà chắc chắn là bố thí, nhưng bây giờ bị người ta trả lại, hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ còn thiếu nước đề nghị Tạ Thù đi tìm Vũ Lăng vương làm cho ra nhẽ.

Tạ Thù lại cho rằng Vũ Lăng vương chắc chắn là muốn phân rõ giới hạn với nàng, bĩu môi nói: “Quên đi, cứ kệ hănh.”

“Công tử...” Mộc Bạch vô cùng ai oán, sao ngài có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Bấy giờ Vũ Lăng vương bề bộn nhiều việc, mượn cớ nghỉ ngơi để hồi phục sức khỏe nên vài ngày rồi vẫn chưa lên triều. Tạ Thù tạm thời chưa muốn gặp hănh nhưng hoàng đế bệ hạ thật sự rất nhiều chuyện, không thể nào kìm nén được mà phải khoe khoang ra cho thiên hạ biết bản thân đã có người giúp đỡ, hạ lệnh trong cung làm tiệc tẩy trần cho Vũ Lăng vương, yêu cầu toàn thể quan lại đều phải đến.

Tạ Thù ở trong phòng chuẩn bị, vốn định mặc triều phục, sau lại nghĩ, Vũ Lăng vương đã muốn phân rõ giới hạn, thì nàng cần gì phải nể mặt hănh?

Sĩ diện dâng trào, nàng liền gọi Mộc Bạch mang trang phục thường ngày của mình tới.

Mộc Bạch dạ một tiếng, tinh thần rất phấn chấn, thấy nàng dâng trào sức chiến đấu liền ủng hộ hết mình.

Yến hội bắt đầu vào giờ Dậu, Tạ Thù cố ý đến muộn, lúc tới cửa cung thì bách quan đã tề tựu đông đủ, tất cả đều cúi đầu hành lễ với nàng.

Thừa tướng có đặc quyền được phép đi thẳng tới cửa cung thứ nhất, không cần xuống xe. Tạ Thù ngồi trên xe cứ thẳng đường mà đi, ngay cả mặt cũng không để lộ ra. Ông cụ nhà nàng từng nói thượng cấp phải tỏ rõ uy thế, mà giờ chính là lúc nắm lấy cơ hội cáo mượn oai hùm.

Tới cửa cung thứ hai, Tạ Thù xuống xe, đã có cung nhân tới đón, Mộc Bạch liền rút lui.

Nàng vừa bước vào, đã thấy từ nội cung có một chiếc kiệu chậm chậm đi tới, chắc là một vị hoàng tử nào đó. Không bao lâu sau, một đứa bé trai khoảng mười một mười hai tuổi bước từ trên kiệu xuống, chính là vị hoàng tử thứ chín của đương kim thánh thượng.

Tạ Thù sửa sang lại trang phục vừa nói: “Tham kiến...”

“Hừ!” Cửu hoàng tử hằm hằm gất một tiếng, cắt ngang lời chào hỏi của nàng: “Chẳng qua chỉ là một đứa con hoang, giả vờ giả vịt tiến vào cung, người cũng xứng sao?”

Tất cả mọi người đều kinh hãi mà Tạ Thù cũng giật mình. Cửu hoàng tử được hoàng thượng sủng ái, thường ngày luôn kiêu căng, nhưng dám cả gan chế nhạo nàng thì thật khiến mọi người bất ngờ.

Nàng suy nghĩ một lát, chợt nhớ trước đây hoàng đế từng đề nghị phế thái tử lập cửu hoàng tử, nhưng lại bị Tạ Quang Minh ngăn cản.

Thảo nào, đây cũng là một kẻ thù.

Cửu hoàng tử vẫn chưa hết giận, lúc đi ngang qua nàng còn hung hăng va vào nàng. Tạ Thù bất ngờ không kịp đề phòng, ngã quỵ, xiêm y mắc vào bánh xe.

Đám cung nhân đứng bên cạnh sợ chết khiếp, cuống quýt tới đỡ nàng rồi bỗng nhiên đồng loạt lui xuống.

Tạ Thù đang thắc mắc thì một bàn tay nâng nàng đứng dậy, nhưng vạt áo nàng lại vướng vào cái đinh trên bánh xe, “xoẹt” một tiếng rách rời.

“...” Nàng thực sự không biết nên nói gì cho phải, quay đầu nhìn người kia, ánh mắt chột lóe sáng, sợ hãi đến mức rụt cổ lại.

Sau đó, sau đó, nàng cứ đứng yên bên cạnh chiếc bánh xe vừa quẩn rách áo nàng.

“Tham kiến Vũ Lăng vương.” Tất cả đám cung nhân quỳ xuống đầy đất.

Hay rồi, Tạ Thù nhếch môi, vừa đến đã cắt áo đoạn nghĩa, thật sự rất tuyệt.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vũ Lăng vương cũng không mặc triều phục, mặc y phục trắng muốt, viền áo thêu hoa văn cỏ thi, mái tóc cũng không buộc gọn thành búi nhưng vẫn toát lên dáng vẻ ngọc thụ lâm phong. Thần thái nhàn nhã, phóng khoáng, bên hông còn đeo một thanh trường kiếm.

Hoàng đế thật sự quá bất công, không ngờ còn cho phép hãn ngang nhiên đeo kiếm đi lại trong cung. Tạ Thù vừa mới thâm oán trong lòng, Vũ Lăng vương đã cất kiếm đi, quay đầu nhìn lại, nàng mới ngăn người.

Người đời nói từ nhỏ Vũ Lăng vương Vệ Ngật Chi đã được mệnh danh là người ngọc, vốn nàng cứ ngỡ do bọn họ cố tình tâng bốc, nhưng lúc này đây khi đối diện trực tiếp, nàng mới cảm nhận sâu sắc ý nghĩa từ đó.

Mắt đen như điểm nước sơn, mày dài như vẽ, những nét đó chưa đủ để hình dung, hãn chi đứng như vậy cũng có thể khiến người ta cảm thấy đui mù. Vạt áo phất phơ theo gió, áo dài nhẹ phủ xuống, tất cả đều toát lên một vẻ phong lưu đầy ý vị, chỉ một ánh mắt cũng khiến lòng người đối diện chất chứa tâm tư.

Nghe nói Kiến Khang từng có người khen rằng: “Viễn sơn xuất tự chi tư, kiêu nguyệt xuất vân chi mạo[1]”, quả thật không ngoa.

“Tạ tướng hữu lễ.” Vệ Ngật Chi nâng tay hành lễ, cử chỉ ung dung tao nhã.

Tâm mắt Tạ Thù lướt qua mặt hãn quét một vòng, nhin đau phủ định đánh giá về hãn của Mộc Bạch, trả lễ: “Vũ Lăng vương hữu lễ.”

Cửu hoàng tử đứng một bên thấy rất khó chịu, xông tới kéo Vệ Ngật Chi: “Trọng Khanh ca ca, sao huynh phải giúp hắn? Gian thần như thế....”

“Điện hạ vẫn nên mau qua bên đó gặp bệ hạ đi.” Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn một cung nữ bên cạnh hoàng tử, Cửu hoàng tử nhanh chóng bị người ta đưa đi.

Hắn quay đầu lại nhìn lướt qua vạt áo của Tạ Thù, sắc mặt ôn hòa: “Vừa rồi bản vương cũng là do bất đắc dĩ, Tạ tướng chớ trách. Chẳng may khiến Tạ tướng hồng y phục, mà trên xe của bốn vương lại trùng hợp có một bộ, chỉ e Tạ tướng ghét bỏ.”

“Sao lại nói như vậy?” Tạ Thù ngoài cười nhưng trong không cười: “Chỉ cần Vũ Lăng vương không chê bản tướng là tốt rồi.”

“Nói gì vậy, Tạ tướng quá khách sáo rồi.” Từ đầu tới cuối, Vệ Ngật Chi vẫn luôn tủm tỉm cười, lập tức lệnh cho cung nữ mời Tạ Thù lên xe ngựa của mình để thay y phục.

Tạ Thù cảm ơn rồi rời đi, dáng vẻ thản nhiên hưởng thụ.

Xe của nàng vô cùng xa hoa, không ngờ Vệ Ngật Chi hiện giờ thân là Vũ Lăng vương kiêm Đại Tư Mã, ấy thế mà xe của hắn mới chỉ là loại xe dành cho quan ngũ phẩm.

Chep, nếu người này không phải thật sự có phẩm chất cao thượng thì chính là loại người cố ý đối lập với nàng đến cùng, một bên hiền Vương, một bên nịnh thần, cao thấp rạch ròi.

Quá giáo hoạt!

Tạ Thù lệnh cho cung nữ canh giữ ở ngoài xe, bản thân tự trèo lên xe thay y phục. Trong xe đúng là có một bộ y phục, vẫn còn mới tinh, nhưng

chất liệu vải rất bình thường. Nhưng ngay cả như thế vẫn còn tốt hơn thứ đồ nàng mặc trước khi bước chân vào cửa lớn nhà họ Tạ rất nhiều.

Nàng mỉm cười, thay đồ không hề do dự.

Tới điện Thông Quang dự thiết yến, tiểu thái giám xướng danh suýt nữa không nhận ra nàng.

Vệ Ngật Chi cao hơn nàng nửa cái đầu, bả vai cũng rộng hơn nàng, bộ y phục này mặc trên người nàng rộng thùng thình nhưng lại càng toát lên vẻ phong lưu. Nhưng nguyên liệu vải và cách may, rõ ràng đây là quần áo dành cho thứ dân kia mà?

Tạ Thù cũng không bận tâm, bước thẳng vào trong điện.

Chậm trễ một hồi, đám quan viên chạm mặt nàng lúc trước đều đã tề tựu đông đủ, trò chuyện sôi nổi. Lúc này thấy nàng tiến vào, mỗi người đều há hốc mồm kinh ngạc.

Tạ Thù vẫn rất bình thản, tay phải khẽ nâng lên môi vờ “khụ” một tiếng, trái phải lập tức bưng tỉnh, mọi người đều vội vàng đứng dậy hành lễ với nàng.

Hoàng đế ngồi ngay ngắn bên trên, thấy nàng ăn mặc như vậy, cau mày nói: “Tạ tướng, khanh tới muện cũng không sao, nhưng sao có thể ăn mặc không trang trọng như vậy? Vũ Lăng vương vừa mới quay về, khanh lại là người đứng đầu bách quan, đây là đạo đãi khách của khanh hay sao?”

Tạ Thù biết hẳn cố tình châm ngòi gây sự, nàng khẽ mỉm cười, đôi mắt sáng như ngọc quét mắt nhìn Vệ Ngật Chi. Hẳn cũng nướng mày nhìn nàng, ý cười dào dạt, không hề nhìn ra địch ý. Cứu hoàng tử ngồi bên cạnh hẳn không giấu nổi niềm vui sướng, nụ cười tươi tắn nở trên môi, chỉ thiếu mức ngoác miệng cười to nữa là đủ bộ.

“Bệ hạ thứ tội, trên đường vi thần vào cung gặp chút chuyện, vô ý làm hỏng y phục, bởi vậy mới tới muộn. Bộ y phục này là do Vũ Lăng vương tặng cho, vi thần vô cùng cảm động....” Tạ Thù gật gù. “Hiện giờ Vũ Lăng vương thân kiêm Đại Tư Mã, quyền cao chức trọng, thế nhưng cuộc sống vẫn rất bình dị, không chỉ xe ngựa bình thường, ngay cả y phục cũng không khác mấy so với thứ dân, không hổ là lương thần của Đại Tấn ta, vi thần thật sự càng nghĩ càng khâm phục, thần thiết nghĩ bệ hạ nên ban thưởng ngàn lượng vàng, lấy đó làm tấm gương khen ngợi.”

Hoàng đế ngẩn người, rõ ràng là nàng khâm phục, vì sao lại bắt hấn chi tiên?

“Ngàn lượng vàng thần không dám nhận, được bệ hạ ưu ái, vi thần đã sớm ghi tạc trong lòng.” Vệ Ngật Chi tiếp lời, giúp hoàng đế một phen. Hấn quan sát Tạ Thù một phen, ý cười càng đậm. “Y phục này mặc trên người Tạ tướng đúng là thích hợp, lại càng hợp với khí chất của Tạ tướng.”

Đại điện im lìm, rốt cuộc Cửu hoàng tử không nhìn được nữa, ngoác miệng cười ha hả. Nụ cười này, trong đám quan viên cũng có người không nhìn được bật cười, nhưng rất nhanh chóng kìm xuống.

Tạ Thù sớm biết bản thân đảm nhiệm chức Thừa tướng không chỉ khiến hoàng đế và mấy nhà danh gia đại tộc bất mãn, ngay cả giữa đám tâm phúc của Tạ Minh Quang cũng có người bất mãn, cho nên lần này Vệ Ngật Chi trở về, lập tức có người bắt đầu dao động.

Thân phận quả nhiên là một vấn đề lớn, nhưng bản thân nàng, ngay cả việc nữ giả nam trang cũng dám thì vấn đề huyết thống con con kia chẳng qua chỉ như một bữa ăn sáng mà thôi.

“Thật à?” Nàng không những không tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ. “Ai chẳng biết Đại Tấn ta danh sĩ phong lưu, ngoại trừ Lang Tà Vương Kính Chi thì chính là ngài Vũ Lăng vương. Nay ta mặc y phục của ngài lại

có thể được ngài ngợi khen tư chất, đúng là đột nhiên được sủng mà kinh sợ. Không ngờ bản tướng tầm thường thế này lại vẫn có thể lọt vào mắt xanh của ngài, thật lấy làm hổ thẹn.”

Tất cả đều im bật, không dám giễu cợt nữa.

Tạ Thù nói xong, liền đi về vị trí bên tái, chậm rãi khoan thai, không giống như lúc vào triều mà giống như đang đi trong rừng trúc, xung quanh muôn hoa đua nở, nàng lại không dính hồng trần, như thoát khỏi trần tục, chỉ còn là một khách qua đường nhỏ bé mà thôi.

Vệ Ngật Chi từ nhỏ đã nổi danh, mắt ở trên cao, lúc này không kìm được cũng phải nhìn lại nàng vài lần. Chờ đến khi nàng đến vị trí được sắp xếp trước, bỗng nhiên liếc mắt nhìn, chiết phiến trong tay khẽ mở, che đi khóe môi khẽ nhếch lên, chỉ để lộ sóng mắt lưu chuyển, lại khiến hân hơi thất thần.

Không hổ danh hậu duệ nhà họ Tạ, hân thu lại ánh mắt, đưa rượu tới bên môi, khẽ mỉm cười.

Rượu quá ba tuần, hoàng đế vẫn còn nhớ mỗi hận Tà Thù muốn ép hân chi vàng, liền đề nghị chơi trò chơi, đương nhiên Thừa tướng phải xuất quân trước.

Bên này, Cửu hoàng tử cũng không muốn buông tha cho Tạ Thù, hân và Vệ Ngật Chi rất thân thiết, cho rằng vừa rồi Tạ Thù được Vệ Ngật Chi nhường nhịn mà còn khoe mẽ, cố ý muốn thay hân xả giận, liền đề nghị: “Hôm trước không phải phụ hoàng đã từng nói muốn triều thần hàng năm vào triều đều trình chiến tích hay sao? Theo nhi thần thấy, còn phải trình bày về cả danh tiếng nữa. Hôm nay lại có đông đủ bá quan ở đây, lại vừa đúng lúc Vũ Lăng vương trở về, chúng ta thử bình chọn xem vị đại thần nào xứng đáng với chữ “Tốt” nhất xem sao?”

Lời này nếu hoàng đế hoặc bất kỳ viên quan nào nói ra đều không thích hợp, nhưng Cửu hoàng tử tuổi còn nhỏ, trước giờ lại được vua sủng ái, nên mọi người cũng không thể nói gì.

Đám quan viên âm thầm cân nhắc, hôm nay nhân vật chính là Vũ Lăng vương, thanh danh của hắn rất tốt, đến lúc đó chỉ cần bình chọn cho hắn là được.

Nhưng trước mặt còn một vị Tà Thừa tướng đang ngồi lù lù đằng kia, chuyện này không ổn lắm.

Tà Thù thấy rất buồn cười, cả triều văn võ ai chẳng biết nàng nổi danh gian thần, mọi thứ nàng làm đều được gắn mác gian nịnh, chữ “Tốt” kia đối với nàng đúng là dùng tám gậy tre cũng không tới. Cửu hoàng tử bắt nạt nàng thành nghiện rồi sao?

Hoàng đế cũng không làm nàng bớt phiền, ngó đầu hỏi nàng: “Tà tướng đứng đầu bách quan, vậy khanh nói trước xem, theo ý khanh cả triều này ai xứng với chữ “Tốt” nhất?”

Bách quan đồng loạt thở phào một hơi, chuyện này ai mở miệng đều không ổn, hãy để Thừa tướng tự nói mình tốt là được rồi.

Tà Thù cũng không đứng dậy, chấp tay về phía hoàng đế, nghiêm trang nói: “Vi thần cảm thấy cả triều này, người xứng đáng với danh tiếng ấy, chỉ có mình vi thần.”

“Phụt!” Cửu hoàng tử vừa nhấp một ngụm rượu liền phun sạch, khuôn mặt tái mét xanh đỏ đen trắng rất ngoạn mục.

Vệ Ngật Chi vẫn mỉm cười như cũ, đặt chén rượu xuống, nhìn nàng chăm chú, dường như rất hứng thú.

Hoàng đế chấn động vì sự vô liêm sỉ của nàng, một hồi sau mới có phản ứng: “Tại sao lại vậy?”

Tạ Thù vén tay áo phe phẩy chiết phiến, thản nhiên nói: “Bệ hạ cũng biết vi thần thân phận thấp kém, từ hồi vào triều tới nay bị không ít người xem thường. Nhưng thế thì đã sao? Không chỉ không bị những lời đồn đại vớ vẩn đồn ngã, mà lúc nào cũng tận tụy với trọng trách Thừa tướng trên vai. Chẳng lẽ vi thần không phải là một tấm gương điển hình của người dốc lòng vì công việc hay sao? Sao lại không đảm đương nổi chữ “tốt” này?” Nàng nói rất xúc động, sóng mắt lưu chuyển, mơ hồ rưng rưng lệ, thiếu chút nữa đã khiến hoàng đế cũng sinh lòng trắc ẩn.

Có lẽ chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như thế, nên hoàng đế cũng nhất thời á khẩu không nói nên lời.

Đột nhiên Tạ Thù đứng dậy nói: “Vì phòng có người nói bản tướng ngụy biện, hôm nay không ngại để mọi người bình chọn bằng phiếu. Chư vị đại thần cũng không cần phải viết rõ danh tính, chỉ cần cảm thấy ai xứng đáng với chữ “tốt” thì viết tên người đó lên giấy, sau đó Cửu điện hạ tự mình đọc phiếu, đích thân bệ hạ công bố kết quả, vậy là công bằng rồi đúng không?”

Tất cả mọi người đều không dám lên tiếng, Vệ Ngật Chi gật gù: “Nghe qua cũng rất có lý, bệ hạ thấy thế nào?”

Hoàng đế vội ho một tiếng, Vũ Lăng vương đã ra mặt như thế, hẳn đành gật đầu nói: “Cứ làm như vậy đi.”

Đám cung nữ bê giấy và bút mực nối đuôi nhau đi vào, rồi rất nhanh sau đó đã có kết quả.

Một thái giám đứng trước mặt Cửu hoàng tử và hoàng đế xưng danh, Tường công công là thái giám thân cận của hoàng đế phụ trách ghi chép,

cuối cùng tổng kết lại, thật sự chính là Tạ Thù, khó khăn lắm mới nhiều hơn Vũ Lăng vương một phiếu.

“Không thể nào!” Cửu hoàng tử tức giận phất tay áo đi xuống, hoàng đế cũng nhú mày, chỉ có Vệ Ngật Chi và Tạ Thù hai người mặt không đổi sắc, phảng phất như nhân vật chính đang được mọi người nhắc đến không phải là hai người bọn họ.

Không khí kỳ lạ, hoàng đế cũng dần mất hứng, một đêm tiệc mà vẫn không chiếm được ưu thế lại còn khiến Tạ Thù vang danh. Long tâm sinh hờn giận, lấy cớ choáng đầu rời tiệc trước.

Tạ Thù thấy thế cũng lập tức cáo từ. Nàng là Thừa tướng, muốn sĩ diện thế nào cũng được, nhưng để Cửu hoàng tử tức giận thì không hay.

“Hậu duệ thứ dân đúng là kẻ không hiểu quy củ!”

Vệ Ngật Chi nâng chén rượu, liếc mắt nhìn bóng lưng nàng vội vàng rời đi, chỉ mỉm cười không nói.

Tạ Thù đi rất nhanh, chẳng buồn quan tâm tới ánh mắt đưa tình của đám cung nữ. Ra tới cửa cung đã có Mộc Bạch đón sẵn, nàng vội vàng ra lệnh: “Mang giấy bút lên.”

“Dạ.” Mộc Bạch không hề chần chừ, đỡ nàng lên xe, thắp sáng đèn lồng rồi đưa giấy và bút mực tới.

Tạ Thù xòe chiết phiến ra, đặt giấy lên mặt quạt viết viết vẽ vẽ, thỉnh thoảng lại dừng lại như nhớ tới điều gì, một lúc lâu sau mới dừng bút.

“Này, chép lại cái tên ta viết trên quạt.”

Mộc Bạch nhận lấy, lúc này mới dám hỏi: “Công tử gấp gáp như vậy là muốn viết gì?”

“Cũng không phải sốt ruột, chẳng qua thời gian gấp rút, sợ không ghi lại thì sẽ quên mất.” Nàng phe phẩy chiết phiến, tâm tư cũng dần dần dịu lại.

Hôm nay dựa theo ý của Cửu hoàng tử mà đưa ra việc bỏ phiếu bình chọn như thế, chẳng qua chỉ muốn thử một phen. Nàng nhớ rõ từng vị trí ngôi của từng quan viên, mà cung nữ cũng thu phiếu bình chọn theo trình tự chỗ ngồi. Thái giám xướng danh cũng theo trật tự đó, chỉ cần dò số chỗ ngồi, sẽ biết ngay người nào chọn nàng, người nào không chọn nàng.

Nếu vốn không phải là người của Tạ gia, cũng không có gì đáng trách, nhưng nếu người phe Tạ gia lại không chọn nàng, vậy cũng nên có hành động gì đó.

Nàng nhắm mắt lại cẩn thận tính toán, bỗng nhiên sững sốt, cầm tờ giấy trong tay Mộc Bạch nhìn lại xem, khóe môi nhếch lên: “Không thể nào...”

Vệ Ngật Chi thế nhưng lại... chọn nàng!!!

Có phải do chính bản thân nàng nhớ nhầm rồi hay không???

[1]: cốt cách tựa viễn sơn, khuôn mặt tựa trăng sáng

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Vệ Ngật Chi xuất thân từ Hà Đông Vệ thị, đây cũng là một đại gia tộc danh vang ngập trời.

Thời kỳ nhà họ Vệ vẫn còn huy hoàng, ngay cả đương kim thái hậu cũng xuất thân từ nhà họ Vệ, tiếc rằng sau này bị hai nhà Vương Tạ liên thủ đánh bại. Xong xuôi, hai nhà lại quay ra tranh đấu với nhau, kết quả nhà họ Tạ một lần nữa chiến thắng, oai phong suốt mấy chục năm qua.

Cho nên, thù hận giữa Vệ Ngật Chi và Tạ Thù, nói nhỏ là chuyện chung thân đại sự bị phá đám, nói lớn chính là mối thù giữa hai gia tộc.

So với những người khác trong Vệ gia, mẫu thân của Vệ Ngật Chi Tương phu nhân mới là người tài của gia tộc. Bà xuất thân danh môn, tài danh vượt bậc, tuy chỉ là một người phụ nữ nhưng ở Đại Tấn cũng là nhân vật nức tiếng một thời. Nhưng so với danh tiếng vang dội, bà càng nổi tiếng hơn vì tính tình nóng nảy.

Chân trước Vệ Ngật Chi mới trở về phủ, Tương phu nhân đã ở phía sau lưng xông tới hỏi: “Sao rồi, sao rồi? Tiểu tử thối nhà họ Ta kia đã rất xấu hổ và giận dữ muốn nhảy sông tự tử rồi phải không?”

Vệ Ngật Chi cười tủm tủm cầm tay bà: “Sáng nay mẫu thân đại nhân tới gặp Cửu điện hạ vì chuyện này phải không? Y phục của con trước giờ toàn đồ tốt, có bao giờ dùng loại vải thô như thế đâu?”

Tương phu nhân đỏ mặt nói: “Chẳng phải vì nương báo thù thay con đó sao? Chỉ tại lão già họ Tạ khốn kiếp kia hại ta không thể sớm ngày ôm

tôn tử, sao ta có thể dễ dàng bỏ qua cho tôn tử của hãn cơ chứ?”

Vệ Ngật Chi cười mà không nói, chỉ có thể ngậm thừa nhận, để bà yên lòng.

Rõ ràng đêm yến hội vừa rồi đã gây chấn động không nhỏ cho hoàng đế, hôm sau lại tuyên bố không lâm triều. Nhưng lại cố tình thông báo tin tức cho các quan viên khác, chỉ có Tạ Thù vào tận trong cung mới biết được chuyện này.

Một chuyển tay không... coi như rèn luyện thân thể!

Còn chưa qua giờ Mão, mặt trời chỉ vừa mới lên. Tạ Thù một thân triều phục trở về, trên đường đi các tiểu cung nữ đồng loạt quỳ xuống, mọi người đều liếc mắt nhìn nàng. Khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, lại có thêm triều phục trang trọng làm nền càng lóa mắt, ống tay áo khê đung đưa theo từng bước đi càng làm tôn thêm khí chất của nàng.

Tạ Thù ở trong triều giả vờ giả vịt, âm thầm xem trò vui, thoáng nhìn thấy có cung nữ lén nhìn nàng, lại còn cố ý chớp mắt vài cái với đối phương, điều đó càng khiến tiểu cô nương nhà người ta xấu hổ đến nỗi chôn mặt vào đầu gối. Đợi khi nàng vừa rời đi, nhóm cung nữ kia lập tức lao tới đập tiểu cung nữ.

“Khá khen cho tiểu hồ ly nhà người, dám câu dẫn Thừa tướng nhà ta!”

“Hứ, Thừa tướng là của ta, người xê qua một bên đi!”

“Người mới là người phải tránh qua một bên thì có! Rõ ràng người từng nói người thích Vũ Lăng vương cơ mà!”

Xe ngựa vừa ra khỏi cửa cung, chẳng bao lâu sau, chợt thấy phía trước xuất hiện xe của Vũ Lăng vương, đang từ phía đối diện chạy đến. Tạ Thù

còn tưởng mình nhìn nhầm, vội vàng kêu ngừng xe, tập trung nhìn kỹ, Vệ Ngật Chi đã vén màn thò mặt ra.

“Ừa, Vũ Lăng vương muốn vào triều ư?”

Vệ Ngật Chi mỉm cười gật đầu: ‘Hôm nay bạn chút chuyện nên mới tới chậm. Sao rồi, nhìn dáng vẻ của Tạ tướng, chẳng lẽ đã bãi triều rồi?’

Tạ Thù bật cười: “Làm gì có, hôm qua bộ hạ quá chén, nên hôm nay không lâm triều. Bản tướng còn tưởng rằng chỉ có phủ Thừa tướng không nhận được thông báo, không ngờ ngay cả phủ Đại Tư Mã cũng vậy.”

“Thì ra là thế.” Vệ Ngật Chi giật mình. “Nếu đã vậy, bản vương liền cùng Tạ tướng về thôi.”

“Như thế cũng tốt.” Tạ Thù buông màn xe, quay sang cười nói với Mộc Bạch: “Đúng là kẻ hiểu lòng người, sợ ta vì thế mà ghen ghét bộ hạ, nên ra vẻ vội vàng tới, chỉ để chứng minh bộ hạ không cố ý nhắm vào ta.”

Mộc Bạch “à” một tiếng: “Thuộc hạ còn tưởng rằng Vũ Lăng vương thật sự không nhận được thông báo cơ đấy.”

“Bộ hạ coi trọng hãn như thế, dù có không báo cho toàn thể văn võ bá quan trong triều cũng không thể không báo với hãn.” Tạ Thù nhẹ nhàng xoa đầu Mộc Bạch: “Người vẫn còn là một đứa trẻ đơn thuần, cố gắng giữ vững nhé.”

“...”

Buổi sáng ngày xuân, xe ngựa xa hoa của phủ Thừa tướng song song chạy cùng xa giá giản dị của Vũ Lăng vương trên đường lớn, khiến mọi người đều bất ngờ háo hức vây xem.

Mộc Bạch quyết miệng nói: “Không có lẽ nghi, cho dù là quận vương kiêm Đại Tư Mã, hẳn vẫn còn thấp hơn công tử ngài là Thừa tướng một cấp, sao lại dám để xa giá chạy song song với ngài?”

Tạ Thù phe phẩy chiết phiến cười cười.

Đây chính là chỗ giao hoạt của Vũ Lăng vương, nếu hẳn chỉ ẩn nhẫn sẽ khiến nàng đề phòng, nếu cố tình khiêu khích lại khiến nàng cảm thấy không đủ sức ép. Lần đó hẳn ở trên yến hội cố ý mượn y phục làm khó nàng, tám phần cũng là vì nguyên nhân này.

Nàng thở dài, tâm tư người này khó lường, thật sự rất khó đối phó.

Đúng lúc đó, Vệ Ngật Chi bỗng nhiên gọi nàng một tiếng. Tạ Thù vén màn lên, trong tầm mắt hiện ra khuôn mặt sáng như châu ngọc được ánh nắng chiếu rọi của hắn, nụ cười rạng rỡ bên môi hận không thể hòa tan ánh mắt người xem.

Đám đàn bà con gái xung quanh thoáng thốt kêu lên, ngày Vũ Lăng vương vào thành còn chưa lộ mặt, hôm nay đột ngột vén màn, sao có thể không khiến các nàng kinh ngạc? Mà đến khi Tạ Thù lộ mặt, tiếng kêu của đám đàn bà con gái lại vang lên, khí thế không kém tiếng hô vừa nãy là bao.

Tạ Thù nhìn Vệ Ngật Chi, lộ ra vẻ bất đắc dĩ: ‘Vũ Lăng vương bỗng nhiên gọi bản tướng có việc gì vậy?’

Vũ Lăng vương thích thú bật cười: “Không có gì, chẳng qua muốn xem có đúng Tạ tướng được người người yêu thích như lời đồn hay không mà thôi, xem ra là thật rồi.”

Tạ Thù hơi nheo mắt lại: “Nghe ý tứ lời này, chẳng hay Vũ Lăng vương muốn so sánh với bản tướng hay sao?” Nàng dùng chiết phiến nhẹ nhàng che đi khuôn mặt: “Nên cùng muốn lộ mặt?”

Vệ Ngật Chi còn chưa kịp trả lời, chỉ nghe “bùm” một tiếng, đã có người ném dưa và trái cây lên xe ngựa của Tạ Thù, hiển nhiên là vì hành động vô ý của nàng làm mê mẩn đầu óc.

“Nhìn đi, bản vương còn chưa nói gì, cuộc đấu đã bắt đầu rồi đấy.” Vệ Ngật Chi cười cười buông màn xuống, bên kia đã có người ném dưa và trái cây lên xe ngựa của hắn.

Nhất thời hai bên đường lớn đông nghịt người, ào ào ném dưa và trái cây, một trái một phải đều tự đứng thành hàng, ngăn cách rõ ràng, ngay cả Mộc Bạch và Phù Huyền cũng bị lôi ra so sánh cao thấp.

Đội hình hai bên từ chỗ im lặng đánh giá đi tới chỗ dùng tiếng nói để đối kháng, một bên hét Thừa tướng nhà ta mã mạo vô song, tài hoa cái thế, bên kia hét lại rằng quận vương nhà ta tao nhã tuyệt đỉnh, chiến công lớn lao, hai bên đều tự đem người mình yêu mến thổi phồng lên tận trời.

Người vui vẻ nhất có lẽ chính là những người bán dưa và trái cây bên đường, tiền về, tiền về aaa!

Cho đến khi xe chạy qua đoạn đường cái thật dài ấy, đến ngã ba, hai xe dừng lại sắp chia tay.

Tạ Thù vén màn xuống xe, đi tới bên cạnh xe Vệ Ngật Chi nói: “Nghe đồn Hà Đông Vệ thị nhiều mỹ nam tử, hôm nay đi cùng một đoạn, bản tướng đã được chiêm nghiệm. Diện mạo của Vũ Lăng vương quả nhiên chấn động thiên hạ, thảo nào xe ngựa chất đầy hoa quả.”

Vệ Ngật Chi cũng tự mình xuống xe, triều phục huyền sắc thêu hoa văn tối màu càng tôn thêm quý khí trên người hắn, hắn ôn hòa cười nói: “Tạ tướng quá khen rồi, bản vương đâu thể so được với Tạ tướng?”

Hai người giả vờ giả vịt khiêm tốn một phen, Tạ Thù đột nhiên hơi đỏ mặt, vội ho một tiếng nói: “Bản tướng vừa rồi nhìn thấy trên xe ngài có

không ít lựu và mận, nói ra thật xấu hổ, bình thường bản tướng rất ít khi ăn vặt, nhưng lại rất thích ăn hai loại quả này, không biết...”

Vệ Ngật Chi cười khẽ, liền nói ngay: “Phù Huyền, đem lựu và mận trên xe bản vương sang xe Thừa tướng đi.”

Phù Huyền khẽ nhíu mày nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Chỉ một lát sau, đám dân chúng lặng lẽ theo dõi đằng xa liền lan truyền việc này.

“Hi, các người đừng cãi cọ nữa, ngay cả Vũ Lăng vương cũng còn tự mình tặng trái cây cho Thừa tướng, chứng rõ đã có ý chấp nhận chịu thua rồi còn gì!”

“Ha ha ha! Đã nói rồi mà, Thừa tướng nhà ta đẹp nhất Đại Tấn!” đám người ủng hộ Tạ Thù vênh váo tự đắc.

“Không, không, không! Ta không tin!” Đám người ủng hộ Vệ Ngật Chi hét lên.

Sau khi chia tay, cách qua lớp màn, Phù Huyền nhỏ giọng hỏi Vệ Ngật Chi: “Quận vương đâu cần phải dung túng cho Thừa tướng như vậy? Rõ ràng hẳn muốn ra vẻ cho mọi người thấy là mình thắng.”

“Hết cách rồi, chuyện đấu đá này vốn do bản vương thuận miệng bịa chuyện mà ra, đại trượng phu đứng trong trời đất, chẳng lẽ chỉ dựa vào gương mặt mà thôi?” Vệ Ngật Chi nói, bỗng nhiên cười khẽ: “Nhưng, vị Tạ tướng này rất thú vị.”

Tạ thừa tướng rất thú vị kia về tới tướng phủ liền ngồi phía sau án chuyên tâm ăn lựu, Mộc Bạch đứng bên vừa lột vỏ cho nàng vừa đặc ý nói: “Thuộc hạ nói đúng rồi mà, Vũ Lăng vương kia vẫn còn kém công tử nhiều lắm.”

Tạ Thù lơ đãng bĩu môi: “Lời nói quá vẹn toàn, cầm trọng binh trong tay mà vẫn được bệ hạ coi trọng, điểm ấy công tử ta đây phải bội phục hẳn.”

Mộc Bạch khinh thường trợn trừng mắt.

Trong viện đã bắt đầu đốt đèn, lão quản gia đi tới trước cửa thư phòng, làm như không nhìn thấy hạt lựu rơi đầy đất, bậm báp: “Công tử, bên phủ Đại Tư Mã sai người đưa quà tới cho ngài.”

“Hử?” Tạ Thù đứng dậy, “Mang tới đây.”

Mộc Bạch lập tức đi ra cửa nhận lấy, hóa ra lại là một bộ y phục trắng muốt, hẳn cầm trong tay nhìn nhìn, bất ngờ nói: “Công tử, đây không phải là y phục hằng ngày mà ngày ấy ngài đi dự tiệc đó sao?”

Tạ Thù đón lấy, quả đúng là như vậy.

Lúc nàng vừa nhìn thấy bộ y phục bằng vải thô kia chỉ biết Vũ Lăng vương cố ý dùng vấn đề xuất thân để khinh bỉ nàng, sau khi thay đồ xong liền để bộ y phục đã hỏng ở lại, thoát nhìn như là đã quên không lấy, thực ra là “quà đáp lễ”.

Ý tứ chính là: Ấy dà, nhìn người khổ sở như thế, y phục của bản tướng tuy đã hỏng nhưng vẫn còn đáng giá lắm, bố thí cho người đó.

Giờ lại bị đem tặng ngược lại, chẳng lẽ Vệ Ngật Chi cũng có ý “đáp lễ” hay sao?

Với suy nghĩ đó, Tạ Thù chăm chú nhìn kỹ bộ y phục, rồi cũng ngẩn người.

Vạt áo bị kiếm chém đứt nay đã được sửa lại, chỗ đường may được dùng loại sợi tơ vàng ròng tốt nhất để thêu hoa văn, thoát nhìn còn đẹp đẽ

quý giá hơn lúc ban đầu.

“Người đưa tới có nói gì không?”

Quản gia nói: “Người tới nói Vũ Lăng vương đã ra lệnh phải đưa y phục tới tận tay công tử, loại sợi tơ vàng ròng này là chiến lợi phẩm mà ngài ấy đoạt được khi giao chiến với Thổ Dục Hồn[1], nay tặng cho ngài làm quà hoàn lễ.”

Tạ Thù buồn cười: “Nhưng hãn cũng đâu có nhận quà của ta đâu.”

“Vũ Lăng vương nói đó là không có công không thể hưởng lộc, nhưng y phục này lại do chính tay hãn làm rách, đương nhiên muốn trả lại nguyên vẹn.”

Tạ Thù gật gù: “Ta hiểu rồi, đây là điều nên làm.”

Nàng chép miệng hai tiếng, yển hội ngày ấy, Vệ Ngật Chi trước chế nhạo nàng, sau lại cho nàng một phiếu, cuối cùng là có ý gì. Đối thủ này rất mạnh, nhìn hãn trước sau bất nhất như thế, biến người hoàn toàn không đoán được hãn đang tính toán điều gì, nếu là người thiếu kiên nhẫn, chắc chắn sẽ bị rối loạn trận tuyến.

Nàng đưa y phục giao cho Mộc Bạch, lệnh hãn cất cẩn thận, không hề khách sáo mà nhận lại món quà này.

Xong việc, đang định ngồi xuống tiếp tục ăn lự thì không ngờ quản gia lại quay lại.

“Công tử, công tử, không hay rồi, lão nô vừa nhận được tin, Nhiễm công tử tự sát rồi.”

Tạ Thù đang ăn lự nghe thấy vậy thì nghẹn lại, ho nửa ngày, trong lòng vô cùng bồn chồn, Nhiễm công tử là vị ấy ư?

[1] dân tộc Thổ Dục Hồn (dân tộc thiểu số thời cổ, ở tỉnh Thanh Hải và Cam Túc ngày nay, thời Tùy Đường đã từng xây dựng được chính quyền)

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Nhà họ Tạ là một đại gia tộc, ở trong tướng phủ có tới gần trăm người. Tạ Thù bước chân vào cửa nhà họ Tạ tương đối muộn, thời gian đó suốt ngày bị Tạ Minh Quang dạy hết cái này đến cái kia, không hề có cơ hội tiếp xúc với người khác, nên nàng chỉ biết có vài người trong phủ.

Quản gia vội vã đi xử lý chuyện của Nhiễm công tử, nàng chẳng còn lòng dạ nào ăn lựu tiếp, quay sang hỏi Mộc Bạch: “Nhiễm công tử là người như thế nào?”

Mộc Bạch trả lời: “Có điều công tử không biết, ấy chính là nếu luận về bồi phận, ngài còn phải gọi Nhiễm công tử một tiếng ‘đường thúc’, hẳn vốn là cháu của đại nhân.”

Đại nhân là Tạ Minh Quang, đã là cháu của Tạ Minh Quang thì phải là con của đệ đệ Tạ Minh Quang. Huynh đệ Tạ Minh Quang đã sớm tách ra ở riêng, theo lý mà nói Nhiễm công tử phải do chi thứ hai nuôi dưỡng, làm sao có thể ở lại trong tướng phủ chứ? Tạ Thù rất thắc mắc.

Mộc Bạch nói tiếp: “Nhưng vì sau này đã xảy ra chuyện, nên thân phận hẳn có chút thay đổi...”

Tạ Thù nghi hoặc: “Xảy ra chuyện gì?”

Mộc Bạch quay trái quay phải, xác định không có ai, mới thần thần bí bí thì thà thì thào một hồi, nói xong còn ra vẻ “bình thường ta không kể cho ai nghe đâu”.

“À...” biểu cảm Tạ Thù nói không nên lời.

Mối quan hệ giữa Tạ Minh Quang và nhị đệ Tạ Minh Huy như nước với lửa, một người cho rằng đệ đệ kém cỏi, muốn đề bạt cũng không đề bạt nổi, người kia lại cho rằng ca ca không tốt, làm đến chức Thừa tướng mà cũng không thêm cất nhắc lão, lại còn coi hai thằng con trai của lão không đáng một xu.

Đường con cái của Tạ Minh Quang hiếm muộn nên Tạ Minh Huy chỉ thẳng được mỗi điểm này, năm lão năm mươi tuổi, tiểu thiếp lại sinh cho hẳn một cậu con trai, khiến hẳn đặc ý đến mức râu vênh lên tận trời.

Sau đó, mỗi lần lão tới thăm hỏi Tạ Minh Quang đều phải dắt cậu nhóc kia theo, vênh vác vô cùng. Mà thằng nhóc càng lớn càng thông minh lanh lợi, rửa sạch nỗi sỉ nhục của hai người anh bị Tạ Minh Quang ghét bỏ, càng khiến lão thêm vui sướng.

Nào ngờ đâu, ngày vui ngắn chẳng tày gang, ngày Tạ Minh Huy đại thọ sáu mươi, mở tiệc đãi khách, sóng gió hậu viện nổi lên...không ngờ tiểu thiếp xinh đẹp như hoa như ngọc kia lại bị người ta tố cáo là thông dâm với người ngoài, tra hỏi một hồi, giờ thì hay rồi, ngay cả con cũng không phải là con của lão.

Giống như sét đánh giữa trời quang, Tạ Minh Huy ngất xỉu ngã vật xuống đất, nuôi con thay người khác mười năm, chẳng khác nào lão coi tiền như rác hay sao?

Lúc đó Tạ Minh Quang cũng có mặt, góp sức xử lý mọi chuyện, không nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, phân phát quà tặng cho đám khách khứa, như thế tránh được việc xấu trong nhà bị bàn tán ra ngoài.

Sau đó Tạ Minh Huy nhanh chóng giải quyết tiểu thiếp kia, còn định xử lý nốt đứa bé nhưng Tạ Minh Quang lại đem nó về tướng phủ nuôi dưỡng.

Nghe nói là vì ông cụ ghét đệ đệ.

Nghe nói là vì ông cụ muốn tích chút âm đức.

Nghe nói người mà tiểu thiếp kia lén tình tự vốn chính là Tạ Minh Quang.

Quản gia tướng phủ phần nộ rống to: “Đại nhân đã một đồng tuổi, các người đừng có vu oan giá họa cho lão nhân gia!”

Dù sao câu chuyện nhiều uẩn khúc như thế vẫn cứ bị chìm xuống, đứa bé không rõ lai lịch kia vẫn bình an trưởng thành trong tướng phủ, đám người hầu không dám nói luyên thuyên, vì hãn tên là Tạ Nhiễm, chỉ có thể dùng một danh xưng mờ ám không rõ ràng gọi hãn là: Nhiễm công tử.

Tuy chuyện này nghe qua rất lằng nhằng, nhưng trong lòng Tạ Thù đã có suy đoán riêng.

Mộc Bạch từ nhỏ đã sống ở nhà Tạ tộc trưởng, chắc chắn hãn biết nhiều chuyện cũ hơn nàng. Dựa vào lời hãn nói, khi Tạ Nhiễm bước chân vào phủ, phụ thân nàng đã bước trên con đường luyện đan cầu tiên không quay đầu lại, lý do Tạ Minh Quang đem đứa bé kia về đây, có lẽ dự định sẽ để hãn kế thừa sự nghiệp của ông cụ.

Nhưng, xuất thân của Tạ Nhiễm thật sự khiến nhiều người chỉ trích, một khi bại lộ, chắc chắn đám người dưới khó lòng phục tùng, hơn nữa lại không có huyết thống Tạ gia, có lẽ Tạ Minh Quang cũng đã lo lắng tới vấn đề này.

Có lẽ chính vì lý do đó mà sau này ông cụ mới đón nàng về phủ, cho dù nàng xuất thân hèn kém, nhưng vẫn còn tốt hơn Tạ Nhiễm nhiều, hưởng hồ nàng có huyết thống nhà họ Tạ, là con riêng duy nhất của dòng tộc đình, đương nhiên khác hãn.

Cứ như vậy mà suy đoán, Tạ Thù cũng hiểu được vì sao Tạ Minh Quang chưa bao giờ nhắc tới người này trước mặt nàng, có lẽ vì sợ nàng không vui.

Những điều nàng biết, không biết Tạ Nhiễm có biết hay chẳng? Nàng đứng dậy, sửa lại vạt áo, nói với Mộc Bạch: “Dẫn ta đi gặp vị đường thúc đó đi.”

Tạ Nhiễm ở tại Lưu Vân hiên, nằm phía tây bắc tương phủ, tuy khá nhỏ nhưng cũng là nơi cảnh vật nên thơ, hữu tình đặc sắc. Trong viện còn có một khoảng ao nhỏ, những cánh hoa mỏng manh bay lả tả đáp xuống mặt nước, dưới ánh trăng trông thật uyển chuyển, đẹp như tranh.

Tạ Thù đi theo Mộc Bạch tới cửa viện, đúng lúc gặp quản gia và đại phu đi ra, liền hỏi thăm vài câu. Đại phu nói tình trạng Tạ Nhiễm nguy kịch, may mà phát hiện sớm nên không có vấn đề gì lớn, chỉ để lại vết thương nhỏ ở cổ mà thôi.

Nàng gật gật đầu, khoanh tay đi đến cạnh cửa, ở đó đã sớm có một gã người hầu lạnh lợi đứng đó.

“Bái kiến thừa tướng.”

Tạ Thù hỏi: “Vì sao công tử nhà người lại muốn tự sát?”

Gã hầu nghe thế, mắt cũng hơi đỏ lên: “Là nhị vị đại nhân ở chi thứ hai bỗng nhiên tìm tới, nói công tử là người ngoài, bảo người rút khỏi nhà họ Tạ đi, công tử giận quá nên mới ra nông nỗi này...”

Tạ Minh Huy đã sớm qua đời, nhị vị đại nhân ở chi thứ hai chính là con lão, cũng chính là hai đường thúc của nàng.

Nàng từng nghe Tạ Minh Quang nói qua về hai người này, lão đại à Tạ Đôn trầm mê tửu sắc, cả ngày vùi mình chốn trăng hoa, lão nhị Tạ Linh

không thích viết văn, suốt ngày ảo tưởng làm tướng quân, tiếc rằng lại là người mắc bệnh lao.

Lúc Tạ Minh Quang còn tại thế đã từng đánh giá ngắn gọn bằng hai từ: “bại hoại”.

Trong lòng Tạ Thù đã trù tính sẵn, nhanh chóng đi vào phòng.

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, cách một bức bình phong, có thể nhìn thấy một bóng người nửa nằm nửa ngồi dựa vào đầu giường.

Gã hầu đi vào nói nhỏ vài câu, người trên giường vẫn không nhúc nhích, Tạ Thù liền dứt khoát đi thẳng vào trong.

Tuổi tác hai người tương đương nhau, trên người Tạ Nhiễm mặc áo dài màu trắng rộng thùng thình, ngũ quan thanh tú, nhưng sắc mặt lại quá nhợt nhạt, trên cần cổ có một vết đỏ hồng nhìn càng thấy ghê người.

Chẹp, cũng mạnh tay ra phết!

Cảm thấy có người đến gần, Tạ Nhiễm giương mắt nhìn tới, biểu cảm bình thản, ánh mắt lạnh lùng, chỉ liếc mắt một cái rồi lại thu tầm mắt trở về, không hề có chút gợn sóng: “Làm phiền tộc trưởng lo lắng.”

Tạ Thù vội ho một tiếng, lệnh người hầu lui ra, cười tủm tỉm đi tới gọi một tiếng: “Đường thúc.”

Tạ Nhiễm ngẩng phắt đầu lên, giống như nhìn thấy quỷ.

“Sao đường thúc lại nhìn ta như vậy? Tuy rằng ngươi còn nhỏ hơn ta một hai tuổi, nhưng xét ra vẫn là bề trên, ta gọi ngươi một tiếng đường thúc cũng là điều phải làm.”

Trên mặt Tạ Nhiễm lộ vẻ phẫn uất: “Ta không có huyết thống Tạ gia, chẳng qua chỉ là con riêng của tiện thiếp mà thôi.”

Nói vậy, đây chính là lời mà hai vị đường thúc của chi thứ hai mắng hăn rồi.

Tạ Thù ngồi xuống bên giường, xòe chiết phiến quạt cho hăn vài cái, giống như muốn xua tan cơn giận của hăn: “Trùng hợp ghê, ta cũng là con riêng đó. Đường thúc, người xem, ta với người đồng mệnh tương liên, nên giúp đỡ nhau mới đúng, vì sao người lại nỡ đi trước một bước thế?”

Tạ Nhiễm bị kiêu ăn nói lưu manh của nàng chặn họng, nhúu mày nói: “Tộc trưởng nói vậy là có ý gì?”

Lúc này Tạ Thù mới thu lại vẻ cợt nhả, thấp giọng nói: “Đường thúc được tổ phụ nhà ta nuôi dạy bao nhiêu năm, hăn là có chỗ hơn người, hiện giờ chỗ dựa vững chắc đó đã không còn, người rơi vào cảnh bị người người coi thường, thà đem bản lĩnh ra giúp đỡ chất nhi là ta mới phải. Người xem, tuổi tác giữa ta và người không quá cách biệt, thân thể cường tráng, chắc chắn còn sống rất lâu, sau này người đừng lo chỗ dựa vững chắc này đột ngột sụp đổ nữa.”

Tạ Nhiễm hiểu ra, vẻ mặt càng thêm kiêu ngạo: “Hóa ra tộc trưởng đến đây là vì lý do này. Ta thấy cũng chưa chắc, ít nhất thì đám thế gia đại tộc cũng không hi vọng người sống lâu đâu.”

“...” Tạ Thù xoa xoa mũi.

Tạ Nhiễm quay mặt qua chỗ khác: “Tộc trưởng đi thông thả, không tiễn.”

“Được rồi.” Tạ Thù đành phải đứng lên, ra vẻ tiếc nuối thở dài: “Ngày khác ta đây sẽ lại tới thăm đường thúc, những lời ta nói hôm nay, người cũng nên suy nghĩ đi. Thực ra bản thân người cũng hiểu rõ, tổ phụ giữ người lại, không phải vì ngày này hay sao?”

Rời khỏi Lưu Vân hiên, Mộc Bạch háo hức tới đón, Tạ Thù phe phẩy cây quạt trong tay phát biểu tổng quát: “Kiêu ngạo, quá kiêu ngạo!”

Thế gia đại tộc không hi vọng nàng sống được lâu ư?

Về điểm này, Tạ Thù không hề nghi ngờ, nàng bắt đầu tỉ mỉ chú ý đến các đại gia tộc khác, bắt đầu từ trong triều.

Dạo này trong triều không có chuyện gì lớn, tầm mắt hoàng đế đều tập trung trên người Thừa tướng là nàng, mỗi ngày lên triều đều ra sức nhìn chòng học, hận không thể xuyên thủng người nàng.

Nếu không phải hoàng đế thật sự là thuần khiết ngay thẳng, có lẽ đám sử quan đều nhanh chóng viết điều đầu tiên trong lịch sử thời kỳ này rằng hãn có sở thích với đàn ông.

Soi mới vài ngày, hoàng đế liền đổi sách lược, hôm nay lại nhai chính sự kết thúc, bỗng nhiên bắt đầu than thở, chân thành nói với Tạ Thù: “Đợt trước mới bước vào hè, trời sinh dị tượng nóng bức, hôm nay trầm lại nghe thấy ở quận Hợp Phố có người nhìn thấy trên biển có khói đen không tan, chỉ e lại là dị triệu[1]. Từ lúc Tạ tướng lên chức Thừa tướng tới nay liên tiếp xảy ra dị triệu, chỉ e trong dân gian lại nói huyền thuyên, thời gian này cũng nên nghỉ ngơi một chút, tránh để người khác tìm được đề tài đàm tiếu.”

Lời của lão già nghe có vẻ chân thành tha thiết, vì nàng mà suy nghĩ, nhưng sao Tạ Thù lại không nghe ra được thâm ý trong lời hãn cơ chứ.

Yến hội lần trước nàng đã ghi nhớ rõ danh sách trong đầu, gần đây nàng mới có vài hành động nhỏ, hoặc đẩy đi hoặc loại bỏ, điều đó có ảnh hưởng tới một vài vị quan to, chắc chắn mấy người này lại tới chỗ hoàng đế kêu khóc rồi.

Tạ Thù làm việc rất cẩn thận, một mặt muốn ổn định tâm phúc của Tạ Minh Quang, mặt khác đương nhiên cũng phải bồi dưỡng tâm phúc của bản thân. Vì thế, nàng vừa xử lý con cháu của người khác, vừa chiêu thêm người mới, chẳng may “không cẩn thận” đào thải con cháu của hai kẻ tâm phúc của hoàng đế.

Một người là Ngự sử trung thừa, lúc nàng vừa mới làm Thừa tướng, người này đã dâng tấu tố cáo, nói nàng xuất thân không rõ, không thể đảm nhiệm việc triều chính. Còn người kia là Xa kỵ tướng quân, lúc đó tố cáo nàng e sợ Vũ Lăng vương hồi triều, ra sức thao túng cấm quân đô thành.

Đêm khuya hôm qua hoàng đế biết được việc này, giận đến tái mặt, không thể lưu thông, khiến Viên quý phi tới thị tẩm sợ tới mức hét lên một tiếng “má ơi”, lăn xuống trước giường, còn đập hấn một cước.

Giờ nhớ lại, hấn càng thêm giận, vừa xoa lòng bàn chân, vừa trừng mắt nhìn Tạ Thù, lời này nói trắng ra chính là muốn bảo nàng tự ngấm lại thanh danh của bản thân, sao lại có thể bất lương đến thế!

Tạ Thù cung kính hành lễ nói: “Bệ hạ nói phải, vi thần cũng có nghe qua chuyện quận Hợp Phố, cũng may Thái sử lệnh đã sai người điều tra, chỉ vài ngày nữa sẽ có kết quả rõ ràng, đến lúc đó lời đồn sẽ tự tiêu tán.”

Hoàng đế mặt cau mày có hừ một tiếng, tiện thể trừng mắt lườm Thái sử lệnh một cái, cầu cho người không điều tra ra được!

Lúc này, Vệ Ngật Chi người rất ít khi lên tiếng trong triều đột ngột phát ngôn: “Nói tới chuyện ở trên biển xuất hiện khói đen, vi thần trước kia cũng từng nghe người Nhu Nhiên nói qua, đây chính là một điềm cực xấu, e rằng còn nghiêm trọng hơn sự nóng bức của mùa hè vừa rồi.”

Hoàng đế nghe thế, tâm tình sáng khoái hơn hẳn.

Ai chẳng biết người Nhu Nhiên vốn sống trong sa mạc, nghe người Nhu Nhiên đồn đại chuyện trên biển thì chi bằng người tới tìm Thái hậu hỏi đồ ăn của dân thường là gì còn hơn? Điều này có ý nghĩa gì? Nghĩa là Vũ Lăng vương có lập trường, biết đối nghịch với Thừa tướng! Cho nên mới nói, không sợ người công cao hơn chủ, chỉ sợ người không biết ai là chủ.

Hoàng đế tâm tình thư thái, lại nhìn Vệ Ngật Chi, càng thấy thêm thuận mắt.

Tạ Thù cũng ý thức được hẳn làm việc phải làm, thản nhiên nhìn lướt qua rồi đi qua hẳn.

Thật ra trong số các gia tộc muốn nàng chết sớm, hẳn là nhà họ Vệ đứng đầu bảng phải không?

Vệ Ngật Chi vẫn đứng yên như cũ, bình thản ung dung, giống như bản thân chưa hề nói gì, thậm chí còn nở nụ cười với nàng.

Tạ Thù ôm trán, đúng là gà cậy gần chuồng, giỡn mặt ta đấy à!!!

[1] Dị triệu: điềm lạ

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Thái sử lệnh chắc chắn đã “nhận” được lời “chúc phúc” của hoàng đế bệ hạ, hẳn thật sự không thể tra ra nguyên nhân của chuyện khói đen trên biển.

Lời đồn lãn này kéo dài rất lâu, trong vòng vài ngày đã truyền khắp trong cung ngoài thành....

Xem đi, xem đi, lần này là dị tượng cực xấu, quả nhiên là muốn nhà họ Tạ nhận lỗi rồi!

Tin đồn lan khắp đô thành, nhóm người ủng hộ Tạ Thù cũng rất buồn bực, trơ mắt nhìn đám người ủng hộ Vũ Lăng vương diều võ dương oai trước mặt các nàng, chỉ có thể cắn răng, vo viên khăn tay, cảm giác đó nghẹn họng thế nào thì khỏi phải bàn.

Còn trong triều, hoàng đế cười tươi rói đến mức nếp nhăn trên mặt nhiều như đóa hoa cúc: “Tạ tướng à, khanh xem, hiện giờ sự việc đã đến mức này, khanh còn gì để nói không?”

Tạ Thù chớp mắt giả ngu: “Ý bệ hạ là...”

“Trẫm thấy Ngự sử trung thừa và Xa kỵ tướng quân cũng không mắc lỗi gì quá nghiêm trọng, có lẽ Tạ tướng khanh xử lý không thỏa đáng mới khiến người người oán trách đó.”

Tạ Thù giả vờ giật mình, sau đó thâm trầm suy nghĩ một lát, bẫm lại: “Vi thần ghi nhớ lời dạy bảo của bệ hạ, trở về chắc chắn sẽ cẩn thận cân

nhắc, sẽ bố trí lại.”

Hoàng đế “ừm” một tiếng, trong lòng vô cùng khoan khoái, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, nếu là lão già Tạ Minh Quang kia thì đâu dễ đối phó như vậy. Chẹp chẹp, lát nữa phải đi thưởng cho cái gã đề nghị tung tin đồn bên ngoài mới được, làm tốt lắm, làm tốt lắm!

Sau khi bãi triều, Tạ Thù vẫn giữ dáng vẻ đăm chiêu ủ dột, mà các quan viên khác cũng mỗi người một vẻ.

Phe ủng hộ Tạ gia có phần lo lắng, mặc dù việc này chẳng to chẳng nhỏ, nhưng nếu ngay cả chuyện này cũng xử lý không tốt, chẳng phải là ủng hộ sai người rồi sao?

Ngược lại, đám quan viên thế gia lại lén lút mừng thầm, đây gọi là người tính không bằng trời tính! Nghĩ xong, vội vàng đi theo Vũ Lăng vương tìm chỗ dựa, phảng phất như đã trông thấy ánh sáng dẫn đường.

Nào ngờ Vũ Lăng vương lại đột nhiên thay đổi phương hướng, đi về phía Tạ Thừa tướng đang ủ rũ đằng kia.

“Tạ tướng dừng bước.”

Tạ Thù mới ra tới cửa cung, còn tưởng rằng sắp thả lỏng được cơ mặt, ai ngờ nghe thấy giọng nói này, đành phải tiếp tục giả vờ sầu muộn.

Vệ Ngật Chi kim quan buộc chặt, triều phục trang trọng, chậm rãi tới gần: “Không biết Tạ tướng có rảnh không, bốn vương muốn mời ngài đến một nơi.”

Tạ Thù âm thầm suy tính trong bụng: “Ồ? Có chỗ nào hay ho à?”

Vệ Ngật Chi mỉm cười, ánh mắt sáng ngời: “Đi rồi sẽ biết.”

Ra khỏi cửa cung đi thẳng về phía nam, sau khi đi qua cổng Đại Tư Mã, cổng Tuyên Dương, cổng Chu Tước, xe ngựa của hai người dừng lại bên bờ sông Tần Hoài.

Tạ Thù ở đường Ô Y, phía bắc sông Tần Hoài mà phủ Đại Tư Mã của Vệ Ngật Chi lại ở Thanh Khê phía đông thành. Đám dân chúng đều cho rằng hai người này trùng hợp đồng hành đến tận đây rồi dừng xe chia tay, không ngờ lại thấy Tạ tướng đích thân đi xuống, cho đám hộ vệ lui đi, sau đó túm vạt áo đi lên xe của Vũ Lăng vương, hai người ngồi chung một xe, cứ thẳng đường Trường Can mà đi.

Ở Trường Can toàn là những dân chúng bình dân, chuyện này khiến không ít người thắc mắc...

“Thưa tướng muốn đích thân đi tóm kẻ tung tin hay sao?”

“Vậy sao phải ngồi chung xe với Vũ Lăng vương?”

“Người ngốc quá! Vũ Lăng vương võ nghệ cao cường, chắc chắn bị ép đi giúp hãn một tay!”

“Ôi, Vũ Lăng vương nhà ta thật đáng thương...”

“Cút! Tạ tướng nhà ta là người vô tội!”

Là nơi tập trung đông dân chúng sinh sống, thứ mà đường Trường Can không thiếu chính là đồ ăn và nơi vui chơi, bên đường có vô số các quầy hàng, đủ loại hàng hóa rực rỡ muôn màu, người đi đường đông như mắc cửi, tiếng ồn ào vang một khoảng trời, rồi vô số mùi thơm, đủ các loại hương vị đều xộc vào mũi.

Tạ Thù vén màn nhìn ra ngoài, theo bản năng nuốt nước miếng.

Nàng ngửi thấy mùi lẩu thịt nai. Tám năm trước, người Tạ phủ đón nàng về Kiến Khang, nàng từng ngửi thấy mùi hương này, nước miếng cứ giàn giụa tiết ra.

Khi đó nàng chỉ nghe người lớn nói rằng người Hồ rất thích ăn món này, ngửi thấy rất nhiều lần nhưng chưa bao giờ được nếm thử, sao có thể không thèm cho được? Sau này người hầu trong Tạ phủ thấy nàng quá đáng thương nên mua về cho nàng ăn. Kết quả là nàng ăn đến no căng, cuối cùng lại nôn sạch, khiến Tạ Minh Quang nổi giận, còn phạt đánh người hầu kia một trận.

“Cháu là người nhà họ Tạ, không được phép ăn mấy thứ đồ tạp nham vợ vẫn bên ngoài!” Lời của ông cụ ngày nào vẫn còn văng vẳng bên tai.

Tạ Thù khe khẽ thở dài, khi đó với nàng, có thể ăn no chính là hy vọng xa vời lớn nhất, còn cái danh tiếng người nhà họ Tạ là cái gì? Có thể ăn được sao?

“Sao Tạ tướng lại thở dài?”

“Hả?” Tạ Thù hoàn hồn, mới nhớ ra bên cạnh còn có Vệ Ngật Chi, vội vàng thay đổi sắc mặt: “Không có gì, chẳng qua chỉ cảm thấy phồn hoa chốn đô thành không dễ mà có được thôi.”

Bên môi Vệ Ngật Chi thấp thoáng nụ cười như có như không: “Quả nhiên Tạ tướng lúc nào cũng nghĩ cho dân trước.”

Tạ Thù đồng dục: “Điều đó là đương nhiên, bốn tướng những điều tốt khác thì không có, nhưng tốt bụng thì có thừa, haizz.”

Ý cười trên môi Vệ Ngật Chi càng đậm, hơi nghiêng người lại, vén màn ở cửa sổ lên, ý bảo nàng nhìn ra ngoài.

Tạ Thù liếc nhìn thoáng qua: “Một đám người đại Tần đang diễn xiếc.”

“Không sai.” Vệ Ngật Chi càng sát lại gần, Tạ Thù gần như có thể nhìn thấy dưới bờ mi dài là đồng tử đen như ngọc sáng lấp lánh thế nào. “Ngài xem bọn họ đang diễn xiếc gì.”

Tạ Thù quay đầu đi, lần này nhìn hết sức nghiêm túc.

Một vài người đại Tần mũi cao mắt sâu đang diễn xiếc. Đầu tiên, một người râu xồm cao to lực lưỡng bắt một con chim bỏ vào lồng, rồi đưa cho một thiếu niên người Tần xách, còn hẳn đứng bên cạnh dùng tiếng Trung Nguyên chào mời người xem, sau đó đột nhiên trong tay hẳn cuộn lên từng làn khói đen, uốn lượn vài vòng quanh lồng chim, đợi đến khi sương khói tan đi, con chim đã biến mất không còn dấu vết.

“Bàn tay có thể tỏa khói ư?” Đám dân chúng vây xem cảm thấy rất bất ngờ.

Người đàn ông kia mở to mắt, nhún nhún vai, cực kỳ hoan hỷ, sau đó trong tay lại tỏa ra những làn khói đen, lại quấn quanh lồng chim, khói vừa tan, con chim kia đã trở lại, lặng lẽ đứng trong lồng, giống như chưa hề biến mất.

“Thế này vẫn còn rất đơn giản, ta còn có thể khiến người biến mất nữa kia!”

Người đàn ông râu xồm vỗ vỗ tay, hai người lùn dẫn theo một cô gái đại Tần dáng người đầy đặn đi tới.

Cô gái da trắng má hồng, đôi mắt sâu thăm thẳm, thoát nhìn rất phong tình, nhưng hiển nhiên đàn ông đại Tần cũng không thể thế là đẹp.

“Ánh mắt kiêu gì vậy? Còn thấy khó coi. So ra còn kém cả kỹ nữ bình thường.”

“Đúng vậy, so với cô ta, Tạ tướng chính là thiên nhân.”

“So với cô ta, Vũ Lăng vương là tiên nhân.”

Tạ Thù và Vệ Ngật Chi yên lặng liếc nhau, rồi lại lặng lẽ dời tầm mắt.

Gã râu xồm khoát tay ý bảo mọi người trật tự, sai người đưa cô gái kia đến một cái lồng rất lớn, sau đó thần bí khoa chân múa tay lăm bắm vài câu, trong tay khói đen lại cuồn cuộn tỏa ra, lần này còn nhiều hơn lần trước.

Đám người lùn cầm một cây quạt lớn ra sức quạt về phía cái lồng, khói đen nhanh chóng tản đi, cô gái trong lồng cũng đã biến mất.

Người xem còn đang thấy kinh ngạc, thì nghe thấy giọng nói của cô gái kia từ phía đầu đường đối diện truyền tới.

Nếu nhân lúc khói đen tỏa ra mà chạy đi, thì chắc chắn không thể chạy xa đến như vậy, huống hồ người xem vây quanh chật cứng thế này, có muốn thần không biết quỷ không hay mà chạy đi là điều không thể.

Lúc này người xem vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cho không ít tiền thưởng.

Vệ Ngật Chi buông màn, ngồi lại vị trí cũ: “Tạ tướng thấy thế nào?”

Tạ Thù cau mày nói: “Xiếc là một loại hình phổ biến, nhưng thỉnh thoảng nhàn rồi xem cũng không tệ.”

Vệ Ngật Chi mỉm cười gật đầu: “Lần này coi như bốn vương tiếp đãi không chu toàn, hi vọng lần sau có thể mời Tạ tướng nhìn thấy ảo thuật chân chính.”

“Cảm ơn ý tốt của Vũ Lăng vương.”

“Tạ tướng khách sáo rồi.”

Hai người như nhất thời nổi hứng tùy tiện du ngoạn một vòng, rồi lại quay về ngoài cổng Chu Tước, hành lễ chia tay giống như người thường xuyên lui tới, rồi ai về nhà nấy.

Về tới Tạ phủ, Tạ Thù lặng lẽ dặn dò Mộc Bạch: “Đi tìm đám nghệ nhân người đại Tần ở đường Trường Can, dùng bất kỳ thủ đoạn nào cũng phải tra ra xem họ làm thế nào để xuất ra những luồng khói đen kia.”

Đằng nào mà chả mang danh ức hiếp dân chúng rồi còn gì? Mộc Bạch cảm thấy khí phách của Tạ phủ ngày nào nay đã phát quang trở lại, vô cùng hào hứng, phấn khởi “Dạ” một tiếng rõ to.

Chuyện này nhanh chóng tra ra rõ ràng, đêm đó Thái sử lệnh bí mật bị gọi tới Tạ phủ.

Hôm sau vào triều, gương mặt hoàng đế vẫn tươi tỉnh như hoa cúc: “Tạ tướng à, chuyện Ngự sử trung thừa và Xa kỵ tướng quân, khanh xử lý đến đâu rồi?”

Tạ Thù ra vẻ nghiêm trang nói: “Vi thần cảm thấy việc này cần phải bàn bạc thêm, không thể nóng vội được ạ!”

Hoàng đế sa sầm nét mặt, đang định lên tiếng thì Thái sử lệnh bước ra khỏi hàng nói: “Thần có bản tấu!”

“Nói đi.”

“Khởi bẩm bệ hạ, thần đã điều ra được nguyên nhân phát ra khói đen trên biển ở quân Hợp Phố rồi ạ, cũng đã sai người đi bác bỏ tin đồn trong đô thành, xin bệ hạ yên tâm!”

“...” Bệ hạ không hề thấy yên tâm, bệ hạ muốn đánh người!!!!

Vệ Ngật Chi vô cùng phối hợp hỏi: “Thái sử lệnh nói đã tra ra được, vậy nguyên nhân là gì?”

Thái sử lệnh chấp tay nói: “Đại Tư Mã có điều không biết, người ta dùng loại một loại đá phấn đen, khi gặp nóng sẽ tỏa ra hóa thành sương, gần đây ở trong đô thành có đoàn xiếc đại Tần rất thịnh hành trò này!”

“Thì ra là thế.” Vệ Ngật Chi nhìn thoáng qua Tạ Thù châm chọc: “Như vậy xem ra, Tạ tướng quả là được ông trời bảo vệ nhỉ.”

Lần này Tạ Thù không ra vẻ mặt dày, nhún nhường nhìn về phía hoàng đế nói: “Đâu có, đây chẳng phải là nhờ phúc của bệ hạ đó sao?”

“...” Hoàng đế nhắm mắt quay đầu đi, không muốn nhìn thấy màn giả tạo này.

Lần này bãi triều, Tạ Thù vì tránh bị nghi ngờ, ra sức tránh mặt Vệ Ngật Chi, nhanh chóng lên xe rời đi trước.

Bên đường lại nghe thấy những tiếng cười nói của các cô gái thường ngày, mơ hồ nghe thấy có người gọi tên nàng, vui vẻ phấn chấn như thế, nói rằng lời đồn đã bị dập tắt.

Đại Tấn không ít người tin Phật cầu Đạo, vậy nên có phần kiêng kị với những dị tượng của trời cao. Một lần có thể trở thành ngẫu nhiên, nhưng nếu nhiều lần lặp lại sẽ khiến nhiều người tin. Nàng vốn định nghĩ cách nào đó phân tán sự chú ý của mọi người, không ngờ lại có thể dễ dàng giải quyết sự việc, tất cả cũng là nhờ Vệ Ngật Chi giúp đỡ.

Tạ Thù cầm cây quạt đánh nhẹ vào lòng bàn tay, âm thầm suy nghĩ, người kia trước mặt thì ra sức đối đầu, mà sau lưng lại giúp nàng, rốt cuộc là có mục đích gì?

Trở về Tạ phủ, nàng đi tới trước cửa thư phòng theo thói quen.

Bản lĩnh của Tạ Thù được bồi đắp vào những lúc người thường không nhìn thấy, lúc bình thường lại toàn bày ra vẻ nhàn hạ sung túc, cũng khó tránh khỏi khiến người ta cảm thấy nàng là một người tư chất bình thường lại có thể một bước lên trời, thật quá giả tạo.

Mới vừa đến cửa thư phòng, đã thấy có một người đứng trước cửa, dường như đã đợi rất lâu.

Tạ Thù nhếch miệng cười: “Đây chẳng phải là đường thúc hay sao, hôm nay sao lại rảnh rỗi đi tìm chất nhi thế?”

Tạ Nhiễm dáng người cao gầy, y phục đơn giản, khoác áo choàng xanh, dùng một cây trâm ngọc bích cài búi tóc, đứng ở trong hành lang dài thăm thẳm giống như một học giả thường được miêu tả trong sách. Nghe thấy lời cợt nhả không nề mặt của Tạ Thù, hắn vẫn bình thản như cũ, nhưng đã không còn vẻ kiêu căng như lúc trước: “Ta đến trả lời đề nghị lần trước của tộc trưởng.”

“Ồ?” Ánh mắt Tạ Thù sáng lên, vội vã mời hắn vào thư phòng.

Tạ Nhiễm cũng không nói nhiều, vào cửa nhân tiện nói: “Dù sao thân phận của ta cũng không trông mong gì có thể vào triều làm quan, nhưng nếu thật sự có thể nhờ cậy Thừa tướng, xem ra cũng là điều tốt.”

Tạ Thù vui vẻ gật gù: “Đường thúc có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Tạ Nhiễm lẩm bẩm nói: “Ta tự là Thoái Tật, Thừa tướng hơn tuổi ta, có thể gọi thẳng tên.”

“Được, một khi đã như vậy, ta cũng không khách sao. Vậy Thoái Tật người xem, ta muốn tìm một thời cơ thích đáng để thăm dò các nhân vật quan trọng của các đại thế gia, phải sắp xếp thế nào?”

Tạ Nhiễm suy nghĩ một lúc, quay đầu nhìn ra ngoài, lúc này đã chạng vạng tối, hẳn giống như thần thờ nói: “Bá phụ qua đời, Thượng tị[1] năm nay không có ai triệu tập các đại thế gia đi Cối Kê[2] nghị sự, thật đáng tiếc, ngày xuân sắp kết thúc rồi còn đâu.”

Tạ Thù cười nói: “Nói phải lắm, ta cũng đang có ý này, thường ngày Thoái Tật cũng hay qua lại với đám con cháu thế gia, chi bằng người hãy đi viết thiệp mời khách đi.”

Trong lòng Tạ Nhiễm âm thầm kinh ngạc, người này thản nhiên nói ra hướng đi bình thường của hắn, chắc chắn là có ý nhắc nhở, nghĩ như thế, lại càng không dám coi thường người trước mắt.

“Được.”

“Đợi chút.” Tạ Thù gọi hắn lại. “Riêng Vũ Lăng vương, người không cần mời.”

“Việc này...” Tạ Nhiễm do dự, tuy rằng ai nấy đều biết hiện giờ Vệ gia đang đối đầu với Tạ gia, nhưng về mặt đối ngoại vẫn phải làm cho trọn mới đúng chứ?

Tạ Thù lại cười nói tiếp: “Ta sẽ tự mình đi mời hắn.”

[1] Thượng tị: Ngày tị đầu tháng 3

[2] Cối Kê: là tên một địa danh cũ của Trung Quốc, là khu vực Giang Triết lấy Tô Châu của Giang Tô làm trung tâm hay một bộ phận của địa cấp thị Thiệu Hưng, tỉnh Chiết Giang ngày nay.

Năm 222 trCN, Tần Thủy Hoàng đã lấy khu vực Ngô và Việt thời Xuân Thu để thành lập quận Cối Kê, lấy Ngô huyện (ngày nay là Tô Châu) làm quận lỵ. Năm 210 trCN, Tần Thủy Hoàng tuần du tại một khu vực

thuộc Cối Kê (ngày nay là “Đại Việt” của Thiệu Hưng và đổi tên thành Sơn Âm (山阴).

Năm 229, vào thời Tam Quốc, Đông Ngô dời quận ly Cối Kê đến Sơn Âm. Trần Hậu Chủ thời Nam Bắc Triều lấy một bộ phận của huyện Sơn Âm phân thành huyện Cối Kê. Từ đó, Sơn Âm và Cối Kê bị phân chia và hợp nhất nhiều lần. Thời kỳ nhà Đường, Sơn Âm và Cối Kê thuộc Việt Châu (越州). Thời nhà Tống thì Việt Châu được đổi thành Thiệu Hưng, Sơn Âm và Cối Kê thành huyện thuộc Thiệu Hưng.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Triều đình cứ năm ngày lại có một ngày hữu mộc[1], đám quan viên sẽ nhân ngày này mà tắm gội, thăm hỏi thân thích, gặp gỡ bạn hữu.

Đương nhiên Thừa tướng cũng không có ngoại lệ.

Cuối xuân ở Giang Nam, mưa phùn tầm tã.

Tạ Thù đi xe ngựa tới, từ trên xe bước xuống đón lấy chiếc ô trong tay Mộc Bạch, đi thẳng vào cửa phủ Đại Tư Mã.

Nhận được thông báo từ sớm, quản gia cúi đầu khom lưng nghênh đón nàng, đồng thời vội vội vàng vàng phái người đi mời Vũ Lăng vương.

Tạ Thù cảm thấy quyền uy của mình đe dọa người khác, cảm thấy hơi ngại nên cũng không bước vào đại sảnh, nên luẩn quẩn đi tới một đình viện gần đó, thỉnh thoảng khen hoa này đẹp, ừm, cây kia tạo hình rất được.

Tuy rằng để Thừa tướng đứng như thế tạo áp lực rất lớn, nhưng lại nghe nàng khen ngợi như thế, quản gia cũng có chút hãnh diện, không kiềm được khoe khoang: “Mời Thừa tướng xem, đây là giống mẫu đơn quý giá nhất, trên dưới Đại Tấn không có nhà nào có loại này.”

Hắn dẫn Tạ Thù đi về phía hoa viên, nơi đó có một cụm mẫu đơn đang nở hoa với các màu trắng, hồng phấn, vàng khác nhau, sắc màu rực rỡ, quả thật rất đẹp.

Tạ Thù không am hiểu về hoa cỏ, đứng ở đây chẳng qua là vì không muốn ở trong phủ Đại Tư Mã quá lâu, tránh miệng lưỡi của mấy kẻ hay buôn chuyện, định bụng bao giờ Vệ Ngật Chi xuất hiện sẽ kéo hẳn ra ngoài nói chuyện, nhưng bây giờ nếu quản gia đã nhiệt tình như vậy, cũng phải nể mặt hẳn, đành cúi người ngắm hoa.

Hôm nay nàng mặc thường phục, áo bào rộng màu nguyệt sắc, chỉ dùng duy nhất một thanh trâm bạch ngọc để vấn tóc, ngoài ra không hề dùng bất cứ đồ trang sức nào. Nhưng thân hình nàng cân đối, môi hồng da trắng, lại nghiêng người trước hoa, dáng vẻ nhàn nhã, một tay cầm ô, một tay đỡ hoa, nhẹ nhàng ngửi thử, lộ ra vẻ hài lòng.

“Đúng là hoa đẹp.” Tiếc rằng người hồi lâu cũng chỉ có thể thốt lên một câu như vậy. Nhưng quản gia đã bị dung mạo của nàng khuấy phục, cũng không hề để ý.

Tạ Thù đứng dậy, đóa hoa bị nàng chạm vào khi nãy không hiểu sao lại rớt một cánh xuống. Nàng vội vã đưa tay đón lấy, cánh hoa rơi vào trong lòng bàn tay nàng, nàng nhìn về phía quản gia, hơi lúng túng: “Chuyện này...”

“À, Thừa tướng không cần bận tâm, thời kỳ hoa nở đã kết thúc rồi ấy mà.”

Đúng vào lúc này, từ trong hậu viện truyền tới tiếng bước chân. Tạ Thù cho rằng Vệ Ngật Chi đã ra, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một tỳ nữ che ô đỡ một người phụ nữ trung niên chậm chậm bước tới.

Người phụ nữ kia mặc khuê y màu xanh sẫm, tay áo viền băng trắng, gương mặt trang nghiêm nhưng vẫn phảng phất nét đẹp. Bà đứng cách Tạ Thù một trượng, quan sát nàng thật lâu, bỗng nhiên nhìn thấy cánh hoa trong tay nàng, đột ngột nổi giận: “Người là kẻ nào! Dám phá hoa quý nhà ta!”

“À...”

Tạ Thù chưa tìm được từ nào thích hợp, người phụ nữ đó cả giận mắng tiếp: “Vừa nhìn đã biết là kẻ không được dạy dỗ, không biết trời cao đất rộng! Phủ Đại Tư Mã là nơi người có thể tự tiện xông vào hay sao?”

Quản gia vội vàng giải thích: “Phu nhân, đây là...”

“Câm miệng! Lát nữa ta còn phải trừng trị người đấy!” Người phụ nữ đến gần một bước, nhìn thấy Mộc Bạch đứng sau lưng Tạ Thù đã tái mặt vì tức giận, lại quát mắng to hơn: “Không hiểu lễ nghi, thấy người cũng không biết hành lễ, rốt cuộc người là con cái nhà ai. Ta muốn xem xem rốt cuộc đây là kẻ hư hỏng nhà nào?”

Mộc Bạch muốn xông lên trả lời lai lịch công tử nhà mình, lại bị Tạ Thù đưa tay cản lại, thuận thế nhét ô vào tay hắn.

“Nhìn phu nhân dung mạo phi phạm, hẳn là Tương phu nhân mẫu thân của Vũ Lăng vương, thất kính, thất kính, tại hạ họ Tạ tên Thù.”

Tương phu nhân ngẩn ra, dường như nhớ ra Tạ Thù là ai, hoang mang hoảng loạn thì lễ: “Hóa ra là Thừa tướng, vừa rồi thật sự thất lễ, vạn mong ngài chớ trách.”

“Phu nhân không cần đa lễ.” Tạ Thù tiến lên giả vờ đỡ một cái, thuận tiện nhét cánh hoa kia vào trong tay áo bà: “Hôm nay bốn tướng đến đây là có việc muốn bàn bạc với Vũ Lăng vương, quấy rầy phu nhân, thật sự là đáng trách.”

“Hóa ra Thừa tướng muốn tìm Trọng Khanh à...” Tương phu nhân cẩn thận ngẫm nghĩ, rồi nói với vẻ nuối tiếc: “Thằng bé không ở trong phủ.”

“Sao? Vậy ngài ấy đang ở đâu?”

“Ta không biết, sớm nay hấn đã dẫn Phù Huyền ra ngoài du xuân rồi, vẫn chưa về.”

“Ồ, vậy cũng thật không đúng lúc rồi.” Tạ Thù thấy ánh mắt bà mặc dù ra vẻ cung kính nhưng cũng không giấu được sự ghét bỏ, biết nơi này không nên ở lại lâu, cười nói: “Nếu đã vậy, bốn tướng xin cáo từ.”

Tương phu nhân rất khách sáo, liên tục nói muốn nàng ở lại uống chén trà nóng, nhưng lại sai bước như bay, Tạ Thù còn chưa kịp nói lời từ chối nhẹ nhàng đã bị bà đưa thẳng ra cổng lớn.

Quản gia thấy bà xoay người đi vào, sợ bị trách phạt, đang định đánh bài chuồn đã thấy bà lấy khăn che miệng cười thành tiếng.

“Vì sao phu nhân lại cười? Đó là Thừa tướng đương triều, vừa rồi ngài còn mắng ngài ấy như vậy...” Quản gia ủ rũ.

Tương phu nhân trừng mắt nói: “Nói thừa! Nếu hấn không phải Thừa tướng thì ta mắng làm gì? Không ai được phép kể với quận vương việc này!”

Tạ Thù đi chuyến này tới phủ Đại Tư Mã, cũng biết Tương phu nhân cố ý chình đốn mình, đương nhiên cũng không nghĩ tới việc lại tới lần nữa.

Vốn cảm thấy chuyện đi Cối Kê lần này nàng nên ra mặt mời, vì thế mới tự mình đến phủ Đại Tư Mã, thành ra thế này còn không bằng chọn bữa một hôm nào đó bãi triều xong gặp thẳng Vệ Ngật Chi nói chuyện, đỡ bị mất mặt một lần nữa.

Mộc Bạch còn tức giận hơn cả nàng: “Tương phu nhân là người hiểu biết, mắng mỏ như vậy rõ ràng là muốn trả thù! Trước kia Vũ Lăng vương bị điều ra khỏi kinh thành, chẳng qua chỉ là chuyện trùng hợp mà thôi, ai biết tân nương tử kia mệnh còn bạc hơn giấy cơ chứ! Giờ bọn họ còn đây

cơ hội tìm duyên lành nhà khác, vậy mà vẫn còn nhớ thù cũ, đúng là quá nhỏ mọn!”

Tạ Thù trấn an hẳn: “Được rồi, được rồi, người bị mắng là ta, cũng không phải người!”

“Công tử, thuộc hạ muốn cùng sát cánh bên người!”

“Ngoan lắm...”

Thừa tướng ở trong nhà mình, trước mặt kẻ dưới lại bị mẫu thân đại nhân của mình thóa mạ, việc này dù có muốn che giấu cũng không giấu nổi, Vũ Lăng vương thấy cần phải làm điều gì đó.

Hắn vội vàng chạy tới tướng phủ, nhưng không bước vào cửa, nói là hổ thẹn cực điểm, không có mặt mũi gặp Thừa tướng, chỉ đưa bái thiếp vào mà thôi.

Tạ Thù với tay mở ra xem, Vệ Ngật Chi mở đầu rằng nàng hạ cố đến chơi tệ xá mà không thể đích thân đón tiếp là vô cùng thất lễ, biểu đạt sự xin lỗi chân thành, sau lại thay mẫu thân hẳn nói vài lời xoa dịu.

Được rồi, không chỉ vài lời.

Tương phu nhân là người Lạc Dương, yêu hoa yêu cỏ, lại thích nhất hoa mẫu đơn. Tiếc rằng vùng đất tốt nhất ấy đã bị nước Tần chiếm mất, bà không thể quay về cố hương, cũng không thể nhìn thấy những bông hoa tuyệt đẹp ấy.

Khi ấy xảy ra chiến loạn ở phương Bắc, tất cả bị chia cắt, khi đó bà còn ít tuổi, khi dời nhà về phía Nam, không nỡ bỏ lại nhất chính là phụ thân bắt buộc phải ở lại trấn thủ và những cây hoa mẫu đơn kiêu diễm được trồng trong nhà.

Mẫu thân bà sai người mang theo hai chậu mẫu đơn đưa cùng về phía Nam, trên đường bên ba gian khổ, may mà có thợ làm vườn giỏi chăm sóc, những cây hoa này mới có thể tồn tại.

Từ đó về sau, Tương phu nhân không có cơ hội gặp lại phụ thân, chỉ thấy mẫu thân bà thường xuyên tự tay chăm sóc vườn hoa, nhìn vật nhớ nhà, nước mắt ướt đầm khăn tay.

Cũng từ đó, Tương phu nhân vô cùng trân trọng hai chậu mẫu đơn đó, dù đi chuyển tới nơi nào cũng tự tay chăm sóc, không thể chia lìa, mà thứ bà thích nhất lại chính là cây mẫu đơn bị Tạ Thù làm rụng mất cánh hoa.

Tạ Thù đọc tới đây, liên tục đập bàn, Vệ Ngật Chi thật khéo nói, còn chưa tính tới chuyện nói nàng ngắt hoa, mà địa vị của mấy nhánh hoa ấy không ngờ chỉ cần vài câu đã bay lên ngang hàng với ngoại tổ phụ[2] của hẳn rồi.

Gia đình Tương phu nhân và Lang tà Vương thị là bà con, phụ thân bà là Tương Nghĩa Phụng khi đó là Quan Bái đại tướng quân, khi đại loạn phương Bắc xảy ra, giặc Tiên Ti[3] tấn công, ông ở lại trấn thủ không đi, có thể nói là tấm gương sáng, sau đó lại bị giặc Hung Nô[4] và Tiên Ti đồng loạt tấn công, ông đã hi sinh vì đất nước, được sắc phong gia tộc trung nghĩa.

Sau vài chục năm, đến lượt Vệ Ngật Chi bảo vệ bình an của tổ quốc, chiến công liên tiếp, người đời ca tụng nhà họ Vệ gánh vác gánh nặng bảo vệ đất nước, mà danh tiếng trung hiếu kia cũng thừa hưởng từ đời Tương Nghĩa Phụng truyền lại.

Chính vì thế, nàng không phải là không cẩn thận làm rơi một cánh hoa, mà chính là làm thương tổn trung thần nghĩa sĩ của Đại Tấn. Dù thế nào đi nữa, nàng bị mắng cũng không sai!

Kết thúc bái thiếp, Vệ Ngật Chi tỏ vẻ: mấy ngày thời tiết dễ chịu, muốn gặp mặt cũng đừng hẹn ở nhà, chúng ta âm thầm tìm chỗ gặp mặt đi!

Tạ Thù ném bái thiếp xuống, hùng hổ gọi: “Mộc Bạch, chuẩn bị xe!”

Hôm nay là ngày hưu mộc, thời tiết dễ chịu, thời gian lại thoải mái, rất thích hợp để bàn chuyện. Nơi Vệ Ngật Chi chọn cũng rất được, chính là núi Phúc Chu phía bắc đô thành, vừa có hương khói chùa chiền, có rừng cây đẹp, lại còn có thể nhìn thấy hồ Huyền Vũ dập dờn sóng nước phía xa xa.

Để hợp với phong cảnh, Tạ Thù mặc một áo bào dài màu đá xanh. Xe đi tới cổng phía bắc thì dừng lại, nàng lệnh cho đám hộ vệ chờ dưới chân núi, chỉ dẫn theo Mộc Bạch đi lên.

Vệ Ngật Chi đã chờ đón sẵn, chỉ mặc một chiếc áo mỏng, đai lưng buông thong, để lộ vùng ngực đẹp đẽ như ngọc, tóc dài phủ trên vai, đứng ở trong khung cảnh này có cảm giác giống người tu hành.

Hắn nhếch môi cười chào đón: “Cuối cùng Tạ tướng cũng đến, bốn vương chờ đã lâu.”

Tạ Thù chẳng biết nhìn vào đâu, đành nhìn vào thân cây bên cạnh, nhưng rồi lại nghĩ hiện giờ nàng cũng đang là một người đàn ông, tuyệt đối không thể né tránh, đành phải ra vẻ thoải mái nhìn thẳng.

“Vũ Lăng vương nói nghiêm trọng như vậy, hiện giờ bốn tướng đã mang trọng tội, không dám không đến.”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Tạ tướng xin chớ trách, gia mẫu lỗi mẫn, phận làm con chỉ đành thay bà bào chữa mà thôi, nếu không sao phải lôi chuyện của ngoại tổ phụ ra để phân trần cơ chứ.”

Tạ Thù thấy hắn nói chân thành như vậy, trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều, thân nhiên nói “ừm” một tiếng, theo hắn đi lên trên.

Mấy ngày trước trời đổ mưa liên tiếp, đường lên núi hơi trơn ẩm, Tạ Thù đi ủng mềm, tuy đi lại thoải mái nhưng chỉ một lúc thì hài đã bị ngấm ẩm.

Vệ Ngật Chi đi trước dẫn đường, chân đi guốc gỗ, đi thẳng một mạch đến đoạn rải đá, hăn mới quay đầu nhìn qua cười nói: “Tạ tướng nên đi guốc gỗ cho dễ di chuyển, ngày xuân ở vùng núi chỉ có loại này mới hợp để đi lại.”

Tạ Thù thản nhiên nói: “Chẳng qua ta không thích mà thôi.”

Đùa à, đi guốc gỗ chẳng phải bị lộ chân rồi sao? Nàng che giấu toàn thân rất thành công, ngay cả giọng nói cũng không che giấu rất tốt, chỉ riêng trang phục là cần phải chú ý.

Đầu tiên, nàng không thể giống Vệ Ngật Chi chỉ mặc lớp áo lót mỏng manh như thế ra khỏi cửa. Tiếp đó, nàng không thể đi guốc gỗ, vì chân của phái nữ nhỏ hơn phái nam rất nhiều, trước kia người thị nữ già phụ trách dạy bảo nàng còn nói chân nàng còn thanh tú hơn cả tay nữa kìa.

Tự tôn bị tổn thương...

Vệ Ngật Chi cũng chỉ thuận miệng mà nói, cũng không để ý sắc mặt nàng.

Đại Tấn rất coi trọng cá tính, có lẽ Thừa tướng không muốn giống người thường nên mới cố ý đi không tầm thường như thế.

Cuối đường chính là một tòa đình nghỉ chân, trên bàn đá đã chuẩn bị sẵn rượu nhạt.

Tạ Thù vén vạt áo ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía, hơi kinh ngạc: “Vũ Lăng vương hình như không mang theo tùy tùng phải không?”

Vệ Ngật Chi gật gật đầu: “Trước kia bốn vương ở trong doanh trại chịu nhiều tói buộc, hiện giờ khó lắm mới có cơ hội rong chơi, thế nên người càng ít càng tốt.”

Tạ Thù nói: “Ta lại khác với ngài, ta thích náo nhiệt, cho nên đang định mời các gia tộc tham dự Cối Kê, không biết Vũ Lăng vương có nhã hứng đồng hành cùng chăng?”

Vệ Ngật Chi không vội trả lời, mở nắp bình rót rượu rồi mới nói: “Chi e lại khiến bệ hạ không vui.”

Tạ Thù không kìm được bật cười rộ lên: “Ngài lén làm nhiều chuyện khiến ông ta không vui như thế, còn để ý chuyện này hay sao?”

Vệ Ngật Chi ngẩng đầu, ra vẻ kinh ngạc: “Bốn vương đã gây ra chuyện gì hay sao?”

Tạ Thù giật giật khóe môi, có ý gì đây, muốn phân rõ giới hạn dù chết cũng không đi chung đường với nàng à?

“Thôi được, nếu đã vậy, bốn tướng cũng không ép buộc làm khó ngài.” Hẳn giúp đỡ nàng, nàng có trách nhiệm đáp trả, nếu hẳn đã không cần, vậy coi như chấm hết.

Nhưng cũng chẳng có tâm trạng mà uống rượu nữa.

Lần lén gặp mặt này thật chẳng vui vẻ gì, mục đích không đạt được, cũng chẳng còn hứng thú văn cảnh.

Trên đường trở về Tạ Thù âm thầm suy nghĩ, lần đầu tiên bản thân đứng ra tổ chức họp mặt các đại thế gia, nhà họ Vệ đã không nể mặt, không biết các gia tộc khác có bắt chước theo không nữa.

Hi vọng Tạ Nhiễm có thể góp sức!

Lần này Mộc Bạch lại quy kết Vệ Ngật Chi vào đội ngũ keo kiệt: “Thế là thế nào? Hẳn như thế mà còn lo không kiếm được vợ hiền thiếp đẹp hay sao? Thật nhỏ mọn.”

Nàng bị lời này chọc cho bật cười, cũng không còn quá sầu lo nữa.

Chuyện Tạ Thù âm thầm lôi kéo các gia tộc tham dự Cối Kê bị hoàng đế bệ hạ biết được, lúc lâm triều bị lôi ra châm chọc khích bác một phen.

Tạ Thù cũng không phản bác lại, chỉ pha trò. Dù sao nàng cũng không phải đơn thuần chơi bời, muốn củng cố quyền thế nhà họ Tạ sẽ khiến hoàng đế kiêng kị, điều này có thể hiểu được.

Nhưng đây là sự kiện của các đại gia tộc tổ chức hàng năm, dù hoàng đế có không hài lòng cũng không thể nói quá mức, chẳng qua chỉ ẩn ý cảnh cáo rồi thôi. Lúc này bỗng nhiên có thần tử bước ra khỏi hàng, nói muốn tố cáo Vũ Lăng vương một mình đi săn ở Nhạc Du uyển.”

Hoàng đế còn cho rằng bản thân nghe nhầm, hoang mang hỏi lại: “Khanh muốn tố cáo ai?”

“Khởi bẩm bệ hạ, là Vũ Lăng vương ạ.”

Hoàng đế giật mình, Tạ Thù cũng giật mình, cả triều văn võ bá quan đều vô cùng bất ngờ.

Không ngờ Vũ Lăng vương cũng có ngày bị vạch tội!!!!

[1] Hưu mộc: Hưu là nghỉ ngơi, mộc là gọi đầu. Thời Tần, Hán đã hình thành tập tục ba ngày gọi đầu, năm ngày tắm một lần. Nên cứ theo số ngày đó mà quan phủ được nghỉ, gọi là nghỉ để tắm gội.

[2] Ngoại tổ phụ: ông ngoại

[3] Dân tộc Tiên Ti là dân tộc thiểu số thời cổ, ở vùng Đông Bắc, nội Mông, Trung Quốc.

[4] Dân tộc Hung nô (dân tộc thời cổ, thời Chiến Quốc sống du mục phía Bắc các nước Yên, Triệu, Tần. Thời Đông Hán phân liệt thành Bắc Hung Nô và Nam Hung Nô, Bắc Hung Nô bị người Hán đánh bại, chạy về phía Tây, Nam Hung Nô sát nhập vào Hán)

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nhạc Du uyển nằm ở phía bắc hoàng cung là lâm uyển[1] hoàng gia, chăn nuôi các loại kỳ trân dị thú, hàng năm cứ đến hai mùa xuân thu là các vương công quý tộc lại tụ tập đi săn thi đấu lĩnh thưởng. Bây giờ mùa xuân đã qua, hoàng đế cũng đã hạ chỉ người nào không có phận sự thì không được phép vào.

Đương nhiên Vũ Lăng vương không thể tính là người không phận sự, thật ra chuyện đi săn cũng là việc nhỏ, nói vài câu, phạt ít tiền là xong. Nhưng mấu chốt là vị bề tôi kia tố cáo hãn đi săn chính là để bắt tiên hạc vốn dùng để chuẩn bị chúc thọ cho hoàng đế. Chuyện này có ý nghĩa thế nào, rõ ràng là muốn hoàng đế đoán thọ mà.

Đại Tấn không có nhiều hoàng đế trường thọ, đây là điều kiêng kỵ nhất của hoàng đế, vì thế mà vừa nghe đã cau mày.

Vị quan tố cáo là Thượng thư bộ lại Lang Nhạc Am, hãn là người của Tạ Thù, nhưng hành động lần này lại chưa hề thông qua nàng.

Tạ Thù cảm thấy hơi bức, nàng đã quy định, nếu đã là thuộc hạ của nàng, muốn làm việc gì, muốn tố cáo ai, viết tấu chương xong đều phải nộp tới tướng phủ cho nàng xem qua trước, mà hôm nay Nhạc Am lại đột nhiên dâng tấu chương tố cáo Vệ Ngật Chi khiến nàng trở tay không kịp.

Mặc kệ ý đồ của hãn là tốt hay xấu, hành động lần này rõ ràng là không thỏa đáng.

Vệ Ngật Chi lại không hề hoang mang, thậm chí còn nhẹ nhàng phe phẩy triều phục: “Sao lại biết bốn vương gây chuyện?”

Nhạc Am thành thật đáp: “Hôm trước Vũ Lăng vương có đi qua núi Phúc Chu phải không? Có người nhìn thấy trong xe ngựa của ngài có cung tên đầy đủ, lại có trang phục người Hồ, mà sau đó lại truyền ra tin tức tiên hạc bị giết hại, không phải ngài thì là ai?”

Vệ Ngật Chi từ thưở thiếu thời đã yêu săn bắn, vì lẽ đó trên xe ngựa lúc nào cũng chuẩn bị sẵn trang phục và vũ khí đầy đủ, sau này vì liên tục bận rộn nên dần dần ít giao du với bên ngoài, nhưng thói quen này vẫn không đổi.

Bên dưới chân núi Phúc Chu chính là Nhạc Du uyển, ngày ấy hẳn hẹn Tạ Thù gặp mặt, vốn cho rằng nơi ấy thanh tịnh, không dễ bị phát hiện, không ngờ vẫn bị kẻ khác chú ý. Đồ trong xe ngựa có thể tùy tiện để người khác nhìn hay sao? Hẳn chỉ không mang theo Phù Huyền có một ngày, thế mà có kẻ dám tiến tới làm loạn, lá gan cũng không nhỏ.

Hắn liếc mắt nhìn Tạ Thù: “Cứ coi như là vậy, cũng không đủ chứng minh tiên hạc là do bản vương săn viết phải không nào?”

Hoàng đế cũng gật đầu: “Không sai, Nhạc Thượng thư có nhân chứng hay không?”

Nhạc Am nói: “Bệ hạ minh giám, có người hầu trong Nhạc Du uyển nhìn thấy cận vệ của Vũ Lăng vương ngày hôm đó ra vào lâm uyển ạ.”

Đã nói như vậy, hoàng đế cũng hơi tin, hỏi lại Vệ Ngật Chi: “Vũ Lăng vương, khanh còn lời nào để nói không?”

Vệ Ngật Chi lại liếc mắt nhìn Tạ Thù, thờ ơ nói: “Vi thần không còn lời nào để nói.”

Đã muốn đồ tội, thì không từ bất kỳ thủ đoạn nào.

Sắc mặt Tạ Thù càng thêm khó coi, nếu việc Vệ Ngật Chi xuất hiện ở núi Phúc Chu bị người ta nhìn thấy, vậy nàng cũng khó tránh. Nhưng lúc này mục tiêu của Nhạc Am chỉ có Vệ Ngật Chi, nhìn thế nào cũng giống như nàng ở trong tối làm mấy chuyện xấu. Rõ ràng là Vệ Ngật Chi đã hiểu lầm.

Cũng không biết là ai muốn tọa sơn quan hổ đấu. Lẽ nào là hoàng đế?

Tạ Thù liếc mắt nhìn lên trên, lại loại bỏ phương án này, hoàng đế mê tín hơn bất kỳ ai, sẽ không lòi tuổi thọ của bản thân ra đùa giỡn.

Nhạc Am không phải là người biết điểm dừng, thấy Vũ Lăng vương gần như ngậm thừa nhân, lại thêm mắm dậm muối: “Xin hỏi bệ hạ, người có biết tên của hộ tộ Vũ Lăng vương là gì hay chẳng? Không ngờ hẳn lại họ Phù. Ai chẳng biết đám người đại Tấn chiếm vùng đất phương Bắc nước ta đều là họ Phù? Người này lai lịch bất minh, lại đường hoàng tiến vào đô thành nước ta, thật sự rất khả nghi.”

Lời này vừa thốt ra, triều đình trên dưới đều hít sâu một hơi.

Hoàng đế bối rối: “Vũ Lăng vương, chuyện gì thế này?”

Vệ Ngật Chi vẫn mặt không đổi sắc, hành lễ nói: “Chuyện này là sơ suất của vi thần, không tới bẩm báo bệ hạ sớm, nhưng cũng giống như Nhạc đại nhân nói, nếu vi thần đã đường hoàng đưa Phù Huyền vào vi thành, vậy hẳn còn gì khả nghi nữa?”

Hoàng đế vẫn không tha: “Vậy khanh hãy nói rõ một chút, Phù Huyền kia rốt cuộc là người phương nào?”

Vệ Ngật Chi hình như hơi lo lắng, vẻ mặt lúng túng, nhất thời không nói được gì.

Tạ Thù bỗng nhiên chen vào: “Vũ Lăng vương không chịu nói rõ ràng là có tâm muốn che giấu, cũng đúng thôi, Phù Huyền kia dù sao cũng từng làm thám tử ở nước Tần, đúng là rất khả nghi.”

Vệ Ngật Chi hơi bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng nói tiếp: “Được rồi, vậy vi thần xin nói thẳng. Phù Huyền vốn chỉ là một binh lính bình thường dưới trướng vi thần, tên thật của hắn vốn cũng không phải là Phù Huyền, vi thần tình cờ phát hiện ra hắn khá giống một thành viên trong hoàng thất nước Tần nên để hắn dùng tên giả là Phù Huyền lẻn vào nước Tần làm thám tử. Khi đó vi thần và nước Tần liên tục xảy ra giao tranh giành được chiến thắng cũng là nhờ có hắn truyền tin về giúp đỡ.”

Nhạc Am thấy hắn nói điên đảo trắng đen, tức giận nói: “Vũ Lăng vương không có chứng cứ dùng hòng chống chế, hoàng tộc nước Tần sao có thể dễ dàng chọn một người bình thường đóng giả? Lại nói, nếu Phù Huyền kia thật sự có công lao, sao không dâng tấu để triều đình luận công ban thưởng, để đến khi bị hạ hỏi, ngài còn che che giấu giấu?”

Vệ Ngật Chi lạnh lùng liếc hắn: “Sao nào, chẳng lẽ bản vương dùng thám tử cũng phải thông báo cho ngài biết? Thân phận thật của Phù Huyền thế nào, chỉ e Tạ tướng đã sớm có đáp án, sao ngài không đi hỏi ngài ấy?”

Đương nhiên Nhạc Am sẽ không hỏi Tạ Thù, mà lời này đã để hoàng đế tin tưởng Phù Huyền vô tội.

Tạ Thù tiếp tục giả vờ là người biết chuyện, giấu đầu lòi đuôi, nói lảng đi: “Dù thế nào đi nữa, bản tướng cũng tán đồng ý kiến của Nhạc đại nhân, nếu Phù Huyền thật sự có công lao, sao không dâng tấu để triều đình luận công ban thưởng? Nếu là bản tướng, chắc chắn cũng muốn bị hạ ban thưởng.”

Hoàng đế vừa nghe nàng nói vậy liền cả giận mĩa mai: “Trên đời này nào phải ai cũng đều háms công danh lợi lộc.”

“À, thì ra là như vậy.” Tạ Thù trước giờ đều giữ mặt mũi cho hoàng đế, liền tiếp thu lời dạy bảo: “Hóa ra Phù Huyền đạo đức tốt như vậy, vi thần nhất định sẽ lấy hắn làm gương.”

Hoàng đế khinh thường hừ một tiếng, lại nhìn về phía Nhạc Am: “Khanh còn gì muốn tố cáo nữa không?”

“Chuyện này...” Sự việc không diễn ra theo dự đoán khiến Nhạc Am rất phiền muộn, chỉ có thể túm chặt lấy chủ đề ban đầu không buông: “Bệ hạ, nhưng chuyện Vũ Lăng vương sẵn giết tiên hạc không thể không xử lý ạ.”

“...” Hoàng đế cảm thấy khó xử, thực sự muốn tha cũng không tha nổi.

“Không sai!” Tạ Thù phụ họa, nàng liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi, ra vẻ cực kỳ đặc ý, đặc ý đến độ quên mất hình tượng, liền nói một câu khiến tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm.

“Hành vi của Vũ Lăng vương rất bất kính, tuy chất lượng thịt của tiên hạc rất tươi ngon hảo hạng khiến người ta thèm thuồng, nhưng cũng không thể thật sự đi sẵn giết, bệ hạ cần phải răn đe, trừng trị thích đáng.”

“!!!!” Bách quan sợ hãi câm nín không nói lên lời.

Tại sao Thừa tướng lại biết thịt tiên hạc ngon? Lại còn hảo hạng? Nói thế chẳng khác nào hắn từng ăn rồi hay sao?

Hoàng đế tức giận đến mức run rẩy đưa tay ra, chỉ vào mặt nàng lúc lâu mà không nói nên lời, thật sự muốn nôn ra máu.

Còn có thể nói gì? Tiên hạc kia chắc chắn chết trong tay Thừa tướng, còn giá họa cho Vũ Lăng vương, lại còn để thuộc hạ dâng tấu tố cáo Vũ Lăng vương.

Khốn kiếp, muốn lão chết sớm, lại còn dám ăn thịt tiên hạc của lão!

Hoàng đế cả giận mắng: “Trong tên của Vũ Lăng vương mang chữ Chi, rõ ràng là đệ tử Thiên Sư [2]đạo, làm sao có thể giết tiên hạc, trẫm thấy rõ ràng tiên hạc kia bị thẳng nhãi ranh nào coi trời bằng vung luộc ăn rồi!”

Người đại Tấn lấy chữ “Chi” là chữ cuối trong tên, bình thường đều thờ phụng đạo Thiên Sư. Vệ Ngật Chi có tin đạo hay không thì không biết nhưng bậc cha chú của hắn lại rất tín, có lẽ do chịu ảnh hưởng của họ hàng là nhà họ Vương, cũng là một gia tộc theo đuổi đạo Thiên Sư. Mà tiên hạc là tiên cầm của Đạo môn, giết hạc chính là điều tối kỵ của Đạo môn.

Tạ Thù cực kỳ phối hợp làm ra vẻ kinh hoàng, biểu lộ việc quá kinh hoàng mà không nói được lời nào, lát sau lại trở lại trạng thái bình tĩnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ra vẻ ta đây chẳng biết chuyện gì đang diễn ra.

Tuy hoàng đế rất tức giận, nhưng cũng không thể xử lý nàng, chỉ có thể mĩa mai thêm vài câu, sau đó nổi giận đùng đùng tuyên bố bãi triều, phát tay áo đi thẳng về phía cung Thọ An, muốn kể lễ với Thái hậu chuyện Thừa tướng vô liêm sỉ đến mức nào.

Sử quan cũng rất bận, hắn cũng muốn nhanh về viết một câu: Đương triều Thừa tướng Tạ Thù xuất thân thấp hèn, hành vi vô liêm sỉ, còn dám đốt đàn nấu hạc[3], quá ghê gớm!!!

Suy nghĩ của Nhạc Am thì loạn tung tung phèo, Thừa tướng nói những câu ẩn giấu huyền cơ, nhìn như hướng về hắn nhưng thực ra lại giúp Vũ Lăng vương, nhưng không phải hai người này đối chọi gay gắt hay sao?

Hắn lạng lẽ liếc nhìn Tạ Thù, không ngờ vừa ngẩng đầu lên lại trùng hợp va phải ánh mắt nàng, đôi mắt kia u trầm như hồ sâu, lạnh lẽo như hàn tuyến, nhất thời khiến hắn đổ mồ hôi lạnh.

Sau khi bãi triều, Tạ Thù một đường trở về sắc mặt khó đăm đăm, khiến cho đám tiểu cung nữ gặp trên đường đều không dám ngóng trông lấy lòng như thường lệ.

Các quan lại đều cho rằng nàng vì thuộc hạ của bản thân buông lời gièm pha mà bị hoàng đế phát hiện chuyện xấu nên mới bực bội, mỗi người đều dõi theo nàng nhưng không dám biểu hiện ra, chỉ có thể rời đi càng nhanh càng tốt, cách xa nàng được chừng nào hay chừng nấy.

Đêm đó giờ Hợi, có hai người không quản đêm tối phi ngựa hỏa tốc từ Thanh Khê ở phía đông thành mà tới, sau khi đến đường Ô Y, dừng lại phía cửa sau phủ Thừa tướng, xuống ngựa đi tới gõ cửa.

Có kẻ hầu ra mở cửa, thấy bên ngoài là hai người đàn ông dung mạo tuấn tú, mà người đứng đầu lại càng nổi bật, người mặc áo choàng, từ trong tay áo lấy ra một chiếc lệnh bài.

Người hầu phủ Thừa tướng nhanh chóng nhận ra, vội vã muốn hành lễ: “Tham kiến...”

“Miễn, đưa bản vương đi gặp Thừa tướng nhà người.”

Tạ Thù đang dựa vào bàn kiểm tra danh sách, lần lượt kiểm tra những người có liên quan tới Nhạc Am, nhưng những điều nàng biết có hạn, giới hạn điều tra cũng không lớn, hoặc là chờ tìm ra manh mối, hoặc là phải giao cho người khác đi làm.

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy ra, Mộc Bạch đi vào nhỏ giọng nói: “Công tử, Vũ Lăng vương đến ạ.”

“Đi đi đi, công tử ta đang bận ngập đầu đây, đừng có nói đùa nữa.” Tạ Thù cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Trước mặt đột nhiên bị bóng người che khuất ánh sáng, Tạ Thù đành phải ngừng bút, ngẩng đầu nhìn lên chột ngẩn người: “Là thật à?”

Vệ Ngật Chi khẽ mỉm cười: “Quấy rầy Tạ tướng.”

“Đâu có, đâu có, Mộc Bạch, mau dọn chỗ.”

Mộc Bạch đặt trước thư án một tấm đệm lót, sau đó dùng dáng bộ hết sức đúng mực ra ngoài đóng cửa.

Vệ Ngật Chi ngồi xuống đối diện nàng, sau đó quay lại nói với người phía sau: “Phù Huyền, còn chưa tới tạ ơn.”

Phù Huyền mặc trang phục người Hồ, nghiêm túc thận trọng, nghe thế lặng lẽ tiến lên một bước, hất vạt áo, phủ phục dưới đất, hành đại lễ đầy đủ: “Đa tạ ơn cứu mạng của Thừa tướng.”

Tạ Thù kinh ngạc: “Ừa, sao lại nói vậy?”

Phù Huyền vẫn không ngẩng đầu lên: “Tại hạ đúng là xuất thân từ hoàng tộc nước Tần, phụ thân Phù Dương Nguyên là Thượng thư lệnh của nước Tần, đứng đầu Tịnh Châu, là thuộc hạ của Tần hoàng, sau lại đi theo ấu đệ của Tần hoàng là Triệu công Phù Đan mưu phản, bị Thừa tướng An Hành phát giác đã ra lệnh chém giết, tàn sát cả nhà, chỉ có một mình tại hạ trốn đi thành công, lén vào quân doanh nước Tấn, nhờ ơn của quận vương, đổi tên thành Huyền, ở bên làm cận vệ. Chỉ vì ban đầu tại hạ nhất quyết không chịu bỏ dòng họ, suýt nữa gây họa cho quận vương, hôm nay được Thừa tướng trọng nghĩa cứu giúp, ơn tái tạo này suốt đời khó quên.” Nói xong lại lạy ba lạy.

Tạ Thù nghe xong cảm khái nói: “Thì ra là như vậy... Thôi, kể từ hôm nay người hãy quên thân phận trước kia đi, chỉ cần nhớ bản thân là quân sĩ của đại Tấn ta là được rồi.”

Vệ Ngật Chi ở bên cạnh nói: “Còn chuyện săn giết tiên hạc, lần này bản vương thật sự nợ ân tình lớn của Tạ tướng.”

Tạ Thù cười cười: “Chuyện dễ như ăn cháo ấy mà, Vũ Lăng vương cũng là bị hàm oan mà thôi, bản tướng sao có thể ngồi yên không quản cơ chứ?”

“Nhưng đã phá hủy danh dự của Tạ tướng, haizz...” Giết hạc là hành vi thái quá, chỉ có người thô tục mới làm, Vệ Ngật Chi hiểu rất rõ điều này. Hắn tự trách bản thân, sau đó nghiêm mặt nói: “Đại nghĩa này của Tạ tướng, như ơn tái sinh, sau này bản vương tất sẽ đối đãi như huynh đệ.”

Tạ Thù chẳng qua chỉ giúp một tay để kẻ thừa nước đục thả câu kia không thực hiện được, không ngờ lại nhận được thu hoạch tốt như vậy, giả vờ vui vẻ nói: “Vũ Lăng vương không chê là tốt rồi.”

Vệ Ngật Chi đáp: “Lúc này không có người ngoài, hiền đệ không cần khách sáo, cứ gọi thẳng ta là Trọng Khanh.”

“Được lắm, Trọng Khanh cũng có thể gọi tên tự của ta là Như Ý.”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Người con được Hán Cao Tổ sủng ái nhất tên là Như Ý, xem ra miệng lưỡi thế gian không đáng tin, rõ ràng ở nhà họ Tạ, đệ rất được yêu thương.”

Tạ Thù nghe thế khẽ nhếch môi, xem như là ngầm thừa nhận, thật ra nhũ danh ấy là do mẫu thân nàng đặt, chẳng liên quan gì tới nhà họ Tạ.

“Đúng rồi, vậy chuyện Cối Kê...” Vệ Ngật Chi đang nói chợt dừng, trong mắt tràn đầy ý cười: “Lúc này ta nhận lời liệu có còn kịp?”

[1] Lâm uyển: rừng để vua chúa đi săn.

[2] Thiên Sư: Ông trời, có nhiều nhà tu xưa cho trời là ngôi chúa tể cả muôn vật, giáng họa ban phúc đều quyền ở trời cả. Nhà Phật thì cho trời cũng là một loài có công tu thiện nhiều hơn, được sinh vào cõi đời sung sướng hơn người mà thôi.

[3] Đốt đàn nấu hạch: lấy đàn làm củi, nấu chim hạch làm đồ ăn, hành vi sát hại phong cảnh.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Có nhà họ Vệ tham gia, các đại gia tộc đứng ngoài quan sát từ lâu cũng không còn do dự nữa, hành trình Cối Kê cứ như thế được quyết định.

Hoàng đế tự nhận bản thân không phải là người hẹp hòi, chắc chắn sẽ không nhúng tay vào quyết định của Vệ Ngật Chi, lão chỉ để cho đứa con cưng nhất của mình là Cửu hoàng tử đi thăm dò để xem rốt cuộc ý kiến của Vệ Ngật Chi thế nào.

Vệ Ngật Chi nói một câu: “Nguyện làm hai mắt của bệ hạ.”

Cửu hoàng tử chạy về bẩm báo phụ hoàng: “Vũ Lăng vương thực sự trung thành, nói muốn thay người giám sát những gia tộc kia.”

Lòng vua vô cùng vui vẻ.

Sau đó Phù Huyền lặng lẽ hỏi Vệ Ngật Chi: “Quận vương thực sự định giúp Hoàng đế giám sát những gia tộc kia ư?”

Vệ Ngật Chi ngơ ngác hỏi lại: “Bản vương nói vậy khi nào?”

“Không phải ngài nói nguyện làm hai mắt của bệ hạ hay sao?”

“Hả, ý của bản vương là sẽ thay bệ hạ thưởng thức cảnh đẹp ở Cối Kê mà thôi.”

Phù Huyền âm thầm tán phục, tiếng Hán quả thật rất uyên thâm, hẳn còn phải học hỏi nhiều...

Tạ Thù không có thời gian để ý tới hành trình Cối Kê, nài giao toàn quyền việc này cho Tạ Nhiễm xử lý, hiện giờ chỉ chuyên tâm xử lý Nhạc Am.

Nhà họ Nhạc không có gia thế hùng hậu, muốn đánh bật gốc rễ là điều rất đơn giản, nhưng nài cũng không định đánh rã động cơ, vẫn rất ôn hòa gọi Nhạc Am tới mà rằng: “Bốn tướng thấy người rất thích hợp làm giám sát, không cần làm Lại bộ nữa, chuyển sang làm Ngự sử trung thừa đi.”

Nhạc Am kinh ngạc nói: “Sao Thừa tướng lại nói như vậy ạ?”

“Ồ, tấu chương tố cao Vũ Lăng vương kia không phải là chức trách của Ngự sử trung thừa hay sao, bản tướng cảm thấy người làm rất tốt, được rồi, đừng khiêm tốn nữa, mau đi nhậm chức vụ mới đi.”

Sau đó Ngự sử trung thừa bị điều đi quản lý Lại bộ, còn bé ngoan Nhạc Am đi tới Ngự sử đài. Nhưng Ngự sử đài từ lâu đã là thiên hạ của Tạ Thù, hễ ở nơi đó chẳng khác nào vào nơi tường đồng vách sắt, ngoại trừ ngoan ngoãn làm đúng nhiệm vụ của mình ra thì không thể can thiệp vào bất cứ việc gì khác.

Sắp xếp như thế thật chẳng nhân tính gì cả!!!

Không có ai tới nói giúp cho Nhạc Am, cũng không ai hỏi tới việc điều động nhân sự lần này, ngay cả người nhà họ Nhạc cũng đều rất bình tĩnh tiếp nhận chuyện này.

Xem ra đối phương rất cẩn thận, Tạ Thù chỉ có thể tạm thời để vụ này đi xuống.

Lúc này Tạ Nhiễm lại tới báo cáo đã chuẩn bị xong xuôi, có thể đi Cối Kê được rồi.

Hắn làm việc rất cẩn thận, không chỉ sắp xếp số ngày lẫn số người tham dự rõ ràng, cũng đã lấy danh nghĩa Thừa tướng gửi thư xác nhận cho thứ sử Cối Kê, Hữu tướng quân Vương Kính Chi.

Tất cả đều đã đâu vào đấy, chỉ đợi xuất phát.

Tạ Thù ngồi trong thư phòng, cẩn thận kiểm tra bản sắp xếp hành trình mà Tạ Nhiễm đưa tới, đột nhiên nói: “Đa phần nhà họ Vương đều tập trung ở Cối Kê, lần này đi vào, Thoái Tật có ý kiến gì không?”

Tạ Nhiễm ngồi xuống phía đối diện nàng, lưng ưỡn lên tới mức thẳng tắp nói: “Trước kia từng có câu ‘Vương cùng Mã là nên thiên hạ[1]’, quyền thế nhà họ Vương từng huy hoàng không kém hoàng gia là bao, nhưng giờ nhà họ Tạ một mình nắm giữ quyền hành, họ Vương chắc chắn sẽ không cam lòng khuất phục, Thừa tướng nên cẩn thận mọi việc là hơn.”

Tạ Thù ngẫm nghĩ, ngẩng đầu lại hỏi: “Vậy người tiếp đãi nhà họ Vệ thế nào?”

“Gia tộc họ Vệ cũng từng có thời kỳ huy hoàng, nhưng nguyên nhân bọn họ suy tàn chủ yếu là vì quá ít người. Khi xảy ra loạn Bát Vương, tổ tiên nhà họ Vệ bị tru diệt gần hết, đám con cháu hậu duệ không sánh bằng họ Vương, nhân tài không sánh bằng họ Tạ, đương nhiên khó có cơ hội hưng thịnh trở lại. Bây giờ tuy xuất hiện một Vũ Lăng vương, nhưng cũng chỉ có một mình hắn, bệ hạ tin tưởng hắn như vậy, một phần vì tay hắn nắm giữ binh quyền, một phần chính là vì nguyên nhân này.”

Tạ Thù gật đầu: “Nói có lý, bệ hạ cần Vũ Lăng vương trở về để duy trì thế cân bằng giữa các gia tộc, họ Tạ chúng ta cũng vậy thôi.” Nàng gập tài liệu lại, nhìn Tạ Nhiễm cười cười: “Người cũng theo ta đi Cối Kê.”

Tạ Nhiễm ngạc nhiên: “Ta cũng đi ư?”

“Đương nhiên, người có công lớn nhất, đương nhiên cũng sẽ được đi.”

“Nhưng thân phận của ta...”

“Đi theo bản tướng, ai dám phí lời?”

Mộc Bạch đứng bên cạnh càng thêm ngẩng cao đầu kiêu hãnh, gần đây công tử càng ngày càng ngang ngược, đại nhân trên trời có linh thiêng chắc sẽ vui vẻ biết chừng nào, phủ họ Tạ càng thêm mạnh mẽ!

Tạ Nhiễm rất vui mừng nhưng do bản tính kiêu ngạo nên cũng không biểu lộ quá nhiều, sau khi tạ ơn Tạ Thù liền chạy về Lưu Vân hiên chuẩn bị.

Gã hầu ở Lưu Vân hiên là Quang Phúc đã sớm chuẩn bị hành lý xong, thấy hần về, vẻ mặt vui mừng liền biết hần đã được đền bù xứng đáng.

“Xem ra Thừa tướng rất coi trọng công tử.”

Tạ Nhiễm mỉm cười: “Giờ mới không uống công mản khổ nhục kể tự tiến cử của ta!”

Hần hiểu rõ với thân phận của bản thân thì không có hi vọng gì ở tương lai, chỉ có thể chủ động khiến Tạ Thù chú ý mới có cơ hội bộc lộ tài năng của mình với nàng.

Nhưng chuyện này hần chắc chắn sẽ không nói ra, thật là mất mặt.

Trước khi khởi hành vài ngày, lại xảy ra một việc không lớn không nhỏ... Vệ Ngật Chi mang một đôi guốc gỗ sang cho Tạ Thù.

Guốc gỗ làm rất tinh xảo, nhìn dày dặn nhưng cầm trong tay lại rất nhẹ nhàng. Tạ Thù đặt lên bàn nhìn chăm chú hồi lâu, thậm chí còn không kìm được ướm thử vào chân, sau đó rất chăm chú hỏi Mộc Bạch: “Người nói xem Vũ Lăng vương có ý gì?”

Mộc Bạch không hề nghĩ ngợi đáp liền: “Lấy lòng công tử.”

Tạ Thù bĩu môi, đưa guốc gỗ cho hẳn: “Cất đi, ta không dùng tới.”

Lúc này Mộc Bạch mới do dự nói: “Thật ra... Thuộc hạ cảm thấy lần này tới Cối Kê, hẳn là cần dùng đến cái này. Đám thế gia phong lưu, làm gì có ai không khoác bạc sam, chân đi guốc gỗ, ăn hai miếng Ngũ thạch tán cơ chứ? Lần trước ở núi Phúc Chu, ngay cả Vũ Lăng vương cũng mặc trang phục như vậy, đây là trào lưu của thời đại này mà công tử.”

Tạ Thù hốt hoảng: “Nhất định phải như thế à?”

Mộc Bạch gật đầu như già tói.

Tạ Thù cảm thấy không ổn, chẳng trách ngay cả Vệ Ngật Chi lần này cũng “nhiều chuyện” đưa guốc gỗ tới, chính là vì nghĩ tới việc nàng lần đầu tiên tham dự loại hội họp long trọng nên muốn nhắc nhở nàng mà thôi.

Đám con cháu thế gia toàn là đám phóng đãng, không chịu gò bó của khuôn phép, vừa tới chỗ ấm áp liền không chịu mặc thường phục, bên trong không mặc đồ lót, chỉ để trần cánh tay rồi khoác một áo mỏng ở ngoài, thường xuyên lộ vai hoặc ngực, ai nấy đều tự yêu thân thể mình vô cùng.

Tạ Thù thì không thể như vậy, áo khoác càng rộng càng tốt, không mặc đồ lót chẳng khác nào muốn đòi mạng nàng. Nhưng đừng nói là ở Cối Kê, hiện giờ đang là cuối xuân, sắp sang hè, đến lúc đó nếu suốt ngày che kín từ đầu đến chân như thế, khó tránh bị người khác nghi ngờ.

Nàng đi đi lại lại vài bước, hạ quyết tâm rồi quay sang nói với Mộc Bạch: “Chuẩn bị cho ta một bộ Hồ phục.”

“Hả?” Mộc Bạch rất muốn khóc, công tử ngài càng trưởng thành càng chẳng có chút phong lưu, ngài ngài ngài... ngài quá đổi bình thường!

Lúc này Vệ Ngật Chi cũng đang chuẩn bị hành lý, Tương phu nhân biết hẳn sắp đi Cối Kê, vội vã chạy tới nói với hẳn mấy câu, nghe xong hẳn

cảm thấy vừa khó xử vừa buồn cười.

“Sao mẫu thân lại nghĩ tới vấn đề này?”

Tương phu nhân trợn mắt nói: “Lần này tới Cối Kê con có thể thấy họ hàng nhà họ Vương, có nhiều cơ hội tốt, đến lúc đó con nhớ chú ý xem nhà họ Vương gần đây có biểu muội nào đến tuổi cập kê hay không, nếu không có, cũng nên chú ý tới các thiếu nữ gia tộc khác một chút. Lẽ nào con đành lòng để vi nương chờ tôn tử đến lúc mắt mờ chân chậm hay sao?”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Việc này không gấp được.”

Tương phu nhân giậm chân: “Sao lại không gấp? Con rõ ràng có ý thoái thác! Ta muốn tới trước bài vị phụ thân con tố cáo con tội bất hiếu!”

Vệ Ngật Chi vội vã đưa tay cản bà lại: “Được rồi, được rồi, con chắc chắn sẽ quan sát cẩn thận, vậy đã được chưa ạ?”

Lúc này Tương phu nhân mới hài lòng, giả vờ vui mừng dùng khăn tay chấm chấm khóe mắt, còn nói: “Không phải vi nương ép buộc con, phụ thân con mệnh ngắn, dưới gối chỉ có hai đứa con trai là Bá Khanh và con. Lúc đầu do ta quá ghen tuông, không cho ông ấy lấy thiếp, giờ lại thấy hổ thẹn trong lòng, chỉ có nhìn thấy gia tộc hưng thịnh trở lại, trăm năm sau mới có thể yên tâm đi gặp liệt tổ liệt tông nhà họ Vệ mà thôi.”

Vệ Ngật Chi thấy bà lại lôi chuyện tổ tiên ra nói liền cảm thấy đau đầu: “Vâng, vâng, vâng, mẫu thân nói đúng lắm.”

Tương phu nhân vẫy vẫy khăn, vừa buồn rầu nói: “Nếu đại ca con còn sống thì tốt biết bao, haizz...”

Vệ Ngật Chi nhớ tới đại ca, không nén nổi tiếng thở dài.

Tương phu nhân thấy mục đích đã đạt được, nói vài câu linh tinh rồi đi ra, trong đầu đã mừng tượng sẵn dáng dấp của đứa cháu trai tương lai.

Từ Kiến Khang tới Cối Kê cũng không xa, Vương Kính Chi cũng nhanh chóng hồi âm, tài hoa nổi bật, chữ viết tiêu sai, chốt lại một câu là: Đã chuẩn bị xong xuôi, các người cứ tới đi.

Tạ Thù sau khi bước chân vào Tạ phủ mới được học văn viết chữ, vì chữ viết quá xấu nên không ít lần bị Tạ Minh Quang đánh đòn, bây giờ sau bao lâu khổ luyện cũng có thể xuất đầu lộ diện, nhưng vừa nhìn thấy chữ viết của Vương Kính Chi lại muốn đào hầm tự chôn mình.

“Đến đây, Mộc Bạch, dán lá thư này lên tường cho ta.”

Mộc Bạch trước giờ đều có sự sùng bái mù quáng với Tạ gia, cho nên cũng mù quáng sùng bái Tạ Thù, rất khinh thường nói: “Công tử ngài dùng chân viết cũng còn đẹp hơn, cần gì phải quý trọng chữ viết họ Vương như vậy?”

Tạ Thù nhớ tới đôi guốc gỗ kia, buồn bã đáp: “Đừng nhắc tới chân của ta...”

Ngày khởi hành cuối cùng cũng đã đến.

Ở đại Tấn ở hơn trăm thế gia, phân nửa là tập trung ở đô thành Kiến Khang, những chiếc xe ngựa nối đuôi nhau dài từ cổng Tuyên Dương đến bên ngoài thành hào phía nam.

Tạ Thù thường ngày tự cao tự đại, người khác đều đến hết thì xe của nàng mới chậm rì rì bò qua, nhưng thời gian căn vẫn rất chuẩn, không hề đến muộn. Đám thế gia ở đây có không ít vị trưởng bối đức cao vọng trọng, tuy rất khó chịu nhưng cũng không tiện nói gì.

Tạ Thù vén màn bước xuống, chào hỏi từng người, các đại gia tộc khác thấy nàng giữ đầy đủ lễ nghi cũng không thể soi mói gì được, sự khó chịu ban đầu cũng được giảm đi vài phần.

Hàn huyền vài câu, tiện thể nói thêm mấy câu ca ngợi Hoàng đế bệ hạ nhân hậu anh minh, sau đó Tạ Thù lên tiếng có thể khởi hành.

Đám con cháu thế gia ồn ào nhảy lên xe của Vệ Ngật Chi, muốn đi cùng hẳn. Tạ Thù nhìn thấy, cũng hơi kinh ngạc, bình thường trên triều Vệ Ngật Chi gần như là đơn độc một mình, không ngờ bên ngoài lại quen biết nhiều như vậy.

Nhưng hiện giờ nàng và hẳn cũng không phải đang lén lút gọi nhau là huynh đệ đó sao?

Tên này thủ đoạn thật cao cường...

Vệ Ngật Chi vén màn, nói với những người kia mấy câu gì đó, trong xe phá lên cười. Một người trong số đó tên là Dương Cự vẫn còn là một công tử trẻ tuổi bỗng nhiên chỉ ra ngoài xe nói: “Thừa tướng nhìn sang bên này, hẳn là đang trách chúng ta quá ồn ào phải không?”

Mọi người không hện mà cùng nhìn sang, Vệ Ngật Chi cũng không ngoại lệ, hẳn nhìn Tạ Thù cười cười, sau đó giơ tay thi lễ một cái. Đám công tử kia thấy vậy cũng không thể làm gì khác, cũng dồn dập thi lễ với Tạ Thù.

Tạ Thù khẽ vuốt cằm, xem như là đáp lễ, tiện thể cười đáp trả với Vệ Ngật Chi.

Tất cả mọi người đều chấn động, công tử Hoàn gia Hoàn Đình lại càng thêm rung động, mắt nhìn thấy Tạ Thù thả màn xuống mới hoàn hồn. Hẳn bước vào quan trường không được bao lâu, không giống như những người khác có thể thường xuyên gặp được Tạ Thù, hôm nay nhìn kỹ tướng

mạo của nàng, nhất thời cảm thấy quá tuyệt đẹp, không kìm được quay sang nói với Vệ Ngật Chi: “Nếu Thừa tướng là nữ tử, chắc chắn sẽ khiến tam công cửu khanh cạnh tranh gay gắt.”

Dương Cứ biết hẳn còn trẻ, cẩn thận nhắc nhở: “Ân Bình không thể nói linh tinh, nếu truyền tới tai Tà tướng sẽ khó tránh gặp tai họa.”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Bản vương chỉ biết, nếu hẳn là nữ tử thì chức Thừa tướng phải giao cho người khác làm rồi.”

Mọi người ngẩn người, tiện đà cười ha ha vài tiếng, việc này chỉ coi như chuyện cười là qua.

Tiếng cười còn chưa ngừng, ngựa đã hí vang, đám người hầu quát nạt người qua đường để dọn đường, đám binh sĩ hộ vệ hai bên chỉnh tề cất bước, các gia tộc đều mang theo ca cơ xinh đẹp giọng nói trong trẻo thanh thoát, tất cả đều trò chuyện vui vẻ.

Xe của Tà Thù đi ở giữa, phía trước có hộ vệ của Xa kỵ tướng quân dẫn đường, phía sau là xe của Tà Nhiễm đi theo từng bước.

Hành trình buồn tẻ, nàng ăn mấy miếng hạt lựu Mộc Bạch tách cho, sau đó cảm thấy phát chán liền dứt khoát xòe quạt ra che mặt rồi đi ngủ.

“Mộc Bạch, đến nơi thì gọi ta dậy.”

Mộc Bạch vội vàng khép kín màn xe, nếu để người khác nhìn thấy hình ảnh đương triều tể tướng co quắp ngủ say như chết trong xe, hẳn chỉ có thể tự kết liễu đời mình đi gặp Tà Minh Quang mà thôi.

[1] Vương cùng Mã là nên thiên hạ: nhà họ Vương và nhà họ Tư Mã cùng phân chia thiên hạ.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Phong cảnh Cối Kê xưa nay rất đặc sắc, núi sông tươi đẹp, là nơi ưa thích của rất nhiều danh lưu mặc khách[1]. Gia tộc Vương thị hầu hết đều sống ở nơi này, mà người đứng đầu là Vương Kính Chi.

Wương Kính Chi hiện giờ là tộc trưởng của Vương thị, mới ngoài ba mươi tuổi, danh tiếng vang vọng triều chính đã lâu. Có người nói xưa kia hẳn nhất quyết không chịu ra làm quan, tâm nguyện lớn nhất đời hẳn chính là được ở nhà viết chữ vẽ vờ, hoàng đế chiêu mộ nhiều lần, hẳn lại không rảnh mà để ý, dẫn theo một thị thiếp xinh đẹp đi du sơn ngoạn thủy, đi một lần đã mất hơn nửa năm.

Cha hẳn vì chuyện này giận đến nổi râu tóc dựng ngược, lúc đó Vương Kính Chi mới thấy hối hận, từ đó vào triều làm quan, chưa đầy ba năm đã bò đến vị trí đứng đầu Cối Kê, còn kiêm thêm chức vị Hữu tướng quân.

Tạ gia đang trong thời kỳ hưng thịnh, hẳn sớm đã nghe thấy, vì lẽ đó khi Tạ Thù đề xuất muốn chọn Cối Kê làm nơi tụ họp, hẳn đồng ý ngay lập tức.

So với những người khác trong gia tộc Vương thị cảm thấy bất bình, thì hẳn lại cảm thấy tò mò nhiều hơn, Tạ Thừa tướng mang trong mình một nửa huyết thống thứ dân rốt cuộc sẽ có dáng vẻ như thế nào?

Tạ Thừa tướng ở trên xe hắt hơi vài cái rồi lại lăn ra ngủ tiếp.

Đoàn xe nhanh chóng đi qua địa giới quận Tân An, đã nhìn thấy Cối Kê ở xa xa, Mộc Bạch vừa chống chọi ánh mắt soi mói của mọi người vừa khổ sở khuyên nhủ: “Công tử, chú ý hình tượng, hình tượng!”

Tạ Thù vẫn dùng quạt che mặt, làm lơ như không nghe thấy, dường như muốn ngủ bù cho mấy ngày liên tiếp phải chầu triều.

Cuối cùng cũng đến nơi, hôm ấy thời tiết hơi âm u, bầu trời xám xịt giống như bị nước đục quét qua, lại hơi phơn phớt vàng. Bên dưới là cỏ xanh và trăm hoa đua nở, xa xa là những thành lâu cao nguy nga tráng lệ, giống như một góc tranh thủy mặc, vừa tao nhã lại vừa khác biệt.

Binh lính trên thành lâu đã nhìn thấy đoàn xe ngựa từ xa, lập tức đi bẩm báo, không lâu sau, Vương Kính Chi dẫn theo đoàn người nối đuôi nhau ra đón.

Các gia tộc khác có quen biết đã sớm chào hỏi hân, so với Tạ Thù thân phận có tỳ vết thì Vương Kính Chi không hổ danh hậu duệ danh môn, phong thái lỗi lạc, cử chỉ nhanh nhẹn, có tài mà không kiêu, có đức mà không nông cạn.

Tạ Thừa tướng ấy mà, chỉ là một thằng nhãi luộc hạc mà thôi!

Mộc Bạch thấy Vương Kính Chi sắp đến gần, vội vội vàng vàng đẩy Tạ Thù, nhưng nàng đã ngủ say như chết, còn không hài lòng khi bị Mộc Bạch làm phiền, tuyên bố: “Còn đây nữa ta sẽ ném người cho rùa ăn!”

Mộc Bạch nước mắt rơi đầy mặt: “Công tử làm ơn nhỏ giọng giùm cho, chú ý hình tượng, chú ý hình tượng!”

Tạ Nhiễm cảm giác ở phía trên có điều gì không ổn, mà hắn lại không thể lộ diện, liền gọi Quang Phúc đi truyền lời cho người thân tín của Tạ gia, để bọn họ đi lên chặn Vương Kính Chi một lúc, sau đó lại truyền lời cho Mộc Bạch, dù phải dội nước cũng phải đánh thức Tạ Thù dậy.

Mộc Bạch nào dám dội nước, dội rồi quần áo sẽ ướt, càng không giữ được hình tượng.

Vệ Ngật Chi xuống xe, từ xa đã trông thấy Vương Kính Chi, lại nhìn qua xe Tạ Thù, vốn tưởng rằng nàng mãi không có phản ứng là vì sĩ diện, ai ngờ đúng lúc ấy màn xe bị gió tốc lên một góc, nhìn thấy vẻ mặt Mộc Bạch khóc không ra nước mắt.

Hắn cho rằng Tạ Thù đã xảy ra chuyện gì không tiện nói, liền gọi Phù Huyền chặn những người khác, còn mình lặng lẽ tới gần.

Lúc này tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào Vương Kính Chi nên cũng không ai quan tâm tới Tạ Thù ở đằng này, hắn lại hành động mau lẹ, âm thầm leo lên xe Tạ Thù.

“Như Ý.”

Tạ Thù bị Mộc Bạch quấy rầy hồi lâu, cũng đã gần tỉnh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi này, bất giác ngẩn người, sau đó mới có phản ứng.

Cái tên này quá lâu rồi không có ai gọi nàng.

Nàng bỏ quạt giấy ra, thấy Vệ Ngật Chi mặc thường phục đang ngồi trước mặt, tiết trời u ám cũng không át được tướng mạo của hắn, mà đáy mắt hắn lại hiện rõ ý cười, trông chẳng khác nào châu ngọc.

“Hóa ra là đang ngủ, Vương Kính Chi đến rồi, đệ không chịu tỉnh lại là thất lễ đó.”

Tạ Thù ngồi dậy, chỉnh lại vạt áo, tiện thể dụi dụi mắt, phát hiện không có gì mắt, nhẹ nhõm thở phào một hơi.

“Vậy ta cũng nên xuống thôi.”

Vệ Ngật Chi đưa tay cản lại: “Từ từ, để ta xuống trước rồi đệ hãy xuống, tránh để kẻ khác bàn tán.”

Tạ Thù buồn bực, vậy huynh cần gì phải tới chứ.

Vệ Ngật Chi xuống xe, lần này Mộc Bạch đứng về phía hăn, tủi thân nói: “May mà Vũ Lăng vương xuất hiện, nếu không thì không chỉ thuộc hạ bị ném cho rùa ăn mà thể diện của công tử cũng mất sạch.”

Tạ Thù động viên hăn: “Được rồi, được rồi, chẳng qua ta chỉ hơi bực bội khi bị đánh thức thôi mà.”

Bên ngoài Vương Kính Chi thấy Thừa tướng mãi không chịu xuống xe, cho rằng bản thân thất lễ nên không tiếp tục trò chuyện với mọi người, chủ động đi tới trước xe nàng hành lễ: “Thứ sử Cối Kê Vương Kính Chi tham kiến Thừa tướng.”

Mộc Bạch vén màn lên, phu xe xếp đôn cho Tạ Thù bước xuống, áo bào đỏ lay động trước mắt mọi người, nàng tiến lên trước vài bước rồi dừng lại nhìn Vương Kính Chi, đoạn vén mặt bảo: “Vương Thứ sử miễn lễ.”

Vương Kính Chi đứng thẳng người dậy, đầu đội nón Lung Mao[2], thân mặc lễ phục đỏ tím, đeo đai ngọc bích, chân đi giày Hậu Đế[3], trang phục khá là trang trọng, có thể thấy hăn rất tôn trọng Tạ Thù.

Những người khác trong gia tộc Vương thị đều đứng sau lưng hăn, đa phần cũng phục sức cẩn thận, đồng loạt theo hăn hành lễ với Tạ Thù, sắc mặt trang trọng, thái độ vô cùng kính cẩn.

Sự gắn kết trong gia tộc này rất mạnh mẽ, tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Vương Kính Chi chỉ đâu đánh đó, Tạ Thù cảm thấy điểm đó của bọn họ mạnh hơn Tạ gia.

Vương Kính Chi nói thêm vài câu đại để là mọi người đi đường xa vất vả, muốn dẫn mọi người vào thành nghỉ ngơi.

Đường vào thành sớm bị dân chúng vây xem chật ních, một nửa tò mò nhìn về phía xe mà Tạ Thừa tướng ngồi, một nửa lại ngóng xe của Vũ Lăng vương, háo hức nhìn ngó.

Vương Kính Chi cười ngựa đi trước, thấy thế vẫy roi ngựa chỉ vào dân chúng cười mắng: “Chẳng phải các người từ trước tới luôn miệng khen đại nhân ta đẹp nhất hay sao, sao Thừa tướng vừa đến đã sốt sắng quá vậy?”

Đám thế gia cười âm lên, nhao nhao trêu hấn: “Nhìn Thứ sử đại nhân mãi cũng thấy chán mà!”

“Đáng ghét! Đừng có mà đứng núi này trông núi nọ thế chứ!”

Dân chúng ồn ào cười lớn.

Người đời ca tụng hấn là danh sĩ phong lưu đệ nhất Đại Tấn, nhưng hấn lại không sánh được vẻ mềm mỏng của Tạ Thù, lại không nổi bật như Vệ Ngật Chi. Tất cả khí chất của hấn đọng lại thành phong lưu, giống như một vò rượu ngon được ủ nhiều năm, nhìn thì không có vẻ gì đặc biệt, nhưng vừa ngửi đã thấy say. Sự hào hiệp của hấn không ai sánh bằng, đó cũng chính là nguyên nhân khiến dân chúng kính yêu hấn.

Tạ Thù liếc mắt nhìn ra ngoài, kinh ngạc nói: “Gã Vương Kính Chi này quả nhiên không chịu trói buộc bởi quy tắc, lại có thể thân thiết với dân chúng như thế.”

Mộc Bạch trợn mắt nói: “Nhà họ Vương thật hiểu đạo làm người!”

Vì có quá nhiều người đến nên điểm dừng chân là một ván đề lớn nhưng Vương Kính Chi đã sớm chuẩn bị, tất cả mọi người đều được sắp xếp chỗ ở hợp lý. Có người ở trong nhà một người trong tộc Vương thị, vừa

định chê người ta quan hàm thấp nhưng nhìn lại lại thấy người quen, nên đều hoan hỉ cả; có người ở chỗ không được tốt lắm, nhưng đối phương lại là thân quyến chi trưởng nhà Vương Kính Chi, lại cảm thấy bản thân trèo cao.

Chỉ những điểm ấy đã có thể thấy năng lực của Vương Kính Chi, không phải ai cũng có thể dàn xếp ổn thỏa các thế gia như vậy.

Quý phủ của Vương Kính Chi chỉ tiếp đón một mình Thừa tướng, Tạ Nhiễm là ăn theo, ngay cả Vệ Ngật Chi cũng không có phần, nhưng thật ra quý phủ của hắn chiếm diện tích cực lớn, chẳng qua nể mặt Tạ Thù mà thôi.

Nơi rộng nhất chính là hoa viên nhà hắn, buổi tối hắn mở tiệc khoản đãi mọi người, xếp đặt gần trăm chiếc bàn nhỏ trong hoa viên, nhưng lại không tạo cảm giác chen chúc, thật quá đồ sộ.

Đương nhiên Tạ Thù ngồi ở vị trí đầu, Vương Kính Chi tự mình tiếp đón ngồi cạnh. Tất cả mọi người đều được sắp xếp thích hợp, chỉ có vị trí của Vệ Ngật Chi khiến người khác khiếp sợ, thân phận của hắn hiện tại chỉ thấp hơn Tạ Thù một bậc nhưng lại bị xếp trong góc, nếu Tạ Thù không nhìn kỹ cũng chẳng thể nào tìm ra được hắn.

Nhưng nhìn Vương Kính Chi bên cạnh, rõ ràng hắn không hề chú ý tới điểm ấy.

Không đúng, với năng lực làm việc của hắn, không thể có sơ suất này, trừ phi là cố ý.

Nàng cũng không nhắc nhở Vương Kính Chi, dù sao trước mặt người ngoài nàng và Vệ Ngật Chi là đối thủ một mất một còn, nhưng nếu không làm gì lại sợ trong lòng Vệ Ngật Chi không vui.

Huynh đệ thật khó làm.

Vì thế thỉnh thoảng Tạ Thù lại liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi, ý là tuy ngu đê ngồi ở phía trên nhưng trong lòng vẫn lo lắng cho huynh, vì thế tuyệt đối đừng có ghim thù ta nha.

Vệ Ngật Chi trò chuyện vui vẻ với người bên cạnh, giống như không để tâm, tình cờ chạm mắt với nàng, nụ cười cũng rất bình tĩnh.

Vương Kính Chi thấy nàng thường xuyên quan sát, tiện thể nói: “Thừa tướng cảm thấy nhạt nhẽo lắm à? Có muốn gọi ca cơ lên tiếp khách hay không?”

Tạ Thù vội vã xua tay chối từ: “Hôm nay đi xe ngựa mệt nhọc, không cần thiết.”

Những người khác nhất thời cảm thấy thất vọng, Vương Kính Chi yêu nhất mỹ nhân, ca cơ trong quý phủ của hắn chắc chắn rất tuyệt, đám thế gia sôi máu đã lâu, kết quả lại bị Thừa tướng giả bộ làm người tốt đánh rơi mất cơ hội.

Đúng là đồ không hiểu phong tình, không có mỹ nhân làm sao ăn ngon được.

Kết quả của việc ăn không ngon chính là chén bát bừa bãi.

Ăn xong theo thường lệ đám thế gia sẽ ngồi cùng nhau buôn chuyện trên trời dưới biển, từ chuyện bát quái chốn đô thành, tha hồ tán phét.

Người nước Tấn khiêu thẩm mỹ cao, cái gọi là danh sĩ phong lưu, không chỉ coi trọng dung mạo, còn phải là người biết ăn nói, ngồi xuống khiến người ta không dứt ra được câu chuyện mới là người có bản lĩnh thật sự.

Tất cả đám thế gia đều tập trung về phía Vương Kính Chi.

Vương Kính Chi chậm rãi mà nói, nói có sách, mach có chứng, miệng lưỡi lưu loát, câu chuyện đều liên quan tới các thế gia ở đây, nhưng lại không hề nhắc tới Vệ gia. Hẳn như không hề để tâm tới ở đây có một Đại Tư Mã đương triều, nửa chữ cũng không hề nhắc tới Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù ngửa đầu nhìn lên trời, đêm nay rất nhiều sao, thích hợp giả ngu.

Hôm sau còn định đi Lan Đình, đám thế gia vừa tới, cần phải nghỉ ngơi lấy tinh thần, nghe Vương Kính Chi kể chuyện một lúc rồi ai về chỗ người nấy.

Vương Kính Chi vừa về phòng thì đường đệ Vương Kiên liền chạy tới tám chuyện: “Trong bữa tiệc hôm nay, Thừa tướng nhiều lần liếc mắt đưa tình với Vũ Lăng vương, e rằng quan hệ giữa hai người này không đơn giản như bề ngoài.”

Vương Kính Chi nhắc chén trà lên hỏi: “Có gì mà không đơn giản?”

“Nếu không phải lén lút có giao tình[4] thì chính là lén lút có gian tình.”

“Phụt...” Ngụm trà trong miệng Vương Kính Chi bị phun ra bằng sạch.

Bản thân Vương Kiên rất thích trai đẹp, khó tránh khỏi việc suy bụng ta ra bụng người, hẳn lại làm như không có chuyện gì xảy ra, phui phui vệt nước trà trên vạt áo, lại nói: “Còn nữa, vì sao đường huynh lại cố ý nhắm vào Vũ Lăng vương vậy, mẫu thân hẳn là họ hàng với nhà họ Vương chúng ta đấy.”

Vương Kính Chi liếc mắt nhìn hẳn: “Đệ không hiểu cũng không sao, Vệ Ngật Chi hiểu là được.”

Lúc này Vệ Ngật Chi đang định lên xe về chỗ ở thì Tạ Nhiễm xuất hiện.

Hắn ở đứng ở cửa, không quan tâm tới ánh mắt của mọi người, há miệng thông báo: “Thừa tướng mời Đại Tư Mã ngủ lại Phi Tiên các, ngài ấy sẽ chuyển sang Nhã Quang các.”

Vương Kính Chi xếp cho Tạ Thù ở một vùng rất rộng, trong đó gồm có Phi Tiên các nổi danh nhất Vương phủ. Tạ Thù tới đây, đương nhiên Phi Tiên các sẽ là phòng ngủ của nàng. Nhưng nàng lại cố tình chuyển tới Nhã Quang các hẻo lánh, nhường Phi Tiên các lại cho Vệ Ngật Chi ở.

Thế gia ngầm hiểu là Thừa tướng đang lôi kéo Đại Tư Mã. Quá gian xảo, vừa thấy nhà họ Vương không để mắt tới Đại Tư Mã liền ra mặt vờ tốt bụng.

Trước mặt mọi người, đương nhiên Vệ Ngật Chi phải phân rõ giới hạn với Tạ Thù: “Tuyệt đối không thể, địa vị của bản vương không bằng Thừa tướng, làm sao xứng cơ chứ?”

Tạ Nhiễm cười nhạt, xong dứt khoát nói: “Đây là quyết định của Thừa tướng, tại hạ đã chuyển lời xong, Đại Tư Mã xin cứ tự nhiên.”

[1] Danh lưu mặc khách: Danh lưu: nhân vật nổi tiếng (trong giới nghệ thuật hoặc chính trị), Mặc khách: Người giỏi sáng tác hoặc thưởng thức văn chương.

[2] Nón Lung Mao

[3] Giày Hậu Đế

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tạ Thù giữ Vệ Ngật Chi lại là có lý do, Vương Kính Chi có thể giả ngu coi Vệ Ngật Chi như không tồn tại, còn nàng thì không thể.

Xét về khía cạnh mặt ngoài, nàng và Vệ Ngật Chi đối đầu nhau, nhưng nếu muốn thể hiện phong độ to tát của Thừa tướng, nàng phải giữ thể diện cho Vệ Ngật Chi, mà bên trong... đương nhiên không còn gì phải bàn cãi, dù sao đã xưng huynh gọi đệ rồi còn gì.

Vệ Ngật Chi ở lại, hẳn dẫn theo Phù Huyền tới Phi Tiên các, quả thật Tạ Thù không ở đó. Lại tìm đến Nhã Quang các, Mộc Bạch canh giữ bên ngoài, nói rằng Tạ Thù đang rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Vệ Ngật Chi hơi kinh ngạc: “Sao người không ở bên hầu hạ?”

Giọng điệu của Mộc Bạch rõ ràng là khinh bỉ hẳn kém hiểu biết: “Công tử nhà ta trước giờ luôn như vậy, ngài ấy không quen có người hầu hạ, lần nào cũng toàn tự mình rửa mặt thay y phục.”

Vệ Ngật Chi hiểu ra, nghe nói tám năm trước Tạ Thù mới trở về Tạ gia, có lẽ đã sớm có thói quen tự mình làm việc rồi.

Ngay đêm đó Vương Kính Chi biết được tin này, thành thật mà nói, tâm tình có phần rầu rĩ.

Hắn cố ý không để mắt tới Vệ Ngật Chi thực ra là lùi một bước mà tiến hai bước. Trong mắt hắn, Vệ Tạ hai nhà tranh đấu, song phương thế lực ngang nhau, chắc chắn phải có phe thứ ba gia nhập mới có thể phá vỡ

cục diện bế tắc, mà không còn nghi ngờ gì nữa nhà họ Vương chính là thế lực phe thứ ba này.

Nếu như hãn chủ động đi tìm Vệ Ngật Chi nói chuyện hợp tác, chắc hẳn sẽ ở thế bị động, tốt nhất cứ để Vệ Ngật Chi chủ động tìm hãn là hơn. Vì thế hãn cố tình thân thiết với Tạ Thù, làm lơ Vệ Ngật Chi, chờ đến khi Vệ Ngật Chi kích động sẽ đến gặp hãn nối quan hệ.

Nhưng Vệ Ngật Chi lại án binh bất động, còn đón nhận ý tốt của Tạ Thù, hãn cảm thấy khó hiểu.

Chẳng lẽ chuyện Vương Kiên nói là thật sao?

Hãn tựa vào đầu giường, nương theo ánh nến chập chờn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mặc áo khoác gọi người hầu mời bào muội [1] tới.

Sáng sớm hôm sau, khi mọi người hào hứng âm ỉ đòi tới Lan Đình thì số người đi có sự thay đổi.

Vương Kính Chi dẫn thêm vài người tới, đều là nữ quyến, người nào cũng đều xinh đẹp như hoa. Các thế gia khác cũng có dẫn theo mỹ thiếp diễm cơ, nên cũng không thấy có gì đặc biệt, chẳng qua không tìm được thỉnh thoảng lại liếc nhìn về những cô gái kia.

Một người trong số đó khá đặc biệt, mắt phượng môi thắm, mặt tựa phù dung, tóc vấn kiểu Nha kế, bờ eo thanh mảnh, mặc váy kếp vân sa xanh đỏ, lại cài trâm ngọc, vòng ngọc, từ trên xuống dưới đều là hàng cực phẩm, ắt xuất thân không tầm thường.

7c183badcbef760959004b9c2cdda3cc7dd99e92

Nước Tấn nam nữ không quá giữ kẽ, cô gái này vừa nhìn đã biết là cô nương đang ở tuổi cập kê chờ gả ra ngoài, lại có thể đi theo Vương Kính Chi, chắc chắn phải là họ hàng thân thuộc.

Những người đứng đầu các gia tộc liền dùng ánh mắt ra hiệu đám con cháu chưa kết hôn trong gia tộc phải để tâm chú ý người con gái này, tốt nhất là có thể đưa nàng về làm vợ.

Tiếc rằng Vương Kính Chi dẫn theo cô gái này đi thẳng đến chỗ xe ngựa của Vệ Ngật Chi.

Hắn làm như rớt cuộc bản thân cũng phát hiện ra sự tồn tại của Đại Tư Mã, đứng ở ngoài cửa xe tự trách không ngừng, từ việc nhắc đến Tương phu nhân rồi nhắc tới sự mật thiết giữa hai gia tộc trong lịch sử, cố gắng tưởng niệm quá khứ, dừng chân ở hiện tại, và phóng tầm mắt về tương lai.

Sau đó hắn nghiêng người giới thiệu: “Đây là bà muội Lạc Tú, ta thấy dù sao chúng ta cũng là thân thích cả, nên mới gọi nàng tới đây gặp gỡ biểu huynh ngài.”

Thế nhưng Vũ Lăng vương ở trong xe không hề có động tĩnh, nửa ngày sau mới thấy Phù Huyền thò đầu ra, lúng túng nói: “Thứ sử đại nhân thứ lỗi, quận vương nói muốn ngồi cùng xe với Tạ Thù, nên không ở đây ạ.”

“...” khóe môi Vương Kính Chi giật giật.

Lúc này cái người vạn năm vênh váo Tạ Thù rốt cuộc cũng mới đến, màn xe vén lên, Vệ Ngật Chi xuống xe trước, hắn mặc sam y rộng, bên ngoài khoác áo bào thùng thình, đeo thắt lưng to bản, dáng người cao thẳng thon dài, dùng một mảnh gấm đen buộc tóc, đã không còn vẻ lạnh lẽo trang nghiêm của võ tướng, mà thay vào đó là sự phóng khoáng ngông nghênh như văn nhân.

Tạ Thù theo sát phía sau, nàng mặc y phục người Hồ, màu đen lạnh lẽo trang nghiêm, duy chỉ có cổ áo thêu hoa tiết hoa sen cao quý. Trang phục của nàng đối lập với gương mặt trắng và đôi môi mỏng lại tôn thêm vài phần khí khái, còn giống võ tướng hơn Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù chức cao hơn, lẽ ra phải là nàng xuống xe trước, sau mới tới Vệ Ngật Chi, chính vì thế Vương Lạc Tú mới nhận lầm người, huống hồ trang phục của hai người này cũng thật sự khiến người ta dễ dàng nhầm lẫn thân phận.

Nàng nhìn chăm chăm Tạ Thù, càng nhìn càng thấy chấn động tâm can, trong lòng càng thêm vui sướng với sự sắp xếp của huynh trưởng.

Lúc này Vương Kính Chi dẫn nàng đi tới, hướng về Tạ Thù nói: “Mau tới tham kiến Thừa tướng.”

“...” Vương Lạc Tú nhìn Tạ Thù, lại nhìn Vệ Ngật Chi, biết mình nhận sai người, nhất thời gương mặt đỏ ửng, ngay cả hành lễ cũng luống cuống.

Tiếp đó Vương Kính Chi dẫn nàng tới chào hỏi Vệ Ngật Chi, sau đó lại lặp lại những lời vừa nói bên xe ngựa khi nãy, bấy giờ Vệ Ngật Chi mới hiểu được chuyện gì đang xảy ra, còn Tạ Thù đứng bên cạnh đã sớm dùng quạt giấy che miệng bờ vai run run hồi lâu.

“Thứ sử quá khách khí rồi, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, không cần lo lắng, bản vương cũng không để ý đâu.”

“Vũ Lăng vương quả là đại nhân rộng lượng, thật xấu hổ, thật xấu hổ.”

Vệ Ngật Chi dễ nói chuyện, Vương Kính Chi tính cách hào hiệp, đều không phải loại người chấp nhất, giả vờ giả vịt nói vài câu khách sao, chuyện này coi như cho qua.

Mọi người khởi hành, lúc Vương Lạc Tú theo huynh trưởng rời đi, quay đầu liếc mắt nhìn Tạ Thù, lại nhìn Vệ Ngật Chi, sau đó cúi đầu xuống.

Luận về tướng mạo, hai người này ngang nhau; luận về khí chất, mỗi người một vẻ. Chẳng qua nàng lại nhớ đến lần đầu gặp gỡ thoáng qua mà

thôi.

Lan Đình không phải là nơi đẹp nhất ở quận Cối Kê này, nhưng chắc chắn là nơi thích hợp nhất để du xuân thưởng thức.

Cuối xuân, cũng là lúc trăm hoa sắp sửa tàn lụi, phóng tầm mắt đều thấy nơi nơi là màu xanh tươi tốt, thâm sâu, bao trùm núi đá ra tận bên ngoài, phía trước là một rừng trúc rộng lớn, cành lá không ngừng rì rào trong gió. Bốn phía là tiếng nước suối chảy róc rách, dòng nước xanh biếc ngoằn ngoèo uốn lượn giống như đai ngọc quanh co, điêu luyện sắc sảo, kỳ công của tạo hóa.

Xe ngựa từ từ ngừng lại, mọi người đều bước xuống đi bộ, mỗi người đều khen không ngớt. Hoàn Đình, Dương Cứ và các công tử trẻ tuổi khác đều là lần đầu tiên tới đây, càng thêm háo hức, trên đường đi líu ríu gọi nhau mở mang tầm mắt.

Tạ Thù đoán không sai, đám con cháu thế gia này đều không thích mặc đồ kín đáo, Hoàn Đình và Dương Cứ tướng mạo không tồi, thân thể thon dài, có lộ vai lộ ngực nàng còn nhìn được, nhưng ông già bên cạnh kia cũng đã bảy tám mươi tuổi rồi cũng nên chú ý một chút chứ, cứ ưỡn cái bụng phệ ra thế kia thật sự ảnh hưởng lớn tới tâm tình ngắm cảnh của nàng.

Vương Kính Chi là khách quen của Lan Đình, hẳn sai người trải những miếng đệm ngồi ở hai bên bờ suối, muốn chơi trò hàng năm vẫn chơi là Khúc Thủy Lưu Thương [2].

untitled

Mọi người chia nhau ngồi hai bên bờ sông, không phân cao thấp, không phân chủ khách, Tạ Thù vừa mới ngồi vào chỗ của mình, Hoàn Đình liền chiếm ngay chỗ bên trái, bên phải có người đang định tới giành chỗ thì bị nàng đưa tay ngăn lại, chỉ Tạ Nhiễm đang đứng bên cạnh nói: “Người ngồi ở đây.”

Người kia nhìn thấy là thân thích của Thừa tướng, không còn cách nào khác đành khó chịu rời đi.

Hoàn Đình càng thêm hưng phấn, ở khoảng cách gần thế này, hẳn phát hiện ra dung mạo của nàng quả là có một không hai. Tính cách của hẳn vẫn còn sự hào hứng của thiếu niên, không quá câu nệ, mở miệng nói: “Hôm nay có thể ngồi bên cạnh Thừa tướng, cảm thấy như kẻ bên châu ngọc.”

Tạ Thù mỉm cười: “Hoàn công tử quá khen rồi.”

Hoàn Đình còn định nói thêm, thì ở bờ bên kia, Dương Cứ ra sức nháy mắt với hẳn, hẳn không còn cách nào khác đành lựa chọn từ ngữ, không nói lung tung nữa.

Dương Cứ ngồi bên cạnh Vệ Ngật Chi, cạnh Vệ Ngật Chi lại là Vương Kính Chi, Tạ Thù vừa ngẩng đầu đã thấy hai người này ngồi phía đối diện vừa nói vừa cười, trong lòng hơi bực.

Nàng liếc mắt nhìn thiếu nữ quý chân ngồi ngay ngắn phía sau Vương Kính Chi, các gia tộc thông gia với nhau là chuyện bình thường, mấy người ngồi đây chỉ tùy tiện nhâm đốt ngón tay cũng có thể thấy được quan hệ thông gia của bọn họ. Nếu như hai nhà Vương Vệ thật sự kết làm thông gia, không chỉ nàng mà ngay cả Hoàng đế cũng sẽ hoang mang.

Tỳ nữ, gia đình nhà họ Vương qua lại liên tục, lũ lượt thành đàn rót rượu đưa tới, những chiếc bát mạ vàng được đặt trong dòng nước, tiếng cười nói xen lẫn tiếng gió thổi lẫn vào trong rừng trúc, như đang ở vùng đất tiên cảnh.

Tạ Thù không có hứng thú với chuyện ngâm thơ đối đáp, nàng chỉ đang đợi đám người kia chơi đủ rồi sẽ ra oai một chút, cố gắng đạt được mục đích củng cố quyền thế Tạ gia. Mà thăm dò nhà họ Vương cũng là một mục đích quan trọng trong chuyến đi này.

Thừa tướng sĩ diện không tham dự trò ngâm thơ đối đáp, đương nhiên Tạ Nhiễm không thể chối từ, trong lúc Tạ Thù đang suy nghĩ miên man thì hẳn đã làm ba bài thơ, uống tám bát rượu, đã có dấu hiệu muốn say.

Tạ Thù thấy đầu lười hẳn đã cứng rồi, vội vã gọi Mộc Bạch đưa hẳn về, hẳn vừa đi, vị trí liền bị người khác chiếm mất.

“Thừa tướng, tại hạ Lục Hi Hoán, may mắn được gặp Thừa tướng, chẳng biết có được vinh dự uống cùng ngài một chén hay chăng?”

Người này tướng mạo tuấn tú, chỉ tiếc dáng người thấp bé, không nghe hẳn nói còn tưởng hẳn mới chỉ là thiếu niên. Tạ Thù phát hiện hẳn là khẩu âm của hẳn nặng vùng Nam Giang Tô [3], biết hẳn là hậu duệ của sĩ tộc phía Nam, liền hào hứng bê bát rượu nói: “Đương nhiên, Lục công tử, xin mời.”

Lục Hi Hoán hơi kinh ngạc, dường như không ngờ lần này nàng lại nể mặt mình như thế.

Việc này cũng có nguyên nhân của nó.

Trước đây thiên hạ thống nhất, đô thành nước Tấn ở Lạc Dương, các đại thế gia đang ngồi ở đây hầu như đều là danh gia vọng tộc phương Bắc, sau đó phương Bắc thất thủ, triều đình an phận ở Kiến Khang, sĩ tộc phương Bắc dồn dập chuyển về phía Nam, lúc này mới hình thành trận thế như bây giờ.

Nhưng sĩ tộc phương Nam lại không đồng ý chuyện này, từ thời Đông Ngô, bọn họ đã quyền thế ngập trời, mà đám sĩ tộc phương Bắc này chẳng qua chỉ là dân chạy nạn, sau khi đến phía Nam chẳng những chiếm giữ các tước vị lớn, lại còn chiếm đất của bọn họ, khiến bọn họ vô cùng căm hận mắng là đám thô kệch.

Sĩ tộc phía Nam do bốn gia tộc Lục, Cố, Trương, Chu dẫn đầu, Lục Hi Hoán là cháu đích tôn của tộc trưởng nhà họ Lục, phụ thân hắn nhậm chức ở Kiến Khang, lần này không đi cùng, hắn thay mặt phụ thân tới đây. Trên đường đi, hắn bị các sĩ tộc phương Bắc xa lánh, thấy nhà họ Vương sinh hoạt thoải mái, mà vùng đất Cối Kê này trước kia vốn là thiên hạ của nhà họ Lục bọn họ.

Sĩ tộc phía Nam đến nay chỉ còn mỗi phụ thân hắn làm ở vị trí quan lớn, tất cả cũng bởi vì bị họ Vương chiếm đất, hoàng đế vì an ủi nhà họ mới cho một ân điển. Cuộc sống kiểu này không ai chịu nổi, Lục Hi Hoán từ lâu đã muốn cho đám thô kệch này biết tay.

Tạ Thù là Thừa tướng, chính là đại diện cho đám thô kệch này, hắn đến chúc rượu, thực ra là muốn gây sự, không ngờ Tạ Thù lại giữ thể diện cho hắn, không giống như đám người kia xem thường hắn.

Tạ Thù không chỉ uống rượu, uống xong còn dùng giọng Ngô khen rượu ngon.

Lục Hi Hoán nhú mày, đám thô kệch ghét nhất giọng Ngô, đến giờ vẫn còn giáo dục nữ tử phải nói tiếng Lạc Dương phổ thông. Nếu khi này hắn chỉ mời rượu Tạ Thù lấy lệ, thì giờ đã có ý muốn lấy lòng.

Tâm tư xoay chuyển, hắn đột nhiên nói: “Hôm nay Thừa tướng ngồi đây, vừa vặn có thể làm chứng giúp ta, ta muốn cầu hôn hảo nữ nhà họ Vương, chính là bào muội của Vương thứ sử đang ở bờ bên kia.”

Tất cả mọi người đều sửng sờ, mà Vương Kính Chi lại sa sầm nét mặt.

Tạ Thù hiểu bản thân bị đẩy lên đầu sóng ngọn gió, nếu không giúp Lục Hi Hoán thì sẽ đắc tội sĩ tộc phía Nam, mà không giúp Vương Kính Chi thì đắc tội sĩ tộc phương Bắc, Lục Hi Hoán cũng thật khéo chọn.

Nàng cười ha hả nói: “Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Đây là chuyện tốt, nhưng người ngoài không tiện xen vào. Lục công tử ở trước mặt mọi người đã cho thấy tâm ý can đảm, đâu cần đến phiên bản tướng mở miệng, cứ nói trực tiếp với Vương Thứ sử là được.”

Vương Kính Chi vội nói: “Lục gia phú quý, nhà họ Vương nào dám trèo cao.”

Lục Hi Hoán bức bối, đám sĩ tộc phương Bắc lần nào cũng kêu sĩ tộc phía Nam giàu sang, nhưng bọn họ đâu chỉ giày sang, hậu duệ đều là những người có tài năng, vì sao không thể phong hầu bá tướng? Đám thô kệch này đúng là khinh người quá đáng!

Tạ Thù hiểu rõ bản thân thế nào cũng đắc tội Lục Hi Hoán, nhưng hiện giờ chắc chắn hẳn sẽ càng thêm hận Vương Kính Chi. Nàng chợt nhớ ra điều gì đó, khi còn ở Kiến Khang cảm thấy tất cả đều đi vào ngõ cụt, nay đột nhiên thấy đường thênh thang rộng rãi hẳn.

Bên kia dường như có người đang nhìn nàng, Tạ Thù ngẩng đầu nhìn sang, Vương Lạc Tú bối rối dời tầm mắt, Vệ Ngật Chi ngồi cạnh cười cười như có như không, ánh mắt nhìn về phía nàng tràn đầy sự chế nhạo.

[1]: Bào muội: em gái ruột.

[2]: Khúc Thủy Lưu Thương: Ở thượng lưu đặt chén rượu, chén rượu xuôi dòng mà xuống, dừng lại trước người nào, người đó sẽ cầm chén uống rượu (có vẻ giống lầu băng chuyền nhề:v)

[3]: Khẩu âm nặng vùng Nam Giang Tô = giọng Ngô

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Từ đầu tới giờ Tạ Thù đều không chú ý tới vị Vương Lạc Tú này, cho nên khi chạm phải ánh mắt kia cảm thấy rất buồn bực. Còn Vệ Ngật Chi, nàng cảm thấy hãn đang cười nhạo chuyện mình bị Lục Hi Hoán lôi vào cuộc.

Trò chơi Khúc Thủy Lưu Thương bị cắt ngang vì Lục Hi Hoán cầu thân, Tạ Thù cảm thấy nên tìm chuyện khác để dời sự chú ý, vì thế trả thù bằng cách chỉ vào Vệ Ngật Chi ở phía đối diện nói: “Có người nói Vũ Lăng vương võ nghệ vượt trội, vẫn không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay khách quý chạt nhà, có thể thể hiện bản lĩnh cho các thế gia được mở mang tầm mắt hay không?”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Hôm nay ở nơi phong nhã, không thích hợp động đao động thương, Tạ tướng không nên làm khó bản vương mới phải.”

Tạ Thù còn đang định khích bác hãn vài câu, quay đầu lại bỗng nhiên thoáng thấy gương mặt hốt hoảng của Lục Hi Hoán, còn thỉnh thoảng lên nhìn về phía Vệ Ngật Chi, dường như có ý kiêng dè.

Ồ, lẽ nào hãn sợ Vệ Ngật Chi?

Lúc này Lưu gia lão thái công mở lời, hãn là không thể chấp nhận được cảnh gian nịnh áp bức hiền vương, liền đứng ra hóa giải: “Vũ Lăng vương nói rất có lý, nếu đang ở nơi phong nhã thì nên có hành vi cử chỉ phong nhã mới phải, ở đây lão phu có mấy viên tiên đơn, nếu các vị không ngại thì nếm thử xem sao.”

Nói là tiên đơn, thực ra chính là ngũ thạch tán. Nước Tấn cầu tiên vẫn đạo không phải là ít, có người nói ăn thứ này nhiều có thể thành tiên, vì thế các gia tộc đều rất yêu thích, ngay cả đám trẻ như Hoàn Đình cũng đều háo hức chờ mong.

Tỳ nữ nhận những viên thuốc kia, sau đó phân phát cho từng người, lão già họ Lưu cười híp mắt bổ sung: “Ăn xong người nhẹ như chim yến, như ở giữa tầng mây, giống như được hồi sinh vậy.”

Đám thế gia đồng loạt khen ông lão có đức độ, ngay cả thành tiên cũng không quên mọi người.

Lục Hi Hoán không muốn cho đám thô kệch thể diện, vì thế xua tay từ chối. Tuy Vương Kính Chi không có lòng thành tiên, nhưng hãn lại là đệ tử của Thiên Sư đạo ở Kiền Thành nên lấy một viên. Còn lại tất cả đều có phần, Hoàn Đình lợi hại nhất, ăn tận hai viên lại còn uống một chén rượu, chẳng mấy chốc mặt mũi hồng hào, da thịt mềm mại sung mãn, cổ áo lại trở thêm vài phần.

Chỉ có hai người đón nhận nhưng không ăn, một người là Tạ Thù, người còn lại là Vệ Ngật Chi.

Chuyện Tạ Thù không ăn thì có thể giải thích được, cha nàng chết vì thứ này, Tạ Minh Quang không ít lần nhắc nhở nàng, ăn gì thì ăn, không được ăn ngũ thạch tán. Huống hồ nàng nghe nói thứ này ăn xong, cả người cảm thấy khô nóng, quần áo bắt buộc phải cởi ra mới thấy thoải mái dễ chịu, trừ khi nàng muốn chết, còn không làm sao dám đụng vào.

Còn việc vì sao Vệ Ngật Chi không ăn, nàng không biết, có thể là không hợp khẩu vị chăng?

Đám thế gia ăn xong, uống xong, chơi cũng đủ rồi, Tạ Thù phe phẩy chiếc quạt phát biểu một hồi, trong đó bao hàm cả việc ca ngợi hoàng đế, khen ngợi thế gia, đồng thời không ngừng khẳng định nỗ lực của Tạ gia.

Sau đó nàng bắt đầu thảo luận quốc sự với các gia tộc.

Chuyến này trên danh nghĩa là bàn về việc xây dựng mối quan hệ với nước Thương, lúc về còn phải báo cáo cận kề cho Hoàng đế, nói cho ông già đó biết các gia tộc đều tận trung vì nước, chính vì thế đây là chuyện phải làm, huống hồ Tạ Thù cũng có thể nhân cơ hội này nghe qua chính kiến của mỗi người.

Nhưng đám thế gia lúc này đều đang ở trên mây cả rồi, tâm tính đều dễ chịu, nói tới vấn đề gì cũng đều được, được, được, Thừa tướng nói quá chuẩn rồi!

Chính kiến chính là không có ý kiến!

Tạ Thù thở dài, ông cụ nhà mình nói chẳng sai, ngũ thạch tán đúng là thứ không thể ăn!

Lúc này Vệ Ngật Chi bỗng nhiên chú ý Lục Hi Hoán ngồi bên cạnh Tạ Thù đang ngắm nghía bát rượu trong tay, ánh mắt láo liên nhìn xung quanh, thỉnh thoảng lại nhìn Tạ Thù, rồi thỉnh thoảng lại nhìn Vương Kính Chi, giống như đang có kế hoạch gì đó.

Ánh mắt này đối với người xuất thân từ chiến trường không hề xa lạ, hẳn đột nhiên đứng dậy nói: “Các đại gia tộc cứ bình tĩnh trao đổi đi, bản vương có việc, xin cáo từ trước.”

Tạ Thù kinh ngạc nhìn sang, đối diện với tầm mắt hẳn nhưng hẳn nhanh chóng dời tầm mắt, liếc nhìn Lục Hi Hoán rồi phất tay áo bỏ đi.

Mọi người đang ở trong trạng thái sung sướng đê mê đã tỉnh táo hơn nửa.

Phù Huyền ngồi trên xe chờ đợi, nhìn thấy Vệ Ngật Chi đi ra một mình thì rất ngạc nhiên.

“Quận vương về sớm vậy?”

Vệ Ngật Chi xua tay ý bảo hẳn im lặng, thì thào bên tai hẳn vài câu.

Phù Huyền nhận lệnh rời đi rồi nhanh chóng trở về bẩm báo: “Quả thật ở đây có người mai phục, có tới trăm người.”

Vệ Ngật Chi gật gù, leo lên xe: “Đi thôi.”

Phù Huyền ngạc nhiên: “Đi ạ? Quận vương không đi cảnh báo các gia tộc kia ư?”

“Không cần, tính mạng của Vương Kính Chi do đám sai nha ở quận phủ Cối Kê bảo vệ, chỉ có trăm người cũng không làm nên chuyện.”

“Nhưng Thừa tướng vẫn ở trong đó kia mà?”

“Vậy thì sao?”

Phù Huyền cứng họng vì câu hỏi ngược lại của hẳn: “Ngài, không phải các ngài là huynh đệ hay sao?”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Lời này đến cả Tạ tướng còn không tin, thế mà người cũng tin à?”

Lúc này hiện trường tiệc rượu vô cùng im ắng.

Tạ Thù mím môi không nói, mãi suy nghĩ về ánh mắt Vệ Ngật Chi nhìn Lục Hi Hoán trước khi rời đi, đột nhiên nhớ ra khi này bản thân muốn Vệ Ngật Chi thể hiện bản lĩnh thì sắc mặt Lục Hi Hoán lộ vẻ căng thẳng, nhất thời đã hiểu ra phần nào.

Vệ Ngật Chi ngang dọc sa trường, ngay cả đám quân binh lực dồi dào nước Tần cũng không ngăn được hẳn, thứ Lục Hi Hoán kiêng dè chính là võ nghệ của hẳn.

“Hừ, Vũ Lăng vương oai quá ha, bản tướng lấy lễ đón tiếp hần, thế mà hần còn không biết thân biết phận!” Nàng bực bội đứng dậy, không quan tâm ánh mắt kinh ngạc của mọi người, ném bát rượu trong tay xuống, không hề quay đầu lại liền rời đi.

Đám thế gia đều ngây người, Lục Hi Hoán cũng thế. Thấy con cá lớn muốn trốn, hần cũng không nhìn được nữa, quay mặt về phía rừng trúc lặng lẽ gật đầu một cái.

Bắt đầu hành động rồi.

Vương Kính Chi thấy tình hình kết thúc thảm hại, không thể làm gì khác hơn đành cười cười xin lỗi các thế gia, mọi người ồn ào đứng dậy chuẩn bị rời đi, còn an ủi lại hần, tiện thể nói rằng Thừa tướng từ hồi ở đô thành đã xấu tính như thế, vì vậy hần không cần vì chuyện ngày hôm nay mà cảm thấy khó xử.

“Thứ sử có điều không biết, Thừa tướng hần còn luộc hạc ăn nữa cơ!”

Vương Kính Chi kinh hoàng: “Thật ư?”

“Hoàn toàn chính xác! Haizz, đúng là một kẻ thô tục!”

Tạ Thù dẫn theo Mộc Bạch rời đi, dặn dò hần tăng tốc, nhanh chóng lên xe.

Mộc Bạch cũng không ngốc, cảnh giác nói: “Có người gây rối phải không ạ? Công tử yên tâm, Vương Thứ sử đã phái quân linh canh giữ ở đây rồi.”

“Chỉ e không ngăn được, đám người kia đã sớm chuẩn bị!”

Còn chưa dứt lời, một đám gia đình nhanh chóng đi về phía nàng, nhìn dáng vẻ kia đã biết không phải bọn chúng muốn tới hầu hạ rồi.

“Đi mau!” Tạ Thù túm vạt áo liền chạy.

Cần giữ hình tượng làm gì, trước đây khi nàng đói gần chết đi trộm đồ ăn, bị người ta điên cuồng đuổi theo năm dặm còn không kịp thở nữa là hiện giờ phải thoát thân giữ được tính mạng.

Tiếc rằng tám năm sinh sống trong vinh hoa phú quý và giáo dục lễ nghi khiến nàng từ một nha đầu hoang dã biến thành Thừa tướng phong độ nhanh nhẹn, ngay cả tốc độ cũng giảm đi nhiều.

Tạ Thù thật sự rất muốn truy điệu cho một thở ấu thơ đầy nhiệt huyết của mình.

Mộc Bạch có võ công nhưng bình thường toàn mặc trang phục thư đồng nên không ai biết được. Hắn vì muốn giúp Tạ Thù cắt đuôi nên liên tiếp đánh gục mấy người, mãi đến khi thấy một toán gia đình khác tay cầm binh khí xông tới mới cuống quýt bỏ chạy.

Thôi xong, quên mang vũ khí theo, có lẽ đã quá quen với việc làm thư đồng rồi!

Tạ Thù lớn tiếng kêu gọi, nhưng cũng không thấy quân lính phòng thủ đâu.

Nơi này là địa bàn của nhà họ Vương, không có kẻ nào dám tới gây sự, bọn họ cứ giữ năm này qua năm khác, hàng năm dù cảm thấy nhàm chán chỉ có thể ngồi chơi với lũ chim chóc, đã sớm không giữ cảnh giác. Huống hồ vì không muốn quấy rầy các gia tộc hội đàm, bọn họ đều đứng ở rất xa bên ngoài, không thể nào ngờ tới trong nội bộ các gia tộc lại có người gây nội chiến.

Mà cái đám người gọi là trăm quân mai phục kia chẳng qua chỉ là trên danh nghĩa, một khi đám gia đình hành động thuận lợi, bọn họ sẽ hiện thân

để đánh lạc hướng chú ý của quân lính phòng thủ, thuận tiện cho bọn họ làm việc.

Tạ Thù không quen thuộc địa hình, dần dần mất sức, rốt cuộc đám gia đình cũng đã đến trước mặt.

Mộc Bạch bị chém một đao ngã xuống, mấy thanh đại đao đều kề bên cổ nàng.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Đám thế gia cao hứng mà đến, mất hứng mà về, không ai quan tâm xem hiện giờ Thừa tướng đang ở nơi nào.

Đi được một lúc, bỗng nhiên bốn phía vang lên tiếng la hét, giống như có một đám người đang gây sự, đám thế gia sợ hết hồn, dáo dác ngừng lại nhìn xung quanh, có kẻ nhát gan thậm chí còn chui vào giữa đám người đứng cho yên tâm.

Vương Kính Chi sai người đi kiểm tra, không bao lâu, viên thủ lĩnh cận vệ chạy tới bẩm báo, là một đám dân lưu lạc[1] chạy toán loạn, đã bị đuổi ra cả rồi.

Đám thế gia mới thở phào một hơi, chợt thấy một người đầm đìa máu me chạy tới.

Mộc Bạch giả chết thành công, chờ đám gia đình kia đi rồi mới nhịn đau đi tìm viện binh, từ xa hô to: “Thứ sử đại nhân, nhanh đi cứu công tử nhà ta!”

Vương Kính Chi nghe thế mà kinh hãi, tự tay đỡ hẳn hỏi tường tận.

Thừa tướng ở trong địa bàn nhà họ Vương mà xảy ra chuyện, lại còn bị một đám người mặc trang phục gia đình nhà họ Vương bắt đi, đây rõ ràng là vu oan giá họa. Hiện giờ Vương Kính Chi không có thời gian truy xét, vội vã triệu tập quân sĩ bốn phía tìm kiếm.

Xe ngựa của Vệ Ngật Chi còn chưa đi xa, nghe thấy tiếng la hét kia vội vã ghìm cương ngựa lại.

Có chuyện gì đó không ổn, nếu mục tiêu của Lục Hi Hoán là tất cả đám thế gia ở đây thì đâu thế giống trống khua chiêng như thế.

“Phù Huyền, người đi xem tình hình bên kia thế nào, nhìn xem Lục Hi Hoán có còn ở đó hay không?”

“Vâng.”

Phù Huyền vừa đi thì Vương Kính Chi cũng tự mình dẫn người dọc theo đường tìm đến đây, nhìn thấy xe Vệ Ngật Chi vẫn còn ở nơi này, vội vàng tiến lên nói: “Vũ Lăng vương vẫn nên mau chóng trở về đi thôi, Thừa tướng bị kẻ xấu bắt đi, nơi này không nên ở lại lâu.”

Vệ Ngật Chi hơi giật mình, thế nào cũng không ngờ mục tiêu của Lục Hi Hoán lại chỉ có mình Tạ Thù. Nhưng sắc mặt hắn vẫn bình thản: “Đa tạ Thứ sử nhắc nhở, bản vương sẽ nhanh chóng quay về.”

Vương Kính Chi muốn sai người hộ tống hắn lại bị hắn xua tay từ chối: “Bản vương có thể tự bảo vệ mình, Thứ sử vẫn nên nhanh chóng tìm Tạ tướng đi.”

“Nói cũng phải, vậy xin Vũ Lăng vương hãy cẩn thận.” Vương Kính Chi ghìm cương ngựa quay đầu lại, nhanh chóng dẫn mọi người rời đi.

Phù Huyền trở về bẩm báo: “Các vị đại nhân đã được Vương Thứ sử cử người hộ tống đưa về, Lục Hi Hoán cũng ở trong đó.”

Vệ Ngật Chi gật gù, lui vào trong xe, thay một bộ Hồ phục và ủng, lại lấy cung tên và roi dài, nhảy xuống xe sai người phu xa tách bớt một con ngựa cho hắn.

Phù Huyền vội hỏi: “Quận vương định đi đâu?”

“Có ai hỏi, cứ bảo rằng ta đi săn.” Vệ Ngật Chi chỉnh lại ống tay, quần roi dài quanh hông: “Việc này không thể lộ liễu, người chú ý thời gian, hai canh giờ nữa mà bản vương còn chưa quay về thì hãy tìm Vương Kính Chi giúp một tay, dọc đường ta sẽ để lại dấu vết.”

“Vâng.”

Vệ Ngật Chi xoay người lên ngựa, chạy như bay về phía Lan Đình.

Theo hướng đơn giản mà nói, ai cũng biết hãn và Tạ Thù đối đầu nhau, hưởng hồ khi này trước mặt mọi người hãn còn không nể mặt mà bỏ về trước, khó tránh khỏi bị hiềm nghi.

Mà suy nghĩ sâu xa thì, Tạ Thù có bề gì, nhà họ Vương không tránh khỏi tai vạ, một mình hãn độc chiếm, không sớm thì muộn Hoàng đế sẽ sinh lòng kiêng kỵ, kết cuộc vẫn sẽ coi hãn là một mầm tai họa cần trừ khử.

Chỉ có thể cân bằng mới là đường sống duy nhất.

Nhưng dù Vệ Ngật Chi có lòng muốn cứu Tạ Thù cũng chỉ có thể lén lút tiến hành, đám sĩ tộc phía nam tuy bị kỳ thị nhưng không thể xem thường thế lực của bọn họ. Vùng đất Cối Kê này vốn là từng thuộc về nhà họ Lục, thế lực ở đây vẫn đan xen chằng chịt, hưởng hồ gần đây còn có ba nhà Cố, Trương, Chu, mà hãn cũng không thể ngay lập tức dấy binh đi đòi người.

Lúc này Lục Hi Hoán đang theo đám thế gia vội vã chạy về, ra vẻ vô cùng kinh hãi.

Đám sĩ tộc phương Bắc cười nhạo hãn nhát gan sợ phiền phức, hãn lạnh lùng không đáp, quay đầu chạm phải tầm mắt công tử nhà họ Cố, hai người nhìn nhau cười, ngầm hiểu ý.

Đám thô kệch các người, xem các người có thể giương oai giễu võ được mấy ngày?

Mà Tạ Thù bấy giờ cũng đang gấp rút lên đường, bị một đám người cao to lực lưỡng áp giải đi theo một con đường bí mật tương đối nhỏ hẹp.

Có lẽ đám người kia thực sự coi thường nàng, cũng không trói nàng, chỉ ép nàng vào giữa đội hình. Tạ Thù cũng rất phối hợp, không gào không làm loạn, lặng lẽ bước đi, không hề phản kháng.

Đi được khoảng bốn, năm dặm, bọn chúng thấy nàng mặt mũi xám xịt vô cùng nghe lời, biết nàng đang sợ hãi, trong lòng cười nhạt không ngớt, dần dần lơ lửng cảnh giác.

Tạ Thù lặng lẽ kiểm tra bốn phía, nàng nhìn chăm chú người rơm được dựng thẳng trong cánh đồng trước mặt, âm thầm để lại dấu vết.

Lại đi thêm một đoạn, trước mắt hiện ra một con sông lớn, trong đầu Tạ Thù vụt lên một suy nghĩ, liền gập ngón cái ấn mạnh vào yết hầu, cảm giác buồn nôn nhanh chóng ập đến khiến nàng gập lưng xuống.

“Làm sao đây?” Gã thủ lĩnh đi đầu tên Điều Sao Nhãn đi tới, nhìn thấy nàng khom lưng nôn ọe, bịt mũi mắng: “Đúng là cái lũ cả ngày chỉ biết ăn thịt cá, giờ lại còn nôn mửa!”

Tạ Thù yếu ớt liếc mắt nhìn hẳn, đáng thương nói: “Vị hảo hán này, có thể cho ta đi rửa qua được không?”

Điều Sao Nhãn thấy nàng nôn cả lên y phục, lại mắng một tiếng: “Tiên sư nó, thực sự khiến người ta buồn nôn chết mất!”

Tạ Thù rút cổ một cái, nhúu mày làm ra vẻ sẽ cố gắng kiên cường chịu đựng.

Điếu Sao Nhân còn chưa mắng xong thì nhìn thấy gương mặt đẹp như tranh kia, đôi mắt cúp xuống như đang chịu đựng thiên ngôn vạn ngữ, nhúu mày như kín đáo che giấu mọi khổ sở, rõ ràng chỉ là một thằng nhóc nhưng nhìn thế nào cũng thấy đẹp hơn các cô nương mà hắn từng gặp. Khi này hắn quát tháo to bao nhiêu thì bây giờ không thể nào thốt ra nửa lời, vội ho một tiếng, xua tay nói: “Đi đi, đi đi, đi nhanh về nhanh.”

Tạ Thù ra vẻ kinh ngạc lẫn vui mừng, luôn miệng nói tạ ơn, nụ cười càng khiến gương mặt nàng rực rỡ lóa mắt. Điếu Sao Nhân mắng thầm một tiếng, sai hai người dẫn nàng ra bờ sông, luôn miệng căn dặn phải canh phòng thật kĩ.

Hai người kia đưa Tạ Thù đến bờ sông, chỉ cách nàng vài bước nhưng rõ ràng cũng không quá cảnh giác, nghĩ rằng nàng cũng chẳng thể nào chạy trốn được.

Tạ Thù chờ đúng thời cơ, bỗng nhiên nhảy ào xuống sông, cấp tốc bơi xuống hạ lưu.

Lúc này hai người kia mới hoàn hồn, lòng rối như tơ vò, bọn họ không ngờ đám con cháu thế gia lại biết bơi, còn bơi nhanh đến như vậy.

“Người đâu, Thừa tướng trốn rồi!”

Điếu Sao Nhân mang người vội vã chạy tới, vừa quát người đuổi theo, vừa tức giận mắng hai người kia: “Nói vợ va vợ vãn! Tính cho đám dân chúng xung quanh đây biết chúng ta bắt được ai hay sao? Có phải các người chán sống rồi không?”

Giang Nam là nơi có nhiều người bơi giỏi, nhanh chóng có vài kẻ nhảy xuống sông đuổi theo, tuy rằng bơi khá nhanh, nhưng bọn họ đông người, một nửa chạy bộ trên bờ chặn lại, một nửa ở giữa sông cắt đường lui, không lo không bắt được người.

Quả nhiên, bơi qua mấy khúc cua, đến đoạn nước bằng phẳng liền nhìn thấy xác Thừa tướng nổi trên mặt nước. Đám người kia tăng tốc, nhanh như đám hồ điệp rình mồi xông tới, đột nhiên cảm thấy không ổn.

Một người vớt Thừa tướng lên, ngay lập tức chửi ầm. Đây vốn không phải là Thừa tướng, chẳng qua chỉ là một thằng người rơm mặc y phục Thừa tướng mà thôi, thảo nào lại nổi lênh bênh trên mặt nước.

“Tiên sư nó, bị lừa rồi! Nhanh đuổi theo.”

Tạ Thù núp ngay trên bờ ruộng, nghe thấy tiếng người rời đi, nhẹ nhõm thở phào một hơi. Nàng vắt kiệt vạt áo ướt sũng nước, vội vã chạy ngược về phía thôn làng.

Khi ấy mặt trời đã ngả về phía tây, trong thôn đã lượn lờ khói bếp, Tạ Thù chạy đến cửa thôn nhìn thấy thôn này tuy nhỏ nhưng bốn bề thông suốt, e rằng đám người kia sẽ nhanh chóng tìm tới.

Nàng thay đổi ý định đi vào nhờ vả người dân ở đây, đi thẳng về thôn làng phía sau núi, chờ đi đến chỗ cao để xác định phương hướng, tránh việc đi nhầm.

Thế núi bằng phẳng, cũng không quá dốc nhưng không giống như Lan Đình có người quản lý, những bụi gai rải rác khắp nơi.

Đôi ủng trên chân nàng đã bị rách, những mũi gai mạnh mẽ đâm vào cổ chân, đau đến tê dại. Nàng nhìn hai bên, lượm ít cỏ tranh đã khô, khập khiễng tiếp tục đi lên phía trên.

Không ngoài dự đoán, đi tới sườn núi, đám người kia đã nhanh chóng quay lại, còn chạy thẳng về phía này.

Tạ Thù căng răng, tiếp tục chạy về phía trước nhưng tốc độ của đám người kia rất nhanh, không bao lâu sau đã cảm giác bọn chúng đuổi theo sát

nút.

Tạ Thù biết mình chạy không thoát, dứt khoát dừng lại, dỡ tung búi tóc, che hơn nửa khuôn mặt, lại cởi ủng ném ra xa, chỉ đi tất vải, cố ý dính đầy nước bùn, che đi vết máu.

Đám người kia hùng hù đi lên đỉnh ngọn núi, thấy một người con gái tóc tai bù xù ngồi chồm hồm trên mặt đất kiếm củi, thỉnh thoảng còn ngâm nga vài câu.

Đám người tới không nhiều lắm, có lẽ đã chia ra. Bọn họ đâu có tâm trạng để nghe hát, quát lớn: “Có nhìn thấy một người đàn ông y phục ướt đẫm, diện mạo đẹp trai chạy qua đây không?”

“Á!!!!” Cô gái bỗng nhiên rít lên, nhảy vọt lên chỉ về phía dưới núi, giống như rất hoảng hốt.

Người kia theo hướng nàng chỉ nhanh chóng nhìn thấy một chiếc ủng của Thừa tướng đang lắc lư trên cành cây.

“Đúng là chạy về phía này!” Đám người kia đuổi theo, không để ý đường núi có nhiều gai nhọn, chạy theo con đường vắt ngang núi đi xuống, vài người suýt nữa trượt chân té ngã.

Tạ Thù nhìn bọn chúng đi xuống, bỏ lại củi khô đi về phía khác.

Trong núi có một cái ao tù, có lẽ do nước mưa tích lại mà thành, mặc dù không trong lắm nhưng cũng không đáng ngại. Nàng ngồi xuống cởi tất ra, xử lý qua vết thương.

Y phục vẫn còn ẩm, nhưng chỉ có thể chịu đựng. Khi này đám người kia không chú ý tới điểm này, cũng không biết sau khi có phản ứng sẽ thế nào, nếu như bọn chúng quay lại đây thì chỉ có thể tự trách mệnh nàng xui xẻo.

Nàng thở dài, dùng nước rửa qua rồi lại búi tóc gọn lại.

Vương Kính Chi có thể sẽ dẫn người tìm đến, nàng phải cảnh giác có thể không chỉ có đám truy binh này.

Đã không còn giày, nàng chỉ có thể dùng cỏ tranh khi này nhặt được bện thành giày rơm.

Khi còn bé mẫu thân đã dạy nàng, nhưng thời gian đã trôi qua rất lâu, có nhiều thứ đã quên. Nàng bện được một chiếc, nhìn không ra hình thù gì, đeo vào chân, lại liếc mắt nhìn xuống nước, thấp giọng cười: “Con sẽ cố gắng sống sót mẫu thân à.”

Còn đi chưa ấm chân, đã nghe thấy tiếng bước chân tới gần, trong lòng Tạ Thù hoảng hốt, chân mày cau lại, lần này không thoát được rồi.

Nhưng chỉ có một người tới.

Vệ Ngật Chi đứng trước mặt nàng mỉm cười: “Theo đám người kia hồi lâu mới tìm được đệ, nhiều người như vậy mà cũng không bắt được một mình đệ, ta đi chuyến này đúng là thừa rồi.”

Tạ Thù thấy hẳn, ngay lập tức ra vẻ cảm động nói: “A, Trọng Khanh, huynh đến là tốt rồi, ta cũng sắp không chịu nổi nữa.”

Vệ Ngật Chi vẫn cười nói: “Đâu có, chẳng phải đệ lấy một địch một trăm đó sao.”

Tạ Thù hiểu rõ ý nghĩ của Vệ Ngật Chi, cũng đã xác định bản thân đã an toàn, thở phào nhẹ nhõm. Nàng cũng không đùa giỡn nữa, hỏi qua về tình hình của Mộc Bạch và các thế gia kia, biết được Vương Kính Chi chẳng mấy chốc sẽ tới đây, không đổi sắc mặt rứt hai chân lại, giấu chân đi.

Hết cách rồi, hiện giờ chỉ mặc trung y, không có áo khoác để che chân.

Vệ Ngật Chi thấy sắc trời đã muện, lấy đá lửa nhóm lửa, bảo nàng cởi y phục ra hong khô.

Tạ Thù đâu có chịu, chỉ nói y phục cũng gần khô rồi, không cần thiết.

“Quy tắc của đệ còn rất nhiều.” Vệ Ngật Chi không biết nàng là nữ, cũng không có tâm tình thương hương tiếc ngọc, nếu không chí ít cũng sẽ cởi áo khoác chắn gió cho nàng.

Rõ ràng Tạ Thù cũng không coi mình là phái nữ, không hề rụt rè, nhìn một vòng xung quanh rồi nói: “Không biết nơi này có gì ăn không nhỉ, ta đói quá.”

Vệ Ngật Chi lắc đầu: “Dù có cũng không thể nướng được, đệ muốn dẫn đám người kia quay lại hay sao? Lát nữa tối rồi mà Vương Kính Chi vẫn còn chưa tới thì đám lửa này cũng phải dập đi.”

“Nói cũng đúng.” Tạ Thù thất vọng thở dài.

Vệ Ngật Chi đứng lên nói: “Để ta đi tìm xem có thứ gì có thể ăn được hay không.”

Thôn nhỏ núi hoang, làm gì có thứ gì ăn được. Khi Vệ Ngật Chi quay lại chỉ cầm theo hai củ khoai lang, nói với Tạ Thù: “Dưới núi có một ông cụ đang trồng rau, cũng chẳng có gì, thôi thì có còn hơn không. Nhân lúc trời còn chưa tối thì ném vào lửa nướng đi, món ăn dân dã cũng không quá cầu kỳ, có thể ăn được.”

Tạ Thù vui vẻ nhận lấy, cười nói: “Thứ này ăn sống cũng rất ngon, huynh chưa từng ăn à?”

“Lúc ta hành quân cũng chỉ từng ăn qua đồ nướng chín.” Vệ Ngật Chi ngồi xuống bên cạnh nàng, hỏi ngược lại: “Đệ ăn rồi à?”

“Đương nhiên, lúc đó ta còn đang ở Kinh Châu, có bận nửa năm đều dựa vào thứ này để no bụng, thứ gì ăn được đều ăn cả, ngay cả bì cũng có thể làm ra được mấy món.”

Vệ Ngật Chi nghe thế không nhịn được bật cười, bỗng nhiên sững lại: “Kinh Châu? Ta nhớ tám năm trước Kinh Châu hạn hán mất mùa lại còn bị nạn châu chấu, không thu hoạch được gì, dân đói khắp nơi, thời điểm đó đệ về Tà gia à?”

Tà Thù ngớ ra, nhếch môi nói: “Chuyện này huynh cũng biết à?”

“Đệ đã quên Kinh Châu phải dựa vào quận Vũ Lăng hay sao?”

“A, đúng vậy.” Tà Thù cúi đầu rửa khoai lang, cũng không lên tiếng.

Chuyện đó đã là hồi ức quá xa, đất đai rạn nứt, châu chấu đầy trời, bụng đói meo...

Nàng khẽ thở dài, nàng và một đám trẻ con khác đi tới một chỗ rất xa đào trộm khoai lang, lần nào đi cũng giống như hành quân đánh trận, đó chính là sứ mệnh cao quý nhất khi đó, bởi vì mỗi người đều gánh trên vai sống chết của gia đình.

Sau đó lần lượt từng người một không thể gặp lại, có người chết vì đói, có người bị bán đi, có người ăn trộm xong bị người ta bắt được đánh cho một trận, thương tích đầy người, vài tháng sau thì chết.

Mạng người không đáng giá, thứ đáng giá chính là đồ ăn.

Đoạn ký ức đó quá khốc liệt, nàng thật sự không muốn nhớ lại.

Có thể nói, thời điểm mà người nhà họ Tà xuất hiện chính là khi nàng và mẫu thân rơi vào đường cùng, họ đã đưa tới một chút hi vọng sống.

“Như Ý, ta chưa nghe thấy đệ nhắc về mẫu thân của đệ.” Vệ Ngật Chi nhìn nàng mãi miết rửa củ khoai hồi lâu vẫn chưa sạch, không nhịn được lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nàng.

“Mẫu thân ta...” Nàng ngồi thẳng người, nhìn hắn mỉm cười: “Đã mất từ tám năm trước rồi.”

Vệ Ngật Chi sững người khi nhìn thấy nụ cười đó, không giống với nụ cười thường ngày của nàng.

“Là ta đã mạo phạm, xin lỗi.”

“Không sao, dù sao cũng qua lâu rồi mà.”

Dù Vệ Ngật Chi chưa từng tận mắt chứng kiến nạn châu chấu kia, nhưng cũng có nghe thấy, lại nhìn Tạ Thù, vẫn cảm thấy không giống lắm.

“Có người nói gặp đại nạn không chết sau này ắt có phúc lớn, sau này mọi việc của đệ chắc chắn sẽ thuận lợi.”

Tạ Thù đưa cho hắn một củ khoai lang, cười cười: “Hiện giờ ta chỉ cần có thể trở về là được.”

Vệ Ngật Chi đón lấy cắn một miếng, chậm rãi nhai, vị ngon man mát, thứ này lại có thể nuôi lớn dương kim Thừa tướng.

Hắn liếc mắt nhìn Tạ Thù, bỗng nhiên phát hiện ra bản thân giống như vẫn chưa hiểu rõ người này.

[1] Dân lưu lạc: chỉ những người trong xã hội cũ, gặp cảnh thiên tai không chỗ nương tựa, đi lưu lạc đất khách quê người

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Vương Kính Chi còn chưa tới thì truy binh cuối cùng cũng tới.

Những người khi này có thể hơi ngốc nhưng Điều Sao Nhân lại là kẻ không dễ bị lừa, tìm vài vòng không có kết quả, hẳn cũng đoán mình bị lừa rồi, liền sai người quay lại.

Tạ Thù nghe thấy tiếng người, vội vả hất nước dập lửa, ánh nắng chiều tà đã tắt từ lâu, bốn phía tối tăm. Vệ Ngật Chi lại không hề hoang mang, vẫn còn tâm trạng ngồi thưởng thức khoai lang, dường như hẳn phát hiện ra thứ này ăn sống thật tuyệt, ăn xong liền thấy thích.

Đường núi đoạn này bằng phẳng, muốn xông lên rất nhanh, không bao lâu sau Điều Sao Nhân đã ở trước mặt.

“Quả nhiên ở đây, nhanh tóm lấy!”

Đám người xông lên, vừa tới trước mặt, đột nhiên nghe thấy một tiếng xé gió, hai gã cao lớn ngựa mặt ngã xuống, vạt áo bị rách một vết lớn, máu tươi ào ạt chảy ra.

Vệ Ngật Chi vung tay, sợi roi dài lại thu hồi về vị trí.

Điều Sao Nhân cũng giật mình, nhưng vì giữ tính mạng cũng không cố lên, vung tay nói: “Tất cả xông lên.”

Vệ Ngật Chi bỏ củ khoai lang xuống, bỗng nhiên đứng dậy, một tay kéo Tạ Thù lên ngựa, một tay vung roi, mấy chục gã bị hất đánh gục không

đứng dậy nổi, hấn hành động nhanh như chớp, dễ dàng mở đường máu, chạy nhanh xuống núi.

Điều Sao Nhân ôm gò má sưng phù vì bị roi đánh trúng, đấm đất hô to: “Mau đuổi theo!”

Tạ Thù bị đưa đi mất một lúc sau mới hoàn hồn, cười khan: “Võ công của Trọng Khanh quả là cao cường, không ngờ ở Lan Đình không có cơ hội nhìn thấy mà ở đây lại có thể chiêm ngưỡng.”

Vệ Ngật Chi ngồi phía sau nàng: “Đệ vẫn còn rảnh rang nói đùa quá nhỉ.” Nói xong đánh mạnh vào con ngựa một cái, chú ngựa như mũi tên rời khỏi cung nhanh chóng lao đi.

Tạ Thù gần như bị hấn giữ trong lồng ngực, nàng hơi mất tự nhiên nhúc nhích thân thể.

Đám truy binh phía sau vì không dám hành động lộ liễu, lại không có ngựa nên dù có truy đuổi cũng không đuổi kịp Vệ Ngật Chi, nhưng Lục Hi Hoán lại tự mình dẫn người tới.

Sau khi hấn trở về không lâu thì nhận được tin tức biết tri huyện xảy ra chuyện, liền tìm binh mã nhà họ Cố tới cứu viện, biết được Tạ Thù vừa mới được cứu đi, tức đến tím tái mặt mũi, lúc này sai người mau chóng truy đuổi.

Đám người lần này không phải là những kẻ giả vờ làm gia đình lỗ mãng lần trước nữa, tất cả đều đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, tác phong nhanh nhẹn, lại cưỡi ngựa khỏe, chia làm hai ngả nhanh chóng bao vây Tạ Thù và Vệ Ngật Chi.

“Cứ đi thẳng về phía trước, không được phép ngừng lại.” Vệ Ngật Chi thì thầm bên tai Tạ Thù một câu, đặt dây cương vào trong tay nàng, sau đó cài tên vào cung, bắn liền một phát ba mũi tên giết liền ba người.

Tạ Thù cười ngựa không giỏi, nhắm mắt vượt qua kê hờ, lòng vẫn còn sợ hãi.

Đám người kia hoảng hốt trước tài bắn cung của Vệ Ngật Chi, sĩ khí giảm đi, nhất thời do dự nên tốc độ cũng chậm lại.

Lục Hi Hoán từ xa nhìn thấy, muốn đích thân đuổi theo, lại bị công tử nhà họ Cố, Cố Sưởng kéo lại: “Người này thân thủ phi phàm, không hề bị chúng ta đe dọa, chỉ e rằng không phải kẻ tầm thường, tốt nhất để cho đám thuộc hạ đuổi theo, dù có xảy ra chuyện gì cũng dễ thoái thác.”

Lục Hi Hoán thấy hần nói có lý, không tiếp tục xông lên nữa, chỉ đi sau tùy tùng, để đám thuộc hạ đuổi theo.

Đám người kia không còn cách nào khác, đành nhắm mắt xông lên.

Vệ Ngật Chi giục ngựa phóng nhanh như bay, đám truy binh phía sau cũng như hình với bóng. Hần dặn Tạ Thù nắm chặt dây cương, xoay người lại bắn tiếp một mũi tên, nhắm thẳng vào con ngựa của gã thủ lĩnh.

Con ngựa nhanh chóng ngã gục, người ngồi bên trên bị quăng ngã nhưng vẫn không ảnh hưởng đám người phía sau theo sát không nghỉ.

“Thừa tướng!”

Xa xa truyền tới tiếng hô hoán, Tạ Thù nheo mắt nhìn theo, dưới sắc trời tối tăm, người đó vẫn mặc nguyên y phục hồi sáng, không phải Vương Kính Chi thì là ai.

“Họ Vương đến rồi!” Lục Hi Hoán nhìn thấy đám sai nha xông tới, bực mình ném roi ngựa.

Sắp thành lại bại.

Sắc mặt Cố Sưởng biến đổi không ngừng: “Khốn kiếp, rõ ràng chỉ là một kẻ trói gà không chặt như đàn bà, thế mà nhiều người như vậy vẫn không bắt được hần!”

Lúc này Tạ Thù bỗng nhiên ghìm ngựa quay đầu lại la lớn: “Đằng đó có phải là công tử nhà họ Lục, Lục Hi Hoán hay không? Bản tướng bị kẻ xấu truy kích, mong Lục công tử ra tay giúp đỡ!”

Cố Sưởng kinh ngạc nói: “Hần biết chuyện này do chúng ta làm ư?”

Lục Hi Hoán cũng rất kinh ngạc, nhưng vẫn chưa đến mức hoảng loạn, cắn răng nói: “Thôi, cố tình làm to chuyện không có lợi cho chúng ta, ngược lại còn đánh răn động cỏ mà hỏng chuyện, nếu Thừa tướng đã đưa cho cái thang thì tốt nhất chúng ta cũng nên leo xuống thôi.” Nói xong, cũng hô to: “Giặc cỏ nơi nào dám to gan làm tổn thương Thừa tướng đại Tấn ta hả?” Sau đó vung tay lên, lệnh cho thủ hạ bên cạnh đi bắt người của mình.

Tạ Thù giả vờ cảm kích, xa xa chấp tay cảm tạ hai người: “Đa tạ Lục công tử ra tay cứu giúp!”

Lục Hi Hoán miễn cưỡng vui cười, từ xa đáp lễ: “Thừa tướng nói quá lời, đây là chuyện nên làm, hai người chúng ta tình cờ trải qua, sao có thể thấy chết mà không cứu chứ?”

Vương Kính Chi đoán ra manh mối, giục ngựa tới gần nói: “Đã khiến Thừa tướng giật mình rồi, đám ‘giặc cỏ’ này phải xử lý thế nào ạ?”

“Tùy Thứ sử xử lý đi.”

“Vâng.”

Lục Hi Hoán và Cố Sưởng trở mắt nhìn người của mình bị đám sai nha áp giải, bọn hần xiết chặt dây cương, cảm phần không chịu nổi, do dự

hồi lâu cuối cùng cũng không tiến lên, nói thêm vài câu rồi cáo từ rời đi.

Giờ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, chấp nhận sự thật mà thôi.

Sắc trời tăm tối, lúc này Vương Kính Chi mới nhìn rõ người ngồi phía sau Tạ Thù là ai, giật mình nói: “Sao Vũ Lăng vương lại ở đây?”

“Nói ra thật xấu hổ, bản vương đột nhiên lại muốn đi chơi, đi săn tới đây, trên đường lại gặp Tạ tướng, cũng thật trùng hợp.”

Rõ ràng tận mắt thấy hãn rời đi, kết quả lại thấy hãn xuất hiện ở nơi này, Vương Kính Chi không thể không nghi ngờ nhưng lúc này nhìn thấy Vệ Ngật Chi tay cầm roi dài, vai đeo trường cung, đúng là có dáng vẻ đi săn thật.

Hãn đành phải ra vẻ như không biết chuyện gì xảy ra, thấy dáng vẻ Tạ Thù nhếch nhác, liền sai người dưới kéo xe ngựa lại đây.

Vệ Ngật Chi tung người xuống ngựa, đỡ Tạ Thù xuống, mặc dù sắc trời đã tối nhưng thị lực của hãn cực kỳ tốt, trong lúc vô tình thoáng nhìn thấy đôi chân đeo giày cỏ của nàng, bất giác ngẩn người.

Ngón chân mượt mà trắng mịn, khi đi giày cỏ thì nhỏ hơn lúc nàng đi ủng rất nhiều, tuy chỉ nhìn qua, nhưng cảm giác không hề kém chân của các thiếu nữ.

Nhưng hãn nhanh chóng kiềm chế suy nghĩ này, nếu để Tạ Thù biết hãn có ý nghĩ như vậy thì chính là mạo phạm rồi.

Trở lại nhà họ Vương, Vương Kính Chi lệnh cho đám người dưới không được phép nói năng linh tinh, sau đó lệnh cho tỳ nữ đi hầu hạ Tạ Thù rửa mặt thay y phục.

Nhưng đám tỳ nữ này đều bị Thừa tướng đuổi ra ngoài phòng.

Tạ Thù vô cùng mệt mỏi, ngâm mình trong bồn nước tắm suýt nữa thì ngủ quên, cuối cùng vẫn là Tạ Nhiễm cầu kiến bên ngoài mới giải cứu nàng khỏi thùng nước tắm giờ đã nguội lạnh ra ngoài.

Tạ Thù thay đồ xong, mở cửa phòng, Tạ Nhiễm đứng bên ngoài quan sát nàng vài lượt rồi mới đi vào, nhỏ giọng nói: “Cũng may không xảy ra điều gì bất trắc, nếu Thừa tướng gặp nạn thì nhà họ Tạ nguy rồi.”

Còn một câu hản không nói ra chính là hản cũng sẽ nguy mất.

Tạ Thù đi tới ngòi sau thư án, ra hiệu hản ngòi xuống: “Việc này do sĩ tộc phía Nam gây nên, nhưng mục đích của bọn họ có lẽ không phải muốn lấy mạng ta, nếu không thì lúc trời còn sáng đã ra tay rồi.”

Tạ Nhiễm rót cho nàng chén trà an ủi: “VẬY Thừa tướng đã biết mục đích của bọn họ rồi ư?”

“Khi nào quay về hỏi Nhạc Am là biết.”

“Nhạc Am là người của bọn họ ư?”

“Đương nhiên, nếu không tất cả chuyện này xảy ra cũng quá trùng hợp rồi. Mục đích của Nhạc Am là để ta và Vũ Lăng vương đối đầu, đợi đến Cối Kê, nếu sĩ tộc phía nam thành công, đương nhiên Vũ Lăng vương sẽ thành kẻ thế mạng. Để lúc đó hai người đứng đầu văn võ trong triều đã bị diệt trừ, nhà họ Vương cũng bị đẩy vào thế bị động, sĩ tộc phương Bắc cũng sẽ bị kéo theo, mà sĩ tộc phía nam vốn có thực lực mạnh mẽ, lúc đó muốn làm gì cũng rất dễ dàng.”

Tạ Nhiễm cau mày: “Nếu đã như vậy, bọn họ hản là phải sát hại Thừa tướng mới đúng chứ?”

Tạ Thù lắc đầu: “Bọn họ không giết ta, chắc chắn vì ta vẫn còn có tác dụng, dù sao đây cũng không phải việc nhỏ.”

Tạ Nhiễm nghe nàng phân tích sự tình như vậy, cũng đoán được vài phần: “Thừa tướng có muốn ta đi thăm vấn Nhạc Am hay không?”

“Một mình người còn chưa đủ.” Tạ Thù cười cười: “Dẫn theo Mộc Bạch nữa, hẳn thích nhất là dùng thân phận người nhà họ Tạ đi ức hiếp kẻ khác.”

Tạ Nhiễm cũng không nhịn được bật cười: “Hẳn rất trung thành, vừa biết Thừa tướng trở về còn muốn đi qua đây gặp ngài, bị đại phu ép uống mấy chén thuốc nên đã ngủ rồi.”

Tạ Thù thở dài: “Người không bị làm sao là tốt rồi.”

Đâu chỉ có Mộc Bạch, Thừa tướng bình an trở về, các gia tộc khác cũng nhao nhao muốn tới thăm. Dù sao đó cũng là Thừa tướng, dù xuất thân không tốt, lại không được mọi người yêu thích nhưng dù sao cũng là người đứng đầu bách quan, là một nhân vật mà ngay cả Hoàng đế cũng không làm gì nổi thì bọn họ có thể làm gì?

Tạ Thù về cũng đã muộn, ngủ chưa được vài canh giờ đã nghe thấy bên ngoài Nhã Quang các ồn ào, phiền muộn muốn phá đồ đạc, nhưng cuối cùng lại nhớ ra đồ ở đây đều của nhà họ Vương, lúc này mới bình ổn cảm xúc, khó chịu đứng dậy mặc quần áo.

Tạ Nhiễm ở ngay gần đó, nhanh chóng đi tới chặn người. Tạ Thù rửa mặt xong xuôi ra mở cửa đã thấy hẳn sắp xếp các vị đại nhân thỏa đáng, mọi người đang thành thoi ngắm hoa trong đình viện.

Hoàn Đình là người tích cực nhất, vừa thấy Tạ Thù xuất hiện liền xông lên hỏi: “Thừa tướng biểu ca, huynh không sao chứ?”

Tạ Thù ngó người ra khi nghe thấy hẳn gọi như vậy, nàng trở thành biểu ca của hẳn từ khi nào thế?

Tạ Nhiễm đi tới, thì thăm bên tai nàng vài câu.

Đúng rồi, thê tử của Tạ Minh Quang, cũng chính là tổ mẫu[1] của nàng, chính là con gái nhà họ Hoàn. Chẳng trách Hoàn Đình trên đường cứ thích dính lấy nàng, hóa ra còn có mối quan hệ này.

Nhà họ Hoàn cũng là một gia tộc lớn, quan hệ này không nắm giữ không được, Tạ Thù mỉm cười nói: “Đa tạ biểu đệ quan tâm, ta không sao, không sao.”

Hoàn Đình tính tình đơn giản, thấy thái độ nàng dễ chịu như thế liền dẫn đám Dương Cứ và các công tử trẻ khác lại gần, người một câu, ta một câu xin nàng kể lại chuyện trải qua mạo hiểm ngày hôm qua.

Dương Cứ khá trầm ổn, ngăn mọi người lại rồi nói với Tạ Thù: “Theo tại hạ nhận thấy, có lẽ Thừa tướng nên trở về sớm một chút, nếu đám người kia vẫn chưa hết lòng gian hoặc có thể có ý muốn tấn công những người khác, như thế thì phiền phức lắm ạ.”

Những người ở đây nghe thấy bản thân có thể sẽ gặp họa, liền nhao nhao tasnthanfh, cực lực giật dây Thừa tướng mau chóng trở về.

Tạ Thù gật đầu: “Vậy chúng ta cũng nên về thôi.”

Vương Kính Chi nhận được tin báo, theo thường lệ muốn giữ người lại, rồi lại tự trách, rồi lại đảm bảo năm sau tuyệt đối giữ vững trị an một lượt.

Tạ Thù ngồi trong sảnh, động viên hân: “Thứ sử không nên tự trách bản thân, chuyện này không ai ngờ đến. Cũng may có bốn nhà Lục, Cố, Trương, Chu trấn thủ ở đây, ta nghĩ sau này đám dân lưu lạc kia cũng không dám tiếp tục làm loạn nữa đâu.”

Lục Hi Hoán và Cố Sưởng ngồi dưới cũng phụ họa qua quýt: “Điều đó là đương nhiên, điều đó là đương nhiên...”

Thừa tướng vội vã trở về, đương nhiên là muốn truy xét rõ ràng, bọn họ đều biết nên tạm thời không dám sinh sự.

Mọi người cáo từ xong xuôi, ai đi đường nấy, Vương Kính Chi đến trước mặt Vệ Ngật Chi nói: “Lần này Vũ Lăng vương tới đây không biết bao giờ mới có thể trở lại Cối Kê làm khách, ta thân là văn bối vẫn muốn gặp Tương phu nhân một lần, ngặt nỗi còn gánh trách nhiệm trên mình không thể phân thân, chi bằng để Lạc Tú theo ngài về thăm người một lần, ngài thấy sao?”

Vệ Ngật Chi đương nhiên hiểu trong lời hăn có ý khác, nhưng cũng không tiện từ chối, cười cười: “Vương Thứ sử đã có tâm như vậy thì cứ làm thế đi.”

Tạ Thù đi qua trước mặt hăn, xòe quạt che miệng cười, Vệ Ngật Chi nhìn sang, không biết làm sao, ánh mắt lại lướt nhìn chân nàng một lượt.

Vẫn đi giày to như thường ngày, thậm chí hăn còn tự hoài nghi phải chăng tối qua mình đã nhìn nhầm.

[1] Tổ mẫu: bà nội

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Đoàn người rờng rảnh qua về đô thành, lần này việc phòng thủ càng thêm nghiêm ngặt.

Xe ngựa tạm dừng lại nghỉ chân ở quận Tân An, Tạ Thù vào đình nghỉ chân ngồi xuống vừa mới nâng chén trà lên thì đã thấy Hoàn Đình dẫn mọi người ủa vào, chiếm cứ một góc, nói muốn trò chuyện cho Thừa tướng đỡ buồn.

Tạ Thù vung tay: “Bản tướng không giỏi ăn nói, tốt nhất các vị nên đi tìm Vũ Lăng vương, danh tiếng phong lưu của hã không kém Vương Kính Chi là bao đâu.”

Hoàn Đình cười nói: “Thừa tướng không biết rồi, quả thật Trọng Khanh trước đây rất giỏi ăn nói, Thái úy tiền nhiệm là Viên Khánh vốn được cho là người nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp phải gã trẻ ranh tóc còn để chỏm như hã mà vẫn còn cười ngất với hã. Tiếc rằng sau này Tương phu nhân không cho hã nhiều lời nữa nên hã cùng dần dần ít nói, bây giờ mà ngồi nói chuyện tào lao với chúng ta, phần lớn thời gian hã chỉ ngồi nghe mà thôi.”

Tạ Thù thắc mắc: “Vì sao Tương phu nhân không cho hã nói nhiều?”

Phía sau có tiếng trả lời: “Vì nói nhiều ắt sẽ có lúc lỡ lời.”

Tạ Thù quay đầu nhìn lại, Vệ Ngật Chi chậm rãi bước vào, theo sau còn có Vương Lạc Tú.

Vừa thấy có nữ tử đi tới, mọi người đều hơi di chuyển vị trí, để cho Vương Lạc Tú có chỗ ngồi rộng rãi, cũng tạo khoảng cách với những người đàn ông khác.

Vệ Ngật Chi ngồi xuống bên cạnh Tạ Thù, nhìn xung quanh một vòng, cười nói: “Sao mọi người cứ tập trung về phía ta vậy, thế này ta làm sao sống yên ổn được?”

Hoàn Đình nhin cười châm chọc: “Ai bảo ngài chỉ lo chăm sóc người đẹp, không nói chuyện với chúng ta, không tập trung vào ngài thì còn ai vào đây?” Nói xong còn cười cười nhìn Vương Lạc Tú.

Vương Lạc Tú đi cùng các tiểu thư khuê các khác, sắc mặt ửng hồng nhưng không hề lúng túng, đón chén trà mà tỳ nữ đưa tới chậm rãi uống, làm như không nghe thấy.

Dương Cứ nhìn Hoàn Đình lắc đầu thở dài: “Theo ta thấy, Ân Bình mới là người nên bị mẩu thân hấn cấm nói mới đúng.”

Mọi người cười ha hả.

Cười xong lại tán gẫu linh tinh, cuối cùng lại nói tới kiếp nạn vừa qua của Tạ Thù.

Hoàn Đình không biết sự việc thế nào, buồn bực nói: “Không phải vẫn nói sĩ tộc phía nam rất có thế lực hay sao, sao chuyện này có thể diễn ra ngay trên đầu bọn họ được? Theo ta thấy, nói bọn họ có thế lực mạnh chẳng qua chỉ là nói khoác mà thôi.”

Tạ Thù phe phẩy cây quạt cười không nói, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói mềm mại cất lên: “Hoàn công tử nói sai rồi, nếu ngài đã nghe qua về cuộc chiến Bạch Phiến Tử sẽ biết được bản lĩnh của sĩ tộc phía nam.”

Đám thế gia đều rất ngạc nhiên, vì người vừa nói lại chính là Vương Lạc Tú.

Tạ Thù cảm thấy hứng thú, khẽ khoát tay: “Mong cô nương nói rõ hơn.”

Vương Lạc Tú liếc mắt nhìn nàng, sắc mặt càng hồng, thoáng cúi đầu nói: “Khi xưa phương bắc đại loạn, cần Giang Nam nhanh chóng cung cấp lương thực cứu giúp, chủ quản vận chuyển Trần Mẫn lại chiếm cứ số tiền này rồi khởi binh mưu phản. Sĩ tộc phía nam dẫn quân chinh phạt, Trần Mẫn tụ tập vạn người cùng giao chiến, nhưng Cố Vinh nhà họ Cố chỉ lấy một cây quạt lông vũ trắng cách xa ngàn dặm quạt mấy cái, đám quân Trần Mẫn đều chạy trốn toán loạn. Đây chính là cuộc chiến Bạch Phiến Tử.”

Hoàn Đình kinh ngạc: “Lợi hại như vậy ư?”

Vương Lạc Tú gật đầu: “Đám quân của Trần Mẫn đều là người Giang Nam, làm sao dám chống lại sĩ tộc ở địa phương, sĩ tộc phía nam không chỉ có thế lực mà còn có danh tiếng.”

Tạ Thù quay sang nói với Hoàn Đình: “Lần này coi như được mở mang tầm mắt, xem đệ sau này còn dám nói lung tung nữa không.”

Hoàn Đình vội vàng đứng dậy hành lễ với Vương Lạc Tú, bái phục chịu thua, nhận lấy tiếng cười không ngọt của đám thế gia.

Nghỉ ngơi xong xuôi lại tiếp tục khởi hành.

Mọi người xin cáo từ đi chuẩn bị trước, Vệ Ngật Chi lại cố ý đi chậm một bước, nói với Tạ Thù: “Những lời Vương Lạc Tú nói đều là thật, sĩ tộc phía nam thế lớn, dù có thật sự bắt đệ cũng không làm gì được, đệ tính thế nào?”

Tạ Thù thở dài: “Nền móng trăm năm đâu có dễ đào thế được, có thể giữ vững thế cân bằng là tốt rồi, nhưng ít nhất cũng phải biết được mục đích của bọn họ là gì.”

Vệ Ngật Chi xoa cằm: “Tuy là vậy nhưng đệ cũng không cần suy nghĩ quá nhiều, lúc nào cần trợ giúp, đã có ta ở đây.”

Thực ra trong mắt sĩ tộc phía nam, hai người chẳng khác nào châu chấu trên sợi dây thừng, nhưng lần này coi như Tạ Thù vẫn được lợi.

“Hừm, ta nhớ rồi.”

Sắp về tới Kiến Khang, tâm tình mọi người đều thả lỏng triệt để, có người còn đề nghị chưa về vội, đi tới chỗ gần đó chơi một lúc.

Thời còn trẻ Vệ Ngật Chi đã dạo chơi khắp chốn đô thành Kiến Khang, vốn cũng không muốn đi nhưng bị Dương Cứ ra sức lôi kéo cùng đi. Hoàn Đình không lay chuyển được Thừa tướng cũng ra sức lôi kéo hẳn, khua môi múa mép một hồi, cuối cùng cũng coi như thuyết phục được hẳn cùng đánh xe ngựa đi chơi một chuyến.

Tạ Thù thấy hiện trường trong nháy mắt chỉ còn lại một đám ông lão lười vận động, lặng lẽ ôm trán.

Làm Thừa tướng lúc nào cũng cô độc thế này đây...

Hầu hết những người còn lại đều vào thành trước, Vệ Ngật Chi cũng lệnh cho Phù Huyền hộ tống Vương Lạc Tú về phủ Đại Tư Mã, nhưng có lẽ nàng không hiểu ý hẳn muốn tự bản thân nàng đi tìm Tương phu nhân nên nàng kêu xe ngựa dừng lại chờ Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù đang chuẩn bị rời đi, Vương Lạc Tú vén màn xe gọi nàng một tiếng.

“Xin hỏi Thừa tướng, Quang Lộc đại phu Vương Mộ hiện giờ có còn ở ngô Ô Y nữa hay không?”

Tạ Thù suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Vẫn còn ở đó, cũng không cách Tạ phủ bao xa.”

Vương Lạc Tú nói tiếng cảm ơn: “Vương Mộ là đường thúc của ta, vài ngày nữa muốn tới thăm nhưng đã nhiều năm rồi ta chưa từng về Kiến Khang, không biết ông ấy có còn ở đây hay không.”

Tạ Thù mỉm cười gật đầu, thật ra cũng hơi thắc mắc chuyện nhỏ như thế cần gì phải hỏi nàng, tự gọi kẻ hầu đi hỏi thăm xung quanh là ra cả thôi, đã thế lại còn Phù Huyền vẫn còn đứng ngay ở chỗ đó nữa chứ?

Vương Lạc Tú và nàng nói thêm dăm ba câu, đều là những chuyện chẳng đâu vào đâu, Tạ Thù nể mặt Vương Kính Chi, chỉ có thể kiên nhẫn trả lời nhưng trong lòng càng lúc càng khó hiểu, cảm giác như người con gái này đang cố tình dây dưa không cho mình rời đi.

Việc này kéo dài hồi lâu, đám thế gia ăn chơi kia đã sớm quay trở lại.

Hoàn Đình vui vẻ hô lớn: “Trọng Khanh thật may mắn, vợ được một con hươu hoang nhảy ra, một mũi tên xuyên qua đầu luôn.”

Công tử nhà họ Viên, Viên Phái Lăng ở bên cạnh cười cười: “Nhìn người vui vẻ như thế, người không biết còn tưởng là người săn được đấy.”

Vệ Ngật Chi cười ngửa đi đến, trên người vẫn mặc nguyên y phục hồi nãy nhưng trước người đặt thêm một con hươu béo tốt đã chết.

Dương Cự cũng đi lên nói: “Tương phu nhân lại sắp có thêm mấy đôi giày da hươu rồi, còn thịt hươu này chúng ta có thể được hưởng kè.”

“Đương nhiên rồi.”

Hoàn Đình thấy Vệ Ngật Chi hào phóng như thế, thích quá kêu lên: “Ta cũng muốn đi giày da hươu, Trọng Khanh cho ta một nửa tấm da hươu đi.”

Viên Phái Lãng kéo hẳn, nháy mắt nhìn về phía Vương Lạc Tú bên kia, ý bảo rằng ở đằng đó còn một vị biểu muội, đâu đã tới phiên người.

Lần này Vệ Ngật Chi không trả lời ngay, liếc mắt nhìn Tạ Thù ở đằng kia nói: “Nửa tấm da hươu cho gia mẫu, còn một nửa, đưa cho Tạ tướng làm ủng đi.”

Tạ Thù bất ngờ: “Thật chứ?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Tạ tướng là người đứng đầu bách quan, việc này cũng đương nhiên.”

Vũ Lăng vương dùng da hươu làm người tốt, dám thế gia cũng không cãi lại.

Lúc vào thành thì trời đã chạng vạng tối, mặt trời cũng đã lặn nhưng trên phố vẫn đầy ắp người, một nửa ngơ ngẩn ngăm Tạ tướng, một nửa lạng lẽ tìm Vũ Lăng vương.

Rất nhanh sau đó có người tinh mắt phát hiện ra trong đội xe ngựa của họ Vệ có thêm một chiếc xe ngựa phong thái phi phàm, còn đi theo sau xe của Vũ Lăng vương. Khi tấm màn xe tung bay theo gió, tình cờ lộ ra đôi hài và làn váy của tỳ nữ ngồi trong, nói vậy người ngồi trong xe chắc chắn là nữ quyến rồi.

Trông thấy vậy, có rất nhiều người thấy cõi lòng lạnh buốt.

Quận vương đi Cối Kê một chuyến, trở về dẫn theo một người con gái, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết chuyện gì xảy ra.

Cõi lòng tan nát thành mảnh vụn mất rồi...

Mộc Bạch trọng thương chưa lành vô cùng phẫn khởi vào trong xe nói với Tạ Thù: “Công tử, theo thuộc hạ thấy, chẳng mấy chốc Vũ Lăng vương sẽ mất tư cách sánh vai cùng ngài thôi.”

Tạ Thù đang suy nghĩ, nghe thế liền ngăn người: “Gì kia?”

“Ngài coi, một khi Vũ Lăng vương thành thân, đám nữ tử si mê đắm đuối hẳn chẳng phải sẽ chuyển sang mến mộ ngài hay sao?”

“...” Nhưng chuyện này có ích lợi gì chứ?

Tạ Thù xoa xoa đầu hẳn nói: “Người vẫn nên làm bé ngoan dưỡng thương đi.”

Mộc Bạch quyết miệng lui ra.

Vương Lạc Tú vừa đến, còn ai vui hơn Tương phu nhân được? Bà nhanh chóng ra đón biểu chất nữ[1], gọi rất thân thiết.

Quản gia thấy nhiều lần bà mấp máy môi giống như muốn gọi Vương Lạc Tú là con dâu nhưng cuối cùng lại miễn cưỡng ngừng lại.

Phu nhân muốn bẽ tôn tử đến phát cuồng rồi....

Quả thật Vương Lạc Tú dễ khiến người ta yêu thích, tính cách nàng trầm ổn, không có vẻ yếu ớt như đám khuê nữ thông thường, lại am hiểu thi thư, nói chuyện với Tương phu nhân đâu ra đó, thảnh thơi lại pha trò khiến Tương phu nhân vui vẻ vô cùng.

Thỏa mãn, quá thỏa mãn rồi.

Tương phu nhân dự định tìm cơ hội nói chuyện với Vệ Ngật Chi, người con gái này quả là ứng cử viên sáng giá cho vị trí con dâu của bà,

phải nhanh chóng nắm giữ mới được.

Vậy mà Vệ Ngật Chi lại dẫn theo Vương Lạc Tú tiến cung.

Tạ Thù sau khi vào thăm hỏi Hoàng đế, đang định xuất cung thì trên đường lại gặp Vệ Ngật Chi và Vương Lạc Tú.

“Bái kiến Thừa tướng.” Vương Lạc Tú kính cẩn thi lễ.

Tạ Thù đỡ nàng một cái, ngờ vực hỏi Vệ Ngật Chi: “Vũ Lăng vương định đi đâu vậy?”

“Đi yết kiến Thái hậu.”

“Thì ra là vậy.”

Với xuất thân của Vương Lạc Tú, đi yết kiến Vệ thái hậu vốn cũng là thân thích hoàn toàn có thể hiểu được, nhưng hành động này của Vệ Ngật Chi rõ ràng rất sáng suốt. Bây giờ hãn quyền cao chức trọng, việc thành thân cũng phải cẩn trọng, nếu như muốn thông gia với nhà họ Vương cũng còn phải xem Hoàng đế có đồng ý hay không.

Tạ Thù nhìn Vương Lạc Tú một lát, nàng đúng là vô cùng bình tĩnh, cũng không biết có hiểu dụng ý của Vệ Ngật Chi hay không.

Chào tạm biệt hai người, Tạ Thù vừa ra khỏi cửa cung, Mộc Bạch đã tiến lên đón, xắn tay áo lên nói: “Công tử, đêm nay để thuộc hạ đi thăm vấn Nhạc Am ạ?”

Tạ Thù phì cười khi thấy dáng vẻ của hãn như thế: “Đừng xảy ra án mạng là được.”

Mộc Bạch sâu xa nói: “Công tử yên tâm, thuộc hạ biết mà, chỉ trả lại gặp đôi những gì hãn gây ra mà thôi.”

“...’

[1] Biểu chất nữ: cháu họ (con gái của anh/em họ)

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Hiện giờ Nhạc Am đang là Ngự sử trung thừa, nắm giữ ty giám sát, không ngờ rằng còn chưa giám sát được ai phạm lỗi thì bản thân đã bị tống vào nhà lao, lại còn giữa ban ngày ban mặt.

Chờ đến khi hãn bị trói gô trên giá gỗ, trông thấy vẻ mặt hưng phấn của Mộc Bạch, ngoài việc mắng thăm nhà họ Tạ gian nịnh lộng quyền ra thì không thể làm gì khác.

Tạ Nhiễm tác phong nho nhã lịch sự, không thích xem những chuyện tàn nhẫn nên gọi Mộc Bạch và hai giám ngục ra tay trước, nửa canh giờ sau mới quay lại.

Tuy Nhạc Am trẻ trung khỏe mạnh nhưng quen sống trong nhung lụa, sao chịu nổi đòn roi của giám ngục, đừng nói là nửa canh giờ, thời gian mới chỉ đủ uống một chén trà đã thấy hãn đứng không vững rồi ngã xỉu.

Tạ Nhiễm dùng khăn che mũi miệng đi tới trước mặt, lật qua lật lại mi mắt hãn, lạnh lùng nói: “Người vẫn còn chưa chết, không sao.”

Mộc Bạch giật mình, hình tượng Nhiễm công tử trong lòng hãn chỉ trong nháy mắt đã cao to uy mãnh gấp mấy lần.

Khi bách quan nghị sự lúc lâm triều, hoàng đế điếm danh tới Ngự sử trung thừa lại không có ai lên tiếng, bực bội hỏi: “Nhạc Am đâu?”

Có kẻ lăm miệng ra khỏi hàng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, hôm qua vi thần nhìn thấy Nhạc đại nhân bị Tạ...”

Tạ Thù lạnh lẽo quét mắt qua.

“À, nhưng nếu nghĩ kỹ lại, dường như là vi thần đã nhìn nhầm rồi.”
Viên quan kia nhanh chóng rút người lại, tốc độ nhanh kinh hoàng.

Hoàng đế nhìn chăm chăm Tạ Thù, mím môi không lên tiếng.

Tạ Thù thản nhiên nhìn lại, chấp tay nói: “Sắc mặt bệ hạ không được tốt lắm, có lẽ vì quá vất vả lo nghĩ quốc sự, kính xin bệ hạ bảo trọng long thể, cũng nên sớm bãi triều hồi cung nghỉ ngơi đi ạ.”

Nghe nàng kích động như thế, Hoàng đế giận tới mức suýt chút nữa chửi ầm lên, trẫm muốn bãi triều lúc nào cũng cần người quản à?

Vậy mà đám quan viên bên dưới bỗng nhiên quỳ hơn nửa, đồng loạt hô to: “Xin bệ hạ giữ gìn long thể.”

Râu mép Hoàng đế run lên, đứng dậy quay phắt người bước đi, Tường công công vội vã hô “Bãi triều” rồi đuổi theo sau.

Tạ Thù vừa ra khỏi cửa cung đã thấy Mộc Bạch đứng đợi bên ngoài, cau có nói: “Công tử, cái gã Nhạc Am kia rất kín miệng, dùng mọi cách rồi vẫn không cạy ra nổi.”

“Ồ?” Tạ Thù hơi bất ngờ: “Không ngờ hắn cũng dai sức quá nhỉ, để ta qua xem sao.”

Đúng lúc đó Vệ Ngật Chi vừa ra tới nơi, thấy xung quanh không có ai bèn gọi Tạ Thù lại.

“Chuyện Nhạc Am đã có kết quả chưa?”

“Vẫn chưa, ta đang định qua đó xem đây.”

Vệ Ngật Chi suy nghĩ một lát: “Vậy để ta đi cùng đệ, xem xem có giúp được gì không?”

Tạ Thù cười nói: “Chỉ e sẽ khiến Nhạc Am nghi ngờ thôi.”

“Còn phải xem chúng ta phối hợp thế nào đã.”

Tạ Nhiễm vẫn còn đang chăm chỉ tra khảo Nhạc Am. Tuy hẳn là kẻ kiêu căng tự mãn nhưng khi làm việc lại rất kiên nhẫn, lời cả nhà Nhạc Am từ già tới trẻ ra uy hiếp, ngay cả hai con thỏ do con út của Nhạc Am nuôi cũng không tha.

Cuối cùng coi như Nhạc Am cũng lĩnh hội được mức độ thủ đoạn và tàn nhẫn của Tạ gia, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán nhưng dù chết vẫn cắn răng không chịu nói.

Tạ Thù một tay che trời ung dung xuất hiện trước cửa ngục, còn chưa đi vào đã thấy hẳn bị dùng hình tới mức y phục rách nát, người bê bết máu, chép miệng lắc đầu nói: “Nhạc đại nhân à, người cần gì phải như vậy?”

Nàng đi tới, ra vẻ tốt bụng cầm quạt phe phẩy gió cho hẳn: “Bản tướng làm vậy cũng vì bất đắc dĩ cả thôi, người cứ thành thật khai báo mục đích của Lục Hi Hoán là không phải chịu khổ sở nữa rồi.”

Nhạc Am thấy nàng mặc triều phục chỉnh tề, tươi cười hơn hở trong khi bản thân lại nhếch nhác thảm hại, nghĩ mình bị một kẻ gian nịnh xuất thân thấp hèn ức hiếp đến mức độ này, máu nóng bốc lên vung tay vỗ tới: “Ta không cầu kết với Lục Hi Hoán, dù người có hỏi một vạn lần thì ta cũng không nhận tội.”

Tạ Thù vội vã lùi ra sau nhưng vẫn bị túm cổ, đau tê tái. Vẫn may còn có dây xích giữ hẳn lại, nếu không có lẽ nàng đã bị hẳn bóp cổ chết rồi.

Mộc Bạch nhanh chân tới gần, đang định dần cho Nhạc Am một trận thì thấy Vệ Ngật Chi cúi đầu đi vào nhà lao.

“Quả nhiên Nhạc đại nhân đang ở trong tay Tạ tướng.” Hãn lạnh lùng nói, không nổi giận mà vẫn tràn đầy uy quyền: “Tạ tướng là người đứng đầu bách quan, sao có thể dùng hình phạt riêng uy hiếp mệnh quan triều đình?”

Nhạc Am vừa thấy hiền vương xuất hiện, cảm thấy có hi vọng vội la lớn: “Vũ Lăng vương cứu hạ quan với, hạ quan oan uổng lắm!”

“Tạ tướng có nghe thấy không? Còn không mau thả người, chẳng lẽ không sợ bản vương tới trước mặt bệ hạ dâng tấu chương tố cáo người?”

Tạ Thù cười gằn: “Nhạc Am cấu kết với Lục gia mưu đồ ám sát bản tướng, chẳng qua bản tướng chỉ gọi hãn tới hỏi vài câu mà thôi, Vũ Lăng vương nhìn kiểu gì lại thấy bản tướng dùng hình thế?”

Nhạc Am cuống đến mức kêu to: “Có, có, Vũ Lăng vương mau nhìn xem, khắp người hạ quan chi chít vết thương đây này.”

Vệ Ngật Chi dùng ánh mắt lên án Tạ Thù.

Tạ Thù xòe tay: “Trong ngục có nhiều giám ngục như thế, cũng không phải do bản tướng sai khiến, người ra dùng hình quen rồi, thấy có người mới vào thì cho biết lễ độ một phen cũng là chuyện bình thường mà thôi.”

Nhạc Am nghe thế tức nghẹn họng, suýt chút nữa thì ngất đi, chỉ có thể khóc lóc cầu Vệ Ngật Chi: “Vũ Lăng vương cứu mạng...”

Vệ Ngật Chi không thêm phí lời với Tạ Thù nữa, hãn gọi Phù Huyền một tiếng, để hãn đi vào đưa người ra.

“Bản vương đưa Nhạc đại nhân đi, nếu Tạ tướng có vấn đề gì thắc mắc cứ việc đến tìm bản vương.”

“Được thôi.” Tạ Thù lạnh lùng nở nụ cười âm trầm: “Vũ Lăng vương có thể bảo vệ hãn lần này, cũng mong rằng sẽ có năng lực bảo vệ hãn một đời.”

Nhạc Am vừa được cởi trói, nghe thế sợ đến mức đầu gối mềm nhũn, trong lòng thầm kêu không ổn, chỉ e không những không cứu được bản thân mà còn liên lụy tới Vũ Lăng vương. Nghĩ thế, không khỏi sinh lòng hổ thẹn với Vũ Lăng vương.

Vệ Ngật Chi tự mình đỡ hãn đứng lên, nhẹ giọng trấn an: “Hai nhà Nhạc Vệ đời đời giao hảo, hôm nay bản vương có thể cứu Nhạc đại nhân, không thẹn với trời đất, sao có thể sợ gian nịnh uy hiếp cơ chứ.”

Nhạc Am nghe hãn nói vậy, càng thêm xấu hổ, mạch cảm xúc dao động mạnh mẽ.

Sau khi Phù Huyền đưa Nhạc Am ra ngoài, Tạ Thù nói với Tạ Nhiễm: “Người đi về trước đi, nếu cứng không được thì để Vũ Lăng vương mềm thử xem.”

Nãy giờ Tạ Nhiễm đứng ngoài quan sát, thấy Tạ Thù không hề ngăn cản việc thả Nhạc Am ra thì rất khó hiểu, lúc này mới rõ chuyện gì đang diễn ra, chào một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tạ Thù để Mộc Bạch đi trước, cùng Vệ Ngật Chi ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Trọng Khanh phải coi chừng gã Nhạc Am này, hãn có thể lỳ lợm như thế chỉ e đã bị Lục Hi Hoán nắm phải nhược điểm gì đó, nếu có cơ hội chắc chắn hãn sẽ bỏ trốn.”

Vệ Ngật Chi gật gù, bỗng nhiên thoáng nhìn thấy vết thương của nàng, đưa tay kéo nàng lại: “Để ta xem nào.”

Tạ Thù còn chưa hiểu hẳn muốn nhìn cái gì đã thấy hẳn cúi đầu xuống.

Hành lang quá thấp bé chật hẹp, Tạ Thù rũ mắt nhìn thấy ánh mắt chăm chú của Vệ Ngật Chi, bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng. Mặt hắn gần trong gang tấc, hơi thở ấm áp phảng phất xung quanh, thậm chí nếu nàng cúi đầu xuống, cảm sẽ va phải thái dương của hắn.

“Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi.” Nàng lo lắng nói, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, dựng cổ áo lên.

“Ừm.” Vệ Ngật Chi đáp, ánh mắt sâu xa nhìn nàng một cái rồi đi ra ngoài trước.

Nhạc Am không bị đưa về phủ Đại Tư Mã, mà bị đưa về căn nhà trước kia của nhà họ Vệ. Tòa nhà đó cũng được xây trong ngõ Ô Y, sau khi phụ thân Vệ Ngật Chi tạ thế, hắn được phong vương nên chuyển ra ngoài ở. Hiện giờ nơi này cũng không có quá nhiều người hầu, rất thích hợp để giấu người.

Vệ Ngật Chi chăm sóc Nhạc Am chu đáo, dặn hắn tuyệt đối không được đi ra ngoài, còn nói bản thân đã phải liều lĩnh dùng cả tính mạng để đảm bảo tính mạng của hắn.

Nhạc Am cảm động tới rơi nước mắt, hắn hiểu rõ điều đó. Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài, hắn còn giữ chức quan trên vai, cũng đâu thể trốn tránh cả đời được?

Sự thực so với những điều hắn suy nghĩ còn thê thảm hơn, hôm sau Vệ Ngật Chi tới nhìn thấy hắn liền tiếc nuối xin hắn rời đi.

“Kính xin Vũ Lăng vương nói thẳng, đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Vệ Ngật Chi thở dài nói: “Bản vương còn tưởng rằng Nhạc đại nhân bị vu oan giá họa, vì thế mới liều mạng chống lại Tà tướng cứu người ra ngoài, vậy mà Lục Hi Hoán lại khai người ra... Haizz, vì chuyện này, ngay cả bản tướng còn khó bảo toàn được tính mạng, làm sao còn có thể bảo đảm cho người được đây?”

Nhạc Am sợ hãi đến tái mặt, rầm một cái ngã quy xuống dưới đất: “Vũ Lăng vương cứu mạng, hạ quan cũng vì không còn cách nào khác, thật ra là vì bị Lục Hi Hoán uy hiếp, nếu không hạ quan cần gì phải phản bội Thừa tướng, đi tới bước đường cùng này chứ.”

Vệ Ngật Chi đỡ hăn dậy nói: “Bản vương cũng muốn cứu người nhưng chuyện đã tới nước này, ngay cả bệ hạ cũng đã hỏi tới, chỉ e không dễ gì thu xếp. Nếu người không thành thật khai báo mọi chuyện với bản vương, e rằng bản vương phải đưa người ra khỏi phủ thôi, ta nghe nói Tà tướng cũng đã phái người tới nhà người rồi đấy.”

Nhạc Am lại quỳ xuống lạy, cuống quýt đến mức nước mắt tuôn rơi: “Hạ quan nhất định sẽ khai hết, kính xin Vũ Lăng vương cứu mạng gia đình hạ quan với.”

“Được, được.”

Đêm đó, Phù Huyền tới phủ Thừa tướng một chuyến, đưa tới bản khai có kèm chữ ký đóng dấu của Nhạc Am cho nàng.

“Nhanh tay thật.” Tà Thù cười híp mắt mở ra xem, nhưng nụ cười dần dần cứng lại.

Một lát sau, nàng gấp tờ khai lại, hỏi Phù Huyền: “Quận vương nhà người hiện giờ đang ở đâu?”

“Vẫn đang ở nhà cũ trong ngõ Ô Y.”

“Được, để bản tướng tới gặp hẳn.”

Tạ Thù chỉ dẫn theo mình Mộc Bạch, không gọi hộ vệ đi theo hộ tống, cùng Phù Huyền nhân lúc đêm tối đi bộ tới nhà cũ của Vệ gia.

Có lẽ Vệ Ngật Chi cũng đoán được nàng sẽ tới, muện như vậy vẫn còn đứng ở trong hậu hoa viên, tựa lưng bên đình nghỉ chân ngắm đàn cá bơi lội dưới ánh trăng.

Tạ Thù bước vào trong đình, đứng sau lưng hẳn nhỏ giọng hỏi: “Trọng Khanh nghĩ thế nào?”

Vệ Ngật Chi nhướn mày nhìn nàng, nửa khuôn mặt bị ánh trăng bao phủ, mông lung mê người: “Đệ thì sao? Bọn họ muốn làm phản, Thừa tướng như đệ lại định làm gì?”

“Đương nhiên phải ngăn cản.” Tạ Thù vén vạt áo ngồi xuống. “Chẳng lẽ ta còn hi vọng đám sĩ tộc phía nam đó sau khi xây dựng triều đại mới sẽ lập ta làm Thừa tướng hay sao?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Nói cũng phải, giang sơn vẫn là của nhà Tư Mã, từ trước tới giờ muốn thay đổi triều đại đều phải đánh đổi nặng nề.”

Tạ Thù gật đầu thở dài.

Có người nào xui xẻo như nàng không? Vị trí Thừa tướng còn chưa ngồi vững đã có người tới cạy góc tường của Hoàng đế rồi!

Vệ Ngật Chi nhìn lướt qua cổ nàng, Tạ Thù có thói quen mặc áo cao cổ bên trong, chỉ để lộ ra phần cổ áo trắng như tuyết, vĩnh viễn như thế, kín kẽ không một lỗ hổng.

“Vết thương trên cổ đệ thế nào rồi?”

“Sắp khỏi rồi.” Tạ Thù cười lắc đầu: “Chỉ bị cào một cái, vẫn hơn là bị một đao chặt đứt mà.”

“Đúng vậy...” Vệ Ngật Chi nhìn xuống nước, trong giọng nói thấp thoáng sự phiền muộn: “Vẫn hơn là cả nhà bị chém tất.”

Tạ Thù đột nhiên nhớ ra Tạ Nhiễm đã từng nói, tổ tông nhà họ Vệ trong vụ bạo loạn bát vương bị chém giết gần hết, nói vậy hẳn không muốn tình hình rối loạn có lẽ cũng là vì một trong những nguyên nhân này.

Hai người lại bàn bạc một số chuyện rồi Tạ Thù dẫn Mộc Bạch ra về.

Phù Huyền thấy Vệ Ngật Chi vẫn còn đứng ở trong đình, không tìm được đi lên nhắc nhở: “Quận vương, cũng nên trở về Thanh Khê rồi ạ.”

Vệ Ngật Chi gật gù, đi tới bên cạnh hẳn thì đột nhiên hỏi: “Phù Huyền, ngươi có yết hầu từ khi nào?”

Tạ Thù trên đường về thầm ngẫm lại những lời Vệ Ngật Chi nói, bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, xoa xoa cổ, sau lưng đột nhiên đổ mồ hôi lạnh toát.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Chuyện vết hầu, không phải Tạ Thù chưa từng chú ý tới.

Trước kia khi Tạ Minh Quang còn sống đã từng tìm dị sĩ chế tạo cho nàng một khối vết hầu giả nhìn giống y như thật, nhưng vật kia dính vào cổ không những gây khó chịu mà ngay cả khi nói chuyện hay nuốt cũng không thể nào chuyển động lên xuống tự nhiên giống như những người đàn ông được, trái lại càng khiến người khác chú ý. Nàng dứt khoát không dùng nữa, vẫn dùng cổ áo cổ găng che cổ.

Vệ Ngật Chi kiểm tra vết thương cho nàng là xuất phát từ tình nghĩa huynh đệ, nhưng nếu hẳn thật sự phát hiện ra điều gì đó thì tình huynh đệ mỏng manh kia có là gì.

Nhưng so với đám Lục Hi Hoán đang chờ thời cơ mưu phản kia thì chuyện này thực sự bé nhỏ không đáng kể.

Để tránh bị kẻ khác dòm ngó, Tạ Thù cố ý vào cung lúc đêm khuya, dựng Hoàng đế đang tình chàng ý thiếp với mỹ nhân từ trong tấm cung lồi ra ngự thư phòng.

Hoàng đế vô cùng bức bối, sắc mặt âm trầm ngồi sau thư án: “Đêm khuya Tạ tướng tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì nghiêm trọng vậy?”

Tạ Thù nghiêm túc trình lên lời khai của Nhạc Am.

Hoàng đế mở ra vừa nhìn thấy, sắc mặt tái mét: “Việc này là thật chứ?”

“Bẩm bệ hạ, vô cùng chính xác ạ.”

Hoàng đế đứng dậy, khoanh tay đi qua đi lại trong điện vài vòng, rồi lệnh Tường công công đi truyền mấy vị trọng thần tới đây kiến giá.

Giữa đêm khuya lại bị triệu tập, các đại thần đều rất buồn bực, đến khi tiến vào ngự thư phòng thấy Thừa tướng cũng mặc triều phục chỉnh tề đứng đó mới dự đoán được có chuyện lớn xảy ra.

Vệ Ngật Chi và Tạ Thù trao đổi ánh mắt, coi như không biết chuyện gì xảy ra.

Hoàng đế nói sơ qua về mưu đồ tạo phản của sĩ tộc phía nam, đám thế gia tuy ngạc nhiên nhưng cũng không đến mức hoảng loạn, dù sao sớm biết thì vẫn còn kịp đề phòng.

“Chư vị ái khanh thấy việc này nên xử lý thế nào?”

Thái úy Hoàn Bồi Thánh và Trung thư giám Viên Lâm đô liếc nhìn Tạ Thù, chờ nàng lên tiếng trước, những người khác cũng đều không quyết định chắc chắn được, chỉ có Quang Lộc đại phu Vương Mộ nói: “Bệ hạ phải trừng trị nghịch tặc.”

Hoàng đế nhíu mày, nghiêm trị là chắc chắn rồi, nhưng cụ thể làm thế nào, tìm ai đi xử lý dường như là việc khó khăn. Hắn bỗng nhiên nhìn về phía Tạ Thù, cười gian nói: “Việc này không ngại để Tạ tướng xử lý đi.”

Đương nhiên Tạ Thù cũng chẳng vui vẻ gì, nàng đang tính toán làm cách nào để đẩy chuyện này cho Hoàng đế xử lý, chẳng ai thích chạm phải củ khoai lang sĩ tộc phía nam nóng bỏng tay này.

“Xin bệ hạ hãy cân nhắc lại, đây là việc lớn, vi thần không đủ chức trách để hành động, trộm nghĩ bệ hạ nên đem việc này giao cho Thái tử điện hạ xử lý là hơn ạ.”

Hoàng đế không thích Thái tử, nhưng Tạ Thù nói cũng không sai, có kẻ muốn chiếm giang sơn của gia tộc Tư Mã nhà hãn, người có tư cách đứng ra đương nhiên là Hoàng đế và Hoàng đế tương lai. Không có gia tộc nào tình nguyện cuốn vào cuộc tranh chấp hoàng quyền, tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Lúc này Vệ Ngật Chi cũng hành lễ với Hoàng đế rồi nói: “Vi thần cũng cho rằng Tạ tướng không thể đảm đương trọng trách này, bệ hạ đừng quên chuyện của Nhạc Am, để Tạ tướng làm việc này e rằng lại mang tiếng bất công.”

Tạ Thù vô cùng khó chịu vạch lại: “Vũ Lăng vương nói vậy là có ý gì, bản tướng cũng là vì suy nghĩ cho giang sơn xã tắc, nếu Nhạc Am ngay thẳng không có gì khuất tất, bản tướng tự nhiên động vào hãn làm gì?”

Vệ Ngật Chi chỉ nhìn Hoàng đế, không thèm liếc mắt nhìn nàng.

Hoàng đế không có tâm trạng thưởng thức hai người tranh đấu, khoát tay một cái nói: “Thôi, việc này giao cho Thái tử làm đi.”

Ra khỏi cung thì trời cũng đã sắp sáng, Tạ Thù cố ý đi chậm một bước, chờ Vệ Ngật Chi đi ra, đi về phía hãn nói lời cảm ơn: “Vừa nãy đa tạ Trọng Khanh trợ giúp.”

“Huynh đệ chúng ta, cần gì phải khách khí?”

Tạ Thù cười gượng hai tiếng, nếu người có thể coi ta là huynh đệ cả đời thì tốt biết mấy...

Vệ Ngật Chi nhìn sắc trời, tiếc nuối nói: “Đã giải quyết xong một mối họa, định đi làm một chén ăn mừng nhưng giờ trời còn chưa sáng, quán rượu vẫn còn chưa mở cửa.”

Tạ Thù cười nói: “Vậy thì chờ ngày mai hưu mộc được không?”

“Cũng tốt.”

Hai người nói lời từ biệt, ai về nhà nấy, Tạ Thù vừa về tới nhà liền lục tung đồ đạc đi tìm cái yếm hầu giả trước kia.

Nàng không biết vật này do ai làm ra, Tạ Minh Quang lấy nó kiểu gì nàng cũng không hay, nàng cứ ngồi trước gương đồng, mở chiếc hộp nhỏ tinh xảo kia ra, có cảm giác như chuẩn bị cầm vũ khí đi nghênh chiến.

Đang cố gắng dán vào thì Tạ Nhiễm tới, vừa mới kêu một tiếng “Thừa tướng” thì nghe thấy phía sau bình phong “rầm” một tiếng.

Hắn nghi hoặc vòng qua bình phong đi vào, thấy Tạ Thù ngồi ngay ngắn phía sau án thư, đang chăm chú nhìn quyển sách cầm trong tay.

“Ồ, là Thoái Tật đấy à.”

Tạ Nhiễm nhìn bốn phía một lượt, cũng không thấy có gì khác lạ, còn tưởng rằng khi nãy mình đã nghe nhầm.

“Ta tới hỏi thăm xem chuyện Lục Hi Hoán thế nào rồi?”

“À, việc này bệ hạ đã giao cho Thái tử điện hạ xử lý, chuyện còn lại chúng ta không cần nhúng tay.”

“Như vậy cũng tốt.” Tạ Nhiễm cũng không có ý rời đi, trực tiếp quỳ xuống ngồi đối diện Tạ Thù, đột nhiên hỏi: “Hiện giờ quan hệ giữa Thừa tướng và Vũ Lăng vương rốt cuộc là thế nào?”

Tạ Thù bỏ sách xuống, cười cười: “Đúng rồi, người vẫn chưa biết nhỉ, phải diễn tả thế nào đây, kiểu như là minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần Thương[1] ấy.”

Tạ Nhiễm khẽ cau mày: “Tuy Vũ Lăng vương xuất thân võ tướng nhưng tâm trí mưu lược không hề thua kém quan văn, Thừa tướng ở bên

cạnh hẳn cần phải chú ý đề phòng.”

Tạ Thù xoa xoa cái cổ, âm trầm thở dài: “Điều đó ai chả biết...”

Nàng lặng lẽ liếc mắt nhìn Tạ Nhiễm ngồi đối diện, tuổi tác của hẳn ngang ngửa nàng, mặc dù hơi gầy, vóc người thon dài, nhưng yết hầu trên cổ người ta rõ ràng hơn nhiều.

Tạ Nhiễm thấy nàng liên tục nhìn mình chăm chăm, cảm giác y phục của mình có vấn đề, cúi đầu kiểm tra từ trên xuống dưới nhiều lần, chờ đến khi phát hiện tầm mắt nàng nhìn vào phần cổ áo hơi hé mở của bản thân, không khỏi ngẩn người, trên mặt phỉếm hồng, cuối cùng cũng không nán lại lâu, nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

Tạ Thù quay lại ngồi cạnh gương đồng, cầm yết hầu giả khoa tay mấy lần, nhìn lần nào cũng thấy không thuận mắt. Nàng nhìn gương mặt mình trong gương, một lúc sau bỗng nhiên hạ quyết tâm, tháo vạt kia xuống, bỏ vào chậu đốt đi.

Dựa vào cách suy nghĩ của Vệ Ngật Chi, giấu đầu hở đuôi chỉ phản tác dụng, nước Tấn vốn đam mê cái đẹp mềm mại, chưa chắc nàng đã không gạt được hẳn.

Hôm sau Vệ Ngật Chi tới rất sớm, hẳn không dẫn theo tùy tùng khác, chỉ bảo Phù Huyền đánh xe, mặc một y phục màu trắng đơn giản đến không thể đơn giản hơn đi tới trước cửa sau phủ Thừa tướng chờ.

Tạ Thù nhanh chóng đi ra, ngay cả Mộc Bạch cũng không mang theo, mặc trên người chính là bộ thường phục mà hai người lần đầu tiên gặp mặt, ở vạt áo có sợi tơ vàng ròng được Vệ Ngật Chi tặng càng thêm lóa mắt, làm nên cho dung mạo thanh nhã của nàng.

Nàng ngồi vào trong xe, mỉm cười với Vệ Ngật Chi: “Ta không hay tới mấy chỗ ăn chơi ở trong thành Kiến Khang, hôm nay đi cùng huynh,

đừng có cười nhạo ta đấy nhé.”

“Yên tâm.” Vệ Ngật Chi cười cười, tầm mắt lại rơi xuống cổ áo nàng, hôm nay nàng vẫn mặc trung y như cũ, nhưng đã không có cổ áo cao như thường ngày, cần cổ trơn bóng thon nhỏ tú lệ, nhìn một cái không sót điểm nào.

Hắn thu tầm mắt lại, không biết làm sao lại sinh ra cảm giác tiếc nuối.

Năm đó hắn còn ít tuổi, lúc đi dạo trên phố được người người khen ngợi, Thái úy tiền nhiệm Viên Khánh từng nói: “Nếu cháu là con gái, ắt hẳn sẽ nghiêng nước nghiêng thành.” Hắn dần dần trưởng thành, cũng dần dần oai hùng, tuy vẫn bị khen dung mạo nhưng đã không còn những lời nói như vậy. Tuy nhiên đến hôm nay, hắn rất muốn dùng lời này để hình dung về Tạ Thù.

Tạ Thù, sao lại là đàn ông cơ chứ...

Xe ngựa đi về phía Trường Kiền, trên đường phố đông người qua lại vô cùng huyên náo, vừa đi vào đã ngửi thấy mùi hương đặc biệt. Tạ Thù say sưa ngửi một cái, so với nơi sâu rộng như ngõ Ô Y, nàng vẫn yêu thích nơi này hơn.

Xe dừng lại ở một ngõ nhỏ chật hẹp, không còn tiếng ồn ào, chỉ ngửi thấy mùi hương rượu nồng đậm. Vệ Ngật Chi xuống xe, cười nói với Tạ Thù ở phía sau: “Mùi vị vẫn không thay đổi.”

Tạ Thù thấy hắn quen thuộc như thế, hào hứng nói: “Hôm nay ta rất muốn nếm thử xem rốt cuộc rượu ngon đến đâu lại có thể khiến huynh nhớ mãi không quên như vậy.”

Vệ Ngật Chi dẫn nàng vào trong ngõ nhỏ, rẽ bảy tám lượt mới thấy một quán rượu. Đại sảnh tối tăm bẩn thỉu mà đông nghẹt người. Chủ quán biết Vệ Ngật Chi, vừa thấy hắn liền dẫn hai người đi vào hậu viện. Trong

hậu viện có một cây bạch quả[2]m xung quanh có xếp mấy cái bàn, nhìn thể này dường như vẫn có phong thái trang nhã cần có.

Vệ Ngật Chi gọi mấy vò rượu và thức ăn, lại gọi Phù Huyền canh gác ở lối vào, nhìn là biết có chuyện muốn nói.

Tạ Thù cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cả người trên dưới đều vô cùng phòng bị, tư thế chuẩn bị tiếp chiêu.

“Như Ý, năm nay đệ bao nhiêu tuổi rồi?”

Đây là vấn đề đầu tiên của Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù từ trạng thái kinh ngạc đến hoàn hồn chỉ trong nháy mắt, sau đó liền mở cờ trong bụng.

Vệ Ngật Chi có thể hoài nghi giới tính của nàng nhưng rõ ràng hẳn càng hoài nghi tuổi tác của nàng hơn.

Nữ giả nam trang vào triều làm quan là tội khi quân, nhà họ Tạ chẳng qua chỉ ham muốn quyền thế, Tạ Minh Quang lại là kẻ có mưu trí hơn người, có năng lực tuyển chọn bồi dưỡng thế hệ sau, chắc chắn sẽ không làm chuyện mạo hiểm như vậy.

Trong suy nghĩ của Vệ Ngật Chi, chỉ cần người có chút đầu óc sẽ không làm việc ngu ngốc mà đại nghịch bất đạo như vậy.

Nhưng Tạ Minh Quang lại làm việc đó mất rồi.

“Mới vừa qua nhược quán[3] không lâu, sao thế?”

Vệ Ngật Chi cầm chén rượu khẽ nhấp một ngụm, liếc nhìn nàng một cái: “Nhìn có vẻ không giống.”

Chân nhỏ hơn đàn ông trưởng thành, yết hầu không nổi bật, đúng là không giống.

“Chep, huynh cũng không phải là người đầu tiên nói vấn đề này.” Tạ Thù ra vẻ buồn rầu, cau mày nhấp một ngụm rượu: “Nhà họ Ta chúng ta tuy không có nhiều đàn ông nhưng ai nấy đều đội trời đạp đất, dáng người cao to không phải là ít, tổ phụ và gia phụ ta không phải đều cao bẩy thước[4] hay sao? Ngay cả Tạ Nhiễm là đường thúc của ta, nhìn gầy gò vậy thôi chứ dáng người cũng thon dài cao nhất, chỉ có ta, sinh ra không chỉ thấp bé lại còn gầy yếu. Huynh biết không? Lúc ta vừa mới về Tạ gia, tổ phụ còn gọi ta hạt đậu cơ đấy.”

Có lẽ là do di truyền, nếu so với các cô gái khác thì nàng là một người cao gầy, thậm chí còn cao hơn so với rất nhiều thanh niên khác, nhưng so với Vệ Ngật Chi đã trưởng thành lại còn cao lớn thì nhìn nàng nhỏ bé mềm mại hơn nhiều.

Vệ Ngật Chi nghe thấy cái tên ấy thì hơi buồn cười nhưng kìm lại: “Vậy thì thật lạ, vì sao đệ vẫn không cao như bọn họ nhỉ?”

Nét tươi cười trên mặt Tạ Thù biến mất, lộ vẻ bi thương: “Vì dói...”

Vệ Ngật Chi ngẩn người rồi hiểu ra, nhìn sườn mặt nàng, lại nhớ cảnh tượng chật vật khi chạy trốn ở Cối Kê, trong lòng nảy sinh thương cảm.

Hai người trầm mặc hồi lâu, Tạ Thù lại nói: “Từ nhỏ ta đã bị cười nhạo là giống con gái, không ít lần vì chuyện này mà đánh nhau với người khác, có một thời gian gia mẫu nuôi ta như con gái, trong phạm vi trăm dặm tất cả mọi người đều cho rằng ta là con gái, nếu không có chuyện trở về Tạ gia sau này chắc sẽ có không ít người tới dạm hỏi ta về làm vợ đâu.”

Nói tới việc này, chính là để Vệ Ngật Chi có tới Kinh Châu điều tra sẽ thấy không sai.

Tạ Thù giống như càng nói càng buồn bực, lại uống một ngụm rượu, một ít rượu theo khoe môi chảy xuống, uốn lượn qua cần cổ rơi vào trong cổ áo, là khí phách của nam tử mà không kém phần quyến rũ của thiếu nữ.

Vệ Ngật Chi dời tầm mắt, lặng lẽ uống rượu.

Có lẽ do hân quá đa nghi rồi.

[1] Minh tu Sạn Đạo, ám độ Trần Thương: một sách lược tấn công của Hàn Tín, có ý nghĩa là ngoài sáng giả vờ làm việc gì đó để che giấu việc chính làm ẩn mật trong tối, chọn cách tấn công không ai ngờ tới.)

[2] Bạch quả: hay còn được gọi là cây ngân hạnh hoặc cây rẻ quạt.

[3] Nhược quán: khoảng 20 tuổi

[4] Thước: đơn vị đo chiều dài cổ, bằng 1/3 mét

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Đô thành Kiến Khang chỉ sau một đêm sấm sét lôi đình, cuối cùng vụ án sĩ tộc phía nam mưu phản đã tra ra kết quả.

Căn cứ theo lời khai của Nhạc Am, bắt giam Lục Hi Hoán và Cố Sưởng, chờ sau khi phúc thẩm sẽ xử lý.

“Chỉ thế thôi?” Hoàng đế cầm bản tấu chương nhìn về phía Thái tử.

“Vâng, thưa phụ hoàng.”

Hoàng đế nổi giận đùng đùng vứt tấu chương xuống đất, bảo hãn vệ Đông cung tự kiểm điểm lại bản thân.

Đương kim Thái tử Tư Mã Lâm tính tình ôn hòa nhân hậu nhưng Hoàng đế lại cho rằng hãn làm việc quá cứng nhắc, lại thêm chuyên tình cảm bất hòa với Hoàng hậu nên càng thêm ghét bỏ đứa con này.

Hoàng đế bất mãn với kết quả như vậy, đương nhiên muốn tìm kẻ đã tiến cử Thái tử, cũng chính là Tạ Thù để tính sổ.

Lúc cung nhân tới Tướng phủ truyền lời thì Tạ Thù đang dùng bữa, cảm thấy đồ ăn không tệ, còn gọi Tạ Nhiễm lên ăn cùng.

Sau khi nghe tin, nàng xúc động nói: “Haizz, Thái tử điểm nào cũng tốt, chỉ tiếc rằng lại giống bản tướng, quá lương thiện!”

Mộc Bạch đứng hầu một bên đáp: “Đúng vậy, thuộc hạ đã nhắc công tử sớm bỏ khuyết điểm này từ lâu, ngài còn thiện lương hơn cả Thái tử

nữa.”

Tạ Nhiễm lặng lẽ đặt bát đũa xuống: “Ta no rồi, Thừa tướng cứ ăn từ từ.”

Tạ Thù dùng mắt tiễn hăn rời đi, khiêm tốn đón nhận lời phê bình của Mộc Bạch, lại ăn thêm hai bát cơm, sau đó mới lù đù vào cung.

Nàng ăn rõ no trong khi Hoàng đế tức giận đến mức ngay cả một hợp trà cũng không uống, ngồi trong ngự thư phòng với khuôn mặt nặng trịch như đeo đá: “Tạ tướng hết lòng đề cử Thái tử đi xử lý việc này, bây giờ kết quả như vậy, tự bản thân khanh cảm thấy như thế có ổn hay không?”

Tạ Thù nói: “Bệ hạ minh giám, thực ra Thái tử cũng có ý tốt, sĩ tộc phía nam rất đoàn kết, nếu ra tay quá nặng e rằng càng rước lấy đại họa, vì lẽ đó coi như giả bộ một chút, phúc thắm một lượt cũng là tất yếu.”

Hoàng đế đang cao giọng chất vấn bị chặn hong, tức tối hỏi lại: “Phúc thắm xong thì sao? Định xử lý thế nào?”

“Bệ hạ chỉ cần xử trăm hai kẻ cầm đầu là Lục Hi Hoán và Cố Sưởng là xong, cứ nói việc này do hai người bọn họ chủ mưu, không liên quan gì tới gia tộc nên sẽ không trách tội cả nhà. Chỉ cần không động tới gốc rễ của nam sĩ tộc thì bọn họ cũng sẽ không manh động làm bừa. Còn Nhạc Am, coi như đã lấy công chuộc tội, thu lại chức quan, lưu đày ba ngàn dặm là được rồi.”

Lời này cũng không phải là không có đạo lý, Hoàng đế chỉ có thể hừ lạnh hai tiếng rời cho nàng lui, nhưng sự bất mãn đối với Thái tử lại càng dâng cao khó kìm lại được.

Lúc Tạ Thù vừa xuất cung thì lại trùng hợp gặp Vương Lạc Tú.

Nàng ở trong cung với Thái hậu vài ngày, Tương phu nhân đã sớm không chờ được nữa nên hôm nay tự mình tới cung Thọ An đón nàng về.

“Tham kiến Thừa tướng.” Vương Lạc Tú hành lễ, khẽ cười duyên dáng.

Tương phu nhân cũng cúi chào, nhưng nụ cười rõ ràng là lấy lệ.

Tạ Thù khá kiêng dè Tương phu nhân nhưng lại có ấn tượng tốt với Vương Lạc Tú, vì thế đi tới nói chuyện phiếm vài câu với hai người.

Tương phu nhân chỉ muốn đưa con dâu tương lai cách nàng càng xa càng tốt, định cáo từ ngay lập tức nhưng Vương Lạc Tú lại lưu luyến không rời, hỏi Tạ Thù: “Lạc Tú nhiều chuyện, xin hỏi chuyện Thừa tướng gặp nạn đã tra ra kết quả hay chưa?”

Tạ Thù nói: “Bệ hạ đã định đoạt.”

Tâm tư Vương Lạc Tú tinh tế tỉ mỉ, thấy Tạ Thù trả lời điềm đạm như vậy, tuy trong lòng rất dễ chịu nhưng lại sợ Tương phu nhân phát hiện ra điều gì, vội vàng bổ sung: “Thật may quá, như thế gia huynh cũng không cần phải lo lắng mất ăn mất ngủ nữa.”

Tạ Thù vốn định trấn an nàng hai câu nhưng liếc mắt thoáng nhìn thấy sắc mặt Tương phu nhân càng ngày càng âm trầm, lập tức tìm cơ bỏ của chạy lấy người.

Lúc Tương phu nhân lên xe liền hỏi Vương Lạc Tú: “Vừa rồi ta nghe cháu nói Thừa tướng gặp nguy hiểm ở Cối Kê à?”

Wương Lạc Tú gật gật đầu: “Vâng ạ, dường như có kẻ gian muốn mưu hại Thừa tướng.”

Tương phu nhân ảo não vỗ đầu gối một cái: “Sao lại không thành công cơ chứ, haizz!!!!”

“...”

Vệ Ngật Chi nghe tin Vương Lạc Tú hồi phủ, cũng lệnh Phù Huyền đưa một ít đồ qua nhưng không hề lộ diện.

Tương phu nhân là người tinh tế, con gái nhà người ta cũng đã đến tuổi cập kê, ánh mắt Vương Lạc Tú nhìn Tạ Thù rõ ràng lộ ra điểm nguy hiểm, ấy vậy mà con trai nhà mình lại không hề chú ý, đương nhiên bà phải đi nhắc nhở hần.

Vệ Ngật Chi đang ở trong viện luyện kiếm, nín thở tập trung suy nghĩ, từng đường kiếm đều tỏa ra sát khí, bà cứ đứng cạnh thở dài liên tục, mãi đến khi Vệ Ngật Chi nghe bà lầm bầm hồi lâu, rốt cuộc cũng đành cam chịu ngừng lại.

“Mẫu thân lại muốn nói chuyện gì?”

“Con trai của ta vừa có tài vừa có tướng mạo, nhưng đến nay vẫn chưa thể lập gia đình, trong lòng ta lo lắng khôn nguôi.”

Vệ Ngật Chi buồn cười: “Mẫu thân lo lắng suốt mấy năm rồi, chẳng phải vẫn rất khỏe mạnh hay sao?”

Tương phu nhân trừng mắt: “Con có ý gì? Con muốn ta phải mất ăn mất ngủ mới cam lòng phải không?”

Vệ Ngật Chi bất đắc dĩ nói: “Vậy người muốn con phải thế nào mới được? Công nhà họ Vương cao như vậy, nếu bề hạ không đồng ý làm sao con dám tới công nhà họ cầu thân đây?”

Tương phu nhân cắn răng nói: “Ngay mai ta sẽ đi cầu xin Thái hậu!”

“Tuy Thái hậu họ Vệ nhưng dù sao bà cũng là người nhà Tư Mã kia mà.”

“...” Tương phu nhân không thể nhịn được nữa: “Con mà không nhanh lên, vợ con sắp bị thằng nhóc nhà họ Tạ cuỗm rồi kia kìa!”

Vệ Ngật Chi ngăn người: “Thằng nhóc nhà họ Tạ là ai?”

“Còn ai vào đây nữa? Tạ Thù đó!”

Vệ Ngật Chi cũng phát hiện Vương Lạc Tú nảy sinh tình cảm với Tạ Thù nhưng từ trước tới nay hẳn không để ý tình cảm nam nữ nên cũng không rõ cảm giác của mình có chính xác hay không, không ngờ ngay cả mẫu thân cũng nói như vậy.

“Chuyện đó cũng phải xem ý của Tạ Thù thế nào đã chứ? Nếu để cho bề hạ chọn, con đoán ông ấy cũng tình nguyện để hai nhà Vương Vệ kết thân.”

Thực ra hiện tại hoàng quyền bị các thế lực danh gia khống chế, nếu Vệ Ngật Chi quyết tâm kết thân với nhà họ Vương hoặc bất kỳ một đại gia tộc nào khác đều chắc chắn sẽ thành công. Chẳng qua hẳn mượn tay Hoàng đế từ chối mà thôi, những chuyện này Tương phu nhân không hiểu mà hẳn cũng không mong bà biết rõ ràng.

Ngày ngày mong ngóng cháu trai còn hơn cuốn vào cuộc chiến tranh giành giữa các gia tộc.

Vệ Ngật Chi cầm khăn nhẹ nhàng lau kiếm, trong lòng thầm nghĩ: không biết Tạ Thù sẽ yêu thích kiểu con gái nào nhỉ...

Không bao lâu sau, Vương Kính Chi tự mình áp giải Lục Hi Hoán và Cổ Sưởng đến Kiến Khang.

Những người quan tâm chính sự thì chỉ chú ý tới chuyện hai họ Lạc, Cổ mưu phản, còn những người không quan tâm thì chỉ quan tâm người được mệnh danh là phong lưu nhất vương triều này mà thôi.

Quang Lộc đại phu Vương Mộ mở tiệc khoản đãi, đối với Đại Tư Mã có ân chăm sóc Vương Lạc Tú lại càng thêm mãnh liệt. Vương Kính Chi nói Thừa tướng ở Cối Kê gặp nạn, tự nhận lỗi về bản thân nên cũng trình trọng mời Tạ Thù đến.

Vương Mộ thiết yến trong đình viện. Buổi tối đầu hè gió thổi mát rượi, đình viện được xây giữa một cái hồ lớn, dưới mặt nước phản chiếu vô số ngôi sao và đèn đuốc sáng rực bốn phía, khiến nhiều người không phân biệt rõ hiện thực và hư ảo.

Tạ Thù từ đáy lòng tán thưởng một chữ: “Đẹp.”

Vương Mộ không giấu được vẻ kiêu ngạo mà ưỡn lưng thẳng tắp.

Vương Kính Chi ngồi đối diện Tạ Thù, từ sau án nâng chén mời nàng, cười ha ha nói: “Đâu chỉ có cảnh đẹp, còn có mỹ nhân nữa, tại hạ mang vài ca cơ xinh đẹp từ Cối Kê tới đây, Thừa tướng không ngại thì thưởng thức xem sao.”

Tạ Thù biết con cháu thế gia thường có chuyện trao đổi ca cơ thị thiếp, cùng nhau thưởng thức, gọi là phong lưu không giới hạn, cho nên nàng không rõ rốt cuộc Vương Kính Chi muốn nàng thưởng thức giọng hát của ca cơ hay là dung mạo của bọn họ.

Vương Kính Chi vỗ tay một cái, nhanh chóng có vài cô gái gương mặt xinh đẹp đi vào, phía sau là vài nhạc sư cầm nhạc cụ đi theo, bọn họ sau khi hành lễ liền quỳ gối ngồi xuống, tấu nhạc lên.

Tạ Thù không có năng khiếu về âm luật, vốn không biết thưởng thức ca khúc, cũng không hề có hứng nghe, chẳng qua nể mặt Vương Kính Chi

nên cứ giả vờ giả vịt ngó qua ngó lại.

Đúng lúc đó lại phát hiện ra trong đám nhạc sư cũng có người nhìn nàng.

Đó là một chàng trai đánh đàn trúc[1], mặc trường bào màu xanh sẫm, thắt lưng buộc lỏng, hơi lộ vai, nhìn không kỹ còn tưởng rằng là một người con gái phong tình.

Lúc đầu nàng cho rằng hẳn đang nhìn người khác, ngó nghiêng một chút, phát hiện tầm mắt người kia trước sau vẫn rơi trên người mình, mới xác thực rằng hẳn chỉ đang nhìn mình mà thôi.

Vệ Ngật Chi ngồi bên tay phải nàng, thấy nàng trước sau chỉ nhìn đám ca cơ, trong lòng rất bất ngờ, lẽ nào hẳn lại yêu thích loại nữ tử thể này?

Hiển nhiên Vương Kính Chi cũng hiểu lắm, dừng cảm vung tay lên nói: “Nếu Thừa tướng yêu thích, có thể tùy ý lựa chọn bấy kỳ ai.”

Tạ Thù vội hỏi: “Thứ sử khách khí rồi, đây là những người được Thứ sử yêu thích, sao lại có thể dễ dàng lấy đi? Bản tướng không thể tranh giành với người khác được.”

Vương Kính Chi có mục đích chuộc tội nên không hề keo kiệt: “Thừa tướng tuyệt đối đừng quá khách sáo như vậy, tuy mỹ nhân đẹp thật, cũng có người yêu thích nhưng nếu Thừa tướng đã yêu thích nàng, chắc chắn cũng sẽ quý trọng nàng, đó chính là phúc phận của nàng ấy.”

Tạ Thù lại nhìn sang, người thanh niên đánh đàn trúc kia đã dừng lại, kinh ngạc nhìn nàng, dường như muốn nói gì đó.

Nàng chỉ tay một cái: “Ca cơ thì thôi nhưng nhạc sư kia khôn tòi, bản tướng thích nghe đánh đàn trúc, nếu không có vấn đề gì thì để hẳn theo bản tướng đi.”

Hiện trường yên tĩnh.

Thực ra chuyện quý tộc chọn lựa mỹ nhân trước mặt mọi người cũng không phải là hiếm, nhưng lại chọn một người đàn ông thì đây là lần đầu tiên trông thấy.

Vương Kính Chi là người đầu tiên hoàn hồn, ha ha cười gượng hai tiếng phá vỡ bầu không khí đóng băng, lệnh cho nhạc sư kia lên hầu hạ.

Người kia đến trước mặt Tạ Thù, lạy xong cứ nhìn nàng hồi lâu, bỗng nhiên khẽ kêu lên một tiếng: “Như Ý?”

Tạ Thù kinh hãi, cũng may phản ứng cấp tốc, đúng lúc đè ép xuống.

“Thật là to gan.” Nàng trầm giọng uy hiếp. “Không bảo người nói chuyện, sao có thể lăm miệng như vậy?”

Người kia ngẩn người, cúi đầu tạ tội: “Tiểu nhân không dám.”

Tạ Thù gọi Mộc Bạch, gọi hẳn dẫn người đó về Tướng phủ trước.

Vương Kính Chi nhìn mọi chuyện diễn ra từ đầu tới cuối, vẻ mặt khó đoán.

Vệ Ngật Chi trong bữa tiệc vẫn luôn trầm mặc, lúc này cũng chỉ lặng lẽ uống rượu, trầm tư không nói.

[1] Đàn trúc: một loại đàn cổ có 13 dây.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Sau khi Tạ Thù về phủ cũng không đi gặp người thanh niên kia.

Nàng biết rõ đó là một người bạn cũ, là người trước kia từng cùng đào rau dại, cùng ăn trộm khoai lang, cùng đi bắt châu chấu, nhưng đó chỉ là quá khứ, mà thứ nàng muốn che giấu không để người ta biết chính là quá khứ.

Tạ Nhiễm nhanh chóng biết được việc này, cả phủ ai nấy đều biết Thừa tướng không thích âm luật, bỗng nhiên lại mang theo một nhạc sư về là chuyện rất kỳ lạ.

Hắn gặp Mộc Bạch hỏi qua rồi sau đó đi gặp người kia.

Nhạc sư tự xưng tên là Sở Liên, là người Kinh Châu, năm nay hai mươi hai tuổi. Sau đó hỏi gì cũng không không đáp, chỉ nói muốn gặp người đã nhận mình về đây.

Tạ Nhiễm biết Tạ Thù trước khi về nhà họ Tạ đã sinh sống ở Kinh Châu, lại thấy người này bằng tuổi Tạ Thù, dĩ nhiên cũng đoán được vài phần.

“Người biết người nhận người về đây là ai rồi à?”

Sở Liên lắc đầu: “Tiểu nhân không biết.”

Ra vậy, Tạ Nhiễm còn tưởng rằng hắn đã biết thân phận của Tạ Thù nên mới tới đây mong được hưởng ít vinh hoa phú quý.

“Người chờ ở đây, ta sẽ thay người đi thông báo.”

Sở Liên mừng rỡ quỳ xuống: “Đa tạ đại nhân.”

Tạ Thù ngồi ngắm người trong thư phòng, cầm bút hồi lâu, mực nhỏ xuống ống tay áo trắng như tuyết đen thẫm một mảnh.

Nàng lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm vết mực kia, dứt khoát dùng bút vẽ vài đường trên giấy, rõ ràng không hề tập trung.

“Thừa tướng thật hăng hái.” Tạ Nhiễm đứng trước mặt nàng mới thấy nàng vẽ không phải là sơn thủy tùng trúc mà là một con rùa chống bốn chân lên trời, nụ cười trên mặt hơi vắn vẹo.

Tạ Thù che tay áo, vội ho một tiếng: “Có vấn đề gì?”

“Người có vấn đề hẳn là Thừa tướng mới phải.” Tạ Nhiễm quỳ ngồi xuống: “Có phải Thừa tướng bị người quen cũ tóm được nhược điểm rồi không? Vì sao một bên thì liều mạng muốn gặp, một bên lại kiên quyết không gặp?”

Tạ Thù sớm đoán ra chuyện nhạc sư kia không gạt được hẳn, thở dài nói: “Cứ coi như thế đi.”

“Vậy Thừa tướng định thế nào?”

Tạ Thù suy nghĩ một lát nói: “Thu xếp cho hẳn một chỗ ở thích đáng, tốt nhất là nơi ta không thấy được hẳn, mà hẳn cũng không thể nào đi vào địa bàn của ta.”

“Vậy hãy giao việc này cho ta làm đi.”

Nếu như Tạ Thù xảy ra chuyện gì, thì gốc đại thù sinh tồn của Tạ Nhiễm cũng sẽ bị đổ ngã, hẳn không quan tâm rốt cuộc Tạ Thù bị tóm nhược điểm gì, chỉ quan tâm Tạ Thù có bình an hay không mà thôi.

Tạ Thù do dự một lúc mới đồng ý: “Cũng được, nhưng người nhớ kỹ một điều, tuyệt đối không được làm tổn thương tính mạng hần.”

Tạ Nhiễm dạ một tiếng, đang định đi thì Tạ Thù đột nhiên hỏi: “Hần tên là gì?”

Tạ Nhiễm ngạc nhiên: “Thừa tướng không biết hần là ai ư?”

Tạ Thù cười khở, chỉ cảm thấy gương mặt ấy rất quen thuộc nhưng rốt cuộc là ai thì nàng đã quên rồi.

Nàng đã ra sức quên đi quá khứ mà người kia vẫn nhớ kỹ nàng, vậy mà ngay cả dũng khí đi gặp hần một lần nàng cũng không có.

“Sở Liên.” Tạ Nhiễm xoay người đi ra ngoài.

Sở Liên ư? Tạ Thù không nhớ cái tên này, có lẽ đây là tên mới sau này.

Chuyện Thừa tướng đòi Vương Thứ sử biếu tặng mỹ nam nhanh chóng truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ.

“Không, Tạ tướng nhà ta chắc chắn không phải là người thích đàn ông.” Bao nhiêu tiểu thư khuê các đau lòng kêu lên.

Phe ủng hộ Vũ Lăng vương rốt cuộc cũng hãnh diện đáp trả: “Ha ha, tuy rằng Vũ Lăng vương sắp thành thân nhưng dù sao vẫn tốt hơn kẻ thích đàn ông, các người còn thê thảm hơn chúng ta nhiều!”

Sau đó lại bồi thêm một câu: “Ngay cả mị lực của đàn ông mà Tạ tướng cũng không chống nổi, hiển nhiên Vũ Lăng vương mạnh hơn rồi.”

Vương Lạc Tú ngồi trong đình Sướng Tự nghe Vương Kính Chi nhắc tới Vệ Ngật Chi, trong đầu lại hồi tưởng cảnh tượng đêm đó Tạ Thù ngồi ở nơi này.

Đêm đó đèn đuốc xán lạn, người kia mặc trường bào trắng như tuyết ngồi nơi này, sau lưng là hồ nước xanh biếc, nhìn hẳn đẹp như một bông sen trắng vậy.

Nếu Tạ Thù là ngon núi sừng sững bao phủ tuyết trắng thì Vệ Ngật Chi chính là áng mây trên trời, Vương Kính Chi muốn nàng ngẩng đầu nhìn trời nhưng nàng lại chỉ muốn ngắm nhìn núi cao.

Nhưng, vì sao Tạ Thù lại thích đàn ông cơ chứ...

“Ta yêu thích đàn ông à?” Tạ Thù nhìn Mộc Bạch, chỉ vào mũi chính mình.

Mộc Bạch quyết miệng: “Lời này không phải do thuộc hạ nói.”

Tạ Thù giật giật khóe môi, nói thừa rồi, đương nhiên nàng yêu thích đàn ông, nhưng trong mắt người ngoài nàng lại thành một kẻ đoạn tụ.

Haizz, dân chúng đúng là quá nhàn rồi, nhiều người đoạn tụ như thế sao chỉ nhìn chăm chăm vào một mình nàng? Nhưng nếu nghĩ kỹ lại, có lẽ đồn này cũng không hẳn là chuyện xấu, chí ít thì tạm thời nàng có thể không cần cân nhắc đến chuyện cưới một cô vợ về nhà.

“Thôi kệ, cứ để mặc bọn họ thích nói gì thì nói.” Tạ Thù vung tay, không quan tâm.

Mộc Bạch bất mãn đi ra cửa, quyết định đi thả cho Tạ Minh Quang một nén hương.

Chuyện Thừa tướng thích đàn ông vừa đồn ra, đám quan trong triều dường như cũng miễn cảm hơn nhiều.

Các vị đại thần chính trực càng thêm kinh hoàng, đứng trước nàng liền nhượng bộ lui binh, ngay cả Vệ Ngật Chi thường ngày hay lén lút qua lại

với nàng cũng lạnh nhạt rất nhiều.

Nhưng lại có người cảm thấy Thừa tướng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trở thành đối tượng đoạn tụ cũng không có cảm giác thiệt thòi, trái lại còn chủ động lấy lòng...

Tạ Thù gần đây nhận thấy thường xuyên có người liếc mắt đưa tình với mình, đột nhiên cảm thấy đau dạ dày kinh khủng...

Cứ như thế xen vào, khiến nàng gần như đã quên Sở Liên là người tác động tới những chuyện này.

Tạ Thù ở trong cung nghị sự tới tối mới hồi phủ, Quang Phúc dừng chờ ở cửa thư phòng, thấy nàng xuất hiện liền nâng tấm khăn tiến lên phía trước nói: “Công tử nhà thuộc hạ sai thuộc hạ giao vật này cho Thừa tướng, nói rằng nhạc sư kia gửi cho ngài.”

Tạ Thù vội vã nhận lấy, mở khăn ra, bên trong là rễ cây bện thành dây thừng, quấn thành một vòng, xuyên qua một chiếc răng thú, nhìn đã hơi ố vàng, chiếc răng nhọn cũng đã được mài tròn.

Nàng ngần người, rốt cuộc cũng nhớ ra Sở Liên là ai.

Đấy là cậu nhóc trước kia dẫn nàng đi kiếm đồ ăn khắp nơi, mò cá dưới sông, lên núi đào đồ ăn, xưa nay đều như hình với bóng.

Có lần không biết hắn tìm ở đâu ra một chiếc răng, dùng một sợi dây xỏ qua, dương dương tự đắc cho Tạ Thù xem: “Như Ý, biết đây là cái gì không? Đây chính là răng hổ đó nha.” Tên của hắn liền gọi là Hổ Nha.

Tạ Thù tròn tròn mắt: “Người lấy ở đâu vậy?”

“Không nói cho người biết.”

Đám người bọn họ thường thường sẽ đồng loạt làm việc, nghe theo sự sắp xếp của Hồ Nha, thường thường sẽ là hai người một chỗ, phân công nhau hành động, đến giờ thì trở lại chỗ cũ hội họp, cùng nhau về nhà.

Lần nào Hồ Nha cũng dẫn Tạ Thù đi, thỉnh thoảng cũng hay cãi nhau với nàng, sẽ vô cùng khó chịu. Thường thì Tạ Thù luôn là người kiếm được ít đồ ăn nhất, lúc Hồ Nha trở về sẽ đem phần của mình chia cho nàng, sau đó hai người lại làm hòa như ban đầu.

Những người khác ồn ào nói: “Hồ Nha toàn bênh Như Ý, bất công quá đáng!”

“Không được nói bậy!” Hồ Nha đỏ mặt mắng bọn họ, hăn lớn tuổi nhất, không ai lợi hại bằng hăn.

Sau đó trong số những người chế nhạo bọn họ lại thiếu mất một người.

Tạ Thù hỏi Hồ Nha: “Cô ấy đi đâu rồi?”

“Bị bán rồi.” Hồ Nha vuốt ve sợi dây trên cổ, ngăn người nhìn phương xa.

Sau đó các bạn bè càng ngày càng ít.

“Có thể người tiếp theo sẽ là ta.” Lúc Tạ Thù đang đào khoai nói với hăn: “Mẹ ta chắc chắn sẽ không bán ta, nhưng đồ ăn càng ngày càng ít, sớm muộn gì ta cũng sẽ chết đói.”

Hồ Nha xoa xoa đầu nàng: “Không đâu, đã có ta ở đây.”

Tạ Thù cũng không phải là người bi quan, cười cười: “Ta nói đùa thôi, mẹ ta nói vành tai ta lớn, có mệnh hưởng phúc. Người yên tâm, sau này ta có phúc hưởng nhất định sẽ không quên người.”

Hồ Nha vỗ đùi một cái: “Thảo nào ông già đánh chó lại nói rằng chó quý giá đến vậy.”

“Cái gì mà rằng chó cơ?” Tạ Thù bỗng nhiên hiểu ra: “Hóa ra cái thứ trên cổ người là rằng chó à?”

Hồ Nha đỏ mặt nói: “Nói linh tinh gì đấy, là rằng con hồ mà.”

Tạ Thù bật cười.

Rốt cuộc nạn đói đã lan tràn khắp nơi, khoai lang không trộm được, rau dại đã đào hết, ngay cả vỏ cây cũng lột ra ăn.

Tạ Thù nghe người khác nói có làng ăn thịt người, sợ đến mức tối ngủ cũng không ngon giấc.

Hồ Nha đến tìm nàng, đưa cho nàng một bọc thóc nhỏ, đôi mắt đỏ ngầu.

“Sao người lại có nhiều gạo như vậy?” Thực ra dùng hay tay đã có thể chứa đủ số đó, nhưng đối với Tạ Thù lúc ấy mà nói thật sự rất nhiều

“Bình thường ta dành dụm, vốn định để cho em trai ta ăn, nhưng nó không chịu đựng được...” Hãn lau nước mắt: “Cha ta muốn đem ta đi bán, chỗ gạo này không cho bọn họ, cho người hết đó.”

Tạ Thù hoang mang đẩy lại: “Như vậy sao được, nếu cho ta thì người nhà người ăn cái gì?”

“Bọn họ sẽ dùng tiền bán ta đi mua đồ ăn!” Hồ Nha buồn bã xoay người rời đi, đi được amasy bước, lại quay lại, nắm chặt tay nàng: “Sau này chờ ta tích góp đủ tiền chuộc thân trở về, chắc chắn sẽ đi tìm người.”

Tạ Thù cúi đầu nhìn mặt đất khô nứt: “Ừ.”

Nếu như còn có ngày gặp lại...

Tạ Thù nhìn chăm chăm chiếc răng kia, hỏi Quang Phúc: “Nhạc sư kia đâu rồi?”

“Khởi bẩm Thừa tướng, công tử đã đưa nhạc sư ra phía cửa Đông Ly, nói muốn tự mình xử lý.”

Tạ Thù tái mặt: “Mộc Bạch, nhanh đi cướp người về đây.”

Ngày hè nhiều mưa, một tiếng sấm đánh lên xé toạc bầu trời rồi từng trận nước mưa to như trút đổ xuống.

Đám người nhà Tướng phủ phi ngựa thẳng ra cửa thành, móng ngựa đập lên nước mưa bắn tung tóe bốn phía, người qua đường cuống quýt né tránh, cho rằng đã xảy ra chuyện lớn như mưu phản chẳng hạn.

Muốn tới cửa Đông Ly phải đi qua Thanh Khê, Vệ Ngật Chi vừa về tới phủ, đang định xuống xe thì thấy Mộc Bạch bất chấp mưa gió dẫn người phóng ngựa đi qua, chạy thẳng về phía trước.

“Phù Huyền, đi xem xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Tạ Thù ngồi trong thư phòng, nhìn chiếc răng kia.

Theo tính cách của Tạ Nhiễm, chắc chắn sẽ trừ khử người kia để ngăn hậu hoạn về sau, Tạ Minh Quang dạy nàng lâu như vậy, nàng vẫn không học được điều đó.

Nhưng người cho gạo kia có ơn cứu mạng, bỏ đi không thèm để ý đã là không phải, sao có thể còn làm hại hấn cơ chứ?

Nàng mở một cuốn sổ, chấm bút viết một bức tấu chương.

Vệ Ngật Chi đang ngồi đọc sách dưới ánh đèn, Phù Huyền đi vào ghé sát tai hắn thì thầm vài câu, hắn tuột tay làm rơi quyển sách: “Người nhìn rõ chứ?”

“Vâng. Nhiệm công tử mang nhạc sư kia ra khỏi thành, hắn là định xử lý hắn để bảo toàn danh tiếng cho Thừa tướng. Nhưng Thừa tướng lại để tâm tới người đó như vậy, chi e lời đồn bên ngoài là thật.”

Vệ Ngật Chi cười cười, hắn chưa bao giờ tin vào mấy lời đồn, chỉ tin sự thật mà thôi.

“Người tới chỗ Thừa tướng nói, sắp tới sinh nhật gia mẫu, đào kép trong phủ đang thiếu một người đánh đàn trúc, bản vương muốn mượn nhạc sư kia vào phủ diễn tấu ăn mừng.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Hai năm trước Thổ Dục Hồn tấn công biên thù, Vệ Ngật Chi dẫn quân xuất chinh, chỉ một trận đã đánh lui quân địch, vang danh thiên hạ. Từ đó tộc Thổ Dục Hồn an phận thủ thường, qua lại thân thiết với đại Tấn, hàng năm đều cử sứ thần tới.

Tạ Thù dâng tấu chương lên Hoàng đế, tộc Thổ Dục Hồn yêu thích ca múa, các sứ giả mỗi lần tới đều hết lời ca ngợi những lời ca điệu múa của đại Tấn vì thế năm nay nên tuyển chọn một nhóm nhạc sư ca cơ đưa vào cung đình, để tỏ lòng hữu hảo.

Hoàng đế rất buồn bực, Tạ Thù này quả nhiên yêu thích đắm đào kép, ngay cả chuyện như vậy cũng bận tâm.

Ông ta cũng không có ý kiến gì, chuẩn tấu, còn về những ứng cử viên đều do Tạ Thù sắp xếp.

Lời yêu cầu của Vệ Ngật Chi đương nhiên bị khéo léo từ chối, vì Sở Liên nằm trong danh sách những người sẽ được đưa tới Thổ Dục Hồn.

Đêm đó khi bản danh sách hoàn thành, Tạ Nhiễm đã quỳ trước mặt Tạ Thù ra sức khuyên can: “Thoái Tật trái lệnh là không đúng nhưng sao Thừa tướng lại lòng dạ yếu mềm đến thế, nếu chẳng may ngày nào đó người này trở thành mối họa thì hối hận cũng đã muộn rồi.”

Tạ Thù nói: “Người không cần nghĩ nhiều, ý ta đã quyết, cứ thế mà làm.”

Tạ Nhiễm mím môi đứng dậy, tức giận đi ra ngoài.

Mộc Bạch thở dài, Nhiễm công tử vất vả lắm mới ép được bản tính kiêu ngạo xuống đi gặp công tử nay lại nổi giận mà ra ngoài mất rồi.

Tạ Thù đã phái người đi thông báo cho Sở Liên từ lâu, bản thân vẫn không có ý định đi gặp hẳn, nàng ngồi ngăn người sau án thư một lúc lâu mới đứng dậy trở về phòng.

Sau vài trận mưa xối xa, những bông hoa sơn chi[1] đã hé nở, tỏa hương thơm thoang thoảng khắp khu vườn, ở trong màn đêm thật mê người.

Tạ Thù dừng lại bên gốc hoa kia, nghe một cái thì nghe phía sau có tiếng nói.

“Sở Liên tham kiến Thừa tướng.”

Nàng cứng người lại.

“Thừa tướng thứ tội, tiểu nhân cũng không phải có ý mạo phạm, chỉ là được Thừa tướng khen ngợi nên mới tới để tạ ơn.”

Mộc Bạch cảm thấy người này vượt quá bốn phận, muốn đi tới cản trở thì bị Tạ Thù ngăn lại.

Sở Liên nói: “Tiểu nhân không có gì quý giá, chỉ có thể đàn cho Thừa tướng nghe một khúc nhạc, hi vọng Thừa tướng bình an khỏe mạnh, một đời phú quý.”

Hắn ngồi xuống đất, cách nàng một cây tùng lớn, vừa đàn vừa hát: “Thượng sơn thái vi, bạc mộ khổ cơ. Khê cốc đa phong, sương lộ triêm y. Dã trĩ quần cầu, viên hầu tương truy. Hoàn vọng cổ hương, úc hà lũy lũy..”

Đèn đuốc treo cao, Tạ Thù nhìn gương mặt cúi xuống của hãn xuyên qua những cành lá, nhiều năm không gặp, hãn đã không còn là cậu nhóc lỗ măng ngày trước.

Gương mặt trước kia luôn đỏ ửng nay đã trắng mịn tuần tú, nụ cười chân chất ngày nào nay đã thành điệu cười quyến rũ theo thói quen, đôi bàn tay quen mò bùn đất nay chỉ còn lướt trên những sợi dây đàn.

Không thể trở về quê cũ, cũng không thể nhận lại bạn cũ.

Bài ca kết thúc, Sở Liên đặt đàn trúc sang một bên, cung kính quỳ lạy: “Thừa tướng thứ tội, tiểu nhân có một chuyện muốn nhờ.”

Tạ Thù khàn giọng đáp lại: “Cứ nói, đừng ngại.”

“Lúc tiểu nhân còn nhỏ có hứa với cô bé rằng sau khi chuộc thân sẽ trở về tìm nàng, nhưng tiếc rằng đến nay vẫn không thể làm được. Bây giờ tiểu nhân sắp rời xa quốc thổ, cũng không thể nào hoàn thành lời hứa, nếu như có cơ hội, kính xin Thừa tướng thay tiểu nhân nhắn lại với người ấy.”

“Được.”

“Đa tạ Thừa tướng.” Sở Liên đứng dậy, cách tầng tầng cành lá nhìn nàng lần cuối rồi rũ mắt xuống.

Nàng không hỏi người xưa ấy là ai, hãn cũng không nói rõ.

Tạ Thù xoay người nói với Mộc Bạch: “Chuyện tối nay không được phép tiết lộ ra ngoài.”

Cuối cùng cũng đến ngày sáu nhạc quan cùng mấy chục ca cơ được đưa tới cung đình Thổ Dục Hồn cống tiến.

Tạ Thù đặt chiếc răng kia vào hộp gỗ, giấy kín xuống đáy hòm.

Khi xe ngựa ra khỏi thành Kiến Khang, đoàn người đều vô cùng đau thương, tuy những tháng ngày sắp tới cuộc sống có thể sẽ dễ chịu hơn so với hiện tại nhưng sắp sửa vĩnh biệt quê hương, kiếp này chỉ có thể chôn xương nơi đất khách quê người.

Dần dần có những tiếng khóc nức nở vang lên, càng lúc càng lớn, cuối cùng bị nhạc quan quát bảo ngưng lại mới dừng được. Mấy nàng ca cơ không tìm được cất lời ca ai oán, uyển chuyển mà đau thương, khiến ngay cả những người qua đường cũng không đành lòng nghe.

Xe của Sở Liên đi đầu tiên, gương mặt hần rất bình tĩnh, một nhạc sư hỏi hần: “Nhà huynh ở đâu? Huynh không nhớ nhà ư?”

“Kính Châu, sau nạn đói tám năm trước, ta đã không còn nhà nữa rồi.”

“A, xin lỗi...”

Sở Liên nhìn cổng Tây Ly dần dần khuất khỏi tầm nhìn, nửa đời phiêu bạt, rốt cuộc còn phải tới chỗ xa hơn.

Người kia có phải là Như Ý không?

Nếu như phải, vậy cũng coi như đã chào từ biệt, nếu như không phải, vậy cứ coi như đó là nàng.

Hần cúi đầu nhìn đôi tay đánh đàn của mình, đôi tay này vì mạng sống mà bị vô số người sờ vuốt, cấu véo, đánh đập. Lúc trong cảnh nạn đói chỉ cảm thấy vì sinh tồn mà đã chịu đựng tới cực hạn, vậy mà khi trở thành nhạc sư mới cảm nhận được những gì bản thân đã trải qua chẳng đáng là bao.

Trong những năm tháng u ám nhất của đời người, người thân trong gia đình dần dần rời bỏ nhân gian, những cột trụ trong lòng hần cứ sụp đổ từng

cái từng cái một, chỉ còn lại gương mặt tươi tắn sáng lạn như đóa hoa mùa xuân kia đem lại hi vọng cho hắn.

Nàng chắc chắn không ghét hắn, vì lẽ đó nhất quyết phải quay về.

Nhưng con đường quay về gian nan đến thế, hắn gần như vĩnh viễn không tích góp nổi tiền chuộc thân, cũng không dám nhờ người hỏi thăm tin tức của nàng, chỉ sợ nhận được tin chẳng lành, đến lúc đó ngay cả một tia hi vọng duy nhất cũng chẳng còn.

Như Ý, bây giờ nàng thế nào? Có được ăn no không? Có được mặc ấm không?

Nếu như Thừa tướng kia là nàng thì tốt biết bao, không cần biết là đàn ông hay là thiếu nữ, ít ra thì nàng vẫn còn sống.

Chỉ có điều sau này nàng và ta khác nhau một trời một vực, dù nàng không chê ta thì ta cũng không xứng với nàng.

Hắn cúi đầu gảy đàn, nghe nhóm ca cơ cất giọng hát cũng thấp giọng hát cùng: “Nhập bất ngôn hề xuất bất từ, thừa hồi phong hề tái vân kỳ. Bi mạc bi hề sinh biệt ly, nhạc mạc nhạc hề tân tương tri...”

Nửa tháng sau khi nhóm nhạc sư rời đi, Tạ Nhiễm cầm một lá thư đi vào thư phòng Tạ Thù.

“Đội ngũ nhạc sư vừa ra khỏi Ninh Châu thì gặp phải quân Tần mai phục, tất cả đều bị bắt, giết ngay tại chỗ.”

“...” Cây bút trong tay Tạ Thù rơi xuống đất.

Tạ Nhiễm vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh lùng: “Đây là thư hỏa tước vừa tới, Thừa tướng có thể điều tra, chắc chắn không phải do ta làm việc này.” Hắn xoay người đi ra ngoài.

Tạ Thù hoàn hồn lại, cầm lấy lá thư đọc đi đọc lại, đúng là sự thật.

Tại sao lại như vậy? Vì sao đến cùng vẫn là làm hại hãn....

Buổi tối lúc quay về phòng, đi lướt qua cây tùng và bụi sơn chi kia, nàng ngẩn người đứng hồi lâu.

Vật hững còn đây mà người đã mất. Hồ Nha, người chính là ân hận lớn nhất trong đời ta...

Sáng hôm sau lâm triều, Thừa tướng vắng mặt.

Hoàng đế vô cùng bất ngờ, tuy rằng Tạ Thù nắm giữ triều chính nhưng những điều cần làm đều làm chu toàn, chưa bao giờ giả bệnh không vào triều.

Rất nhanh sau đó Tạ phủ phái người đưa bản tấu vào cung, nói Thừa tướng đột nhiên lâm bệnh, xin Hoàng đế ân chuẩn cho nghỉ ngơi dưỡng bệnh.

Thừa tướng vẫn nháy nhót từng bừng nay đột nhiên bị bệnh, cả đô thành đều bàn tán xôn xao.

Có người lăm tai mắt thăm dò được trong đám người nhạc sư được đưa đi có một người lọt vào mắt xanh của Thừa tướng, vì thế liền suy đoán ra một chuyện xưa sinh động như thật...

Thừa tướng vừa ý nhạc sư kia nhưng Hoàng đế lại đem người đó đưa tới Thổ Dục Hồn, vậy mà đám người Tân hung ác lại sát hại tù binh ngay tại chỗ, Thừa tướng biết tin, vì quá đau lòng mà sinh bệnh.

Hoàn Đình vừa mới bước chân vào quán rượu đã nghe thấy đám người truyền bá chuyện này liền xông tới túm ngay kẻ đầu sỏ đập cho một trận.

“Đồ lảm mồm, chuyện Thừa tướng mà các người cũng dám bàn tán xằng bậy?”

Đám người kia sợ đến mức giải tán ngay lập tức.

Dương Cứ từ bên trong đi ra đón hần, ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa lớn phía sau lưng hần kinh ngạc nói: “Kia không phải xe ngựa của Trọng Khanh hay sao? Ngài ấy định đi đâu thế nhỉ?”

Nhận thấy Thừa tướng thật sự thích đàn ông nên nhiều viên quan lại đều không muốn tới thăm. Một số ít muốn tới lại sợ bị kẻ khác đàm tiếu nên cũng thôi.

Lúc này Vệ Ngật Chi quang minh chính đại đi tới Tướng phủ.

Ngày hè oi bức ngột ngạt, cửa sổ trong phòng Tạ Thù mở toang, nàng nghiêng người nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Vệ Ngật Chi theo Mộc Bạch đi vào phòng, trùng hợp nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của nàng, giống mặt trời đã lặn không lâu đã có trăng sáng phía chân trời, không sáng sủa mà lại có phần tái nhợt.

Hần ngồi xuống bên cạnh, lặng lẽ nhìn nàng hồi lâu, nhỏ giọng gọi: “Nhu Ý.”

Tạ Thù đột nhiên quay đầu, ánh mắt từ mơ hồ dần dần rõ ràng: “Là Trọng Khanh à.”

Nàng định đứng dậy tiếp đón thì bị Vệ Ngật Chi cản lại.

“Giọng nói của Nhu Ý rầu rĩ như vậy, xem ra là tâm bệnh rồi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tạ Thù cười khê: “Không có chuyện gì, gần đây thời tiết khó chịu, ta cảm thấy hơi mệt mà thôi.”

Vệ Ngật Chi lắc đầu thở dài: “Đã là huynh đệ với ta, cần gì phải che che giấu giấu. Bây giờ bên ngoài người người đều đồn đại về chuyện nhạc sư kia, đó là thật ư?”

Tạ Thù rũ mắt nhìn hoa văn tinh xảo thêu trên vạt áo hăn, chợt phát hiện ra người biết nhiều về quá khứ của bản thân mình, ngoại trừ Tạ Minh Quang ra thì chỉ còn người trước mặt này.

Thật sự quá bất ngờ.

“Hăn là người bạn thưở ấu thơ của ta.”

Vệ Ngật Chi mở to mắt đầy kinh ngạc, sau đó nhanh chóng che giấu.

“Trước kia nếu không nhờ hăn cho ta thóc thì ta chẳng thể nào lay lắt sống đến lúc gặp người được Tạ gia phái tới Kinh Châu tìm kiếm, cũng sẽ không có ngày hôm nay.”

“Vậy đệ cần gì phải đưa hăn tới chỗ Thổ Dục Hồn?”

“Vì muốn lấy lại thanh danh trong sạch.” Nàng nhếch môi. “Chung quy vẫn là do ta quá ích kỷ mà thôi.”

“Không phải, có trách thì trách quân Tần quá hung hãn, tất cả chuyện này không ai ngờ tới.” Vệ Ngật Chi trầm ngâm hồi lâu thốt lên, bỗng nhiên nói: “Thực ra gia huynh cũng bị đám quân Tần bắt ở trên đường như thế.”

Tạ Thù bất ngờ ngẩng đầu lên: “Cái gì?”

“Gia huynh Vệ Thích Chi, hơn ta mười tuổi, khi ta còn bé thường hay ốm vặt, vẫn là do huynh ấy dạy ta tập võ để giữ được thân thể khỏe mạnh. Huynh ấy cầm quân bảo vệ biên thù, kiến công lập nghiệp, lẽ ra phải công

thành danh toại, năm ấy trên đường về thăm người thân, đi qua giáp giới quận Ba Đông thì gặp quân Tần phục kích.”

“Vậy huynh ấy hiện giờ...”

“E rằng đã không còn nữa.”

Tạ Thù lần đầu tiên nghe thấy chuyện này, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Vệ Ngật Chi đưa tay phủ lấy mu bàn tay nàng: “Đã thấy khá hơn chưa?”

Tạ Thù cúi đầu nhìn ngón tay hẵn, gật gật đầu: “Cảm ơn.”

Lúc Vệ Ngật Chi ra về thì đèn đuốc đã đầy đường, trong những quán trà, quán rượu thỉnh thoảng lại có ca cơ khê ngâm nga, cũng có người đang tiếp tục buôn chuyện của Thừa tướng và người nhạc sư kia.

Trước đây khi huynh trưởng hẵn gặp chuyện không may, cũng có người hoặc cười trên sự đau khổ của người khác, hoặc bóp tay thờ dài buôn chuyện. Nhưng bọn họ chỉ là người ngoài, làm sao có cảm nhận của người phải trải qua những chuyện đó?

Về phủ, hẵn tìm ra thuốc bổ quý giá được Hoàng đế ban thưởng, lệnh Phù Huyền đưa tới cho Tạ Thù.

“Quận vương sao bỗng nhiên...” Phù Huyền buột miệng, may mà dừng lại đúng lúc.

Vệ Ngật Chi xua tay: “Đi đi.”

[1] Hoa sơn chi: còn gọi là hoa dành dành

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Phía nam núi Phúc Chu có một đàn tế là vườn thuốc của hoàng gia, bên trong trồng rất nhiều loại dược liệu, chuyên cung cấp nguyên liệu chế thuốc cho cung đình.

Tạ Thù nghỉ dưỡng bệnh vài ngày, sau đó một mình đi tới đàn tế, ở nơi đó chọn một khoảnh đất nhỏ chôn chiếc răng kia xuống, làm một phần mộ giả.

Nàng một thân một mình nhưng lại dùng áo khoác bọc một đồng hồ ăn và rượu ngon. Hồi nhỏ Hồ Nha phải vất vả kiếm đồ ăn sống qua ngày, giờ ngủ yên trong lòng đất, nàng nhất định phải phụng dưỡng hãn. Nhưng vì không muốn người khác phát hiện, đồ ăn đều được gói kỹ chôn xuống lòng đất, rượu ngon thì được vẩy bên trong phần mộ, phần mộ giả cũng được làm rất nhỏ.

Bao giờ xác định được hãn thật sự đã chết, sẽ làm cho hãn một cái mộ thật lớn.

Đi ra ngoài đàn tế, chợt nghe thấy trên núi Phúc Chu văng vẳng tiếng đàn, nàng nhất thời hiếu kỳ, dọc theo đường núi đi tới.

Bấy giờ cũng đã giữa trưa, trời nắng chang chang, nàng vẫn mặc y phục trong lẫn ngoài đầy đủ kín đáo, lúc này cất bước đi lên núi mới cảm thấy hơi lạnh.

Lương đình lần trước gặp Vệ Ngật Chi ở đó nay có một người đang ngồi, y phục để mở, đang ngồi đánh đàn. Giữa không gian yên tĩnh vắng

lặng, chỉ một mình hấn ngồi đó, ngay cả một người hầu hạ cũng không có.

Tạ Thù không thích âm luật, lên đây chỉ vì nghe khúc nhạc mà nhớ tới Hồ Nha, mà hiện giờ lại vì hành vi phóng túng của người này thu hút nên không kìm được mới tiến lại gần.

Người kia nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, mày kiếm hơi nhướng lên, phong lưu bất tận.

“Ồ, đây chẳng phải là Thừa tướng đấy sao?”

Tạ Thù cười cười, đi vào trong đình: “Sao Vương Thứ sử lại ở đây?”

Vương Kính Chi dừng đánh đàn, rót rượu vào chén cười nói: “Muốn tới thì tới thôi, Thừa tướng có muốn uống một chén không?”

Tạ Thù ngồi xuống vị trí đối diện hấn: “Cũng được.”

Vương Kính Chi có vẻ đã ngà ngà say, ánh mắt mơ mơ màng màng, giúp Tạ Thù rót rượu rồi nói: “Dường như Thừa tướng rất yêu thích nhạc sư mà ta đã biếu tặng.”

Tạ Thù ngẩn người: “Hả?”

“Nhìn sắc mặt ngài buồn bực như vậy, có lẽ vẫn đang nhớ hấn nhỉ.”

Tạ Thù không khỏi sinh lòng bội phục, một kẻ đã say chuẩn choáng lại còn có thể nghe lời đoán ý, đám con cháu thế gia này thật sự lợi hại.

“Coi như là vậy đi.”

Vương Kính Chi vốn không hề an ủi nàng, trái lại còn cười ha ha: “Nói như vậy, Thừa tướng ngài thật sự thích đàn ông ư?”

“Thật thật giả giả, có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên có sự phân biệt, sau này ta và Thừa tướng sống chung với nhau cũng được đấy chứ, nhưng tuyệt đối không thể để người khác nhìn thấy.”

Tạ Thù nhấp một ngụm rượu: “Người say rồi.”

Vương Kính Chi lại cất tiếng cười to, cười xong bỗng nhiên đổ ập xuống bàn, lăn quay ra ngủ.

Tạ Thù vô cùng kinh ngạc, liếc nhìn xung quanh, thật sự nơi này chỉ có hai người bọn họ, nên để mặc hẳn ngủ nơi này hay là đưa hẳn xuống núi nhỉ?

Nàng đứng dậy chọc chọc người hẳn một cái, hẳn đột nhiên tỉnh dậy, nhanh chóng tóm lấy tay nàng, sau đó lại sững người rồi vội vã buông tay ra: “Bình thường quen đùa giỡn với người nhà, Thừa tướng đừng cười chê.”

Hắn nhìn gương mặt Tạ Thù, một tay chống cằm, than thở: “Phù dung hé nở sắc khuynh thành. Nếu Thừa tướng là nữ tử, ta chắc chắn sẽ tới cửa cầu thân, ha ha ha...” Cười xong lại gục mặt xuống bàn.

Tạ Thù lắc đầu, kệ hẳn, nàng phải xuống núi thôi.

Lúc lên núi trời vẫn còn nắng chang chang, đến khi đi xuống lại thấy mây đen dày đặc, chỉ một chốc lát đã mưa bay đầy trời.

Tạ Thù đi được một đoạn lại quay lại, dùng chiếc áo khoác bọc đồ cứng tế khi này khoác lên người hẳn, tránh đến lúc hẳn tỉnh lại sẽ nói nàng không có tình người.

Quay về Tạ phủ thì thấy Mộc Bạch dẫn một đám người chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy nàng thì vội vàng ra nghênh đón: “Công tử đã về rồi,

người đi ra ngoài một mình thật khiến thuộc hạ sợ chết khiếp, thuộc hạ đang định đi tìm người đây.”

Tạ Thù miễn cưỡng nở nụ cười: “Chẳng phải ta đã về đây rồi sao?”

Mộc Bạch thấy tâm tình nàng vẫn buồn bã như vậy, vội vã chuyển đề tài dời sự chú ý của nàng: “Đúng rồi, chuyện công tử phái thuộc hạ đi điều tra, thuộc hạ đã làm xong, bên phía Ninh Châu không hề có chuyện quân Tần phục kích rồi giết người, tờ thư hỏa tốc kia là giả. Còn nữa, Nhiễm công tử quả thật có điều động binh mã trong phủ.”

Ánh mắt Tạ Thù ngời sáng: “Thật chứ?”

“Tuyệt đối chính xác ạ.”

Tạ Thù thở phào một hơi, không ngờ rằng mình lại đoán đúng.

Hiện giờ nàng đã cho Tạ Nhiễm một phần quyền lực nhất định, thư hỏa tốc kia có thể gửi trực tiếp tới cho nàng, nhưng ngày hôm ấy lại do Tạ Nhiễm đưa tới, khó tránh khiến nàng hoài nghi.

Đám nhạc sư, ca cơ kia do Tạ Thù tự tay chọn lựa, Tạ Nhiễm không thể cài người vào trong đó nên chắc chắn sẽ chờ đến khi đoàn người ra khỏi thành Kiến Khang sẽ sai người đi trừ khử Sở Liên, lại còn dùng thư hỏa tốc làm cố.

Nhưng Tạ Nhiễm quả thật có bản lĩnh, thư hỏa tốc kia đúng là không chệ vào đâu được, mặc dù Tạ Thù có phái người đi thăm dò nhưng trong lòng cũng tin vài phần.

“Binh mã trong phủ điều động bao nhiêu?”

“Chỉ điều động mấy chục người, thuộc hạ đã phái người đuổi theo, chặn hành trình của bọn họ, muộn nhất là ngày kia sẽ quay về.”

Tạ Thù gật gù: “Tốt lắm, đi truyền lời ta, thu ẩn tín mà ta cho Nhiệm công tử lại. Còn nữa, sau này binh mã trong phủ chỉ được phép nghe mệnh lệnh trực tiếp từ ta, bất luận là ai cũng không có quyền điều động.”

Mộc Bạch thấy sắc mặt nàng lạnh lẽo như vậy, không dám chần chừ, nhanh chóng đi làm.

Tạ Thù trở về phòng tắm rửa thay y phục, đến khi ra thư phòng thì tinh thần đã sáng khoái hơn nhiều.

Thực ra nàng vẫn có ý riêng, không cần biết nàng và Hồ Nha có quen biết nhau hay không, nhưng người ngoài đã tung tin đồn nàng yêu thích Hồ Nha, sau này chắc chắn sẽ khiến hấn rơi vào guồng xoáy thị phi. Đám sứ thần Thổ Dục Hồn đã nói quốc chủ của bọn họ vô cùng yêu thích tiếng đàn trúc, nhưng đáng tiếc phía họ lại không có người nào am hiểu nhạc cụ này, khi nàng muốn sắp đặt cho Hồ Nha đã nghĩ ngay tới nơi này.

Ở một đất nước không chuộng nhạc điệu ca múa như đại Tấn, những đào kép ấy chỉ là một thứ đồ chơi, nếu đi tới chỗ Thổ Dục Hồn yêu chuộng ca múa kia, ít nhất bọn họ còn có thể được coi là nghệ nhân.

Hồ Nha chắc chắn cũng giống như nàng, không để tâm sống ở nơi nào, chỉ cần có thể sống sót, có thể sống tốt là được. Chỉ có những người từng giãy giụa bên bờ vực tử vong mới có thể xem nhẹ mọi thứ, chỉ cần còn sống là còn tất cả.

Nàng chợt nhớ tới chiếc răng kia, lúc đó quá đau lòng, bây giờ suy nghĩ lại, lại cảm thấy hơi ngu.

Thôi kệ, cùng lắm là lại đào lên là được.

Sau khi Mộc Bạch rời khỏi lvh, Tạ Nhiệm vẫn lặng lẽ đứng yên bên cửa sổ, hồi lâu không động đậy.

Hắn không làm sai, dù chỉ là một phần. Trước kia bạn thời thơ ấu tới thăm hắn, không hiểu vì sao lại biết được thân phận thực của hắn, sau khi ra về đã đi rao tin ở bên ngoài, may mà Tạ Minh Quang sớm phát hiện nên đã kịp ngăn chặn hậu họa.

Cõi đời này trừ bản thân ra, không thể tin tưởng bất kỳ ai, nếu đã có nhược điểm thì phải nhanh chóng nhổ cỏ tận gốc.

Tám năm trước ở Kinh Châu vốn là địa ngục của nhân gian, bất cứ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra. Có kẻ nhằm giữ nhược điểm của Tạ Thù trong tay, sao có thể yếu lòng cho qua? Toàn bộ Tạ gia phải dựa vào Tạ Thù, ngay cả hắn cũng phải dựa vào Tạ Thù!

“Tại sao bá phụ lại kiên quyết chọn người?” Hắn nắm chặt khung cửa sổ: “Lẽ nào ta đã ép sai người?”

Đợi tới kỳ hưu mộc lần sau, Tạ Thù bỏ Mộc Bạch ở nhà, lại đi bộ tới đàn tế.

Thừa tướng tới một lần, có thể là nhất thời hưng phấn, nhưng nếu có thêm lần nữa thì rất kỳ lạ. Đám cung nhân bên trong vườn thuốc phát hiện Thừa tướng tới hai lần, mỗi lần đều ở cùng một nơi, mà nơi đó lại đặc biệt trồng nguyên liệu chế ra Nhục Thung Dung[1].

“Nhục thung dung không phải để tráng dương bổ thận hay sao?”

“Thích đàn ông mà cũng cần phải tráng dương à? Ta còn tưởng rằng Thừa tướng như thế, sẽ nằm bên dưới cơ đấy?”

“Vớ vẩn! Thừa tướng ngồi ở vị trí cao vời vợi, sao có thể nằm dưới?”

“Ồ? Nói cũng đúng.”

Tạ Thù ra khỏi đàn tế, bỗng nhiên thấy có người vượt ngựa tới trước, Hồ phục trắng muốt, anh khí ngời ngời, không phải Vệ Ngật Chi thì là ai.

Thấy trái phải không có ai, hấn giục ngựa tiến lên, cúi người cười nói: “Sắc mặt Như Ý tốt hơn rất nhiều rồi đấy.”

“Đúng vậy, Trọng Khanh vẫn còn chưa biết, hóa ra thư hỏa tặc kia là giả, ân nhân của ta vẫn chưa chết. Với tài năng của hấn, đến chỗ Thổ Dục Hồn chắc chắn sẽ được người người tán thưởng, sau này sẽ không cần phiêu bạt bốn phương, cuộc sống không còn đáng lo nữa.”

Vệ Ngật Chi ngạc nhiên: “Thảo nào, biên cảnh cũng có binh mã của ta đóng giữ, ta còn đang nghĩ việc này là do thuộc hạ của ta không làm tròn chức trách, hóa ra chỉ là lời bịa đặt. Nhưng khi đó từ trong đô thành nhanh chóng truyền bá ra, kẻ tạo ra lời dối trá đó cũng rất giỏi đó chứ.”

Tạ Thù giật giật khóe môi: “Nói đúng lắm.”

Vệ Ngật Chi xuống ngựa, giao ngựa cho Phù Huyền lúc nào cũng theo sát ở phía sau, cùng nàng đi bộ về phía trước: “Đúng rồi, ngày ấy không phải đệ nói hấn là bạn thươ ấu thwo hay sao, tuổi thơ đệ thường mặc trang phục nữ tử, hấn sẽ không hiểu lầm gì đó đấy chứ?”

Tạ Thù âm thầm bội phục tâm tư cẩn thận của hấn, nhưng bên ngoài thì vẫn cười nói: “Hiểu lầm gì đó là sao, không phải là thăm mến ta đó chứ?”

Vệ Ngật Chi cười ha hả nói: “Ta không biết tuổi thơ đệ có dáng vẻ thế nào, nhưng nếu khi đó đẹp bằng một nửa bây giờ cũng có thể khiến bất kỳ nam tử nào cũng phải xao xuyến rồi.”

Tạ Thù lúng túng mỉm cười.

Hồ Nha thầm mếu nàng ư? Chắc là không đâu, khi đó trong mắt mọi người đều chỉ có đồ ăn, ai lại nghĩ tới chuyện mờ mịt như vậy chứ?

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên thở dài, ánh mắt nhìn về phương Bắc: “Người không chết là tốt rồi, nếu như khi đó ta cũng nhận được thư hỏa tốc giả thì tốt biết bao.”

Tạ Thù không ngờ lại khiến hấn nhớ tới chuyện đau lòng, cảm thấy xấu hổ.

Thực ra trước khi nghe về chuyện của Vệ Thích Chi nàng vẫn luôn cho rằng, đám con cháu thế gia như Vệ Ngật Chi thì làm gì có chuyện gì đáng buồn.

Bọn họ lúc nào cũng có ở trên cao, rượu ngon và giai nhân vờn quanh, nếu bất chợt có đau lòng cũng chỉ vì ngắm cảnh mà sinh tình, hoặc là không thể kỳ vọng vào quan to lộc hậu mà thôi.

Bọn họ không biết thế nào gọi là côn trùng bay đầy trời, khắp nơi đất đai nứt nẻ, không biết thế nào là đói khổ, là sinh ly tử biệt, càng không biết rằng sống trên thế gian này được ăn no mới là chuyện đáng ăn mừng nhất.

Sống ở Tạ phủ tám năm, nàng cho rằng bản thân mình đã nhìn thấu bản chất của thế gia, nhưng sau khi gặp Vệ Ngật Chi mới phát hiện ra, những điều nàng biết lại không hề liên quan tới hấn.

Nàng có ý định dời sự chú ý nên đề nghị: “Đã lâu không uống rượu, không bằng bây giờ ta và huynh đi uống vài chén đi?”

Vệ Ngật Chi hoàn hồn, cười gật gù: “Được.”

Vừa định xuất phát thì phía sau truyền tới tiếng xe ngựa, có người hô lớn: “Thừa tướng dừng bước.”

Tạ Thù xoay người lại, hóa ra là Vương Kính Chi.

Wương Kính Chi dừng xe lại rồi nhanh chóng bước xuống, đi tới hai tay dâng lên chiếc áo được gấp gọn gàng ngay ngắn: “Ngày ấy hạ quan say rượu đã thất lễ, mạo phạm Thừa tướng, Thừa tướng đại nhân đại lượng, lại còn khoác áo cho hạ quan, thật sự xấu hổ đến cực điểm.”

Tạ Thù nhận lấy cười nói: “Chỉ là việc nhỏ mà thôi, nếu Thứ sử bị cảm sẽ mệt lắm, bản tướng vừa mới khỏi bệnh, nên hiểu cảm giác bị ốm mệt mới đến đâu.”

Vệ Ngật Chi nhìn hai người này như có giao tình riêng, quyết định chen vào: “Sao Vương thứ sử lại mạo phạm Tạ tướng thế?”

Wương Kính Chi lúng túng: “Chuyện này... thật sự rất khó mở miệng.”

Tạ Thù biết tính Vệ Ngật Chi, sợ giấu đầu hở đuôi lại khiến hản sinh nghi, nên thoải mái nói: “Nhắc tới cũng không sợ Vũ Lăng vương chê cười, Vương Thứ sử nắm tay bản tướng trêu ghẹo, nói nếu bản tướng là nữ tử, hản sẽ tới tận cửa cầu thân đấy, ha ha ha.”

Wương Kính Chi lắc đầu một cái, chính mình cũng cảm thấy buồn cười.

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn gò má Tạ Thù: “Thì ra là như vậy.”

Wương Kính Chi thấy Vệ Ngật Chi ở đây, bất ngờ nảy ý: “Hôm nay đúng dịp gặp gỡ Thừa tướng và Vũ Lăng vương đồng hành tại đây, hai vị không ngại tới biệt viện của ta ở gần đây chơi một chuyến chứ?”

Tạ Thù nhìn Vệ Ngật Chi: “Ý Vũ Lăng vương thế nào?”

“Thừa tướng toàn quyền quyết định.”

“Vậy cung kính không bằng tuân mệnh.”

Lúc lên xe, Vệ Ngật Chi cố ý kéo dài khoảng cách với Vương Kính Chi, nói khẽ với Tạ Thù: “Vương Tạ tranh đấu đã nhiều năm, không ngờ để lại có thể qua lại gần gũi với Vương Kính Chi như vậy.”

Tạ Thù nhỏ giọng cười nói: “Đâu có, ngẫu nhiên gặp phải mà thôi, gần gũi với ta cũng chỉ có một mình huynh.”

Vệ Ngật Chi nghe nàng trả lời, bỗng nhiên cảm giác lời mình vừa nói hình như có phần ghen tị chua chua, không khỏi nhăn mày.

[1] Nhục thung dung: tên 1 vị thuốc đông y

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Biệt viện nhà họ Vương được xây bên dưới núi Phúc Chu, bên cầu Đông Môn, diện tích không lớn nhưng rất đặc biệt.

Vương Kính Chi vào tới nhà mới biết trong nhà có khách. Hoàn Đình, Dương Cứ, Viên Phái Lãng đang ngồi trong viện, thấy hắn và Tạ Thù, Vệ Ngật Chi cùng đi vào liền vội vàng đứng dậy hành lễ.

Tạ Thù cười nói: “Hôm nay thật là trùng hợp, sao mọi người lại đều ở đây thế này?”

Hoàn Đình vốn tưởng gần đây tâm tình Tạ Thù không vui, giờ lại thấy sắc mặt nàng khá hơn, cũng vui vẻ nói: “Là đệ rảnh rồi đâm chán, nên hẹn Hoán An và Tử Ngọc cùng đi ngắm cảnh, đi dạo tới nơi này lại muốn nghỉ chân một lát nên mới tới quấy quả Vương Thứ sử.”

Hoán An là Dương Cứ, Tử Ngọc là Viên Phái Lãng, Hoàn Đình và hai người kia gần như là như hình với bóng, ba người này đều mới gia nhập quan trường không lâu, thời gian nhàn hạ cũng tương đối nhiều.

Vương Kính Chi cười xòa: “Người tới là khách, đâu cần phải khách khí, các vị công tử một chút, ta sai người dâng trà lên ngay.”

Hoàn Đình cười nói: “Đâu cần ngài phải dận dỏ, muội muội nhà ngài đã chuẩn bị chu đáo rồi.”

Tạ Thù giờ mới hiểu ra lý do Vương Kính Chi nhiệt tình mời bọn họ, mỉm cười liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi đầy ẩn ý: “Hóa ra ở đây cũng có

người ở nha.”

Vệ Ngật Chi liếc mắt quét qua nàng, vẫn mỉm cười như cũ, để kệ cho nàng chế nhạo.

Vương Kính Chi thấy muội muội ko có mặt ở đây liền sai người tìm nàng tới.

Vương Lạc Tú nghe nói Vệ Ngật Chi tới liền hiểu ý của ca ca mình, nhanh chóng đi ra, mặc một bộ váy màu xanh nhạt viền đỏ quanh thân, eo thon thanh mảnh, càng tôn thêm dung mạo đoan trang xinh đẹp của nàng.

Nàng cùng Vương Kính Chi đi vào ngồi cạnh Vệ Ngật Chi, không nói lời nào chỉ lắng nghe mọi người nói chuyện.

Tạ Thù ngồi chếch đối diện với nàng, phát hiện hôm nay nàng trang điểm đậm hơn so với bình thường nhưng vẫn không che giấu được sắc mặt tái nhợt, lúc đầu còn nghi ngờ nàng bị bệnh nhưng bỗng nhiên chú ý tới một tay nàng đặt ở bụng dưới, mới đoán được chuyện gì xảy ra.

Vương Kính Chi thỉnh thoảng nói vài câu nhắc về chủ đề thân thích với Vệ Ngật Chi để Vương Lạc Tú có chuyện để tiếp, nhưng nàng đang mệt mỏi nên nụ cười cũng càng lúc càng thêm gượng gạo.

Có lẽ cũng cảm nhận được có người đang nhìn mình, Vương Lạc Tú ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ trông thấy Tạ Thù nhìn mình chăm chăm, nhất thời gò má ửng đỏ lại cúi đầu xuống.

Đều là phái nữ, Tạ Thù biết rất rõ cảm giác ấy thế nào, liền nói với Vương Kính Chi: “Bản tướng có việc muốn nói chuyện với các vị đang ngồi ở đây, không biết Vương Thứ sử có thể tìm một chỗ nào đó yên tĩnh không?”

Vương Kính Chi vừa nghe liền biết nàng muốn tách Vương Lạc Tú ra, không còn cách gì khác hơn đành đứng dậy dẫn mọi người đi ra phía sau tiểu viện, để Vương Lạc Tú đi về nghỉ.

Vương Lạc Tú rất kinh ngạc, không chắc Tạ Thù có phải đã nhìn ra điều gì hay không. Nhưng nếu ngay cả chuyện hàng tháng của phái nữ cũng biết thì sao có thể thật sự thích đàn ông được cơ chứ?

Vệ Ngật Chi đi bên cạnh Tạ Thù, nhỏ giọng hỏi: “Sao thế?”

Tạ Thù lấy quạt che miệng, nướng mày: “Chuyện cô nương nhà người ta, huynh tò mò làm gì?” Nói xong đuổi theo bước chân Vương Kính Chi.

Bỏ lại Vệ Ngật Chi tim đập loạn nhịp đứng đó. Kiểu cười này hẳn đã từng thấy, những lời này cũng không phải là chưa từng nghe, nhưng khi Tạ Thù vừa cười vừa nói những lời này, dáng vẻ ấy là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy, giống như là đang trách mắng lại không giấu được vẻ mê hoặc, càng khiến hẳn ngỡ ngàng mất hồn.

Mấy người ngồi phía sau viện nghe Tạ Thù nói hươu nói vượn một hồi, Vương Kính Chi thấy sắc trời đã tối, định giữ mọi người ở lại dùng bữa nhưng Hoàn Đình và Viên Phái Lãng muốn đi xem vũ cơ xinh đẹp mà Dương Cứ mới thu nhận liền khéo léo từ chối. Hoàn Đình vừa chơi đã nghiền, lại nghĩ đến biểu ca của hẳn, vì thế rủ rê Tạ Thù cùng đi với hẳn.

Khóe miệng Tạ Thù giật giật, cười mĩa: “Không đâu, bản tướng không có hứng thú với mấy chuyện đó.”

Viên Phái Lãng khẽ véo hẳn một cái, ra sức nháy mắt.

Hoàn Đình hiểu ra, hô lớn: “Biểu ca, huynh thật sự thích đàn ông thật sao? Ta còn tưởng rằng mấy kẻ vớ vẩn đồn nhảm lung tung! Huynh như vậy chẳng lẽ muốn nhà họ Tạ tuyệt hậu hay sao?”

“Phụt!” Ngụm trà trong miệng Tạ Thù phun sạch ra ngoài.

Vương Kính Chi không kìm được cười lớn, vừa cười vừa hướng về Tạ Thù xin lỗi: “Ngại quá, xin lỗi Thừa tướng, tại hạ thật sự không nhịn được, ha ha ha...”

Dương Cự ở bên cạnh thở dài: “Ân Bình lại ăn nói linh tinh.”

Hoàn Đình thấy người thì cười, người thì thở dài khiến hãn mặt đỏ tới mang tai, lắp bắp nói: “VẬY ta không nói nữa là được rồi, nhưng mà biểu ca, huynh... dù sao thì huynh cũng vẫn phải thành thân kia mà!”

Tạ Thù phe phẩy chiết phiến, cố ý trêu ghẹo: “VẬY nếu đệ thấy ai vừa mắt, nhớ giới thiệu cho biểu ca nha.”

Hoàn Đình đau khổ, đã bị mang tiếng thích đàn ông rồi, nếu cô nương nhà người ta phải gả cho huynh cũng thật uất ức.

Vệ Ngật Chi liếc qua Tạ Thù, nụ cười như có như không nói: “Nếu bản vương biết nhà ai có cô nương tốt, cũng sẽ lưu ý giúp Tạ tướng.”

Mấy người kia đều quay đầu lại nhìn, Tạ Thù nhú nhú mày: “Đa tạ ý tốt của Vũ Lăng vương.”

“Tạ tướng khách sáo rồi.”

Rốt cuộc mọi người cũng không ở lại ăn cơm, từng người từng người chào từ biệt rồi rời đi. Vương Kính Chi thấy Tạ Thù có một thân một mình không mang theo thuộc hạ nên muốn phái người đưa nàng về. Vệ Ngật Chi vốn cũng dự định đưa nàng về nhưng thấy thế những câu vốn định nói lại nén lại, cáo từ rồi về phủ trước.

Sau khi quản gia biết Vệ Ngật Chi đã trở về, cười nói: “Nếu phu nhân biết quận vương tới biệt viện nhà họ Vương, chắc chắn sẽ không sắp xếp

như vậy rồi.”

Vệ Ngật Chi nghi hoặc: “Sắp xếp cái gì?”

Quản gia cười mờ ám, ra vẻ bí mật nói: “Quận vương sẽ biết nhanh thôi.”

Đúng là Vệ Ngật Chi rất nhanh đã biết thật, sau khi dùng bữa trở về phòng không lâu đã thấy một thiếu nữ xinh đẹp bưng chậu nước nóng đi vào, cúi đầu thẹn thùng nói: “Phu nhân dặn nô tì đến hầu hạ quận vương rửa mặt nghỉ ngơi.”

Vệ Ngật Chi giấu tay trong áo, liếc qua nàng, cũng không nói câu nào.

Thiếu nữ cho rằng hắn đã ngầm đồng ý, bưng chậu nước nóng đi tới, giúp hắn cởi áo, đặt tay lên cánh tay hắn, có phần run rẩy.

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên chú ý tới đôi chân đi guốc mộc bên dưới gấu váy nàng, lộ ra ngón chân mềm mại. Tầm mắt hắn theo đôi chân kia chậm rãi di chuyển lên trên, tới eo thon thanh thoát rồi tới gương mặt nàng, sau đó thất vọng dời tầm mắt.

Khi này trong đầu hắn, trong nháy mắt lại cho rằng sẽ trông thấy gương mặt đáng yêu kia, thậm chí ngay cả bên tai vẫn còn vang vọng lời nói như đang hờn dỗi ấy.

“Đi ra ngoài đi.”

Thiếu nữ giật mình, còn tưởng bản thân đã làm sai chuyện gì, cuống quýt quỳ lạy xin tha.

“Không có chuyện gì, đi xuống đi. Về phần phu nhân, bản vương sẽ tự đi nói, người không cần phải lo lắng.”

Thiếu nữ lạy xong, ánh mắt ẩn giấu đau buồn liếc nhìn hăn rồi bưng chậu nước ra ngoài.

Vệ Ngật Chi miết chặt ấn đường, muốn ép suy nghĩ quái lại kia xuống nhưng lại không thể.

Hăn đột nhiên đứng dậy, cầm kiếm ra sân luyện võ.

Mười lăm tuổi gia nhập quân ngũ, mười bảy tuổi gây dựng chiến công, đến nay đã rong ruổi sa trường suốt mười năm, chẳng lẽ còn không đánh bật được một tên Tạ Thù?

Vài ngày sau, thời tiết Kiến Khang vào mùa mưa dầm.

Sau đợt nghỉ ốm, Tạ Thù lại vào triều, vẫn tươi tỉnh vui vẻ như trước, lại khiến Hoàng đế đau đầu. Các đại thần vẫn liên tiếp lấy lòng nàng như trước, lại khiến nàng cảm thấy đau dạ dày.

Tháng ngày thích đàn ông này đến bao giờ mới kết thúc đây...

Mấy ngày nay Vệ Ngật Chi lại biết điều một cách kỳ lạ, không chỉ im lặng trên triều, cũng không hề lén lút liên lạc với Tạ Thù, khiến Tạ Thù còn tưởng mình đã làm gì đắc tội hăn.

Mộc Bạch không biết nghe được chuyện bát quái ở đâu, về nói với Tạ Thù: “Công tử cần phải chú ý đó, nghe nói gần đây Vũ Lăng vương hay qua lại với nhà họ Vương, chỉ e là muốn kết thân, đến lúc đó Tạ gia phải làm gì đây?”

Theo ý của hăn, là muốn Tạ Thù cũng mau chóng tìm một mối nhân duyên kết thân đi thôi.

“Nên làm gì thì làm cái đó chứ sao, chẳng lẽ người có thể ngăn cản Vũ Lăng vương cả đời không thấy vợ?” Tạ Thù trợn mắt hỏi hăn.

Mộc Bạch nghiêm túc nheo mắt: “Nếu như thật sự có cách, thuộc hạ cũng nguyện ý thử một lần.”

“...” Tạ Thù xoa xoa đầu hần, đứa bé này thật quá trung thành.

Mùa mưa dầm dề khiến người ta buồn bực, gần đây tâm trạng Hoàng đế không tốt, khiến phi tần lẫn con cái đều bị vạ lây, có người còn nói Viên quý phi trước giờ luôn được sủng ái cũng bị mắng vài câu, ở trong cung khóc cả một đêm.

Xui xẻo nhất phải kể tới Thái tử, lần trước chuyện Lục Cố mưu phản xử lý không thỏa đáng, Hoàng đế vẫn còn bực bội trong lòng, khó tránh khỏi có lúc nói lời nghiệt ngã.

Dường như đã khiến cho Thái tử mất hết ý chí, ngày hôm ấy trời vừa sáng, bỗng nhiên sai người thu dọn đồ đạc, đi tới tẩm cung Hoàng đế lạy ba lạy, nói muốn xuất gia làm sư.

Hoàng cung dậy sóng.

Tạ Thù vội vã vào cung, Hoàng đế tức giận đến mức đập nát mọi thứ trong ngự thư phòng.

“Nghiệt chủng vô năng thì thôi, lại còn dám đòi xuất gia uy hiếp trẫm! Nếu như thế có thể thỏa mãn ý nguyện của nó, vị trí Thái tử cũng nên phế đi lập người có tài có đức!”

Các đại thần ai nấy đều nhìn chăm chằm mặt đất, nghiên cứu xem hôm nay các cung nữ có quét dọn sạch sẽ hay không.

Tạ Thù không còn giữ dáng vẻ bình tĩnh như thường ngày, kích động ra khỏi hàng ngăn cản: “Không thể thừa bệ hạ, từ xưa trường ấu có thứ tự, tôn ti có khác biệt, phế trường lập ấu không hợp lòng dân, tuy Thái tử

không có công lao nhưng cũng không hề làm gì quá đáng, sao có thể coi thường rồi phế đi?”

Hoàng đế thấy nàng mở miệng, càng thêm tức giận: “Nó như thế còn có thể làm được minh quân hay sao? Thà rằng buông tay nhường cho người khác còn hơn!”

“Thái tử còn trẻ tuổi, vẫn chưa trưởng thành, sao bệ hạ biết hẳn không thể trở thành minh quân?”

“Tạ Thù!” Hoàng đế giận đến mức râu mép dựng ngược, mắt trợn trừng.

Tạ Thù hất vạt áo, phủ phục xuống mặt đất, dập đầu nói: “Xin bệ hạ thu hồi thánh lệnh, nếu không vì thần chỉ có thể dùng Tử Tương Giám mà thôi.”

Hoàng đế khiếp sợ lui nửa bước: “Người nói cái gì?”

Trong ngự thư phòng, hơn một nửa thần tử quỳ xuống, diên cuồng hét lên trợ trận: “Xin bệ hạ thu hồi thánh lệnh!”

Từ trước tới nay các gia tộc rất ít khi nhúng tay vào quá trình phân tranh hoàng quyền, ngay cả Tạ Minh Quang trước kia ngăn cản phế Thái tử cũng dùng thủ đoạn hết sức ôn hòa, vì lẽ đó khi thấy Tạ Thù phản ứng kịch liệt như vậy lại khiến Hoàng đế vô cùng bất ngờ.

Hắn ngoái đầu, cuối cùng cũng coi như tìm sự giúp đỡ: “Vũ Lăng vương, ý khanh thế nào?”

Vệ Ngật Chi chấp tay, lạnh lùng nói: “Nước nên có minh quân, bệ hạ đang sống những tháng ngày thanh bình cũng cần phải nghĩ tới thời loạn, không cần phải làm việc không thỏa đáng.”

Một nhóm người khác quỳ xuống phụng họa: “Bệ hạ thánh minh!”

Tạ Thù lặng lẽ nghiêng đầu liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi, đôi mày cau lại.

Hoàng đế đương nhiên không thể giết Thừa tướng chết tươi ngay tại chỗ, mặc dù rất muốn phế Thái tử nhưng cuối cùng không thể làm khác, chỉ có thể nói việc này bàn sau, cho mọi người lui ra.

Chuyện Thái tử muốn xuất gia ồn ào như thế làm sao có thể che giấu được, Phù Huyền cũng nghe nói. Hắn đứng chờ bên ngoài cửa cung, thấy Thừa tướng và quận vương nhà mình một trước một sau rời khỏi cửa cung, nhưng không hề nói với nhau một lời giống như là người dưng vậy, trong lòng lờ mờ đoán ra.

“Quận vương và Thừa tướng lại cãi nhau ạ?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Cứ coi là thế đi.”

“Vậy cũng không cần đến mức không nói lời nào chứ.” Sau chuyện nhạc sư lần trước, rõ ràng hắn cảm nhận được quận vương đã đối xử với Thừa tướng giống như huynh đệ kia mà.

“Tình huynh đệ cái con khi!!!!” Tạ Thù tức giận đập vỡ nghiên mực.

Tuy đa phần các gia tộc đều bo bo giữ mình nhưng Vệ Ngật Chi và Cửu hoàng tử qua lại thân thiết, sao có thể bỏ qua cơ hội khiến nhà họ Vệ vinh quang hiển hách cơ chứ.

Mộc Bạch đi từ hành lang tới trước cửa phòng, nhìn đám người hầu đang ngó dáo dác nói: “Các người nghe được cái gì rồi?”

Đám người hầu đồng loạt lắc đầu, nhanh chóng tản ra.

Lúc này Mộc Bạch mới đẩy cửa đi vào, khóc không ra nước mắt mà rống lên: “Công tử, giữ hình tượng, hình tượng đấy!”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thực ra Thái tử thật sự có ý muốn xuất gia.

Mọi người trong cung, ai ai cũng biết Thái tử không chỉ có tấm lòng nhân hậu mà còn một lòng hướng Phật. Khi các hoàng tử khác lúc nào cũng vây quanh Hoàng đế để tranh giành tình cảm sủng ái của người thì hẳn còn bận ngồi xổm trong góc tường cho đám chim hoang dã đáng thương ăn. Khi các hoàng tử khác bàn luận chuyện trên trời dưới biển thì hẳn lại ngồi trong Phật đường gõ mõ niệm kinh. Ngay cả lần vừa rồi nương tay với hai nhà Lục Cỗ cũng là vì tâm niệm trời cao cứ đức hiếu sinh.

Nếu bình tĩnh mà suy xét, Tạ Thù cũng cảm thấy người như thế không thích hợp làm đế vương, nhưng hẳn lại là con trưởng, phải tuân theo quy củ.

Nói một cách bao quát, các danh gia vọng tộc cân bằng dựa vào việc duy trì quy củ, nếu có ai đó phá hoại một thì ắt có người phá hoại hai, đến khi đó chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến thế cân bằng.

Nếu phân tích chuyên sâu, Hoàng đế muốn phế hẳn, chắc chắn sẽ lập Cữu hoàng tử, người kia hận không thể chĩnh đốn chết nàng, làm sao nàng để yên cho hẳn thực hiện được? Nếu so với Cữu hoàng tử, đương nhiên Thái tử dễ bề bắt chẹt hơn.

Nhưng hiện giờ Hoàng đế có Vệ Ngật Chi giúp đỡ, trong tay hẳn nắm quân đội hùng hậu, đương nhiên lời nói cũng có trọng lượng.

Tạ Thù ném đồ xong mới bình tĩnh lại, ngồi ở trong thư phòng một lúc rồi lệnh Mộc Bạch đi thông báo với Hoàn Đình, để hănh ra sức mời đám bằng hữu tới tham gia tiệc rượu của nàng.

Mộc Bạch buồn bực: “Giờ công tử còn có tâm trạng làm tiệc rượu hay sao?”

“Không sai, ở ngay trên sông Tần Hoài.”

Hoàn Đình ham chơi, lại rất thích vị biểu ca này, nhận được lời mời liền đồng ý ngay lập tức, sau đó vui vẻ chạy đi gọi đám người Dương Cú, Viên Phái Lãng.

Thuyền dờng dưới chân cầu Chu Tước, nước sông Tần Hoài trong suốt mà tĩnh lặng, đèn đuốc hai bên bờ sông sáng loáng, lại thêm một đêm đầy sao, thuyền đậu trên mặt nước như làm nổi bật những chòm sao trên không, thật xa hoa lộng lẫy.

Tạ Thù lệnh Mộc Bạch đi mời Tạ Nhiễm ra đón tiếp các vị khách, còn bản thân mình lại đi vào trong cung.

Sau chuyện Hồ Nha lần trước, đã lâu rồi Tạ Nhiễm không xuất hiện trước mặt mọi người. Tạ Thù vì đề phòng hănh lại mắc bệnh kiêu ngạo trước kia, trực tiếp ra lệnh, cho dù hănh không muốn thì cũng phải đến đây.

Tạ Nhiễm vẫn thường xuyên qua lại với đám con cháu thế gia, vì thế khi đám khách mời trông thấy hănh xuất hiện đều rất vui vẻ, thấy không khí như thế, sự bực dọc trong lòng hănh cũng vơi đi ít nhiều, lúc này mới sai người mời các ca cơ, vũ cơ tới, ra sức tiếp đón.

Mọi người ăn uống thỏa thích, hứng thú dào dạt.

Mãi không thấy Tạ Thù tới, Hoàn Đình không kìm đượ hỏi: “Sao không thấy Thừa tướng?”

Thực ra tới giờ Tạ Nhiễm cũng chưa trông thấy Tạ Thù, cũng đang không biết trả lời thế nào thì Mộc Bạch vén màn trúc lên, Tạ Thù xuất hiện ở cửa khoang thuyền. Nhưng nàng cũng không lập tức tiến vào, chếch nghiêng người, cung kính đưa tay ra dấu mời.

Một người thanh niên tóc vấn cao, áo bào tím nghiêng người đi vào, sắc mặt ôn hòa, nhìn thấy bên trong nhiều người như vậy nhưng cũng không bối rối.

Đám người đang ngồi vội vã đứng dậy, chỉnh đốn trang phục rồi phủ vạt áo trước quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Thái tử điện hạ.”

Tư Mã Lâm khoát tay: “Chư vị miễn lễ, hôm nay bản cung cũng giống các vị, đều tới làm khách của Thừa tướng mà thôi.”

Tạ Thù cười cười đi vào, mời Thái tử ngồi phía trên rồi lại chấp tay xin lỗi các vị quan khách: “Bản tướng đến muộn, đã thất lễ các vị, đêm nay không nói chuyện chính sự, chỉ nói chuyện vui, xin các vị cứ tự nhiên.”

Hoàn Đình kêu lên: “Thừa tướng đến muộn, xin hãy tự phạt ba chén!”

Tạ Thù cười ha hả: “Chuyện này đâu có khó khăn gì, chắc chắn sẽ vâng mệnh!”

Những người khác nhìn Hoàn Đình đầu óc đơn giản, khóc không ra nước mắt, ngay cả Dương Cứ và Viên Phái Lãng cũng cảm thấy bị lừa rồi.

Tất cả bọn họ làm gì có ai muốn dây vào tranh chấp hoàng quyền? Vốn còn tưởng rằng Thừa tướng triệu tập các gia tộc lên lút vui đùa, ai ngờ đâu còn xuất hiện thêm cả Thái tử, chắc chắn nếu ai đó trông thấy sẽ đều tin rằng bọn họ có quan hệ với Thái tử.

Tạ Thù ngồi bên cạnh Tư Mã Lâm, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Hiện giờ trước mắt Thái tử có rượu ngon, giai nhân đẹp, nơi nơi tràn ngập tiếng

cười, phải chăng sẽ có phần nào quyền luyện trần thế?”

Tư Mã Lâm mỉm cười lắc đầu: “Ý tốt của Thừa tướng, sao bản cung lại không biết, nhưng hai chúng ta đều biết những thứ này chẳng qua chỉ là vật tương trưng mà thôi, phù hoa qua đi, sẽ tan thành mây khói.”

Tạ Thù giật giật khóe môi, thực sự làm Thừa tướng chẳng dễ chút nào, còn không được nổi giận, nếu không với tính cách của nàng, đối với kiểu người vô lo vô nghĩ kiểu này, chắc chắn nàng sẽ phải tần cho một trận.

Người có biết những ngày tháng này rất tươi đẹp hay không, hả hả hả???????? Cả ngày toàn sơn hào hải vị, người cam lòng vứt bỏ thế à???????????????? Người cho rằng xuất gia chính là cạo tóc làm sư hả? Hả? Hả? Hả?

Nàng xoa xoa ngực, phải bình tĩnh...

Chỉ một lát sâu, Mộc Bạch dẫn theo đám người hầu vén màn che ở bốn phía khoang thuyền lên, ánh sáng từ đèn đuốc hai bên bờ sông đập vào mắt nhưng các vị đang ngồi chỉ muốn vùi đầu mà trốn.

Thừa tướng ngài quá bầy người rồi!!!

Huynh muội Vương Kính Chi chuẩn bị trở về Cối Kê, hôm nay Tương phu nhân thiết yến trên thuyền hoa chiêu đài, trùng hợp là cũng ở ngay gần đó.

Vương Lạc Tú tinh mắt, nhìn thấy ngay Tạ Thù ngồi trên thuyền lớn bên cạnh, giữa đêm hè như vậy, nàng lại mặt y phục màu đen, dưới ánh sáng của những ngọn đèn đuốc lại càng làm nổi bật da trắng môi hồng.

Tương phu nhân thấy nàng thất thần, theo tầm mắt nàng nhìn sang, vừa thấy Tạ Thù trong lòng liền thấy khó chịu, hắng giọng nhắc nhở: “Lạc

Tú, cháu đã từng nghe thấy chuyện này chưa, Thừa tướng thích đàn ông đó.”

Vương Lạc Tú lại cười nói: “Chuyện đó người ngoài làm sao biết rõ được ạ.”

Tương phu nhân buồn bực vo viên khăn tay, vừa tàn nhẫn lườm Vệ Ngật Chi, còn tưởng rằng gần đây nó biểu hiện tốt khiến Vương Lạc Tú để tâm, sao lại không có hiệu quả chút nào vậy?

Thật ra Vệ Ngật Chi đã nhận ra thuyền nhà họ Tạ từ lâu, nhưng cố ý không nhìn kỹ, lúc này nghe thấy các nàng nhắc tới mới liếc mắt nhìn qua, vừa nhìn liền nhận ra Thái tử ngồi bên cạnh Tạ Thù, lúc này liền đứng dậy ra khỏi khoang thuyền.

Vương Kính Chi nghi hoặc mà đi theo ra ngoài: “Vũ Lăng vương sao vậy?”

Gương mặt hẩn giân ra không còn cau lại như lúc nãy: “Không sao, chỉ là nhìn thấy Tạ tướng đã thiết yến đãi khách mà thôi.”

“Ồ?” Vương Kính Chi quay đầu nhìn lại, một thuyền đãi khách, ai nấy đều có vai vế, lại nhìn thấy Thái tử điện hạ liền hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Vũ Lăng vương, Tạ tướng am hiểu nghệ thuật lôi kéo lòng người, điểm ấy ngày có thể không sánh bằng được đâu, ha ha.”

Đương nhiên Vệ Ngật Chi hiểu rõ ý hẩn, hẩn đang muốn dám chỉ bản thân nên kết thành đồng minh với hẩn.

“Thứ sử nói phải lắm.”

Vương Kính Chi quay đầu liếc nhìn muội muội, cười khê: “Chẳng biết lúc nào mới có thể đợi được Vũ Lăng vương tới Cối Kê đây?”

Vệ Ngật Chi nhìn gương mặt tươi cười như gió xuân của Tạ Thù, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Khi nào nên đi, dĩ nhiên là sẽ tới.”

Hôm sau Hoàng đế nhận được tin báo, tâm tình càng thêm buồn bực.

Tạ Thù lại giúp Thái tử lôi kéo được nhiều gia tộc chống lưng như thế, mà khuyh hướng Vũ Lăng vương thông gia với nhà họ Vương càng ngày càng rõ ràng.

Haizz, càng lúc bệnh đau nửa đầu càng thêm nặng.

Lúc này Tạ Thù lại tiến cung kích thích hãn, nói sở dĩ Thái tử muốn xuất gia, là vì bên cạnh không có ai dạy bảo cẩn thận, phải một lần nữa chọn một nhân vật đặc lực đảm nhiệm vị trí giảng quan bên cạnh Thái tử.

Hoàng đế xoa xoa thái dương hỏi: “Vậ khanh cảm thấy ai thích hợp?”

“Đường thúc của vi thần, Tạ Nhiễm có thể đảm đương trọng trách.”

Lại là người nhà họ Tạ!!! Hoàng đế lặng lẽ nôn ra máu.

Thật ra Tạ Nhiễm chưa bao giờ nghĩ tới bản thân lại có cơ hội vào quan trường, lại còn đi tới chức quan cao như thế. Nhưng hãn là người trọng sĩ diện, vừa rồi thay Tạ Thù tiếp khách xảy ra quá đột ngột, lần này muốn đi tạ ơn còn bị từ chối, vì thế lại càng muốn ra mặt để bày tỏ.

Tạ Thù đang ở trong thư phòng nỗ lực tìm kiếm sơ hở của Cửu hoàng tử thì thấy hãn xuất hiện, cũng không hề ngạc nhiên nói: “Thực ra người cũng không cần phải tới gặp ta, cứ tới lĩnh chức là được rồi! Ta cũng không xác định sẽ để người làm bao lâu, nếu như chuyện trước kia còn tái phạm một lần nữa thì chắc chắn người cứ an phận làm Nhiễm công tử trong Tướng phủ cả đời không thấy ánh sáng nữa.”

Tạ Nhiễm bực bội nói: “Suy cho cùng Thừa tướng phải chịu một vố đau mới hiểu được nỗi khổ tâm của Thoái Tật.”

Tạ Thù ngẩng đầu lên nhìn hăn: “Ta hiểu rõ ý của người, nhưng vẫn là câu nói kia, nếu người theo ta, thì phải nghe lời ta.”

Tạ Nhiễm hừ một tiếng: “Vậy tạ ơn Thừa tướng đã đề bạt.”

“Người dạy được Thái tử từ một thần tiên trở thành người phàm, đó chính là quà cảm ơn ta rồi.”

Tạ Nhiễm phất tay áo rời đi.

Giảng quan của Thái tử vốn là công tử nhà họ Bùi, Bùi Duẫn, Tạ Thù đem chức vị của hăn giao cho Tạ Nhiễm, hăn không giữ được bình tĩnh, ngày ấy khi Tạ Thù vừa ra khỏi cung thì hăn nhẹ nhàng trèo lên xe của Tướng phủ.

“Thừa tướng, có phải hạ quan đã làm sai điều gì, nên ngài mới đối xử với ta như vậy hay không?”

Tạ Thù không ngờ hăn lại to gan lớn mật như thế, lại không thể trực tiếp đuổi hăn xuống xe, chỉ có thể sa sầm nét mặt biểu đạt không thích, hi vọng hăn có thể tự hiểu ra.

Bùi Duẫn căn môi dưới nhìn nàng, giọng nói chột mềm mại: “Xin Thừa tướng hãy thu hồi mệnh lệnh đi, chỉ cần không cắt chức của hạ quan, hạ quan nguyện.. nguyện làm người thân thiết của Thừa tướng.”

“Hả?” Tạ Thù cho tai mình có vấn đề.

Mà Mộc Bạch ngồi ngoài xe đã kinh hoàng ngã nhào từ trên xe xuống đất.

Thật ra Bùi Duẫn cũng là một mỹ nam tử, chẳng qua sắc mặt hơi tái nhợt có vẻ yếu ớt mà thôi.

Tạ Thù cũng hiểu đôi chút về người này, vì vị này là một trong những người trước kia liếc mắt đưa tình với nàng để lấy lòng, hẳn thực sự là một kẻ thích đàn ông, lại còn rất nổi tiếng. Nếu không phải do Thái tử nhân hậu, với phẩm hạnh của hắn, chắc chắn không thể làm giảng quan của Thái tử.

“Thừa tướng không nói gì, hạ quan coi như ngài đã đồng ý rồi.” Bùi Duẫn ghé sát vào, muốn đưa tay cởi y phục của Tạ Thù.

“Đừng, đang ở trong xe.” Tạ Thù cuống quýt lui về phía sau, giơ quạt ngăn tay hắn lại, bên ngoài Mộc Bạch đột nhiên hét lên đầy kinh hãi: “Vũ Lăng vương, đây là...”

Màn xe bị vén lên, nét mặt Vũ Lăng vương khi nhìn thấy tình hình bên trong xe thì vô cùng kinh hoàng.

Một tay Bùi Duẫn khoác lên bả vai Tạ Thù, tay kia đã đưa tới cổ áo nàng, dáng vẻ này vô cùng bất nhã.

Ba người giằng co trong nháy mắt, bỗng nhiên Vệ Ngật Chi mỉm cười: “Gọi Tạ tướng vài tiếng không thấy trả lời, hóa ra là đang có ‘chuyện quan trọng’ muốn làm.”

Tạ Thù thản nhiên vượt lại vạt áo: “Vũ Lăng vương có việc gì sao?”

“Bây giờ thì không.” Vệ Ngật Chi hạ màn xe xuống, nhanh chân rời đi.

Bùi Duẫn nhìn Tạ Thù, u oán nói: “Thừa tướng còn lo lắng bị người khác nhìn thấy hay sao?”

Tạ Thù kiểm chế cơn giận nói: “Bùi đại nhân mời trở về đi.”

Bùi Duẫn nghĩ tới chuyện đẹp chưa thực hiện được, trong lòng ảo não vô cùng.

Sớm muộn gì Thừa tướng cũng đồng ý, chỉ là do hãn quá nóng ruột, biết vậy đã đi theo tới Tướng phủ rồi mới hành động. Giờ hối hận muốn chết!

Sau khi Bùi Duẫn xuống xe, xe ngựa của Vệ Ngật Chi mới chạy khỏi không bao lâu, Tạ Thù cảm thấy hãn đột nhiên tới thăm chắc chắn có lời muốn nói, liền bảo Mộc Bạch theo sau.

Nhưng Vệ Ngật Chi cũng không hề dừng lại hoặc có ý chờ nàng, Mộc Bạch chỉ còn thiếu nước hô to phía sau mà thôi, xe ngựa của hãn vẫn chạy nhanh như cũ.

“Công tử, hay kệ đi, Vũ Lăng vương hiểm khi quái lạ như vậy!” Mộc Bạch vỗ vỗ lồng ngực bị chấn động khi nãy.

Tạ Thù dùng cây quạt che mặt thở dài: “Hôm nay danh dự của ta mất hết rồi.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tạ Nhiễm nhanh chóng tới Đông cung nhậm chức.

Lúc đầu Thái tử cảm thấy Bùi Duẫn mất chức quan là do nhà họ Tạ gây khó dễ, cũng hơi lạnh nhạt với hắn nhưng thấy hắn tuân theo nề nếp cũ, mạnh hơn Bùi Duẫn không biết bao nhiêu lần, nên dần dần khiến thái độ của Thái tử cũng dao động.

Tạ Nhiễm cũng không dùng những đạo lý đao to búa lớn khuyên nhủ hắn, lại làm như không hề biết gì, mỗi ngày chỉ lặng lẽ đi theo, mặc cho Thái tử nói gì hay làm gì cũng đều không can dự.

Thái tử dần dần thả lỏng cảnh giác, không bao lâu sau, liền bị hắn phát hiện sở thích của bản thân.

Ngoài trời mưa tuôn xối xả, Tạ Thù ngồi trong nhà thủy tạ, bưng trà hỏi Tạ Nhiễm ngồi đối diện: “Người nói Thái tử cũng có sở thích à?”

“Đúng vậy, Thái tử rất thích cờ vây.”

“Thứ đó cũng đáng để yêu thích hay sao?”

Tạ Nhiễm nhếch môi: “Hắn thích nhất là chơi cờ đánh cược.”

Đại Tấn có không ít quan to ham mê đánh bạc, hình thức không nhất quán, rất đa dạng ví như dùng xúc xắc, cờ vây, vân vân, có người còn thích chơi gà, không ngờ một người gần như không có ham muốn gì như Thái Tử lại cũng có sở thích này.

Tạ Thù gật gù: “Không tồi, vậy hãy để Thái tử chơi cho thỏa thích, chơi đến khi hẳn bỏ ý nghĩ xuất gia, triệt để tín nhiệm người mới thôi, sau đó người khuyên hẳn tới chỗ bệ hạ, cúi đầu nhận sai. Chỉ khi nào hẳn chịu cúi đầu, bệ hạ mới có bậc thang để tha thứ cho hẳn, bản tướng cũng có cơ sở để mà hòa giải.”

Tạ Nhiễm liếc mắt nhìn nàng, vẻ mặt lạnh lùng.

Tạ Thù bật cười: “Sao đây, người không định làm hòa với ta chắc?”

“Là Thừa tướng cảm thấy ta có lỗi trước, làm sao ta dám dày mặt đi cầu Thừa tướng khoan dung cơ chứ?” Lời nói không sai nhưng giọng điệu rõ ràng rất khó chịu.

Tạ Thù cười khẩy: “Người là kẻ có lỗi, đã sai khi không nghe theo mệnh lệnh của ta. Nếu ta dung túng cho người một lần thì ắt có lần thứ hai, đến lúc đó cái tội của người sẽ càng lúc càng lớn, điểm ấy người có dám thừa nhận hay không?”

Ánh mắt Tạ Nhiễm lóe lên, vẫn lạnh nhạt như cũ: “Chẳng qua ta suy nghĩ vì Thừa tướng mà thôi, Tướng vị đến nay ngồi vẫn còn chưa vững cũng chỉ vì thủ đoạn chưa đủ tàn nhẫn!”

“Sai rồi.” Tạ Thù xòe tay: “Là vì ý kiến của ta khác người.”

Tạ Nhiễm ngẩn ra.

“Người nên suy nghĩ một chút, người và ta ở cùng một nơi, vì sao suốt tám năm chưa từng gặp mặt? Lúc trước ta từ Môn hạ tỉnh đi lên, có thể đại đa số bọn họ chỉ nhớ rõ ra một bước lên trời thành Thừa tướng, vì lẽ đó dám gia tộc kia ắt sẽ soi mói ta nghiêm ngặt, ngay cả chính bản thân người, đương nhiên cũng có nhiều vấn đề nghi ngờ ta.”

Tạ Nhiễm mím môi không đáp.

Tạ Thù quay đầu nhìn ngoài trời mưa to như trút: “Dù là tổ phụ, trước đây cũng không cho rằng tàn nhẫn là thủ đoạn cần phải làm. Dù cho người quyền cao chức trọng thì làm sao? Làm nên chuyện lớn gì, phải giẫm đạp lên bao nhiêu người, điều đó không thể hiện bản lĩnh của người, thứ cần làm chính là có thể đạt tới trình độ giữ vững và phát triển lợi ích của gia tộc, đấy mới là bản lĩnh.”

Sắc mặt Tạ Nhiễm biến đổi, cuối cùng cũng coi như bình tĩnh trở lại, đứng dậy nói: “Đa tạ Thừa tướng dạy bảo, Thoái Tật xin cáo từ.”

Tạ Thù nhìn theo hắn đi vào trong mưa, nhắc nhở một câu: “Người quên không cầm ô rồi.”

“Thừa tướng dùng đi, tránh lại để bản thân mang bệnh.”

Tạ Thù buồn cười, ngay cả lúc làm hòa cũng kiêu ngạo đến thế.

Sau mấy trận mưa xối xả, mùa hè rốt cuộc cũng hùng hổ kéo đến.

Sau lần trước bị Bùi Dẫn giữa ban ngày ban mặt tự tiện cử giường chiếu, một thời gian rất lâu Tạ Thù không lén lút liên lạc với Vệ Ngật Chi. Nàng vốn định sau này sẽ tìm một cơ hội giải thích rõ ràng với hắn, nhưng Vệ Ngật Chi nếu không phải tới sớm thì sẽ về muộn, cứ như thế không cho nàng cơ hội gặp mặt.

Tạ Thù thấy vậy cũng bỏ cuộc, giờ đang hình thành trận thế đối nghịch, nếu hắn đã không còn coi nàng là huynh đệ, vậy cần gì phải để ý hắn nghĩ gì về nàng nữa.

Mộc Bạch từ bên ngoài thò người vào, thấy nàng trầm mặt, dè dặt nói: “Công tử, phía trước có xa mã nhà họ Vương, đứng ở giữa đường, xem ra là đang đợi xe ngài đi tới.”

Tạ Thù vén màn ra nhìn, vừa vặn trông thấy Vương Lạc Tú lộ mặt ra, lúc này mới cười lên: “Vậ thì tới đi.”

Vương Lạc Tú vừa theo Vương Kính Chi vào cung chào từ biệt, đang chuẩn bị ra khỏi thành thì nghe nói xe ngựa của Thừa tướng ở phía sau, vì thế cố ý bảo phu xe giảm tốc độ.

Tạ Thù đến trước mặt, miễn cho nàng hành lễ, cười nói: “Thật là trùng hợp, giờ coi như bản tướng tiễn nàng, hi vọng sau này có dịp gặp lại.”

Nụ cười trên gương mặt Vương Lạc Tú thoáng chốc tắt ngấm, sắc mặt âm đạm: “Không biết phải mất bao lâu mới quay lại đây được, chỉ e đến lúc đó cảnh còn mà người mất.”

Tạ Thù nhìn sắc mặt nàng cũng đoán được vài phần, cho dù đại Tấn không quá khắt khe quan hệ nam nữ, nhưng dù sao nàng cũng là một cô gái đến tuổi xuất giá, nếu như có thể trở lại Kiến Khang, đương nhiên chỉ có thể là gả tới đây.

Cảnh còn người mất, nói cũng không sai, nhưng nếu gả cho Vệ Ngật Chi thì cũng đâu cần phải buồn rầu như vậy chứ?

Bất kể thế nào, đây cũng là cơ hội tốt, Tạ Thù vội vã chào từ biệt rồi lệnh cho Mộc Bạch quay lại hồi cung.

Hoàng đế đang trò chuyện với Viên quý phi, không biết vì sao lại cảm thấy hơi đau đầu, chợt nghe thấy Tạ Thù cầu kiến, đầu lại càng đau dữ dội, trở mình trên long sàng, không muốn thấy nàng.

Tường công công ra ngoài chuyển lời rồi nhanh chóng quay lại bẩm báo: “Bệ hạ vẫn nên gặp một lần đi, Thừa tướng nói việc này có liên quan tới Vũ Lăng vương đấy ạ.”

Cuối cùng Hoàng đế vẫn phải ngồi dậy.

Tạ Thù tiến vào trong điện, hành lễ xong xuôi, Hoàng đế cũng chẳng buồn liếc mắt nhìn nàng, cầm khăn áp nhẹ vào thái dương hỏi: “Vũ Lăng vương làm sao?”

“Bệ hạ, hẳn là chẳng bao lâu nữa Vũ Lăng vương sẽ tới Cối Kê cầu hôn.”

“Cái gì?” Chiếc khăn trong tay Hoàng đế rơi xuống: “Sao Tạ tướng lại biết?”

“Chính miệng người nhà họ Vương đã nói ạ, sao có thể là giả được, vì lẽ đó bệ hạ tuyệt đối không thể phế Thái tử ạ.”

Hoàng đế ngẩn người: “Liên quan gì tới chuyện phế Thái tử?”

Tạ Thù nghiêm túc nói: “Bệ hạ thử nghĩ mà xem, một khi Vũ Lăng vương và nhà họ Vương kết thành thông gia, thế lực ắt sẽ tăng lên. Hẳn lại thân thiết với Cửu hoàng tử, nếu như Cửu hoàng tử thành Thái tử thì hẳn chẳng khác nào mặt trời buổi ban trưa. Bệ hạ trọng dụng hẳn là có ý tốt, nhưng nếu nuôi hổ thành mối họa, chẳng phải cái được không đủ bù đắp cái mất hay sao?”

Khóe miệng Hoàng đế co giật, một con hổ lại chạy tới cảnh báo cho hẳn biết có con hổ khác lợi hại hơn, đây là đạo lý gì vậy?

Chuyện này không thích hợp để nói nhiều, Tạ Thù chỉ bỏ lại một câu “Xin bệ hạ cân nhắc.” rồi xuất cung hồi phủ.

Mấy ngày nay Tương phu nhân vô cùng vui vẻ, vất vả lắm thẳng con trai nhà bà mới chịu mở lòng, cơ hội ôm cháu nội đang ở trong tầm với thì đột nhiên Thái hậu truyền chỉ triệu bà vào cung.

Vệ Ngật Chi cũng không biết việc này, sau khi về nhà mới nghe quản gia nói mẫu thân hậm hực nằm trong phòng, cảm thấy bất thường mới vội

vã đi vào thăm hỏi.

“Nhà họ Tạ không có kẻ nào tốt!” Tương phu nhân ôm gối khóc lớn: “Tạ Minh Quang hủy một mối nhân duyên của con coi như bỏ qua, giờ đến cháu nội hẳn cũng hủy nhân duyên của con, bọn chúng còn có để cho người khác sống nữa hay không?”

Vệ Ngật Chi ngồi nghe bà gào khóc một hồi cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra Thái hậu biết chuyện hai nhà Vương Vệ sắp thành thông gia từ chỗ Hoàng đế, liền triệu Tương phu nhân tới khuyên bảo một phen, đại ý là, chuyện hôn sự cứ tìm cô nương nhà nào có gia thế bình thường là được rồi, đừng tìm những đại gia tộc như nhà họ Vương khiến Hoàng đế khó chịu, thế gia đều là người một nhà, cần phải thông cảm lẫn nhau.

“Thế này mà gọi là người một nhà à?” Tương phu nhân lại vạt ra khóc: “Đứa con đáng thương của ta....”

Vệ Ngật Chi đỡ vai bà, kiên nhẫn an ủi: “Chắc mẫu thân hiểu nhầm rồi, Tạ tướng làm gì có thời gian rảnh đi phá chuyện của con, tuyệt đối không nên tạo tin đồn gây xích mích ạ.”

Tương phu nhân im bật, trợn mắt nhìn hẳn rồi quát: “Người lại còn nói đỡ cho hẳn! Người... cú ra ngoài, đừng để ta trông thấy mặt người.”

Vệ Ngật Chi biết tính tình mẫu thân nóng nảy, không thể làm khác, đành phải tránh mũi nhọn mà lùi ra ngoài.

Lời đồn giống như được mọc chân, nhanh chóng truyền khắp kinh thành. Nhà họ Tạ lại phá nhân duyên nhà họ Vệ, hai nhà này chẳng khác nào kẻ thù lâu năm! Nhưng điều các gia tộc khác không ngờ tới chính là đội ngũ ủng hộ Vũ Lăng vương và đội ngũ ủng hộ Tạ Thừa tướng lại lần đầu tiên chung một chiến tuyến, chung sống hòa bình.

“Tạ Thừa tướng thật sự quá giả dối, lại dối xử với quận vương nhà chúng ta như thế, nhưng như vậy quận vương có thể sẽ tìm được mối duyên khác, thật may mắn...”

“Hừ, Tạ tướng nhà chúng ta mà đã ra tay thì làm gì có chuyện thất bại? Chờ xem, Vũ Lăng vương nhà các người chắc chắn không thể thành thân!”

“Đến đây, uống tiếp một chén.”

“Được thôi, đơn giản.”

Tạ Thù rất u buồn, so với việc bị Vệ Ngật Chi hiểu nhầm mình là một công tử phóng đảng thì chuyện này càng đáng buồn hơn, nàng chỉ lợi dụng chút xíu từ chuyện này mà thôi, thật sự không cố tình phá hoại nhân duyên của hắn mà.

Lại tiếp tục thêm vài ngày không thấy Vệ Ngật Chi, Tạ Thù đã chuẩn bị triệt để cắt đứt với hắn.

Bỗng nhiên Mộc Bạch lại nói: “Công tử có để ý hay không, mấy ngày ngay xe ngựa của Vũ Lăng vương đều không về Thanh Khê mà toàn đi về phía ngô Ô Y đấy.”

“Hả?” Tạ Thù đón lấy chiếc khăn hắn vừa đưa áp lên trán, ngồi vào trong xe, thờ dài nói: “Tới nhà cũ của Vệ gia xem thế nào.”

Nhà cũ không có quản gia, Phù Huyền mở cửa, dẫn Tạ Thù tới trước một tòa nhà hai tầng lầu, rồi mời nàng tự vào.

Tạ Thù lên lầu, phát hiện nơi này không phải dành để ở mà là tàng thư.

Vệ Ngật Chi ngồi khoanh chân phía sau án bên cạnh cửa sổ, người mặc áo mỏng màu trắng, tóc đen buông lơi, đang cầm bút viết gì đó.

Đã lâu không gặp, Tạ Thù đang tự nhủ không biết mở lời thế nào, vừa định mở miệng đã thấy trước mặt hắn đặt một quyển kinh Minh Độ, bất ngờ nói: “Huynh ở đây chép kinh Phật à?”

“Ừm.” Vệ Ngật Chi ngẩng đầu nhìn nàng. “Làm gia mẫu bực mình, chỉ có thể chép kinh Phật xin người tha thứ.”

Tạ Thù hiểu lý do, khẽ mỉm cười.

“Như Ý tìm ta có việc gì?”

Tạ Thù ra sức chớp mắt làm ra vẻ cảm động nói: “Trọng Khanh còn coi ta là huynh đệ, vậy ta sẽ nói thẳng, mặc kệ trên triều ý kiến giữa hai ta đối nghịch thế nào, nhưng ta chắc chắn không làm chuyện phá hoại nhân duyên của huynh, huynh phải tin tưởng ta.”

Vệ Ngật Chi thản nhiên “ừ” một tiếng.

Tạ Thù nhìn ra ngoài cửa sổ: “Hãng còn sớm, hay để ta chép giúp huynh một tí nhé?”

Vệ Ngật Chi chẳng buồn ngẩng đầu lên: “Cũng được.”

Tạ Thù vén tay áo cầm bút, đang định viết, bỗng nhiên nhìn thấy chữ hắn, kinh ngạc nói: “Sao chữ của huynh lại đẹp như vậy? Trước có xem thư của huynh, ta còn tưởng có người viết hộ, xem ra chữ này chẳng hề thua kém chữ của Vương Kính Chi đâu.”

Vệ Ngật Chi hừ một tiếng: “Thư pháp nhà họ Vương đều do nhà họ Vệ chúng ta dạy, đệ không biết à?”

“Thì ra là như vậy.” Tạ Thù chép miệng. “Vậy thôi ta không viết nữa, nếu không chắc chắn Tương phu nhân sẽ phát hiện ra.”

Vệ Ngật Chi buông bút xuống: “Đệ viết một chữ ta xem nào.”

Tạ Thù cầm bút chấm mực, viết một chữ “Thù” trên giấy.

Vệ Ngật Chi đứng dậy đi qua ngòi xuống bên cạnh nàng, sau khi xem chỉ mấy chỗ: “Chỗ này nét bút hơi nhẹ, bên này lại quá nặng. Gốc rễ không tồi, đệ chịu khó luyện tập là được.”

Tạ Thù thở dài: “Ta làm gì có thời gian luyện chữ, mấy năm vừa rồi không biết đã đọc bao nhiêu sách, cả ngày chỉ có mỗi việc là học thuộc lòng. Hậu viện Tướng phủ có một chỗ, vì ta ngày ngày đều ở đó học thuộc lòng khiến ngay cả chim sẻ cũng không dám tới gần.”

Rốt cuộc Vệ Ngật Chi không nhịn được cười, nổi âm ức tích tụ mấy ngày liên tiếp đã tiêu tán không ít: “Khi đó ta bị gia mẫu cấm nói, không thể nói cũng chỉ có thể tả, hầu như đem toàn bộ binh thư trong nhà chép lại toàn bộ, cứ thế mà luyện thành.”

“Thì ra là như vậy.”

Tạ Thù cúi đầu viết lại theo cách hẩn vừa chỉ, Vệ Ngật Chi không kìm được ngòi bên chỉ đạo: “Chỗ đó không cần quá dùng sức, đúng rồi, chỗ gạch đấy phải quay cổ tay thật dứt khoát.”

“Thế này à?”

“Không đúng.” Hẩn đến gần, cầm tay nàng hết sức tự nhiên: “Thế này này...”

Bút hạ xuống, cả hai người đều ngẩn người. Tạ Thù nghiêng đầu nhìn hẩn, hẩn cũng xoay đầu lại, hai người gần nhau trong gang tấc, gần như có

thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Tạ Thù nhẹ nhàng tránh khỏi tay hấn: “Được rồi, nói chuyện rõ ràng là được, ta còn có việc, về trước đây.”

Vệ Ngật Chi nhìn theo bóng nàng rời đi, quay đầu nhìn chữ “Thù” mà nàng vừa viết, một hồi lâu sau, cầm bút sửa lại một chút.

“Thù” đã biến thành “xu[1].”

Hấn hạ bút xuống, thở dài nã nã.

[1] Chữ “Thù” 殊 và chữ “xu” 姝 chỉ khác nhau một chút. “thù” nghĩa là khác biệt, còn “xu” nghĩa là mỹ nhân, đẹp.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Đã hơn nửa tháng trôi qua, không khí trong thành Kiến Khang đã nóng bức cực điểm không thể chịu nổi.

Để tránh bị kẻ khác nghi ngờ, cả ngày đều mặc hồ phục bó chặt, ra vẻ như mình rất ưa chuộng loại trang phục này, thực ra nóng nực khó chịu thế nào cũng chỉ có mình nàng rõ. Hiện tại, thời điểm nàng mong đợi nhất trong ngày chính là buổi tối, trước khi đi ngủ có thể tháo khăn quân ngực ra.

Mát mẻ dễ chịu biết bao!!!

Tuy cơ thể không được thoải mái nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Tạ Thù đi theo phục vụ Thái tử ra ngoài chơi, vui tới quên cả trời đất, quả nhiên đã tín nhiệm hẳn.

Rèn sắt phải rèn khi còn nóng[1], Tạ Nhiễm “xúc động” kể cho Thái tử nghe “chuyện cũ bi thương” của chính mình, hẳn tả Tạ Minh Huy thành một người cha gia tốt bụng mong con nên người, tự nói bản thành kẻ nghịch tử không làm tròn bổn phận của người con, cuối cùng, dùng giọng điệu cực kỳ đau xót tổng kết lại: “Muốn đền đáp công sinh thành mà không còn cơ hội.”

Thái tử nghe xong rất xúc động, ngày hôm ấy bị hẳn thuyết phục, liền cởi áo ngoài, tay cầm giới xích[2], quỳ bên ngoài tấm cung của hoàng đế, sám hối cầu xin sự tha thứ.

Hoàng đế cũng không phải là người không thấu tình đạt lý, dù sao đi nữa đây cũng là con trai mình, nếu đã thực lòng ăn năn hối cải, lại vẫn còn ít tuổi nên vẫn có thể giáo dục lại, huống hồ ngày ấy Tạ Thù cũng thực sự có cách đối phó với ông ta.

Tuy Thái hậu đứng ngoài gây khó dễ, nhưng nếu hai nhà Vương Vệ thật sự muốn kết thành thông gia, hẳn cũng chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, giờ xem ra đành phải để Cửu nhi chịu oan ức một lần.

Hoàng đế bỏ khăn đắp trên trán xuống, thở dài một tiếng: “Thôi, việc này cứ cho qua đi.”

Tin tức vừa truyền ra, Tạ Thù vô cùng vui mừng mà Cửu hoàng tử lại cảm giận ngút trời.

Đại danh của Cửu hoàng tử là Tư Mã [3]Đình, người cũng như tên, còn nhỏ tuổi mà đã bộc lộ rõ tính nết hung hăng, nhưng chuyện hấn văn võ toàn tài là sự thật không thể chối cãi, lại có thêm mẫu phi Viên quý phi được ân sủng không suy, từ khi ra đời đã được hoàng đế che chở.

Hai lần liên tiếp bị nhà họ Tạ ngáng đường, Cửu hoàng tử thật sự không thể nuốt trôi cơn giận này, sau khi bãi triều, hẳn cố tình dừng chờ Tạ Thù xuất cung, dự định cho Tạ Thù biết tay.

Tạ Thù mặc hồ phục nhạt màu, một tay giơ quạt giấy che ánh nắng còn chân bước nhanh thoăn thoắt, cung nữ hai bên đường còn định tới giúp nàng dùng quạt che nắng, nhưng thoáng nhìn thấy Cửu hoàng tử sa sầm nét mặt đứng đó không xa liền nhanh chóng tản đi.

Tạ Thù cúi đầu vội vã đi về phía cửa cung, vốn không hề chú ý có người đang đợi mình, nên đi lướt qua Cửu hoàng tử không nhìn lấy một lần.

Cửu hoàng tử nổi cơn thịnh nộ, đuổi theo chặn đường, rống to: “Tạ Thù!”

Tạ Thù quay đầu nhìn sang, cười giả lả: “A, thì ra là Cửu điện hạ, vi thần tham kiến điện hạ!”

“Hừ! Người dám làm lơ coi như không thấy bản điện hạ! Thật to gan lớn mật!”

Tạ Thù vừa nghe giọng là biết người này tới gây sự: “Điện hạ hiểu lầm rồi, vừa rồi vi thần thực sự không nhìn thấy ngài!”

“Hừ! Không phải người không nhìn thấy, đúng là đồ thân phận thấp kém không được dạy dỗ cẩn thận!”

Cung nữ, thái giám hai bên đường nhanh chóng rút lui, đám quan lại khác chỉ có thể làm như không nhìn thấy, lặng lẽ chọn đường vòng xuất cung.

Tạ Thù hiểu rõ ý của Cửu hoàng tử, cũng không biện minh, dù sao hẳn cũng vẫn chỉ là đứa con nít, được nuông chiều quá sinh hư, cứ kệ hẳn là xong.

Cửu hoàng tử thấy nàng còn có tâm tình phe phẩy quạt nhìn trời, càng thêm tức giận, càng muốn khiến nàng phải chết nhục nhã.

Còn chưa kịp mắng cho hả giận thì Vệ Ngật Chi đi ra.

Nhìn thấy tình hình trước mắt, hẳn rất ngạc nhiên, vốn định khuyên bảo Cửu hoàng tử, dù sao chuyện được sủng mà kiêu rất dễ khiến người khác lên án, nhưng nhìn thấy Tạ Thù lại cảm thấy vô cùng khó chịu, cuối cùng cũng không nói một lời, chọn đường vòng khác để xuất cung.

Sau khi lên xe ngựa, Phù Huyền hỏi là về Thanh Khê hay về nhà cũ, Vệ Ngật Chi ngẫm nghĩ một lát nói: “Thôi về Thanh Khê đi.”

Về nhà cũ sẽ lại nhớ tới chuyện ở trên lầu tầng thư, tuy rằng chữ “Xu” kia đã bị hấn đốt bỏ tại chỗ.

Sao hấn lại có thể có suy nghĩ vớ vẩn như vậy? Tạ Thù không phải là nữ tử, không cần phải tiếc nuối, ngay từ đầu đối xử như huynh đệ kia mà.

Tạ Thù ở trong cung chịu chế nhạo, Mộc Bạch khó chịu vô ngần, tức giận đến mức chảy nước mắt: “Công tử là người đứng đầu bách quan, là tộc trưởng nhà họ Tạ, sao lại phải chịu oan ức như vậy? Cửu hoàng tử đúng là khinh người quá đáng!”

Tạ Thù ngồi trong xe, móc hai miếng bông nhỏ trong tai ra, chép miệng một cái: “Kệ đi, dù sao ta cũng có nghe thấy gì đâu.”

“...” Nước mắt Mộc Bạch đang lảo đảo tuôn ra, ngay lập tức thu về, có cảm giác mình vừa lãng phí tình cảm.

Việc này nhanh chóng truyền tới tai hoàng đế, khiến hấn cảm thấy rất bất đắc dĩ, sau đó thấy Tạ Thù không hề có ý truy cứu, liền dứt khoát làm như không biết, sống chết mặc bay.

Hoàn Đình cũng nghe nói chuyện này, cảm thấy biểu ca nhà mình thật sự chịu oan khuất, liền tốt bụng chạy tới mời nàng đi tới thành Thạch Đầu tiêu khiển, coi như giải sầu.

Tạ Thù vẫn còn ý định bồi dưỡng đám con cháu thế gia theo phe mình liền sáng khoái đồng ý.

Thành Thạch Đầu nằm ở phía tây thành Kiến Khang, ra khỏi cổng Tây Ly là tới ngay bến sông Thạch Đầu, ở đây ba mặt giáp với mặt nước, thời tiết vô cùng mát mẻ.

Ngày hôm đó xuất phát, mọi người hẹn nhau sẽ gặp ở bến sông Thạch Đầu rồi mới lên thuyền. Tạ Thù mặc hồ phục trắng như tuyết, búi tóc buộc cao, trang sức duy nhất là một khối ngọc bội bên hông, nhưng vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của mọi người, thậm chí Hoàn Đình còn xoa xoa lớp phấn mỏng trên mặt hấn lẫm bẫm: “Rốt cuộc vẫn không thể sánh bằng.”

Dương Cứ và Viên Phái Lãng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn.

Vệ Ngật Chi cũng được mời đến, hôm nay hấn mặc áo bào rộng, chân đi guốc gỗ, dáng vẻ phóng túng. Lúc xuống xe, hấn vẫn còn đang cười mà khi nhìn thấy Tạ Thù liền cảm thấy không được tự nhiên, chẳng qua bị vướng mọi người ở đây nên không tiện biểu lộ cảm xúc.

Tạ Thù mỉm cười lên tiếng chào hỏi hấn, chuyện xảy ra ở tầng lầu ngày ấy tuy rằng nàng cũng khá bối rối nhưng đây là vì bản năng của phái nữ, vì thế cũng nhanh chóng quên sạch sành sanh.

Vệ Ngật Chi đáp lễ, cũng không nhiều lời với nàng, quay đầu đi tới nói chuyện với đám Hoàn Đình.

Dương Cứ vừa tiếp lời vừa ra sắc nháy mắt với Hoàn Đình: đầu tiên là chuyện phế Thái tử, sau đó là chuyện phá hoại nhân duyên, giờ ai cũng biết quan hệ giữa Thừa tướng và Vũ Lăng vương vô cùng căng thẳng, thế mà người lại đồng thời mời hai người này!

Hoàn Đình không hiểu gì hết.

Thuyền đi tới giữa sông, ánh mặt trời chiếu rọi xuống mặt nước sông thành những mảnh vàng vụn lấp lánh trên mặt nước. Phía xa xa truyền tới tiếng hát của những người con gái ngư dân, còn thêm những luồng gió mát dịu, tất cả đều khoan khoái dễ chịu.

Hoàn Đình cười cười trêu ghẹo Tạ Thù: “Biểu ca mau nhìn xem, cô gái kia đang hát cho huynh nghe đấy.”

Tạ Thù nheo mắt nhìn qua, bất đắc dĩ cười nói: “Ta không giỏi âm luật, hát cho ta nghe không bằng đưa cho ta con cá còn có ích hơn.”

“Ha ha ha...” Mọi người cất tiếng cười to.

Vệ Ngật Chi liếc nhìn nàng rồi cũng cười theo.

Lúc lên bờ đã có người hầu đứng chờ sẵn ở bến đò, dẫn mọi người tới nhà trúc cách đó không xa để nghỉ ngơi.

Con đường dài mà hẹp, mọi người vô tình đi thành một hàng. Trùng hợp là Vệ Ngật Chi cũng đi ngay phía sau Tạ Thù, hẳn không muốn nhìn nàng, tầm mắt dời đi hướng khác, chợt nghe thấy hộ vệ phía sau quát: “Ai?”

Mọi người đều kinh hãi dừng bước, từ phía bên cạnh có một mũi tên bắn tên phóng thẳng về phía Tạ Thù.

Đúng lúc đó, Vệ Ngật Chi kéo Tạ Thù về phía sau, bàn tay vòng qua eo nàng ôm về phía mình, mũi tên kia sượt qua ống tay áo của hắn, sắc bén làm rách ống tay áo, rồi cắm phập vào thân cây đối diện.

Tất cả mọi người đều sợ tới mức mặt mũi tái mét, đám hộ vệ phản ứng mau lẹ, một nửa đuổi theo thích khách, một nửa che chở cho chủ nhân vội vã trở lại lên thuyền.

Thuyền chạy về hướng ngược lại, lúc này Hoàn Đình khi nãy nơm nớp lo sợ giờ mới hồi phục tinh thần: “Tại sao lại có kẻ bắn lén? Có phải lần đầu tiên chúng ta tới đây đâu cơ chứ?”

Tạ Thù cũng hoảng hồn, lúc này mới có cơ hội cảm ơn Vệ Ngật Chi: “Vừa rồi cũng may có huynh ra tay đúng lúc, lại nợ ân tình của huynh rồi.”

Vệ Ngật Chi gật đầu: “Đệ không sao là tốt rồi.”

Hoàn Đình ngồi đó, nhìn ống tay áo của hắn bị rách, vuốt ngược thờ phào: “Đoạn tụ[4] còn hơn là cụt tay.”

Sắc mặt Vệ Ngật Chi cứng đờ, lại nhìn Tạ Thù, chỉ cảm thấy chói mắt không thể chịu nổi, thuyền vừa cập bến liền cáo từ ra về.

“Ừa? Sao vậy kìa? Chẳng nhẽ Trọng Khanh còn sợ thích khách hơn cả ta ư?” Hoàn Đình thắc mắc.

Dương Cự trợn trừng mắt lườm hắn, ánh mắt kia viết rất rõ ràng: “Nếu không nể tình nhiều năm qua lại giữa chúng ta, ta đã sớm cắt đứt quan hệ với ngươi rồi!”

Viên Phái Lãng cũng đứng bên cạnh hung hăng trừng mắt: Người không phải là người.

Đám hộ vệ nhanh chóng vượt sông trở về, bẩm báo rằng có người dân ở thành Thạch Đầu trông thấy có người nước khác qua lại, có thể là gian tế nước Tần.

“Sao có thể như vậy, ngay gần đô thành mà cũng có gian tế trà trộn?” Phụ thân của Viên Phái Lãng là người chịu trách nhiệm bảo vệ đô thành, vì thế hắn rất lo lắng.

Tạ Thù lại cẩn thận hỏi thị vệ vài vấn đề, cảm thấy không đúng, nếu là gian tế nước Tần sẽ không một mình ra tay với nàng như vậy.

Nàng sai người mang mũi tên tới, muốn mang về cẩn thận nghiên cứu.

Chuyện này xảy ra quá trùng hợp, tất cả mọi người đều hoài nghi Cửu hoàng tử từng dám quát mắng Tạ Thù, ngay cả Tạ Nhiễm sau khi biết được tin này cũng suy đoán như vậy.

Tạ Thù lại không cho là đúng. Trước tiên, tuy Cửu hoàng tử tính tình hung hăng, nhưng tuổi còn nhỏ, chưa đến nỗi ác độc như vậy, cũng không có thể lực lớn đến thế; thứ hai ở đây còn có Viên Phái Lăng là gia tộc thân thích của mẫu phi hãn, hãn chưa đến mức không có đầu óc kéo người trong nhà xuống nước.

Nhưng dù sao đây cũng là cơ hội tốt, tận dụng nó cảnh cáo thẳng nhóc đó một bài học cũng hay.

“Thoái Tật, người đi gọi một đám đại thần dâng sớ cho bệ hạ, để bọn họ trình bày Cửu hoàng tử phẩm hạnh không tốt, nhưng tuyệt đối không được đề cập tới chuyện ta bị ám sát lần này.”

Tạ Nhiễm hiểu ý nàng, nhanh chóng sắp xếp mọi chuyện thỏa đáng.

Mỗi ngày Hoàng đế đều nhận được một bản tấu, nội dung chủ yếu soi mói chuyện trong nhà hãn, đào bới từ nhiều sự kiện, nhiều khía cạnh, chiều sâu khác nhau, những chuyện không nên để nhiều người biết, đương nhiên cũng có chuyện là chưa từng xảy ra.

Hoàng đế biết thừa là Thừa tướng muốn dùng việc công trả thù riêng.

Nhưng hãn cũng không thể làm gì khác ngoài việc gọi Cửu hoàng tử tới, nghiêm khắc phê bình một phen, cũng có trừng phạt chút xíu.

Tuy Cửu hoàng tử không cam lòng, nhưng rồi sau chuyện này cũng an phận hơn.

Tạ Thù không còn phải nghe những lời lái nhai bên tai, lúc này mới sai người toàn lực điều tra chuyện ám sát.

Trên mũi tên kia có khắc chữ, là chữ Hán. Nàng nhớ tới lời bầm báo của hộ vệ, quyết định đi tìm một người giúp đỡ.

Vệ Ngật Chi đang ở trong viện luyện võ thì Phù Huyền đi vào: “Quận vương, Thừa tướng đến rồi, người đang ở bên ngoài, vẫn chưa vào phủ.”

Thực ra Tạ Thù không muốn để Tương phu nhân bắt gặp.

Vệ Ngật Chi lau mồ hôi, lạnh nhạt hỏi: “Hắn có việc à?”

“Nói rằng muốn thuộc hạ hỗ trợ giám định nguồn gốc mũi tên kia ạ.”

“Hừm, vậy người đi giúp hắn đi.”

Phù Huyền buồn bực: “Nhưng Thừa tướng đã tự mình đến đây, quân vương định không gặp một lần sao?”

Vệ Ngật Chi nhớ tới lời Hoàn Đình nói, trầm giọng đáp: “Không gặp!”

[1]打铁得趁热: Đả thiết đắc cấn nhiệt: (Rèn sắt khi còn nóng)câu thành ngữ khuyên người ta “hãy hành động ngay lập tức để có cơ hội thành công cao hơn”, cũng như chỉ khi thanh sắt còn nóng đỏ, chúng ta mới có thể dễ dàng rèn nó thành hình dạng như ý.

[2] Giới xích: thước của thầy giáo dùng để phạt học trò.

[3] Đình: nghĩa là sấm sét

[4] Đoạn tỵ: cắt tay áo, cũng còn để ám chỉ chuyện tình cảm giữa nam x nam

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Phù Huyền không biết vì sao quận vương lại cư xử như vậy, cũng không tiện hỏi nhiều, ngoan ngoãn đi ra ngoài gặp Tạ Thù.

Vì để tránh tai mắt kẻ khác, Tạ Thù mời hẳn lên xe rồi mới đưa mũi tên cho hẳn xem: “Có người nói với bản tướng rằng đây là binh khí người Tần sử dụng, người xem có phải không?”

Phù Huyền đón lấy kiểm tra thật kỹ, lắc đầu nói: “Đây không phải chữ viết, chỉ là một ký hiệu, nhưng chạm trổ cũng quá giống rồi.”

Tạ Thù không hiểu ý hẳn nên hỏi lại: “Chẳng lẽ không nên khắc đúng hay sao?”

“Cũng không hẳn là vậy. Có lẽ Thừa tướng không biết, loại ký hiệu này đã mười mấy năm nay không còn thông dụng trong quân doanh nước Tần, bởi vì khi rèn dễ gây nhầm lẫn nên Tần đế đã hạ lệnh bỏ loại ký hiệu này đi.”

Tạ Thù hiểu ra, lại hỏi: “Vậy người xem mũi tên này ước chừng được chế ra khoảng bao lâu rồi?”

Phù Huyền lộ vẻ xấu hổ: “Thừa tướng thứ lỗi, tại hạ không giỏi bắn cung, không dám nói bừa. Nhưng quận vương lại là một cung thủ giỏi, chỉ bằng Thừa tướng tới hỏi ngài ấy thì hơn.”

Lúc này Tạ Thù mới để ý tới sự vắng mặt của Vệ Ngật Chi, đến một lúc cũng không thấy Tương phu nhân xuất hiện, nên kiên quyết xuống xe đi

gặp hẳn.

Phù Huyền vội vã đuổi theo: “Xin Thừa tướng đừng bước, hiện giờ quận vương không muốn gặp khách.”

Tạ Thù dừng bước: “Vì sao?”

“Thuộc hạ... cũng không rõ nữa.”

Tạ Thù thấy hẳn ấp a ấp úng, bỗng nhiên lại hiểu ra.

Chắc chắn vì lời nói của Hoàn Đình ngày hôm đó rồi. Haizz, chẳng qua lỡ miệng nói một câu mà thôi, nàng bị mang tiếng xấu như thế còn chẳng buồn để ý nữa là.

“Hết cách rồi, người cứ ở đây đi, bản tướng sẽ nói là do bản thân tự xông vào, huynh ấy sẽ không trách tội người đâu.”

Vừa lúc Vệ Ngật Chi vừa thay xong quần áo, chuẩn bị đi ra ngoài, Tạ Thù đi vào chưa được bao lâu đã chạm mặt hẳn.

“Haizz, Trọng Khanh, thật đúng lúc...”

Còn chưa dứt lời, Vệ Ngật Chi đã quay ngoắt đầu bước về hướng khác.

Khóe miệng Tạ Thù nén cười đến phát run, xem ra cực kỳ để ý.

Mất công mà về.

Quay về Tạ phủ, không ngờ lại thấy Tạ Nhiễm ngồi ở đại sảnh, sắc mặt khó chịu, thấy nàng trở về thì nét mặt mới giãn ra: “Thừa tướng về thật đúng lúc, Tạ Linh mới tới, nói rằng biết tin người gặp chuyện không may nên rất lo lắng, muốn thay người huấn luyện hộ vệ.”

Tạ Thù suýt nữa thì chết ghen: “Hắn thay ta huấn luyện hộ vệ á?”

Tạ Linh chính là vị đường thúc mắc bệnh lao nhưng cứ ôm mộng làm tướng quân của nàng, lần này bỗng nhiên đưa ra yêu cầu này, không phải mộng tướng quân lại tái phát đấy chứ?

Tạ Nhiễm hừ lạnh: “Không biết tự lượng sức mình mà thôi.”

Tạ Thù hiểu, tên này chắc chắn lại bị kích động rồi.

Tuy chưa từng gặp lần nào nhưng dù sao cũng là đường thúc của mình, không phải kẻ bán mìn ngoài chợ, Tạ Thù khoát tay nói: “Thôi, vất hai ba chục người cho hắn chơi đùa cũng được, hắn cũng chẳng kiên trì được lâu đâu.”

Tạ Nhiễm lại khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Làm Thừa tướng, Tạ Thù cũng trải qua nhiều tai nạn, người quan tâm nàng cũng không chỉ có đường thúc mà còn có cả nhóm người ủng hộ nàng đau long nữa.

Từ đó về sau, mỗi ngày từ trên triều trở về, ngoại trừ nhóm hộ vệ, sau xe Tạ Thù lúc nào cũng có một đám người, nam có, nữ có, già có, trẻ có, dáng vẻ không khác gì cùng nhau hộ tống.

Thỉnh thoảng cũng có người muốn quăng dưa và trái cây lên xe nàng nhưng bên cạnh sẽ có người kịp thời ngăn cản: “Đừng quấy rồi! Thừa tướng vừa mới bị chấn động, chẳng may lại bị giật mình thì làm sao?”

Mộc Bạch ngồi trên xe tặc lưỡi mà cười: “Thuộc hạ vốn cho rằng cái danh thích đàn ông quá bất nhã, nhưng giờ mới thấy, càng khiến nhiều người ra sức ủng hộ công tử đó thôi.”

Tạ Thù nhớ tới Vệ Ngật Chi, chẹp miệng lắc đầu, xem ra chỉ có mỗi Mộc Bạch nhà ta là lạc quan mà thôi!

Người đầu sỏ gây tội là Hoàn Đình cũng nhanh chóng ý thức được sai lầm của bản thân, sau khi được Dương Cứ và Viên Bái Lãng răn dạy, sau khi tự sám hối một phen thì quyết định muốn mở tiệc rượu chiêu đãi và nhận lỗi với Vệ Ngật Chi.

Viên Bái Lãng nhắc nhở hần: nhất định phải mời Thừa tướng cùng tới.

Hoàn Đình không hiểu hỏi lại: “Không phải các người vừa nói quan hệ giữa Thừa tướng và Vũ Lăng vương đang rất căng thẳng hay sao?”

Vẻ mặt Dương Cứ hiện rõ vẻ ‘người là đồ con heo’ nói: “Lần này Thừa tướng được Trọng Khanh cứu, đương nhiên muốn cảm ơn huynh ấy, người cứ đi theo đề cập với hần, nhường hần đãi khách, người làm chủ chi. Chứ nếu người xuất đầu lộ diện, chắc chắn Trọng Khanh sẽ đoán ra người vì muốn đề bù chuyện đoạn tụ, chẳng phải trong lòng càng thêm khó chịu hay sao?”

“À, nói cũng phải.”

Dương Cứ nhấp một ngụm trà, thâm nghĩ chẳng lẽ tuyệt giao với thẳng cha này.

Vài ngày liên tiếp, Vệ Ngật Chi lên triều đều ra sức tránh mặt Tạ Thù, đã dần dần quên chuyện kia, nay bỗng nhiên lại nhận được thiệp mời của nàng, nhất thời mặt mũi lại cau có.

Vốn định không đi nhưng Phù Huyền vừa khéo lại nhắc tới chuyện Tạ Thù nhờ hần xem mũi tên kia, hần đành phải đồng ý.

Phù Huyền không đi theo hần tới thành Thạch Đầu, cũng không biết chuyện “đoạn tụ”, cố gắng khuyên giải hần: “Tuy ý kiến giữa quận vương

và Thừa tướng thỉnh thoảng có xung đột nhưng xét về tình cảm cá nhân chẳng phải rất sâu sắc hay sao, phu nhân chẳng qua chỉ nhất thời tức giận, quận vương cần gì phải bận tâm như vậy?”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Người không hiểu...”

Yến hội do Hoàn Đình tổ chức chắc chắn là bữa tiệc thác loạn, Dương Cứ và Viên Bái Lãng đều là công tử bột, còn dẫn theo đám vũ cơ ca nữ được nuôi trong phủ tới, dự định để Vũ Lăng vương thể hiện bản lĩnh đàn ông, đến lúc đó chắc chắn trong lòng sẽ thoải mái hơn.

Yến hội được tổ chức tại biệt viện nhà họ Tạ, Tạ Thù bận bịu công việc tới rất muộn, vừa ngồi xuống đã thấy một đoàn mỹ nhân tới hầu hạ, nhất thời cảm thấy hối hận vì đã giao chuyện này cho Hoàn Đình.

Cuối cùng Vệ Ngật Chi cũng đến, xa xa thoáng nhìn Tạ Thù rồi chọn vị trí cách nàng xa nhất mà ngồi.

Viên Bái Lãng nháy mắt, liền có một mỹ nhân uốn éo đi tới, dịu dàng gọi một tiếng “Vũ Lăng vương” khiến người nghe tê dại cả người.

Tạ Thù bên này cũng không kém phần, nếu không bị người này sờ tay thì cũng bị kẻ khác mời rượu, nàng chỉ có thể vừa giả vờ cười vừa che cổ áo.

Trong số đó có một ca cơ được Viên Bái Lãng sủng ái nhất, vì sắc nghệ vẹn toàn, khó tránh khỏi tự kiêu, thấy Thừa tướng cẩn thận tới mức một giọt rượu cũng không uống, trong lòng cảm thấy bực bội, lại nhớ đến tin đồn Thừa tướng thích đàn ông, liền cười ngọt ngào mà châm biếm: “Bản thân Thừa tướng đã khuynh thành tuyệt sắc, thảo nào thấy bọn thiếp chướng mắt, với dung nhan như Thừa tướng, chỉ e ngay cả đàn ông cũng phải mất hồn.”

Viên Bái Lãng nghe ra ý trong lời nói, cả giận mắng: “Nói nhăng cuội gì đó!”

Tạ Thù cười cười: “Tử Ngọc không cần tức giận, hôm nay lén mở tiệc rượu, cũng không cần câu nệ tiểu tiết.”

Viên Bái Lãng vẫn cứ đổ tội, lệnh cho ca cơ kia lui ra, các mỹ nhân khác cũng không dám quấy lầy Tạ Thù, ào ào chuyển tới bên cạnh Vũ Lăng vương.

Vệ Ngật Chi tính tình dễ chịu, thường xuyên mỉm cười, nhóm mỹ nhân thấy hẳn tính nết ôn hòa, ra sức phục vụ chu đáo nhưng trên thực tế dù mời mọc nửa ngày, hẳn uống có vài ngụm rượu.

Hắn liếc mắt nhìn Tạ Thù, dưới ánh đèn đuốc khuôn mặt kia càng thêm xinh đẹp, còn đẹp hơn những cô gái ngồi nơi đây.

Ca cơ kia nói không sai, lý do khiến hẳn có ý nghĩ lung tung kia chẳng qua là vì Tạ Thù có dung mạo hơn người mà thôi.

Trước kia hẳn từng được người ta ca ngợi qua, bỗng nhiên lại gặp phải người có thể so sánh vẻ đẹp với bản thân, khó tránh khỏi việc thêm phần để ý. Mặc dù Tạ Thù không chỉ có nam sắc, lời nói cử chỉ còn thường xuyên lộ ra vẻ quyền rũ của phái nữ, hơn nữa trước kia hẳn từng nghi ngờ giới tính của nàng, kết cuộc có suy nghĩ sai lệch cũng không có gì là lạ.

Nghĩ như thế, tâm tình hẳn cũng tốt hơn rất nhiều, cảm thấy chuyện này cũng không cần bận lòng nữa.

Tạ Thù thấy thế, nhanh chóng nhân cơ hội này làm việc chính sự, đứng dậy đi tới trước mặt hẳn, lệnh cho đám mỹ nhân lui ra.

“Nhiều ngày nay vì sao Trọng Khanh cứ trốn tránh ta vậy? Cũng may hôm nay có cơ hội, nào, đến đây, mau giúp ta nhìn xem mũi tên này đã

được chế tạo bao nhiêu lâu rồi?” Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, lấy túi gấm dùng để đựng mũi tên cất trong tay áo ra đưa cho hắn.

Vệ Ngật Chi tự chuyển biến tâm lý bản thân xong, cảm thấy mọi chuyện trở lại bình thường, đón lấy đặt dưới ánh đèn quan sát kỹ càng, phỏng đoán: “Còn rất mới, nếu không sao có thể sắc đến mức làm rách tay áo ta được cơ chứ?”

Tạ Thù thấy hắn có thể bình tĩnh nhắc đến chuyện này, biết là hắn đã bỏ qua, cũng vui vẻ nói: “Xem ra chuyện này chắc chắn không phải do quân Tần gây nên, chứng tỏ có người cố tình hãm hại ta.” Nàng thu lại mũi tên, cầm chén rượu kính hắn: “Ngày ấy đại ân cứu mạng còn chưa nói lời cảm tạ, nào, chén này ta kính huynh.”

“...” Vệ Ngật Chi trơ mắt nhìn nàng uống chén rượu, lại nhìn giọt rượu vương trên khóe môi nàng, thật sự không nỡ nói cho nàng biết chén rượu nàng vừa uống là chén của hắn.

Sĩ tộc phong lưu, xưng huynh gọi đệ, cùng uống một chén, cầm tay cùng đàn, thậm chí chung chăn mà ngủ cũng là chuyện thường. Hắn chỉ có thể mỉm cười gật đầu, nhưng rốt cuộc sau đó cũng không uống rượu.

Sau khi khẳng định có người hãm hại, Tạ Thù nhanh chóng rà soát trong đầu. Thực ra những người có thù oán với nàng không nhiều, kẻ thù lớn nhất có lẽ cũng chỉ có sĩ tộc phía nam.

Thượng thư lang Lục Trường là phụ thân của Lục Hi Hoán, nghe nói trước khi Lục Hi Hoán bị chém đầu đã để lại di ngôn, muốn phụ thân thay hắn báo thù. Lúc đó Tạ Thù có nghe nhắc qua nhưng cũng không để ý, xem ra Lục Trường vẫn để trong lòng.

Đang nghĩ không biết phải xử lý thế nào, trong cung đột nhiên lại truyền tin tới, không ngờ Thái tử lại muốn báii Tạ Thù làm thái phó[1], đang định đi xin hoàng đế ân chuẩn, bị Tạ Nhiễm nghe tin đã tới cản lại.

Tạ Thù gọi Tạ Nhiễm vào thư phòng, vừa mở miệng liền hỏi: “Sao lại thế này?”

“Ta cũng rất bất ngờ. Dường như Thái tử bị người khác giết dây, hẳn cảm thấy Thừa tướng người giúp hẳn và bệ hạ giảng hòa, vốn là định cảm ơn người.”

“Nếu hẳn thực sự đi cầu xin hoàng đế, thì cái giảng hòa kia thành hồngбет.” Tạ Thù nói. “Người đi thăm dò xem kẻ nào giết dây, nếu như ta đoán không sai, tám phần là do Lục Trùng.”

Tạ Nhiễm lại đi giày vò Thái tử, cuối cùng cũng dò la ra được, không phải là Lục Trùng nhưng đúng là người của Lục Trùng.

Rốt cuộc Tạ Thù cũng có thể khẳng định chuyện ám sát là do Lục Trùng gây ra. Hẳn muốn kéo nàng về phe Thái tử, khiến các gia tộc càng thêm tin tưởng chuyện ám sát kia là do Cửu hoàng tử gây nên.

Dù có tra ra kẻ giết dây là nhà họ Lục, thì cũng là giúp nâng địa vị của nàng lên, không phải là chuyện xấu, ngược lại sẽ càng lệ thuộc vào họ Tạ, cũng không có vấn đề gì.

Nàng gọi Mộc Bạch đến, sai hẳn chuẩn bị lễ vật đưa tới Lục phủ bày tỏ lòng biết ơn, cũng coi như là nhắc nhở.

Nhưng nàng thật sự không ngờ Lục Trùng không chỉ không đi theo sự tính toán của nàng, lại đáp trả một chiêu mà nàng không hề ngờ tới.

Mộc Bạch đi một lúc quay về đưa một phong thư cho nàng, bên trên là chữ viết của Lục Trùng, trực tiếp bày tỏ nguyện vọng muốn nàng làm con rể.

“Ông ta không để ý chuyện ta thích đàn ông à?”

Mộc Bạch lắc đầu: “Lục đại nhân nói vô cùng yêu thích công tử, thuộc hạ cảm thấy hẳn là kẻ tinh mắt nhất trong đám văn võ trên triều.”

Tạ Thù lặng lẽ trở về phòng, vỗ nhẹ vào lớp khăn quăn che ngực nói: “Ta lấy cái gì làm con rể ông bây giờ?”

[1] Thái phó: Chức quan thuộc hàng tam công, dưới Thái sư và trên Thái bảo.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Sĩ tộc phía nam có tiền, nhà họ Tạ có quyền, Lục Trường có ý muốn chọn Tạ Thù làm con rể, Hoàng đế chính là người cảm thấy không ổn.

Là người đứng đầu phe ủng hộ Hoàng đế, ngay đêm ấy liền Vệ Ngật Chi bị gọi vào cung, cùng Hoàng đế mật đàm đến hơn nửa đêm.

Hôm sau vừa hạ triều xong, Vệ Ngật Chi lại leo lên xe Tạ Thù.

Lúc ấy trời vẫn còn tối, Tạ Thù vừa thấy có người đi vào liền lui về phía sau, thấy rõ là hãn mới thở phào nhẹ nhõm: “Ta còn tưởng Bùi Duẩn còn tới nữa chứ.”

Vệ Ngật Chi hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói gì, ngồi xuống liền vào thẳng vấn đề: “Đệ có định đồng ý với đề nghị kết thông gia của Lục Trường không vậy?”

“Nào dám chứ, ta sợ ông ta tìm một nữ thích khách đóng giả làm tân nương, sau đó đúng vào đêm động phòng hoa chúc ta chết ngay tại chỗ vì đèn mang cho con trai hãn, chặc chặc, mới nghĩ đã thấy sợ rồi.” Tạ Thù phe phẩy cây quạt, lắc lắc đầu.

“Vậy đệ có muốn ta giúp không?”

“Đương nhiên!” Tạ Thù gập quạt lại chỉ hãn: “Kẻ không trượng nghĩa nhất chính là huynh! Trước kia rõ ràng sĩ tộc phía nam muốn đối phó với cả hai chúng ta, nhưng giờ lại chỉ chĩa dùi về phía ta, tự bản thân huynh nói xem có công bằng hay không?”

Vệ Ngật Chi giả vờ giả vịt suy nghĩ một lát lầm bầm: “Nhưng ta có nghĩ kế giết con trai nhà người ta đâu.”

“Vệ Trọng Khanh!”

“Được rồi, được rồi!” Vệ Ngật Chi cười nói: “Cũng không thể dùng biện pháp mạnh đàn áp thế lực phía nam, nhân lúc chuyện này còn chưa được quyết định chính thức, đệ tốt nhất nên tránh đi một thời gian.”

Tạ Thù thở dài: “Huynh cho rằng ta chưa nghĩ tới chắc? Nhưng ta lại không phải là huynh, chỉ cần lấy cớ dẫn binh đi tuần tra biên giới là có thể rời khỏi Kiến Khang.”

Vệ Ngật Chi nhìn nàng: “Vậy ra đi tuần tra biên giới, dẫn đệ theo thì thế nào?”

Tạ Thù ngần ra: “Không được đi, dù sao trong mắt người ngoài, chúng ta không hòa thuận, sao bệ hạ có thể đồng ý?”

“Yên tâm, bệ hạ sẽ đồng ý thôi.” Vệ Ngật Chi cười cười, vén màn đi xuống.

Tin tức này nhanh chóng được lan truyền, Tương phu nhân phiến muộn đã lâu sau khi biết được tin này liền vui vẻ cười đến mức không khép được miệng, lập tức đi tìm Vệ Ngật Chi.

“Ta nghe nói thằng nhóc nhà họ Tạ cũng phải thành thân có đúng không? Đây là cơ hội tốt, con mau mau phá tung chuyện vui của nó cho ta.”

Vệ Ngật Chi buồn cười: “Mẫu thân luôn ăn chay niệm phật, sao lại có ý phá hỏng nhân duyên người khác như thế?”

“Ai bảo hăn khiến ta khó chịu! Thù này mà không báo, ta không có mặt mũi gặp Phật tổ!”

Vệ Ngật Chi ra sức gạt đầu: “Vâng, vậy con nhất định sẽ phá tung chuyện đó!”

Tương phu nhân vô cùng dễ chịu, cũng không tiếp tục giận hăn, lại vui vẻ đi chăm sóc hoa cỏ.

Hoàn Đình cũng biết tin, bực dọc chạy tới Tạ phủ.

Nói thật, hăn rất thích tướng mạo của vị biểu ca này, phải nói là cực kỳ yêu thích, giống như thích một bức danh họa, chỉ muốn giấu đi không cho ai thấy.

Đều là đàn ông, chính hăn cũng biết bản thân không có cơ hội, nhưng dù sao hăn còn có muội muội kia mà! Lần trước Tạ Thù còn dặn hăn để ý xem nhà ai có cô nương tốt, hăn đã sớm dự định để đôi bên ‘đã thân lại càng thêm thân’.

Trong mắt hăn, Tạ Thù có thích đàn ông chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, chờ đến khi hết hứng mới biết quan hệ nam nữ tuyệt vời đến đâu, dĩ nhiên là không phải hăn nghĩ tới chuyện bậy bạ. Hăn còn đang định tóm biểu ca về đây gả cho muội muội nhà hăn, thế mà nhà họ Lục lại đánh tranh giành khiến hăn giận muốn nổ phổi.

Hoàn Đình được người hầu dẫn tới chỗ ở của Tạ Thù, Mộc Bạch đứng canh ở nơi đó, nhìn thấy hăn vội vàng ngăn lại: “Xin Hoàn công tử dừng chân, công tử nhà ta đang có khách bàn chuyện quan trọng, lúc này không tiện gặp ai đâu.”

Hoàn Đình “hừ” một tiếng: “Chuyện quan trọng thì phải bàn ở thư phòng chứ? Giờ đang là giữa trưa, huynh ấy chắc chắn đang chớp mắt, người đừng hòng lừa ta.”

Vừa định xông vào thì chợt nghe thấy tiếng cười quen thuộc, hấn dừng chân lại ngó vào bên trong nhìn vài lượt, nhưng vẫn không thấy gì, cánh cửa kia vẫn đóng chặt.

Nhưng, đó là tiếng của Trọng Khanh mà....

“Mộc Bạch, người bên trong là Vũ Lăng vương phải không?”

Chuyện một kẻ bề ngoài thường xuyên đối nghịch với công tử nhà mình, nhưng thực chất lại thường xuyên đến cửa thế này sao Mộc Bạch có thể tùy tiện nói ra? Hấn rất oai phong lẫm liệt phủ nhận: “Không phải!”

“...’ Hoàn Đình đâu có tin hấn, hít một hơi thật sâu rồi vội vã xoay người rời đi.

Dương Cự không biết chết ở đâu rồi, Hoàn Đình chỉ tóm được Viên Phái Lăng giữa đường liền kéo hấn vào trong hẻm.

“Không ổn rồi, ta còn đang thắc mắc vì sao Trọng Khanh lại ghét cái từ ‘đoạn tụ’ đến vậy, hóa ra hấn thật sự có huynh ướng như thế.”

Viên Phái Lăng mắng hấn: “Nói nhăng nói cuội gì đấy? Lại muốn chọc hấn tức giận phải không hả?”

“Không phải mà, ta vừa nhìn thấy hấn và biểu ca ta đóng chặt cửa phòng trêu đùa nhau...” Hoàn Đình thì thầm bên tai hấn vài câu, vẻ mặt vô cùng đau thương: “Ta vốn còn muốn cùng biểu ca đã thân lại càng thêm thân, lần này xem ra, cũng không thể hại muội muội rồi.”

Vẻ mặt Viên Phái Lăng đầy kinh hoàng, một lúc lâu sau mới phun được mấy chữ: “Không, biết, gì, hết....”

Tạ Thù ngồi trong phòng nhìn kỹ mật hàm mà Vệ Ngật Chi mang tới, nhú mày nói: “Dựa vào những thứ này? Nếu chỉ dựa vào việc tóm được

những thứ này cũng chưa chắc đã đánh đổ được Lục Trùng đầu.”

Vệ Ngật Chi ngồi đối diện nàng, bưng chén trà lên uống một hớp: “Nếu dễ dàng để ta tìm ra được nhược điểm như thế, vậy hẳn cũng chẳng có gì ghê gớm.”

“Nói cũng phải, nhưng có thể chuyện nhỏ hóa lớn. Việc này ta sẽ giao cho người khác sắp xếp thỏa đáng, nhân lúc khoảng thời gian này chúng ta không ở đô thành, như thế Lục Trùng cũng sẽ không nghi rằng chúng ta ra tay.”

Vệ Ngật Chi gật gù: “Đúng vậy, ta đã báo cáo chuyện tuần tra biên giới với bộ hạ, nội trong ngày mai sẽ có thánh chỉ, đệ nhất định phải tới Ninh Châu à? Đi xa thật đấy.”

Tạ Thù cười nói: “Chỉ tới Ninh Châu thì mới có thể giải quyết triệt để mối hôn sự này.”

“Là sao.”

“Cứ đến rồi sẽ biết.”

Vệ Ngật Chi nhìn nàng giữa mùa hè còn ăn mặc kín mít, trên trán mướt mát mồ hôi, không kìm được buột miệng hỏi: “Sao đệ không mặc ít đi một chút?”

Vì chuyện này mà mấy ngày nay Tạ Thù bị rất nhiều người hỏi, bình tĩnh trả lời: “Sợ nắng.”

‘Ở trong phòng đâu có liên quan gì.’

Tạ Thù nhú mày: “Chẳng lẽ giờ muốn ta thoát y ngay trước mặt huynh chắc?”

Vệ Ngật Chi câm nín, cúi đầu uống trà, không nói thêm nữa.

Tạ Thù cất mặt hàm cần thận, lúc quay lại vẫn thấy hấn đăm chiêu như thế, chợt cảm thấy buồn cười.

Không ngờ tên này chẳng biết đùa gì cả.

“Trọng Khanh à, lần trước Hoàn Đình nói linh tinh thôi, huynh cần gì phải bận tâm như vậy?” nàng ngồi xuống bên cạnh hấn, cố ý nắm tay hấn: “Chúng ta là huynh đệ, có thể ngu đệ thật sự thích đàn ông, nếu huynh cứ kiêng dè như vậy, tốt nhất chúng ta đoạn tuyệt quan hệ đi.”

Mu bàn tay tiếp xúc với lòng bàn tay mềm mại, nhưng chỗ tiếp giáp với ngón tay lại có vết chai hơi thô ráp. Vệ Ngật Chi lại thấy phiền muộn, lật tay cầm lấy tay nàng: “Như Ý!”

“Hả?”

Vệ Ngật Chi nhìn nàng, ý cười tràn ngập rồi buông tay ra.

Chẳng qua là vì bị tướng mạo ấy mê hoặc mà thôi. Tạ Thù, nếu đệ không phải là đàn ông, ta thề sẽ đòi lại món nợ tích lũy suốt bấy lâu nay bằng sạch!

“Không sao, ta về trước để chuẩn bị!”

Tạ Thù mỉm cười dõi theo bóng hấn rời đi, lặng lẽ xoa mu bàn tay, lực mạnh quá, sau này không trêu hấn nữa.

Quả nhiên Hoàng đế hạ chỉ, vì muốn chinh đốn tình trạng ở biên giới Ninh Châu, lệnh cho Vũ Lăng vương dẫn binh đi tuần tra biên ải, lại vì muốn tăng sĩ khí của binh lính, liền phái Thừa tướng thay mặt Hoàng đế trực tiếp đi giám sát.

Dương Cứ ngồi trong tiệc rượu cầm chén nhấp một ngụm rồi lắc lắc đầu: “Các người đừng có suy đoán lung tung, bây giờ ở trong triều chỉ có

hai người bọn họ là quyền cao chức trọng, bệ hạ dùng cả hai người bọn họ một lúc là vì muốn biểu đạt tâm ý coi trọng canh phòng biên ải mà thôi.”

Viên Phái Lãng ngồi đối diện hần nuốt ngụm rượu xuống: “Ta cũng không muốn suy nghĩ linh tinh như Ân Bình nhưng hần nói chính mắt nhìn thấy, không giống như giả vờ.”

Hoàn Đình thở dài: “Một người là người ngọc, một người là đại nhân vật, vì cố gì lại đi tới bước đường này?”

“Đúng vậy, haizz...” Viên Phái Lãng đau xót thở dài theo.

Dương Cứ trầm nghĩ, giờ chỉ muốn cắt đứt quan hệ với hai tên hấp này.

Vũ Lăng vương và Thừa tướng cùng rời khỏi Kiến Khang tới Ninh Châu, việc này khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên.

Tương phu nhân học tập Gia Cát Lượng, đưa cho Vệ Ngật Chi một túi gấm được gói cẩn thận, nói với hần: “Ta đã chuẩn bị kỹ càng, nếu như thằng nhóc nhà họ Tạ dám gây bất lợi cho con, con cứ y kế mà làm.”

Vệ Ngật Chi cung kính nhận lấy, Phù Huyền cảm thấy vẻ mặt hần rõ ràng biểu lộ cảm xúc trăm mối ngổn ngang.

Tháng sáu giữa mùa hè, hai người đầu tiên vào trong cung bái biệt Hoàng đế, đi qua hai cổng Tây Hoa và Tây Minh mới ra tới cổng Tây Ly, trên đường dân chúng vây quanh đông nghịt đến mức nước chảy cũng chẳng lọt.

Phù Huyền đi đầu mở đường, Mộc Bạch dẫn người bọc hậu, ở giữa là xe ngựa của Thừa tướng và xe ngựa Vũ Lăng vương một trước một sau cùng với đội quân lần lượt bước đi, khí thế cuồn cuộn.

Tạ Linh dẫn theo đám hộ vệ đưa tiễn, luôn miệng nói đã huấn luyện rất hiệu quả, muốn phái bọn họ đi theo bảo vệ an nguy của Thừa tướng.

Tạ Nhiễm ở trong đội ngũ đưa tiễn, bận bịu ngăn cản hẳn, vừa khuyên can vừa lừa gạt cuối cùng đuổi hết đám người ở lại.

Đến khi rời khỏi cổng Tây Ly, không cần phải chào từ biệt gì nữa, Tạ Nhiễm leo lên xe của Tạ Thù, bấy giờ mới bực bội oán than.

“Thôi kệ đi, dù sao ông ấy cũng có ý tốt mà.” Tạ Thù đang rất nóng, nàng quen có Mộc Bạch hầu hạ, bây giờ Mộc Bạch lại bợ hậu phía sau, nàng cũng không muốn dùng những người khác, tự cầm quạt, quạt lấy quạt để.

“Sắc mặt Thừa tướng không ổn, chắc do trời quá nóng mà người lại mặc quá nhiều áo.” Tạ Nhiễm lấy một gói nhỏ từ trong tay áo ra, nhét vào tay nàng: “Thừa tướng đúng là đồ không biết hưởng thụ, có rất nhiều cách tránh nóng, dặn dò người hầu làm là được, người còn sợ nhà họ Tạ làm không nổi chắc?”

Tạ Thù đón lấy, cảm thấy mát lạnh tận tim gan, sáng khoái than thở: “Hóa ra là khối băng, Thoái Tật, lần này người làm được chuyện tốt rồi đấy!”

Tạ Nhiễm liếc mắt nguýt nàng: “Chuyện tốt mà ta từng làm đâu phải có mỗi chuyện này.”

“Vâng, vâng, vâng, đều tốt cả.”

Tạ Nhiễm thấy nàng chỉ vì một khối băng đã bị mua chuộc, cảm thấy rất buồn cười.

Có khối băng trong tay, nàng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng dù sao băng cũng sẽ tan. Đến quận Tuyên Thành, đoàn người dừng lại nghỉ

ngơi thì một bao băng đã chảy thành nước len theo khe hở chảy xuống đất.

Tạ Thù cả người tê mõi ngồi trong xe, khễ thờ dài kéo kín cổ áo.

Thứ sử Tuyên Thành Bùi Quân đã sớm ra đón tiếp, Tạ Thù sửa soạn xong xuôi bước xuống, vừa thấy hãn liền cảm thấy tim thắt lại.

Cũng may có Vệ Ngật Chi xuất hiện đúng lúc, nhắc nhở nàng một câu: “Hãn là huynh đệ sinh đôi của Bùi Duẫn.”

Tạ Thù mếu máo hỏi: “Thế hãn có thích đàn ông không?”

Vệ Ngật Chi liếc xéo nàng: “Thế chẳng phải càng hợp khẩu vị Tạ tướng hay sao?”

“...”

Bùi Quân nào có biết em trai mình làm chuyện xằng bậy, rất nhiệt tình dẫn hai vị trọng thần về phủ đệ nghỉ ngơi, trên đường thấy thái độ Thừa tướng lạnh nhạt, mà sắc mặt Vũ Lăng vương cũng không vui, còn tưởng rằng hai người này trên đường vẫn đao kiếm liên tục, càng thêm cẩn thận hầu hạ, không dám thất lễ.

Vốn tưởng rằng đến tối sẽ dễ chịu hơn, ai ngờ đêm đó ở Tuyên Thành, ngay cả một tia gió cũng chả có, đúng là nóng chết được.

Vì không phải ở Tạ phủ nên Tạ Thù hết sức cẩn thận, sau khi tắm rửa xong còn buộc ngực cẩn thận, nóng đến mức lặn qua lộn lại trên giường không thể ngủ được.

Một đêm mất ngủ, sáng sớm hôm sau lại lên đường, cả người cứ mệt mõi như thế.

Vệ Ngật Chi lại rất thoải mái, mặc áo bào rộng trắng như tuyết, cài thắt lưng to bản, đứng thẳng đón gió, còn gọi Tạ Thù: “Xin Tạ tướng dời

bước tới xe ngựa bản vương, bản vương có chuyện muốn bàn.”

Tạ Thù gật đầu, khó chịu theo hẳn lên xe.

Đoàn người bắt đầu khởi hành, thân thể nàng lắc lư theo từng bước di chuyển của xe ngựa, Vệ Ngật Chi cố gắng bắt chuyện để nàng tỉnh táo hơn nhưng hầu như nàng không nghe lọt tai cái gì, uể oải nói: “Rõ ràng Lục Trừng muốn hại chết ta.”

Vệ Ngật Chi nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, cảm giác có gì đó không ổn, ngồi gằn lại hỏi: “Có phải đệ bị ốm rồi không?”

“Không đâu.” Tạ Thù sờ trán: “Chẳng qua hơi đau đầu chút thôi.”

Vệ Ngật Chi vội vã sờ tay nàng, vô cùng lạnh lẽo, lại nhìn sắc mặt nàng, rõ ràng là không chịu nổi thời tiết nóng nực.

“Nếu còn tiếp tục như thế, chắc chắn đệ sẽ ngất xỉu đấy.” Hẳn một tay đỡ bả vai nàng, một tay kéo mở cổ áo nàng.

“Làm gì thế?” Tạ Thù túm chặt cổ áo, lui ra sau, sợ hẳn hiểu lầm lại vội vã bổ sung: “Huynh không sợ bị người ta nói đoạn tụ gì đó nữa à?”

“Lúc này còn để ý mấy chuyện đó làm gì?” Vệ Ngật Chi nhìn nàng. “Đệ mặc quá kín, ta giúp đệ nới lỏng cổ áo mà thôi.”

Tạ Thù vội vã đòi trở về xe mình: “Ta chỉ cần nghỉ một lát thôi, đợi lát nữa khỏe lại sẽ giải thích với huynh sau.”

Vệ Ngật Chi ngăn lại: “Lúc này không nên cử động, đệ cứ nằm ở đây, chỉ cần hóng mát một chút là ổn thôi.” Nói xong kéo nàng nằm xuống gối đầu lên đầu gối mình, nới lỏng cổ áo nàng.

“Huynh...”

“Không cần câu nệ tiểu tiết, đệ không có kinh nghiệm hành quân đường dài, cứ nghe lời ta đi, không sai đâu.”

Tạ Thù vô cùng mệt mỏi, chẳng còn chút sức lực nào, gần như cả người đều dựa cả vào hãn, chỉ có thể dùng quạt che mặt, âm thầm chửi một câu “Chỉ giỏi lợi dụng.” trong lòng.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Theo thời gian, khí hậu nóng bức cũng dần lùi xa, Tạ Thù lại khôi phục trạng thái tinh thần trở về cuộc sống tung tăng như trước.

Xuất phát từ giữa hè, đến khi tới được Ninh Châu thì đã là đầu thu. Nơi đây bốn mùa đều như mùa xuân, hoa nở không tàn, cho nên ngày thu cũng không nhuộm sắc màu ảm đạm.

Tạ Thù thò người ngó ra ngoài, bầu trời cao vời vợi, xanh biếc như vừa được gột rửa, ánh mặt trời chói chang, bao phủ màu vàng khắp nơi, phía xa xa còn một đỉnh núi tuyết trắng bao phủ, mà xung quanh thì cỏ cây xanh um tươi tốt, nàng chưa bao giờ được thấy cảnh tượng nào tráng lệ như vậy.

Vệ Ngật Chi lại chẳng hề có hứng thú, thản nhiên ngồi trong xe đọc sách, hẳn quá quen thuộc cảnh vật nơi này.

Thứ sử Ninh Châu Mục Xung đã sớm chờ ở ngoài cổng thành.

Tạ Thù cũng chẳng lạ gì ông ta, vì ông ta chính là Xa kỵ tướng quân tiền nhiệm đã từng dâng tấu chương tố cáo nàng khi nàng mới nhậm chức Thừa tướng. Vì lẽ đó, nàng mới đẩy ông ta tới vùng đất hoang vắng như Ninh Châu làm Thứ sử.

Mục Xung đi tới hành lễ với hai người, nở nụ cười với Tạ Thù trông còn giả tạo hơn cả Tương phu nhân, còn với Vệ Ngật Chi thì hết sức nhiệt tình, cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, lời nói thân thiết.

Khi đi tới Mục phủ, Tạ Thù khẽ khàng hỏi Vệ Ngật Chi một câu: “Hai người là bạn cũ à?”

Vệ Ngật Chi đáp: “Cũng không hẳn, lẽ ra ông ấy đã là nhạc phụ của ta.”

Tạ Thù hiểu ra, hóa ra vị hôn thê mất sớm của hắn lại là con gái nhà họ Mục.

Diện mạo Mục Xung thô kệch, là hình tượng võ tướng điển hình, ấy vậy mà bài trí trong nhà lại rất văn hoa, hồ xanh nước biếc, khiến Tạ Thù như cảm thấy bản thân đã về tới Kiến Khang.

Đây để tuần tra biên ải, cũng không cần thiết phải going trống kua chiêng mở tiệc tầy trần, Tạ Thù càng thêm an nhàn, thoải mái nghỉ ngơi một ngày. Sáng sớm ngày hôm sau, nàng gọi Mộc Bạch, lệnh cho hắn truyền tin đồn Lục Trường muốn kết thông gia với nàng tới tai Mục Xung.

Mộc Bạch làm việc tương đối hiệu quả, Tạ Thù vừa dung bữa xong, đang ngồi trong đình bên cạnh bờ ao ngắm cảnh một lát đã thấy có người tới cầu kiến.

Nhưng người tới không phải là Mục Xung mà lại là một thanh niên trẻ mới đến tuổi nhược quán, y phục chỉnh tề tao nhã.

“Tại hạ là con trai của Thứ sử Ninh Châu Mục Tử Trân, xin bái kiến Thừa tướng.”

“Hóa ra là Mục công tử, miễn lễ, miễn lễ.”

Mục Tử Trân cũng không vội đề cập lý do mình tới đây, trước tiên giới thiệu qua về cảnh trí bốn phía, lại nói chuyện phiếm vài câu, sau đó mới mời Tạ Thù ngồi xuống, đi vào vấn đề: “Tại hạ lỗ mãng, nghe nói Thừa tướng đã cùng nhà họ Lục kết thân, chẳng biết có chuyện này hay không?”

Tạ Thù cười nói: “Vẫn còn chưa xong, chẳng qua Lục đại nhân cất nhắc bản tướng. Sao Mục công tử lại nhắc tới chuyện này?”

Mục Tư Trân đỏ mặt: “Thực không dám giấu diếm, tại hạ và nhà họ Lục có hôn ước, Lục gia lại chỉ có một người con gái, cho nên khi tại hạ biết được việc này cảm thấy vô cùng bất ngờ.”

Tạ Thù ra vẻ kinh ngạc, đứng phắt dậy: “Có việc này thật ư? Trời đất, Lục đại nhân thật sự hồ đồ rồi, làm như vậy chẳng lẽ định đẩy bản tướng vào thế bất nhân bất nghĩa hay sao?”

Mục Tư Trân luôn nghe phụ thân nói nhà họ Tạ chuyên quyền độc đoán, vốn chẳng ôm hi vọng gì, không ngờ Thừa tướng lại thấu tình đạt lý đến thế, rốt cuộc không tìm được quỳ sụp trước mặt nàng: “Thừa tướng thứ tội, tại hạ và con gái nhà họ Lục đã sớm thật lòng thật dạ thề ước với nhau, xin Thừa tướng thành toàn.”

Đương nhiên phải thành toàn cho hai người rồi, bằng không nàng phải vác xác tới tận đây làm gì? Chính là vì trông cậy vào hôn ước của Mục Tư Trân để khuấy động mặt nước.

Tạ Thù ra vẻ cảm động, đỡ hấn đứng dậy nói: “Mục công tử thật chung tình, bản tướng vô cùng tán thưởng, nhưng nhà họ Lục thế mạnh, cho dù bản tướng có ý khéo léo từ chối, chỉ e cũng hữu tâm vô lực mà thôi.”

Niềm hy vọng vừa mới lóe lên của Mục Tư Trân nhanh chóng vụt tắt, thở dài: “Thừa tướng nói phải, nếu không phải vậy, sao nhà họ Lục có thể ngang nhiên hủy bỏ hôn ước, lựa chọn con rể khác cơ chứ.”

Tạ Thù thở dài, so với hấn còn cảm thấy tiếc nuối hơn.

Sau khi Vệ Ngật Chi biết được chuyện này mới hiểu được dụng ý của Tạ Thù, không thể động tới thế lực sĩ tộc phía nam, nhưng trên phương

diện đạo đức vẫn có thể lên án. Để người nhà họ Mục ra mặt đòi công bằng sẽ tốt hơn để Tạ Thù từ chối thẳng thừng.

“Thảo nào cứ kiên quyết đòi tới Ninh Châu, làm mình còn tưởng rằng vì nhạc sư kia....”

Phía tây bắc Ninh Châu giáp với đất nước Thổ Dục Hồn, Vệ Ngật Chi nghĩ như thế cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Hẳn lắm lắm bầu bong liền nhăn mày, tự nhiên quản chuyện này làm gì, Tạ Thù vì ai mà tới nơi này thì có liên quan gì tới hẳn.

Mục Tư Trân là một người nặng tình cảm, nghĩ tới cảnh người yêu từng thề non hẹn biển nay sắp thành thê tử của người khác, bản thân lại bất lực, chẳng mấy ngày sau nghĩ nhiều thành bệnh, ốm không dậy nổi.

Chuyện này khiến Mục Xung tức nổ đom đóm mắt, Thừa tướng năm lần bảy lượt chèn ép nhà họ Mục, đúng là khinh người quá đáng! Nhưng ông ta lại chẳng làm gì được, bất luận là nhà họ Tạ hay nhà họ Lục, ông ta đều không thể dây vào.

Ông ta vắt óc suy nghĩ, cuối cùng lại nghĩ tới Vũ Lăng vương.

Ông ta có hai người con gái, trước kia khi có ý định kết thông gia với nhà họ Vệ đã định để hai người con gái này cùng gả cho Vũ Lăng vương, như vậy cho dù trường nữ bất hạnh sớm qua đời hoặc không có con nối dõi thì con gái thứ hai của ông cũng có thể tiếp tục mối liên kết thông gia đó.

Thời gian vừa qua ông ta cũng nghe nói tới chuyện hai nhà Vương Vệ có ý định kết thông gia, nhưng sau đó nghe nói Thừa tướng ở giữa gây khó dễ, sau đó kết cuộc như thế nào thì không rõ. Nhưng dù sao Vũ Lăng vương còn chưa thành thân thì vẫn còn hi vọng, nếu như có thể bám víu vào cây đại thụ này, cũng có thể đòi lại công đạo cho đứa con trai yêu của ông ta.

Càng nghĩ càng phẫn chấn, ông ta lập tức phái người gọi con gái út Mục Diêu Dung tới, không biết người hầu thông báo thế nào mà Mục Diêu Dung lại chạy đi tìm Thừa tướng.

Mục Diêu Dung cũng chẳng phải tiểu thư khuê các thanh lịch gì cho cam, xuất thân là con nhà tướng lại được cưng chiều quá mức nên làm việc gì cũng tự theo ý mình. Nàng thấy phụ thân buồn phiền, ca ca đau ốm thì cực kỳ tức giận, lúc này xông tới chỗ Tạ Thù đòi công đạo.

Tạ Thù chưa cho Hoàng đế được thư thái ngày nào, đến Ninh Châu rồi vẫn còn nắm giữ triều chính ở đô thành, lúc này đang xử lý chính sự. Ngoài cửa có Mộc Bạch canh giữ, trái phải còn có hộ vệ nhà họ Tạ, vậy mà Mục Diêu Dung lại không hề e sợ, xông thẳng tới trước cửa, há miệng quát: “Ta muốn gặp Thừa tướng.”

Tạ Thù nghe thấy tiếng la, vòng qua bình phong đi ra ngoài, liền thấy người trước mặt.

Đó là một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, tóc buộc đơn giản, dùng hoa cài đầu, áo cánh màu vàng nhạt, bên hông cài ngọc bội, phục trang phức tạp nhưng lại không hề làm mờ đi dung mạo rực rỡ của nàng. Mi mỏng lướt qua, sống mũi thẳng tắp, môi đỏ như son, nghe đồn đó là tướng mạo con, chỗ cằm trắng rất trắng mà chỗ cằm đỏ lại rất đỏ.

“Cô nương là...”

Mục Diêu Dung liếc mắt lướt từ trên xuống dưới đánh giá Tạ Thù, sau đó mới hành lễ: “Ta là con gái của Thứ sử Ninh Châu, Mục Diêu Dung, Thừa tướng dung mạo tuấn mỹ chẳng nhẽ lại không cưới được thê tử? Vì sao còn nhọc lòng tới tranh giành tình cảm với gia huynh ta?”

Tạ Thù không ngờ nàng nói thẳng như vậy, cũng hơi giật mình.

Đúng lúc đó, Vệ Ngật Chi đi từ phía hành lang tới: “Bản vương định tới quân doanh một chuyến, Tà tướng có muốn đi cùng không?”

Hắn mặc hồ phục, tóc búi gọn gàng, hông đeo trường kiếm, dáng người thon dài lại càng thêm cao ngất, hình tượng này không thể so sánh với dáng vẻ tao nhã lịch sễ của hắn khi ở Kiểng Khang nhưng hiển nhiên lại rất thích hợp với hắn. Ngay cả Tà Thù cũng không kìm được mà nhìn hắn vài lượt.

“Vũ Lăng vương chờ một chút, bản tướng phải đi thay y phục đã.” Tà Thù quay đầu, định bảo Mục Diêu Dung quay về, đã thấy nàng nhìn Vệ Ngật Chi đến gần người, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Lúc này Vệ Ngật Chi mới chú ý tới Mục Diêu Dung, cũng hơi choáng ngợp trước dung mạo của nàng. Hắn từng gặp qua không ít người, dung mạo của Tà Thù đã ít người sánh kịp, không ngờ lại còn có người đẹp hơn.

“Vị này là...”

Bấy giờ Mục Diêu Dung mới hoàn hồn, cuống quít hành lễ: “Diêu Dung bái kiến Vũ Lăng vương.” Nàng lén liếc nhìn hắn một cái, nhỏ giọng nhắc nhở: “Mục Hoa Dung là trưởng tử của thiếp.”

Vệ Ngật Chi hiểu ra, Mục Hoa Dung từng có hôn ước với hắn, nhưng tận đến khi nhiễm bệnh rồi qua đời hắn cũng chưa từng gặp mặt lần nào, may vẫn còn nhớ tên.

“Thì ra là thế.” Hắn có tâm lý muốn trốn tránh nên nói với Tà Thù: “Bản tướng ra ngoài chờ Tà tướng nhé.”

Mục Diêu Dung đã quên mất mục đích tới đây, thấy hắn rời đi, hồn cũng như đi theo luôn.

“Viễn sơn xuất tụ chi tư, kiêu nguyệt xuất vân chi mạo”, nàng đã sớm nghe nói dung mạo Vũ Lăng vương tuần nhã có một không hai trong thiên hạ, nhưng đến khi nhìn thấy vẫn rất ngỡ ngàng. Một người như thế, vốn sẽ trở thành phu quân của nàng...

Quân đội ở Ninh Châu đều dưới quyền của Vệ Ngật Chi, khoảng hai mươi vạn binh.

Tạ Thù và Vệ Ngật Chi mỗi người cưới một con ngựa, một trước một sau đi tới giáo trường, cờ quạt phần phật, lưỡi mác trang nghiêm, sau lưng là núi Thương mờ mịt, trước mắt là đại quân im phăng phắc.

Tạ Thù hăng giọng, bắt đầu bày tỏ lời thăm hỏi ân cần của Hoàng đế.

Nhóm binh tướng đều là thuộc hạ dưới trướng Vệ Ngật Chi, thấy quận vương lập chiến công hiển hách là thế mà phải chịu sự áp bức của Thừa tướng, vô cùng khó chịu, người người đều dùng ánh mắt soi mói nhìn Tạ Thù.

Có một phó tướng râu quai nón bỗng nhiên hô lớn: “Thừa tướng nói gì vậy, chúng thuộc hạ nghe không rõ, phiền ngài nói lớn một chút có được không?”

Tạ Thù đành phải nâng cao giọng, nhưng lại không thể thả lỏng cổ họng, nếu không sẽ lộ giọng nữ, khổ không kể xiết.

Nhưng phó tướng kia nhất quyết không tha: “Thừa tướng nói lớn một chút nữa đi, vẫn chẳng nghe rõ gì cả.”

Tạ Thù liếc mắt lướt qua, cười khẽ: “Bản tướng thấy người tai mắt không còn tinh nữa, chỉ e không thể tiếp tục làm phó tướng nữa rồi.”

Phó tướng kia giật mình kinh hãi, phần uất nói: “Ai bảo thuộc hạ tai mắt không tinh, rõ ràng là do Thừa tướng nói quá nhỏ.”

Tạ Thù cau mày: “Ừa, sao câu này người lại nghe rõ ràng đến vậy?”

Những người khác nín cười đến mức bả vai run lẩy bẩy, Vệ Ngật Chi bỗng đứng quát lớn: “Còn ra thể thống gì hả? Bản vương mới rời đi chưa đầy một năm, các người đều không tập trung rèn luyện!”

“Mặt tướng đáng chết!” Toàn bộ quân sĩ trước mắt đồng loạt quỳ xuống.

Tạ Thù len lén đến gần bên tai hăn chép miệng: “Cũng tại huynh oai quá đó mà!”

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn nàng, nhìn thấy gương mặt đầy ý cười kia liền thu hồi tầm mắt.

Khi trở lại Mục phủ thì trời đã sẩm tối, Mục Xung đã sớm chuẩn bị sẵn đồ ăn ngon chờ hai người.

Tạ Thù hơi mệt mỏi, khó tránh khỏi việc mất tập trung, Mục Xung lại hơn phân nửa thời gian ngồi nói chuyện với Vệ Ngật Chi, nàng cảm thấy chẳng có gì thú vị, không kìm được liếc mắt nhìn xung quanh. Vừa đảo qua một lượt đã thấy có người đang thập thò bên ngoài trường, nhìn kỹ, hóa ra là Mục Diêu Dung mới gặp hồi chiều. Tạ Thù thấy tầm mắt nàng ta cứ bám chặt lấy Vệ Ngật Chi liền heieur.

Vệ Ngật Chi không phát hiện ra Mục Diêu Dung ở đó nhưng hăn nghe ra được ẩn ý trong lời nói của Mục Xung.

Còn đang dây dưa hôn sự với nhà họ Vương, sao có thể đồng ý một mối hôn sự khác?

Lúc này Mục Xung sai người dâng rượu, Tạ Thù chỉ thấy Mục Diêu Dung mặc y phục người hầu bê bình rượu đi vào.

“Này... Diêu Dung, sao con lại tới đây? Mau ra ngoài!”

“Phụ thân thứ tội, vừa nãy con thấy tỳ nữ có vẻ không khỏe, không nỡ để nàng chịu khổ nên mới đến thay, giờ con xin cáo lui.”

Mục Diêu Dung rót cho Vệ Ngật Chi một chén rượu, liếc mắt lên nhìn hắn, dung mạo tuyệt diệu, không gì sánh nổi.

Tạ Thù ghen cười, diễn kịch, lại diễn kịch.

Vệ Ngật Chi nhìn Mục Diêu Dung, rõ ràng gương mặt này đẹp hơn, ấy vậy mà trong đầu hắn chỉ tràn ngập hình ảnh bóng lưng người nào đó ở giáo trường hồi chiều.

“Bản vương tử lượng không cao, hôm nay đến đây thôi.” Hắn đứng dậy đi ra cửa.

“Nếu đã vậy, bản tướng cũng về nghỉ đây, cảm ơn Thứ sử đã chiêu đãi.” Tạ Thù đi theo hắn ra cửa, mới đó đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

“Đi nhanh như vậy à?”

Mộc Bạch từ ngoài tới đón: “Vừa rồi Vũ Lăng vương mới lệnh cho Phù Huyền chuyển ra ngoài doanh trại ở rồi ạ.”

“Chẹp, hắn học tập ta đó mà, cũng trốn đi mất rồi.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Vệ Ngật Chi đi chuyến này, hơn nửa tháng sau Tạ Thù không trông thấy bóng dáng hẵn, nhưng Mục Diêu Dung có tới tìm nàng vài lần, lần nào cũng đều vì hôn sự của huynh trưởng. Dường như nàng ta cho rằng nếu thuyết phục được Tạ Thù buông tha cho mối nhân duyên này thì tất cả mọi chuyện đều được giải quyết.

Tạ Thù cảm thấy tâm tình thiếu nữ này rất thú vị, cho nên cũng không ngăn cản nàng ta. Nàng ta thấy vậy càng không kiêng nể, có lần thậm chí trực tiếp nói với Tạ Thù: “Nghe nói Thừa tướng không gần nữ sắc, vậy cần gì chậm trễ tuổi xuân cô nương nhà họ Lục, còn không bằng tặng cho gia huynh.”

Tạ Thù day day trán, với tính cách của nàng ta, nói được lời này cũng coi như quá dịu dàng rồi, ít nhất còn chưa nói thẳng là nàng thích đàn ông.

Haizz, với tính nết này, nếu Vệ Ngật Chi thực sự lấy nàng ta, lại thêm có Tương phu nhân, không biết trong nhà sẽ náo nhiệt tới đâu.

Đã tới cuối tháng chín, Vệ Ngật Chi vẫn ở quân doanh, Tạ Thù lại không chờ được, vì có chuyện quan trọng muốn bàn với hẵn.

Gần đây nước Tần có ý đồ với Thổ Dục Hồn, điều quân tới sát biên giới, ngay gần Ninh Châu. Quốc chủ Thổ Dục Hồn thỉnh cầu nước Tấn liên minh ngăn cản, tấu chương đã đưa tới tay Tạ Thù.

Tạ Thù có ý muốn gặp mặt quốc chủ Thổ Dục Hồn ngay tại biên thành nước họ. Nơi đó là giáp ranh biên giới ba nước, mà nàng lại thay mặt

Hoàng đế tới tuần tra biên ải, tương đương với việc đây là cuộc gặp gỡ giữa hai nước. Nước Tần thấy hai nước liên minh chắc chắn sẽ phải kiêng kị, không dám liều lĩnh.

Nàng cho rằng Vệ Ngật Chi bận chuyện quân sự, không rảnh quay về nên viết thư, sai Mộc Bạch viết thư mang tới quân doanh.

Ngay trong hôm đó Vệ Ngật Chi quay về, trên giày bám đầy bụi đất, có thể thấy được hãn đã luyện binh vất vả nhiều ngày.

Hãn ngồi trước mắt Tạ Thù, vừa mở miệng liền ngăn cả: “Như Ý không thể vội vàng như vậy, đệ chưa từng giao chiến với quân Tần, không biết bọn chúng gian xảo đến nhường nào. Nếu như bọn chúng có ý đồ, toàn quân bao vây, bắt đệ và quốc chủ Thổ Dục Hồn, vậy là mất nhiều hơn được.”

Tạ Thù nói: “Ta đã phái người điều tra tướng quân nước Tần, đó là Thạch Địch trời sinh đa nghi, chắc chắn hãn sẽ không mạo hiểm như vậy.”

“Ta hiểu đệ muốn không đánh mà đẩy lui quân địch, nhưng dù sao vẫn quá mạo hiểm, vẫn nên để ta đi thì hơn.

Hãn quyết định để bản thân tự đi, một phần là vì bị thuộc hạ dèm pha là nhát gan bị Thừa tướng áp bức, Tạ Thù lại nói: “Vậy ta đi cùng huynh.”

Vệ Ngật Chi vẫn từ chối như cũ: “Không cần, nhân cơ hội này, ta tránh mặt Mục Diêu Dung cũng tốt.”

“Vậy được rồi.” Tạ Thù thở dài: “Người ta cũng là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, sao huynh lại không để mắt tới chứ?”

Vệ Ngật Chi thản nhiên đáp: “Không tiếp xúc nhiều nên vậy.”

“Ừm, vẫn là Lạc Tú kia tính tình dễ chịu, hai người cũng đủ thân thiết.”

“Như Ý quan tâm hôn sự của ta quá.” Hãn bỗng nhiên đứng dậy ra ngoài, dường như có vẻ không vui.

Tạ Thù ảo nảo vỗ vỗ miệng: “Lắm mồm lắm miệng.”

Sau cuộc gặp mặt, Tạ Thù gửi tấu chương trình báo cho Hoàng đế ở xa, lại nghĩ viết quốc thư gửi quốc chủ Thổ Dục Hồn. Sau hơn nửa tháng mới có thư phúc đáp, nói quốc chủ đã khởi hành, chậm nhất là một tháng nữa sẽ tới biên thành.

Vệ Ngật Chi chọn ba vạn binh mã đợi ở biên giới Ninh Châu chờ đợi sẵn sàng bất cứ lúc nào, lại chọn một vạn binh mã theo mình tới biên thành Thổ Dục Hồn trước.

Ngày đó xuất phát, Tạ Thù đích thân đưa tiễn mười dặm, muốn chứng minh bản thân cũng không phải hạng người sợ chết, cũng thể hiện bản thân không hề có địch ý với Vũ Lăng vương, đối xử chân thành tình nghĩa.

Lúc này, sức khỏe Mục Tư Trân đã khá hơn nhiều, hãn có tới gặp Tạ Thù một lần, vẫn lời nói như trước, rầu rĩ như cũ.

Tạ Thù vô cùng sốt ruột, sao cả nhà này chẳng ai dám tới nhà họ Lục gây sự vậy? Rõ ràng các người là người có lý cơ mà!

Phiền nỗi nàng lại không tiện nói thẳng, Mục Xung cũng không cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ của nàng nên tuyệt đối không thể để họ biết được ý đồ của bản thân. Nàng chỉ có thể nói bóng nói gió, ý trong lời nói như vậy mà nhà này chẳng ai hiểu cả.

Thôi được rồi, bản tướng sẽ ở phía sau giúp các người vậy.

Cũng may còn có một Mục Diêu Dung, cứ ba ngày hai bận tới tìm Tạ Thù nói lý lẽ. Tạ Thù rõ ràng mượn nước đẩy thuyền, lén lút nói với nàng: “Bản tướng có ý kiến thế này, chỉ sợ người không dám làm.”

Mục Diêu Dung liền nói ngay: “Thừa tướng cứ nói, chỉ cần có thể giúp gia huynh toại nguyện, không có việc gì Diêu Dung không dám làm.”

“Tốt lắm, người đi viết một phong thư cho Lục Trường, muốn mắng thế nào thì mắng, tóm lại phải khiến ông ta nhận thức được bản thân ông ta là kẻ bội ước trước. Dù sao người cũng là con gái, hãn không thể tính toán với người, nếu có bị phụ thân người phát hiện, cùng lắm cũng chỉ bị mắng một trận mà thôi.”

Mục Diêu Dung suy nghĩ một lát, vỗ tay nói: “Được, cứ làm như vậy đi!” Nàng đứng dậy đi vài bước rồi lại buồn bực quay đầu: “Vì sao Thừa tướng lại chịu giúp ta?”

Tạ Thù nhắm mắt, ra vẻ cảm động: “Ta cảm động trước sự cố chấp của người.”

Mục Diêu Dung rất vui vẻ, nàng càng muốn cố chấp, cố chấp đến khi nào Vũ Lăng vương cảm động mới thôi!

Lời này cũng không thể tùy tiện nói ra, vì muốn được Vũ Lăng vương yêu thích, nàng còn viết thư cho một người thân ở thành Kiến Khang để tìm hiểu.

Tin tức mà Hoàn Đình phỏng đoán trước kia tuy rằng giấu kín nhưng vẫn bị một vài công tử thế gia truyền bá, trong đó có thân thích của Mục Diêu Dung.

Khi lá thư truyền tin tới tay Mục Diêu Dung, cái miệng nho nhỏ của nàng mở to đến mức gần như có thể nuốt được cả nắm tay của chính mình.

Một người như Vũ Lăng vương sao có thể thích đàn ông cơ chứ, cho dù có thích đàn ông cũng chắc chắn không thể dây dưa với đối thủ của mình, cho nên nàng tuyệt đối không tin điều này!

Gặp mặt ở biên thành chỉ là hình thức nhưng Vệ Ngật Chi điều động binh mã như thế khiến người ta cảm giác như việc này là thật.

Thạch Địch từng là bại tướng dưới tay Vệ Ngật Chi, khi biết hãn xuất hiện ở đây thì thể xác lẫn linh hồn dường như bị hao tổn ba phần, lại nghe tin Thừa tướng nước Tấn cũng đang ở Ninh Châu, như vậy hai nước kia đã sớm kết thành đồng minh, càng nghĩ càng thấy chột dạ, lúc này liền sai người nhanh chóng hỏa tốc về bẩm báo Tần đế, chờ đợi phân phó.

Nước Tần vốn có mưu đồ xâm chiếm Thổ Dục Hồn từ lâu, vốn cũng không trông cậy vào một trận chiến là có thể đạt được, thấy thời cơ không thuận lợi, cũng quyết đoạn lui binh, chờ đợi thời cơ.

Quốc chủ Thổ Dục Hồn thấy mọi việc đã ổn định lại, cảm thấy tất cả đều nhờ có Vũ Lăng vương, hạ lệnh mở tiệc rượu, lại sai ca vũ tới vừa múa vừa hát để khoản đãi hãn.

Tạ Thù nhận được tin này cũng rất vui vẻ, liền viết tấu chương bẩm báo Hoàng đế, lại đem chuyện này đều nói thành công lao của Hoàng đế, khuếch đại sự tồn tại của ông ta trở nên vô cùng vinh quang.

Gần đây Thái hậu không khỏe, Hoàng đế vô cùng buồn phiền, khi nhận được tấu chương này, tâm tình cũng dễ chịu hơn nhiều.

Khi Thừa tướng không hoành hành ngang ngược thì vẫn là một chàng thanh niên không tồi.

Một tháng sau, đã đến cuối thu, cuối cùng Vệ Ngật Chi cũng trở về.

Tạ Thù vì muốn thể hiện phong thái, lại vui vẻ chạy tới nghênh đón, còn ở trước mặt mọi người nói rất nhiều lời văn vẻ để cả ngọị khiến Vệ Ngật Chi nghe mà nổi hết cả da gà.

Mục Xung thấy Vũ Lăng vương lại lập chiến công, càng thêm kích động, hận không thể lập tức nhảy phắt ra gọi con rể, vì thế lại tính toán tìm thời cơ nhắc chuyện hôn sự với hắn.

Mục Diêu Dung cũng lén lút lẫn vào trong đội ngũ nghênh đón, thấy Thừa tướng ca ngọị Vũ Lăng vương như vậy, không khỏi nhăn mày.

Vũ Lăng vương không thể có khả năng thích đàn ông, nhưng ai nấy đều biết Thừa tướng thích đàn ông, hắn lại có dung mạo nữ tính như thế, không phân biệt giới tính, nếu hắn có ý định dụ dỗ Vũ Lăng vương...

Nàng hằm hằm xiết chặt khăn tay, Thừa tướng giỏi lắm, trước cướp chị dâu nàng, giờ lại giành anh rể của nàng, thật quá đáng!

Vệ Ngật Chi hiển nhiên muốn né tránh cha con họ Mục, sau khi trở về Ninh Châu liền đến ở trong nhà của một phó tướng, ngay cả khi có việc cần gặp Tạ Thù cũng mời nàng tới nơi đó.

Phía sau trạch viện của phó tướng có một khoảng đất lớn, trồng rất nhiều trúc hương, đẹp không sao tả xiết. Tạ Thù nhận lời tới đó, chỉ thấy Vệ Ngật Chi mặc y phục màu đen ngồi trên chiếu, cầm tờ giấy không biết đang nhìn gì. Đã hơn tháng không gặp, có lẽ hắn đã quá vất vả, dường như đã gầy đi ít nhiều.

“Trọng Khanh gọi ta tới đây có chuyện gì vậy?”

Vệ Ngật Chi ngẩng đầu liếc nhìn nàng: “Chuyển hộ đồ giúp đệ thôi.”

“Hở, là gì thế?”

Hắn huơ huơ tờ giấy trong tay: “Khi quốc chủ Thổ Dục Hồn mở tiệc khoản đãi, ta đã gặp ân nhân của đệ. Lúc ta đi, hắn đưa tờ giấy này cho ta, nói là phổ một khúc nhạc cho Thừa tướng, nhờ ta đưa cho người.”

“Thật ư?” Tạ Thù vô cùng vui vẻ: “Hiện giờ hắn thế nào? Có ổn không?”

Vệ Ngật Chi không mặng không nhạt đáp một câu: “Cũng không tệ.”

Tạ Thù đón lấy tờ giấy, thờ dài: “Quà quý thật đấy, nhưng tiếc rằng ta không biết phổ nhạc, nên làm thế nào bây giờ?”

Vệ Ngật Chi đáp: “Ta không đánh đàn trúc, nhưng âm luật tương thông, có thể dùng đàn cổ thay thế cũng được, có cần ta đàn cho đệ nghe không?”

“A, thế thì tốt quá.” Tạ Thù gật đầu lia lịa.

Vệ Ngật Chi sai Phù Huyền mang đàn cổ tới, thử vài âm rồi mời Tạ Thù ngồi xuống.

Tạ Thù cũng ngồi xuống chiếu, nhìn hắn cúi đầu, gương mặt nghiêm trang nhìn khúc phổ, lại vươn ngón tay thon dài lướt qua dây đàn, bỗng nhiên trong lòng cảm thấy bội phục.

Đôi tay ấy có thể giương cung bắn trăng, có thể múa bút thành thơ, lại cũng có thể vuốt dây đàn, thật sự giỏi hơn nàng không biết bao nhiêu lần.

Vệ Ngật Chi vừa đánh đàn, vừa cẩn thận lắng nghe âm điệu.

Lúc bắt đầu hơi khó hiểu, phảng phất giống như trông thấy thời thơ ấu khốn khổ không thể chịu nổi của một người thanh niên, là nỗi u oán triền miên, là nỗi bi thương không ngớt, nhưng sau đó đột nhiên trở nên trong sang, như được gặp lại người quen cũ, lại giống như vui sướng khi có hi

vọng, sau đó lại róc rách như dòng chảy, chậm rãi như mây bay, muốn nói lại thôi, lại không kìm nén được, giống như một người đắm chìm trong bể tắc, kiên quyết ngừng lại, rồi lại nhớ tới tuổi xuân sang lạn, lại cảm thấy vui sướng, đến khi rời đi trong lòng mây đen dày đặc, trăm mối lo lắng, tuy rằng bình thản nhưng lại hàm chứa tâm sự tương tư đến khắc cốt ghi tâm...

“Cạch” một tiếng, Vệ Ngật Chi ngừng lại.

Tạ Thù đang rung đùi thưởng thức đột nhiên bưng tỉnh: “Hả? Hết rồi à?”

Vệ Ngật Chi quay đầu nhìn nàng: “Đệ cảm nhận được điều gì?”

“Hả... Rất dễ nghe.”

Vệ Ngật Chi xiết chặt nắm tay: “Ta đàn xong rồi.”

“À, được, cảm ơn.” Tạ Thù đi tới, cầm lấy khúc phổ, cẩn thận cất vào trong tay áo.

“Đúng rồi, huynh còn chưa nói với ta chuyện gặp gỡ ở Thổ Dục Hồn, huynh và quốc chủ bọn họ đã thương nghị được những gì rồi?”

Vệ Ngật Chi giống như không nghe thấy, ngẩn người nhìn nơi khác.

“Trọng Khanh, Trọng Khanh?” Tạ Thù vươn tay huơ huơ trước mặt hắn.

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên đứng dậy, nhúu mày trừng mắt nàng, giống như vô cùng cău giận nhưng không thể bộc phát, từng từng bước tiến lại gần nàng.

Tạ Thù thấy hắn như vậy thì bất ngờ, liên tục lui về phía sau, đến khi lưng chạm vào thân trúc mới dừng lại.

“Huynh làm sao vậy?”

“Chẳng sao cả.” Vệ Ngật Chi đi lwots qua.

Tình hình khó hiểu như vậy, xem ra phải thăm dò xem lúc hăn ở Thổ Dục Hồn đã gặp chuyện gì nên mới kích động như vậy. Tạ Thù vội vàng tìm cố chuồn mất.

Vệ Ngật Chi lặng lẽ đứng một lúc lâu, trong lòng chất chứa nhiều cảm xúc quay cuồng không thôi, chỉ cảm thấy vừa phẫn nộ vừa rầu rĩ, lại nhìn cây đàn cổ kia, càng nhìn càng thấy chướng mắt.

Hăn mạnh mẽ rút trường tiên[1] bên hông, hung hăng quất một nhát, đàn cổ gãy thành hai nửa.

[1] Tiên: roi

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Bên phía Thổ Dục Hồn thì không có vấn đề gì, nhưng quốc chủ người ta hiểu lầm, cảm thấy Thừa tướng truy hỏi như vậy chắc chắn là Vũ Lăng vương còn chê bản thân chiêu đãi chưa đủ tốt, lại đưa một số lượng lớn hoàng kim và ngựa khỏe tới tạ ơn.

Tạ Thù đúng là một Thừa tướng tốt, không đem ngựa tốt về cho nhà họ Tạ mà rất chí công vô tư sung quân doanh.

Còn về phần hoàng kim, nặng như vậy thôi thì cứ để Tạ gia cố hết sức bảo quản đi.

Mục Diêu Dung không hổ danh là có một phần nghìn phong độ của Tương phu nhân, quả nhiên viết thư mắng chửi Lục Trùng té tát. Tạ Thù không được đọc qua bản thảo nhưng Lục Trùng lại viết thư cho nàng chủ động nhắc tới việc con gái nhà mình đã có hôn ước, chứng tỏ đã bị kinh hãi không ít.

Nàng nhân cơ hội hồi âm, khéo léo từ chối việc thành thân, lấy lý do từ danh dự cá nhân đến danh tiếng gia tộc có thể bị tan vỡ, cuối cùng thậm chí còn tăng lên đến trình độ địa nghĩa đất nước... nếu để nước khác biết được đại Tấn có một Thừa tướng chiếm đoạt vợ của người khác thì tất cả sẽ cười nhạo nước Tấn không có đạo đức, ngay cả Hoàng đế cũng không thể tránh khỏi liên can.

Bên phía Hoàng đế cũng nhanh chóng truyền mật hàm cho Lục Trùng, đau xót biểu lộ ông ta không muốn làm quân chủ một nước không có đạo đức để hấn cân nhắc.

Lục Trừng không nhắc lại chuyện thành thân nhưng cũng không nói từ bỏ, chỉ viết thư xin lỗi Mục Xu, thuận tiện “ca ngợi” con gái Mục Xu một phen.

Mục Tử Trân biết tin, sức khỏe nhanh chóng khôi phục, lại biết Tạ Thù đã từ chối việc thành thân, vội vã muốn tới cảm ơn nhưng Mục Diêu Dung khuyên hẳn nên nghỉ ngơi cho khỏe hẳn, sau đó chủ động thay hẳn đến chỗ Tạ Thù tạ ơn.

Mới vừa đến chỗ ở của Thừa tướng, cách tầng tầng cây lá truyền tới giọng nói của Tạ Thù: “Tương lai Trọng Khanh còn phải thấy ta dài dài, còn nói là ta đắc tội huynh, đáng vẻ huynh ngày đó thật sự rất đáng sợ, rốt cuộc là làm sao?”

Mục Diêu Dung lén lút ngó đầu nhìn vào, thấy Thừa tướng và Vũ Lăng vương sóng vai ngồi trong lương đình bên cạnh ao, một người thản nhiên cười nói như gió xuân, một người sắc mặt tĩnh lặng nhưng rõ ràng là có ý né tránh.

Hai nhân vật đặc biệt lại ngồi chung một chỗ lại càng thêm đặc biệt, trong lòng nàng sớm có nghi ngờ, đương nhiên sẽ nghĩ rằng: quả nhiên Thừa tướng dụ dỗ Vũ Lăng vương!

Nàng vội vã rời đi, càng nghĩ càng thấy không cam lòng, sắc đẹp của nàng có một không hai, người khác nhìn thấy không khỏi choáng ngợp, vậy mà người đàn ông của nàng lại bị một tên gian ninh mưu đồ cướp đoạt!

“Người muốn làm nữ tử đúng không, vậy ta sẽ giúp người một tay!” Nàng hăm hăm ngắt đứt một đóa hoa mọc ngay bên cạnh.

Từ khi Tạ Thù đến Ninh Châu, thời gian nhàn nhã hơn ở Kiến Khang rất nhiều, mỗi ngày sau giờ Ngọ sẽ đều chợp mắt một lát, lúc này đều có Mộc Bạch và hộ vệ bảo vệ nghiêm ngặt.

Mục Diêu Dung tự mình bê tới một đồng lễ vật để cầu xin được gặp mặt, nói gia huynh cảm tạ Thừa tướng, bảo nàng nhất định phải tặng lễ vật báo đáp.

Dù sao người ta cũng là chủ nhà, Mộc Bạch không còn cách nào khác đành vào thông báo.

Tạ Thù đang mông đệp lại bị quấy rầy nên rất khó chịu nhưng cũng không tiện nổi giận với cô gái nhỏ, chỉ có thể lơ mơ đối phó.

Mục Diêu Dung mang quà vào xong cũng không vội vã rời đi, từ bên trong khay quà lấy ra một bình rượu nhỏ, nói đây là rượu ngon Tây Vực, vì muốn cảm tạ đại nghĩa cứu giúp của Tạ Thừa tướng nên nhất định phải tự mình rót mời nàng một chén.

Giữa trưa lại muốn mời rượu, tuyệt đối không phải chuyện tốt, huống hồ một thiếu nữ xinh đẹp như nàng ta lại vào phòng một “người đàn ông” như nàng uống rượu.

Tạ Thù sinh nghi, muốn xem nàng ta định giở trò quỷ gì, thản nhiên đồng ý.

Uống rượu là bài học bắt buộc khi trở thành đàn ông, nàng đã sớm tu luyện đến trình độ thượng thừa, chắc chắn không cần lo lắng.

Mục Diêu Dung đâu phải muốn uống một chén, rõ ràng là muốn chuốc say nàng. Tạ Thù cũng thỏa mãn ý muốn của nàng ta, uống mấy chén rồi hô một tiếng “say rồi”, nghiêng đầu ngã gục trên giường nằm bất động.

‘Thừa tướng? Thừa tướng?’

Mục Diêu Dung gọi vài tiếng, phát hiện nàng ngủ say rồi, lén cười trộm, sau đó quay đầu lấy trang phục thiếu nữ được giấu trong đồng quà

tặng, nhanh chóng khoác lên người Tạ Thù, thậm chí còn điểm son cho nàng, muốn cho nàng chết nhục.

Nàng ta nghĩ rất đơn giản, Tạ Thù nói nàng ta là con gái, lại còn trẻ tuổi, Lục Trường đã không tính toán với nàng ta, nàng ta cũng sẽ lợi dụng điểm này vì Tạ Thù cũng chẳng thể làm gì nàng ta được.

Hừ, rõ ràng là đàn ông mà còn muốn dụ dỗ Vũ Lăng vương ư? Phải để tự bản thân người hiểu rõ người vĩnh viễn không thể trở thành con gái!

Tạ Thù vẫn tùy ý để cho nàng ta làm việc, mãi đến tận khi nàng ta rời đi mới mở mắt ra, vội vã nhảy xuống giường, ngồi xuống trước gương liền nổi giận.

Còn nói Mục Diêu Dung tính tình đơn thuần, đây không phải đơn thuần, rõ ràng là chiều quá sinh hư! Mục Xu yêu chiều con gái quá mức, quả nhiên coi trời bằng vung!

Nàng mạnh mẽ ném gương đồng xuống đất vỡ toang, bên ngoài lập tức có tiếng Mộc Bạch hỏi dò: “Công tử sao vậy?”

“Không được phép đi vào!”

“Vâng!” Mới vừa đáp lại, Mộc Bạch lại nói: “Công tử, Vũ Lăng vương đến rồi.”

Tạ Thù kinh hoàng, vội vã lau đi vệt son trên môi, lại muốn cởi y phục nữ trên người ra, vậy mà càng gấp càng luống cuống tay chân, không thể nào tháo được thắt lưng, vội vã trốn sau tấm bình phong tiếp tục tháo.

Vệ Ngật Chi nếu không có chuyện gì sẽ không đến tìm nàng, nếu đã có việc thì dù có ngăn cũng không được.

Hắn vào phòng, thấy Tạ Thù không ở bên trong, liền gọi: “Tạ tướng vẫn còn chưa dậy ư? Bản vương có chuyện quan trọng muốn bàn.”

Tạ Thù vội vàng nói: “Ra ngay đây.”

Vệ Ngật Chi ngó đầu vào, thấy có người đứng sau bình phong, biết nàng đã rời giường liền tới gần vài bước: “Chuyện tuần tra biên giới Ninh Châu có thể kết thúc được rồi, hai chúng ta nấn ná ở đây mấy tháng, cũng nên về rồi phải không?”

“Không sai, nên về rồi, đợi ta nhận thư của Tạ Nhiễm xong, xác nhận chuyện Lục Trùng đã sắp xếp thì có thể về.”

“Cũng tốt.” Vệ Ngật Chi vẫn chưa phát hiện được điều bất thường, xoay người thì chợt thấy sau bình phong lộ ra một vạt váy màu hồng, lúc này mới nghi hoặc, không tìm được vòng qua bình phong, vừa nhìn thấy đã choáng váng đứng sững người lại.

Cuối cùng Tạ Thù cũng cởi xong cái đai lưng chết tiệt, vừa mới cởi bộ y phục kia xuống, ngẩng đầu đã thấy hắn đứng ngay trước mặt, nhất thời sợ hết hồn.

“Cũng không biết ta đã làm gì đắc tội Mục Diêu Dung, nàng tạ lại dùng cách này sỉ nhục ta.” Nàng ném bộ nữ trang xuống đất, còn tức giận đạp hai cái: “Trước đây bị người ta cười nhạo giống con gái ta đã không cam lòng, không ngờ hôm nay lại bị sỉ nhục như vậy, thật là đen đủi!”

Vệ Ngật Chi không nói một lời, lui về phía sau vài bước, hoảng hốt rời đi, ngay cả Tạ Thù gọi hắn cũng làm như mắt diếc tai ngơ.

Dù sao việc này cũng vô cùng mất mặt, nhưng nếu làm náo loạn sẽ khiến mọi người đều biết, ngược lại sẽ khiến mọi người sinh nghi. Nhưng việc làm này của Mục Diêu Dung đã khiến Tạ Thù vô cùng tức giận, nàng gọi Mộc Bạch đi khiển trách Mộc Xu, nói hắn không biết dạy con, ngay cả

khi nàng và Vũ Lăng vương đang bàn chuyện quan trọng cũng dám xông vào, khiến Vũ Lăng vương khó chịu.

Mục Xu sau khi biết tin cũng rất tức giận, gọi Mục Diêu Dung tới mắng một trận: “Con để Vũ Lăng vương khó chịu thì làm sao vi phụ có thể giúp con gả vào nhà họ Vệ? Haizz, vốn cho rằng con chỉ cần xuất hiện là có thể thành công, vậy mà Vũ Lăng vương lại chẳng để tâm, hẳn đã như vậy chứng tỏ đã vừa ý người nào đó, bây giờ con lại làm náo loạn như vậy, hẳn càng khó lòng coi trọng con!”

Mục Diêu Dung ngờ ngạc: “Con có xông vào phá bọn họ đâu!”

“Câm miệng! Còn dám ngụy biện, mau về phòng tự kiểm điểm đi.”

Mục Diêu Dung không ngờ bị phụ thân mắng như vậy, khóc lóc chạy đi. Mục Xu ngồi bên cạnh bàn thờ dài, nếu tiếp tục như vậy, chỉ e việc kết thân với nhà họ Vệ sẽ chỉ là mơ mộng hão huyền.

Rốt cuộc Tạ Nhiễm cũng gửi tin tới, nói chuyện ở Kiến Khang đã sắp xếp xong xuôi. Tạ Thù đã sớm không muốn ở lại nơi này, lúc này gọi người đi thông báo Vệ Ngật Chi, bảo hẳn chuẩn bị khởi hành.

Mục Tử Trân đặc biệt tìm cơ hội tới gặp Tạ Thù nói lời từ biệt, so với một người tính tình nóng vội như Mục Xu hay không biết chừng mực như muội muội thì hẳn là người ôn hòa nhất nhà họ Mục, tuy là võ tướng nhưng lại càng giống văn sĩ hơn.

“Nghe nói xá muội xông vào phòng Thừa tướng, xin Thừa tướng đại nhân không chấp tiểu nhân. Muội ấy nhỏ tuổi nhất, gia mẫu mất sớm, phụ thân lại vẫn chưa tái giá, ít được dạy bảo, thật ra cũng phần do ta chưa làm tròn trách nhiệm huynh trưởng.”

Tạ Thù cười cười, không tỏ rõ ý kiến.

Mục Tử Trân lại nhắc tới chuyện kết thân rồi nói lời cảm ơn, vén vạt áo quỳ xuống lạy: “Thừa tướng từ chối việc kết thân với nhà họ Lục, tại hạ thật sự cảm tạ đại ân này, đa tạ Thừa tướng đã tác thành.”

Tạ Thù đỡ hăn lên: “Bản tướng không phải là người chân tình, không sánh được với Mục công tử, sau nay hi vọng chuyện tốt của Mục công tử thành công, chắc chắn phu thê ân ái, vì lẽ đó con gái của Lục Trường gả cho công tử vẫn đáng tin cậy hơn.”

“Thừa tướng nói đùa rồi, Thừa tướng phong phạm như vậy lại ngồi trên cao, chẳng qua vô tình mà thôi, nếu có ý muốn, chắc chắn sẽ sớm có giai nhân vừa ý.”

Tạ Thù không biết trả lời sao, ta dù có lòng cũng không có cách nào hoàn thành được....

Đến ngày xuất phát, Mục Diêu Dung nhốt mình trong phòng khóc than.

Lần này từ biệt, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại Vũ Lăng vương, lại phụ thân nói không có hi vọng gả cho hăn, càng thêm đau lòng, khóc đến sưng cả mắt.

Tạ Thù trước khi lên xe, nói với Mục Xu: “Ngay cả một đứa con gái mà Thứ sử cũng không dạy dỗ, sao có thể nói tới chuyện quốc gia đại sự? Xem ra bản tướng điều người tới Ninh Châu là một việc làm mạo hiểm, sau này cũng không dám thăng chức cho người nữa.”

Mục Xu nghẹn họng, hộc máu ra năm liệt ba ngày.

Đã vào cuối thu, từ Ninh Châu trở về, một đường dần dần không còn phong cảnh sinh động như trước, khí trời cũng càng lúc càng lạnh.

Vệ Ngật Chi cũng đã lâu không tới gặp nàng, Tạ Thù thỉnh thoảng lên xe hăn bàn chuyện, hăn cũng không nhìn nàng, còn thường xuyên ngăn người không chú ý.

Nhiều lần như vậy, Tạ Thù không tìm được, cứ nghĩ mãi, cũng chỉ có một khả năng.

“Trọng Khanh, có phải huynh để ý Mục Diêu Dung rồi không?” Nhắc đến chuyện nàng phá hoại nhân duyên của hăn, trong mắt nàng, Mục Diêu Dung còn kém xa Vương Lạc Tú, nhưng Mục Diêu Dung lại được sắc đẹp khuynh thành tuyệt sắc, rất có thể Vệ Ngật Chi đã động lòng.

Vệ Ngật Chi lắc đầu, cúi đầu đọc sách.

“Vậy sao huynh cứ ngơ ngẩn mất hồn như vậy?” Tạ Thù nhìn ngoài xe thở dài: “Nếu quay về, Tương phu nhân phát hiện huynh như vậy, chắc chắn sẽ cho rằng ta giở trò, chẳng phải sẽ hận chết ta ư?”

Vệ Ngật Chi bóp chặt cuốn sách, ta cũng hận đệ...

Thời tiết đã vào đầu đông, đoàn xe tới quận Vũ Lăng, lúc này Vệ Ngật Chi mới chủ động nói chuyện với Tạ Thù: “Tạ tướng có muốn qua Vũ Lăng phủ chơi vài ngày không?”

Tạ Thù đứng ngoài xe, nhìn về phía bắc xa xa, lắc lắc đầu.

Phía bắc quận Vũ Lăng chính là Kinh Châu, nàng không muốn nhớ tới.

Vệ Ngật Chi cũng đoán được vài phần, lại nhớ đến khúc phổ của nhạc sư kia, tâm tình lại thêm phức tạp.

Đến địa giới Giang Châu, mới phát hiện ra lần này đi đã quá nửa năm.

Tạ Thù nhớ lúc mới xuất phát thì nóng đến mức mất cả tri giác, mà giờ trên người thì buộc chặt áo choàng, vô cùng cảm khái, nói với Vệ Ngật Chi: “Hành quân đánh trận thật chẳng dễ dàng gì, ta càng ngày càng bội phục huynh.”

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên thò người ra ngoài, lệnh phu xe dừng lại, muốn nói lời từ biệt với Tạ Thù.

Tạ Thù rất ngạc nhiên: “Huynh muốn đi đâu?”

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn nàng: “Tới Cối Kê cầu thân.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Chuyện Vệ Ngật Chi muốn cầu hôn đã được hãn suy nghĩ tường tận.

Hãn không ngờ bản thân mình lại là kẻ mắt cao hơn đỉnh đầu[1], lần đầu tiên tương tư, không ngờ đối tượng nảy sinh tình cảm lại là một người đàn ông.

Càng lúc hãn càng hi vọng Tạ Thù là nữ, song hành với ý muốn đó thì hãn cũng muốn nhanh chóng cắt đứt, hoàn toàn kết thúc mối duyên nghiệt này.

Trời đã bắt đầu đổ tuyết, hãn dừng lại nghỉ chân ở dịch trạm, đến bên cửa sổ trông về phía xa, cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Không ngờ cuối cùng lại phải đi đến bước đường thành thân này, nhưng lại vì một người tên Tạ Thù làm cho hãn không thể lui bước.

Phù Huyền từ bên ngoài đi vào, phui bông tuyết bám trên vai, cầm tín hàm trong tay trình lên: “Quận vương, Kiến Khang đưa thư tới, là thư hỏa tốc, dường như là việc quan trọng.”

Vệ Ngật Chi vội vàng đón lấy, sau khi đọc xong liền cau mày: “Thật chẳng đúng lúc gì cả, bệnh tình của Thái hậu đang nguy kịch, xem ra lúc này không thể bàn việc đón dâu rồi.” Hãn khoát tay. “Thông báo cho mọi người, ngày mai tuyết ngừng rơi thì nhanh chóng khởi hành trở về.”

Từ khi bọn họ ở Ninh Châu, sức khỏe của Thái hậu đã không được tốt, năm nay mùa đông tới sớm, lại rét đậm, bệnh tình của bà cũng tăng thêm.

Hoàng đế là người con có hiếu, trước kia ông ta dăng cơ khi còn nhỏ tuổi, đám thế gia danh môn như đám sài lang hổ báo, là Thái hậu đích thân buông rèm chấp chính, dùng cái uy của bản thân để xử lý công việc, có thể mới giữ được giang sơn này của ông ta.

Mắt nhìn thấy người mẹ có ơn dưỡng dục lại có ơn nâng đỡ cứ như vậy ngày một yếu dần, cả ngày yếu ớt nằm trên giường bệnh, trong lòng ông ta nóng như lửa đốt, ngày ngày lo lắng, đều phái người đi tìm lương y khắp cả nước.

Tuy Thái hậu lâm bệnh nặng không phải chuyện tốt nhưng lại rất có lợi đối với Tạ Thù, thời gian này không thích hợp cưới gả, nàng lại càng có thêm lý do khước từ hôn sự với nhà họ Lục, nhưng nếu muốn sau này nước giếng không phạm nước song, vẫn cần phải đi thêm một nước cờ.

Thời gian vừa qua Tạ Nhiễm đã đem nhược điểm của Lục Trường phóng đại lên, lại sắp xếp không ít người làm chứng, ít nhất có thể chứng minh Lục Trường tham ô. Tạ Thù lại làm như không biết chuyện gì xảy ra, chỉ kêu Đình úy ra mặt nghiêm khắc xét duyệt.

Thực ra chuyện này cũng không thể động tới gốc rễ của Lục Trường, nhiều nhất chỉ là đòn cảnh cáo ông ta mà thôi. Nhưng hiện giờ Hoàng đế đang trong trạng thái cực kỳ lo lắng, lại thấy chuyện này xảy ra thì nổi trận lôi đình, không nghĩ nhiều đã giáng chức ông ta.

Lúc này Tạ Thù mới ra mặt, tốt bụng cầu xin giùm cho Lục Trường, khiến lệnh trừng phạt được giảm phân nửa.

Lục Trường biết rõ là do nàng giở trò nhưng lại không có chứng cứ, không cam lòng chấp nhận sự thật, thầm chửi mắng đám quê kệch này vài lần trong lòng, lại nhớ tới đứa con yêu bị giết hại, giận dữ mà sinh bệnh, chỉ hô một tiếng “Thù lớn khó báo” rồi nằm ồm liệt giường.

Cũng là sinh bệnh, nhưng đám thế gia hiển nhiên là quan tâm Thái hậu hơn.

Thái tử nhân hậu, muốn đi tới chùa Quang Hóa trên núi Phúc Chu để cầu phúc cho tổ mẫu. Làm Thừa tướng, Tạ Thù cũng phải bày tỏ lòng thành, vì thế thỉnh cầu Thái tử cho đi cùng.

Tuy rằng ở nơi cửa Phật, chúng sinh ngang hàng nhưng dù sao nơi này cũng chỉ dành cho hoàng thân quốc thích, đám dân chúng đều bị cấm vệ quân chặn ở bên ngoài, chỉ có thể tha thiết ngóng từ xa.

Tạ Thù bước vào bảo điện hung vĩ, lập tức cảm giác có ánh mắt sắc bén như dao găm đâm thẳng vào thân mình, giương mắt nhìn qua, hóa ra hôm nay cũng có nhiều hoàng tử khác ở đây, trong đó có Cửu hoàng tử.

Đã hơn nửa năm không gặp, không ngờ Tư Mã Đình đã cao hơn rất nhiều, đôi mắt lạnh lùng trợn trừng nhìn nàng, xem ra nếu không phải dè chừng những người xung quanh thì hẳn đã xông lên xé xác nàng.

Tạ Thù làm ra vẻ như không phát hiện ánh mắt này, hành lễ với một vài vị hoàng tử, sau đó liền ngoan ngoãn đứng trong đội ngũ cầu phúc vì Thái hậu.

Hình thức cũng không có gì quá phức tạp, buổi lễ nhanh chóng kết thúc.

Tạ Thù hành lễ với Thái tử xin cáo lui trước, Tư Mã Đình đã lướt qua nàng đi ra cửa, vừa đi vừa nói chuyện với một vài vị hoàng tử khác rằng: “Không phải hôm nay Trọng Khanh ca ca về đến nơi hay sao? Chúng ta cùng đi đón huynh ấy đi.”

Tạ Thù nghe hẳn xưng hô như vậy, bỗng nhiên cảm thấy Cửu hoàng tử cũng có điểm đáng yêu, loại người như Vệ Trọng Khanh đâu phải ai cũng coi như là huynh đệ cơ chứ?

Khi vừa xuống núi thì trời lại bắt đầu đổ tuyết. Mộc Bạch canh giữ ở dưới chân núi, khoác cho nàng tấm áo choàng, nhỏ giọng nói: “Xe ngựa của Vũ Lăng vương đã vào thành, vẫn còn chưa tới Cối Kê.”

Tạ Thù gật gật đầu: “Đám hỏi không thành, thế lực Vương Vệ tạm thời sẽ không phát triển thêm, đi thông báo cho Nhiễm công tử thu lại kế hoạch đi.”

“Vâng.”

Vì có hoàng tử tới đây nên ven đường đều có cấm quân canh gác, những người dân sống gần đó đều được sơ tán. Tạ Thù ngẩng đầu nhìn trời, nói với Mộc Bạch: “Không đi xe nữa, ta đi bộ một lát.”

Đi thẳng về hướng nam, qua cầu Đông Môn và cầu Nam Doãn là đến Thanh Khê.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, rốt cuộc Tạ Thù cũng không còn hứng thú, đang định trèo lên xe thì xa xa truyền tới tiếng vó ngựa dồn dập, nàng quay đầu nhìn lại, cuối ngã tư đường có một người phóng ngựa mà đến, đến gần mới nhận ra đó là Vệ Ngật Chi.

Nhìn thấy có xe ngựa ở đó, Vệ Ngật Chi ghìm ngựa dừng lại, áo choàng phủ đầy tuyết.

Hắn nhìn Tạ Thù đứng trong mưa tuyết, trên hàng mi hay lông mày đều vướng bông tuyết, bốn phía bạc trắng, đôi môi kia lại càng thêm đỏ hồng rung động lòng người.

Nhìn nhau hồi lâu, vẫn là Tạ Thù lên tiếng chào đón hắn trước: “Vì sao Vũ Lăng vương lại về trước một mình vậy? Vừa rồi còn nghe Cửu điện hạ nói muốn đi nghênh đón huynh đó.”

“Gia mẫu có một số việc muốn bản vương về xử lý, cho nên phải về trước.” Vệ Ngật Chi không ở lại, nói xong liền phóng ngựa rời đi.

Tạ Thù cảm thấy lần này hẳn trở về đường như có tâm sự trùng trùng, chẳng lẽ vì tạm thời không thể cầu thân nên tiếc nuôi ư?

Không ngờ hẳn lại sốt sắng đến như vậy.

Vệ Ngật Chi vừa hồi phủ liền trông thấy Tương phu nhân phụng phịu ngồi trong đại sảnh, hiển nhiên đang chờ hẳn về.

Hắn vừa bước vào trong vừa cởi áo choàng: “Mẫu thân sao vậy, con về khiến người không vui ư?”

Tương phu nhân hừ một tiếng: “Không phải con gửi thư về nói sẽ tới Cối Kê cầu thân hay sao? Sao đã về rồi? Thái hậu bệnh nặng thì không thể đón dâu nhưng vẫn có thể tới đặt vấn đề, ấn định nhân duyên được kia mà!”

Vệ Ngật Chi ngồi xuống cạnh bà nói: “Con là Đại Tư Mã, nhận được tin rồi sao còn có thể tới Cối Kê chứ, chẳng phải sẽ bia để miệng, tiếng để đời hay sao?”

Tương phu nhân đành phải uất ức vò khăn.

Vệ Ngật Chi an ủi bà: “Lần này con thật sự có ý định thành thân, người còn sợ con đổi ý hay sao?”

“Thật ư?” Tương phu nhân nhanh chóng vui vẻ trở lại: “Nghe con nói như thế, thật đúng là đã bỏ được tảng đá trong lòng xuống rồi đó.”

Vệ Ngật Chi cười cười.

Chớp mắt một cái đã tới cuối năm, Thái hậu bệnh nặng, dân chúng cũng không tiện ăn uống chơi bời, trong đô thành gần như không hề có cảm giác chờ đón năm mới.

Tạ Thù dẫn bách quan nghe theo Thái tử cùng nhau ăn chay cầu phúc vì Thái hậu, nhiều ngày không biết tới mùi thịt, miệng thanh đạm vô cùng khổ sở. Vừa định kêu Mộc Bạch lén lút làm cho nàng ít thịt ăn thì Tạ Nhiễm đến, thần thần bí bí lôi từ trong tay áo ra một gói đồ bọc kín, đưa tới trước mặt nàng.

Tạ Thù mở ra liền thấy bên trong là một khối thịt nướng to, nước miếng ào ào chảy ra: “Thoái tật, gần đây ta nhìn người thấy người càng ngày càng anh tuấn hơn đây.”

Tạ Nhiễm đã tìm hiểu về tính nết Tạ Thù, chỉ cần không phải việc lớn thì nàng rất dễ nói chuyện, chỉ một túi băng đá, một khối thịt nướng đã có thể khiến nàng mặt mày hớn hờ.

“Thừa tướng thích là được rồi.”

“Thích chứ, thích chứ.”

Tạ Nhiễm nhân cơ hội đó nói: “Như vậy ta có thể thu lại những người đã giao cho Tạ Linh được không?”

Tạ Thù dừng lại: “Ông ấy lại làm sao?”

“Không sao.” Tạ Nhiễm mím môi nói. “Ta không thích trông thấy mà thôi.”

Tạ Thù buồn cười lắc đầu: “Trước kia tổ phụ từng nói với ta, cả nhà thúc tổ phụ đều rất khó đối phó, chỉ cần không phải việc đại sự thì cứ để kệ bọn họ thích làm gì thì làm đi, giữ sức mà làm chuyện lớn mới là điều quan trọng.”

Nói đến mức như vậy, Tạ Nhiễm chỉ có thể từ bỏ.

Nào ngờ, chỉ vài ngày sau, Tạ Linh đã gây ra chuyện lớn.

Tạ Nhiễm vội vã đi vào thư phòng Tạ Thù, vừa mở miệng đã oán trách: “Ngày đó Thừa tướng không nghe ta thỉnh cầu, giờ thì nhà họ Tạ đã bị Tạ Linh làm liên lụy rồi!”

Tạ Thù ngân ra: “Sao vậy?”

“Tạ Linh dẫn người đi thao luyện, nơi có sẵn thì không cần, lại ngang bướng muốn chạy trên đường lớn, hôm nay va phải cấm quân đi tìm thuốc quý cho Thái hậu, không chỉ làm hai vị đại phu bị thương mà còn làm hỏng dược liệu tốt nhất.”

“Cái gì?” Tạ Thù ảo não đứng dậy: “Bệ hạ rất quan tâm tới bệnh tình của Thái hậu, đạo này rất dễ nổi cơn thịnh nộ, đường thúc đúng là gây phiền phức cho ta rồi!”

Tạ Nhiễm uất hận nói: “Đã sớm nói người này không thể dùng, Thừa tướng không nên nhân nhượng với hắn như thế!”

“Thôi, lúc này có nói gì cũng vô dụng.” Tạ Thù về phòng đối quan phục: “Ta vào cung thỉnh tội với bệ hạ đây.”

Hoàng đế tức giận là chuyện có thể hiểu được, bệnh tình của Thái hậu đang ở thời điểm mấu chốt, đang cần tìm được lương y thuốc tốt, vậy mà Thừa tướng lại dung túng cho người thân làm hỏng việc đại sự.

Cho dù thao túng triều chính cũng không thể không coi ai ra gì như vậy, đúng là kẻ dưới mạo phạm người trên rồi còn gì!!!

Tạ Thù quỳ gối trong ngự thư phòng, luôn miệng nói xin lỗi.

“Giờ Tạ tướng mới biết có tội ư? Nếu Thái hậu có bề gì, người có chịu trách nhiệm được hay không?”

“Vi thần đáng chết.”

“Hừ, trăm không thể làm gì được Tạ tướng, nếu người còn có lương tâm thì ra ngoài điện vì Thái hậu mà quỳ vài canh giờ đi.”

Tạ Thù thở dài, bệ hạ lấy hiếu trị quốc, việc cho tới nước này, cũng chỉ có thể nhận tội.

Thời tiết âm u, dường như lại muốn đổ tuyết. Nàng vén vạt áo quỳ bên ngoài Ngự thư phòng, trong lòng thầm lời Tạ Linh lắng trì một trăm lại một trăm lần.

Có tiểu cung nữ nhân lúc trái phải không có ai lạng lẽ dúm cái đệm mềm cho nàng, thực ra quỳ cũng không quá mệt, nhưng không bao lâu sau thì có chuyện xảy ra.

Tạ Thù cảm thấy bụng quặn thắt, nhất thời thầm kêu không ổn, không ngờ lại quên bég mất hôm nay tới kỳ nguyệt sự, sự việc xảy ra đột ngột, không hề chuẩn bị trước thế này chẳng khác gì khổ hình.

Thôi kệ, vốn định chỉ quỳ theo ý ông ta một lúc nhưng giờ thời cơ không thích hợp, thôi thì quỳ thêm nửa khắc nữa vậy.

Vệ Ngật Chi vừa mới qua thăm Thái hậu, từ trong cung đi ra, lúc đi ngang qua Ngự thư phòng chỉ thấy Tạ Thù quỳ ở nơi đó.

Khi này hẳn đã nghe Hoàng đế nổi giận lôi đình kể qua chuyện Tạ Linh, nên cũng không kinh ngạc: “Tuy rằng hiếm khi thấy Thừa tướng bị phạt quỳ, nhưng nếu như đệ không quỳ, chẳng may Thái hậu xảy ra chuyện gì thì lửa sẽ đốt tới trên người đệ mà thôi.”

Tạ Thù thở dài: “Cũng chỉ có huynh hiếu được.”

“Quỳ bao lâu rồi?”

Tạ Thù nhìn trời: “Sắp được hai canh giờ rồi.”

Vệ Ngật Chi hơi nhíu mày, hai canh giờ trước hẳn đã vào cung đầu.

“Trọng Khanh về trước đi, ta quỳ thêm một lúc nữa sẽ về thôi.”

Vệ Ngật Chi thấy nàng tự coi mình như người ngoài cuộc, thăm lo Hoàng đế sẽ lại tức giận. Hẳn lúc đầu muốn rời đi, khi xoay người lại thoáng nhìn thấy bên dưới vạt áo nàng có một vết bẩn ẩm ướt, dính trên quan bào huyền sắc đã hiện lên màu thâm nâu, không khỏi ngẩn người.

Nhiều năm chinh chiến giết địch trên sa trường, thứ hẳn quen thuộc nhất chính là đốm máu, đây rõ ràng là vết máu kia mà.

Tạ Thù liếc nhìn hẳn, vì đang nhịn đau, sắc mặt hơi xạm lại: “Sao còn chưa đi?”

Vệ Ngật Chi trầm ngâm không nói, dường như đang suy ngẫm gì đó, thật lâu sau cởi áo choàng khoác lên người nàng, bấy giờ mới ra khỏi cung.

[1] Mắt cao hơn đỉnh đầu: ý chỉ người tự cao tự đại, không xem ai ra gì.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tạ Thù không hề hay biết, mãi đến khi về nhà thay y phục thường ngày mới phát hiện ra mặt sau quan bào bị bẩn, lại nhớ đến hành động của Vệ Ngật Chi, trong lòng hoảng hốt.

Vệ Ngật Chi không phải là một thiếu niên hồ đồ, có thể biết chuyện của phái nữ. Vấn đề quan trọng là hắn đã từng nghi ngờ, chỉ e những suy nghĩ trước kia bị nàng vất vả lắm mới áp chế được nay sẽ vì chuyện này mà hiện lên.

Việc này rất lớn, nếu để hắn phát hiện, chắc chắn nàng sẽ không được chết tử tế.

Tạ Thù ở trong phòng suy nghĩ rất lâu, quyết định đề phòng và ngăn ngừa hậu hoàn liên viết tấu chương cáo bệnh, nói mình bị thương, cần điều dưỡng.

Chuyện bị thương thì dễ rồi, nhưng vị trí vết thương thì thật khó mở miệng.

Tạ Thù vì không muốn để Vệ Ngật Chi nghi ngờ, cố ý làm ra vẻ lúng túng khó xử, ngăn tất cả mọi người tới thăm đều ở bên ngoài.

Không ngờ trên phố lại càng truyền ra lời đồn đại bất nhã.. Thừa tướng có một nam sung phi thường dũng mãnh, một đêm mấy lần là điều chắc chắn, bởi vậy mà phía sau của Thừa tướng đều bị thương tổn chảy máu đầm đìa...

Tạ Thù vừa bực mình lại vừa buồn cười, người ngoài làm sao biết được nàng bị thương chỗ nào? Chắc chắn là do đám người hầu không kín miệng.

Nàng nói với Mộc Bạch: “Đi dạy dỗ đám người hầu kia một trận cho ta, không biết giữ mồm giữ miệng, bản tướng bị thương ở đâu cũng phải đi ra ngoài nói lung tung thế à?”

Mộc Bạch còn tức giận hơn nàng: “Công tử yên tâm, thuộc hạ đã sớm dạy cho chúng một bài học rồi!” Nói xong lại ngó Tạ Thù, trong đầu lần lượt loại bỏ các giả thiết, xác định trong phủ tuyệt đối không hề có nhân vật nam sủng dũng mãnh nào.

Bất ngờ là, bên ngoài nói bóng nói gió đến đâu thì Vệ Ngật Chi lại không hề có động tĩnh. Đám người Hoàn Đình, Viên Phái Lăng đã đến vài lần muốn thăm Tạ Thù, chỉ có mình hăn vẫn án binh bất động, giống như không hề biết tới chuyện này.

Năm cũ với chuyện Thái hậu sinh bệnh và những lời đồn thổi về Thừa tướng cuối cùng cũng qua đi, chớp mắt đã đến đầu xuân Nguyên Hòa thứ hai mươi bảy, các đại gia tộc cũng dần quên lãng chuyện này thì Vệ Ngật Chi bỗng nhiên lại tới Tướng phủ.

Tạ Thù đi vào thư phòng đã thấy hăn ngồi sau án thưởng thức trà, trên người mặc trường bào màu đen, đã hơn tháng không gặp, vẫn dáng vẻ nhàn nhã như thường ngày.

“Sao hôm nay Trọng Khanh lại đến đây?”

Vệ Ngật Chi ngẩng đầu nhìn lên, trên mặt đầy ý cười: “Đệ bị thương chưa lành, ta cũng hơi nhớ nên tới thăm đệ một lát.”

Tạ Thù vừa thấy hăn cười liền cảm thấy phiền lòng, ngồi xuống đối diện hăn nói: “Thật phiền huynh nhớ mong.”

‘Vốn định tới thăm đệ sớm hơn, nhưng nghe nói đệ không chịu tiếp khách nên mới kéo dài tới hôm nay.’

“Không còn cách nào khác, bị thương ở vị trí bất nhã, làm sao còn mặt mũi gặp người khác.”

“Thì ra là như vậy, nhưng ta vẫn nghĩ mãi không ra, rốt cuộc vì sao lại bị thương ở vị trí đó, chẳng lẽ lời đồn là sự thật?”

Tạ Thù cười cợt: “Trọng Khanh quan tâm chuyện của ta quá.”

“Đương nhiên.” Vệ Ngật Chi nhìn nàng chăm chăm. “Ai bảo đệ là huynh đệ của ta chứ?”

Lúc Mộc Bạch đi vào hầu hạ thì Vệ Ngật Chi đã đi rồi.

Tạ Thù hiểu hẳn tới để thăm dò nàng, ngồi sau án thư trầm tư chốc lát, dặn dò Mộc Bạch: “Người đi tìm trong đám người hầu Tạ phủ một người cao to lực lưỡng đến đây cho ta.”

Mộc Bạch ngoài mặt buồn bực nhưng vẫn vội vàng đi làm.

Trong đám gia đình Tạ phủ đúng là có một người cao to lực lưỡng, tên là Tề Trưng. Tạ Thù vẫn chưa từng gặp hẳn, nghe Mộc Bạch mô tả chỉ cảm thấy người này thích hợp, quyết định dùng hẳn.

Nàng đem bản danh sách vừa viết xong đưa cho Mộc Bạch: “Người đi mời tất cả những người ta đã viết ở trên đây, nói hôm nay ta muốn mời mọi người đi chơi thuyền một chuyến ở hồ Huyền Vũ.”

Trong danh sách đương nhiên có đám người Hoàn Đình, thời gian này lời đồn kia càng lúc càng kịch liệt, nhưng dù sao vẫn chưa được gặp Thừa tướng, Hoàn Đình vô cùng nôn nóng, nay nhận được lời mời thì vội vàng lao tới nhanh hơn bất kỳ ai.

Tạ Thù đã sớm chờ ở trên hồ, bên cạnh còn có Tề Trưng. Người này mới qua tuổi ba mươi, tướng mạo oai hùng, dáng người cao lớn, rõ ràng là văn nhân nhưng hình dáng lại giống võ sĩ.

Mộc Bạch vén màn khoang thuyền, bẩm báo rằng Hoàn Đình đã đến, Tạ Thù lập tức kéo Tề Trưng ngồi xuống, nhận tiện nghiêng người gối đầu lên đầu gối hắn.

Tề Trưng sợ đến tái mặt: “Thừa tướng...”

“Đừng nói nhiều, bản tướng bảo người làm gì thì người làm cái đó.” Tạ Thù chỉ vào đĩa bánh ngọt bên cạnh: “Cầm một miếng đưa ta ăn, nhất định phải để cho Hoàn công tử nhìn thấy, bằng không sẽ đuổi người ra khỏi Tạ gia.”

Tề Trưng khóc không ra nước mắt, hắn đã sớm nghe thấy chuyện Thừa tướng thích đàn ông, nhưng không ngờ bản thân lại bị cuốn vào chuyện thị phi của nàng.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, nhìn ra biết Thừa tướng đang diễn trò, nhưng đừng nhìn hắn cao to lực lưỡng như vậy, trên thực tế hắn là người cực kỳ sợ vợ. Nếu như chuyện hôm nay truyền tới tai vợ hắn, lúc về không thể không bị ăn đòn.

Tiếng bước chân Hoàn Đình bước vào khoang thuyền càng lúc càng gần, Tạ Thù lại giục: “Nếu không làm thì ta sẽ giết cả nhà người.”

Tề Trưng bất đắc dĩ, rốt cuộc nhận lệnh cầm miếng bánh điểm tâm nhét vào miệng nàng: “Thừa... Thừa tướng mời dùng.”

“Ừm...” Tạ Thù say sưa thưởng thức, còn cố ý đưa tay lên vuốt chòm râu của hắn: “Vẫn là người biết xót ta.”

Tề Trưng nhìn vẻ mặt cảm động của nàng chỉ muốn khóc.

So với hần, Mộc Bạch còn muốn khóc hơn, lúc công tử sai ta đi tìm người hóa ra là vì chuyện này.

Hần run giọng bầm báo. “Công, công tử, Vũ Lăng vương và Hoàn công tử đến.”

Tạ Thù quay đầu nhìn lại, bên ngoài là Hoàn Đình chờ người bất động, phía sau là Vệ Ngật Chi, biểu hiện cũng hơi kinh ngạc.

Lúc này Tạ Thù mới ngồi dậy, mời hai người vào chỗ: “Những người khác còn chưa tới, chi bằng chúng ta uống vài chén trước đi.” Nói xong, giật nhẹ tay áo Tề Trưng: “Còn không thay bản tướng rót rượu đi.”

Động tác này cực kỳ thân mật, nhưng lại không có dáng vẻ nhõng nhẽo yêu kiều của phía nữ.

Tề Trưng bưng bình rượu, cánh tay run rẩy như bị rút gân.

Hoàn Đình sau khi trải qua cơn chấn động cực lớn rồi cuộc cũng hoàn hồn, nhưng vẫn không thể giữ mồm giữ miệng, hỏi Tạ Thù: “VẬY người trong lời đồn, chính là... vị này ư?”

Tạ Thù đương nhiên hiểu hần muốn nói gì, ra vẻ ngượng ngập cười nói: “Không sợ biểu đệ chê cười, sở thích của biểu ca ta đây e rằng khó sửa.”

Hoàn Đình run rẩy, liếc trộm Vệ Ngật Chi bên cạnh, rồi lại thấy hần không hề có biểu hiện gì.

Vệ Ngật Chi uống cạn một chén rượu, ngẩng đầu nhìn Tạ Thù, thấy nàng và người kia dáng vẻ thân mật, không thể diễn tả được cảm xúc hiện tại của bản thân.

Hắn không xác định được khởi nguồn vết máu ngày ấy, nhưng nếu thật sự vì loại chuyện đáng xấu hổ không thể mở miệng này...

Hắn xiết chặt ly rượu...

Nhưng trước giờ chưa từng nghe nói đến nhân vật này, bỗng nhiên xuất hiện, rốt cuộc vẫn còn điểm đáng ngờ.

Bên ngoài khoang thuyền, trời đột nhiên nổi gió, đầu xuân tháng hai vẫn còn mang theo hơi lạnh.

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu nói với Tạ Thù: “Mấy hôm trước nghe Thái sử lệnh nói đêm nay có thể trông thấy nguyệt thực, chi bằng hôm nay các thế gia chúng ta ngủ lại trong thuyền để xem kỳ cảnh này như thế nào?”

Đúng lúc ấy Viên Phái Lãng, Dương Cứ và một đoàn thế gia công tử kéo đến, nghe thế lập tức khen hay.

“Ngày xuân ngủ trên sóng, vẫn là Vũ Lăng vương có tình thú.”

Hoàn Đình hỏi Tạ Thù: “Thừa tướng cảm thấy thế nào?”

Tạ Thù lúng túng mở miệng: “Cũng được.”

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn Tề Trưng: “Đều là con cháu thế gia, người ngoài vẫn nên lui ra ngoài, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.”

Tề Trưng như được đại xá, quả thật rất muốn hành đại lễ tạ ơn hắn, vội vàng cáo từ Tạ Thù.

Tạ Thù liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi, cố ý ra vẻ không vui, lại kéo kéo tay áo Tề Trưng lưu luyến không rời rời mới thả hắn rời đi.

Tuy rằng khoang thuyền Tạ gia rất lớn, nhưng chỉ thích hợp để mở tiệc rượu chứ không phải để ngủ, cho nên không gian trống trải, ngay cả một vách ngăn cũng không có.

Đối với những người khác mà nói, cùng nhau ngủ chung một chỗ thật phong lưu tình thú, nhưng với Tạ Thù mà nói... thật muốn chết quách cho bọn họ xem.

Mọi người uống rượu tìm niềm vui, đàm luận không ngừng, cũng rất thú vị.

Tề Trưng đi rồi, Vệ Ngật Chi dường như có phần hào hứng, lại nghe Hoàn Đình khuyến khích bắt đầu kể những chuyện đã trải qua trong quá trình tòng quân, khiến đám công tử đều mong ước được trải nghiệm một lần.

Một lúc sau, có người hỏi đến chuyện quốc chủ Thổ Dục Hồn tiền nhiệm, Vệ Ngật Chi nhíu mày lại không muốn nói tỉ mỉ, bị mọi người hỏi lăng nhăng mãi mới đành mở miệng.

“Quốc chủ Thổ Dục Hồn tiền nhiệm là Mộ Dung Độc Hề, thân cao chín thước, vô cùng vĩ đại. Lần đầu gặp hãn, ta còn cứ ngỡ hãn là một đại tướng quân, không ngờ lại là quốc quân. Hãn tác chiến dũng mãnh, luôn là tấm gương cho binh sĩ nhưng vì quá háo sắc nên bị lên án. Nghe đồn hãn không phân biệt nam nữ, còn từng chiếm đoạt vợ con của các quan đại thần. Trong nước khắp nơi đều vang vọng tiếng oán than đối với hãn, quốc chủ đương nhiệm là em trai nhỏ nhất của hãn đã nhân cơ hội khởi binh tạo phản, thế như chẻ tre, thuận lợi đăng cơ.”

Mọi người nghe xong đều thốn thức không ngớt, chỉ có một vài người thông minh thì len lén lau mồ hôi.

Sao các người than vãn lớn lối như vậy, Thừa tướng thích đàn ông vẫn còn ở đây kia mà, tự nhiên nói bóng nói gió ám chỉ người ta làm gì.

Lúc ngừng rượu thì trăng tròn đã treo cao giữa trời, đám thế gia đều tụ tập trước cửa sổ chăm chú chờ đợi nhưng từ đầu đến cuối đều không thấy, dần dần bắt đầu cảm thấy mỏi mệt.

Tạ Thù lệnh cho Mộc Bạch đi trải chiếu mềm trong khoang thuyền, phần lớn đám người hoặc nằm hoặc ngồi nói chuyện phiếm. Có người uống nhiều rồi, chẳng bao lâu lăn ra ngủ, tiếng ngáy nổi lên bốn phía.

Vệ Ngật Chi nhân cơ hội này đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh Tạ Thù.

Tạ Thù liếc nhìn hắn, cũng không nói gì.

“Tạ tướng vẫn còn đang giận chuyện ta đuổi người kia đi à?”

“Đâu có, Vũ Lăng vương làm gì cũng đều có lý cả.”

Vệ Ngật Chi cười cười, nằm xuống bên cạnh nàng.

Tạ Thù giật mình: “Huynh muốn ngủ ở nơi này à?”

“Đương nhiên, các vị đang ngồi đây đều không dám đến gần Tạ tướng thích đàn ông, nhưng chúng ta là huynh đệ, sao ta lại có thể ghét bỏ Tạ tướng cơ chứ?”

Tạ Thù nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng dứt khoát nằm xuống đất, song song với hắn, vừa vặn có thể xuyên qua cửa sổ nhìn thấy mặt trăng.

Không bao lâu sau, Hoàn Đình kinh ngạc thốt lên một tiếng, hóa ra mặt trăng đã bị che một phần, quả nhiên có nguyệt thực.

Đám công tử hồi nãy mới mơ màng ngủ đều bị tiếng kêu này đánh thức, vội vàng nhào tới bên cửa sổ quan sát.

Vệ Ngật Chi thu tầm mắt lại, quay đầu nhìn gò má Tạ Thù, mãi đến khi ánh trăng bị che khuất hoàn toàn, bốn phía đều chìm vào bóng tối.

Tạ Thù nhân đêm tối nhắm mắt dưỡng thần, bỗng nhiên cảm giác thân thể căng thẳng, có người bên cạnh ôm lấy nàng, môi kề sát bên tai nàng, nhỏ giọng thì thào: “Như Ý...”

Nàng bỗng nhiên hoảng sợ, nhưng Vệ Ngật Chi không buông nàng ra, một tay lần tìm cầm nàng, khẽ thở dài: “Nếu đệ thật sự đoạn tỵ, chỉ e ta cũng muốn trở thành Mộ Dung Độc Hề.”

“!!!” Tạ Thù cảm giác bị sét đánh đầy đầu.

Cánh môi Vệ Ngật Chi chạm vào vành tai nàng, giọng càng thêm trầm thấp: “Sao lại căng thẳng như vậy, cũng không nên để người khác phát hiện. Dù thế nào đi nữa, ta vẫn tốt hơn người đệ mang tới chứ? Vi huynh đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần Như Ý không chê, chúng ta cần gì phải để ý ánh mắt người ngoài?”

Tạ Thù kêu khóc thảm thiết trong lòng, xem ra lần này hẳn sẽ không chịu để yên rồi.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Những người khác đều rất hưng phấn, ríu rít chuyện trò trong bóng tối, có người nhân lúc trời tối cù người bên cạnh một cái khiến người đó cười to, vui chơi không ngừng.

Nói chung, không có ai chú ý tới Vệ Ngật Chi và Tạ Thù.

Tạ Thù nhanh chóng bình tĩnh trở lại, có lẽ phải thay đổi thuận theo Vệ Ngật Chi.

Nàng nghiêng người sang đối mặt với hắn, nhỏ giọng thở dài: “Chuyện đã đến nước này, xem ra là ta không giấu nổi nữa rồi.”

Giọng nói Vệ Ngật Chi có phần thay đổi: “Hả?”

“Thực ra ta không hề thích đàn ông, trước kia đều là diễn trò, sợ dĩ phải ra vẻ như vậy, chỉ vì muốn che dấu tai mắt người đời mà thôi.”

“Như Ý muốn che dấu điều gì?”

“Haizz, chuyện này thật khó nói, nhưng tình nghĩa sâu nặng của Trọng Khanh, ta không có phúc để hưởng thụ.”

Trong bóng tối, tiếng vạt áo nhẹ nhàng vang lên, nàng định đứng dậy rời đi nhưng bàn tay Vệ Ngật Chi vẫn kiên quyết không buông. Hắn cố ý đưa bàn tay chuyển qua ngực nàng, cảm giác dưới lòng bàn tay là một vùng bằng phẳng kiên cố, không khỏi nhú mày.

Thời gian diễn ra nguyệt thực chỉ khoảng hai chung trà, dần dần lại có ánh sáng. Vệ Ngật Chi buông Tạ Thù ra ngồi dậy, mắt nhìn thấy gương mặt nàng dần dần hiện rõ, trong lòng tâm tình hỗn loạn.

Ánh mắt Tạ Thù rầu rĩ nhìn hăn, giống như là bất đắc dĩ, là tiếc nuối, sau đó xoay người quay lưng về phía hăn, không nói một lời.

Những người khác vẫn còn rất hào hứng, lại gom thành một góc sôi nổi bình luận. Hoàn Đình muốn nói cảm nghĩ ngắm trăng của Tạ Thù, quay đầu lại đã thấy nàng nghiêng người nằm ngủ liền đổi giọng gọi Vệ Ngật Chi qua.

Vệ Ngật Chi đứng dậy đi về phía hăn nhưng trong lòng lại chẳng hề nghĩ tới mặt trăng.

Tạ Thù cố ý đạp chân vào lư hương, tiếng âm vang vọng. Bên ngoài khoang thuyền, Mộc Bạch cầm đèn lồng đi tới, nhận được ánh mắt ra hiệu của nàng, gật đầu lùi ra.

Chỉ một lát sau, hăn lại vội vã trở về, hoảng hốt kêu lớn: “công tử, Nhiệm công tử dẫn người đến nói là trong phủ xảy ra chuyện.”

Tạ Thù lập tức đứng dậy đi ra ngoài, những người khác thấy thế vô cùng tò mò, dồn dập kéo nhau ra ngoài xem trò vui.

Thuyền lớn nhanh chóng di chuyển vào bờ, Tạ Nhiệm leo lên thuyền, hành lễ với Tạ Thù rồi nói: “Thưa tướng, không hay rồi, đại phu mời tới lần trước đã bỏ trốn...” Giống như là đột nhiên phát hiện phía sau có nhiều con cháu thế gia đứng như vậy, hăn lấy làm kinh hãi, vội vã im lặng.

Tạ Thù nhỏ giọng trách mắng: “Vậy còn chờ gì nữa? Mau mau đuổi theo! Nếu bị bọn họ loan tin thì danh tiếng của bản tướng chẳng phải đã bị hủy rồi hay sao?”

Tạ Nhiễm dạ một tiếng, vôi vãi dẫn người rời đi.

Vệ Ngật Chi liếc mắt ra hiệu cho Phù Huyền đứng ở đầu thuyền, người kia hiểu ý, vôi vãi đi theo.

Tạ Thù xoay người tạ lỗi với mọi người, nở nụ cười có phần miễn cưỡng: “Trong phủ bản tướng xảy ra chút chuyện, cần phải về xử lý, không thể tiếp đãi các vị được lâu, xin các vị cứ tự nhiên vui đùa, không cần gò bó.” Nói xong, lệnh cho Mộc Bạch ở lại hầu hạ, còn bản thân lên bờ rồi lên xe hồi phủ.

Đối với chuyện khó hiểu lần này, Hoàn Đình buồn bực nói: “Có phải ta nghe nhầm không vậy? Lẽ nào Thừa tướng bị bệnh?”

Có một vị công tử khác nói tiếp: “Trong phủ rõ ràng là có thầy thuốc, ấy vậy mà Thừa tướng lại còn mời một đại phu khác tới, chẳng lẽ bệnh nặng đến mức đó sao?”

Một người cười nhả nhổ: “Ta đoán là đại phu kia tới chữa vết thương đó đó, ha ha!”

Dương Cứ nhìn gương mặt Mộc Bạch cau có dưới ánh đuốc, nhắc nhở: “Mọi người vẫn nên vào khoang đi thôi!”

Vệ Ngật Chi lại đứng yên bất động, ngắm nhìn mặt nước phía xa, bàn tay xiết chặt lan can.

Khi Tạ Nhiễm dẫn người trở về Tướng phủ, Tạ Thù đã ngồi trong thư phòng được một lúc lâu.

“Chuyện đã được làm tốt, Thừa tướng yên tâm.”

“Ừm.”

Xưa nay Tạ Nhiễm luôn luôn không hỏi tới những việc riêng của Tạ Thù, nhưng lần này cũng không nhịn được hỏi: “Thừa tướng lệnh cho chúng ta ở gần đó lúc trời vừa sáng nhưng chỉ vì muốn lôi ra chuyện đại phu, không biết là muốn diễn cho ai xem?”

“Còn có thể là ai? Đương nhiên là Vũ Lăng vương.”

“Thoái Tật không rõ, kính xin Thừa tướng chỉ dạy.”

Tạ Thù cười nói: “Không cần hỏi rõ lý do, người chỉ cần nhớ kỹ, sau này có nghe được bất kỳ lời đồn đại nào có liên quan đến ta thì cứ bình thản mà tiếp nhận.”

Tạ Nhiễm thấy vẻ mặt nàng ung dung, cảm thấy cũng không phải chuyện lớn thì cũng yên lòng, cũng không cần mất công tìm tòi nghiên cứu nguyên nhân.

Trời vừa tảng sáng, Vệ Ngật Chi trở về phủ Đại Tư Mã, Phù Huyền đã chờ từ sớm trước cửa phòng.

“Quận vương, thuộc hạ theo chân đám người nhà họ Tạ, quả thật họ đang đuổi bắt đại phu, vài người bị bắt trở về, chỉ có một người chạy trốn thành công, chạy thẳng đến Thanh Khê, thuộc hạ nhân cơ hội đó tóm hãn về đây.”

Vệ Ngật Chi gật gù: “Bản vương đi gặp hãn một lát.”

Đại phu là một người đàn ông trung niên dáng vẻ ục ịch, bị giam trong sân mà thường ngày Vệ Ngật Chi hay luyện võ, xung quanh đầy đủ đao thương kiếm kích, dáng vẻ hãn rất sợ hãi nhưng vẫn còn có thể bình tĩnh dựa vào cây quan sát bốn phía.

Vệ Ngật Chi lệnh cho Phù Huyền ở ngoài giữ cửa, còn bản thân tự đi vào, đại phu vừa nhìn thấy dung mạo hãn liền biết đây là chủ nhân phủ Đại

Tư Mã, lúc này quỳ xuống hành lễ.

“Người không cần sợ hãi, chỉ cần thành thật trả lời mấy câu hỏi của bản vương là có thể rời đi.”

“Vâng, vâng, vâng, xin Đại Tư Mã cứ hỏi.”

“Bản vương hỏi người, tại sao người lại xuất hiện ở Tướng phủ?”

“Bẩm Đại Tư Mã, tiểu nhân bị người nhà họ Tạ mời đến trị thương cho Thừa tướng.”

“Ồ? Vết thương thế nào?”

“Híc, chuyện này, chuyện này rất khó nói, phần dưới phía sau của Thừa tướng có một vết thương đã lâu không lành, miệng vết thương đều nứt ra, khá là nghiêm trọng.”

Vệ Ngật Chi thầm nghĩ: Lẽ nào vết máu kia là vì vết thương đó?

“Thừa tướng đang khỏe mạnh, sao lại tự nhiên bị thương?”

“Đại Tư Mã có điều không biết, Thừa tướng có tật, trước giờ vẫn dùng dược, đều là những loại dược liệu mạnh. Thân thể ngài ấy không thể phát triển đầy đủ nên mãi cảm vô cùng, chính vì thế trên người mới có vết thương.”

Vệ Ngật Chi cười lạnh một tiếng, rõ ràng là không tin: “Thân thể Thừa tướng có bệnh ư? Người nói xem đó là bệnh gì.”

Đại phu dập đầu nói: “Bệnh tình của Thừa tướng, chuyện đó thật sự rất khó mở miệng, nếu tiểu nhân nói ra thì khó giữ được tính mạng. Không dám giấu Đại Tư Mã, cũng vì các đại phu trong phủ lo sợ không thể chữa khỏi bệnh này sẽ bị diệt khẩu nên mới lén lút hẹn nhau liều chết bỏ trốn.”

Vệ Ngật Chi gỡ trường tiên, vút một cái, đánh xuống thân cây bên cạnh hẳn.

Đại phu sợ hãi đến run rẩy, lạng lẽ quay đầu nhìn, trên thân cây bị cửa một đường lớn. Nghĩ tới cây trường tiên kia chỉ cách mình có vài phân, hẳn càng thêm run rẩy, toát mồ hôi lạnh. Cho đến lúc này hẳn mới ra người trước mắt tuy diện mạo nhã nhặn nhưng lại là chiến tướng giết người vô số.

“Đại...Đại Tư Mã tha mạng, tuy chuyện này tiểu nhân không thể nói nhưng trên người vẫn có phương thuốc, Đại Tư Mã có thể điều tra!” Hẳn nói xong, vội vã móc ra vài tờ phương thuốc giấu trong vạt áo.

Vệ Ngật Chi gọi Phù Huyền đi vào: “Gọi đại phu trong phủ tới, nhìn xem phương thuốc này chữa bệnh gì?”

Đại phu nhà họ Vệ nhanh chóng đi tới, sau khi cẩn thận kiểm tra liền bẩm báo: “Có hai tờ là chữa vết thương ngoài da, dùng để cầm máu vết thương. Còn một tờ là phương thuốc để bổ thận tráng dương, từ liều lượng thuốc trên đây, có thể thấy người bệnh đã không rơi vào thể không thể nào duy trì nòi giống.”

Vệ Ngật Chi giật mình: “Cái gì?”

Đã sắp tới giờ lâm triều, vừa rồi Tạ Thù mới chớp mắt một lúc, giờ mới đứng dậy, lấy đồ bảo hộ rồi đứng trước gương đồng áp thứ đồ bảo hộ dày như giáp trụ lên người.

Thứ này cũng là do Tạ Minh Quang trước đây tìm người làm, cái thứ dùng để bảo vệ phần ngực này đòi hỏi phải vừa mềm nhuyến vừa tạo cảm giác giống như chạm vào da thịt, nàng không thích dùng tới, nhưng lần trước suýt chút nữa bị Lục Trường đâm sau lưng gây thương tích, vì thế không dám bỏ xuống.

Sau khi buộc xong liền cảm thấy hô hấp không thoải mái, nàng nhìn vào gương cắn răng nói: “Nếu như dễ dàng bị người phát hiện như thế, chẳng phải nổi vất vả ngày ngày ta phải trải qua đều uống phí rồi sao?”

Hôm nay lâm triều không xảy ra chuyện gì, chuyện to nhất vẫn là Thừa tướng nghỉ phép xong đã trở lại. Chẳng qua dạo gần đây bệnh tình Thái hậu có biến chuyển tốt nên tâm tình Hoàng đế cũng vui hơn, cũng nề mặt nàng không nhắc tới chuyện Tạ Linh gây ra lần trước nữa.

Sau khi bãi triều, một số quan chức tới hỏi Tạ Thù, cũng chỉ là lời hỏi thăm qua loa, không giống như đã nghe được tin đồn bất nhĩ kia.

Vệ Ngật Chi thì lại né tránh, cố ý đi sau một bước, trước tiên đến thăm Thái hậu rồi mới xuất cung.

Đi được nửa đường, hăn chợt nhớ tới lần trước nghi ngờ Tạ Thù, liền nói với Phù Huyền: “Tới Trường Kiền một lát đi.”

Ngày xuân ấm áp, những đóa hoa vàng nhạt tươi tắn đón xuân ở một góc vườn, những nhánh cây bò lan trên bờ tường, đường ngõ sâu hun hút nhưng lại phảng phất hương rượu thơm nồng.

Vệ Ngật Chi thay đổi triều phục trong xe, xuống xe đi vào trong quán, đã thấy bên trong không một bóng người.

Chủ quán chạy ra chào đón: “Công tử lại tới nữa rồi, vị công tử lần trước đi cùng ngài cũng đang ở đây, vẫn ở đằng sau đó ạ.”

Vệ Ngật Chi đi vào hậu viện, quả nhiên thấy Tạ Thù mặc thường phục ngồi đó.

“Biết ngay Trọng Khanh sẽ đến mà.”

Vệ Ngật Chi ngồi xuống: “Đệ đang chờ ta à?”

“Ừm.” Tạ Thù thường thức chén trà, lại không hề nhìn hẳn: “Đêm qua nghe xong những lời huynh nói, ta đã nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định nói thật cho huynh biết.” Nàng ngẩng đầu lên, trong mắt lại ánh lên vẻ sâu bi như đêm qua nhìn hẳn: “Thân thể ta có chỗ thiếu hụt, e rằng không thể có người nối dõi.”

Vệ Ngật Chi ra vẻ kinh hoàng: “Tại sao lại như vậy?”

Tạ Thù cười khổ: “Không sợ huynh chê cười, thân thể này của ta bây giờ quả thực có thể nói chẳng phải nam mà cũng không phải nữ, tổ phụ lúc sinh thời vẫn luôn tìm những dược liệu quý cho ta, nhưng tiếc rằng không có chút hiệu quả. Vì muốn giữ thể diện, ta chỉ có thể cố ý ra vẻ thích đàn ông để làm mờ mắt mọi người, không ngờ lại khiến huynh hiểu nhầm, đây là lỗi của ta.”

Vệ Ngật Chi khép mắt không nói.

Tạ Thù lặng lẽ quan sát biểu hiện của hẳn, nỗ lực phỏng đoán suy nghĩ của hẳn nhưng rốt cuộc vẫn không thể nhìn ra manh mối, cảm giác rất khó chịu.

Tạ Minh Quang từng nói với nàng, chuyện cải trang vô cùng mạo hiểm, dù đã chuẩn bị đầy đủ, làm việc cẩn thận nhưng sự thật vẫn không thể nào thay đổi, khó tránh khỏi có lúc sẽ lộ ra sơ hở.

Hẳn che giấu Tạ Thù suốt tám năm, mãi đến khi lâm chung mới đưa nàng ra, chính vì ra sức biến khoảng thời gian này thành một khoảng không, giống như thời gian đó gặp phải nguy hiểm, Tạ Thù có thể nhân cơ hội đó tùy cơ ứng biến, thỏa sức biện bạch.

Nhưng đối với Vệ Ngật Chi, vừa phải ra vẻ đối nghịch bên ngoài, lại vừa phải lén lút giao hảo với hẳn, qua lại càng nhiều thì kẽ hở càng lớn, hẳn lại là người khó đối phó, lần nào cũng khiến nàng nơm nớp lo sợ, giống như đang đi trên một mặt băng mỏng.

Vệ Ngật Chi bưng trà lên nhấp một ngụm, không hề có biểu hiện gì, thực ra so với nàng, hẳn còn ầm ức khó chịu hơn.

Tất cả đều quá hoàn hảo, hẳn cứ hoài nghi điều gì thì ngay lập tức lại có đáp án phủ nhận nghi ngờ của hẳn, cho dù muốn phản bác nhưng lại không có chứng cứ. Huống hồ lời đêm qua đã nói ra, đã không thể thu hồi, hẳn lại không thể thừa nhận bản thân đang thăm dò nàng, quả thật đã bị chiếu tướng.

Có lẽ hẳn đã quá đề cao Tạ Thù.

Hẳn thay đổi suy nghĩ, đặt chén trà tới trước mặt Tạ Thù, nắm hai tay nàng: “Như Ý lo xa rồi, thực ra ta cũng không thích đàn ông, ta chỉ yêu thích đệ mà thôi.”

“Chuyện này...” Tạ Thù cười gượng. “Thật không sao ư? Những lời Trọng Khanh nói đêm qua rất đột ngột, ta cũng không để trong lòng, chỉ cho là truyện cười, sau này không cần nhắc lại.”

Vệ Ngật Chi cười càng thêm dịu dàng: “Sao lại là chuyện cười cơ chứ? Nghe thấy đệ có thể không có người nối dõi, ta lại càng không nỡ không quan tâm tới đệ.”

“...” Tạ Thù đau xót nhắm mắt, vừa mới chiếu tướng hẳn được một quân, giờ lại bị hẳn chiếu tướng ngược lại.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Vẫn còn đang dùng dằng thì Mộc Bạch đi vào, đúng lúc trông thấy Vũ Lăng vương nắm tay công tử nhà mình, con mắt hấn trợn tròn.

Tạ Thù đẩy Vệ Ngật Chi ra: “Sao thế, có việc gì à?”

“Công, công tử, Nhiệm công tử mời ngài trở về.”

“Được, vậy về thôi.” Tạ Thù đứng dậy, thở dài nặng nề: “Trọng Khanh suy nghĩ thật kỹ đi, đừng đi sai đường, ta về trước đây.”

Nàng vừa đi, Vệ Ngật Chi cũng không nán lại lâu, gọi Phù Huyền đi về.

Ra khỏi ngõ nhỏ, Phù Huyền thấy hấn cười như gió xuân, cũng cười hỏi: “Lần này tâm trạng quận vương đúng là đã khá hơn nhiều rồi.”

Vệ Ngật Chi đang cười liên ngừng bật, sau đó đi cả đường đều trầm mặt không lên tiếng.

Phù Huyền khi này đều đứng canh ở bên ngoài, hấn từng nghe qua không ít chuyện, cho rằng Vệ Ngật Chi để ý chuyện bị mình phát hiện hấn có tâm ý với Thừa tướng, vội vã nói: “Quận vương không cần bận tâm, thuộc hạ từng trông thấy nam sủng đông đảo trong hậu cung Tần đế nên cũng đã quen rồi. Hơn nữa quận vương thật sự có tình cảm chân thành với Thừa tướng, vẫn còn tốt hơn Tần đế gấp trăm lần.”

Vệ Ngật Chi cau mày, thiên hạ ngày nay đúng là thịnh hành chuyện nam nam, nhưng hãn còn trách nhiệm thống soái trên vai, để có gánh vác trách nhiệm trước giờ đều nghiêm khắc tuân theo kỷ luật. Hãn thừa nhận có tình cảm với Tạ Thù, nhưng cũng vẫn kiềm chế, dù sao hãn vẫn nghĩ giữa nam với nam cũng chẳng thể trở thành chuyện tốt đẹp gì. Bây giờ còn chưa xác định được Tạ Thù là nam hay nữ, những việc hãn làm chẳng qua chỉ là tâm lý muốn thăm dò, nhưng Phù Huyền nói không sai, khi này đúng là hãn đã biểu hiện cảm giác nhẹ nhõm vui sướng thật lòng.

“Sau này những câu như vậy không cần nói nữa.”

Phù Huyền nhìn sắc mặt hãn, vội vã dạ một tiếng.

Tạ Thù cho rằng Tạ Nhiễm gọi nàng trở về là có chuyện gì gấp, vậy mà lúc vào thư phòng thì hãn chẳng nói một lời, chỉ nhìn nàng chăm chăm. Ngay cả Mộc Bạch cũng bắt chước hãn nhìn nàng chăm chú khiến nàng cháy mồ hôi lạnh rùng rùng.

“Sao thế?”

Tạ Nhiễm mấy lần ngập ngừng muốn nói lại thôi, mãi một lúc lâu sau mới nói: “Ta vừa nhận được tin, Vũ Lăng vương đưa gã đại phu bắt được vào quân doanh Từ Châu làm quân y, trước khi đi hãn có báo tin, nói rằng không làm nhục sứ mệnh, xin Thừa tướng yên tâm.”

Tạ Thù vui vẻ gật đầu: “Hãn đúng là nhân chứng đáng tin hơn Tề Trưng kia nhiều. Sao? Lẽ nào người muốn nói chỉ có chuyện này?”

“Không phải.” Tạ Nhiễm liếc mắt nhìn nàng: “Trong thư hãn gửi còn để lại một phương thuốc, ta cho rằng Thừa tướng có bệnh, liền bảo Mộc Bạch dựa vào phương thuốc mà bốc thuốc, vậy mà đại phu trong phủ lại nói phương thuốc này để trị... trị chứng vô sinh ở nam giới.”

“...” Tạ Thù không có gì để nói.

Đại phu kia mặc dù là người nhà họ Tạ, nhưng cũng là lần đầu tiên nàng dùng đến, sao dám hoàn toàn tin tưởng, nên mới bảo với hắn rằng nàng thật sự không thể có con nối dõi, để hắn nhất định truyền tin tức này đến tai Vệ Ngật Chi. Vậy mà hắn lại thật sự trung thành, làm xong chuyện tốt vẫn còn nhớ tới sức khỏe của nàng, còn muốn kê đơn thuốc cho nàng nữa.

Chuyện đã đến nước này, nàng cũng chỉ có thể nói lấp lửng: “Thực ra cũng không nghiêm trọng như vậy, chẳng qua bản tướng hi vọng đời sau mạnh khỏe, mặc kệ vấn đề lớn hay nhỏ, chẳng qua muốn bồi bổ thân thể mà thôi.”

Tạ Nhiễm cảm khái vô ngần, người này vốn là đối thủ của hắn, cướp đi cơ hội của hắn, rồi lại trở thành cây đại thụ giúp hắn lấy lại sinh tồn, nhưng không ngờ tạo hóa trêu ngươi. Hắn lo lắng nói: “Không nghiêm trọng là tốt rồi, Thừa tướng cố gắng bồi bổ, chuyện này không thể để lộ ra ngoài, tạm thời vẫn chưa cần bàn đến chuyện đón dâu vào cửa.”

Tạ Thù chỉ chờ hắn nói câu này, gật đầu liên tục: “Thoái Tật nói phải.”

Sau khi Tạ Nhiễm rời đi, Mộc Bạch mếu máo đi tới, nước mắt vòng quanh cổ vụ nàng: “Công tử, đừng tuyệt vọng, ngài cứ cố gắng thử xem.”

Tạ Thù nheo mắt đáp: “Được, ta sẽ cố gắng.”

“Công tử yên tâm, mặc kệ công tử có thể nào đi nữa, thuộc hạ cũng sẽ đi theo hầu hạ ngài.”

Tạ Thù vỗ vỗ vai hắn: “Biết ngươi trung thành nhất, cho nên dù lúc đầu luận văn luận võ ngươi đều không tài năng xuất chúng nhưng tổ phụ vẫn chọn ngươi ở bên cạnh ta.”

Mộc Bạch òa khóc: “Thuộc hạ đâu có kém đến mức như vậy...”

Sau chuyện vừa rồi, mọi người đều tin rằng thân thể nàng yếu ớt là do hồi nhỏ bị đói mà nên, cũng đồng cảm chuyện nàng không thể có con nối dõi mà tạm thời buông bỏ việc kết thân.

Tất cả mọi chuyện đều rất tốt đẹp, chỉ là từ đó trở đi, ngày nào cũng phải uống thuốc.

Tạ Nhiễm và Mộc Bạch, một người vì chỗ dựa, một người vì trung thành nên cực kỳ quan tâm sức khỏe của Tạ Thù, khắp nơi tìm kiếm thuốc tốt, lại vì đề phòng bị lộ tin tức đều đích thân tự làm, khiến nàng đỡ khóc đỡ cười.

Tạ Thù đã trải qua cuộc sống khổ cực nên khi thấy bọn họ dùng vàng ròng bạc trắng đổi lấy dược thì chỉ có thể lặng lẽ đi, xót tiền muốn chết.

Nàng vuốt ve chậu hoa lan đặt bên cạnh cửa sổ ngày ngày được tưới thuốc: “Tuy rằng mi rất yêu kiều, nhưng thuốc này càng quý hơn, cố mà chịu đựng nhé.”

Mấy ngày sau đã đến ngày hưu mộc, Vệ Ngật Chi đột nhiên tới thăm nàng.

Mộc Bạch cảm thấy chuyện ở tiệm rượu lần trước, hẳn quá vô lễ với công tử nhà mình, sau khi đi thông báo cho Tạ Thù còn không hề nể mặt nói: “Công tử có muốn thuộc hạ đuổi hẳn đi không?”

Tạ Thù bật cười: “Người nhìn rõ lại xem đó là ai, trong thiên hạ này có mấy người dám tùy tiện đuổi hẳn?”

Mộc Bạch im bật, bất mãn lùi ra cửa.

Hôm nay điệu bộ Vệ Ngật Chi nhàn hạ vô cùng, dùng một cây trâm bằng trúc búi tóc, mặc trường bào màu đá xanh, giống như ẩn sĩ thanh nhàn. Hẳn đi vào thư phòng Tạ Thù, trong tay cầm theo một hộp gỗ nhỏ.

Tạ Thù mời hẳn ngồi, sau đó lệnh cho Mộc Bạch dâng trà rồi khách sáo nói: “Trọng Khanh đến chơi là được rồi, cần gì phải mang quà tới.”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Vật này tốt cho đệ.” Hẳn mở hộp gỗ ra, bên trong là hai viên thuốc đen ngòm.

“Đây là cái gì?”

“Là thuốc đó, tuy thân thể Như Ý có tật nhưng vi huynh cảm thấy không thể buông xuôi như vậy, vẫn nên trị liệu chuyện kể tục, biết đâu vẫn còn có hi vọng chữa khỏi?” Vệ Ngật Chi lấy chén trà, thả viên thuốc vào, lại đổ nước nóng, không lâu sau viên thuốc tan ra, chén nước trong vắt ban đầu giờ đã đổi màu đen sẫm.

Tạ Thù vừa ngửi đã thấy mùi đắng xộc lên, thăm nghĩ không ổn.

“Nào, uống đi.”

Tạ Thù nhìn vẻ mặt ôn hòa của hẳn, cười gượng: “Ta ngày nào ở trong phủ cũng phải uống thuốc, đại phu cũng từng nói, không thể dùng thuốc khác, sẽ tương khắc phải đơn thuốc của ông ta.”

“Đệ yên tâm, ta sao có thể hại đệ?” Vệ Ngật Chi đặt chén trà xuống, lấy một tờ giấy từ trong tay áo, mở ra cho nàng xem: “Đây là phương thuốc, đều là dược liệu ôn hòa, nếu như đệ không yên tâm, có thể cầm cho đại phu trong phủ nghiệm chứng, nếu như có vấn đề, ta sẽ chịu trách nhiệm.”

Xem như người lợi hại!!!!

Tạ Thù nâng chén trà lên, âm thầm nín thở, uống chén thuốc đắng còn hơn bị chặt đầu chảy máu, không đáng kể.

Vệ Ngật Chi hỏi nàng: “Có cần thêm chút mật ong không? Rất đắng.”

Tạ Thù anh dũng lắc đầu: “Tuy ta không oai hùng bằng Trọng Khanh nhưng tốt xấu gì cũng là đàn ông, sao có thể sợ đặng cơ chứ?” Nói xong ngửa đầu uống cạn, không chừa một giọt.

Vậy mà thuốc này không phải rất đắng mà là cực kỳ đắng, đắng muốn chết!!! Hơn nữa vị đắng vẫn vít quanh cổ họng, thật lâu không tan.

Tạ Thù kiềm chế cảm giác muốn khóc, bình tĩnh rót nước, thực sự chỉ muốn đổ cả ấm nước vào miệng.

Vệ Ngật Chi nắm tay nàng rót nước, thân thiết hỏi: “Như Ý sao thế? Vẫn là quá đắng à?”

Tạ Thù giương mắt nhìn hăn, trong lòng nghiêng rãng nghiêng lợi nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Không vấn đề gì.”

Vệ Ngật Chi biết nàng chịu đựng đến mức hốc mắt ngập nước, vừa rót nước cho nàng vừa nói: “Sao có thể không có vấn đề chứ, đại phu đặc biệt nói thuốc này cực kỳ đắng mà.” Hăn đưa nước tới, cười cười: “Như Ý thật đáng mặt nam nhi.”

Tạ Thù kích động muốn đoạn tuyệt quan hệ với hăn, cả đời không qua lại.

Vệ Ngật Chi đứng dậy ngồi bên cạnh nàng, đưa tay xóa đi vết thuốc bên môi nàng.

Tạ Thù vội vã dịch sang bên cạnh: “Trọng Khanh, không phải huynh chưa nghĩ thông suốt đó chứ?”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Ta làm tướng nhiều năm, nói là làm, nói thì cũng đã nói rồi, chỉ có đệ mới coi những câu nói đó không phải là chuyện to tát mà thôi!”

“Chẳng lẽ huynh muốn ép ta?”

“Sao có thể? Đó là chấp niệm ngốc nghếch của riêng ta, chỉ cần đệ không ghét bỏ ta là được.”

Tạ Thù quay đầu, cứ tiếp tục như thế này thì càng lúc càng khó đối phó rồi.

Sau giờ ngộ, Vệ Ngật Chi đi ra khỏi nhà họ Tạ, trên mặt vẫn còn mang theo ý cười nhưng vừa trông thấy Phù Huyền liền thu hồi lại.

Xe ngựa đi được nửa đường lại gặp Hoàn Đình, hẳn không đi xe mà trực tiếp cưỡi ngựa, xem ra vô cùng cấp bách.

Vệ Ngật Chi thò người ra ngoài gọi hẳn: “Ân Bình vội vàng muốn đi đâu vậy?”

Hoàn Đình vội vã ghìm ngựa lại: “Về phủ, ông cụ nhà ta không ổn lắm. Giờ không tiện nói, lúc khác gặp nói sau.” Nói xong thúc ngựa rời đi, chốc lát đã không còn bóng dáng.

Tình cảm giữa Hoàn Đình và tổ phụ Hoàn Hoài Khánh rất sâu đậm, từ nhỏ đến lớn đều gọi thân mật là ông cụ. Hoàn Hoài Khánh là Thái phó của Thái tử đương triều, tuổi tác đã cao, xem ra đã không còn nhiều thời gian nữa.

Vệ Ngật Chi dặn dò Phù Huyền: “Người đến nhà họ Hoàn canh gác, bất cứ ai có ý đến nhà họ Tạ hay vào cung đều chặn lại nhưng không được để bại lộ thân phận.”

Phù Huyền kinh ngạc nói: “Quận vương muốn giấu Thừa tướng chuyện này ư?”

“Hai nhà Hoàn Tạ có quan hệ thân thích, đương nhiên rất thân thiết. Nhưng hiện giờ người nhà họ Hoàn không có người tài, nếu như Hoàn Hoài Khánh không còn nhiều thời gian, nhất định sẽ giao vị trí Thái phó cho người nhà họ Tạ. Ông ta là lão thần được tiên đế coi trọng, nếu nhân cơ hội này tiến cử ứng cử viên với bề hạ, chắc chắn sẽ thành.”

Phù Huyền hiểu ra, vội vã đi làm.

Vệ Ngật Chi ngồi trong xe hồi lâu mới lệnh do phu xe đi tiếp.

Suy cho cùng, trước sau gì hẳn cũng là địch thủ của Tạ Thù.

Quả nhiên Hoàn Hoài Khánh phái người đi đến Tướng phủ nhưng đợi đến tối cũng không thấy người nhà họ Tạ đến liền gọi tôn nhi tới, bảo hẳn đích thân đến Tạ phủ một chuyến.

Hoàn Đình lau nước mắt, cưỡi ngựa xông ra ngoài.

Phù Huyền đương nhiên không ngăn được Hoàn Đình, Tạ Thù nhanh chóng nhận được tin tức, lập tức chạy đến gặp Hoàn Hoài Khánh.

“Tạ gia có ai dùng được hay không?” Hoàn Hoài Khánh nằm trên giường, hơi thở mong manh: “Ta đã viết xong tấu chương từ lâu, chỉ thiếu một cái tên chưa điền, chỉ cần Thừa tướng chọn ra một người ra được.”

Tạ Thù cau mày đi qua đi lại trước mặt ông ta.

Thái phó của Thái tử là một trong bát công, quyền cao chức trọng, quan trọng nhất chính là ở thời khắc phế lập Thái tử lời nói sẽ có tác dụng. Hoàng đế vẫn chưa từ bỏ chuyện phế Thái tử, một khi có được vị trí này, sau này chắc chắn làm ít mà hiệu quả nhiều.

Nhưng nàng suy nghĩ nát óc, vẫn không nghĩ ra được ai là ứng cử viên sáng giá.

Hoàn Hoài Khánh cũng đoán ra, thở dài: “Ta đã hết lực, không cần biết việc này có thành hay không, sau này chỉ xin Thừa tướng hãy trông nom cho nhà họ Hoàn.”

Tạ Thù trịnh trọng gật đầu: “Thái phó yên tâm, bản tướng ghi nhớ trong lòng.”

Trở về Tạ gia, cả đêm Tạ Thù ngủ không ngon giấc.

Còn tưởng rằng Hoàn Hoài Khánh có thể chống chọi thêm hai ngày, không ngờ nói đi là đi luôn, Tạ Thù đang chuẩn bị lâm triều, nhận được tin báo lại càng thêm nóng ruột.

Lúc lâm triều, Hoàng đế vì nhận được tin mà tâm trạng cũng sa sút, lại nghĩ đến Thái hậu đang dạo quanh quỹ môn quan càng cảm thấy sinh mệnh thay đổi vô thường.

Cảm khái xong rồi lại bàn luận chuyện chính sự, có đại thần đứng lúc đó nhắc đến chuyện chọn Thái phó kế nhiệm.

Hầu hết đều dỗi mắt về phía Tạ Thù, cho rằng nàng sẽ đưa ra ứng cử viên, vậy mà Đại Tư Mã lại là người ra khỏi hàng trước.

“Vi thần có một ứng cử viên tốt. Ẩn sĩ Tuân Phi là lão sư của tiên phụ, tài hoa phẩm hạnh đều xuất chúng, bệ hạ không ngại thì có thể triệu ông ấy vào cung.”

Hoàng đế cau mày: “Ông ta là ẩn sĩ, sao có thể triệu đến?”

Vệ Ngật Chi đáp: “Vi thần đã tự mình đi mời ông ấy, ông ấy cũng đồng ý rồi.”

Tạ Thù quay ngoắt đầu lại, âm thầm cắn răng, cuối cùng hạ quyết tâm, ra khỏi hàng nói: “Vi thần cũng cảm thấy Tuân Phi không thích hợp, e là

chỉ có Thứ sử Cối Kê Vương Kính Chi có thể đảm đương trọng trách.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Tuân Phi đức cao vọng trọng, Vương Kính Chi có gia thế hiển hách, đều là những ứng cử viên sáng giá.

Hoàng đế bóp trán do dự, những người ủng hộ Đại Tư Mã đều đã quỳ xuống, phần lớn đều là võ tướng, không thể không coi trọng. Nhưng phe ủng hộ Tạ Thù cũng không cam lòng yếu thế, số người quỳ còn nhiều hơn, vì Quang Lộc đại phu Vương Mộ dẫn theo thế lực nhà họ Vương cũng tham dự vào.

Hoàng đế hiểu Vệ Ngật Chi muốn không chế chức Thái phó là vì muốn giúp ông đạt được mục đích phế Thái tử, ông cũng vui vẻ tác thành. Nhưng nếu để Vương Kính Chi làm Thái phó, công lao phụ tá quân chủ tương lai sẽ góp phần chấn hưng nhà họ Vương, càng khiến thế lực giữa các gia tộc thêm cân bằng.

Tạ Thù nhìn mặt ông ta là biết ông ta đang trong tình thế khó xử, chấp tay nói: “Bệ hạ không ngại, có thể hỏi qua ý kiến của Thái tử.”

Hoàng đế liếc nhìn nàng: “Cũng được.”

Tạ Nhiễm đã lôi kéo Thái tử thành công, hỏi ý kiến của hẳn chẳng khác nào lại cho thêm người ủng hộ Vương Kính Chi. Không chờ Thái tử bước ra khỏi hàng bầm báo ý kiến, Vệ Ngật Chi đã biết bản thân mình đã thất bại, mà lần này còn do Hoàng đế ngầm đồng ý.

Quả nhiên, người Thái tử chọn chính là Vương Kính Chi.

Trung thư giám Viên Lâm lĩnh chỉ đi hạ chiếu lệnh, Tường công công thông báo bãi triều. Tạ Thù đứng đầu tốp quan văn nhìn thoáng qua Vệ Ngật Chi đứng đầu phía quan võ, phẩy tay áo bỏ đi.

Phiêu Kị tướng quân Dương Kiệu nhìn thấy cảnh này, đi đến bên cạnh Vệ Ngật Chi nói: “Thừa tướng giả vờ ngốc hay sao vậy? Sao lại đem cơ hội tốt như thế nhường cho nhà họ Vương? Chẳng lẽ hẳn đã quên Vương Kính Chi có mối quan hệ thân thiết với ngài rồi sao?”

Vệ Ngật Chi cười gằn: “Vương Kính Chi không phải có mối quan hệ thân thiết với bản vương, chẳng qua hẳn muốn liên thủ với bản vương mà thôi, bây giờ hẳn có cơ hội chấn hưng nhà họ Vương, đương nhiên không cần hợp tác với bản vương nữa.”

Dương Kiệu nhú mày: “Chẳng lẽ Thừa tướng cố ý?”

Vệ Ngật Chi mím môi không đáp.

Tạ Thù triệu hồi Vương Kính Chi về đô thành cũng không phải là suy nghĩ nhất thời, chắc chắn là sớm có kế hoạch, chẳng qua trùng hợp mà gặp cơ hội lần này thôi. Khoảng thời gian vừa qua hẳn luôn tìm cơ hội thăm dò nàng, chỉ e nàng sớm lợi dụng nhà họ Vương để đề phòng hẳn.

Sau khi Tạ Thù bãi triều, việc đầu tiên làm là đến nhà họ Hoàn phúng viếng Hoàn Hoài Khánh.

Hoàn Đình vô cùng đau lòng, quý công tử bảnh bao ngày thường giờ khóc sưng đỏ cả mắt. Nàng đi tới an ủi: “Biểu đệ nén bi thương mà thay đổi, Thái phó trên trời có linh thiêng cũng không hi vọng nhìn thấy đệ như thế này, cố gắng vực tinh thần, làm rạng danh gia tộc.”

Thái úy Hoàn Bồi Thánh nghe thế vô cùng xúc động, lúc này hành lễ với nàng nói: “Hòa gia thề chết theo Thừa tướng.”

Hoàn Đình không còn tâm trạng để ý chuyện đó, níu chặt ống tay áo Tạ Thù, khóc đến mức nửa người dựa cả vào cánh tay nàng.

Tạ Thù vỗ lưng hần giúp hần dễ thở, mà bên kia người hầu dẫn Vũ Lăng vương vào phúng viếng.

Vệ Ngật Chi tiến lên đỡ lấy thân thể Hoàn Đình, tách hần ra khỏi Tạ Thù, dịu giọng trấn an hần.

Hoàn Đình không biết hôm nay trong triều xảy ra chuyện gì, một tay nắm tay Vệ Ngật Chi, một tay níu chặt ống tay áo Tạ Thù, khóc một lúc lâu mới dừng rồi được người hầu đưa về phòng nghỉ ngơi.

Tạ Thù cũng không nói chuyện với Vệ Ngật Chi, lập tức cáo từ ra về.

Nàng cảm thấy lần bất đồng quan điểm này là cơ hội tốt, có thể kéo dài khoảng cách với hần, sau này hần sẽ không có cơ hội thăm dò nàng nữa.

Vệ Ngật Chi nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, biết nàng cố ý làm như xa lạ.

Chớp mắt đã đến tiết Thượng ty, vì chuyện Lục Hi Hoán, năm nay Tạ Thù không triệu tập thế gia tới Cối Kê tụ hội, đám con cháu thế gia chỉ có thể tự tìm chỗ vui chơi.

Tạ Thù nhận được không ít lời mời nhưng đều không đi, vì nàng biết chắc chắn Vệ Ngật Chi sẽ tới.

Sau tiết Thượng ty là đến thời kỳ săn bắn đầu xuân.

Nước Tấn học đòi văn vẻ hướng đến trọng văn khinh võ, cho nên các võ tướng nổi bật rất ít, mà người có kỳ tài về quân sự như Vệ Ngật Chi càng là của hiếm. Vài năm gần đây, Hoàng đế cố ý muốn thay đổi tình

trạng, luôn luôn cố vũ các gia tộc tập võ, cứ đến hai mùa săn bắn xuân thu là lại hạ lệnh tất cả con cháu của mười bốn gia tộc đủ tuổi trưởng thành tham dự, văn võ bá quan thì càng không thể thiếu phần.

Tạ Thù tránh không được, chỉ có thể gắng gượng đi tham gia, thực ra nàng không hề có hứng thú với chuyện săn bắn, lúc nào mà nương con mồi thì còn có chút thú vị.

Trong Nhạc Du uyển, các hậu duệ hoàng tộc, quý tộc đều cưỡi trên lưng ngựa, ngay cả bản thân Hoàng đế cũng không ngoại lệ. Ông ta săn một con mồi làm mở màn, mọi người lập tức phấn chấn tản đi tìm mục tiêu.

Tạ Thù mặc hồ phục bó sát, ngồi trên lưng ngựa nhìn quanh, không bao lâu sau thấy nhàm chán muốn bỏ về trước. Lúc này Cửu hoàng tử Tư Mã Đình phóng ngựa từ xa xông đến, phi thẳng đến bên cạnh nàng.

“Thừa tướng là người đứng đầu bách quan, cũng phải gương mẫu, hôm nay đi săn, phải tham dự mới đúng.”

Tạ Thù chấp tay: “Cửu điện hạ đừng trêu bản tướng nữa, bản tướng là quan văn, không biết võ nghệ.”

Tư Mã Đình cười lạnh: “Đám con cháu thế gia có kẻ nào không học qua cưỡi ngựa, sau khi Thừa tướng trở về nhà họ Tạ lại không được dạy hay sao?”

Hôm nay cũng có rất con cháu nhà họ Tạ tham dự, nhưng suy cho cùng cũng không có nhiều thanh niên, phần lớn những người ở đây nếu không phải lớn tuổi thì cũng đều là quan văn tay trái gà không chặt, đều chỉ có thể ở bên ngoài xem náo nhiệt, lúc này nghe thấy những lời ấy đều cảm thấy vô cùng mất mặt.

Tạ Thù cười cười: “Cửu điện hạ nói phải, sau chuyện lần trước bị ám sát ở thành Thạch Đầu, bản tướng cũng nghĩ phải nên luyện cưỡi ngựa thật

tốt.”

Tư Mã Đình hừ một tiếng, chuyện lần trước hần bị vu oan, hần còn nhớ rõ, bị Hoàng đế mắng cho một trận lại càng thêm nhớ, Tạ Thù muốn nhắc nhở hần đang mắc nợ y sao? Đúng là đồ thứ dân không hiểu lễ nghĩa!

“Nếu Thừa tướng cũng cảm thấy nên chăm chỉ tập luyện thì nên bắt đầu từ hôm nay đi.” Hần quay đầu phân phó: “Chuẩn bị cho Thừa tướng mười mũi tên, Thừa tướng chỉ luyện tập mà thôi, mười mũi tên là đủ, không cần nhiều.”

Đám công công tuân lệnh đưa tới cung tên, dùng chu sa viết lên tục danh của Thừa tướng trên thân tên. Đây là quy định, sau khi kiểm kê con mồi, thông qua số lượng mũi tên có thể phân ra cao thấp.

Tạ Thù nhìn hần kiên quyết như thế, cũng chỉ có nghe theo, tóm lại thăng nhóc này không trông thấy nàng mất mặt thì sẽ không cam lòng.

Ngày xuân ấm áp, cây cỏ đâm chồi, trong rừng chỉ có tiếng gió thổi xuyên qua cành lá vang lên. Nhạc Du uyển to như vậy nhưng lại cực kỳ yên tĩnh, không ai muốn làm con mồi của mình hoảng sợ.

Tạ Thù chậm rãi cười ngửa vào cánh rừng, sau lưng cũng đeo trường cung, cũng túi đựng tên như ai, nhưng biểu cảm lại không tập trung, vừa cầm mũi tên đập đập vào lòng bàn tay, vừa tính toán xem nên tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi.

Săn thú cũng chẳng có gì thú vị, chờ Cửu hoàng tử đi rồi, đám đại thần kia còn dám cười nàng hay sao?

Cũng thật trùng hợp, trước mắt đúng lúc xuất hiện con mồi. Tạ Thù vừa thấy đó chỉ là một con thỏ trắng mập mạp, lập tức nổi hứng, nhưng vừa giơ cung lên mới biết muốn kéo dây cung cần mất bao nhiêu sức lực.

Nàng dứt khoát rón rén xuống ngựa, định dùng tay bắt sống. Điều này có thể khó hơn dùng tên bắn nhưng chẳng phải sẽ càng thêm thuyết phục được nàng mạnh hơn đám con cháu thế gia đó sao!

Đã dần dần tiếp cận, thấy sắp thành công đến nơi, bỗng nhiên con thỏ bỏ chạy. Tạ Thù ảo não đứng dậy, phát hiện Vệ Ngật Chi đang đứng đối diện, vẻ mặt bồn chồn.

“Tạ Thù ở đây trò chuyện với con thỏ à?”

“Ờ, nó nói nó là con thỏ ngọc ở cung Quảng Hàn chuyển thế, nên ta bảo nó mau chạy đi, tránh để bị các người bắt.”

Vệ Ngật Chi vờ như hiểu ra: “Suýt nữa sẵn tiên linh, thật sự thất lễ, vẫn là Tạ tướng biết suy nghĩ cho các thế gia.”

“Đương nhiên.” Tạ Thù không có tâm trạng nói chuyện phiếm với hãn, quay đầu muốn bỏ đi.

Vệ Ngật Chi đuổi theo nói: “Ta nghe nói đệ bị Cửu hoàng tử ép đi săn, là thật sao?”

Tạ Thù quay đầu nhìn hãn, bất chợt cười lạnh một tiếng: “Chuyện này không liên quan tới Vũ Lăng vương.”

Vệ Ngật Chi nhíu mày: “Đệ có ý gì?”

Tạ Thù dừng bước, sắc mặt lạnh băng: “Bây giờ gặp cũng tốt, nhân lúc không có ai, có thể nói rõ ràng. Dù sao bản tướng và Vũ Lăng vương cũng bất đồng quan điểm, có cái gọi là không cùng chí hướng thì không thể hợp tác, từ nay về sau chúng ta không cần qua lại nữa.”

“Đệ nói cái gì?”

“Ta nói hai chúng ta bắt đầu từ hôm nay, cắt đứt quan hệ.”

Không khí tĩnh lặng, Vệ Ngật Chi trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Đệ nói như vậy, có lẽ là muốn thoát khỏi ta phải không? Mặc dù quan điểm của hai chúng ta bất đồng nhưng ta thật lòng thích đệ.”

Tạ Thù cười gằn: “Vũ Lăng vương không cần giả vờ nữa, người cũng không hề thích đàn ông, cần gì phải ra vẻ thích ta như vậy. Mùa đông năm trước, ai là người muốn tới Cối Kê cầu thân? Nếu không phải Thái hậu bệnh nặng, chỉ e giờ người đã ôm vợ đẹp, cần gì phải khổ sở đi lừa mình dối người làm gì?”

Nàng còn chưa dứt lời, đã khiến Vệ Ngật Chi vô cùng tức giận, nếu không phải vì nàng, thì làm sao có chuyện đi cầu thân.

Tạ Thù xoay người bước đi, vừa mới đi được vài bước, cánh tay bị kéo chặt, Vệ Ngật Chi kéo nàng áp sát vào thân cây.

“Ta không có hứng thú với những gã khác, đúng là không thích đàn ông, ta nói rồi, ta chỉ thích đệ thôi.”

Tạ Thù tránh không được, quát: “Vũ Lăng vương muốn mạo phạm bản tướng hay sao?”

Vệ Ngật Chi đưa tay giữ chặt cằm nàng, bỗng nhiên cúi đầu hôn nàng.

Tạ Thù giận dữ, tay nắm tới lại bị hãm giữ chặt.

Đôi môi kia mạnh mẽ áp chế, lại dần dần trở lại bình thường, lúc rời đi lưu luyến lướt qua gương mặt nàng, lưu luyến không rời.

“Bây giờ đệ đã tin ta chưa?”

Tạ Thù cắn răng: “Bản tướng là người đứng đầu bách quan, vậy mà người dám phạm thượng!!!”

Vệ Ngật Chi nhìn thẳng vào mắt nàng: “Ta chỉ coi đệ là Tạ Thù mà thôi.”

Tạ Thù giật mình khi nhìn thấy vẻ mặt hăn như vậy.

Vệ Ngật Chi rút mũi tên trong bao đựng sau lưng nàng, xoay người rời đi.

Cho tận đến khi không nhìn thấy bóng lưng hăn, sự giận dữ và xấu hổ mới bùng phát trong lòng nàng.

Càng muốn coi hăn như người xa lạ, thì càng ngày hăn càng xông vào cuộc đời nàng, giờ lại còn bị hăn ngang nhiên sàm sỡ, nói ra chỉ e chẳng ai tin. Đây mà là hiền vương được cả triều đình và dân chúng khen ngợi à?

Nàng lau lau cánh môi, hăm hăm hừ một tiếng khinh miệt.

Cuộc săn bắn kết thúc, mọi người tụ tập cùng nhau kiểm kê con mồi.

Đám công công đang bận rộn thì Tư Mã Đình quay đầu lại tìm thấy Tạ Thù lẫn trong đám người, cố ý lớn tiếng nói: “Kiểm kê cho cẩn thận, tuyệt đối không được để sót Thừa tướng.”

Những người đều vô cùng khó hiểu, Thừa tướng nho nhã yếu đuối như thế, ngay cả dây cung cũng không kéo nổi, làm sao mà săn mồi được chứ?

Tạ Thù làm như không nghe thấy, thản nhiên mỉm cười, dù bản tướng không săn được, các người có cách gì gây khó dễ cho ta?

Không cần hỏi, người săn được nhiều nhất là Vệ Ngật Chi, trong số con cháu các gia tộc Dương Cự thu được nhiều chiến lợi phẩm nhất, Viên Phái Lăng cũng theo sát nút, còn trong số các Hoàng tử thì Tư Mã Đình đứng đầu.

Trông thấy sắp kiểm xong, vẫn còn chưa nghe thấy tên Tạ Thù, Tư Mã Đình càng thêm đặc ý.

“A, Thừa tướng cũng có.” Một tiểu công công rút mũi tên dính máu ra, đưa tới cho mọi người xem, bên trên đúng là có tên Tạ Thù.

Sao có thể như vậy? Tư Mã Đình phần uất nhìn về phía Tạ Thù.

Tạ Thù cũng vô cùng kinh ngạc, bỗng nhiên nhớ ra khi này Vệ Ngật Chi đã cầm một mũi tên của mình mang đi, quay đầu nhìn về phía hắn.

Vệ Ngật Chi mặc huyền y oai phong lẫm liệt, cũng dõi mắt nhìn nàng, sau đó ghìm ngựa rời đi.

Tạ Thù nhú mày, không phải hắn thật sự có ý với nàng đấy chứ?

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Ngày xuân triền miên, mộng dài khó tỉnh.

Vệ Ngật Chi vòng qua bình phong, thấy một thiếu nữ mặc y phục đồ ngồi bên cạnh bàn viết chữ. Lúc hẳn đi tới, nàng ngẩng đầu lên, trang điểm nhẹ nhàng, dung mạo tuyệt đẹp.

“Như Ý?” Vệ Ngật Chi nắm tay nàng ngồi xuống, không thể tin nổi.

Tạ Thù dựa vào lồng ngực hẳn, không biết nói gì đó, cúi đầu cười.

Hắn chẳng nghe rõ, duỗi ngón tay đè môi nàng, lại không tìm được cúi đầu xuống hôn, chạm đến đôi môi mềm mại của nàng, giống như lúc ở trong rừng.

Lúc đó do dự, không dám quá đà, mà bây giờ khi xác định nàng là nữ, hẳn vô cùng vui sướng, quả thực khó có thể tự kiềm chế...

Đột nhiên hẳn mở choàng mắt, hóa ra chỉ là một giấc mơ...

Vệ Ngật Chi ngồi dậy, đưa tay bóp trán.

Rốt cuộc không ngủ nổi, dứt khoát mặc áo bước xuống giường, hẳn thấp sáng ánh nến, ngồi sau án cầm bút, trầm tư một lát, vẽ phác thảo, dựa theo trí nhớ phác họa hình ảnh Tạ Thù vấn tóc cười dịu dàng.

Người con gái có nụ cười duyên dáng, càng nhìn càng thấy đẹp.

Ở chỗ lạc khoản[1] chỉ viết một câu: “Nam hữu kiêu mộ, bất khả hữu tước; Hán hữu du nữ, bất khả cầu ti[2].”

Hắn đặt bút xuống, bất đắc dĩ bật cười: “Thử qua thử lại, rốt cuộc vẫn là ta thua.”

Tháng tư năm Nguyên Hòa thứ hai mươi bảy, Thứ sử Cối Kê, Hữu tướng quân Vương Kính Chi về Kiến Khang nhậm chức Thái phó, cũng có nghĩa là nhà họ Vương sau nhiều năm bị nhà họ Tạ chèn ép nay đã có đường chấn hưng.

Tương phu nhân vô cùng kích động, ra sức thúc giục Vệ Ngật Chi đi cầu thân.

“Không phải con luôn miệng nói lần này thật sự đã hạ quyết tâm muốn thành thân hay sao? Giờ sức khỏe Thái hậu đã ổn định, nhà họ Vương cũng đến Kiến Khang, sao vẫn còn chưa hành động?”

Vệ Ngật Chi lắc đầu: “Chỉ e giờ con đi cầu thân, người ta cũng không thể đồng ý.”

“Vớ vẩn!” Tương phu nhân nhận ra hắn đang tìm cách thoái thác, tức giận nói: “Hôm nào đó ta sẽ đi gặp Lạc Tú, con đừng hòng lấy cớ!”

Ngô Ô Y dường như đã trở về thời điểm hai nhà Vương Tạ cùng tỏa sáng năm nào, trước cổng nhà họ Vương lại một lần nữa treo lên một bức hoành phi màu đen, bên trên là do chính tay Vương Kính Chi đề chữ viết.

Tương phu nhân đi xe tới, Vương Lạc Tú vội vã ra đón chào, toàn nói những lời có cánh nhưng không hề có cảm giác thân thiết như trước.

Về phần Vương Kính Chi, cơ bản là không gặp.

Tương phu nhân cũng đoán ra phần nào, bất ngờ lại tuột mất, lúc về phủ chỉ có thể thở dài, tiếc rằng thời gian biến đổi khó lường, khiến người ta không thể nào dự đoán được.

“Tại sao có thể như vậy? Không phải chứ...”

Không biết quản gia nghe tin từ đâu, nói cho bà biết: “Nghe nói Vương Thứ sử bỗng nhiên thăng làm Thái phó là Thừa tướng tiến cử, có lẽ đây cũng là một lý do.”

Tương phu nhân nghe vậy liền nổi giận: “Chắc chắn là thằng ranh nhà họ Tạ mượn sức nhà họ Vương, thảo nào nhà họ Vương lại thay lòng! Hừ, hi vọng cả đời hần không thể cưới vợ!”

Không thể xả giận, bà còn định đi tìm Vệ Ngật Chi, nào ngờ khi tới chỗ ở của hần, chỉ thấy hần ngồi cạnh bàn mà ngây người, trong tay là một xấp quân báo.

Bà cho rằng có chuyện lớn xảy ra, lặng lẽ hỏi Phù Huyền đứng ngoài cửa: “Quận vương sao thế?”

“Thuộc hạ không biết.”

Phù Huyền hơi nhếch môi, nếu nói là vì Thừa tướng, hần phủ Đại Tư Mã chẳng có nổi một ngày bình yên...

Sau khi Vương Kính Chi sắp xếp thỏa đáng, đương nhiên muốn đến cảm tạ ân tình của Thừa tướng.

Tạ Thù tiếp đãi hần trong thư phòng, mặc trường bào tuyết trắng, sau án chỉ có duy nhất một chỗ ngồi, trúc xanh hoa đỏ đua nhau khoe sắc bên ngoài cửa sổ sau lưng, vừa khéo làm nền cho gương mặt đẹp như ngọc và đôi môi đỏ của nàng.

Vương Kính Chi dùng dải gấm buộc tóc, tay áo choàng rộng, chân đi guốc gỗ, phong thái phong lưu không hề thuyên giảm. Hôm nay hẳn lại không tới một mình mà còn dắt theo một bé trai khoảng bảy, tám tuổi, khuôn mặt có vài phần nhang nhác hẳn, vẻ mặt còn nghiêm trang hơn hẳn vài phần.

Vương Kính Chi hành lễ, lại lệnh cho bé trai hành lễ, giới thiệu: “Đây là khuyến tử Uẩn Chi, tại hạ dẫn riêng nó tới bái kiến Thừa tướng, để nó có thể thấy được phong thái của ngài.”

Tạ Thù cười nói: “Là bản tướng thấy được phong thái của lệnh lang mới phải.”

Vương Uẩn Chi kính cẩn hành lễ, vô cùng khiêm tốn.

Tạ Thù ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại có cảm giác thất bại. Nhìn là biết Vương Kính Chi coi đứa con này như châu báu, mà nhà họ Tạ đến nay vẫn không có nổi một hạt mầm tốt, nàng lại là người cải trang thân phận, muốn có một đứa bé của riêng mình chỉ là giấc mộng xa vời.

Đúng là bị đả kích nặng nề!

Vương Kính Chi là người thông minh, sẽ không vì một ân huệ của Tạ Thù mà lập tức đi theo nàng, nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt, nói chuyện vu vơ, chỉ không nói chuyện chính sự.

Tạ Thù cũng không trông cậy vào việc mượn sức hẳn, cũng nói chuyện phiếm với hẳn, nói qua nói lại, lại nói vòng về phía đứa bé Vương Uẩn Chi kia.

Vương Kính Chi nói đây là đứa con duy nhất của hẳn, là con chính thể. Tạ Thù nhớ lần trước tới Cối Kê vẫn chưa gặp qua thể tử của hẳn, còn tưởng rằng hẳn chưa thành thân, không khỏi bất ngờ, liền mượn cơ hội nhắc đến thắc mắc kia.

Vương Kính Chi nói: “Nói đến lại tiệc nuôi, nội tử[3] và tại hạ quen biết từ thuở nhỏ, cảm tình sâu đậm, nhưng sau này vì sinh khó mà qua đời, chỉ có thể nói là thế sự vô thường.” Hãn vươn tay xoa đầu con, cười buồn.

Tạ Thù thở dài: “Trông thấy có nhiều mỹ nhân trong phủ Thái phó, còn cứ ngỡ rằng là người đa tình, hóa ra lại là người si tình.”

Vương Kính Chi lắc đầu: “Bên tình bên ái, vốn không thể đánh đồng với nhau.”

Tạ Thù chau mày, thôi bỏ đi, nói như thế, nàng tuyệt đối không thể so sánh với một tay lão luyện tình trường như hãn được, vẫn nên im lặng là hơn.

Vương Kính Chi thấy nàng không nói gì, lại nhớ ra nàng thích đàn ông, đương nhiên không bàn tới chuyện tình yêu nam nữ, nên cũng biết điều dừng lại.

Sau khi cha con nhà họ Vương rời đi, Tạ Nhiễm từ sau bình phong đi ra. Hãn ngồi nghe Vương Kính Chi nói nửa ngày, cũng đã trông thấy Vương Uẩn Chi, cũng bị đả kích nghiêm trọng giống như Tạ Thù.

“Sức khỏe Thừa tướng vẫn cần phải điều trị triệt để, sớm ngày có hậu duệ, như thế thì tài năng nhiều thế hệ của họ Tạ mới có thể tỏa sáng không tàn.”

Tạ Thù rầu rĩ đáp: “Nếu có thể, ta tình nguyện đổi hai vị đường thúc lấy đứa con duy nhất nhà họ Vương.”

“... Nếu thấy Tạ Đôn và Tạ Linh, nhà họ Vương chắc chắn sẽ không đồng ý.” Tạ Nhiễm gọi Mộc Bạch vào: “Hôm nay đã đưa thuốc đến cho Thừa tướng chưa? Mau bưng tới đây.”

Tạ Thù nhìn cây hoa lan bên cửa sổ dần úa tàn, lòng đau như dao cắt.

Mùi thơm đã hết, đầu hạ vừa tới.

Trên đường Tạ Thù vào triều bị đánh rơi túi hương, nó là một chiếc túi vô cùng tinh xảo, bên trong chứa chu sa, hung hoàng, hương dược và một ít dược liệu, vì gần tới Đoan Ngọ, chẳng qua muốn dùng túi hương để xua tà ma.

Nàng chọn vài cái khác, càng chọn càng khâm phục, trên đời này sao có thể có những người khéo léo đến thế? Đúng là làm phụ nữ còn khó hơn cả làm đàn ông.

Lúc về đi qua ngõ Ô Y, xe đột nhiên dừng lại, Mộc Bạch xuống xe, chỉ một lát sau đã đi lên, trong tay cầm một túi hương: “Công tử, vừa rồi tỳ nữ nhà họ Vương đón xe, tặng túi hương này cho ngài.”

“Nhà họ Vương ư?” Tạ Thù đón lấy, nhìn thấy bên cạnh túi có một chữ “Tú”, vô cùng kinh ngạc.

Vương Lạc Tú lại có thể tặng túi hương cho nàng ư? Đây cũng không phải điều tốt. Nghĩ cho kỹ thì bất kể thế nào, nhà họ Vương chắc chắn không thể có khả năng tìm tới tận cửa muốn kết thân với nàng, dù sao mục tiêu của Vương Kính Chi là vượt qua nhà họ Tạ, không thể cùng phồn vinh. Cho nên, hành động này của Vương Lạc Tú có lẽ là do ý muốn của riêng nàng ấy mà thôi.

Tạ Thù xoa xoa mặt mình, nhớ đến dáng vẻ dịu dàng hiền thực của Vương Lạc Tú, trong lòng lại cảm thấy vô cùng tội lỗi.

Trong triều, vì có Vương Kính Chi gia nhập, bắt đầu có luồng gió mới. Nhưng hãn biểu hiện thật trung dung[4], cho dù đa phần người nhà họ Vương đều cho rằng từ nay về sau nhà họ Vương có thể phát lên như điều gặp gió thì hãn lại không cho là đúng.

Hiện giờ Tạ Thù đã không còn là người có thể bị tùy tiện bắt đi như ở Cối Kê một năm trước, tướng vị nàng ngồi càng ngày càng ổn định. Sau chuyện tự mình áp chế việc phế Thái tử, những người bên cạnh Thái tử gần như đều đổi thành người nhà họ Tạ, dù hẳn có là Thái phó thì cũng chưa chắc có thể làm được gì. Tuy rằng Tạ Thù cất nhắc hẳn, cũng sẽ không gây thù chuốc oán với hẳn, đương nhiên phải có mục đích khác, cho nên chuyện Vương Kính Chi có thể làm là giữ vững vị trí trung lập.

Trong triều không có chuyện gì, nhưng ở biên cương vẫn truyền về tin tức khiến người ta lo lắng.

Chuyện năm ngoái nước Tần mưu đồ xâm chiếm Thổ Dục Hồn vẫn còn như đang ở trước mắt, vậy mà năm nay bọn họ lại không kiềm chế được.

Một tháng trước, nước Tần phái ba mươi vạn đại quân áp sát biên ải, thống lĩnh là Thác Bạt Khang, một kẻ am hiểu tốc chiến. Hẳn sai người nhân lúc đêm tối tập kích thành, đại phá biên thành Thổ Dục Hồn, sau đó thẳng đường tác chiến, liên tiếp chiếm lấy ba thành, chuẩn bị thẳng tiến tới trung tâm Thổ Dục Hồn.

Quốc chủ Thổ Dục Hồn một mặt điều binh ngăn cản, một mặt lại viết thư cầu tiếp viện từ nước Tấn. Trong thời điểm quan trọng như vậy, thế mà Vệ Ngật Chi lại không có trong triều, cũng không ai biết hẳn đi đâu.

Trên kim điện, Hoàng đế do dự nói: “Không thể không trợ giúp, nhưng Thổ Dục Hồn mấy lần nhờ Đại Tấn ta che chở, lại không biết quy phục xưng thần, trăm vẫn cảm thấy không ổn.”

Tạ Thù bước ra khỏi hàng nói: “Bệ hạ nói rất đúng, tuy nhiên môi hở răng lạnh, vẫn nên phái binh trợ giúp thì hơn. Theo ý của vi thần, có thể phái Phiêu Kị tướng quân Dương Kiệu lãnh binh trợ giúp, lại phái sứ thần

đi theo, đợi đến khi bình định chiến sự liền tìm thời cơ thích hợp nói việc này với quốc chủ Thổ Dục Hồn, họ bắt buộc phải đồng ý.”

Hoàng đế gật gật đầu: “Cũng tốt, Tà tướng cứ sắp xếp chuyện sứ thần đi, về phần tướng lĩnh, Vũ Lăng vương đã bí mật đến Ninh Châu, vẫn nên giao cho hắn đi.”

Tà Thù nhú mày, không ngờ nhiều ngày không gặp, hắn lại lạng lẽ không một tiếng động tới biên cương.

Người ngoài có lẽ sẽ nghĩ rằng nàng đề nghị để Dương Kiệu lãnh binh là muốn cướp cơ hội lập công của Vệ Ngật Chi, nhưng thực ra mục đích của nàng không chỉ có vậy.

Lần trước, Vệ Ngật Chi đi Thổ Dục Hồn đã gặp Hồ Nha, đã khiến nàng cảm thấy vô cùng bất an. Sau này lại thấy hành vi của Vệ Ngật Chi khác thường, nàng đã viết thư gửi riêng cho quốc chủ Thổ Dục Hồn hỏi thăm, nói bóng nói gió lại không tìm hiểu được nguyên nhân.

Nàng định phái Mộc Bạch đi tìm Hồ Nha, trước khi chuyện đó xảy ra sẽ xử lý thật tốt, đề phòng hắn lại chủ động tiếp xúc với Vệ Ngật Chi. Nhưng bên phía Vệ Ngật Chi canh phòng cẩn mật, nếu làm không tốt sẽ truyền tới tai hắn, căn bản không có cơ hội.

Vốn lần này nếu có thể phái người khác tới Thổ Dục Hồn, lại sắp xếp sứ thần đưa Hồ Nha đến một chỗ khác, tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết. Không ngờ Vệ Ngật Chi đã tới Ninh Châu trước, khiến nàng ngay cả cơ hội chuẩn bị cũng không có.

Sau khi bãi triều, nàng ở trong thư phòng đi qua đi lại, luôn mãi lo lắng đến chuyện chọn sứ thần.

Người thích hợp nhất đương nhiên là Tà Nhiễm, nhưng hắn vừa trông thấy Hồ Nha đương nhiên sẽ muốn ra tay hạ thủ. Hoàn Đình lại là người

lượng thiện, Tạ Thù cũng có ý nâng đỡ hẳn, nhưng hẳn lại cố tình qua lại thân thiết với Vệ Ngật Chi.

Đúng lúc này Mộc Bạch cầm thư đi vào: “Công tử, Ninh Châu gửi cấp báo.”

Tạ Thù vội vàng mở ra, quả nhiên Vệ Ngật Chi đã phái binh trợ giúp, Thứ sử Ninh Châu cũng tự mình mặc giáp ra trận, ra sức ủng hộ.

Nàng ngẫm nghĩ, bỗng nhiên nảy ra chủ ý.

Quyết định sứ thần sẽ là Hoàn Đình, nhưng Tạ Thù sẽ phải Mộc Bạch đi theo bên cạnh hẳn, chuyện của Hồ Nha sẽ giao cho Mộc Bạch làm.

Để đề phòng Vệ Ngật Chi có thời gian rảnh rỗi sẽ nhúng tay, nàng lại viết một phong thư cho Mục Diêu Dung.

Ừm, chuyện này tuyệt đối không phải là lợi dụng việc công để báo thù riêng.

[1] Lạc khoản: phần đề chữ, ghi tên trên bức vẽ.

[2] Trích bài Hán Quảng 1, thể thơ: Kinh Thi,

Dịch nghĩa:

Núi nam có cây cao mà trụi cành, cho nên không có bóng mát.

Khiến không thể nghỉ ngơi ở dưới đấy được.

Sông Hán có những người con gái đi dạo chơi,

Mà không thể cầu mong gì được (vì đã đoan trang không như thưở trước.

Nguồn: thivien.net

[3] Nội tử: vợ

[4] Trung dung: không thiên về một bên nào, mà luôn giữ thái độ đứng giữa, không thái quá cũng không bất cập trong quan hệ đối với người, với việc (một chủ trương của nho giáo)

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Tháng sáu giữa hè, biên giới Ninh Châu chìm trong khói lửa chiến tranh.

Vệ Ngật Chi đang ngồi trước án nghiên cứu địa đồ thì Phù Huyền đi vào, mang tin Hoàn Đình nhậm chức sứ thần báo cho hẳn biết.

“Hừm, Tà tướng có ý định nâng đỡ nhà họ Hoàn, có trọng dụng Ân Bình cũng là chuyện hợp tình hợp lý.”

Phù Huyền nói: “Hoàn công tử đã đến quận Chu Đê, phái người tới nói muốn đi báỉ kiến quốc chủ Thổ Dục Hồn ngay ạ.”

Vệ Ngật Chi lắc đầu: “Giờ chưa được, chiến sự chưa ổn định, ở biên thành vô cùng nguy hiểm. Người tự mình đi một chuyến, nói tình hình cho hẳn biết, đến hẳn tới Ninh Châu hội họp với bản vương trước, sau đó hãy bàn tới chuyện đi sứ.”

Phù Huyền vâng mệnh đi ra ngoài, chỉ một lát sau có thám tử đến báo, Thác Bạt Khang đã nhổ trại lui binh về phía sau, vào sâu trong sa mạc.

Các tướng lĩnh đều tụ tập trong đại trường, thảo luận kế sách ứng đối.

Phó tướng Mạt Vinh nghi hoặc: “Thác Bạt Khang đã chiếm năm thành, bỗng nhiên lại lui sâu vào trong đại mạc hoang vu, chẳng lẽ lại vì kiêng dè quận vương, nên mới muốn tránh né?”

Vệ Ngật Chi trầm ngâm một lúc, lắc đầu: “Thác Bạt Khang không phải là kẻ ngốc, quân đội Thổ Dục Hồn không yếu nhưng lại liên tục đại bại trước hắn, chứng tỏ người này không thể khinh thường. Huống hồ bản thân hắn lại vô cùng am hiểu địa thế sa mạc, hành động này nếu không phải định dụ địch thâm nhập thì chính là giương đông kích tây.”

Một tướng lĩnh luôn đi tiên phong như Tuần Trác đã sớm không nhận được muốn xuất binh, vội vàng hỏi: “Vậy phải làm thế nào?”

Vệ Ngật Chi nhìn địa đồ, chỉ hai vị trí: “Mạt Vinh và Mục Xung dẫn năm mươi nghìn binh mã đến trợ giúp cho Thổ Dục Hồn, nhưng không được liều lĩnh, dù là ở trong sa mạc hay thành trì, vẫn nên ở bên ngoài thì hơn. Trương Triệu và Tuần Trác lĩnh mười vạn binh mã, tập kích Thác Bạt Khang ở phía sau Ích Châu.”

Ích Châu bây giờ là lãnh thổ của nước Tần, hành động này chính là vây Ngụy cứu Triệu[1].

Thác Bạt Khang nhận được tin báo cực kỳ tức giận, dù sao Vệ Ngật Chi cũng là người Tấn, chưa chắc sẽ ra tay cứu Thổ Dục Hồn, có khả năng sẽ tận dụng cơ hội này để trục lợi.

Hắn cân nhắc thiệt hơn, đành tách ba mươi vạn đại quân ra, mười lăm vạn đi Ích Châu trợ giúp, mười lăm vạn tiếp tục tấn công Thổ Dục Hồn.

Lúc này Vệ Ngật Chi lại lệnh cho Mục Xung và Mạt Vinh rời khỏi Thổ Dục Hồn, đóng quân tại biên giới Ninh Châu quan sát.

Bấy giờ Thác Bạt Khang đang ở trong thế hai mặt giáp địch, bắt buộc phải tập trung tinh lực phá một phía trước. Bên phía Thổ Dục Hồn mặc dù tập trung binh mã, nhưng vì mấy người trong hoàng tộc giằng co tranh cướp vị trí chủ tướng, tạm thời không đáng lo ngại, đương nhiên muốn phá quân Tấn trước.

“Hừ, chẳng qua chỉ là một đám quan văn ngày ngày ăn ngũ thạch tán mà thôi, hẳn cho rằng lấy tự là Trọng Khanh thì có thể giống như Vệ Thanh[2] cưỡi ngựa đạp Hung Nô năm xưa ư?” Phó tướng bên cạnh Thác Bạt Khang cao giọng coi thường Vệ Ngật Chi.

Thác Bạt Khang lại không hề khinh địch: “Tuy người này đẹp như châu ngọc nhưng lại vô cùng oai hùng. Ta thấy hẳn sinh ra ở Giang Nam, tinh thông thủy chiến mới cố ý muốn dụ hẳn vào sâu trong đại mạc, vậy mà hẳn lại không mắc mưu. Người coi thường hẳn như thế, lại giống như lần trước lại khổ sở bỏ chạy về nước.”

Phó tướng kia biết sai, cúi đầu im lặng.

Lúc này có tham tướng đề nghị: “Để đề phong tộc Thổ Dục Hồn trong ứng ngoài hợp với quân Tấn, tướng quân nên bảo vệ thành trì, cắt đứt mối dây liên hệ giữa hai bên.”

Thác Bạt Khang nghĩ cũng có lý, lập tức ra lệnh.

Nước Tần chia ra mười lăm vạn đại quân đến Ích Châu, nhanh chóng bị Tuân Trác và Trương Triệu ngăn cản, thế lực hai bên ngang nhau, không phân thắng bại, cứ thế kéo dài. Mười lăm vạn đại quân vốn hi vọng có thể tốc chiến tốc thắng để quay lại trợ giúp Thác Bạt Khang, lúc này lại như sa vào đầm lầy, khó có thể thoát thân.

Ngày mùng chín tháng bảy, Thác Bạt Khang phái binh tấn công quân Tấn.

Mục Xung và Mạt Vinh phụng lệnh Vệ Ngật Chi, lui thêm ba mươi dặm.

Vệ Ngật Chi có ý muốn cùng tộc Thổ Dục Hồn trong ngoài cùng tấn công Thác Bạt Khang nhưng tin tức bị cắt ngang, không thể nào cùng phối hợp.

Chính trong lúc đầu đầu nghĩ kế sách, trong vị trí biên thành bị Thác Bạt Khang chiếm đóng truyền ra tiếng nhạc cổ khiến quân Tần và quân Tấn vô cùng bất ngờ.

Thác Bạt Khang sai người đi dò la, hóa ra ở cửa thành có một đám nhạc sư người Hán bị nhốt ở đó, quân đội hai bên giao chiến nên không thể trở về cố hương, nhớ nhà da diết, không nhận được mới lấy tiếng nhạc gửi gắm niềm nhớ thương.

“Người Hán thật phiền phức, hờ ra là lại đàn với hát.”

Thác Bạt Khang là người ngoại tộc[3], không am hiểu âm nhạc của người Hán, nghe ừ sầu uyển chuyển chỉ cảm thấy phiền lòng. Cũng may, tiếng nhạc kia không bao lâu sau liền ngừng lại, hấn lại tập trung tinh lực vào chiến sự, không để tâm tới chuyện vừa diễn ra.

Vệ Ngật Chi lại nghe ra ý nghĩa, nói với đám phó tướng: “Lần trước bản vương gặp quốc chủ Thổ Dục Hồn có nghe qua nhạc khúc này, là do nhạc sư người Tấn đàn, khúc nhạc có tên ‘Ai hữu đạo’, nói rằng danh tướng nước Thục sau khi thua trận đã sầu muộn ai oán, xem ra Thổ Dục Hồn chưa chuẩn bị kỹ càng, nên muốn báo tin cho chúng ta biết.”

Mạt Vinh do dự: “Quận vương cảm thấy có thể tin được ư?”

Vệ Ngật Chi thoáng trầm ngâm: “Thế này, ngày mai người cứ đi ứng chiến, thăm dò xem thế nào, nếu nhạc sư kia lại dùng tiếng nhạc cảnh báo thì suy đoán hôm nay chắc chắn là thật.”

Ngày hôm sau, Mạt Vinh chỉ lĩnh ba ngàn kị binh đi quấy rối đám quân Tần, chờ đến lúc chúng phản công thì nhanh chóng lui binh. Trong thành quả nhiên lại truyền ra tiếng nhạc, có phần gấp gáp, cực kỳ căng thẳng, một lúc sau lại ngừng.

Vệ Ngật Chi càng thêm vững tâm, lại lùi tiếp mười dặm.

Thác Bạt Khang thấy hấn lại lui binh, lo rằng có kế dụ địch thâm nhập, liền lệnh cho các tướng lĩnh đi ra khiêu khích chửi rủa, khích hấn ra tay.

“Càng trưởng thành lại càng đẹp như đàn bà, tính nết cũng rụt rè như đàn bà, không dám xuất chiến! Ha ha ha!”

Mục Xung và Mạt Vinh đều không nhịn được nhưng Vệ Ngật Chi lại vô cùng bình thản, thậm chí mỗi ngày đều cười ngửa lộ mặt ra giữa trận chiến, không hề có vẻ ngần ngại.

Mảng niếc hồi lâu, ngay cả Thác Bạt Khang cũng không còn kiên nhẫn, chiến sự vẫn chưa kết thúc. Hấn muốn truy kích thì Vệ Ngật Chi liền tránh lui, hấn muốn quay lại đánh Thổ Dục Hồn thì Vệ Ngật Chi lại đuổi theo quấy rối.

Thế có phiền không cơ chứ?

Tháng bảy đêm chưa khuya, trăng sáng sao thưa, ở cửa thành lại truyền tới tiếng nhạc nhưng không giống như bình thường, chỉ có tiếng đàn trúc, tiếng nhạc lạnh lạnh, như vút lên trời cao.

Lúc này Vệ Ngật Chi mặc áo giáp, bí mật triệu tập tướng lĩnh, chuẩn bị xuất binh.

Mạt Vinh khó hiểu: “Vì sao bỗng nhiên quận vương lại muốn đột kích trong đêm?”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Vì vừa rồi có tiếng nhạc Sở đánh Tần, đêm nay chính là thời điểm thích hợp để tấn công.”

Thác Bạt Khang đang ngủ thì bị ánh lửa ngập trời đánh thức, vội vàng đứng dậy đối phó, không kịp mặc áo giáp mà xông ra ngoài nghênh chiến, khí thế không giảm.

Hắn vốn tưởng rằng quân Tấn muốn lấy ít thắng nhiều, mới nhân lúc đêm tối đánh lén, vậy mà đám quân Thổ Dục Hồn thời gian vừa qua còn chưa chinh đốn đội ngũ lại cùng đánh tới từ phía sau, hai phe hợp lại nhất trí tấn công, khiến hắn trở tay không kịp.

Hai viên đại tướng chết trận, Thác Bạt Khang vô cùng giận dữ. Cũng may hắn không phải hạng người hữu dũng vô mưu, liền vội vàng rút đại quân ra khỏi thành, chạy đến Ích Châu. Lúc này hắn mới rõ Vệ Ngật Chi đã ủ sẵn âm mưu, hóa ra trời vừa sáng liền dùng kế trong ứng ngoài hợp ở Ích Châu cùng đánh đuổi hắn.

Tuy ở Ích Châu, Vệ Ngật Chi chỉ có mười vạn binh mã, nhưng hắn đã sức cùng lực kiệt, ngựa hết hơi, tổn thất nặng nề, bên kia lại có một trăm năm mươi ngàn người đồng loạt xông đến, e rằng không ổn.

Thác Bạt Khang càng nghĩ càng giận, chạy rất xa mới quay đầu lại, trong ánh lửa hừng hực, Vệ Ngật Chi đang cài tên nhắm bắn thẳng về hắn, hắn cuống quít trốn đi, không dám ngừng lại.

Trận chiến này Vệ Ngật Chi tiêu tốn thời gian chẳng qua vì muốn bảo toàn thực lực quân Tấn, vì thế khi Thác Bạt Khang chạy trốn tới Ích Châu, một khi có cơ hội chiến thắng, hắn liền vội điều Tuần Trách và Trương Triệu trở về.

Quốc chủ Thổ Dục Hồn vô cùng vui mừng, nhiệt tình mời Vệ Ngật Chi về đô thành, ra sức khoản đãi hắn.

Vệ Ngật Chi rất bất ngờ, còn tưởng rằng những nhạc sư kia giống như lần trước theo hầu quốc chủ đến biên thành, hóa ra quốc chủ vẫn còn ở đô thành.

Lúc này Hoàn Đình chờ ở Ninh Châu đã lâu vô cùng sốt ruột, vừa thấy chiến sự ổn định liền muốn đi sứ.

Vệ Ngật Chi định đi cùng hãn, nhưng hãn lại liên tục xua tay từ chối: “Không phải ta không muốn đi cùng huynh, nhưng đây là lần đầu tiên ta làm chuyện lớn, huynh phải để ta cố gắng thể hiện, nếu không lúc về làm sao dám bàn giao với biểu ca đây.”

“Vậy cũng được, chúc Ân Bình thuận buồm xuôi gió.”

“Thuận, chắc chắn sẽ thuận.” Hoàn Đình được hãn phái quân bảo vệ, ra khỏi đại trường liền gọi Mộc Bạch cùng đi.

Mấy ngày nay Mộc Xung bị Mộc Diêu Dung làm phiền tới đau cả đầu, đều là vì muốn gặp Vũ Lăng vương, vì lẽ đó khi thấy hãn không có ý định tới Thổ Dục Hồn liền nhanh chóng mời hãn tới quý phủ dự yến.

Hãn mượn cơ chúc mừng chiến công, lại mời các tướng lĩnh khác nên Vệ Ngật Chi cũng không tiện từ chối.

Yến ẩm xong xuôi, mọi người đều ra về, Vệ Ngật Chi lại bị Mộc Xung cản lại, kiên quyết mời hãn ngủ lại trong phủ.

Phủ đệ Thứ sử đúng là nơi tốt nhất Ninh Châu, hưởng hồ trận chiến này Mộc Xung lại có công, Vệ Ngật Chi cũng không thể không nể mặt hãn, đành phải đồng ý.

Nơi ở là chỗ lần trước dành cho Tạ Thù. Vệ Ngật Chi đẩy cửa vào nhìn thấy bình phong, lại nhớ ngày ấy Tạ Thù mặc trang phục nữ, lại nhớ tới giấc mơ mấy tháng trước, bất đắc dĩ thở dài.

Vừa mới ngồi xuống đã có người gõ cửa, không chờ hãn lên tiếng, người mới đến đã tự đẩy cửa mà vào.

Hãn ngẩng đầu nhìn lên, thấy Mộc Diêu Dung mặc trang phục lộng lầy đứng trước cửa, dịu dàng hành lễ: “Tham kiến Vũ Lăng vương.”

“Miễn lễ.” Vệ Ngật Chi thân nhiên đáp.

Mục Diêu Dung đi vào, đưa một túi thơm ra trước mắt hắn: “Vũ Lăng vương đẩy lui quân địch, bảo vệ quốc gia, Diêu Dung vô cùng cảm phục, đặc biệt tự tay làm túi thơm này cho ngài, Ninh Châu ngày ấm đêm lạnh, thời tiết thất thường, trong này có dược liệu giúp thân thể khỏe mạnh.”

Vệ Ngật Chi đẩy trở lại: “Đa tạ, nhưng bản vương không thích hương nồng, chưa bao giờ đeo những thứ này.”

Mục Diêu Dung sững sờ: “Sao lại như vậy, rõ ràng Thừa tướng nói...”

Vệ Ngật Chi nhíu mày: “Thừa tướng?”

“Hic, ta có một nô tỳ, tên là Thừa Hương, nàng nói với ta... Nói Vũ Lăng vương sẽ thích những thứ này.”

“Ồ? Nàng ấy lại hiểu ta quá nhỉ.” Vệ Ngật Chi cười như có như không.

Mục Diêu Dung không tiện ở lại, hăm hăm về phòng viết thư oán giận Tạ Thù.

Cái gì mà tự tay làm túi thơm sẽ tạo nên sự khác biệt, cái gì mà đó là thứ đàn ông yêu thích nhất, đồ nói dối!

Ừa? Không đúng, rõ ràng Thừa tướng thích đàn ông, vốn không thể biết đàn ông thực sự thích thứ gì mà.

Mục Diêu Dung khóc không ra nước mắt.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Ngật Chi vừa mới thức dậy thì Phù Huyền đi vào bẩm báo nói một đám nhạc sư bị vây ở biên thành, quân canh cổng thành không biết có nên cho đi hay không.

Vệ Ngật Chi nhớ tới tiếng nhạc báo tin lần trước, vội dặn hân đưa những người kia tới đây.

Đám nhạc sư tổng cộng có mười hai người, đều là nhóm người lần trước bị Tạ Thù đưa tới Thổ Dục Hồn, cầm đầu chính là Sở Liên. Bởi vì quốc chủ Thổ Dục Hồn rất thích nghe tiếng đàn trúc, hân tài nghệ xuất chúng, nhanh chóng được thăng lên làm tổng quản nhạc sư.

Mười hai người chỉnh đốn trang phục hành lễ với Vệ Ngật Chi, tất cả đều cúi thấp đầu không dám lên tiếng.

Vệ Ngật Chi hỏi Sở Liên: “Từ trước đến giờ các người đều là tùy tùng của quốc chủ, sao lần này lại tự chạy tới biên thành?”

Sở Liên không còn vẻ hốc hác như ngày xưa, mặc áo bào trắng, tao nhã kính cẩn: “Bẩm Vũ Lăng vương, lần trước là sinh thần quốc chủ, đám tiểu nhân chó công hiến nghệ dân nhạc, nhận được ân điển, có thể về nước thăm người thân. Có ít người ngại đường xá xa xôi nên chưa về, chỉ có mười một người lên đường, tiểu nhân thân là tổng quản có trách nhiệm dẫn bọn họ về nước, sau đó lại dẫn bọn họ trở về Thổ Dục Hồn.”

“Thì ra là như vậy.” Vệ Ngật Chi lại hỏi: “Vậy tiếng nhạc báo tin kia là chủ kiến của người nào?”

“Là tiểu nhân ạ.”

“Ồ? Sao người lại nghĩ ra được cách đó?”

Sở Liên lúng túng: “Nói ra thật xấu hổ, lúc tiểu nhân còn nhỏ vì vật lộn với kẻ sinh nhai, thường xuyên tới chỗ xa ăn trộm, mỗi lần đều hẹn với đồng bọn tín hiệu báo tin, một khi có người đến liền dùng cách này để cảnh báo chạy trốn, cũng na ná giống cách đánh đàn kia. Lần trước quốc chủ khoản đãi Vũ Lăng vương, tiểu nhân biết ngài am hiểu âm luật, liền cả gan

xin chỉ thị của hai vị tướng quân Thổ Dục Hồn, bọn họ cũng vui vẻ thử một phen, lúc ấy tiểu nhân mới cùng mọi người tấu nhạc truyền tin.”

Vệ Ngật Chi gật đầu liên tục: “Chẳng trách Tà tướng đều khen người không ngớt, đúng là một nhân tài.”

Sở Liên ngẩng đầu hoài nghi: “Sao Thừa tướng lại khen tiểu nhân không ngớt ạ?”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Người không phải là ân nhân của hãn ư?”

Sở Liên càng thắc mắc: “Sao tiểu nhân có thể trở thành ân nhân của Thừa tướng được.”

Vệ Ngật Chi thấy có điều không đúng, lệnh cho Phù Huyền dẫn những người khác rời đi, lại tự mình đóng cửa, sau đó mới hỏi lại: “Lần trước người gửi bản vương một khúc phổ cho Tà tướng, rõ ràng là người quen cũ với hãn, tại sao lại làm ra vẻ không hề quen biết như vậy?”

Lúc này Sở Liên mới hiểu ra: “Vũ Lăng vương chê cười rồi, vì Thừa tướng khá giống một người quen cũ của tiểu nhân, tiểu nhân thường xuyên móng nhớ người đó, cũng không biết hiện giờ nàng thế nào, chỉ có thể mượn Thừa tướng để biểu đạt nỗi nhớ thương mà thôi.”

“Người quen cũ, người quen cũ như thế nào?”

Sở Liên xấu hổ nói: “Thôi, không cần nhắc đến, đã nhiều năm không gặp, chẳng biết sống chết thế nào.”

Vệ Ngật Chi động tâm, lại nói: “Người chỉ cần nói ra, bản vương có thể giúp người tìm người.”

Sở Liên ngẩng phắt đầu lên, lại gục xuống: “Thôi quên đi, lúc trước tiểu nhân kiếm chế không xin Thừa tướng tìm nàng, chính vì lo nhận được

tin xấu.”

Vệ Ngật Chi thăm dò hỏi: “Nếu như Thừa tướng chính là người người muốn tìm thì sao?”

Sở Liên lắc đầu: “Tiểu nhân cũng đã nghĩ tới, nhưng không thể nào, lời nói cử chỉ của Thừa tướng đều mang dáng vẻ đàn ông lịch sự lễ độ, mà người quen cũ của tiểu nhân lại là một cô gái, cực kỳ khác biệt.”

Vệ Ngật Chi xao lòng: “Bản vương hỏi người, người kia của người tên gì?”

Sở Liên không hiểu vì sao hắn cứ hỏi mãi chuyện này, nhưng lại không dám giấu diếm, không thể làm gì khác hơn là thật thà bẩm báo: “Tên là Như Ý.”

Ánh mắt Vệ Ngật Chi lóe sáng, hồi lâu mới nói: “Tên rất hay.”

Lúc này Mộc Bạch mới nhận được tin báo đám nhạc sư đã lên đường về nước, vội vàng giục ngựa đuổi theo.

Quốc chủ Thổ Dục Hồn thả người lúc nào không thả, lại chọn đúng lần này.

Tác giả có lời muốn nói: Vệ Thanh cũng có tên tự là Trọng Khanh, ta thấy tên hay mới đặt, sau mới phát hiện, thật trùng hợp...

[1] Vây Ngụy cứu Triệu (năm 353 trước công nguyên, nước Ngụy vây đánh kinh đô Hàm Đan của nước Triệu. Nước Tề phái Điền Kỵ dẫn quân đi cứu Triệu. Điền Kỵ dùng kế sách của quân sư Tôn Tẫn. Nhân khi nước Ngụy không phòng bị kéo quân đi đánh Ngụy, quân Ngụy phải trở về bảo vệ đất nước, quân Tề thừa lúc quân Ngụy mệt nhọc đã đánh bại quân Ngụy tại Quế Lăng, do đó nước Triệu cũng được giải vây. Sau này dùng câu ‘vây Ngụy cứu Triệu’ để làm phương pháp tác chiến)

[2] Vệ Thanh (Trung văn giản thể: 卫青, phồn thể: 衛青,?-106 TCN), còn gọi là Trịnh Thanh, nguyên là người huyện Bình Dương, Hà Đông[1], tự là Trọng Khanh (仲卿), là tướng lĩnh nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc, em trai của hoàng hậu Vệ Tử Phu. Dưới thời Hán Vũ Đế (140 TCN – 87 TCN), ông vào cung làm thị vệ, trải qua các chức vụ Kiến Chương giám, Thị trung, Thái trung đại phu, Xa kị tướng quân rồi Quan nội hầu, Đại tướng quân và Đại tư mã, đồng thời được Hán Vũ Đế phong tước Trường Bình hầu, thực ấp lên tới 16700 hộ, ngoài ra Vũ Đế còn đem Bình Dương công chúa gả cho Vệ Thanh. Trong những năm từ 129 TCN đến 119 TCN, Vệ Thanh từng bảy lần đại thắng quân Hung Nô ở phía bắc, lập được công to cho triều đình. Ông qua đời vào năm 106 TCN, được truy tôn là Trường Bình Liệt hầu, con cháu tiếp tục được kế tập tước hầu.

[3] Ngoại tộc: người Hán gọi tất cả những dân tộc khác là ngoại tộc.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Sở Liên chỉ là một nhạc sư, sinh mạng như cỏ rác, đương nhiên không dám lừa gạt Vũ Lăng vương, người mà ngay cả Hoàng đế cũng phải kính trọng ba phần. Nhưng hẳn có thể nghe lời đoán ý, thấy sắc mặt Vũ Lăng vương khác thường cũng âm thầm suy ngẫm.

Lần trước nhờ Vũ Lăng vương đưa khúc phổ, là vì lần đó ở phủ Vương Mộ nhìn thấy hẳn và Thừa tướng cùng uống rượu nên mới cho rằng hai người đó có quan hệ thân thiết. Bây giờ lại thấy dường như Vũ Lăng vương vẫn có ý thăm dò quan hệ giữa hẳn và Thừa tướng, có lẽ sự việc không đơn giản như hẳn đã nghĩ.

Nếu như không có Thừa tướng, chắc hẳn không thể có cuộc sống yên ổn như hôm nay, Thừa tướng có ơn với hẳn, hẳn không thể báo oán. Vì lẽ đó, vừa ra khỏi phủ Thứ sử, hẳn liền nghĩ cách truyền tin tới phủ Thừa tướng.

Tạ Thù cũng không ngồi yên chờ chết. Hoàn Đình tính tình đơn giản, Mộc Bạch cũng không biết rõ nguyên nhân, bất kỳ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra.

Nhắc tới chuyện này, lý do cũng là vì lúc trước nàng đã nói ra nữ danh của mình, nhưng đây cũng chỉ là việc nhỏ, chưa kể ở Kinh Châu cái tên này rất phổ biến, nhưng khẩu âm ở Kinh Châu và đô thành bên này lại có sự khác biệt cực lớn, mà nàng lại từng kể cho Vệ Ngật Chi nghe hồi nhỏ hay mặc trang phục nữ, chuyện ân nhân cũng có thể che giấu quá khứ.

Nhưng Vệ Ngật Chi không giống những người khác. Nước Tấn ham mê vẻ đẹp mềm mại, những người khác cùng lắm cũng chỉ ngắm nhìn nàng chứ không điều tra kỹ, nhưng hẳn lại kiên quyết đào bới vấn đề, đây mới là chuyện khiến nàng đau đầu nhất.

Tất cả các nhạc sư đều trở về cố hương, Sở Liên không có nhà để về, đành ở lại Ninh Châu chờ người qua, thuận tiện tìm cơ hội truyền tin.

Mấy ngày sau, hẳn trông thấy Mộc Bạch cưỡi ngựa đi qua, nhiều lần gặp gỡ, đúng là người bên cạnh Thừa tướng nên hẳn vội vã xông lên cản người.

Mộc Bạch vô cùng kinh ngạc, không ngờ tìm tới tìm lui không thấy, lại gặp ngay nơi này. Chỗ này không thích hợp để nói chuyện, hẳn vội vàng đưa Sở Liên tới một chỗ kín đáo, khẳng định không có ai theo dõi, lúc này mới đem những lời Tạ Thù dặn dò nói với Sở Liên.

Sở Liên cau mày nói: “Hóa ra Thừa tướng sớm đã đề phòng Vũ Lăng vương, cũng may tiểu nhân có chừng mực, chỉ nói người quen cũ của tiểu nhân tên Như Ý, còn lại những gì hẳn hỏi đều không trả lời rõ.”

Mộc Bạch đưa ngân lượng đã chuẩn bị sẵn cho hẳn: “Ta sẽ phái người đưa ngươi về Thổ Dục Hồn, từ nay về sau nhớ kỹ không được xuất hiện, càng không được tiếp xúc với bất kỳ triều thần nào của nước Tấn, không đúng, ngay cả người nước Tấn, ngươi cũng không được tiếp xúc.”

Sở Liên bái lạy: “Vâng, đại nhân yên tâm, tiểu nhân đã bỏ qua chuyện tìm cố nhân, không liên quan tới Thừa tướng.”

Mộc Bạch đáp: “Không uổng công Thừa tướng ra sức bảo vệ ngươi.”

Sở Liên ngăn người, lại vội vã dạ một tiếng, nhưng trong lòng rất hoài nghi, hẳn có tài cán gì đáng giá để Thừa tướng đối với hẳn như thế?

Lẽ nào Thừa tướng thật sự là Như Ý?

Tạ Thù nhanh chóng nhận được mật hàm của Mộc Bạch, xem xong cũng bình tâm không ít.

Cuối tháng tám, Hoàn Đình đi sứ Thổ Dục Hồn kết thúc, Vũ Lăng vương chiến thắng về triều.

Mộc Bạch cũng sớm trở về, vừa về liền bị Tạ Thù gọi ngay vào thư phòng.

Cửa sổ đóng chặt, Tạ Thù ngồi trước án, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Mộc Bạch, còn nhớ trước kia lúc tổ phụ chọn người ở bên cạnh ta đã nói gì không?”

Mộc Bạch cung kính quỳ xuống: “Bất kể công tử thế nào cũng đều là công tử, thề chết không từ, trung tâm như một.”

Tạ Thù gật gù: “Ta có chuyện vẫn lừa người, nhưng vì chuyện này đã đi quá giới hạn, đối với những người bên cạnh lúc nào cũng phải đề phòng, bây giờ ta muốn nói cho người biết.”

“Thuộc hạ quyết không phụ lòng tin nhiệm của công tử.”

Tạ Thù nhếch môi: “Ta là nữ.”

Mộc Bạch đập đầu xuống đất.

Hơi nóng ở thành Kiến Khang vẫn chưa tiêu tan, mùi hương quế phiêu tán trong gió. Dân chúng nhao nhao ra đường xem, từ xa nhìn thấy xe ngựa của Vũ Lăng vương cũng đoàn quân trở về, bọn họ dồn dập tung hoa tung khăn, hoan hô nhảy nhót, vô cùng mừng rỡ.

Vũ Lăng vương lại lập chiến công, ngoại tử ban thưởng vàng bạc ra, Hoàng đế thật sự không biết nên thưởng cái gì khác. Chỉ hận bản thân không có con gái có độ tuổi thích hợp, nếu không nhất định sẽ chọn hẳn làm con rể, tránh cho hẳn vừa lập công lại vừa bị các thế gia khác chèo kéo liên minh.

Thôi kệ, không nghĩ nữa, vẫn làm một bữa tiệc mừng công đi.

Trong ngự hoa viên, bách quan tề tựu đông đủ.

Tạ Thù mặc triều phục chỉnh tề, ngồi bên trái, mắt thấy Vệ Ngật Chi mặc trường bào rộng, dáng vẻ thanh thoi đi tới, chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt.

Vệ Ngật Chi hành lễ với Hoàng đế rồi ngồi xuống bên phải, liếc nhìn nàng một cái, biểu hiện vẫn bình thản như cũ.

Trong lúc uống rượu, đương nhiên có người sẽ hỏi chuyện tác chiến, Vệ Ngật Chi liền kể hết toàn bộ quá trình diễn ra, lúc nói tới đoạn dùng tiếng nhạc truyền tin, vô số người thốt lên đầy kinh ngạc.

Vương Kính Chi cười nói: “Thời cổ có truyền thuyết thổi tiêu dẫn phượng, nhạc khúc giống như lời nói, chỉ là phương thức không giống mà thôi.”

Vệ Ngật Chi gật gù.

Tư Mã Đình liếc mắt nhìn Tạ Thù: “Nếu ta cũng dùng nhạc khúc để nói chuyện, e rằng Thừa tướng chính là người đầu tiên nghe không hiểu.”

Lúc này Tạ Thù mới hiểu vì sao Vệ Ngật Chi gặp được Hồ Nha, trong lòng mãi mê suy nghĩ, bị hẳn châm biếm còn không phản ứng lại. Thấy thế, Thái tử giải vây giúp nàng: “Ai cũng có sở trường riêng, Thừa tướng không để lộ tài năng, là chúng ta không có duyên nhìn thấy mà thôi.”

Tư Mã Đình chỉ nói hần dựa hơi Thừa tướng, khẽ hừ một tiếng.

Tối nay khí trời mát mẻ, mọi người đều khoan khoái dễ chịu, yến tiệc đến nửa đêm mới ngừng, phần lớn mọi người đều say cả, lúc được đỡ đưa ra khỏi cung đều xiêu vẹo nghiêng ngả.

Tạ Thù vẫn còn tỉnh táo, chỉ hơi đau đầu một chút.

Lúc xuất cung, có cung nữ cầm đèn dẫn đường muốn đỡ nàng, bị nàng xua tay từ chối, phía sau bỗng nhiên có người đi lên đỡ lấy tay nàng: “Tạ tướng tửu lượng cao, thật hiếm khi thấy say.”

Tạ Thù ngoài cười nhưng trong không cười: “Vũ Lăng vương lại lập chiến công, bản tướng mừng thay cho người.”

Vệ Ngật Chi cười cười, đỡ nàng ra ngoài.

Ra khỏi cửa cung, đột nhiên hần hỏi: “Giờ Tạ tướng có thể đi cùng bản vương đến chỗ đó ngồi một lát được không?”

Tạ Thù sớm biết sẽ có thời khắc này, gật gật đầu: “Cũng được.”

Xe ngựa vòng vào ngõ Ô Y đến nhà cũ của Vệ gia, Vệ Ngật Chi dìu nàng xuống xe, không biết là vô tình hay cố ý nắm tay nàng, lại kiên quyết không buông, dắt nàng thẳng vào thư phòng.

Hần tự tay rót trà cho nàng, lại lấy mấy thứ quà mà Thổ Dục Hồn dâng tặng đưa cho nàng, giọng nói càng thêm thân mật: “Lần này có thể chiến thắng cũng nhờ có ân nhân của đệ, ta và hần nói chuyện phiếm, phát hiện hần đúng là một nhân tài. Vốn định đưa hần tới Kinh Châu thăm người thân, nhưng hần nói đã không còn thân thích trên đời, thật đáng tiếc.”

Tạ Thù giả vờ kinh ngạc: “Hần giỏi như thế ư?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Đúng vậy, có lẽ còn giỏi hơn nữa kia.”

Tạ Thù không tỏ rõ ý kiến.

Vệ Ngật Chi buông chén trà xuống, đi tới bên cạnh Tạ Thù, bỗng nhiên đưa tay ôm nàng.

Lần này Tạ Thù không chống cự, chỉ bình tĩnh nhìn hẳn: “Trọng Khanh vẫn chưa buông tay hay sao?”

“Tình cảm ta dành cho Như Ý đã thành chấp niệm, tuyệt đối không từ bỏ ý định, trừ phi... Đệ thuận theo ta một lần, sau này ta sẽ không tiếp tục dây dưa với đệ nữa, được không?”

Tạ Thù không những không giận mà còn cười: “Quả nhiên, vẻ bề ngoài đứng đắn của huynh chỉ là ngụy trang.”

“Điều tối kỵ nhất trong cầm binh đánh trận là để người khác nhìn thấu, nếu ta dễ dàng bị người khác đoán được như thế, sao có thể sống sót trở về gặp đệ cơ chứ?”

Tạ Thù chớp mắt cười nhẹ, bỗng nhiên chạm tay vào vai hẳn đứng dậy, lại đẩy hẳn ngòai xuống rồi ngòai xuống bên cạnh hẳn. Vệ Ngật Chi đang giật mình thì nàng đã dùng ngón tay cái và ngón trỏ giữ lấy cằm hẳn hôn xuống.

Đôi môi ấy chậm rãi từ vành tai lướt xuống quai hàm, lại phủ lên môi hẳn, khẽ ngậm cánh môi cắn nhẹ, đầu lưỡi nhẹ nhàng len qua hàm răng của hẳn, bàn tay còn lại khẽ kéo đai lưng của hẳn.

“Như Ý...” Vệ Ngật Chi vốn không ngờ nàng sẽ như thế, cảm giác không kịp ứng phó.

Tạ Thù kéo hẳn đi tới bên giường, bàn tay thăm dò vào trong vạt áo hẳn, thấp giọng cười khẽ: “Không phải huynh luôn muốn thứ này hay sao?”

Luôn miệng nói thật lòng thật dạ với ta, chẳng qua chỉ muốn làm loạn mà thôi.”

Vệ Ngật Chi ngăn người rồi chụp lấy bàn tay đang làm loạn của nàng.

Tạ Thù cười châm biếm nhìn hăn: “Sao lại ngừng lại?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không muốn đoạn tuyệt quan hệ với đệ, vì thế nên mới đổi ý.”

Tạ Thù đứng dậy, sửa soạn lại đầu tóc, không hề quay đầu bước ra cửa.

Vệ Ngật Chi ngồi yên một lúc, lại gọi Phù Huyền, lệnh cho những người phái tới Kinh Châu rút trở về.

Đáp án kia đã vô cùng sống động, đột nhiên hăn không muốn tiếp tục điều tra nữa.

Vì hăn hiểu, chỉ cần mình có bất kỳ hành động nào thì Tạ Thù đều sẽ tìm ra cách ứng phó, hăn cứ dây dưa không dứt, nàng cũng sẽ không chịu thua.

Từ sau khi Mộc Bạch biết Tạ Thù là nữ thì luôn luôn ở trong tình trạng đề phòng, đặc biệt phái người tới Kinh Châu hỏi thăm, quả nhiên có thu hoạch.

Tạ Thù về phủ, hăn vội vàng đến bẩm báo: “Vũ Lăng vương phái nhiều người đi Kinh Châu, nghe nói còn đi tìm phần mộ của mẫu thân ngài.”

“Hăn không tìm được.”

“Công tử chắc chắn như vậy ư?”

Tạ Thù uống một hớp canh giải rượu, bỗng nhiên nói: “Ta hơi đói, mang cơm lên cho ta đi.”

Mộc Bạch không hiểu gì hết nhưng vẫn ngoan ngoãn đi làm.

Cơm nước bưng lên, Tạ Thù nhanh chóng xử lý hết một bát cơm trắng.

Mẫu thân nàng vốn là con gái một người dân thường ở Trường Kiền, nhưng lại có sắc đẹp khuynh thành, nhanh chóng khuynh đảo đám công tử thế gia ở ngõ Ô Y. Tiếc rằng đoạn tình cảm này lại chỉ mang đến cho bà một người con gái không có danh phận và cuộc sống gian khổ ở Kinh Châu xa xăm.

Rốt cuộc không thể chịu đựng được nạn đói, bà liều chết báo tin cho Tạ gia. Người nhà họ Tạ phái người đi Kinh Châu, nhưng lại chỉ muốn đón một mình con gái của bà.

“Như Ý, con đi đi, mẫu thân một mình ở đây mới cảm thấy không có gánh nặng.”

Tạ Thù không chịu, hoặc là cùng nhau đi, hoặc là cùng nhau ở lại.

“Sao lại không chịu nghe lời chứ?” Bà thở dài, kéo con gái lại thì thầm: “Đến Tạ gia ở không quen thì lại về, lúc về nhớ mang nhiều thóc gạo, dù sao ở nhà họ cũng được ăn nhiều mà con.”

Tạ Thù cảm thấy cũng có lý, vì thế mới đồng ý ra đi.

Trước khi đi, mẫu thân nắm tay nàng, bỗng nhiên nước mắt chảy xuống: “Cho dù thế nào, cũng phải kiên cường mà sống con nhé.”

Tạ Thù gật gù: “Mẫu thân cũng vậy nhé, chờ con trở lại đón người.”

“Được.”

Xe ngựa đi một đoạn đường rất xa, Tạ Thù càng nghĩ càng thấy có gì đó không ổn, vội vã kêu dừng xe.

“Quay về! Ta phải quay về!”

Gia đình nhà họ Tạ không lay chuyển được nàng, đành phải đưa nàng trở về.

Tạ Thù vừa nhảy xuống xe là chạy vào trong nhà, nhưng chỉ thấy thân thể mẩu thân lơ lửng trên không.

Nàng quá nhỏ bé, chỉ có thể dùng vai đỡ chân mẩu thân, hi vọng có thể cứu người, thế nhưng thân thể mẩu thân đã cứng rồi.

Nàng rất muốn khóc, lại nghe đám gia đình ở sau lưng xì xào bàn tán.

“Nhìn phản ứng của cô nhóc này, hành xử không trấn tĩnh, chắc chắn đại nhân sẽ không giữ lại.”

Tạ Thù chỉ có thể kìm nén không khóc, lui lại vài bước, nói với hai tên gia đình: “Xin hai vị hãy đỡ thi thể mẩu thân ta xuống.”

Vệ Ngật Chi làm sao có thể tìm được mộ của mẩu thân nàng, ngày đó mẩu thân nàng đã bị hỏa táng.

Thứ Tạ Minh Quang quan tâm chính là lợi ích của gia tộc, muốn ổn định cho thế hệ sau này của nhà họ Tạ, mà nàng chẳng qua chỉ là một đứa trẻ thích hợp dùng làm quân cơ, không có lựa chọn nào khác.

Hoặc là nữ giả nam trang vì nhà họ Tạ mưu lợi, hoặc về Kinh Châu.

Nhưng vì muốn cho nàng có một cuộc sống thoải mái dễ chịu mà mẩu thân của nàng đã tự vẫn để cắt đứt đường lui của nàng.

Nghĩ đến lúc mẫu thân có thể có nhiều cơm ăn, tuyệt đối không thể khóc.

Bất cứ lúc nào cũng phải cẩn thận sống sót, tuyệt đối không thể bó tay chịu trôi.

Vì sống tiếp, nàng lặng lẽ không chảy một giọt nước mắt mà hỏa táng cho mẫu thân, nhẫn tâm không nhận lại ân nhân mà còn đẩy hẳn đi sang xứ người.

Vệ Ngật Chi, người chẳng qua chỉ là một công tử thế gia quen cơm ngon áo đẹp, chưa từng trải qua những chuyện này!

Tạ Thù thở phào, chìa bát cho Mộc Bạch: “Xới thêm một chén nữa.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Lần này Hoàn Đình đi sứ không đạt được kết quả thuận lợi cho lắm, mặc dù tộc Thổ Dục Hồn đồng ý đưa vàng đưa bạc, nhưng vẫn không coi những thứ này là triều cống, lại càng không cam tâm tình nguyện phụ thuộc vào đại Tấn. Nhưng bọn họ cũng không muốn gây căng thẳng cho quan hệ giữa hai bên, vì thế biểu lộ muốn phái sứ thần đến nước Tấn nói rõ chuyện này.

Tạ Thù có lòng đề bạt Hoàn Đình, nên lại giao việc đón tiếp sứ thần cho hắn.

Không bao lâu sau đến Tết Trùng Dương[1], đúng dịp đại thọ Thái hậu sáu mươi tuổi, Hoàng đế hạ lệnh khắp chốn mừng vui, đại yến quần thần. Nhưng Thái hậu là người ăn chay niệm Phật, không thích phô trương nên từ chối ý tốt của Hoàng đế, chỉ nói muốn mời đại sư trụ trì chùa Quang Hóa vào cung tuyên giảng Phật pháp.

Hoàng đế luôn cảm thấy mẫu hậu của mình chịu nhiều thiệt thòi, liền nghĩ kế thuyết phục bách quan cũng vào cung cùng nghe giảng Phật pháp.

Thái tử là người đầu tiên tán thành, ngay cả thú chơi đánh cờ cũng bỏ xuống.

Quan lại trong triều, có người tin, có người không tin Phật nhưng vẫn ở chung hòa hợp, nay Hoàng đế muốn biểu đạt lòng hiếu kính, các gia tộc cũng không có ý kiến, mọi người đều vui vẻ vào cung từ sớm.

Khắp nơi trong cung đều xếp đầy hoa cúc, vàng óng ánh sán lạn, vô cùng rực rỡ. Trong cung Thọ An dựng một đài giảng kinh, trụ trì chùa Quang Hóa là một tăng nhân người Tây Vực còn khá trẻ tuổi tên là Trúc Đạo An, khuôn mặt nghiêm nghị, người mặc áo cà sa, ngồi ngay ngắn bên trên, vững vàng như sen.

Thái hậu mặc y phục trang trọng, dẫn chúng thần ngồi xuống, nghe hẳn thuyết giảng.

Tạ Thù cảm thấy vô cùng buồn chán nhưng lại ngồi ngay hàng đầu, dù có muốn ngủ gật cũng không được. Đột nhiên có người kéo kéo góc áo nàng, nàng quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tạ Nhiễm ở bên cạnh Thái tử, đang ra sức nháy mắt với nàng, ra hiệu nàng quay ra phía sau.

Tạ Thù theo tầm mắt hẳn nhìn sang, hóa ra là Vương Lạc Tú đang ngồi bên cạnh Vương Kính Chi cứ liếc mắt nhìn mình. Thấy nàng nhìn sang, Vương Lạc Tú lập tức cúi đầu, thỉnh thoảng lại hơi ngẩng lên ngó về bên này, gò má đỏ ửng.

Đây không phải việc tốt lành gì, còn tưởng rằng đưa túi thơm là đã xong. Tạ Thù nhìn Tạ Nhiễm lắc đầu, biểu lộ không có việc gì, để hẳn đừng đoán lung tung, nhưng trong lòng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Dùng ánh mắt ra hiệu cho Tạ Nhiễm xong, Tạ Thù phát hiện Thái tử cũng đang nhìn mình, nhìn kỹ lại, hóa ra không phải nhìn mình, mà lại theo hướng của nàng nhìn về Vương Lạc Tú.

Nàng cũng lờ mờ đoán ra, Thái tử cũng đã đến tuổi trưởng thành, cũng sẽ để tâm tới những người con gái xinh đẹp, nhưng, đây chẳng phải là có ý với người nhà của thầy dạy mình đây sao?

Trúc Đạo An giảng pháp xong, muốn cùng thảo luận với mọi người, các đại thần đều không có hứng thú, người có hứng thú thì thấy mặt mũi hẳn nghiêm nghị như vậy lại cũng không có dũng khí ra mặt. Thái tử nóng

lòng muốn thử nhưng tiếc rằng lại bị Tạ Nhiễm lôi kéo, sợ hấn lại khiến Hoàng đế tức giận.

Thái tử vẫn cảm thấy chưa thỏa ý nguyện, liền xin Trúc Đạo An kể thêm ít điển tích của Phật gia cho nghe.

Tư Mã Đình cố ý chế nhạo hấn: “Những điển tích tầm thường của Phật gia e rằng Thái tử ca ca đều đã thuộc lòng cả rồi, hôm nay phải mời đại sư nói cái gì khác thường mới được.”

Trúc Đạo An khẽ mỉm cười: “Vậy bần tăng sẽ kể về điển tích tình ái nam nữ được chứ?”

Tư Mã Đình ngẩn người: “Phật gia mà cũng nhắc đến chuyện tình ái nam nữ hay sao?”

Trúc Đạo An niệm Phật một tiếng: “Tình ái nam nữ cũng là yêu.”

Hấn vừa nói xong, vốn những người chẳng có tâm trạng để ý đều hào hứng hơn hấn, ngay cả Tạ Thù cũng tập trung lắng nghe.

“Trước đây rất lâu, ở nước Kết Cốt[2] có một vị Thái tử đem lòng yêu một thiếu nữ xinh đẹp, nhưng tiếc rằng không thể ở bên nhau. Sau khi Thái tử qua đời, đi tới chỗ Phật tổ, nói mình yêu thiếu nữ kia tha thiết, xin Phật tổ để kiếp sau của hấn có thể cùng thiếu nữ ấy tu thành chính quả. Phật tổ đồng ý với lời thỉnh cầu của hấn, nhưng kiếp của của Thái tử vẫn không có được người con gái ấy. Hấn lại tới trước mặt Phật tổ, hỏi vì sao lại không cho hấn cơ hội. Phật tổ xua tan biển mây mênh mêng, chỉ vào một người đàn ông suốt ngày ở bên cạnh hầu hạ hấn nói: “Chẳng qua chỉ thay đổi hình dáng mà người cũng không nhận ra, thế mà cũng gọi là yêu hay sao?”

Mọi người nghe xong đều suy ngẫm, Tư Mã Đình lại chỉ cười: “Thừa tướng chắc hấn rất thích điển tích này.”

Tạ Thù biết hẳn đang chế giễu mình thích đàn ông, cười cười nói: “Tất cả mọi người đều yêu thích, chỉ có người trong lòng không yêu ai mới không thích mà thôi.”

Khuôn mặt tươi cười của Tư Mã Đình cứng đờ, cau có nghiêng đầu sang chỗ khác.

Vệ Ngật Chi ngồi bên phải bỗng nhiên liếc mắt nhìn Tạ Thù.

Lúc ra về, đột nhiên Vương Kính Chi gọi Tạ Thù lại.

“Không biết Thừa tướng có rảnh không? Tại hạ muốn mời Thừa tướng cùng đi thưởng thức uống rượu.” Hẳn mặc triều phục trang trọng, nhưng lại cười phóng khoáng, cử chỉ phóng túng, chẳng hề che giấu vẻ bất kham thường ngày.

Đúng lúc Vệ Ngật Chi từ xa đi đến, Tạ Thù có ý muốn tránh hẳn nên nhận lời mời của Vương Kính Chi: “Được thôi, vậy bản tướng đi chung xe với ngài luôn.”

“Thừa tướng quả là người thẳng thắn.” Vương Kính Chi giơ tay, mời nàng bước đi.

Vệ Ngật Chi nhìn hai người vừa nói vừa cười cùng lên xe rồi đi, không tự chủ cau mày.

Đúng lúc đó Tương phu nhân từ phía sau đi tới, nhìn thấy cảnh này, tức tối nói: “Đúng là thẳng thắn nhà họ Tạ cấu kết với nhà họ Vương rồi.”

Vệ Ngật Chi nhanh chóng cắt ngang lời bà: “Về thôi ạ.”

Tương phu nhân vẫn rất bực bội, lúc về vò nát khăn tay, có vẻ như coi chiếc khăn là Tạ Thù để trút giận.

Nơi Vương Kính Chi mời Tạ Thù ngắm cúc là ở bên sông Tần Hoài. Năm ngoái có viên quan sai người gieo ít hạt hoa cúc ở hai bên bờ sông, Tết Trùng dương năm nay lại đúng lúc hoa nở.

Giờ vẫn chưa tới buổi trưa, mặt trời vẫn nắng chói chang, cuối thu tiết trời dễ chịu, không khí nơi đây tràn ngập mùi hương hoa. Thuyền nhà họ Vương lặng lẽ di chuyển trên sông, bách tính hai bên bờ sông dồn dập nhô đầu ra quan sát.

“Vừa rồi ta mới thấy Vương Thái phó mời Thừa tướng lên thuyền, ngoài ra không còn ai khác.”

“Oa, bao nhiêu năm rồi hai nhà Vương Tạ mới ngồi chung một thuyền cùng uống rượu nhỉ?”

“Đúng đấy, không hổ là danh sĩ đệ nhất phong lưu, tác phong làm việc không giống những người nhà họ Vương trước đây.”

“Gì chứ, rõ ràng là Thừa tướng nhà chúng ta rộng lượng, nếu không thì sao thèm để ý tới nhà họ Vương làm gì?”

“Haizz, Vũ Lăng vương nhà chúng ta không ở đây, chả có hứng thú quan tâm...”

“Không quan tâm thì xê ra, để ta nhìn Vương Thái phó!”

Vương Kính Chi nheo mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, rồi quay lại cười nói với Tạ Thù: “Vừa nãy nghe Trúc Đạo An giảng pháp, hẳn cho rằng bề ngoài không quan trọng, nhưng ở Đại Tấn, lại cực kỳ quan trọng. Đúng rồi, không biết Thừa tướng có từng nghe qua chuyện cũ của lệnh tổ phụ Tạ Minh Quang?”

Tạ Thù đặt ly rượu xuống: “Nguyện lắng nghe.”

Vương Kính Chi dường như cảm giác không tiện nói, xoa xoa cằm: “Khi tiên đế còn tại vị, vì lệnh tổ phụ có tướng mạo quá xuất chúng, nên từ Thượng thư tể tướng Hữu phó xạ được đề bạt thẳng lên Trung thư giám, sau lại có công cứu giá nên được ngồi vào vị trí Thừa tướng.”

Tạ Thù cảm thấy rất thú vị: “Có việc này thật ư? Lẽ nào ngài muốn nói nhà họ Vương không có ai được làm Thừa tướng, là vì không có ai đẹp bằng tổ phụ ta?”

“Ha ha ha ha...” Vương Kính Chi cất tiếng cười to: “Tại hạ rất thích cá tính của Thừa tướng, nếu nói lời này với người ngoài, có lẽ còn trách ta ăn nói linh tinh, chỉ có Thừa tướng còn biết giễu cợt, không hề e ngại.”

“Ta để bụng làm gì chứ, với tính cách của tổ phụ ta, ngài nói như vậy, ông cụ còn phải cảm ơn ngài đã khen ông đó.”

Vương Kính Chi gật đầu: “Lệnh tổ phụ không chỉ tướng mạo, có lẽ Thừa tướng cũng cảm nhận thấy trên mình có hình bóng của ngài ấy nhỉ.”

Tạ Thù giơ ly rượu cười nhẹ: “Ta và ông cụ không giống nhau.”

Vương Kính Chi ngẩn người.

Mãi cho đến khi hai bờ sông thấp đầy đèn đuốc, hai người mới ngừng uống.

Vương Kính Chi không hổ danh là cao thủ tán dóc, ngay cả Tạ Thù vốn chẳng có hứng thú với chuyện gì cũng vẫn có thể tiếp chuyện, thời gian vùn vụt trôi qua lúc nào không biết.

Nàng đùa: “Bản tướng đột nhiên có cảm giác, mỹ nhân bên cạnh Thái phó đều rất có phúc, chỉ ít sẽ không cảm giác buồn chán.”

Vương Kính Chi cười ha hả: “Dù có nhiều mỹ nhân hơn nữa, cũng không thể sánh bằng một mình Thừa tướng ngài đâu.”

Tạ Thù nghe thế liền biết hẳn say rồi, dáng vẻ hẳn bây giờ chả khác gì cái ngày ở trên núi Phúc Chu là bao.

Nàng cảm thấy buồn cười, chẳng trách xưng tụng hẳn là kẻ phong lưu bất kham, hơi say đã ăn nói linh tinh, thật đúng là quá phù hợp.

Ở ngoài cửa khoang thuyền có một thư đồng đứng hầu, nghe thấy không ổn, vội vã đi vào đỡ Vương Kính Chi, vừa xin lỗi Tạ Thù: “Thừa tướng thứ tội, lang chủ nhà ta cứ say rượu là không kiểm soát được lời ăn tiếng nói, tuyệt đối không có ý mạo phạm đâu ạ.”

Tạ Thù xua tay: “Không sao, bản tướng cũng từng trông thấy hẳn như vậy rồi, không cần đỡ hẳn dậy, cứ để hẳn nghỉ ngơi ở đây đi.”

Thư đồng kia khó xử: “Nhưng, nhưng lang chủ nhà ta khi say sẽ còn một vài hành động... bất nhã khác nữa.”

“Hả?” Tạ Thù còn đang định hỏi, thì Vương Kính Chi đã đẩy người hầu ra: “Lắm lời qua đi, mau ra ngoài, đừng ở đây cản trở ta tiếp khách.”

Hắn vừa nói vừa đứng dậy, lão đảo đi tới bên cạnh Tạ Thù, bỗng nhiên kéo tay nàng nằm xuống, nhân thế nằm xuống cùng.

Tạ Thù bị kéo ngã, đầu gối lên khuỷu tay hẳn, hẳn lại nắm chặt cánh tay nàng giam cầm nàng bên trong, cười ha hả: “Chung phòng cùng ngủ với người đến rạng sáng.”

Thư đồng vội vã chạy tới kéo người ra: “Thừa tướng thứ tội, lang chủ nhà ta tuyệt đối không cố ý thế đâu.”

Tạ Thù tránh hồi lâu cũng không thoát ra được, thở dài nói: “Coi như Thừa tướng được mở mang tầm mắt, cảm thụ danh tiếng phong lưu lang chủ nhà các người rồi.”

Thư đồng khóc không ra nước mắt.

Nghe nói Thừa tướng thích đàn ông đó, lang chủ nhà chúng ta chẳng phải tự dâng mình lên miệng cọp rồi hay sao???

Đúng lúc đó Vệ Ngật Chi và Hoàn Đình chờ người tới quán rượu gần đó, đúng lúc nhận được mật hàm từ biên cương báo sứ thần Thổ Dục Hồn gặp chuyện giữa đường, hẳn nghe nói thuyền của nhà họ Vương ở gần đó, liền muốn lên thuyền gặp Tạ Thù để bàn bạc về chuyện này.

Vệ Ngật Chi và Hoàn Đình đi thuyền nhỏ đến bên thuyền nhà họ Vương, đúng lúc gặp Mộc Bạch ở đầu thuyền, rất nhiệt tình đón tiếp Hoàn Đình nhưng lại thờ ơ đón tiếp Vệ Ngật Chi.

“Thừa tướng đang ở đâu?”

“Đang ở trong khoang thuyền uống rượu với Thái phó.”

Đúng lúc đó trong khoang thuyền truyền ra tiếng Vương Kính Chi cười to và tiếng kêu hốt hoảng của thư đồng, Vệ Ngật Chi cảm thấy không ổn, bước nhanh vào liền trông thấy Tạ Thù bị Vương Kính Chi ôm chầm nằm dưới đất, một người thì như không có chuyện gì xảy ra, một người thì vô cùng phóng dăng.

Mộc Bạch đi vào theo, nhìn thấy cảnh này, tóc gáy đều dựng ngược cả lên, vội vã chạy tới đẩy cánh tay của Vương Kính Chi ra.

Người say rượu đều rất khỏe, lại còn làm càn, hẳn và người hầu nhà họ Vương chỉ có tách ra được một khoảng, kéo hai người sang hai bên.

Vệ Ngật Chi không nhịn được nữa, xông tên một tay bẻ cổ tay Vương Kính Chi, một tay lôi Tạ Thù ra, kéo về phía mình.

Vương Kính Chi bị đau, mở to đôi mắt mơ màng nhìn ra, vốn không nhìn rõ là ai, lại ngoẻo cổ nằm gục xuống.

Thư đồng nhà họ Vương thật đáng thương, sợ hãi đến mức tái mặt quỳ sụp xuống đất liên tục xin lỗi: “Thừa tướng thứ tội, Đại Tư Mã thứ tội, lang chủ nhà ta không cố ý đâu ạ.”

“Không sao, chăm sóc lang chủ nhà các người đi.” Tạ Thù né tránh Vệ Ngật Chi, đi ra khỏi thuyền.

Hoàn Đình ở ngoài cửa há hốc miệng nhìn hồi lâu, lúc này mới hoàn hồn, vội vàng tiến tới bẩm báo sự tình.

“Biết kẻ nào gây ra không?”

“Không biết, là thuộc hạ của Trọng Khanh báo tin về.”

Tạ Thù quay đầu nhìn Vệ Ngật Chi: “VẬY HẮN LÀ VŨ LĂNG VƯƠNG BIẾT KẸ NÀO GÂY RA CHỨ? LÀ GIẶC CỎ HAY LÀ QUÂN ĐỊCH ĐỀU PHẢI ĐIỀU TRA RÕ RÀNG, HAI NƯỚC GIAO CHIẾN KHÔNG CHÉM SỬ GIẢ, ĐÂY KHÔNG PHẢI LÀ CHUYỆN NHỎ.”

Vệ Ngật Chi bực bội nói: “Chờ bản vương điều tra rõ ràng sẽ báo cho Tạ tướng biết.”

Tạ Thù nhìn hẩn chăm chăm: “Không phải Vũ Lăng vương có điều gì bất mãn bản tướng đó chứ?”

Hoàn Đình ho khan hai tiếng, giả vờ như không biết gì hết.

[1] Tết Trùng Dương: ngày 9 tháng 9 âm lịch. Người xưa cho rằng số 9 là số dương nên gọi là Trùng Dương.

[2] Kết Cốt là đất nước của những người Kyrgyz (cũng được viết là Kirgiz, Kirghiz) là một dân tộc Turk sinh sống chủ yếu tại Kyrgyzstan. Những người Kyrgyz ban đầu, được gọi là người Kyrgyz Yenisei hoặc Hiệt Kiết Tư (黠戛斯 Xiajiasi), lần đầu xuất hiện trong các văn thư của Sử ký Tư Mã Thiên (biên soạn 109 TCN đến 91 TCN), là Cách Côn (鬲昆/隔昆) đọc theo tiếng Hán cổ là Gekun/Jiankun. Mặc dù không thể kết luận trực tiếp để xác định sông Yenisei và dãy núi Thiên Sơn Kyrgyzes là nơi sinh sống của tổ tiên người Kyrgyz, song một số dấu vết về nguồn gốc dân tộc đã được thể hiện rõ ràng trong khảo cổ, ngôn ngữ, lịch sử và dân tộc học. Phần lớn các nhà nghiên cứu hiện đại đi đến kết luận rằng tổ tiên của các bộ lạc phía nam Kyrgyzstan có nguồn gốc từ sự kết hợp của các bộ lạc cổ xưa nhất là Saka, Ô Tôn, Đỉnh Linh và người Hung.[3].

Từ Ngụy, Tấn, Nam Bắc triều cho tới đời Tùy gọi là Kết Cốt.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Vệ Ngật Chi bực dọc đi thuyền nhỏ vào bờ trước, nói phải về phái người đi điều tra việc này. Hoàn Đình và Tạ Thù về chậm hơn một bước, đi thuyền nhà họ Vương vào bờ.

Lần đầu tiên Hoàn Đình tiếp đón sứ thần, trong lòng rất lo lắng, lần này lại xảy ra chuyện như vậy, đáng thương năn nỉ Tạ Thù: “Hay là biểu ca phái người khác làm đi, đệ lo sẽ làm hỏng chuyện. Bệ hạ lúc nào cũng mong huynh mắc lỗi, nên giao cho người khác làm thì tốt hơn.”

Tạ Thù vỗ vỗ vai hấn: “Nếu đã biết suy nghĩ vì biểu ca như thế, thì lần này càng cần phải cố gắng thể hiện, sao có thể nhường cơ hội cho người ngoài cơ chứ?”

“Nhưng đệ lo sẽ không làm tốt nhiệm vụ.”

“Đệ cứ nghĩ quá nghiêm trọng ấy chứ, trước đây đại Tấn thống nhất thiên hạ, nhưng bây giờ lại chỉ an phận một phương, lần này cũng không phải bệ hạ muốn giành lại danh dự gì cả, thực ra bản thân người cũng hiểu rõ việc này vô cùng khó khăn.” Nàng chỉ về phương hướng Vệ Ngật Chi rời đi: “Nếu đệ thật sự lo lắng, có thể đi nhờ Vũ Lăng vương trợ giúp. Tộc Thổ Dục Hồn trước từ chối, sau lại phái người sang đây, chẳng qua là vì kiêng dè binh mã của hấn ở Ninh Châu. Đến lúc đó đệ và hấn cùng đi ra đón tiếp, chắc chắn sứ thần sẽ không dám khinh thường đệ.”

Hoàn Đình cúi đầu ủ rũ: “Trọng Khanh tức giận như vậy, đệ không dám đi chọc giận huynh ấy.”

“Hừ, hần là đang giận ta, không liên quan gì đến đệ.”

“VẬY... ĐƯỢC RỒI.”

Vệ Ngật Chi về phủ, sắc mặt vẫn hầm hầm như cũ, nhưng vẫn lập tức dặn dò Phù Huyền đi điều tra chuyện sứ thần.

Phù Huyền đi rồi, hần ngồi trong phòng một lúc lâu mới bình tĩnh lại.

Nhiều năm về trước, sinh thần của bệ hạ, được tặng một bầy ngựa tốt, muốn thưởng cho con cháu thế gia.

Hần còn nhỏ tuổi, bị huynh trưởng khiêng vào cung, cùng đi chọn ngựa với những người khác. Những người khác đều chọn những con ngựa to lớn ngạo nghễ, mà chỉ có hần lại chọn con ngựa nhỏ đơn độc, bị mọi người cười chê.

Người người đều khen hần đẹp như ngọc, cha mẹ, huynh trưởng cũng đều coi rất kỳ vọng vào hần, dốc lòng dạy dỗ, hi vọng hần thành tài, đương nhiên đã nuôi dưỡng luôn bản tính kiêu ngạo của hần.

Chỉ vì yêu thích nên hần mới chọn con ngựa nhỏ đó, nhưng lại bị đám người kia châm biếm. Lòng tự tôn của hần dâng cao khiến hần không thể nào cho phép điều đó tiếp tục diễn ra, nên miễn cưỡng từ bỏ lựa chọn.

Nhà họ Vệ từ trong biển máu đi lên, trên vai hần còn có trách nhiệm chấn hưng dòng tộc. Bao nhiêu toan tính, rốt cuộc cũng đứng vững được gót chân, lại không dám làm gì vượt quá quy củ.

Hần cũng mơ ước có thể giống như Vương Kính Chi nở nụ cười thản nhiên phóng túng, say rồi có thể lăn ra bất tỉnh, cũng mơ ước có thể giống như Hoàn Đình thích gì nói đó, không cần quan tâm tới những chuyện khác.

Nhưng tổ tiên trên cao vẫn đang dõi theo hẳn.

Ngàn vạn tướng sĩ và bách tính trăm họ cùng nhìn vào hẳn.

Hoàng đế và đám danh gia vọng tộc cũng đều nhìn vào hẳn.

Từ lúc hẳn không biết thân phận của Tạ Thù thì đã thích nàng, chính mình cũng thừa nhận, nhưng sự kiêu ngạo sẵn có của bản thân hay là trách nhiệm nặng nề đang gánh trên vai cũng đủ khiến hẳn phải ép buộc chính mình từ bỏ chuyện này.

Nếu như Tạ Thù là nữ thì tốt biết bao, nhưng thế dù hẳn có bị nàng thu hút cũng có thể lý giải được.

Mỗi khi phát hiện nàng có sơ hở thì suy nghĩ ấy lại càng thêm dày đặc. Chắc chắn phải có được kết quả, chứng minh hẳn không đi sai đường.

Tuy rằng cuối cùng hẳn cũng từ bỏ điều tra, nhưng thật ra trong lòng hẳn đã mặc nhận Tạ Thù là nữ. Nhưng mà ngày hôm nay, những lời của Trúc Đạo An đã để lại một câu hỏi lớn trong lòng hẳn.

Rốt cuộc là vì yêu thích Tạ Thù nên mới hi vọng nàng là nữ, hay là vì Tạ Thù là nữ nên mới yêu thích nàng?

Còn chưa có được đáp án thì lại nhìn thấy nàng và Vương Kính Chi cùng uống say rượu rồi tâm tình ngay trước mắt.

Hẳn đứng dậy, tìm bức tranh vẽ chân dung Tạ Thù lần trước, mở ra nhìn lại một lần rồi vứt vào trong chậu lửa.

Sau khi Tạ Thù trở về phủ cũng lập tức phái người đi điều tra chuyện sứ thần, nhưng cũng không thể sánh được với Vệ Ngật Chi có quân đội ở gần đó.

Hôm sau Hoàn Đình đưa tin tới nói Vệ Ngật Chi đã điều tra rõ ràng, hai vị sứ thần kia đều không có vấn đề gì, đã tiếp tục lên đường.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Đi sứ nước khác, không những phải mang theo quân đội hộ tống, mà nước Tấn cũng phải phái người hộ tống dọc đường mới phải, sao lại có thể tùy tiện xảy ra chuyện được?

Thấy hai vị sứ thần kia sắp đến, quả nhiên Hoàn Đình không nhận được, nghe lời Tạ Thù chạy tới cầu cứu Vệ Ngật Chi.

“Ta biểu huynh chỗ ngọc chương[1] mà ta sưu tầm được nhé?”

Vệ Ngật Chi ở trong viện, thân nhiên lau chùi trường kiếm yêu thích, thờ ơ nói: “Không có hứng thú.”

Hoàn Đình thấy hãnh thích vũ khí như thế, lại nói: “Trong phủ nhà ta có một cây mã sóc[2], ta biểu huynh được không?”

“Ta có rồi.”

“...” Hoàn Đình thở dài. “Thôi đành vậy, biểu ca còn bảo ta đến nhờ huynh giúp, đúng là mất công rồi.”

Vệ Ngật Chi ngừng lại: “Tạ Thù bảo người tới đây à?”

“Đúng vậy, huynh ấy nói huynh giận huynh ấy, sẽ không giận ta.”

“Hừ, cũng biết ta đang giận cơ đấy.”

Hoàn Đình lúng túng: “Chuyện... chuyện giữa hai người, ta biết cả rồi, chẳng qua Vương Thái phó say rượu làm càn chút thôi, đều là đàn ông, ôm một cái thì có vấn đề gì? Huynh phải nghĩ thoáng lên mới được.”

Vệ Ngật Chi kinh ngạc nhìn hãnh: “Cái gì người cũng biết ấy à?”

Hoàn Đình ra về cái gì ta cũng hiểu cả: “Trọng Khanh, trước kia ta cũng cảm thấy không thể nào chấp nhận được, nhưng sau khi ông cụ nhà ta qua đời, ta đã nghĩ thông suốt nhiều điều, đời người ngắn ngủi, chẳng điều gì có thể sánh bằng việc tự tại thoải mái. Mặc dù biểu ca thích đàn ông, nhưng vẫn là biểu ca của ta, chỉ cần huynh ấy vượt qua được, những điều tiếng kia cũng chẳng có gì đáng kể.”

“...” Lần đầu tiên Vệ Ngật Chi bị hấn làm cho cứng họng, hồi lâu sau mới nói: “Được rồi, người về đi, bao giờ sứ thần đến ta sẽ cùng người ra đón tiếp.”

Hoàn Đình vô cùng phấn chấn, liên tục nói cảm ơn, ra khỏi phủ Đại Tư Mã mới hiểu ra, quả nhiên lời biểu ca ra vẫn có tác dụng!

Mãi đến tận trung tuần tháng mười, nhóm sứ thần mới đến Giang Châu. Tạ Thù vẫn không yên tâm về chuyện của Hoàn Đình, gọi Tạ Nhiệm đi giúp hấn.

Tạ Nhiệm liền đi trước tới Giang Châu tiếp đón, tiếp cận thân thiết, đến Kiến Khang rồi Hoàn Đình mới chính thức ra mặt nghênh đón.

Đội ngũ sứ thần đều cao lớn, nhưng người có thể quyết định chỉ có hai người, một là đường đệ của quốc chủ Thổ Dục Hồn Mộ Dung Triều, hai là hữu Thừa tướng Phục Cừ.

Hai người mặc hồ phục, nhìn thấy quan chức đón tiếp đều mặc trường bào áo rộng tung bay, lại có mấy gã trai trẻ còn thoa phấn lên mặt, trong lòng có mấy phần coi thường.

Phục Cừ tuy là quan văn, nhưng lại chủ trương dùng vũ lực trị quốc. Mộ Dung Triều lại là võ tướng, càng sùng bái vũ lực, ghét nhất đám đàn ông mặt hoa da phấn này.

Người hai phe phái tới khách sáo chào hỏi nhau một phen, Hoàn Đình mới ra mặt mời mọi người tới dịch quán nghỉ ngơi, nói rằng ngài mai Thừa tướng sẽ đích thân tới thương nghị đại sự với hai vị.

Mộ Dung Triều thấy hẳn cũng không phải người đứng đầu, liền không kiêng nể, ngôn từ có phần ngạo mạn.

Hoàn Đình tức anh ách, cũng may Vệ Ngật Chi lững thững đến muộn, lúc này hẳn mới yên tâm.

Vệ Ngật Chi cũng mặc hồ phục, khí thế hiên ngang. Trước đây tộc Thổ Dục Hồn xâm lấn nước Tấn, Mộ Dung Triều từng giao thủ với hẳn, là bại tướng dưới tay hẳn, lúc này không còn kiêu ngạo, âm thanh vụt tắt.

Hôm sau, Tạ Thù mở tiệc mời sứ thần ở tướng phủ.

Mộ Dung Triều và Phục Cừ vừa thấy Thừa tướng đương triều trẻ tuổi như vậy, diện mạo còn xinh đẹp như kiều nương, đều cảm thấy vô cùng bất ngờ. Bất ngờ thì có đấy, nhưng lại càng thêm coi thường.

Mọi người vào đại sảnh ngồi xuống, đàn hương lượn lờ, bàn ghế tinh xảo, rượu ngon món ngon, nhiều không đếm xuể.

Mộ Dung Triều đối mặt với cuộc sống xa xỉ như thế, trong lòng lại càng thêm khinh bỉ.

Lúc này Tạ Thù mới mở miệng: “Hai vị đường xa mà đến, đương nhiên phải nói tới chính sự trước, vậy hãy bàn tới chuyện quy thuận trước đi.”

Mộ Dung Triều vội giơ tay tỏ ý ngăn cản: “Tạ Thừa tướng xin chờ một lát, trước đó, còn phải nhắc đến chuyện chúng ta gặp nạn trên đường đã chứ, chúng ta vừa đi qua quận Tấn Hưng thì suýt nữa gặp nạn, chuyện này đâu thể dễ dàng cho qua như vậy đúng không?”

Tạ Thù liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi ngồi bên phải, thân nhiên cười cười: “Vậ các hạ cho rằng chuyện này do người phương nào gây nên?”

“Chúng ta đi một đường bình an, vừa đến quận Tấn Hưng thì gặp chuyện, lại là trang phục quân Tấn, rõ ràng do các người cố ý gây ra.”

Cuối cùng Tạ Thù cũng hiểu ra mục đích của bọn họ, hóa ra là muốn vu oan cho quân Tấn.

“Việc này thực hư thế nào, còn phải bàn bạc thêm, quân sĩ đại Tấn ta đều không phải người vô lễ, sao lại có thể làm chuyện như thế?”

Phục Cừ nói: “Ở đây chúng ta có giữ lại quân Tấn bị thương làm tù binh, có thể đưa ra làm chứng là do quân Tấn gây nên.”

Vệ Ngật Chi đặt chén rượu xuống: “ Binh mã ở quận Tấn Hưng có một nửa là của Trường Sa vương, một nửa là của bản vương, cũng không biết binh mã tổn thương đội ngũ sứ thần của quý quốc rớt cuộc là người phe nào?”

Mộ Dung Triều hừ một tiếng: “Làm sao chúng ta biết được đó là binh mã của ai?”

Tạ Thù cười gằn, đương nhiên các người không biết, biết rồi thì làm sao có thể khiến chúng ta nghi kỵ lẫn nhau dẫn đến đấu tranh nội bộ chứ?

Xem ra tộc Thổ Dục Hồn quyết tâm không muốn quy phục, lần đi sứ này chẳng qua chỉ ra vẻ đi lướt qua sân khấu một lúc thôi.

Thực ra Tạ Thù cũng không hề hi vọng việc này thành công, chiêu phục nước này về cũng chỉ tổ mang thêm gánh nặng, sau này mỗi lần bọn họ gặp nạn sẽ đều phải xuất binh trợ giúp, nước Tần lại vẫn đang có ý xấu với họ, nước Tấn ở giáp bên trong chưa chắc đã tốt.

Chẳng qua chỉ vì sĩ diện nhất thời của Hoàng đế, nhưng lợi ích đất nước vẫn là quan trọng nhất.

Nàng không còn tâm trạng đối phó, chẳng buồn tiếp tục chiêu đãi hai kẻ kia, đứng lên nói: “Bản tướng không khỏe, không tiếp đãi được lâu, mời hai vị sứ thần cứ tiếp tục chè chén.”

Mộ Dung Triều thấy sắc mặt nàng lạnh nhạt, biết là bàn luận chẳng được, vốn là chuyện tốt, nhưng vẫn rất khó chịu trước thái độ của nàng.

Tạ Thù đi không bao lâu, Mộc Bạch lặng lẽ tới phía sau Hoàn Đình, nói hăn chỉ cần xử tượng trưng là được, dù bọn họ có muốn đàm luận thì cứ lơ đi không cần để tâm.

Hoàn Đình như trút được gánh nặng, qua loa một phen, kết thúc tiệc rượu, muốn đưa hai vị sứ thần rời đi.

Mộ Dung Triều còn chưa phát hiện ra bọn họ vừa chọc giận ai nên mời bị đối xử lơ là như vậy, chỉ cảm giác mình chịu sỉ nhục, ra khỏi tướng phủ thì nổi giận đùng đùng.

Phục Cừ đi phía sau lưng hăn, dùng ngôn ngữ Tiên Ti[3] an ủi hăn, nhưng cũng vô ích.

Mộ Dung Triều cho xe ngựa dừng lại, dùng tiếng Tiên Ti oán giận: “Một kẻ như thế mà có thể làm Thừa tướng, nước Tấn có tài cán gì mà dám giương oai diễu võ? Còn muốn Thổ Dục Hồn chúng ta quy phục nữa à? Chẳng qua chỉ có gương mặt dễ nhìn, nếu là nữ, bản vương đúng là sẽ đánh giá cao hăn vài phần, hừ hừ, chí ít còn có thể làm ấm giường.”

Phục Cừ có ý làm hăn vui lòng liền nói: “Với bản lĩnh của điện hạ, dù hăn là nam hay nữ, chẳng lẽ còn không tóm được hay sao?”

Mộ Dung Triều không phải kẻ dễ bị lừa gạt, đối với lời ca ngợi dối trá của hãn cũng chỉ giả vờ giả vịt cười hai tiếng.

Tiếng cười còn chưa dứt, chỉ nghe “vút” một tiếng, nóc xe bị roi quất vun vút, quất thẳng lên xe ngựa, khiến con ngựa sợ hãi suýt chút nữa lao nhanh, may mà có phu xe kéo lại.

Mộ Dung Triều kinh ngạc dời tầm mắt từ những vết cửa trên xe chuyển qua Vệ Ngật Chi đứng cách đó vài bước.

“Hai vị thứ lỗi, bản vương vừa mới định cử động thư giãn gân cốt một chút, vì lẽ đó mới vung roi toán loạn, không ngờ hai vị đang bận ‘trao đổi chuyện quan trọng’, đã quấy rầy rồi.”

Sắc mặt Mộ Dung Triều vô cùng khó coi, vẫn cố nặn ra nụ cười: “Không sao.”

Việc đàm phán nhanh chóng kết thúc, giấc mộng trở thành quân chủ đại quốc của bộ hạ tan thành mây khói, liền đổ lỗi cho Thừa tướng vô năng.

Tạ Thù khiêm tốn nhận lời phê bình, nhưng vẻ mặt rõ ràng vô cùng thoái mái, lại khiến ông già kia kích động suýt chút nữa bệnh đau đầu lại tái phát.

Sau khi xuất cung, nghe nói nhóm sứ thần vội vã muốn đi, nàng lại chẳng bị làm sao, định đi cùng Hoàn Đình cùng đưa tiễn.

Đến dịch quán, số lễ vật sứ thần mang đến đã được chuyển đi, Mộ Dung Triều và Phục Cừ cũng thay y phục đi ra, đang chuẩn bị xuất phát.

Tuy Thừa tướng đến rồi nhưng Mộ Dung Triều cũng chẳng hào hứng là bao, vẻ mặt lạnh lùng, khó chịu khi thấy dáng vẻ của nàng, lúc gần đi lại còn liếc nhìn Vệ Ngật Chi vài lần.

Tạ Thù đang cảm thấy kỳ lạ thì Vệ Ngật Chi leo lên xe của nàng: “Lâu rồi không đi chung xe với Tạ tướng, Tạ tướng không ngại chứ?”

Chỉ cần không dò hỏi bí mật của nàng, Tạ Thù cảm thấy bản thân mình cũng là người hào phóng, gật đầu: “Không sao, chúng ta không phải là huynh đệ hay sao?”

Nàng nhấn mạnh hai chữ “huynh đệ”, rõ ràng có ý châm biếm, gương mặt nghiêm túc của Vệ Ngật Chi đột nhiên nở nụ cười: “Có thể lại nghe thấy câu nói này thật không còn gì tốt hơn, nhưng...” Hắn hạ màn xe xuống, ngồi bên cạnh nàng: “Ta không muốn tiếp tục làm huynh đệ với đệ nữa.”

“Hả?” Tạ Thù cảm thấy rất kinh ngạc, sau lại vui mừng, vậy rốt cuộc cũng đồng ý cắt đứt quan hệ với nàng rồi phải không?

Vệ Ngật Chi nói: “Còn nhớ câu chuyện mà Trúc Đạo An kể không?”

“Hả? Vẫn nhớ.” Chuyện này có liên quan gì đến cắt đứt quan hệ?

Vệ Ngật Chi nắm tay nàng, hồi lâu mới nói: “Nếu như kiếp sau đệ có thay hình đổi dạng, ta chắc chắn có thể nhận ra đệ.”

[1] Hòn ngọc đẽo phẳng gọi là khuê 圭, xẻ đôi lấy một nửa gọi là chương 璋. Kinh Thi có câu. Nãi sinh nam tử, tái lộng chi chương 乃生男子載弄之璋 bèn đẻ con trai, cho chơi ngọc chương. Vì thế mừng ai đẻ con trai thì gọi là lộng chương chi hỉ 弄璋之喜.

[2] Sóc: một loại binh khí cổ, cán dài hơn mâu

[3] Tộc Tiên Ti: dân tộc thiểu số thời cổ, ở vùng Đông Bắc, Nội Mông, Trung Quốc.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Thành thật mà nói, đối với một người từng đứng bên bờ vực sinh tử lại nghe nhắc đến chuyện “kiếp sau”, phản ứng đầu tiên không được dễ chịu cho lắm.

Vì lẽ đó Tạ Thù không cảm thấy vui vẻ gì.

“Chuyện đó... Tuy thân ta có tật, nhưng vẫn chưa đến mức nói chết là chết, đâu cần phải nói câu như thế?”

Vệ Ngật Chi sừng sốt ngấn người, không nhịn được phì cười: “Đệ...”

“Ta làm sao?”

“Không phải đệ nói có nhớ tới chuyện cũ mà Trúc Đạo An kể kia mà?”

“Có nhớ.”

“Thái tử nước Kết Cốt bỏ lỡ cơ hội se duyên với cô gái kia, là vì cô gái đó thay đổi hình dáng, thứ hẳn yêu thương chẳng qua chỉ là một hình ảnh nhất thời mà thôi.” Hãn nắm chặt tay Tạ Thù: “Ta đối với đệ lại không phải như vậy.”

Giờ Tạ Thù mới hiểu hẳn đang bày tỏ tình cảm với mình, nhưng phản ứng của nàng thật khiến người ta thất vọng: “Trọng Khanh à, huynh đã nói những câu thế này rất nhiều lần rồi.”

“Ừm.. Trước đó cũng đều là lời nói thật.”

Tạ Thù đập tay lên vai hãn: “À, thế à?”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Đệ không tin ta?”

Tạ Thù nhìn hãn: “Nếu huynh là ta, huynh sẽ tin sao?”

Vệ Ngật Chi mím môi, đúng là chẳng ai tin tưởng người từng có ý thăm dò, điều tra về mình cả.

Tạ Thù nói: “Huynh muốn xuống xe, hay là muốn ta đưa huynh về Thanh Khê?”

Vệ Ngật Chi biết nàng đang đuổi khách, không thể làm gì khác hơn ngoài xuống xe, nhưng quyết tâm trong lòng hãn không hề dao động.

Để có thể sánh bước bên nhau, còn trải qua biết bao gian nan làm sao đệ biết được? Sẽ có một ngày, trông thấy đệ cam tâm tình nguyện.

Xe ngựa chạy về phía tướng phủ, Phù Huyền đi tới nói: “Dường như quận vương đang rất vui?”

Nói xong mới ý thức được mình nói lỡ lời, nhưng Vệ Ngật Chi lại gật đầu: “Ừ, rất vui đó.”

“Có chuyện gì vui thế ạ?”

“Bản vương thích thỏ, muốn săn được nó.”

Phù Huyền bật cười: “Chỉ là một con thỏ mà thôi, chẳng phải sẽ nhanh chóng lọt vào tay quận vương hay sao?”

“Nhưng con thỏ này nhìn bề ngoài thì ngoan ngoãn đấy, nhưng không chừng lại là thỏ ngọc từ cung trăng chuyển thế xuống trần.”

“...” Phù Huyền quyết định bản thân phải tiếp tục chăm chỉ trau dồi học tập tiếng Hán.

Những lời vừa nói trên xe khi này, thực ra Mộc Bạch cũng nghe thấy, cuối cùng hắn đã hiểu ra vì sao Vũ Lăng vương cứ nắm chặt tay công tử nhà mình không buông, đối với hành vi lần này thì cực kỳ oán giận và lo lắng.

“Công tử không nên tin Vũ Lăng vương, theo thuộc hạ thấy, hắn chỉ giả vờ giả vịt mà thôi.”

Tạ Thù day day thái dương: “Một chuyện nói đi nói lại nhiều lần, không chừng lại là thật.”

Mộc Bạch vội vàng nói: “Vũ Lăng vương lòng dạ thâm trầm, lẽ nào công tử lại thật sự tin tưởng hắn?”

“Cũng vì hắn lòng dạ thâm trầm nên ta mới lo lắng, không phải ta tin hắn mà là lo hắn sẽ không chịu dừng tay.”

Mộc Bạch kích động: “Thuộc hạ thề chết cũng bảo vệ công tử!” Rồi lại hạ giọng bổ sung một câu: “Và bí mật của công tử!”

Tạ Thù xoa xoa đầu hắn: “Bình tĩnh nào!”

Hôm sau lâm triều khi trông thấy bóng dáng Vệ Ngật Chi, thực ra Tạ Thù có hơi run.

Thế gia tham ô nghiêm trọng, Hoàng đế cũng hết cách rồi, luôn nhắm một mắt mở một mắt trước tình trạng này, nhưng năm nay lượng thuế thu vào của Độ Chi tào[1] bị đám người nhà họ Tạ tham ô hơn nửa, thật sự không thể nhịn được nữa.

Trừ lần tranh giành chức Thái phó của Thái tử ra, hầu như Vệ Ngật Chi không chủ động ra mặt đối nghịch với Tạ Thù, hôm nay hẳn cũng không mở miệng, là thuộc hạ của hãn Phiêu Kị tướng quân Dương Kiêu đưa ra bản tấu muốn giáng chức của mấy người, chọn một người khác lên phụ trách quản lý Độ Chi tào.

Nhưng, ai cũng biết hẳn làm vậy là do Vệ Ngật Chi đứng đằng sau sai khiến.

Thế lực theo phe Tạ gia đương nhiên sẽ bảo lãnh mấy người này, trong đó còn có con trai của Tạ Đôn và Tạ Linh, cũng chính là hai vị đường huynh của Tạ Thù, không thể không giữ lại.

Tạ Thù là một nịnh thần biết điều, bản lĩnh gian nịnh cao thâm, vì lẽ đó rất thành khẩn nói với bệ hạ: “Vi thần nhất định sẽ tra rõ chuyện này, yêu cầu bù đắp thiếu hụt.”

Hoàng đế hừ một tiếng: “Nếu năm sau bọn họ lại tham ô, khanh lại bù à? Trẫm cũng cảm thấy nên đổi người đi.”

Tạ Thù cảm thấy rất bất đắc dĩ. Nếu hai vị đường huynh kia không gạt nàng thì sự việc đã không đến nước này, giờ thì chưa kịp chuẩn bị. Độ Chi tào lại là bộ phận nhiều màu mỡ nhất trong sáu tào, đám thế môn danh gia lúc nào cũng nhìn chăm chăm như hổ rình mồi.

Nàng không còn cách nào khác đành lui một bước: “Bệ hạ anh minh, nếu đã như vậy, vi thần nhất định sẽ nghiêm trị kẻ cầm đầu rắn đe. Vũ Lăng vương là người luôn nghiêm túc tuân theo kỷ cương, người người xưng tụng, vậy hãy để ngài ấy lựa chọn người phù hợp với Độ Chi tào đi ạ.”

Nói nửa buổi chẳng qua chỉ vì một cái ghế mà thôi, dù sao có vẫn tốt hơn không. Vệ Ngật Chi và Hoàng đế trao đổi ánh mắt, sau đó lặng lẽ tiếp nhận sự sắp xếp này.

Vừa mới rời cung về Tạ phủ không lâu, Vệ Ngật Chi lại cười phớt phớt đến chơi, muốn mời Tạ Thù tới Trường Kiền uống rượu, giống như khi này chưa hề cùng nàng đối lập qua.

Tạ Thù ở trong thư phòng lục lợi tài liệu, ngoài cười nhưng trong không cười: “Trọng Khanh vui vẻ quá nhỉ, ta còn bận xử lý mấy tên khó chiều kia, chỉ e không rảnh rồi được như vậy.”

Vệ Ngật Chi ngời xuống đối diện nàng: “Xem kìa, đệ đang trách hôm nay ta lại đối đầu với đệ.”

“Đâu có, chúng ta ai cũng có lập trường riêng, đó là lẽ đương nhiên.”

Vệ Ngật Chi nghe ra ý trong lời nói của nàng: “Đệ muốn nói ta không nên yêu đệ ấy à?”

Tạ Thù ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mộc Bạch, người phía sau hăm hăm trừng mắt với Vệ Ngật Chi rồi lặng lẽ đi đóng cửa lại.

Lúc này nàng mới nói: “Bệ hạ hi vọng chúng ta đối nghịch, các gia tộc khác cũng hi vọng chúng ta đối nghịch, cho dù huynh không đối đầu với ta thì ta cũng sẽ đối đầu với huynh. Nói đi nói lại, cả hai ta đều vì lợi ích gia tộc của mình, nhưng huynh lại cứ lặp đi lặp lại rằng huynh yêu ta, chẳng phải rất không thỏa đáng hay sao?”

“Chỗ nào không thỏa đáng?” Vệ Ngật Chi cười như gió thoảng: “Đệ là vì Tạ gia, ta là vì Vệ gia, dù thế nào đi nữa cũng tự dựa vào bản lĩnh của bản thân, ta không hi vọng dựa vào tình ái để lợi dụng đệ, nếu đệ thật sự vì chuyện đó mà hạ thấp bản thân, thì đã chẳng còn là Tạ Thù trong lòng ta nữa.”

Tạ Thù giật mình nhìn hẩn.

“Haizz, quên đi, xem ra để lần sau tới mời đệ vậy.” Vệ Ngật Chi đứng dậy cáo từ.

Mộc Bạch gần như ngay lập tức xông vào: “Công tử, có phải Vũ Lăng vương tới dùng lời ngon tiếng ngọt lừa người không?”

Tạ Thù nhíu mày: “Nhìn hẳn như thế, vẫn giống như thật lòng thật dạ vậy.”

Mộc Bạch kích động gầm nhẹ: “Công tử tuyệt đối không nên tin hẳn!!!!”

Lúc này tiết trời đang vào giữa thu, khoảng thời gian này danh gia vọng tộc thường xuyên tụ tập không ngừng, gần như hàng đêm yến tiệc.

Chẳng bao lâu sau, Vương Kính Chi lại rộng rãi mở tiệc mời khách tới biệt viện dưới chân núi Phúc Chu tới uống rượu.

Trong sảnh đèn đuốc treo cao, khách khứa cười nói rộn ràng.

Vệ Ngật Chi và Tạ Thù ngồi cạnh nhau, mỹ nhân nhà họ Vương đều vây xung quanh hầu hạ.

Tạ Thù có ý lảng tránh Vệ Ngật Chi, hào hứng trái ôm phải ấp, ai đến cũng không cự tuyệt, giữa cỗ uống cạn những chén rượu mỹ nhân tới chúc rượu, đôi mắt mơ màng như có tầng mây che phủ, làm cho cả một đám đàn ông không dám nhìn thêm.

Viên Phái Lăng lặng lẽ kéo Hoàn Đình: “Ta thấy biểu ca của người cũng không giống người thích đàn ông đâu.”

Hoàn Đình cũng thật bất ngờ: “Lẽ nào đã quay về đúng bản chất? Hay là cả nam lẫn nữ đều ăn?” Nói xong lặng lẽ liếc nhìn Vệ Ngật Chi, bỗng nhiên cảm thấy có phần thương cảm hẳn.

Vệ Ngật Chi thấy Tạ Thù như vậy, thở dài nói: “Có vẻ như mỹ nhân bên cạnh Tạ tướng rất có bản lĩnh, sao mỹ nhân bên cạnh bản vương lại không lanh lợi như vậy nhỉ? Ngay cả kính rượu cũng không hợp khẩu vị.”

Lúc này Tạ Thù mới đẩy hai mỹ nhân trong lòng ra: “Đi, hầu Vũ Lăng vương uống rượu, hầu hạ không tốt, ta sẽ gọi Thái phó đại nhân phạt các nàng.”

Hai mỹ nhân cười ngọt ngào đến bên cạnh Vũ Lăng vương, Tạ Thù nhíu mày nhìn Vệ Ngật Chi, giống như đang xem phản ứng của hắn.

Vệ Ngật Chi nhận chén rượu một mỹ nhân đưa tới, cười nói: “Quả nhiên Tạ tướng tinh mắt, chọn người thật chẳng giống nhau.”

“Đó là đương nhiên.”

Hai người đứng đầu vui vẻ, đám quan lại phía dưới cũng vui vẻ theo, ai nấy đều thoải mái chè chén. Tiếng sáo trúc vang lên, mỹ nhân hát hay múa giỏi, xen lẫn hương rượu thơm nồng, thật khiến người ta mê say.

Phiêu Kị tướng quân Dương Kiệu cắt ngang màn múa hát, say khướt đứng dậy nói: “Nhìn mấy thứ này buồn ngủ quá, không bằng để tại hạ múa kiếm lấy cảm hứng cho mọi người.”

Mọi người vừa nghe, dồn dập vỗ tay khen hay.

Dương Kiệu lấy kiếm, lệnh nhạc sư tấu đàn cổ, mượn rượu tạo dáng, đạp bước xuất kiếm, từng chiêu từng thức, giống như phục hổ, thế mạnh mà kiên cường.

Mọi người vỗ tay khen hay, âm thanh đàn cổ đúng lúc dâng cao, hẳn lại càng hăng hái, nhưng dù sao cũng say rồi, nhìn ai nấy cũng đều mờ ảo, lúc xoay người không cẩn thận để mũi kiếm quét qua vạt áo, tuột tay bay ra ngoài.

Tạ Thù chỉ nghe thấy mỹ nhân bên cạnh hét lên một tiếng, lúc ngẩng đầu thấy mũi kiếm kia đã đến trước mắt, người nàng bị lôi ngã ngửa về phía sau, cùng lúc ấy thanh kiếm cắm phập giữa án, ly rượu tun lên, rượu nhạt tung tóe.

Vệ Ngật Chi đỡ nàng dậy, vẫy lui mỹ nhân hoảng hốt khi này: “Tạ tướng không sao chứ?”

Dương Kiệu tỉnh rượu hơn nửa, vội vã quỳ xuống đất xin tha: “Thừa tướng thứ tội, hạ quan nhất thời lỡ tay, không hề cố ý mạo phạm.”

Tạ Thù thấy hãn quỳ như thế, cũng biết hãn không cố ý, nhưng vẫn muốn nắm lấy cơ hội này chinh đốn hãn: “Suýt nữa tổn thương tính mạng bản tướng, ai biết người có cố ý hay không?”

Dương Kiệu liên tục xin lỗi: “Thừa tướng thứ tội, hạ quan tuyệt đối không cố ý đâu ạ.”

Vương Kính Chi chấp tay nói: “Thừa tướng ở quý phủ bị giật mình, hạ quan cũng có trách nhiệm. Phiêu Kị tướng quân cũng là cố ý tốt mà thôi, kính xin Thừa tướng khoan dung cho ngài ấy đi.”

Tạ Thù không ngờ hãn muốn xông ra làm người tốt, còn chưa đạt được mục đích trừng phạt Dương Kiệu, sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Lúc này Vệ Ngật Chi bỗng nhiên rút thanh kiếm kia ra nói: “Bản vương sẽ múa kiếm một khúc khác, thay Phiêu Kị tướng quân bồi tội, kính xin Thừa tướng giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho hãn lần này.”

Lúc trước Hoàng đế muốn mời Đại Tư Mã múa kiếm trong cung đều bị hãn uyển chuyển từ chối, không ngờ hôm nay lại có cơ hội nhìn thấy khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất ngờ.

Haizz, có quyền thế sướng thật đấy, ngay cả Vũ Lăng vương cũng phải cúi đầu trước Thừa tướng.

Tạ Thù cười cợt: “Cũng được, vậy phải xem Vũ Lăng vương múa kiếm có đủ để thỏa mãn bản vương không đã.”

Vệ Ngật Chi liếc mắt ra hiệu cho Dương Kiệu lui về vị trí, hăn lại lệnh một nhạc sư khác đàn một khúc nhạc mới.

Tiếng đàn vang lên, Vệ Ngật Chi mặc trường bào rộng rãi, tay cầm trường kiếm, xuất kiếm theo điệu nhạc.

Một chiêu kiếm giống như mây nổi bốn phía, biến cả phai màu.

Một chiêu kiếm như giao long ẩn náu vực sâu, sóng gió cuộn trào.

Y phục uyển chuyển tung bay, đảo mắt trấn hồn nhiếp phách.

Đèn đuốc sáng lạn, người đẹp như châu ngọc, kiếm khí chấn động sơn hà.

Mọi người mê mải ngắm nhìn như mê như say, đã quên mình ở nơi nào, giống như được đích thân tới chiến trường, như đang thảo phạt quân địch, hư thực khó phân biệt, bốn phía bất động.

Khúc đàn quá ngắn, chẳng mấy chốc đã ngừng. Vệ Ngật Chi đổi tay cầm kiếm, nâng chén rượu trước án, cuối cùng vạch một đường, đưa tới trước mắt Tạ Thù.

“Xin mời Tạ tướng uống chén này, bản vương thay mặt Dương tướng quân bồi tội.”

Tạ Thù đưa tay tỳ lên trán trở về hiện tại, cũng không khỏi âm thầm bội phục trong lòng. Lần đầu gặp gỡ thì bị tướng mạo của hăn mê hoặc, một thời gian dài chỉ tập trung làm sao đối phó hăn, cũng không còn để ý

tới vẻ đẹp của hần nữa, hôm nay lại giống như một lần nữa được trông thấy Vũ Lăng vương dung mạo phi phàm như lúc trước.

Một người mắt cao hơn đỉnh đầu, sao có thể coi trọng nàng chứ?

Nàng nhếch môi mỉm cười, liếc nhìn ly rượu, đưa tay đón lấy rồi uống một hơi cạn sạch.

[1] Tào: cơ quan chuyên ngành của nhà nước thời xưa

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Chưa một ai từng trông thấy Vũ Lăng vương phải hạ thấp bản thân như vậy, đám trung thần lương tướng chết lặng, lặng lẽ lấy tay che đi giọt lệ chua xót.

Hiền vương đáng thương, tất cả chỉ vì bị gian nịnh áp bức mà ra!!!

Tuy nghĩ là vậy, nhưng mọi người vẫn phải khen màn múa kiếm này một phen, nhân tiện lại ca tụng Thừa tướng khoan dung độ lượng một lượt.

Vương Kính Chi vỗ tay cười nói: “Không hổ là Vũ Lăng vương chấn động vô số quân địch, hôm nay nhờ phúc của Thừa tướng, chúng ta mới may mắn nhìn thấy một màn múa kiếm đặc sắc như vậy.”

Rốt cuộc Tạ Thù cũng coi như còn chút nhân tính, giả vờ giả vịt nói: “Đâu có, là Vũ Lăng vương nể mặt bản tướng mà thôi, quả là khiến bản tướng được sung ái mà lo sợ.”

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên mỉm cười nhìn nàng, lại khiến nàng nổi cả da gà.

Yến tiệc ngừng thì cũng đã hơn nửa đêm, Tạ Thù vừa ra khỏi cửa đã thấy Mộc Bạch đứng bên cạnh xe len lén vẫy tay với nàng, dáng vẻ rất bí mật.

Nàng đi tới, Mộc Bạch đưa cho nàng một chiếc khăn, nhỏ giọng nói: “Vừa nãy tỳ nữ nhà họ Vương đưa cái này cho thuộc hạ, nhờ thuộc hạ giao cho công tử.”

Tạ Thù mở ra, thấy góc khăn thêu một chữ “Lạc” thì đã hiểu: “Nàng đã nói gì với người?”

“Nàng nói, mời công tử đi cửa sau, có người có chuyện quan trọng muốn gặp ngài.”

Tạ Thù hơi do dự, nhưng Vương Lạc Tú là người đúng mực, đột nhiên làm thế này ắt hẳn có lý do gì đó.

“Được rồi, đi xem xem.”

Tỳ nữ kia vẫn cầm đèn đứng ở giữa đường, xem ra đã chờ rất lâu, thấy Tạ Thù đi từ trước viện vòng lại đây liền vội vàng đi tới dẫn đường, đưa nàng ra cửa sau.

“Mời Thừa tướng vào ạ, nô tỳ sẽ canh gác cẩn thận.”

Bên trong hậu viện tối om, Tạ Thù từ trong ánh sáng đi vào, nhất thời không kịp thích ứng, dưới chân không thấy rõ, suýt nữa ngã sấp xuống, có một đôi tay đỡ lấy nàng, rồi lại vội vã lui ra.

Trong bóng tối, có một bóng người hành lễ: “Lạc Tú bái kiến Thừa tướng.”

Tạ Thù “ừ” một tiếng: “Lạc Tú gấp gáp tìm bản tướng tới đây, rốt cuộc là có chuyện gì quan trọng?”

“Ta...” Vương Lạc Tú do dự, nhỏ giọng nói: “Ta muốn thổ lộ tâm ý của ta với Thừa tướng, từ lần đầu gặp gỡ ở Cối Kê, ta đã chung tình với người, không biết.... Không biết Thừa tướng có thể nhận ta hay không?”

Tạ Thù âm thầm giật mình, không hề nghĩ tới nàng kêu mình tới đây là vì việc này.

Không đúng, từ xưa tới nay nàng luôn tuân theo khuôn phép, sao bỗng nhiên lại to gan đến vậy?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Vương Lạc Tú im lặng, một lúc sau mở miệng thì trong giọng nói lại có phần nức nở: “Không dám đối gạt Thừa tướng, hôm trước gia huynh vừa nói với ta, Thái tử có ý cầu thân với nhà họ Vương, ta không muốn vào cung, nên giờ mới cả gan bày tỏ cõi lòng với Thừa tướng.”

Tạ Thù ngớ người, chưa kịp mở miệng, lại nghe nàng nói: “Ta biết hai nhà Vương Tạ đã tranh đấu nhiều năm, nhưng ta thật lòng thật dạ với Thừa tướng, không liên quan tới gia tộc, giờ chỉ xin Thừa tướng cho câu trả lời.”

Không phải Tạ Thù chưa từng nghĩ tới sẽ có ngày này, chỉ là không nghĩ nó lại tới nhanh như vậy. Chức vị Thái phó hiện nay của Vương Kính Chi dường như vẫn còn chưa ngồi vững, nếu như Vương Lạc Tú có thể trở thành Thái tử phi, chắc chắn hẳn sẽ không từ chối.

Nhưng Thái tử muốn kết thân với ai, dù sao cũng là chuyện riêng nhà đế vương, nàng không có lý do gì phải nhung tay, huống hồ nàng cũng không thể cho Vương Lạc Tú một câu trả lời như ý nguyện của nàng ấy.

Nàng mấy lần muốn nói lại thôi, rốt cuộc vẫn nhẫn tâm nói: “Bản tướng... thương mà không giúp được gì.”

Bầu không khí nặng nề bao phủ. Trong bóng tối, bóng người Vương Lạc Tú lại cúi xuống lạy bái với nàng: “Đã quấy rầy Thừa tướng.”

Tạ Thù lặng yên không nói.

Quay lại đón xe ở cửa trước, khách mời cũng đã ra về gần hết.

Mộc Bạch vừa nói cho nàng rằng khi này Vũ Lăng vương cũng tới, cũng may hẳn đã trả lời qua loa, vừa dìu nàng lên xe. Tạ Thù lại chẳng có phản ứng gì, hẳn cho rằng đã xảy ra chuyện gì đó, giọng điệu càng càng thêm thận trọng.

“Công tử, ngài sao thế?”

Tạ Thù khẽ thở dài: “Ngoại trừ chuyện của Hồ Nha lần trước, đây là lần thứ hai ta căm ghét thân phận của chính mình.”

Bị việc này làm rối loạn tâm tư, sau khi Tạ Thù về phủ, tâm trạng vẫn rất nặng nề.

Hôm sau vì án tham ô của Độ Chi tào mà Tạ Nhiễm đến tìm nàng, lại thấy nàng vẽ con rùa lên tay áo.

“Không phải Thừa tướng lại bị người ta tóm được nhược điểm nào đấy chứ?”

Tạ Thù liếc mắt nhìn hẳn một cái: “Đợi một lát, còn một cái chân nữa là vẽ xong rồi.”

“Haizz, y phục đẹp là vậy mà giờ hỏng rồi.”

“Ai bảo, chờ đến ngày sinh thần của người, ta sẽ mặc để tới chúc mừng.”

Ngụm trà Tạ Nhiễm vừa uống vào suýt chút nữa phun hết ra ngoài, tức giận nói: “Ra là Thừa tướng muốn chúc thọ ta, thật vô cùng cảm kích.”

Tạ Thù “hừ hừ” một tiếng.

Rốt cuộc cũng vẽ xong con rùa, tâm trạng Tạ Thù cũng tốt hơn một chút, hỏi hẳn: “Người hỏi án tham ô hả?”

Tạ Thù gật gù.

“Bệ hạ sẽ không giết hai vị đường huynh, nhưng còn muốn trừng phạt, ta cũng phải làm ra vẻ một chút.”

“Hừ, ta không quan tâm sống chết của bọn chúng.”

Tạ Thù lắc lắc đầu, chăm chú suy nghĩ một lát rồi nói: “Trong đám họ hàng gần không có mấy người sử dụng được, e rằng cần phải tìm kiếm nhân tài từ nhóm họ hàng xa. Ta thấy từ sau khi nhà họ Vương gia nhập, bên phía nhà họ Vệ đã tập trung được không ít nhân tài, chỉ e đã sớm chuẩn bị.”

Tạ Nhiễm để tâm ghi nhớ: “Việc này ta sẽ lưu tâm đi làm.”

Tạ Thù thấy hần vẫn chưa có ý định rời đi, không khỏi nghi hoặc: “Còn chuyện gì nữa à?”

Sắc mặt Tạ Nhiễm bỗng nhiên lại có thêm phần chế nhạo: “Nghe nói ở tiệc rượu nhà họ Vương, Vũ Lăng vương vừa múa kiếm vừa chúc rượu, hạ thấp bản thân trước mặt Thừa tướng, không biết có phải là thật hay không?”

“Đúng vậy, là hần muốn cầu xin thay Dương Kiệt.”

“Nói thì nói như thế, nhưng trong giới con cháu thế gia ngược lại lại có tin đồn rằng hần ái mộ Thừa tướng, có ý định dụ dỗ.”

Tạ Thù đột nhiên ngẩng đầu: “Sao đám con cháu thế gia lại có lời đồn như vậy?”

Tạ Nhiễm ho khan hai tiếng: “Thật không giám giấu diếm, sớm đã có tin đồn chuyện mờ ám giữa ngài và Vũ Lăng vương, chỉ là không lan xa. Ta cũng không thèm để ý mấy chuyện này, Thừa tướng thế nào thì cũng là

chuyện riêng của Thừa tướng, nhưng từ ngày biết thân ngài có tật... luôn cảm thấy Thừa tướng sẽ không động tới các cô gái, thật ra cũng là hợp tình hợp lý.”

Tạ Thù nhíu mày: “Vì thế mà người tin?”

Tạ Nhiễm cúi đầu: “Không dám nói bừa.”

Tạ Thù dùng cán bút nâng cằm hăn lên, trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của hăn: “VẬY sau này người phải cẩn thận một chút, biết đâu đấy ta lại thấy người vừa mắt, dù sao hai chúng ta cũng không có quan hệ huyết thống, cũng không tính là rối loạn luân thường.”

“...” Gương mặt Tạ Nhiễm nháy mắt phiếm hồng, vội vã đứng dậy cáo từ rời đi.

Mộc Bạch nhìn thấy Nhiễm công tử đi như vậy, không nhịn được tới khuyên Tạ Thù: “Công tử, Nhiễm công tử cũng đâu có nói sai, ngài cần gì phải trêu hăn như vậy?”

“Ta không trêu hăn, hăn có ý định thăm dò mối quan hệ giữa ta và Vũ Lăng vương, không chỉ đùa hăn mà còn phải ngăn chặn sự thăm dò này mới được.” Tạ Thù ngừng một chút, giống như lại vừa phát hiện ra điều gì, ngạc nhiên nói: “Hóa ra da mặt Thoái Tật lại mỏng như vậy!”

Mộc Bạch trợn trắng mắt, ngài cứ làm như ai cũng mặt dày như Vũ Lăng vương vậy.

Vũ Lăng vương bị ghét bỏ kia đang cùng một đám con cháu thế gia ngồi trên thuyền hoa giữa sông Tần Hoài.

Tuy chuyện Hoàn Đình đi sứ Thổ Dục Hồn rồi lại tiếp đón sứ thần Thổ Dục Hồn đều làm rất bình thường nhưng có Tạ gia làm chỗ dựa nên vẫn thăng quan, bây giờ đã thăng lên Thượng thư tỉnh Hữu phó xạ. Lần này

hắn mời những người bạn tốt đến cùng ăn mừng, không mời Tạ Thù là để tránh điều tiếng của người ngoài.

Chuyện hôm qua Vũ Lăng vương lấy lòng Thừa tướng đã lan truyền khắp đám con cháu thế gia, bọn họ cảm thấy vô cùng bất ngờ, dồn dập thăm hỏi cảm giác của hắn, có kẻ tò mò còn đề nghị hắn lại múa kiếm một phen, nếu không chính là nhất bên trọng nhất bên khinh.

Vệ Ngật Chi ngồi vững như bàn thạch, kiên nhẫn nói: “Hôm nay thì không được, hôm qua uống quá chén, đến giờ vẫn còn ngà ngà say đây.”

Có người cố ý nói: “Vũ Lăng vương tử lượng hơn người, đã say bao giờ? Không phải cố ý thoái thác đấy chứ?”

Những người khác dồn dập phụ họa: “Đúng thế, chúng ta đều là bằng hữu lớn lên cùng nhau, dù sao cũng phải nể mặt chứ.”

“Haizz, xem ra trước sau gì cũng không sánh được Thừa tướng tai to mặt lớn.”

Vệ Ngật Chi cười không nói, để mặc bọn họ hết khuyên nhủ đến khích tướng vẫn ngồi yên bất động.

Đám người kia đều không cam lòng. Có người nhớ tới tin đồn giữa hai người, cố ý nói: “Nghe nói Thừa tướng thích đàn ông, ngày khác ta đầu hoài tổng bảo[1], biết đâu có thể leo lên cành cao, ít ra cũng có thể khiến Trọng Khanh nể mặt ta.”

Viên Phái Lăng phì cười: “Người muốn trở thành Bùi Duẩn thứ hai à?”

“Ha ha ha...” Những người khác cất tiếng cười to.

Vệ Ngật Chi nhắc chén rượu, hờ hững hỏi: “Nói đến Bùi Duẫn, hẳn thế nào rồi?”

Viên Phái Lãng nói: “Nghe nói sau khi bị cách chức thị tòng của Thái tử thì đều nhàn rỗi ở nhà, dạo gần đây đúng là có cơ hội tái xuất quan trường.”

“Ồ? Có biết hẳn làm chức vụ gì không?”

“Hình như là tới ngục Hoàng Sa làm Trì thư thị Ngự sử.”

Vệ Ngật Chi gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn công tử vừa nãy muốn tới hiến thân với Tạ Thù: “Nếu người cũng muốn ở nhà nhàn rỗi cả ngày thì đi đầu hoai tống bão đi.”

“Á...” Người kia khó chịu im miệng.

Tiệc rượu kết thúc, trở về phủ Đại Tư Mã, Vệ Ngật Chi lập tức viết một bản tấu dâng Hoàng đế.

Nguyên thị tòng Thái tử Bùi Duẫn, phẩm hạnh thấp kém. Ngục Hoàng Sa là nơi để xử lý những vụ án quan trọng, cần phải dùng người tài, không thể chọn một chường quản không biết phải trái.

Đặt bút xuống, tâm tình dễ chịu hẳn.

Hôm sau trên đường Tạ Thù vào triều lại bị Bùi Duẫn chặn đường.

“Thưa tướng, tại hạ biết sai rồi, cầu ngài giơ cao đánh khẽ cho tại hạ một cơ hội nữa đi.”

Tạ Thù nhìn hẳn nước mắt như mưa, vô cùng đau lòng thì thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mộc Bạch sốt sắng mà ngăn cửa xe: “Bùi công tử làm gì thế, lỡ giờ lâm triều thì không hay đâu.”

Bùi Duẫn vừa lau nước mắt, oan ức nhìn Tạ Thù ngồi trong xe: “Thừa tướng, sau này tại hạ không dám quấy rầy ngài nữa, xin ngài có thể giúp tại hạ một lần, nói tốt cho tại hạ có được không?”

Tạ Thù nghe mãi vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra: “Người nói rõ ràng xem, muốn bản tướng giúp người việc gì?”

Bùi Duẫn lại mếu máo khóc: “Tại hạ không biết đắc tội Đại Tư Mã lúc nào, ngài ấy lại dâng sớ tố cáo tại hạ, làm mất chức quan tại hạ vất vả lắm mới có được rồi.”

Tạ Thù gần như ngay lập tức hiểu ra tất cả, lần này nàng tin Vệ Ngật Chi thật sự có tình cảm với nàng, người này đúng là một bình dấm chua.

“VẬY à... Ừm.” Nàng do dự đấu tranh hồi lâu, rốt cuộc lông mày cũng giãn ra.

Bùi Duẫn cho là có hi vọng, vẻ mặt mong ngóng nhìn nàng.

“Đại Tư Mã rất đáng sợ, sau này đừng có chọc giận hắn.”

Bùi công tử uất ức quay đầu, vừa đi vừa khóc.

[1] Đầu hoai tổng bão: Một thành ngữ thường dùng để chỉ những người sẵn sàng ngã vào lòng người vì một mục đích nào đó. Cái này thông thường được dùng chủ yếu cho phái nữ.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Biết tin Bùi Duẫn bị xử lý, Tạ Thù còn rất vui vẻ nhưng vừa vào triều thì đã không còn tâm trạng khi này.

Vừa chào hỏi xong xuôi, Hoàng đế liền nghiêm mặt nói: “Không phải Tạ tướng nói muốn đền bù thiếu hụt số tiền thuế hay sao? Sao giờ vẫn còn chưa xong?”

Tạ Thù sững người, quay đầu nhìn một vài viên quan trong Độ Chi tào, ai nấy đều vẻ mặt đau khổ lắc lắc đầu.

Chuyện tham ô như thế dù sao cũng không bao giờ lộ ra ngoài ánh sáng, giờ Hoàng đế không phải là nhắm một mắt mở một mắt nữa mà là khép luôn cả hai mắt rồi. Đã gần tới cuối năm, đâu đâu cũng có chỗ cần tiền, thiếu hụt nhiều như thế chẳng lẽ lại muốn thu thuế một lần nữa hay sao?

Hoàng đế không thể nhịn được nữa: “Trẫm thấy Thừa tướng là cố ý bất chấp vương pháp, cố ý làm qua loa đấy!”

Tạ Thù xốc vạt áo quỳ xuống đất: “Bệ hạ bớt giận, việc này vi thần giám sát không nghiêm, kính xin bệ hạ thứ tội, vi thần bảo đảm trong ba ngày sẽ bù xong phần thiếu hụt, đối với những người vi phạm tuyệt đối không nhân nhượng!”

“Hay, hay lắm!” Hoàng đế cười gằn: “Cả triều văn võ đều đã nghe thấy, đây là chính miệng khanh đáp lại, nếu sau ba ngày không làm được, trẫm thấy Tạ tướng cũng phải tự kiểm điểm lại bản thân xem sao.”

Tạ Thù cúi đầu dạ một tiếng, trong lòng không ngừng kêu khổ. Chuyện lần này nghiêm trọng, tất cả quan lại đều cho rằng chỉ một mình nhà họ Tạ chiếm lợi, nếu nàng thật sự không làm được, cũng sẽ chẳng ai chịu giúp nàng.

Vệ Ngật Chi phát hiện ra điểm bất thường, lần trước lâm triều Tạ Thù khéo léo che đậy nên che giấu được việc này, hẳn còn tưởng rằng vấn đề không nghiêm trọng, xem ra không phải như vậy.

Vương Kính Chi cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, trên thực tế, ở đây mỗi người một ý.

Tạ Thù vội vã trở về tướng phủ, còn không kịp thay triều phục, lệnh cho Mộc Bạch đi gọi Tạ Nhiễm tới đây, cũng gọi luôn đám quan lại trong Độ Chi tào tới, cuối cùng lệnh cho hộ vệ vứt hai gã đường huynh vô liêm sỉ kia vào đại lao.

Người rất nhanh đến đông đủ. Tạ Thù không phải là Tạ Minh Quang, xảy ra chuyện lớn như vậy, mấy viên quan trong Độ Chi tào may mắn thoát khỏi khó khăn này thì vẻ mặt như thường, không hề có dáng vẻ sợ hãi, chỉ có một viên quan còn trẻ tuổi lộ vẻ âu lo.

Tạ Thù đè nén lửa giận nhìn mấy người kia: “Không phải các người đều cho rằng thiên hạ này là của nhà họ Tạ đấy chứ? Lại dám cấu kết tham nhũng đến mức này? Bản tướng đã hứa với bệ hạ sẽ đền bù phần thiếu hụt này, vì sao mãi vẫn chưa thấy gì?”

Mọi người đều cúi thấp đầu không lên tiếng, chỉ có viên quan trẻ tuổi kia nói: “Thưa tướng bốt giận, không phải chúng ta không bù mà là vì thực sự không có tiền để bù ạ.”

“Cái gì?” Tạ Thù liếc mắt quan sát hẳn: “Người tên gì? Đang làm gì?”

“Hạ quan là Tạ Nguyên, là người chấp bút bên cạnh Độ Chi tào Thượng thư lang ạ.”

Mỗi bộ trong sáu tào chỉ có một Thượng thư lang, hai vị đường huynh của Tạ Thù, một người tên Tạ Mân, một người tên Tạ Thuần lại đều là là Độ Chi tào Thượng thư lang.

Còn như Tạ Nguyên, nghe tên đã biết là thân thích khá xa trong tộc, chỉ làm một viên quan nhỏ lo việc công văn cũng là bình thường.

Tạ Thù hỏi hần: “Không phải bản tướng đã giao trách nhiệm cho Tạ Mân, Tạ Thuần xòe khoản tham ô ra rồi hay sao? Sao vẫn không có tiền để bù?”

Tạ Nguyên đang định trả lời thì bên cạnh có người kéo kéo ống tay áo, hần hơi do dự, lại nhìn Tạ Thù, cuối cùng vẫn nói: “Thừa tướng minh xét, vì bọn họ không đưa ra được.”

Tạ Thù đứng bật dậy, giọng nói cũng cao hơn rất nhiều: “Người nói cái gì? Nhiều bạc như vậy, hai người bọn họ tiêu hết rồi hay sao?”

Các quan lại lập tức quỳ xuống. Tạ Nguyên lại nói: “Đúng là như vậy, tuy khoản tiền rất lớn, nhưng thật sự đã bị bọn họ dùng hết, bây giờ muốn đền bù thiếu hụt, thực sự là khó lại càng thêm khó.”

Tạ Thù mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại, hỏi Tạ Nhiễm: “Tướng phủ có đủ tiền bù đắp chỗ đó không?”

Tạ Nhiễm lắc đầu: “Mức không lộ, chắc chắn không đủ.”

Tạ Thù cau mày đi qua đi lại trong thư phòng: “Nhưng bọn họ đã tiêu hết tiền. Tạ Nguyên, người dẫn người vào đại lao thăm vấn Tạ Mân và Tạ Thuần, xem có thể thu được phần nào về hay không.” Nàng càng nghĩ càng không yên lòng, lại dặn Tạ Nhiễm đi giúp hần.

Tạ Nhiễm nói: “Ta hiểu rất rõ bản tính của hai kẻ này, chỉ sợ không tra ra được, Thừa tướng hứa với bệ hạ trong vòng ba ngày đèn tù thiếu hút, nếu không làm được, chắc chắn bệ hạ sẽ không để yên.”

“Người nói không sai.” Tạ Thù vắt hết óc, rốt cuộc mới nghĩ ra số vàng mà Thổ Dục Hồn đưa tới bị nàng rút bớt, cũng có thể dùng được.

Nàng đi tới cửa, dặn Mộc Bạch đi kiểm tra lại số vàng, quay về cho đám quan chỉ nhìn không nói lời nào lui ra, chỉ giữ lại một mình Tạ Nguyên.

“Bản tướng thấy người là người biết phân phải trái, nhưng sau ngày hôm nay có thể sẽ bị mọi người xa lánh, hãy chuẩn bị sẵn tinh thần.”

Tạ Nguyên bái lạy: “Đa tạ Thừa tướng tín nhiệm, bọn họ cũng có ý tốt nhắc nhở tại hạ không cần nói linh tinh dài dòng, dù sao Tạ Mân và Tạ Thuần cũng là đường huynh của ngài, chúng ta thì chỉ là họ hàng xa.”

Tạ Thù cảm thấy dạ dày cuộn đau: “Loại đường huynh này không cần cũng được.”

Tạ Nguyên đi rồi, Mộc Bạch ra nhức Tạ Thù dùng cơm.

“Giận đến no luôn rồi.” Tạ Thù muốn phá phách, giơ lên nghiêm mực thấy nó rất quý, ngấm lại tình hình hiện nay, lại lặng lẽ bỏ xuống.

Nếu biết có ngày hôm nay thì đã không giả vờ có bệnh không tiện nói, số tiền dành để mua thuốc kia tích góp lại cũng được phần nào.

“Kiểm đếm số vàng kia chưa?”

Mộc Bạch đáp: “Đã kiểm rồi ạ, nhưng chỉ đủ bù đắp ba phần mười chỗ thiếu hụt mà thôi.”

Lòng Tạ Thù xám xịt như tro tàn.

Bên ngoài thì thấy, thời gian này không có việc gì lớn, vẫn thuận buồm xuôi gió, dường như nàng đã ngồi tướng vị vững vàng, trên thực tế thì sau lưng vẫn có vài người không phục nàng.

Những kẻ lúc trước thuận theo lời đề nghị của Tạ Minh Quang ủng hộ nàng lên chức vị này, tám phần mười đều hi vọng nàng sẽ khuấy đảo quan trường, tạo cơ hội kiếm lời, Tạ Mân và Tạ Thuần cũng đã làm như vậy rồi, giờ nàng không gánh nổi bọn họ, những người khác cũng sẽ dao động không ngừng.

Không thể giúp bọn họ bù đủ tiền, đủ một lần thì sẽ có lần thứ hai.

Nhưng Hoàng đế đã lên tiếng, không đủ tiền thì chính mình cũng bị vạ lây, đám thế gia vọng tộc luôn nhìn chăm chăm và đám thuộc hạ vẫn chưa quy phục hoàn toàn kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này để giẫm đạp nàng.

Còn rất nhiều người muốn làm Thừa tướng.

Tạ Thù nghĩ hồi lâu, nói với Mộc Bạch: “Người đi truyền lời cho Tạ Nhiễm, bảo hắn ép Tạ Mân, Tạ Thuần nộp ra kế ước bán đất làm đảm bảo để đi vay tiền nhà khác, phía ta bên này sẽ nói thẳng là không có tiền để dùng.”

Mộc Bạch hỏi: “Vậy muốn đi vay tiền nhà ai ạ?”

“Hiện giờ cũng chỉ có Hoàn gia là có thể tin.”

Chủ nhân nhà họ Hoàn chính là Thái úy Hoàn Bồi Thánh. Thừa tướng đã mở miệng, đương nhiên dễ làm.

Hoàn Đình càng nhiệt tình hơn, còn muốn đích thân tới cửa trấn an Tạ Thù nhưng đã bị Tạ Nhiễm ngăn lại.

Giờ Tạ Thù đang vô cùng mất mặt, không muốn gặp ai.

Kỳ hạn ba ngày sắp hết, Tạ Thù ngồi trong thư phòng bóp trán, mặt y phục trắng như tuyết, càng toát thêm vẻ tiêu điều.

Mộc Bạch đi vào bẩm báo: “Công tử, Tề Trưng cầu kiến.”

Đã lâu lắm rồi Tạ Thù không gặp người này, thấy hãn đến thăm thì rất bất ngờ.

“Để hãn vào đi.”

Tề Trưng đi vào dáng vẻ cao lớn khôi ngô nhưng vẻ mặt lại vô cùng hốt hoảng.

“Thừa tướng, không ổn rồi.”

Giờ Tạ Thù vừa nghe mấy lời này liền thấy đau đầu: “Lại làm sao?”

“Có mấy người phụ tá theo phe Tạ gia giờ đã quay ngoắt đi làm môn hạ người khác rồi ạ.”

Tạ Thù sửng người: “Đi làm môn hạ của ai?”

“Đại, Đại Tư Mã.”

Dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán ra là Vệ Ngật Chi, bây giờ nàng gặp khó khăn, nhà họ Vương vẫn chưa làm nên trò trống gì, đương nhiên hãn là người đáng tin cậy và an toàn nhất.

“Một đám cỏ đầu tường, không có cũng chẳng sao!”

Tề Trưng xoa xoa chòm râu: “Tại hạ vẫn sẽ tiếp tục theo Thừa tướng.”

Tạ Thù giả vờ cảm động muốn kéo ống tay áo của hãn: “Quả nhiên vẫn là người có lương tâm.”

“Thừa tướng còn đang bận việc, tại hạ cũng có việc xin cáo lui.” Tề Trưng hoảng hốt tránh thoát.

Tạ Thù thở dài, ngồi một lát, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Tiết trời đã vào đầu đông, xe ngựa của nàng đi qua phố xá sầm uất, phe phẩy cây quạt trong tay.

Nàng không nói muốn đi đâu, Mộc Bạch lại cho rằng nàng muốn giải sầu, liền dặn phu xe cứ tùy tiện đi dạo, rẽ ngang rẽ dọc lại đi tới ngõ Trường Kiền.

Tạ Thù từ xa ngửi thấy hương rượu, vạch màn xe nói: “Đi uống chút rượu đi.”

Tiệm rượu vẫn cũ nát như trước, Tạ Thù quen cửa quen nẻo đi thẳng vào hậu viện, phát hiện Vệ Ngật Chi đã sớm ngồi ở đó. Khí trời hiu quạnh, mà hắt lại mặc áo choàng màu xanh, càng nhìn lại càng thêm lạnh.

Tạ Thù đi tới: “Hôm nay thật trùng hợp.”

“Đúng vậy, sao Như Ý lại tới đây?”

“Uống rượu giải sầu ấy mà.”

Vệ Ngật Chi nâng chén rượu bên môi khẽ cười: “Còn ta thì lại rất vui vẻ.”

Tạ Thù nhớ tới đám cỏ đầu tường kia, hừ lạnh một tiếng.

Vệ Ngật Chi đặt chén rượu xuống, nhướn người lại gần: “Thấy đệ gặp không ít phiền phức, có muốn ta giúp một tay không?”

Tạ Thù giương mắt nhìn hắt: “Không cần.”

Khoản tiền quá lớn, nếu thật sự muốn hẳn giúp một tay, sau đó sẽ ghi lên đầu nàng, sớm muộn gì lúc xảy ra chính sự trên triều cũng sẽ phải trả lại.

Vệ Ngật Chi thở dài: “Quan hệ giữa hai ta như thế, cần gì phải khách sáo với ta?”

Tạ Thù cười hai tiếng: “Ta sợ danh tiếng ‘hiền minh’ của Vũ Lăng vương, lần sau có chuyện gì lại đòi ta trả lại, ta cũng không dám mở miệng lung tung.”

Vệ Ngật Chi giả vờ vui vẻ: “Ý kiến hay đó, ta còn chưa nghĩ ra đâu.”

Tạ Thù lờm hớn một cái.

Vệ Ngật Chi nhìn kỹ sắc mặt nàng: “Thật sự không cần ta giúp à?”

“Không cần.” Tạ Thù nói xong, còn bồi thêm một câu: “Vệ gia nhà các người còn chưa lắm tiền bằng nhà họ Vương đâu, đừng quá thể hiện thì hơn.”

Vệ Ngật Chi ghen hợm, so với tài sản đồ sộ chồng chất của nhà họ Vương thì với gia tộc có ít ỏi nhân khẩu như nhà họ Vệ đương nhiên không thể sánh được.

“Thôi kệ, không biết lòng tốt của người khác.”

Tạ Thù bĩu môi.

Vừa về tới phủ thì Tạ Nguyên đến phục mệnh.

Hắn đứng trong thư phòng, thở dài liên tục: “Thừa tướng, số tiền thuế thật sự không thể đòi lại được.”

Tạ Thù chấp tay đứng quay mặt vào tường, trước mắt là chữ “Hòa” cho chính tay Tạ Minh Quang đề.”

Tạ Minh Quang giao cho nàng trách nhiệm bảo vệ nhà họ Tạ, dù thế nào cũng phải đặt lợi ích của gia tộc lên hàng đầu, nhưng lần này nàng muốn trực tiếp loại bỏ những kẻ vô tích sự nên chỉ đành làm chuyện xấu.

“Người tới Ngự sử đài, nói rõ ý của bản tướng, tra rõ án này, những người liên can, bất kể là ai, đều xử lý như nhau.”

Tạ Nguyên kinh hoàng nhìn nàng, hồi lâu sau mới dạ một tiếng rồi cáo từ ra về.

Tạ Thù vòng ra sau án, đề bút viết tấu chương, xin Hoàng đế hạ lệnh xử trảm Tạ Mân và Tạ Thuần để răn đe.

Hôm sau lâm triều, Hoàng đế vừa nhìn thấy tấu chương liền sững sờ mà toàn thể văn võ bá quan đều vô cùng chán động.

“Tạ tướng định không bù đắp phần thiếu hụt hay sao?” Hoàng đế hươ hươ bản tấu trong tay: “Tội lỗi của hai kẻ này đúng là đáng chém, nhưng thuế ngân không thể thiếu đồng nào.”

Tạ Thù cung kính thưa phải: “Đã bù được hơn phân nửa, chỉ còn một phần, xin bệ hạ thư thư cho ít ngày.”

Hoàng đế vất vả lắm mới tóm được cơ hội này, sao có thể dễ dàng buông tha: “Ngày ấy trước mặt bách quan người hứa chắc như đinh đóng cột rằng chỉ cần ba ngày, giờ lại muốn kéo dài thời gian, còn muốn trẫm giống người cùng đối giọng hay sao?”

Tạ Thù quay đầu liếc mắt ra hiệu, Tạ Nguyên lập tức ra khỏi hàng, bẩm báo toàn bộ tình hình.

“Bệ hạ thứ tội, Thừa tướng đã gắng hết sức rồi ạ.”

Hoàng đế lạnh lùng đáp: “Vậy lại cho Tả tướng thêm mấy ngày, lần này mà làm không xong thì phạt một thế.”

Tả Thủ cúi đầu tạ ơn.

Vệ Ngật Chi nhìn thoáng qua nàng, bỗng nhiên nghe lời như thế, chỉ e sự việc còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Ngay đêm đó, mấy lão già nhà họ Tả gọi Tả Nhiễm tới.

“Mặc dù Thừa tướng là tộc trưởng nhưng vì hắn làm chức quan to mới ngồi được ở vị trí này, chuyện phân biệt đối xử còn chưa tới phiên hắn ra mặt. Bây giờ hắn lại còn muốn giết người trong tộc, đây mà là việc một tộc trưởng nên làm hay sao?”

“Không sai, đây là điều tối kỵ trong gia tộc, chẳng may sau này lại xảy ra việc tương tự, hắn lại không bảo vệ được người trong tộc, chẳng phải nhà họ Tả sẽ không còn ai hay sao?”

“Nhà họ Tả có thể lực, có thể đề cử người khác làm Thừa tướng, nếu hắn đã không làm được thì đổi người đi.”

“Nói phải lắm, ban đầu ta đã phản đối hắn kế thừa vị trí của đại nhân, hắn chỉ là thằng nhóc miệng còn hôi sữa, sao có thể đảm nhiệm được trọng trách to lớn trong triều? Mọi người coi, vừa xảy ra chuyện là đây người khác ra chịu tội.”

Tả Nhiễm không kìm được cắt ngang lời mấy người này: “Xin hỏi chư vị trưởng bối, đêm hôm khuya khoắt gọi văn bối đến đây là vì muốn đổi phó với Thừa tướng ư?”

Mấy lão già kia đang cố tình bôi chuyện, chủ yếu để lấy lý do khơi ra việc này, vừa nghe Tạ Nhiễm trực tiếp đi vào vấn đề nói thẳng toan tính của bọn họ, ánh mắt ai nấy đều có phần tránh né.

“A Nhiễm, cháu cũng ngẫm lại xem, Thừa tướng hôm nay có thể đẩy hai đường huynh của hãn ra ngoài, thế thì hôm sau cũng có thể đẩy cháu ra ngoài. Còn chúng ta không đủ thân thiết, thì càng khó bảo toàn cái thân già này.”

Tạ Nhiễm nói: “Chư vị trưởng bối cứ theo khuôn phép cũ, sẽ không sao cả.”

“Các gia tộc khác đều theo khuôn phép cũ hay sao? Đều rập khuôn theo trình tự sẵn có hay sao? Là Tạ Thù không có bản lĩnh mà thôi, nếu không phải vì hãn là huyết mạch duy nhất của đại nhân thì sao đại nhân lại đề cử hãn? Cháu mạnh hơn hãn nhiều.”

“Đúng thế, ta thấy Tạ Thù chỉ mềm lòng với người ngoài, còn với người trong tộc thì lòng dạ ác độc. A Nhiễm, cháu là người mưu trí vô song, mới là ứng cử viên sáng giá cho vị trí Thừa tướng.”

Tạ Nhiễm vuốt ve ngọc bội bên hông, nhìn ra bầu trời tối đen bên ngoài cửa sổ, lặng im không nói.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Rốt cuộc Tạ Thù cũng lo đủ được số tiền thiếu hụt, nhưng phần thiếu hụt cuối cùng lại do trường bối của nhà họ Tạ, Tạ Minh Hạ đưa tới khiến nàng rất bất ngờ.

Luận theo bối phận, nàng còn phải gọi Tạ Minh Hạ một tiếng “đường thúc tổ phụ”, nhưng trong trí nhớ của nàng, chưa bao giờ từng gặp ông ta, mà ông ta lại ra tay giúp đỡ, thật đúng là đã khiến cho nàng lần đầu tiên cảm nhận được tình thân ấm áp chốn nhân gian.

Tiền đã bù đủ, lúc lâm triều, sắc mặt Hoàng đế cũng coi như đã hòa hoãn đi nhiều, nhưng một cơ hội tốt như thế lại không thể chèn ép được Tạ Thù, ông ta cảm thấy không cam lòng.

Tạ Mân và Tạ Thuần sắp bị chém đầu, đám người nhà họ Tạ trong Độ Chi tào cũng bị gạt ra hơn nửa, việc này sắp đi đến hồi kết thì bỗng nhiên Ngự sử trung thừa ra khỏi hàng nói: “Thần có bản tấu.”

Hoàng đế phát tay: “Chuẩn tấu.”

“Đương triều Thừa tướng Tạ Thù trước dung túng cho thân thuộc ăn hối lộ thuế ngân, sau lại dùng quân lương để bổ khuyết phần thiếu hụt, xin bệ hạ nghiêm trị.”

Tạ Thù quét mắt liếc hẳn: “Là bản tướng nghe nhầm hay là Ngự sử đại nhân nói nhầm vậy? Bản tướng dùng quân lương khi nào?”

Ngự sử trung thừa bình tĩnh nói: “Phần tiền cuối cùng mà Thừa tướng điền vào khoản tiền thiếu chính là quân lương của quân doanh ở Từ Châu.”

Tạ Thù sững sờ, đó chính là khoản tiền mà Tạ Minh Hạ đưa tới.

Quân doanh Từ Châu thuộc quyền quản lý của Vệ Ngật Chi, hành động này dường như muốn đẩy cao mâu thuẫn giữa hai người, nhưng Tạ Minh Hạ là người nhà họ Tạ, sao lại có thể lén lút làm loại chuyện hãm hại người phe mình như vậy chứ?

Tạ Thù liếc mắt nhìn sang phía Vệ Ngật Chi, hẳn đã nhìn nàng một lúc lâu, bỗng nhiên lại lén lút làm một động tác xoay tay với nàng.

Nàng còn chưa hiểu hẳn có ý gì thì nghe thấy giọng nói Tạ Nhiễm phía sau lưng: “Thần có bản tấu, Thừa tướng lén giấu một phần hoàng kim mà tộc Thổ Dục Hồn kính dâng, với số lượng lớn, ngoài ra còn những khoản ăn hối lộ khác, vi thần đã liệt kê đầy đủ trong tấu chương, xin mời bệ hạ xem qua.”

Tạ Thù quay đầu lại, gần như không thể tin vào mắt mình.

Cuối cùng nàng cũng đã hiểu cái xoay tay của Vệ Ngật Chi nghĩa là gì, nghĩa là lật đổ.

Nhưng vì sao hẳn lại biết trước được?

Hoàng đế chăm chú xem bản tấu của Tạ Nhiễm, giận tím mặt: “ Gian thần! Tất cả những việc này đều đủ để tước đi chức vị của ngươi!”

Theo lệ, lúc này đã sớm có người quỳ xuống đất thay Tạ Thù cầu xin, nhưng hôm nay số người trong nhà họ Tạ quỳ xuống còn chưa đến một nửa, hơn nữa lại toàn là những viên quan phẩm cấp thấp.

Làm sao Hoàng đế lại không nhìn ra được Tạ gia đang xảy ra nội đấu, từ lúc Tạ Mân và Tạ Thuần chuẩn bị mất đầu thì hẳn đã chờ mong ngày hôm nay.

“Tạ tướng còn gì để nói nữa không?”

Tạ Thù chấp tay: “Thần không còn lời nào để nói.”

“Giỏi lắm.” Hoàng đế giao tấu chương cho Tường công công: “Nếu đã như thế, vị trí Thừa tướng nên để cho người hiền đức làm đi.”

“Xin bệ hạ cân nhắc!” Vệ Ngật Chi là người đầu tiên quỳ xuống cầu xin: “Tuy Tạ tướng có quá đáng nhưng tội vẫn chưa đến mức như vậy, huống hồ giờ chỉ là lời tố cáo phiến diện từ một phía, vẫn chưa có chứng cứ, bệ hạ không thể đơn giản cách chức như thế được ạ!”

Hoàn Bồi Thánh và Hoàn Đình cũng dẫn theo thế lực nhà họ Hoàn quỳ xuống, xin Hoàng đế thu hồi thánh mệnh.

Thực ra Thái tử cũng muốn cầu xin, nhưng lại thấy Tạ Nhiễm đột nhiên trở mặt với Tạ Thù, hẳn không rõ đây là thật hay giả nên vẫn còn do dự.

Hoàng đế không ngờ Vệ Ngật Chi sẽ ra mặt cầu xin, sắc mặt rất khó coi, tức giận nói: “Quân lương Từ Châu bị tham ô, Vũ Lăng vương đương nhiên phải hiểu rõ tình hình, vì sao khanh còn phải cầu xin thay Thừa tướng?”

Vệ Ngật Chi nói: “Vi thần cảm thấy vẫn còn phải đợi điều tra chứng cứ, Thừa tướng là người đứng đầu bách quan, chuyện cách chức vẫn cần bàn bạc kỹ càng.”

“Hừ, các người đều nói nửa ngày, chẳng ai có thể nêu ra được chứng cứ vô tội của Tạ tướng, mà giờ trong tấu chương trên tay trầm lại ghi rõ

chứng cứ, đều là bằng chứng phạm tội của hần!” Hoàng đế đứng dậy, chỉ vào Tạ Thù: “Được, trăm không cách chức Thừa tướng của khanh, nhưng kể từ hôm nay, cách chức Lục thượng thư sự của khanh, khanh có ý kiến gì không?”

Tạ Thù nghiêng đầu liếc mắt lạnh lùng nhìn người nhà họ Tạ, gỡ hiên quan trên đầu xuống, quỳ dưới đất: “Tạ ân điển của bệ hạ.”

“Hừ.” Trong lòng Hoàng đế vô cùng vui vẻ, phẩy tay bỏ đi.

Thừa tướng chỉ là một danh hiệu, gia phong Lục thượng thư sự mới chứng tỏ nắm giữ toàn bộ triều chính, bây giờ nàng đã không còn quyền thế, chức Thừa tướng chỉ là hư danh mà thôi.

Tường công công thông báo bãi triều, nhưng không có triều thần nào dám đi trước, cho dù Thừa tướng đã không còn thực quyền nhưng thói quen chờ nàng ra cửa trước vẫn không thay đổi được.

Tạ Thù xoay người, mắt nhìn thẳng ra cửa điện. Tạ Nhiễm liên tục nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng, vẻ mặt không gợn sóng.

Ra khỏi cửa cung, Tạ Thù vừa thấy Mộc Bạch liền dặn dò: “Gọi hộ vệ ven đường để phòng nhiều hơn, trên đường đi không được phép dừng lại, chạy thẳng về tướng phủ.”

Mộc Bạch thấy biểu hiện của nàng khác thường, mau gọi xe tới, dặn dò hộ vệ đề phòng.

Xe vừa ra khỏi cổng Tuyên Dương liền chạy thẳng tới ngõ Ô Y. Đến Thái Xã gần đó có một đám người từ bên hông xông tới, ngăn trước cửa xe noi: “Phụng lệnh của Nhiễm công tử, xin mời Thừa tướng dời bước đến Túy Mã các.”

Mộc Bạch vén màn xe nói: “Công tử, Túy Mã các chính là biệt viện của Tư Đồ đại nhân Tạ Minh Hạ, có đến hay không?”

“Không đi! Chạy mau!”

Mộc Bạch dạ một tiếng, bảo phu xe tiếp tục tiến lên thì đám người kia liền xông thẳng tới.

Đây vẫn là khu vực hoàng thành, bốn phía đều là công thự, dân chúng không dám tới gần nên cho dù là ban ngày cũng không một bóng người.

Tạ Thù lệnh cho hộ vệ xông lên ngăn cản đám người kia, lại gọi phu xe tiếp tục đi.

Gã thủ lĩnh vung ra một thanh đao sắt, chém thẳng về phía xe ngựa, con ngựa đầu đàn bị chặt đứt một chân, đau đớn hí vang, đám ngựa còn lại kinh hãi luống cuống, trong khoảnh khắc xe ngựa sắp lật nhào, Mộc Bạch lôi Tạ Thù nhảy ra khỏi xe.

“Công tử chạy mau, thuộc hạ sẽ ngăn bọn họ lại.”

Tạ Thù vội vã chạy về phía hoàng cung.

Người của Tạ Minh Hạ sợ nàng chạy ra khỏi phạm vi khống chế, liền giương cung bắn tên về phía Tạ Thù, mũi tên cắm thẳng vào vai nàng khiến nàng đau đớn ngã gục xuống đất.

Tên thủ lĩnh mắng: “Ai bảo người ra tay hại người! Đại nhân đã dặn là phải bắt sống!” Nói xong, lập tức thúc ngựa đi bắt người.

Tạ Thù ngã gục dưới đất thở hổn hển, xem ra hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi.

Sau lưng tiếng vó ngựa dần dần áp sát, phía trước bỗng nhiên có tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới. Tạ Thù ngẩng đầu nhìn lên, thấy một người

đàn ông mặc y phục đen che mặt ngồi trên lưng ngựa, một tay vung roi kéo nàng lên lưng ngựa, định rẽ sang hướng khác, thì tên thủ lĩnh phe kia vung roi tới.

Người này thấy thế liền chặn lại, Tạ Thù cũng gắng sức cúi thấp thân người để không gây trở ngại cho người kia ra tay, nhưng vết thương trên vai thực sự đau đớn.

Người kia cũng phát hiện ra, vung roi đẩy lùi thế tấn công của kẻ địch, một tay giữ chặt vai nàng, tay kia bẻ gãy mũi tên.

“Ngự lâm quân của bệ hạ ở đây, kẻ nào dám lỗ mãng.”

Phiêu Kị tướng quân Dương Kiệu vội vã mang nười tới, người của Tạ Minh Hạ cho rằng đã kinh động Hoàng đế, vội vã lên ngựa rời đi, không dám tiếp tục lưu lại. Chợp mắt Tạ Thù đã bị người mặc áo đen đưa đi khỏi hiện trường.

Mộc Bạch trơ mắt nhìn công tử nhà mình giữa ban ngày ban mặt biến khỏi tầm mắt mình, trợn mắt há hốc miệng.

Loại ngựa này là chiến mã, tốc độ di chuyển cực nhanh, từ Thái Xã chạy thẳng tới ngô Ô Y, xông thẳng vào cửa sau nhà cũ của Vệ gia mới ngừng lại. Ngựa chạy như điên khiến Tạ Thù suýt chút nữa buồn nôn, bởi vì mất máu quá nhiều, không chịu nổi liên hôn mê bất tỉnh.

Phù Huyền điều khiển xe ngựa theo sát mà tới, nhảy xuống xe nói: “Dương tướng quân dẫn người xử lý nơi đó, không ai nhìn thấy là quận vương cứu người.”

Vệ Ngật Chi xuống ngựa, ngay cả khăn bịt mặt cũng không kịp cởi xuống liền ôm Tạ Thù vào phủ: “Người âm thầm đi thông báo với Mộc Bạch một tiếng, bảo hắn tới đêm dẫn người tới đón Tạ tướng.”

Phù Huyền vâng lệnh rời đi.

Vệ Ngật Chi bế Tạ Thù vào phòng đặt lên giường nhỏ, vốn định gọi đại phu đến, nhưng lại lo thêm một người biết nên quyết định tự mình làm.

Chấn trên giường đã dính không ít máu, lúc đó Tạ Thù chưa kịp chạy bao xa, nên mũi tên này cắm rất sâu.

Vệ Ngật Chi bê chậu nước nóng tới, sợ làm đau nàng nên trước tiên dùng chủy thủ cắt ống tay triều phục, sau đó mới cởi vạt áo của nàng. Tạ Thù mặc rất nhiều áo, ngoại trừ lớp triều phục dày nặng, bên trong vẫn còn hai lớp áo nữa. Cho đến lúc này Vệ Ngật Chi mới biết, hóa ra nàng rất gầy.

Trước khi xốc tay cởi lớp áo cuối cùng, hãn hơi ngừng lại, thấy vết thương chảy máu không ngừng mới lại tiếp tục.

Mặc dù đã xác định giới tính của nàng, nhưng đến khi nhìn thấy lớp giáp dày đặc quấn ngực kia hãn vẫn không thể thở nổi.

Tạ Thù, đúng là nữ...

Thời khắc này cảm xúc của hãn trăm mối ngôn ngang, có vui mừng, có kinh ngạc, lại thêm tức giận, tất cả hòa lẫn vào nhau, va đập trong đầu hãn khiến đầu óc hãn trống rỗng.

Lúc Phù Huyền trở về chờ lệnh thì vết thương của Tạ Thù đã được băng bó cẩn thận. Vệ Ngật Chi đóng cửa kín mít, ngồi trước giường nhìn gương mặt mê man của nàng.

Chẳng trách lần trước lại thấy ngực nàng bằng phẳng như đàn ông, hóa ra lớp phần che ngực kia như áo giáp kín mít, lần này bị thương là vì mũi tên lại bắn trúng bả vai của nàng.

Hắn lật vạt áo Tạ Thù ra, nhìn thấy bên dưới tấm che ngực còn lộ ra lớp vải màu trắng, biết nàng còn quần thêm một lớp bên trong.

Tay bỗng nhiên bị xiết chặt, Vệ Ngật Chi ngẩng đầu nhìn lên thấy Tạ Thù đang lạnh lùng nhìn hắn.

“Người nhìn thấy hết rồi?”

Vệ Ngật Chi mím môi: “Nhìn rồi, cũng đã sớm đoán được.”

“Ta biết người sẽ đoán được.”

Vệ Ngật Chi kinh ngạc nhìn nàng.

‘Người vẫn luôn sai người điều tra ta, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ trước mắt người.’ Tạ Thù ôm vết thương ngồi dậy. “Người muốn gì?”

“Ta muốn gì?”

“Với điều kiện che giấu bí mật này, người muốn gì?”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Ta muốn nàng, nàng cũng cho sao?”

Tạ Thù bỗng nhiên vươn tay cởi tấm buộc ngực.

Một mảnh da thịt trắng nõn đập vào mắt, Vệ Ngật Chi cảm thấy hít thở không thông, không kịp đưa tay chạm vào xương quai xanh của nàng, đến khi chạm tới lớp vải trắng, nhìn thấy Tạ Thù quay mặt đi chỗ khác thì lại thu tay về.

“Xem ra nàng vẫn đề phòng ta, đến cùng vẫn không chịu tin là ta thật lòng với nàng.”

“Ta tin.” Tạ Thù nhìn hắn cười lạnh. “Ta chỉ không tin tình cảm chân thật này có thể kéo dài được bao lâu. Trước kia gia phụ cũng thật lòng với

gia mẫu, nhưng khi chúng ta ở Kinh Châu chịu nạn đói thì ông ấy ở đâu?”

Vệ Ngật Chi hơi hoảng hốt: “Thì ra là như vậy.”

Tạ Thù chế giễu: “Người có thể thật lòng với ta đến khi nào?”

“Ta sẽ không trả lời, vì nàng vốn không tin vào lời chót lưỡi đầu môi.”
Vệ Ngật Chi thay nàng cài vạt áo lại: “Nếu như ta đoán không nhầm thì nàng triệu Vương Kính Chi về Kiến Khang chỉ là để đề phòng ta mà thôi. Bây giờ nhà họ Vương có cơ hội chấn hưng gia tộc nhưng vẫn chưa làm nên trò chống gì, nếu như lúc này ta xử lý nàng, bệ hạ sẽ dốc sức nâng đỡ nhà họ Vương để đối phó ta, đúng không?”

Tạ Thù cười cười: “Xem ra ta không cần ủy thân cầu toàn rồi.”

“Đương nhiên không cần.” Vệ Ngật Chi nghiêng người về phía trước.
“Chuyện như vậy, đương nhiên là nàng tình ta nguyện mới được.”

Tạ Thù vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trên gương mặt vẫn không thể áp chế nổi, hơi hơi ửng đỏ.

Vệ Ngật Chi mỉm cười ngồi trở lại: “Yên tâm, nếu ta muốn vạch trần nàng, thì trên triều cần gì phải cầu xin thay nàng? Từ khi nàng làm Thừa tướng tới nay, tuy thế lực nhà họ Tạ không mạnh mẽ như thời Tạ Minh Quang còn sống nhưng thế gia lại hưởng tới cân bằng, giảm bớt tranh đấu. Ta không muốn phá vỡ sự cân bằng này, vì lẽ đó nên không muốn thay đổi người làm Thừa tướng.”

“Chỉ mong những lời huynh nói là thật.”

Thực ra bản thân Tạ Thù cũng hiểu rõ, nếu hẳn thật sự muốn bóc mẽ nàng, thì hôm nay sẽ không cứu nàng, vết thương này nếu để đại phu nhìn thấy thì cả thiên hạ đều biết. Chẳng qua nàng vẫn có chút phòng bị, đây là thói quen đã được tôi luyện nhiều năm không đổi.

Nàng chợt nhớ ra điều gì đó: “Đúng rồi, dường như huynh sớm biết nhà họ Tạ xảy ra nội đấu, là ai nói cho huynh?”

“Ta đã sớm biết, nhưng sợ bại lộ thân phận nên mới đi trễ một chút, không ngờ lại khiến nàng bị thương.” Vệ Ngật Chi lấy một phong thư từ trong tay áo: “Nhìn là biết ai đã nói cho ta.”

Tạ Thù cúi đầu đọc, vô cùng bất ngờ nhưng cũng thấy hợp lý.

Đến đêm, Mộc Bạch chạy tới, thấy sắc mặt Tạ Thù tái nhợt ngồi trong phòng, vô cùng căng thẳng: “Công tử bị thương có nặng không?”

“Không sao, ở tướng phủ có xảy ra chuyện gì không?”

“Không ạ, nhưng Nhiệm công tử không ở đó, Hoàn Thái úy và Hoàn công tử chạy tới, lo lắng an uy của ngài, hiện giờ vẫn đang đợi ở phủ.”

Tạ Thù gật đầu, đưa tay cho hẳn đỡ chuẩn bị ra ngoài, Vệ Ngật Chi đứng ở ngoài sân, vẫn đưa nàng ra tận ngoài cổng.

Mộc Bạch đỡ Tạ Thù lên xe, nhỏ giọng hỏi: “Công tử bị thương, liệu có bị Vũ Lăng vương phát hiện ra điều gì không?”

Tạ Thù ngồi xuống khẽ thở dài: “Hẳn biết cả rồi.”

Mộc Bạch kinh hãi, chờ khi xe chạy mới yếu ớt hỏi một câu: “Có cần thuộc hạ xử lý hẳn...”

“Người có thể làm được sao?”

Mộc Bạch vò đầu: “Vậ.. mời cao thủ có được không?”

“Hẳn chết rồi, nhà họ Tạ sẽ gặp xui xẻo, thậm chí toàn bộ đại Tấn sẽ gặp xui xẻo.”

Mộc Bạch hận đến mức muốn cào thành xe: “Lẽ nào lại để yên cho hắn tóm được nhược điểm của công tử ư?”

Tạ Thù ôm vết thương: “Đừng nóng vội, cứ chờ một thời gian xem sao.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 44

Hoàn Đình và Hoàn Bồi Thánh vẫn còn chờ trong thư phòng của Tạ Thù, một người gục mặt trên án ngữ đến chảy nước miếng, một người cầm chén trà mà lo lắng không yên.

Tạ Thù về phòng thay y phục trước, vừa đến thư phòng thì Hoàn Bồi Thánh lập tức đứng dậy: “Cuối cùng Thừa tướng cũng đã về, nghe Mộc Bạch nói hôm nay trên đường về ngài đã gặp thích khách ư?”

Hoàn Đình bị đánh thức, vội vã bật dậy, vệt nước miếng cũng không kịp lau: “Biểu ca không sao chứ? Có bắt được những thích khách kia không?”

“Không phải là thích khách, là người của Tạ Minh Hạ.” Tạ Thù ôm vết thương ngồi xuống. “Việc này cũng không phải do một mình ông ta gây ra, chẳng qua ông ta là kẻ cầm đầu mà thôi, Tạ gia có vài vị trưởng bối, xem ra cũng không ít người nhập cuộc.”

Hoàn Bồi Thánh vô cùng kinh ngạc: “Sao đang yên đang lành, trưởng bối lại trở mặt với Thừa tướng?”

Tạ Thù sai Mộc Bạch pha trà, lúc này mới nói: “Chẳng qua là vì ta muốn giết Tạ Mân và Tạ Thuần khiến bọn họ lo lắng, nhưng chắc chắn là do có tật giat mình, thậm chí bọn họ đều vì ham muốn tham ô vợ vét thuế ngân, lo sợ bị ta bắt ấy mà.”

Hoàn Đình nhanh mồm nhanh miệng: “Tại sao lại như vậy? Bọn họ làm thế không phải là người của mình hại người mình hay sao? Chia năm

xé bậy có gì hay ho chứ?”

Hoàn Bồi Thánh vội vã nháy mắt với hần, bàn luận linh tinh về thị phi gia tộc người khác là không tôn trọng chủ nhà.

“Đệ nói không sai, lần trước tới Cối Kê, điều mà ta lo lắng cũng như nể phục nhà họ Vương là vì gia tộc bọn họ rất đoàn kết. Mà nhà họ Tạ, vì xuất thân của ta, những trưởng bối kia chưa từng tiếp nhận ta, bây giờ, họ muốn một lần nữa đề cử người khác lên làm Thừa tướng.” Tạ Thù cười gằn hai tiếng: “Tiếc rằng bệ hạ cũng chẳng phải kẻ ngu, còn chưa thật sự cắt chức Thừa tướng của ta, chẳng qua chỉ lấy lại toàn bộ quyền lực nắm giữ triều chính của ta mà thôi, như thế, chỉ cần một ngày không đối người làm Thừa tướng thì ông ta vẫn có thể tự mình nắm giữ triều chính.”

Hoàn Đình lo lắng: “Vậy sau này biểu ca còn có thể tiếp tục nắm giữ quyền lực được không?”

Tạ Thù đón lấy chén trà Mộc Bạch dâng lên, rũ mắt nhìn hình ảnh mắt mình phản chiếu dưới mặt nước trà: “Ai biết được.”

Bên trong Túy Mã các đèn đuốc sáng rực, mấy vị trưởng bối nhà họ Tạ đều ngồi sau án, từ lúc yến ẩm hồi chiều đến bây giờ, chẳng ai buồn động đũa, hầu như ai nấy đều cau mày.

Tạ Minh Hạ vừa trách phạt đám người đi bắt Tạ Thù lúc ban ngày xong, thở phì phò trở lại đại sảnh: “Hừ, đám người hầu này càng ngày càng vô dụng, đã không bắt được người lại còn nói có một gã áo đen cứu người, ta thấy chẳng qua chỉ là cái cớ mà thôi!”

Ngồi bên tay phải hần, Tạ Minh Chương nói: “Đại ca có nghĩ tới khả năng tin tức bị lộ ra ngoài không? Nếu không, sao chúng ta hành động cấp tốc là thế mà vẫn không bắt được Tạ Thù tới đây?”

Tạ Minh Hạ cau mày: “Không thể nào.”

Đang ngồi ở hàng ghế chót xa xôi đánh đàn, Tạ Nhiễm đột nhiên nói: “Nghe nói hôm qua Tuấn đường huynh đi ra ngoài uống rượu cùng Dương Cứ phải không?”

Tuấn đường huynh trong lời hản chính là trưởng tử của Tạ Minh Hạ Tạ Tuấn. Dương Cứ và Hoàn Đình có quan hệ thân thiết, ý của Tạ Nhiễm vô cùng rõ ràng, lúc này Tạ Tuấn bật dậy: “Người nói vậy là có gì ý? Âm chỉ ta tiết lộ tin tức hay sao?”

Tạ Nhiễm cúi đầu lướt qua dây đàn, tiếng đàn vẫn bình thản vang lên: “Ta chỉ nói đường huynh ra ngoài uống rượu với Dương Cứ, còn có say rượu rồi nói gì hay không thì ai mà biết được.”

“Người...”

Tạ Minh Hạ nghe thấy cũng phiền lòng, trừng mắt lườm con trai: “Dạo này không có chuyện gì thì ít ra ngoài đi.”

Tạ Tuấn thấy phụ thân cũng nghi ngờ mình, vừa oan vừa tức gườm gườm trừng Tạ Nhiễm.

Tạ Minh Chương nói: “Vốn chúng ta hi vọng có thể bắt sống Tạ Thù, ép hản viết tấu chương chủ động từ chức, lần này lại không thể thực hiện được, tướng phủ canh phòng nghiêm ngặt, chúng ta lại càng không có cơ hội.”

Tạ Tuấn hừ một tiếng: “Ngày mai cháu tự mình dẫn người tới, hản dám không vào triều hay sao?”

Tạ Minh Hạ lắc đầu: “Dùng cùng một chiêu thức sẽ không hiệu nghiệm. Chắc chắn Tạ Thù sẽ đề phòng nhiều hơn, huống hồ hôm nay giữa ban ngày ban mặt động thủ ở gần hoàng thành, đã là rất mạo hiểm rồi.”

Tạ Nhiễm nói: “Không sai, Dương Kiệu đã sai người canh gác ven đường, tất nhiên là Vũ Lăng vương ra tay giúp đỡ. Vũ Lăng vương và Thừa tướng vẫn ngầm gọi nhau là huynh đệ, hôm nay không phải hẳn còn thay Thừa tướng cầu xin hay sao? Nếu muốn động tới Thừa tướng, e rằng rất khó đấy.”

Tạ Minh Chương tức giận: “Sao lúc trước cháu không nói chuyện này?”

Tạ Nhiễm ghìm lại dây đàn, ra vẻ kinh ngạc: “Ừa? Chắt nhi đã nói rồi mà, các vị đường thúc đều không nhớ sao?”

“...” Mấy lão già quay sang ngó nhau, chả lẽ lớn tuổi rồi nên dễ quên à?

Tạ Nhiễm thở dài, nhìn Tạ Minh Hạ nói: “Đường thúc không cần sốt ruột, trong Tạ gia có nhiều người như vậy, hầu hết đều nghe lời các vị trưởng bối, có sự ủng hộ của bọn họ, vị trí Thừa tướng chắc chắn sẽ là của ngài.”

Tạ Minh Hạ liên tục xua tay: “Nói gì thế, ta đã già rồi, từ đầu đã nói sẽ đề cử cháu mà.”

Tạ Nhiễm lắc đầu: “Chắt nhi tài đức không đủ, tuy có lòng với nhà họ Tạ nhưng rốt cuộc cũng không phải máu mủ ruột già, đường thúc vẫn là người thích hợp nhất.”

Tạ Minh Hạ cười ha hả chỉ hấn: “Đừng nói lung tung, chuyện cháu không phải con ruột làm gì có mấy người biết, chẳng qua cháu đang tâng bốc đường thúc mà thôi.” Nói thì nói như thế, nhưng ông ta lại cười tít cả mắt.

Người xung quanh cũng bật cười theo, Tạ Minh Hạ lòng dạ Tư Mã Chiêu[1], ai mà chả biết.

Năm đó lúc Tạ Minh Quang một đường thẳng tới mây xanh thì con đường làm quan của đường đệ Tạ Minh Hạ lại vô cùng lận đận. Ông ta là kẻ tự cao tự đại, vất vả chờ đến lúc Tạ Minh Quang ốm đau, cho rằng Tạ gia không có người nối dõi, Tạ Minh Quang sẽ giao lại vị trí Thừa tướng cho mình, không ngờ ông ta lại lòi ra được một tôn tử.

Bây giờ Tạ Minh Hạ đã già, chỉ muốn tranh giành quyền lực cho chi thứ nhà mình, nếu như có thể leo lên vị trí Thừa tướng, thì chi của ông ta chắc chắn có thể hưng thịnh phần vinh.

Tạ Nhiễm là người thông minh, không để ông ta thất vọng. Giờ ông ta đang suy nghĩ phải làm thế nào mới khiến Hoàng đế giao vị trí Thừa tướng và Lục thượng thư sự cho mình.

Lúc Hoàn Đình và Hoàn Bồi Thánh ra về thì đã sắp tới giờ Sửu, chẳng mấy chốc sẽ đến giờ lâm triều, tuy Tạ Thù bị thương nhưng vẫn kiên quyết vào triều, chỉ chợp mắt một lát rồi lập tức đứng dậy.

Mộc Bạch rất lo lắng, cứ tiếp tục như thế, lúc nào vết thương mới lành được.

Đang chuẩn bị thay thuốc thì bỗng nhiên Phù Huyền tới, còn mang theo rất nhiều thuốc trị thương.

“Quận vương nói những thứ thuốc này rất tốt với những vết thương bị trúng tên.” Hãn đưa một bình trong đó cho Mộc Bạch. “Cái này bắt buộc phải dùng, có thể giảm đau, sau khi vết thương đóng vảy cũng có thể giảm ngứa.”

Tạ Thù cảm khái nói: “Trọng Khanh thật có lòng, hãn chịu giúp ta như thế, thật không ngờ.”

“Đương nhiên quận vương phải giúp Thừa tướng rồi, ngài ấy đối với Thừa tướng...” Phù Huyền đang nói thì mới ý thức được bản thân không

thể nói lung tung, vội sửa lời: “Hôm qua Kiêu ky, Đô úy Tạ Vận dẫn Ngự lâm quân tới bao vây con đường Thái Xã, quận vương vì muốn cứu Thừa tướng nên đã lệnh Dương Kiệu tướng quân dẫn theo hộ quân đô thành giả làm Ngự lâm quân đẩy lui bọn họ, hành động lần này không biết có khiến bệ hạ nghi ngờ không nữa.”

Tạ Thù ngăn người, không ngờ sự việc lại phức tạp như vậy, Vệ Ngật Chi lại chẳng hề nói một lời.

Lại nói tới Tạ Vận, lúc trước vẫn là do nàng một tay đề bạt. Vì võ nghệ không tồi nên dù là họ hàng xa nhưng vẫn được trọng dụng. Tạ Vận là người ngay thẳng, cũng không giống kẻ lấy oán báo ân, xem ra mấy lão trưởng bối kia quả là có uy thế trong tộc.

Phù Huyền đi rồi, Tạ Thù đưa danh sách viết trước khi ngủ cho Mộc Bạch: “Gọi Tề Trưng đi gặp những người này, dù dùng cách nào thì cũng phải thuyết phục được bọn họ tối nay giờ Tý tới tướng phủ gặp ta.”

Mộc Bạch nhận lấy rồi hỏi: “Đến giờ công tử vẫn chưa nói sẽ xử lý Nhiệm công tử thế nào, chẳng lẽ để yên cho hắn đối xử với ngài như vậy ư?”

“Không cần để ý tới hắn vội, trước cứ làm xong chính sự quan trọng đi đã.”

Ra ngoài vào triều, tất cả đều như thường.

Xe vừa đi qua đường Chu Tước thì bỗng nhiên dừng lại. Mộc Bạch vén màn nói Vũ Lăng vương tới, đại khái là vì muốn đi cùng nên trong giọng nói của hắn cuối cùng cũng có chút gọi là khách khí.

Trời còn chưa sáng, Vệ Ngật Chi sai người dập hết đèn đuốc rồi leo lên xe Tạ Thù, ngồi xuống rồi ra lệnh: “Đi thôi.”

Tạ Thù bật cười: “Huynh muốn tự mình bảo vệ ta hay sao?”

Vệ Ngật Chi vuốt vạt áo triều phục: “Thì cũng tiện đường, đi cùng một lúc cũng có làm sao đâu.” Hắn tới gần quan sát sắc mặt nàng: “Vết thương khá hơn chưa?”

“Cũng ổn rồi, chỉ hơi đau một chút, cánh tay không thể cử động.”

“Dùng thuốc giảm đau rồi sao có thể đau chứ?”

Tạ Thù hươ hươ cánh tay, giọng run lên vì đau: “Nhưng rất đau mà.”

Vệ Ngật Chi nghiêng người lại gần, nhẹ nhàng chạm vào vết thương của nàng, tức giận nói: “Ai băng vậy, buộc thành một đồng như thế vẫn đè lên vết thương, đương nhiên là phải đau rồi.”

“Hả? Mộc Bạch băng đó.”

Vệ Ngật Chi ngẩn người: “Cái gì? Nàng để Mộc Bạch băng bó cho nàng à?”

Tạ Thù liếc mắt nhìn hắn: “Có vấn đề gì à?”

“Nàng không thể tìm một tỳ nữ hay sao?”

“Ta không yên tâm, chỉ có Mộc Bạch là đáng tin thôi.”

Vệ Ngật Chi câm nín rồi một lúc sau kéo nàng nằm xuống gối đầu lên chân mình.

“Huynh định làm gì?”

“Băng lại cho nàng.”

Tạ Thù đã biết trình độ của hắn, đúng là băng bó vết thương rất giỏi, cũng yên tâm để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Áo vừa cởi ra, Tạ Thù vì muốn bớt lúng túng nên hỏi: “Nghe Phù Huyền nói tối qua huynh không ngủ được à?”

“Hừ, đúng rồi, vẫn còn đang nghĩ làm thế nào mới báo thù được, đâu có thể ngủ ngon.”

“Huynh có thù với ai à?”

“Đúng thế, hận đến nghiến răng.”

“Kẻ đó làm gì huynh?”

“Nàng...”

Tạ Thù đang tập trung lắng nghe, bỗng nhiên Vệ Ngật Chi dùng sức trói chặt vết thương, khiến nàng hít sâu một tiếng.

“Nếu băng bó quá lỏng thì thuốc không ngấm vào được. Nàng cũng nhát thật đấy, đã dờ đi sự chú ý rồi mà vẫn còn đau như vậy.”

Tạ Thù đau tới tái mặt ngồi bật dậy, cài lại y phục: “Cảm ơn.”

Phù Huyền cười ngửa đi gần xe nói: “Quận vương, đã gần tới hoàng thành rồi.”

“Ừm.” Vệ Ngật Chi nói với Tạ Thù. “Từ chỗ này đã có người của Dương Kiệt canh gác, vì muốn che giấu tai mắt người khác, chúng ta vẫn nên ai đi xe này, nàng chú ý vết thương một chút.”

Tạ Thù gật gù, nhìn theo hắt xuống xe, rồi nhanh chóng trông thấy nét mặt rầu rĩ của Mộc Bạch ở bên ngoài.

“Haizz... Mộc Bạch à, thực ra ta cảm thấy người băng bó cũng rất ổn.”

Mộc Bạch căn môi nghiêng đầu sang chỗ khác.

Vệ Ngật Chi đứng chờ cho xe của Tạ Thù rời đi mới tiếp tục lên đường. Hắn gọi Phù Huyền, dặn dò: “Phái người để ý động tĩnh các gia tộc khác, Tạ tướng bị tước Lộc thượng thư sự, chắc chắn sẽ có không ít người đổ mắt[2].”

“Quận vương âm thầm giúp Thừa tướng như vậy, nếu để ngài ấy phát hiện thì làm sao bây giờ?”

“Vậy người cứ nói cho nàng biết, ta cho rằng để nàng làm Thừa tướng mới có lợi cho các gia tộc.”

Phù Huyền cau mày: “Quận vương dùng lý do này, đến khi nào mới có thể khiến Tạ tướng hiểu rõ tình ý của ngài chứ?”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Yên tâm, nàng tin tưởng nhất chính là loại lý do này. Ta làm tướng lĩnh đã lâu, cứ tưởng rằng nói thẳng là xong, ai ngờ nàng lúc nào cũng có tâm lý đề phòng, mọi chuyện diễn ra hoàn toàn ngược lại, nói chung là người cứ làm theo lời ta là được.”

Phù Huyền thấy hắn làm thế thật không đáng, Thừa tướng dù sao cũng là đàn ông, làm sao hiểu ý được như phụ nữ.

Hôm nay không khí trong triều vô cùng quý dị, rõ ràng không có chuyện gì lớn nhưng vẫn cứ kéo dài hồi lâu.

Tất cả mọi người đều âm thầm quan sát phản ứng của Tạ Thù, nhưng nàng ngoại trừ việc không tùy tiện mở miệng ra thì vẻ mặt vẫn như thường.

Mấy lão già Tạ Minh Hạ và Tạ Minh Chương cũng đều lén lút quan sát nàng, thấy nàng không hề có vẻ như đang bị thương đều rất bất ngờ, lại nhìn một loạt võ tướng đứng sau Vệ Ngật Chi, trong lòng lại thêm kiêng dè vài phần.

Thằng nhóc Tạ Thù khốn kiếp này, từ lúc nào đã cấu kết với kẻ địch rồi!!!

Lần này Tề Trưng làm việc rất hiệu quả, giờ tý ngay đêm đó, tất cả những người trong danh sách đều bị hấn mời tới tướng phủ.

Thư phòng không đủ lớn nên Tạ Thù đón tiếp mọi người ở đại sảnh, có tới mấy chục người, hầu như đều là họ hàng xa trong nhà họ Tạ. Tạ Thù bảo Tề Trưng dẫn người hầu lánh đi, cười nói: “Hôm nay muốn nói chuyện phiếm với họ hàng một lát.”

Mọi người bỗng nhiên đều đồng loạt quỳ xuống.

Tạ Thù đứng lên nói: “Chư vị mau đứng dậy, bản tướng bị thu chức Lục thượng thư sự, trong Tạ gia chỉ có các vị là quỳ xuống cầu xin, bản tướng ghi nhớ trong lòng, vô cùng cảm kích.”

Tạ Nguyên nói: “Thừa tướng oai nghiêm, từ cổ xưa tới nay nội đấu gia tộc luôn hại mình lợi người, nhưng tiếc rằng chúng ta thấp cổ bé họng, không giúp được Thừa tướng.”

“Không trách các vị, là vì mấy vị trưởng bối quyền thế lớn, những người khác chắc chắn cũng vì bất đắc dĩ, dù sao Đại Tấn trọng hiếu đạo, không thể ngỗ nghịch với trưởng bối, đại đa số người muốn làm quan còn cần phải nhờ trưởng bối tiến cử.”

Tạ Vận quỳ gối một góc thấy nàng khoan dung, dập đầu nói: “Tạ Vận nhờ ơn Thừa tướng đề bạt mới có ngày hôm nay, nhưng lại lấy oán báo ân, thật sự vô cùng xấu hổ.”

Tạ Thù đỡ hấn đứng dậy: “Hôm nay nếu người không chịu tới gặp ta mới tính là lấy oán báo ân. Tạ gia hiếm thấy có võ quan, mong rằng người biết phân biệt đúng sai, sau này kiến công lập nghiệp, cũng coi như đã đền đáp công lao của ta.”

Tạ Vận càng thêm xấu hổ, liên tục dạ mấy tiếng.

Tạ Thù trở lại sau án ngồi xuống: “Tuy rằng ta là Thừa tướng cao quý, nhưng nếu nghiêm túc tính toán thân phận, cũng chẳng khác gì các vị ngồi đây, thậm chí còn không bằng các vị. Hiện giờ họ hàng gần trong Tạ gia lại không có mấy nhân tài, mà họ hàng xa lại nhân tài đông đúc, mà đám họ hàng gần vô đức vô năng kia lại một mực nắm giữ huyết mạch chính của gia tộc. Hôm nay ta chỉ hỏi một câu, các vị đang ngồi đây có nguyện cùng Tạ Thù ta chấn chỉnh lại Tạ gia không?”

Mọi người kinh ngạc, ý của nàng là muốn dựa vào những người họ hàng xa như bọn họ để lấy lại quyền lực đỉnh cao của nhà họ Tạ ư?

Đối với thế gia danh môn coi trọng quan hệ huyết thống thì chưa từng xảy ra chuyện này.

Tạ Thù hỏi lại lần nữa: “Các vị có đồng ý không?”

Tạ Nguyên là người đầu tiên quyết định: “Hạ quan thề chết theo Thừa tướng.”

Tạ Vận cũng nói: “Thề chết theo Thừa tướng.”

Mọi người đồng loạt hô: “Thề chết theo Thừa tướng.”

Đám họ hàng xa đi rồi, Tạ Thù lặng lẽ đi tới từ đường.

Đèn đuốc u ám, bài vị của Tạ Minh Quang vẫn lạnh lẽo uy nghiêm giống như khi ông vẫn còn tại thế.

Nàng rót một chén rượu đặt trước bài vị, nhưng không quỳ không lạy, chỉ lặng lẽ nhìn.

“Tám năm dạy dỗ, hai năm làm tướng. Người bảo cháu làm gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ, phải bảo vệ toàn bộ Tạ gia, mà bây giờ, Tạ gia lại đối

xử như thế với cháu. Nếu người còn trên đời này, sẽ làm thế nào đây? Đê dài ngàn dặm cũng sẽ sụp chỉ vì một tổ kiến, người cũng sẽ giết mấy con sâu làm rầu nồi canh này chứ? Hay là để mặc bọn họ tùy tiện coi trời bằng vung rồi đi tới con đường diệt vong? Người muốn gia tộc phồn thịnh lâu dài, nhưng bọn họ chỉ mưu cầu lợi ích trước mắt, người cần gì phải đem số mạng bọn họ đặt lên vai cháu chứ. Cũng may có mũi tên này, đúng là đã thẳng thắn chặt đứt công ơn nuôi dưỡng mà cháu luôn ghi nhớ.”

Nàng đến gần một bước, cười lạnh: “Trước hôm nay, cháu làm Thừa tướng chỉ vì muốn sinh tồn, giờ thì cháu đã đổi ý. Những thứ người cho cháu đều đã bị người trong tộc của người làm mất rồi, giờ cháu sẽ tự mình lấy về. Sẽ có một ngày, cháu sẽ khiến cả Tạ gia chỉ luôn nhớ rõ một mình Tạ Minh Quang người đều phải quỳ rạp dưới chân cháu.”

Nàng nhắc chén rượu tể lên giữa cổ uống cạn, xoay người ra khỏi từ đường.

[1] Lòng dạ Tư Mã Chiêu: câu có xuất xứ từ “Tam Quốc chí-Ngụy Thư-Cao Quý Hương Công kỷ”.

Cuối thời Tam Quốc, quyền bính của nước Ngụy dần dần rơi vào tay dòng họ Tư Mã. Khi Cao Quý Hương Công Tào Mao tại vị, Tư Mã Chiêu làm đại tướng. Khi thấy họ Tào ngày một suy đồi, còn dòng họ Tư Mã thì ngày càng lỏng quyền ngang ngược, Tào Mao trong lòng vô cùng căm tức, mới viết một bài thơ nhan đề “Tiềm Long” để giải bày tấm lòng u uất của mình. Tư Mã Chiêu xem xong bài thơ liền nổi giận lớn tiếng quát hỏi Tào Mao, khiến Tào Mao khiếp sợ toái mồ hôi lạnh, không nói được câu nào.

Tào Mao sau khi vào hậu cung, trong lòng cảm thấy Tư Mã Chiêu có ý chiếm ngôi vua, mà việc này người trong triều ai nấy đều biết. Tào Mao không thể nhịn nhục được nữa bèn quyết định áp dụng biện pháp để diệt trừ Tư Mã Chiêu. Nhà vua triệu tập các đại thần lại để bàn kế. Khi các đại thần đến đông đủ, Tào Mao tức giận nói: “Tư Mã Chiêu có dã tâm đoạt ngôi

vua, điều này các khanh đều đã biết, trẫm không thể ngồi đợi người ta phế truất, hôm nay ta sẽ cùng các khanh bắt tội hần.” Các đại thần nghe vậy đều không đồng ý, nhưng Tào Mao không thể chờ được nữa, liền tuốt kiếm lên ngựa, dẫn theo hơn 300 thị vệ và tùy tùng tiến sang phủ đệ Tư Mã Chiêu, nhưng liền bị đám vệ binh của Tư Mã Chiêu giết chết tại chỗ.

[2] đỏ mắt (nhìn thấy người khác có danh lợi hoặc đồ vật quý thì ngưỡng mộ nhưng sinh ra đố kỵ, thậm chí muốn chiếm lấy hoặc cướp lấy làm của riêng)

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 45

Mùa đông âm u bao trùm toàn Kiến Khang, mấy ngày nay đều có dấu hiệu sắp có tuyết rơi, trên không trung lúc nào cũng ngập tràn gió rít, lạnh đến mức run người.

Vương Kính Chi sai người đốt than sưởi trong thư phòng, cầm cuốn sách dựa vào thành giường nhàn nhã đọc, đúng lúc đọc đến hồi gay cấn thì có gã hầu mang thư vào: “Lang chủ, tướng phủ đưa tin tới.”

“Ồ?” Hãn ngồi dậy, đón lấy rồi nghiền ngẫm đọc kỹ, thở dài: “Thừa tướng đòi nợ ta đây mà.”

Nói xong, dường như cảm thấy rất thú vị, hãn lại không kìm được cười ha hả, sau đó ném lá thư vào trong lửa đốt.

Sáng sớm hôm sau, vừa mở cửa đã thấy khắp viện bao phủ một lớp áo bạc, quả nhiên tuyết đã rơi rồi.

Mộc Bạch vừa đưa áo khoác cho Tạ Thù vừa ai oán: “Thuộc hạ đã để được lên xe cả rồi, không Vũ Lăng vương lại chê thuộc hạ băng bó không tốt.”

Tạ Thù an ủi hãn: “Đừng nói thế, chẳng qua hãn hi vọng vết thương của ta mau lành thôi mà.”

Mộc Bạch thấy nàng có ý bênh Vũ Lăng vương, quyết miệng đi ra ngoài.

Trên đường vào triều lại bị Vệ Ngật Chi giữ lại đi cùng, cũng vẫn là hãn giúp thay thuốc.

Chỉ mới hai ngày mà da mặt Tạ Thù đã dày lên không ít, nhàn nhã gối đầu lên chân hãn nói: “Đường đường là Vũ Lăng vương mà lại phải hầu hạ một Thừa tướng mất quyền như ta, chẹp chẹp, nói ra có khi tất cả mọi người trong thiên hạ đều kinh ngạc đến ngây người ấy chứ?”

Vệ Ngật Chi giúp nàng cài lại vạt áo, cười như gió xuân, cũng chẳng sửa lại lời nàng: “Nàng sớm khỏe lại, thì mấy kẻ đối nghịch kia mới là người kinh ngạc đến ngây người.”

Tạ Thù lườm hãn rồi lại ngồi dậy ngay ngắn hỏi hãn: “Huynh từng nói chữ nhà họ Vương là do nhà họ Vệ huynh dạy, vậy huynh có thể bắt chước chữ của Vương Kính Chi được không?”

Vệ Ngật Chi vừa dùng khăn lau tay vừa nói: “Chữ của Vương Kính Chi có đặc điểm ở chỗ đề câu ngắn gọn mà mạnh mẽ, mà nét phẩy lại ấn mạnh rồi kéo dài, thật ra ta cũng từng nghiên cứu qua, bắt chước cũng được, nhưng không biết nàng muốn ta viết gì.”

“Ta muốn nhờ huynh dùng danh nghĩa Vương Kính Chi viết một lá thư cho Tạ Minh Chương, đệ đệ của Tạ Minh Hạ.”

“Có thù lao không?”

“Tạm thời cho nợ đi.”

Vệ Ngật Chi phì cười: “Nàng nợ ta nhiều lắm rồi đó.”

Tạ Thù nhìn lên nóc xe suy nghĩ một lát: “Có à?”

“Có.”

Lúc lâm triều, Hoàn Bồi Thánh dâng sớ tố cáo Ngự sử trung thừa, nói hẳn đến nay vẫn không thể tra rõ chuyện tham ô quân lương, rõ ràng là làm việc không chuyên tâm, nên phái người khác điều tra.

Lúc này Vương Kính Chi đề nghị cho Tạ Nguyên tạm thay thế Ngự Sử trung thừa đi tra rõ việc này. Nói thì nói như thế, nhưng ai nấy đều hiểu một khi giao quyền quản lý Ngự sử đài ra thì đâu thể dễ dàng thu hồi lại quyền lực.

Đây chính là khoản nợ mà Tạ Thù đòi từ chỗ Vương Kính Chi. Nàng giao chức Thái phó cho hẳn, để báo đáp lại, giờ Vương Kính Chi giúp nàng tiến cử Tạ Nguyên.

Hoàng đế rất đau đầu, đầu tiên là Vệ gia, giờ lại là Vương gia, ông ta coi như cũng nhìn ra rồi, những gia tộc này cũng đều rất khôn khéo, không ai muốn để hoàng tộc tiêu diệt từng người bọn họ.

“Lời đề nghị của Thái phó cũng không tệ, nhưng dù sao cũng là người nhà họ Tạ, có lẽ nên đổi người khác để tránh hiềm nghi thì hơn.”

Wương Kính Chi đáp: “Trước đó, chuyện tham ô của Tạ Mân và Tạ Thuần cũng do Tạ Nguyên tự tay đốc thúc điều tra, có thể thấy người này cương trực công chính liêm minh ạ.”

Hoàng đế cau mày không hé miệng.

Vệ Ngật Chi quay đầu nhìn Dương Kiệu liếc mắt ra hiệu.

Dương Kiệu ra khỏi hàng nói: “Bệ hạ, quân doanh Từ Châu còn đang chờ phân phát quân lương, việc này không thể chậm trễ, vẫn nên mau đổi người tra rõ đi ạ.”

Hoàng đế ảo não lờm hẩn một cái: “VẬY CỨ LÀM NHƯ THẾ ĐI.”

Tạ Minh Hạ rất bức bối, không biết vì sao Vương Kính Chi lại đột nhiên tiến cử họ hàng xa nhà ông ta làm gì. Lúc bãi triều, ông ta lặng lẽ nói với Tạ Tuấn: “Con đi gặp gã Tạ Nguyên kia, bảo hẳn biết điều một chút, đừng có làm việc không suy nghĩ.”

Tạ Thù trở về phủ, triều phục cũng không kịp thay liền tới thư phòng, Tề Trưng đã đợi sẵn ở đó.

“Tình hình thế nào rồi?”

“Bẩm Thừa tướng, tất cả đã chuẩn bị kỹ càng, chẳng qua vẫn chưa xác định được có những vị trưởng bối nào tham dự vào việc hãm hại ngài thôi ạ.”

“Cái này dễ thôi.” Tạ Thù gọi Mộc Bạch vào: “Người tới chỗ Tạ Vận, bảo hẳn dẫn người trói Tạ Nhiễm về cho ta.”

Mộc Bạch ngẩn người, mất một lúc lâu mới ý thức được đây có thể là trường phạt kẻ phản bội, nhiệt huyết sôi trào nhận lệnh rời đi.

Đến khi trời tối thì đã trói gô Tạ Nhiễm ném vào thư phòng của Tạ Thù.

Tạ Thù bảo Mộc Bạch và Tạ Vận ra ngoài, đi tới khoanh tay ngồi xổm trước mặt Tạ Nhiễm: “Đường thúc, Thoái Tật, người có thể coi như đã trở về.”

Hai tay Tạ Nhiễm bị trói ở sau lưng, nghiêm túc quỳ xuống, cười với nàng: “Mấy ngày này sống quá dễ chịu, ta đã không muốn trở về.”

“Nói như vậy, người vẫn đúng là muốn phản chiến à?”

Ánh mắt Tạ Nhiễm kiêu ngạo: “Ngược lại, ta muốn nhìn xem có phải Thừa tướng gió thổi một cái liền đổ hay không, kết quả phát hiện Thừa

tướng chẳng đở, ta lại phải về thôi.”

Tạ Thù bật cười: “Đám trưởng bối kia vẫn còn sống khỏe mạnh, ta hẵng còn trẻ, sao có thể gục ngã trước bọn họ được chứ.”

Tạ Nhiễm cũng bật cười theo.

Tạ Thù mở dây thừng cho hẳn: “Đã có danh sách chưa?”

“Đương nhiên.” Tạ Thù lấy bản danh sách từ trong tay áo ra cho nàng. “Thừa tướng hành động còn sớm hơn ta dự đoán rất nhiều.”

“Phải đánh bất ngờ, mới có thể lấy gậy ông đập lưng ông.”

Tạ Nhiễm bỗng nhiên lùi ra phía sau vài bước, quỳ rồi hành lễ: “Thoái Tật chỉ là con riêng, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của người khác, chỉ mong lần này Thừa tướng thật sự hạ quyết tâm, tuyệt đối không ngừng tay giữa chừng.”

Tạ Thù trở lại sau án ngời xuống, vừa mở danh sách ra xem vừa nói: “Thực ra người giúp bọn họ dâng sớ tố cao ta, chẳng qua muốn ép ta ra tay mà thôi.”

“Vâng, từ sau khi Thừa tướng vào nhà họ Tạ tới nay, mâu thuẫn đã dần tích tụ, cuối cùng cũng phải có một ngày giải quyết dứt điểm. Thừa tướng lòng dạ mềm yếu, lần này coi như vì đối phó ta, cũng gần như muốn hạ quyết tâm ra tay rồi.”

“Ít nói lời hay đi.” Tạ Thù khép danh sách lại. “Chẳng qua người muốn phá bỏ trời buộc huyết thống, sau đó thuận tiện quang minh chính đại đứng vững trong nhà họ Tạ mà thôi.”

Tạ Nhiễm cúi đầu không nói.

“Đứng dậy đi, chí ít người đã báo tin cho Vũ Lăng vương, cũng không phải thật sự muốn hại ta.”

Tạ Nhiễm đứng dậy ngồi xuống đối diện nàng: “Thừa tướng dự định thế nào?”

Tạ Thù nhìn hẳn: “Tạ gia xảy ra nội đấu, ai là người vui nhất?”

“Đương nhiên là bộ hạ.”

“Không sai, lần này chúng ta sẽ mượn tay bộ hạ giải quyết bọn họ. Người mượn miệng Thái tử nói với bộ hạ, dờ dĩ Vương Kính Chi đề cử Tạ Nguyên là vì thủ đoạn của Tạ Minh Chương, đề cập tới chuyện mấy vị trưởng bối nhà họ Tạ hiện giờ đang tranh chấp vị trí Thừa tướng. Bộ hạ hận không thể khiến Tạ gia càng loạn càng tốt, chắc chắn sẽ để mặc Tạ Nguyên làm gì thì làm, đến lúc đó hẳn sẽ tra ra được chứng cứ Tạ Minh Hạ tham ô quân lương.”

Tạ Nhiễm chăm chú ghi nhớ.

Tạ Thù đưa lá thư Vệ Ngật Chi viết xong giao cho hẳn: “Tim cơ hội lén giao lá thư này cho Tạ Minh Hạ, nói rằng Vương Kính Chi nhờ người chuyển cho Tạ Minh Chương.”

Tạ Nhiễm mở ra nhìn qua, kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ Vương Kính Chi thật sự liên thủ với Tạ Minh Chương tranh giành vị trí Thừa tướng ư?”

“Tam nhân thành hổ[1], càng nhiều người nói thì điều đó càng trở thành sự thật.”

Tạ Nhiễm hiểu ra: “Hóa ra là kế phản gián.”

Tạ Tuấn nghe theo lệnh phụ thân đi gặp Tạ Nguyên. Bất kể là xuất thân hay phẩm cấp quan lại, hẳn đều hơn người một bậc, đương nhiên Tạ

Nguyên rất cung kính hẳn, hỏi gì đáp nấy.

Tạ Tuấn hỏi hẳn: “Người là người nhà họ Tạ, vì sao Vương Thái phó lại tiến cử người đến Ngự sử đài?”

Tạ Nguyên nói: “Ta địa vị thấp kém, đâu dễ gì lọt vào mắt xanh của Thái phó, tất cả đều nhờ vào trưởng bối sắp xếp giúp.”

“Trưởng bối? Là vị trưởng bối nào?”

“Là thúc phụ của ngài ạ.”

Tạ Tuấn nghe thấy không ổn, vội vã về nói cho phụ thân hay.

Thực ra Tạ Minh Hạ và Tạ Minh Chương không phải là an hem cùng một mẹ sinh ra, nên vẫn có phần ngăn cách. Vừa nghe con trai nói lại chuyện này, Tạ Minh Hạ liền sinh lòng nghi ngờ.

Vốn ông ta đã sắp xếp đâu vào đấy, sao bỗng nhiên Tạ Minh Chương lại đưa Tạ Nguyên tới Ngự sử đài làm gì?

Đúng lúc ấy Tạ Nhiễm lại mang thư tới.

“Hôm nay lúc bãi triều, chất nhi có gặp Vương thái phó, nghe nói hẳn muốn gửi tin cho Chương đường thúc liền giúp hẳn gửi hộ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy tự nhiên Thái phó và Chương đường thúc lại có quan hệ thân thiết bất thường, nên quyết định mang tới cho ngài nhìn qua trước xem thế nào.”

Tạ Minh Hạ gật đầu: “Vẫn là cháu nhanh trí.” Hẳn cười ha hả mở thư ra xem, sau đó liền không cười nổi.

Tạ Nhiễm nhìn sắc mặt hẳn: “Xin hỏi đường thúc, trong thư viết gì thế ạ?”

Tạ Minh Hạ hừ một tiếng: “Không ngờ hãn dám tính toán đối phó ta.”

“Đường thúc bớt giận, việc này vẫn chưa rõ thực hư, cũng may có nhiều người sưu tập chữ và tranh của Vương Kính Chi, đường thúc nên tìm một phần so xem có đúng bút tích của hãn hay không.”

“Không cần so sánh gì cả. Cháu có điều không biết, Tạ Nguyên cũng nói hãn là do Chương đường thúc của cháu và Vương Kính Chi liên thủ đưa tới Ngự sử đài. Hóa ra hành động này là để điều tra việc làm của ta, đến lúc đó đây ta ngã xuống rồi thì chính hãn sẽ lên làm Thừa tướng.”

“Thì ra là như vậy...” Tạ Nhiễm vờ kinh ngạc: “Nhưng đường thúc cũng không cần lo lắng, bao nhiêu năm qua, chắc hãn ngài đã tóm được nhược điểm của Chương đường thúc rồi phải không, ngài còn sợ gì ông ấy chứ?”

Tạ Minh Hạ gật gật đầu: “Cháu nói không sai.”

Mặc dù nói như vậy nhưng Tạ Minh Hạ vẫn là người cẩn thận, chờ sau khi Tạ Nhiễm rời đi liền gọi hộ vệ tới dò hỏi xem hôm nay hãn có biểu hiện gì bất thường hay không.

Hộ vệ nói người theo dõi Tạ Nhiễm vẫn chưa trở về bẩm báo điều gì bất thường, có lẽ tất cả đều bình thường.

Tạ Minh Hạ tức giận vò nát lá thư, càng thêm căm giận đê đê Tạ Minh Chương kia.

Đêm khuya, lúc Tạ Thù đang ngồi sau án đọc công văn Tạ Nguyên đưa tới, Mộc Bạch đi vào thì thầm bên tai nàng: “Công tử, khi Nhiễm công tử đến đây đã có người theo dõi.”

Tạ Thù cả kinh: “Đã tóm được chưa?”

“Nói cũng thấy lạ, dường như bên ngoài có người bảo vệ, so với hộ vệ của chúng ta còn cảnh giác hơn, còn thay chúng ta giải quyết phiền phức.”

“Có thấy rõ là ai không?”

“Thuộc hạ nhìn thoáng qua một bóng người trong đó rất giống Phù Huyền.”

Tạ Thù hạ bút, dưới ánh nến khê chớp mắt: “Người gặp khốn khó mới biết tình người ấm lạnh. Những chuyện Trọng Khanh làm vì ta, ta sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Mộc Bạch cọ cọ chân: “Sau này thuộc hạ cũng sẽ không bài xích Vũ Lăng vương nữa, ừm... cố gắng.”

Hôm sau trước khi vào triều, Tạ Thù đặc biệt gom mấy cuốn nhạc phổ quý giá trong Tạ phủ. Vật này nàng cũng không dùng tới, chi bằng đưa cho người yêu thích âm luật như Vệ Ngật Chi.

Vậy mà đến phố Chu Tước đợi hồi lâu vẫn không thấy Vệ Ngật Chi lại đây. Tạ Thù hơi nghi hoặc, lẽ nào hắn đi trước? Nhưng mấy ngày nay hắn đều đi chung đường với mình, từ trước tới nay luôn đúng giờ, chẳng lẽ hôm nay có việc bận nên tới muộn chẳng.

Lại đợi thêm một lúc, vẫn không thấy người đến, sắc trời đã mờ sáng, rốt cuộc Tạ Thù cũng lệnh cho Mộc Bạch khởi hành.

Vậy mà xe ngựa vừa mới chuyển động thì xe của phủ Đại Tư Mã đã đến rồi.

Tạ Thù lệnh dừng xe, thò người ra nhìn lại, Vệ Ngật Chi vén màn xuống xe. Năng sớm mờ ảo, hắn nhẹ bước đi tới, phong thái tuấn tú, lúc đến trước mặt nàng thì hơi mỉm cười nói: “Như Ý đang chờ ta à?”

Bỗng nhiên Tạ Thù có cảm giác làm chuyện mờ ám bị người ta tóm được, dờn tầm mắt nói: “Vừa tới mà thôi.”

“Cũng thật trùng hợp quá đi.” Về mặt Vệ Ngật Chi ý tứ sâu xa.

[1] Tam nhân thành hổ: (Nghĩa đen) Ba người nói có cọp, thiên hạ cũng tin có cọp thật. (Nghĩa bóng) Một việc, dù cho sai lầm nhưng nhiều người lại nói đều như một, thì cũng dễ khiến người ta nghi nghi hoặc hoặc rồi đem bụng tin mà cho là thật. Một chân lý có chứng minh rõ ràng, mười phần chắc chắn thì mới nên công nhận.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Thực ra hôm nay Vệ Ngật Chi cố ý đến chậm. Mỗi ngày đều đúng giờ đồng hành, dễ hình thành thói quen, bỗng nhiên thứ đã quen thuộc lại thay đổi, Tạ Thù sẽ không kịp thích ứng.

Nhưng hăn lại thản nhiên như không, thay thuốc cho Tạ Thù xong liền ngồi lật mấy khúc phổ kia ra xem, làm như không phát hiện ra sự khó chịu của nàng.

Xem qua một lượt, hăn cầm một cuốn trong đó hỏi Tạ Thù: “Khúc phổ này do một người tên Tạ Côn sáng tác, là thế nào với nàng?”

Tạ Thù ngần người: “Là gia phụ.”

“Ồ? Không ngờ lệnh tôn lại am hiểu âm luật tới vậy.” Hăn chỉ vào một đoạn đặc sắc trong đó muốn Tạ Thù xem thì thấy ánh mắt của nàng nên ngừng lại: “Quên đi.”

Tạ Thù bĩu môi: “Lúc ta về Tạ phủ thì ông ấy đã sa vào con đường mê muội cầu tiên, mãi đến khi ông ấy tạ thế cũng chỉ gặp qua một lần, cho nên cũng không hiểu gì về ông ấy.”

Vệ Ngật Chi lại cẩn thận lật vài trang, ngẩng đầu lên nói: “Chỉ nhìn một khúc phổ này cũng đã thấy lệnh tôn không phải người lạnh lùng như nàng nói.”

“Hừ, mấy khúc nhạc đó có thể nói lên điều gì chứ.”

Vệ Ngật Chi cười cười lắc đầu: “Nghe tiếng đàn mới biết nhã ý.”

Tạ Thù không để tâm lắm.

Lúc lâm triều, Tạ Nguyên đi ra dâng sớ tố cáo Tạ Minh Hạ, nói ông ta lợi dụng chức Tư Đồ để sử dụng quân lương Từ Châu.

Lần này cả triều văn võ đều nhìn ra sự tranh đấu nội bộ trong nhà họ Tạ ngày càng có dấu hiệu nghiêm trọng, mỗi người đều âm thầm mừng rỡ, chỉ chờ ngày Tạ gia sụp đổ thì mình có cơ hội đi lên. Ngay cả những gia tộc trước đây đi theo Tạ gia nay cũng dôn dập đối chiều gió, tất cả đều ở phái trung lập, mặc hai phe tấn công để làm ngư ông đắc lợi.

Hoàng đế áp chế niềm vui hân hoan, hỏi Tạ Nguyên: “Có chứng cứ gì không?”

Tạ Nguyên lộ vẻ do dự: “Chuyện này... vi thần còn đang điều tra.”

Tạ Minh Hạ vừa nghe liền nổi giận đùng đùng, ra khỏi hàng nói: “Bệ hạ, Tạ Nguyên không có chứng cứ đã tố cáo lão thần, rõ ràng là có ý hãm hại!”

Tạ Tuấn cũng nói: “Hắn chỉ là một tiểu lại ở Độ Chi tào, làm gì có năng lực lo chuyện Ngự Sử đài, còn không tra được tội chứng của Thừa tướng đã đi vu oan lung tung!”

“Đúng thế!” Không ít người nhà họ Tạ đồng thanh hưởng ứng.

Hoàng đế cũng cảm thấy Tạ Nguyên này làm việc không chắc chắn, chứng cứ còn chưa có mà đã dâng sớ rồi, như thế làm sao cáo buộc được.

“Đã như vậy, Tạ Ngự sử vẫn nên điều tra thêm chứng cứ rồi nói sau, tránh trách oan trung thần.”

“Vi thần tuân chỉ.” Tạ Nguyên bất mãn lui về, lặng lẽ ngẩng liếc mắt nhìn Tạ Thù, người phía sau khẽ gật đầu.

Lúc bãi triều, Tạ Minh Hạ vô cùng tức giận, quả nhiên gã Tạ Nguyên này lại đi tố cáo ông ta.

Tạ Tuấn đứng sau lưng ông ta, không cam lòng nói: “Vừa rồi khi tất cả mọi người đều ủng hộ phụ thân thì thúc phụ chỉ phụ họa tượng trưng, quả nhiên là có lòng dạ khác.”

Tạ Minh Hạ nhìn chăm chăm bóng lưng Tạ Minh Chương rời đi, hừ lạnh một tiếng: “Đây là hấn ép ta ra tay, đừng có trách ta.”

Đêm đó, Tạ Vận bị gọi tới Tư Đồ phủ.

Tạ Minh Hạ ra lệnh: “Người dẫn người đi mượn binh mã chỗ Tạ Minh Chương, nói rằng ta muốn hợp lực lượng hai phủ để đối phó Thừa tướng, chờ khi nhân mã trong phủ hấn đều điều ra ngoài hết thì người giam lỏng hấn cho ta.”

Tạ Vận do dự: “Tư Đồ đại nhân chắc chưa biết, lần trước khi đối phó Thừa tướng đã lén lút điều động cấm quân khiến bộ hạ hoài nghi, lần này tuyệt đối không thể dùng cấm quân nữa.”

Tạ Minh Hạ cau mày: “Nói cũng phải, vậy người mang nhân mã quý phủ ta đi, Tạ Minh Chương sẽ càng thêm tin tưởng.”

Tạ Vận vâng mệnh đi ra.

Tạ Minh Chương nghe nói ca ca muốn mượn binh mã của mình để đối phó Thừa tướng, tuy cảm thấy hơi đột ngột nhưng vẫn giao binh mã ra.

Tạ Vận thu hồi binh mã hai phủ, có tới mấy trăm người, nhưng so với số lượng hấn ước tính thì ít hơn nhiều. Xem ra hai con cáo già này đều rất

cẩn thận, đặc biệt là Tạ Minh Hạ, vốn là chưa đủ tin tưởng hẳn.

Hắn dẫn đội binh mã này âm thầm đến gần tướng phủ mai phục, sau đó chọn mấy người đầu lĩnh, giả vờ nói muốn thương lượng kế hoạch hành động với bọn họ.

Mấy người đó theo Tạ Vận tới chỗ tội bàn bạc, cuối cùng cũng không trở ra.

Nơi đó sớm đã có nhân mã tướng phủ chờ sẵn.

Tạ Vận trở về địa điểm mai phục, giơ cao cây đuốc lên nói với mọi người: “Các vị đều là binh mã trong phủ Tạ gia, đối phó với tộc trưởng Tạ gia là đại nghịch bất đạo. Hiện giờ mấy gã đầu lĩnh đã bị bản đô úy chém giết, nếu như nguyện ý phục vụ vì Thừa tướng thì có thể tiếp tục ở lại Tạ gia, nếu ai có ý phản kháng, chém chết không tha!”

Đám đầu lĩnh đều là những kẻ vô cùng trung thành với chủ nhân, mà những người còn lại theo ai chẳng được, thực ra cũng chỉ vì đi kiếm cơm dưới bóng người khác mà thôi.

Mộc Bạch dẫn theo binh mã tướng phủ bao vây mấy trăm con người này, tất cả đều dồn dập giao nộp vũ khí, quỳ xuống đất xin hàng.

Bên trong Túy Mã các, Tạ Nhiễm một tay cầm nến, một tay lật xem tội chứng mà Tạ Minh Hạ chuẩn bị để đối phó Tạ Minh Chương, vừa xem vừa lắc đầu chép miệng: “Kinh khủng, quá kinh khủng...” Cảm khái xong, hẳn lại đặt đồ về vị trí cũ, thổi tắt nến đi ra cửa.

Quang Phúc đợi sẵn bên ngoài nói: “Công tử, không có ai tới, hôm nay trong các vô cùng yên tĩnh, Tư Đồ đại nhân cũng đã về Tư Đồ phủ, không hề tới đây.”

Tạ Nhiễm gật gù, vuốt lại vạt áo: “Đi báo với Thừa tướng, có thể chuẩn bị đông tế được rồi.”

Chẳng mấy chốc trời đã hửng sáng, Tạ Vận trở về chỗ Tạ Minh Hạ phục mệnh, nói Tạ Minh Chương đã bị giam lỏng, chờ ông ta xử lý.

“Chờ ta sắp xếp người thích hợp tiếp nhận chức quan của hãn thì để hãn yên tâm ở trong phủ dưỡng lão đi.” Tạ Minh Hạ cười lạnh, dặn dò người hầu chuẩn bị vào triều.

Lúc này có gã hầu đưa thiệp mời tới: “Đại nhân, tướng phủ gửi tới.”

Tạ Minh Hạ nhận lấy mở ra, ánh mắt sáng ngời.

Tạ Thù còn nói bản thân mất đi quyền lực triều chính, không còn mặt mũi đối diện với tổ tiên, muốn nhân ngày đông tế mời các chư vị trưởng bối chọn một tộc trưởng khác.

Đây quả là một cơ hội tốt, nếu như ông ta có thể làm tộc trưởng, vậy muốn làm Thừa tướng lại càng dễ dàng hơn.

Đông tế là ngày cúng bái tổ tiên, Hoàng đế miễn lâm triều, trời vừa sáng liền dẫn bách quan đi Thái miếu tế bái.

Đối mặt với liệt tổ liệt tông, Hoàng đế vô cùng xúc động, cảm xúc dâng trào, vô cùng mãnh liệt.

Tạ gia sắp sụp đổ, quyền lực triều chính rốt cuộc cũng trở lại tay trẫm, lần này nhất định phải làm nên chuyện lớn!

Tạ Thù nhìn Hoàng đế ửng hồng gò má, lặng lẽ không nói gì.

Tế tự xong xuôi, Hoàng đế bãi giá hồi cung, bách quan cũng đồn dập rời đi.

Tạ Thù biết điều cúi thấp đầu đi ra ngoài, không như ngày xưa ngẩng cao đầu mà bước đi khí thế, cung nữ và hoạn quan ven đường đều dùng ánh mắt thương cảm nhìn nàng.

Tướng mạo đẹp quả nhiên rất có lợi, cho dù giờ nàng ở thế yếu nhưng người xung quanh rất hiếm người thấy nàng gặp nạn mà thừa cơ hãm hại.

Bùi Duẫn trước kia còn ấm ức khôn nguôi nhưng vẫn vọt tới, kết quả Tạ Thù vừa ngẩng đầu lộ vẻ mặt u buồn liền khiến hắn mê mẩn đến thất điên bát đảo, cuối cùng chẳng nói được nên lời, ôm mũ bỏ chạy.

Chỉ một lát nữa là đi tới đường thành, phía sau bỗng có người kêu: “Đây không phải là Thừa tướng hay sao, đi nhanh như thế làm gì?”

Tạ Thù dừng bước, xoay người, Tư Mã Đình mũ vàng áo gấm, chậm chậm mà tới.

“Tham kiến điện hạ.”

‘Ây dà, quả nhiên khác hẳn trước đây, giờ hành lễ cũng giống thật ba phần rồi đó.’ Tư Mã Đình đi vòng quanh nàng hai vòng: “Nghe nói bây giờ trên triều người chỉ có thể nghe chứ không thể nói, thế nào, cảm giác ra sao?”

Tạ Thù thở dài: “Tiếc rằng điện hạ không thể cùng Thái tử điện vào triều, nếu không đã có thể tận mắt trông thấy cảnh đó rồi.”

Tư Mã Đình trừng mắt: “Người có ý gì? Dám chê cười ta!”

“Thần không dám.” Tạ Thù trả lời qua loa một câu rồi định cáo từ rời đi, hôm nay có chuyện trọng đại phải làm, không thể trì hoãn.

“Đứng lại!” Tư Mã Đình ghét nhất chính là thái độ này của Tạ Thù, không ngờ bây giờ nàng không còn quyền thế mà vẫn dám lớn lối như vậy,

đưa tay kéo nàng lại.

Vết thương trên tay nàng còn chưa lành, bị kéo mạnh như vậy, đau đến mức rên thành tiếng, vết thương vừa liền nay lại nứt ra, máu nhanh chóng thấm ướt cả vai.

“Người...” Tư Mã Đình kinh ngạc nhìn nàng. “Người bị thương à?”

“Chỉ là vết thương nhỏ, đa tạ điện hạ quan tâm, vi thần xin cáo lui.”

Tư Mã Đình xông lên vài bước ngăn nàng lại, ho khan một tiếng: “Ta cũng không phải là người không biết lý lẽ, nếu không phải lúc nào người cũng không coi ai ra gì thì ta cũng không kéo người như vậy.” Nói xong, lại cao giọng phân phó: “Mời Thừa tướng hồi cung, truyền ngự y tới cung của ta chờ sẵn.”

Tạ Thù vội nói: “Vi thần chỉ có vết thương nhỏ, có thể tự mình xử lý, không phiền đệ hạ nhọc lòng.”

“Nói lắm lời vậy, người vẫn còn đang chảy máu kia kìa!” Tư Mã Đình không nói nhiều liền gọi người tới dìu nàng.

Tạ Thù bị hai bên trái phải xông tới đỡ, khẽ xiết tay một cung nữ trong số đó, thấp giọng nhắc tên “Mộc Bạch”, cung nữ kia đỏ mặt âm thầm đi truyền tin cho nàng.

Mộc Bạch chờ mãi không thấy Tạ Thù đi ra, đang vô cùng sốt ruột thì nhận được tin này, đúng là sấm sét giữa trời quang.

Còn tiểu cung nữ kia rõ ràng là vội vã đi hầu hạ Thừa tướng, chuyện lời xong liền vội vã chạy về.

Mộc Bạch lòng như lửa đốt, muốn đuổi theo mà lại không có lý do gì, bỗng nhiên nhớ ra Vũ Lăng vương và Cửu hoàng tử qua lại thân thiết, vội

vã phóng ngựa đuổi theo xe ngựa của hắn.

Lần đầu tiên Tạ Thù tới cung của Tư Mã Đình, xem cách bài trí có thể thấy ngang ngựa Đông cung.

Đúng là rất được sủng ái!

Tư Mã Đình cau mày ngồi đối diện nàng: “Người sống chết ôm vết thương không cho ngựa y xem là có ý gì?”

Tạ Thù bất đắc dĩ nói: “Ý tốt của điện hạ, vi thần chân thành ghi nhớ, nhưng thật sự chỉ là vết thương nhỏ, không cần ồn ào phiền hà người khác.”

Tư Mã Đình cúi kính: “Ý người là muốn ta càng thêm hồ thẹn phải không?”

Tạ Thù nhìn lên nóc nhà, hóa ra người cũng biết hồ thẹn à, đúng là không dễ dàng gì.

Tư Mã Đình không nhìn nổi, nói với ngựa y bên cạnh: “Mau trị thương cho Thừa tướng, nếu không chuyện này truyền tới tai phụ hoàng, ta lại bị trách cứ.”

Ngựa y tiến tới mời Tạ Thù cởi áo, nhưng Tạ Thù vẫn ngồi yên bất động: “Bản tướng chỉ quen dùng đại phu trong phủ của mình, xin điện hạ ân chuẩn cho vi thần hồi phủ.”

Tư Mã Đình nổi giận đùng đùng: “Chưa từng gặp ai đến chết cũng ép người khác như người!”

“Điện hạ nói rất phải.”

“...”

Chợt có cung nữ đi vào bẩm báo: “Điện hạ, Đại Tư Mã đến rồi.”

Tư Mã Đình nghe thế định đi ra ngoài nghênh tiếp thì Vệ Ngật Chi đã đi vào.

Đại Tư Mã có thể cầm kiếm cưỡi ngựa trong cung, hăn phi thẳng vào hoàng cung, lúc này thấy Tạ Thù vẫn xiêm y chỉnh tề mới thở phào nhẹ nhõm.

“Người đâu, đưa Thừa tướng hồi phủ.”

Tư Mã Đình thấy hăn vừa đến đã ra lệnh, nghi ngờ kéo hăn sang một bên: “Trọng Khanh ca ca vì Thừa tướng mới đến đây ư?”

Vệ Ngật Chi nhỏ giọng nói: “Ta đến là vì điện hạ. Giờ Tạ tướng đang thất thế, ngài càng không nên tìm hăn gây phiền phức, chẳng may bị kẻ cõ dã tâm lợi dụng chuyện này nói ngài không biết khoan dung độ lượng, chẳng phải làm bẩn danh tiếng của ngài hay sao?”

Tư Mã Đình đã sớm hối hận: “Ta không ngờ chuyện lại thành ra như vậy, nếu không cũng sẽ không trị thương giúp hăn, vậy mà hăn lại chẳng hề cảm kích.”

“Biết đâu trái tính trái nết gì đó, điện hạ cần gì phải chuốc bực vào người.”

Tư Mã Đình nhìn nhìn hăn, lẩm bẩm một câu: “Ta còn tưởng rằng những lời đồn đại kia là thật chứ?”

Vệ Ngật Chi ngăn người: “Đồn đại gì.”

Tư Mã Đình liếc mắt nhìn Tạ Thù, lại nhìn hăn: “Ta đã nghe đám con cháu thế gia nói, nhưng ra vẫn tin tưởng nhân cách của Trọng Khanh ca ca.”

Vệ Ngật Chi âm thầm sầu lo, không ngờ chuyện như vậy cũng truyền tới tai hãn cả.

Tạ Thù đang muốn ra ngoài, mà ngự y kia lại hết sức tận tâm, nhìn sắc mặt nghiêm túc của Đại Tư Mã, nơm nớp lo sợ nói: “Nhưng... Thừa tướng chảy không ít máu, vẫn nên mau chóng trị thương thì tốt hơn.”

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên nở nụ cười, sáng lán như châu ngọc, rục rờ soi rọi: “Nghe nói Tạ tướng rất hay soi mói các đại phu, đại phu trong phủ thường xuyên bị phạt trượng, không biết có đúng không?”

Tạ Thù quay đầu liếc mắt nhìn ngự y: “Không sai, nhưng vị này là ngự y, đương nhiên bản tướng phải tôn trọng rồi.”

Ngự y chầm chậm khép miệng lui qua một bên.

Tạ Thù không để ý những chuyện khác, vội vã ra khỏi cung.

Mộc Bạch tiến đến đón rồi dìu nàng lên xe xong liền tìm thuốc băng bó.

“Tộc nhân đã đến tướng phủ đủ chưa?”

“Đã đủ, chỉ còn chờ công tử.”

Tạ Thù cau mày: “Chẳng biết vì sao mà ta vẫn cảm thấy không yên lòng.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Mộc Bạch còn chưa kịp xử lý vết thương cho Tạ Thù thì Vệ Ngật Chi đã giục ngựa tới rồi, hấn liền tự giác lui ra ngoài xe.

Lúc Vệ Ngật Chi xử lý vết thương cho Tạ Thù thì xe đã bắt đầu chuyển động, nhìn thấy tình hình vết thương, hấn nhíu mày nói: “Nàng vẫn nên xin nghỉ đi, nghỉ ngơi vài ngày rồi mới chóng khỏi được.”

Tạ Thù lơ đãng nói: “Nói sau đi.”

Vệ Ngật Chi đỡ nàng ngồi dậy: “Chuyện Tạ gia nhà nàng ta không tiện hỏi đến, nhưng nếu cần giúp đỡ thì cứ nói với ta.”

Tạ Thù vốn không nghĩ tới chuyện nhờ hấn giúp sức, dù gì đã nhờ thì phải trả nợ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, những lão trưởng bối kia chẳng phải đều đã luyện thành tinh rồi hay sao, vào thời điểm quan trọng như thế này nếu không chuẩn bị kỹ lưỡng, sau này có hối hận cũng đã muộn.

Nghĩ thế, nàng dẹp bỏ những điều kiêng kỵ kia, nói: “Vậy cho ta mượn binh mã của huynh nhé.”

Tạ Minh Hạ đang ở trong đại sảnh uống trà.

Hôm nay bầu không khí hết sức quái dị, trùng hợp là những người họ hàng ở đây đều là những người liên thủ với hấn cùng đối phó Tạ Thù, ngoại trừ Tạ Minh Chương bị giam lỏng ở trong phủ ra thì không thiếu một ai.

Nhưng cho dù Tạ Thù có muốn phản kích, ông ta cũng không phải là chưa chuẩn bị trước.

Không bao lâu sau thì Tạ Thù đến. Nàng vừa mới thay y phục, dùng trâm ngọc vấn tóc, trường bào nguyệt sắc, vì vết thương nên sắc mặt nàng hơi tái, sắc môi cũng phai nhạt rất nhiều, nhưng đôi mắt kia vẫn sáng lấp lánh, vô cùng trong trẻo.

Nàng đi vào trong sảnh, chào hỏi chư vị trưởng bối, sau đó ngồi xuống rầu rĩ nói: “Hôm nay đông tế, nhưng ta thấy thẹn với tổ tiên. Năm đó tổ phụ dạy ta làm mọi việc không cần quá phô trương, chỉ cần gia tộc hưng thịnh, bình an lâu dài là được, nhưng ta lại không thể bảo vệ hai vị đường huynh, cũng làm mất đi quyền lực triều chính.”

Mấy lão già ho khan vài tiếng, lại vuốt chòm râu, đều nhìn chăm chăm nàng xem nàng định giở trò gì.

“Trước khi làm lễ cũng bái, ta muốn làm một chuyện quan trọng.”

Tạ Minh Hạ ngồi thẳng người, cho rằng nàng muốn giao vị trí tộc trưởng ra, nhưng lại nghe nàng lạnh lùng nói: “Đường thúc tổ phụ Tạ Minh Hạ cố ý dùng quân lương giúp ta bù vào khoản thuế thiếu hụt, lại xui kiến thân tộc hãm hại ta, khiến người thân thành kẻ địch, hôm nay ta cũng chỉ có thể thanh lý môn hộ.”

Tạ Minh Hạ vỗ bàn đứng dậy: “Người nói cái gì?”

Tạ Thù liếc xéo hẳn: “Ta nói còn chưa đủ rõ ràng hay sao?”

“Thẳng nhãi ranh!” Ông ta giận đến mức tái mặt: “Người chẳng qua chỉ là thứ con riêng không có cơm ăn, lúc trước đường huynh ta thấy người đáng thương mới giữ người lại trong phủ, người có tài cán gì mà đòi làm tộc trưởng, đòi làm Thừa tướng! Còn cả gan dám thanh lý lão phu!”

Tạ Thù uống một hớp trà rồi đột ngột đập nát cái chén.

Hộ vệ tướng phủ tràn vào đại sảnh, áp chế toàn bộ người bên trong.

Tạ Nhiễm nhắc vạt áo vào cửa, mắt nhìn thẳng, đi thẳng đến bên cạnh Tạ Thù.

Tạ Minh Hạ giận dữ cười: “Hai đứa con riêng thân phận thấp kém, chỉ bằng bản lĩnh của hai kẻ các người mà muốn áp chế lão phu hay sao? Người đâu!”

Cửa lớn tướng phủ mở rộng, mấy chục người cầm đao tràn vào, đối chọi với hộ vệ tướng phủ.

Tạ Thù không hề hoang mang: “Quả nhiên đường thúc tổ phụ đã chuẩn bị sẵn sàng!”

Tạ Minh Hạ cười gằn: “Đại Tấn trọng hiếu, hôm nay người dám dùng vũ lực đối mặt với bọn ta, lẽ nào không sợ ảnh hưởng tới đường làm quan của người sao?”

Tạ Nhiễm cười nói: “Đường thúc lo xa rồi, Tạ Nguyên đã tra được chứng cứ ngài sử dụng quân lương, chẳng qua lúc lâm triều giả vờ giả vịt nói không có mà thôi, hơn nữa trong Túy Mã các có tội chứng của Chương đường thúc, Thừa tướng vì đại nghĩa diệt thân, đâu thể nói không trọng hiếu đạo được?”

Tạ Thù gật đầu: “Đúng vậy, ta vô cùng hiếu thuận, những chuyện sau này cứ để đám tiểu bối chúng ta làm đi, các trưởng bối cứ việc thành thoi uống gia rồi ai về nhà nấy ngậm kẹo chơi với con trẻ cả đi.”

Các vị trưởng bối còn lại vừa nghe, đều lo sợ điểm yếu của bản thân đã lọt vào tay nàng, đều đứng ngồi không yên.

Vẻ mặt Tạ Minh Hạ vẫn vô cùng trấn tĩnh: “Nhóc con miệng còn hôi sữa, ý có chút nhân thủ liền dám ngỗ nghịch với trưởng bối, ta thấy các người đúng là không biết trời cao đất rộng.”

Lời còn chưa dứt, Mộc Bạch vội vã từ ngoài cửa đi vào, thì thầm bên tai Tạ Thù: “Lục Trường tự mình dẫn theo binh mã, đã đến ngoài ngõ Ô Y.”

Sự lo lắng của Tạ Thù được chứng thực, trước đã đắc tội người ta, dù sao kẻ thù cũng sẽ tìm cơ hội trả đũa.

“Đường thúc tổ phụ nói ta không để ý tộc nhân, không ngờ hôm nay chính bản thân ngài lại liên thủ với người ngoài đối phó với người trong tộc, người như ngài so với ta lại càng không xứng làm tộc trưởng!”

“Hừ, là người tự mình làm bậy thì không thể sống được.” Tạ Minh Hạ giơ tay, đám thuộc hạ lập tức xông vào trong, tướng phủ hộ vệ chặn bonjhoj ở ngoài cửa, nhưng lập tức có trưởng bối khác dẫn người vọt vào.

Quả nhiên đã sớm chuẩn bị.

Tuy có hộ vệ che chắn trước người Tạ Thù, nhưng thấy đám người kia muốn phá vòng vây đi vào, Tạ Nhiễm vẫn không nhịn được nói: “Thừa tướng vẫn nên tránh đi một lát thì hơn.”

Mộc Bạch còn sốt ruột hơn cả hẳn: “Đúng đấy công tử, dù chống trả được nhân thủ mấy nhà này nhưng còn binh mã của Lục Trường chờ bên ngoài, ông ta muốn báo thù chon hi tử, chuyện gì cũng có thể làm được.”

Tạ Thù thường thức chén trà: “Chờ thêm lúc nữa.”

Rốt cuộc cửa cũng có một lỗ thủng, một người giơ đao chen vào, người phía sau theo sát, nối đuôi nhau mà vào. Đám hộ vệ lập tức xông lên chống lại, tiếng đao kiếm va chạm vang lên, gần ngay trước mắt.

Sắc mặt những người đang ngồi đều thay đổi dần dập, vô cùng bất an. Tạ Nhiễm lại muốn khuyên Tạ Thù rời đi, thì bên trong tướng phủ đột nhiên có một nhóm người xông vào, lực lượng đông đảo, hành động mau lẹ, cùng hộ vệ tướng phủ trong ngoài phối hợp, rốt cuộc cũng áp chế được đám người này.

“Biểu ca, đệ tới có muện quá không?” Hoàn Đình cười toe toét xông vào, vừa thấy trong snahr có người bị kẻ đao sáng loáng trên cổ vội lùi về phía sau hai bước. “Trời, làm đệ sợ quá, lá gan đệ nhỏ lắm í.”

Tạ Thù hỏi hần: “Ta nghe nói Lục Trường dẫn người bao vây bên ngoài, sao đệ lại vào được?”

“Lục đại nhân ấy à, ông ta bị Vũ Lăng vương mời đi uống trà rồi, hai người vừa nói vừa cười rời đi rồi.”

Sắc mặt Tạ Minh Hạ vô cùng khó coi.

Tạ Thù liếc mắt ra hiệu, trên bả vai mỗi vị trưởng bối lại nhiều hơn một thanh đao kề cổ.

Có vị trưởng bối không kiềm chế nổi, chấp tay với Tạ Thù nói: “Thừa tướng nói rất có lý, lão phu tuổi tác đã cao, cũng sớm có lòng muốn thoái ẩn, khi về sẽ tiến cử người khác thay thế chức quan của ta, Thừa tướng có thể yên tâm.”

Tạ Thù nhấp một ngụm trà: “Chuyện tiến cử không khiến các vị trưởng bối nhọc lòng, từ lâu ta đã sắp xếp ứng cử viên xong xuôi cả rồi.”

Tạ Minh Hạ vừa nghe lại nổi giận hơn, nhưng thanh đao trên vai áp lực nặng nề vài phần mới khiến ông ta ngậm miệng.

Tạ Vận và Tạ Nguyên dẫn người vội vã đi vào, hành lễ với Tạ Thù: “Hạ quan đã qua Túy Mã các tìm ra chứng cứ, Tạ Tuấn cũng bị giam giữ.”

Tạ Thù gật gù.

Tạ Minh Hạ nổi giận: “Lão phu coi như đã mở mang tầm mắt rồi, người muốn trọng dụng đám họ hàng xa này để đối phó chúng ta phải không?”

“Đúng vậy, thứ con riêng không có cơm ăn như ta, vẫn cảm thấy nhóm họ hàng xa hợp với mình hơn. Nhưng, sau này gia tộc họ Tạ sẽ không phân biệt huyết thống, chỉ phân biệt tài đức, vì thế sẽ không còn chuyện họ hàng xa gần nữa.” Tạ Thù đứng dậy đi ra ngoài cửa: “Dọn sạch chỗ này cho ta.”

Tạ Minh Hạ trừng mắt nhìn bóng lưng nàng rời đi, tức nổ đom đóm mắt.

Hôm sau lâm triều, Hoàng đế phát hiện số lượng triều thần thiếu đi vài người, liền cảm thấy không khí không ổn lắm.

Tạ Nguyên ra khỏi hàng dâng tấu chương, nộp tội chứng của Tạ Minh Hạ, Tạ Minh Chương, muốn thay Tạ Thù phá án: “Thừa tướng đã bị hàm oan, kính xin bệ hạ giúp rửa sạch oan tình.”

Hoàn Bồi Thánh tán thành: “Xin bệ hạ trả lại công đạo cho Thừa tướng.”

Cuối cùng Hoàng đế cũng phát hiện ra không ổn chỗ nào, lại bắt đầu vò đầu bứt trán.

Vệ Ngật Chi nói: “Cũng may việc này cháy nhà mới ra mặt chuột. Nếu quân lương quân doanh Từ Châu bị Tư Đồ đại nhân tham ô, vậy cứ tịch thu tài sản của ông ta là xong, nếu không lòng quân bất ổn, chẳng phải đã hỏng việc lớn rồi hay sao?”

Từ Châu giáp với nước Tần, nghe thấy câu lòng quân bất ổn khiến Hoàng đế đang căng thẳng vội nói: “Đám người Tạ Minh Hạ cần nghiêm

trị. Còn Tạ tướng... ngoại trừ chuyện quân lương, những chuyện còn lại đủ để vấn tội chứ?”

Tạ Nhiễm ra khỏi hàng nói: “Khởi bẩm bệ hạ, ngày ấy vi thần bị Tạ Minh Hạ ép phải làm chứng cứ giả để hãm hại Thừa tướng, thực ra Thừa tướng vô cùng trung thành có thể sánh với nhật nguyệt ạ.”

Tạ Thù thấy toàn thân nổi da gà.

Chỉ cần không phải toàn thể quan lại ra sức ủng hộ để áp đảo bản thân, Hoàng đế cảm thấy mình vẫn có thể tiếp tục giã dũa: “Vậy thì chờ điều tra rõ rồi hẵng xác định Thừa tướng vô tội đi.”

Sau nhiều ngày im lặng, rốt cuộc Tạ Thù cũng mở miệng trên triều: “Tạ ân điển của bệ hạ, án này có thể sáng tỏ, Tạ Nguyên, Tạ Vận là những người có công lớn, vì lẽ đó, vi thần dâng tấu xin cách chức quan của Tạ Minh Chương, Tạ Minh Hạ, rồi luận cung mấy người này thay thế bổ sung.”

Triều đình im lìm không một tiếng động, một đám họ hàng xa không khác gì lũ nghèo hèn lại dùng võ lực áp chế họ hàng gần rồi cuỗm luôn vị trí, loại thủ đoạn này thật khiến người ta lạnh lẽo tâm gan. Các thế gia đều quyết định sau này cần nâng cao tinh thần đề phòng.

Hoàng đế trầm ngâm hồi lâu, cân nhắc thiệt hơn, cảm thấy đám người kia nếu muốn ngồi vững vị trí thì cũng phải mất một khoảng thời gian, chưa hẳn đã không phải là chuyện tốt, vì thế mới gật gật đầu: “Chuẩn tấu, Lại bộ sắp xếp đi.” Nói xong, lại không muốn nhìn thấy Tạ Thù, lệnh cho Tường công công hô bãi triều, bản thân muốn đi tới chỗ Viên quý phi tìm kiếm sự an ủi.

Tạ Thù ra cửa điện, vừa mới bước vài bước đã có một hoạn quan chạy tới gần hành lễ với nàng: “Thuộc hạ là tùy tùng của Cửu hoàng tử, đây là

thuốc mà ngự y đã điều chế theo lệnh của điện hạ, nói là thưởng cho Thừa tướng.”

Tạ Thù cười gượng hai tiếng: “Đa tạ điện hạ ưu ái.” Tính khí vẫn kiêu ngạo như thế, rõ ràng là nhận lỗi mà lại nói là ban thưởng.

Hoạn quan lại nói: “Điện hạ nói bên trong thuốc có đồ vật, mời Thừa tướng xem kỹ.”

Sau khi Tạ Thù xuất cung leo lên xe ngựa, mở bọc giấy ra, hóa ra bên trong có mảnh giấy nhỏ, nàng vừa nhìn mấy chữ bên trên đã thấy buồn cười.

Tư Mã Đình lại dặn nàng cách xa Vệ Ngật Chi một chút, tránh làm hỏng danh tiếng hiền vương của hãn.

“Hãn mà hiền đức ấy à?” Tạ Thù xé tờ giấy thành mảnh vụn.

Lúc này Mộc Bạch nói: “Vừa nãy Vũ Lăng vương đi qua có nói muốn mời ngài tới Trường Kiên uống rượu, công tử có đi không?”

“Cũng được, đi cảm ơn trước đã.” Tạ Thù nói xong lại khẽ thở dài: “Nhưng lần này nhờ hãn không ít, không phải chỉ một chén rượu là có thể trả hết nợ được.”

Vệ Ngật Chi cầm một chiếc đàn cổ trong tay, lúc Tạ Thù đi vào hãn đang cúi đầu gảy đàn. Hậu viện tiệm rượu như sân nhà, ánh nắng ấm áp của ngày đông xuyên qua cành cây bạch quả khẳng khiu đã trở trụ lá chiếu lên gò má hãn, càng điểm thêm khí chất thanh thoát, quân tử trang nghiêm của hãn.

Tạ Thù ngồi xuống bên cánh hãn: “Sao lại tới đây đánh đàn?”

“Đây là một khúc nhà cho phụ thân nàng chế tác.” Vệ Ngật Chi nhìn nàng, đôi tay vẫn không dừng lại: “Để tâm nghe một chút xem, có nghe ra được cái gì không?”

Tạ Thù nghe một lúc xong nói: “Rất uyển chuyển.”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Xem như là có tiến bộ.” Hắn lấy khúc phổ ra đưa cho nàng xem: “Ta phát hiện một chuyện lý thú, nàng nhất định phải thấy mới được.”

“Chuyện gì?”

“Ở đây, mỗi một bản nhạc đều có ghi ngày tháng, một bài là Hận biệt ly, sáng tác năm Nguyên Hòa thứ năm, còn một bài là Mừng tân sinh, là năm Nguyên Hòa thứ sáu, ta nhớ nàng sinh năm Nguyên Hòa thứ sáu đúng không?”

Tạ Thù gật gù.

Vệ Ngật Chi thở dài: “Ta cảm thấy những khúc nhạc này phụ thân nàng sáng tác dành cho nàng và mẫu thân nàng, ông ấy cũng không phải là người chỉ một lòng hướng đạo.”

Tạ Thù nhếch môi: “Chẳng qua chỉ trùng hợp mà thôi.”

Vệ Ngật Chi lắc đầu: “Rất nhiều khúc nhạc khác đều gửi gắm niềm thương nhớ, trong tác phẩm còn chất chứa tiếng than thở xót xa, đó chính là khi Kinh Châu xảy ra nạn đói. Theo ta thấy, phụ thân nàng là người rất nặng tình nghĩa, có thể nàng không biết mà thôi.”

Tạ Thù im lặng.

Nhiều năm qua đi, khi nhớ lại lần gặp mặt khi đó, chỉ nhớ rõ trong phòng nồng đậm mùi thuốc.

Tỳ nữ đã thông báo trước, nhưng nàng vẫn chưa bước vào cửa, còn cách một tấm màn trúc nhìn bóng người nằm trên giường, nghĩ tới mẫu thân đã qua đời, không tài nào mở miệng ra gọi một tiếng phụ thân được.

Người kia bỗng nhiên nghiêng người nhìn nàng một cái, nhưng nàng còn chưa kịp thấy rõ dung mạo của ông thế nào thì ông đã quay lưng lại.

“Đi đi.” Đó là câu duy nhất ông nói với nàng.

Nàng không hỏi thăm người phụ thân này, cũng vì mẫu thân, cũng không muốn quan tâm xem ông thế nào, nhưng bây giờ nghĩ lại, dường như trong câu nói kia còn có sự than tiếc nặng nề.

“Haizz, sớm biết có chuyện này thì ta đã không cho huynh khúc phố, giờ việc nhà ta đều bị huynh đào lên cả rồi.”

Vệ Ngật Chi mỉm cười trêu nàng: “Biết người biết ta, mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng mà.”

Tạ Thù hừ một tiếng, rõ ràng hẳn đang có ý đồ xấu với chính mình, vậy mà Cửu hoàng tử lại một mực lo hẳn bị mất danh tiếng, đúng là chẳng có thiên lý gì hết.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 48

Chuyện của Tạ Minh Hạ đến phút chót vẫn có sự cố. Ông ta quả nhiên là con cáo già, chứng cứ đặt trong Túy Mã các là giả.

Tạ Nguyên đang định dựa vào thứ này để bắt giữ Tạ Minh Chương, không ngờ tình hình có biến đổi, vội vã tới chỗ Tạ Thù bàn bạc.

“Thật gian xảo, ông ta đã sớm đề phòng bị chúng ta lợi dụng rồi.”

Tạ Nguyên hỏi: “Vậy có cần hạ quan tiếp tục tra hỏi Tạ Minh Hạ nữa không?”

Tạ Thù lắc đầu: “Dù sao cũng là trưởng bối trong tộc, lại đã có tuổi rồi, truyền ra ngoài cũng không hay ho gì, hơn nữa với bản lĩnh của ông ta, người cũng không thể tra ra điều gì. Vẫn nên ra tay từ chỗ Tạ Tuấn được rồi, việc này cứ để đường thúc của ta làm, hẳn rất có kinh nghiệm trong việc ép cung.”

Lúc Tạ Nhiễm nhận được thông báo từ Mộc Bạch thì đang ở trong Lưu Vân hiên cho cá ăn, ăn vận giản dị ngồi xõm bên cạnh hồ, nhìn rất nho nhã yếu ớt.

“Thừa tướng đúng là đã làm khó ta, ta là người hiền lành lương thiện như vậy, sao lần nào cũng bị sắp xếp đi ép cung thế? Nhớ lần đầu khi tra hỏi Nhạc Am, đến cuối cùng ta vẫn không ra tay được kìa.”

Mộc Bạch nghe thấy vậy, trong đầu nhớ đến hành động của hắn lúc đó, lặng lẽ giả ngu nhìn chăm chăm cá trong hồ.

Kiến Khang rét đậm, tuyết rơi dày đặc.

Tạ Thù khoác áo choàng đứng trong đình viện, nhìn đám họ hàng xa vừa đi nhậm chức tới đây chào hỏi, nhớ tới cảnh tộc nhân quỳ xuống trong ngày đầu tiên nàng ngồi vào vị trí Thừa tướng, dường như chỉ là một giấc mộng.

Mộc Bạch cầm bản tộc quy mới do nàng đề ra, đọc lần lượt: “Sau này, khi lựa chọn nhân tài trong tộc, bất kể huyết thống thân sơ, tất cả mọi người đều có thể tự tiến cử là có công, tiến cử người khác cũng có công. Kỵ ngờ vực tranh đấu, kỵ bắt nạt người trong tộc. Trước biết tự rèn luyện lễ nghĩa hầu hạ quân vương, sau biết chăm sóc dạy bảo hậu thế...”

Tạ Thù thấy khí trời lạnh giá, ngăn gọn tổng kết lại: “Đoạn đường chư vị phải đi còn rất dài, vì xuất thân của các vị, trên con đường làm quan sau này sẽ phải chịu rất nhiều sự xa lánh, chèn ép, nhưng chỉ cần chúng ta đồng lòng, nhà họ Tạ chắc chắn có thể đứng vững giữa chốn này.”

Mọi người đều dạ một tiếng.

Đám người đó đi rồi, Tạ Thù dặn dò Mộc Bạch: “Đi đốc thúc bọn họ làm việc đi, nhanh chóng bán hết tài sản của Tạ Minh Hạ lấy tiền về bù đắp quân lương của quân doanh Từ Châu.”

“Công tử sợ Vũ Lăng vương giục sao?”

“Thiếu nợ của hắn nhiều như vậy còn chưa trả, đây là chuyện duy nhất có thể làm tốt, ta không hi vọng sau này phải dùng lợi ích của gia tộc để trả nợ.”

Mộc Bạch nhỏ giọng thì thầm: “Nhưng Vũ Lăng vương cam tâm tình nguyện, không phải hắn có âm mưu đó sao?”

Tạ Thù lờm hẩn: “Đừng nói lung tung.”

Chớp mắt đã đến cuối năm, Hoàng đế lại mở yến tiệc thiết đãi quần thần, cả Hoàng hậu và Thái hậu cũng tới.

Đèn đuốc sáng bừng, ăn uống linh đình. Trên yến hội không nói chuyện chính sự, chỉ khen Hoàng đế anh minh thần võ, quốc gia thịnh thế thanh bình, người tới ta đi, cungj c hén cạn ly, nói cười không ngừng.

Sau cơn bạo bệnh, Thái hậu càng thêm chăm chút tình thân, điều khiến bà bận tâm nhất hiện giờ chính là chuyện của con cháu. Hôm nay bà đã nhận lời cầu xin của Hoàng hậu, nên làm chủ cho việc thành thân của Thái tử, rượu quá ba tuần, bà liền chủ động đề xuất việc này với Hoàng đế.

Hoàng đế hơi nghiêng người hỏi: “Mẫu hậu cảm thấy con gái nhà ai tốt nhất?”

“Bệ hạ có điều không biết, Thái tử đã chung tình với bào muội của Vương Thái phó, Vương Lạc Tú từ lâu rồi.”

Gia phong nhà họ Vương vô cùng nghiêm khắc, với tiếng tăm của Vương Lạc Tú, quả đúng là lựa chọn tốt. Hoàng đế quay đầu nhìn về phía Vương Kính Chi, giống như đùa giỡn nói: “Không biết Thái phó có vừa mắt đứa con trai này của trẫm không?”

Wương Kính Chi vội vàng đứng dậy hành lễ: “Bệ hạ nói quá lời, Thái tử diện hạ nhân đức đôn hậu, xá muội có được mỗi lương duyên này, chính là phúc phận của nàng.”

Hoàng đế cười cười hai tiếng, việc này cứ như thế được quyết định.

Rõ ràng sớm biết kết quả này, nhớ tới cảnh gặp Vương Lạc Tú trong biệt viện của nhà họ Vương đêm đó, Tạ Thù vẫn có chút thần thờ.

Cũng may tính tình Thái tử hiền lành, cũng coi như là một mối duyên tốt đi.

Lúc xuất cung, Vệ Ngật Chi đi phía sau nàng, đến chỗ không người liền đi lên sánh bước: “Sao hôm nay nhìn nàng có vẻ không vui thế?”

Tạ Thù nói dối trôi chảy: “Tiếc thay huynh thôi, người mà huynh định cầu thân giờ đã bị Thái tử cướp mất, chắc giờ có nhiều người đang cười thầm sau lưng huynh đấy.”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Không phải cá, làm sao biết niềm vui của cá? Bọn họ không phải ta, sao có thể biết ta đang nghĩ gì?” Nói xong lại tiếp. “Bọn họ chẳng biết gì hết.”

Tạ Thù trở về phủ, Tạ Nhiễm đã chờ trong thư phòng từ lâu.

“Cạy miệng Tạ Tuấn được rồi à?”

Tạ Nhiễm gật đầu: “Bằng không sao ta dám tới gặp Thừa tướng chứ, đây chính là lấy công chuộc tội còn gì?”

Trước là vì để Tạ Minh Hạ tín nhiệm, hắn đã dùng những chứng cứ xác thực để tố cáo Tạ Thù, giờ muốn che giấu cũng chẳng dễ dàng gì. Huống hồ Hoàng đế không nỡ giao trả quyền lực triều chính, đối với chuyện này lại càng thêm soi mói. Vì thế chuyện Tạ Thù muốn lấy lại quyền lực không biết sẽ còn phải kéo dài tới bao giờ.

Tạ Thù ngồi xuống nói: “Ta cũng không trách người, dù sao còn nhiều gia tộc khác nhìn vào, bệ hạ cũng không thể độc tài nắm giữ quyền lực, sớm muộn gì cũng phải giao ra mà thôi, không cần sốt ruột.”

“Thừa tướng cũng không vội thì ta nôn nóng gì chứ?” Tạ Nhiễm đột nhiên quay ra đóng cửa phòng rồi quay lại nói: “Lúc trên đường về ta có gặp mấy con cháu thế gia, nói chuyện phiếm vài câu, sau chuyện này, dường như lời đồn giữa Thừa tướng và Vũ Lăng vương lại càng bị phát tán rộng rãi.”

Sắc mặt Tạ Thù vô cùng nghiêm túc: “Lần này có thể thuận lợi vượt qua khó khăn, hẳn giúp ta không ít, bị người khác nói bóng nói gió cũng không có gì lạ.”

Chẳng trách ngay cả Cửu hoàng tử cũng gửi tờ giấy đó cho nàng.

Vệ Ngật Chi về phủ, thay triều phục xong, đang định đi luyện võ như ngày thường thì có tỳ nữ đến bẩm báo nói Tương phu nhân gọi hẳn tới từ đường, từ giọng điệu đến sắc mặt vô cùng dè dặt.

Hắn cảm thấy có gì không ổn, có vẻ mẫu thân lại đang giận chuyện gì rồi.

Từ đường là cấm địa của nhà họ Vệ, năm đó chín người đứng đầu gia tộc bị tru diệt, đến nay nỗi đau vẫn chưa thể xóa nhòa.

Vệ Ngật Chi vừa vào đã thấy Tương phu nhân trầm mặt đứng dưới bài vị, dáng vẻ như đứng trước cơn giông tố.

“Đã không còn sớm, sao mẫu thân vẫn còn chưa đi nghỉ?”

Tương phu nhân lệnh cho mọi người lui ra ngoài, vừa lên tiếng liền quát: “Quy xuống!”

Vệ Ngật Chi không nói hai lời, xốc vạt áo cung kính quỳ xuống.

“Trước mặt liệt tổ liệt tông không được phép nói dối, ta hỏi ngươi, có phải đúng như lời đồn, ngươi lén lút qua lại với Tạ Thù không?”

Từ khi biết Cửu hoàng tử đã nghe được lời đồn, Vệ Ngật Chi đã biết sớm muộn gì cũng có ngày hôm nay. Hắn rũ mắt nhìn chằm chằm mặt đất: “Vâng.”

“Ngươi...” Tương phu nhân tức đến tái mặt: “Tạ gia lúc nào cũng đối nghịch với Vệ gia, vì sao ngươi phải qua lại với hắn chứ?”

“So với Tạ Minh Quang, thủ đoạn của nàng ôn hòa hơn, để nàng làm Thừa tướng, mới có lợi cho thế cân bằng giữa các gia tộc, lại càng có lợi cho Vệ gia.”

“Có thật không?”

“Thật ạ.”

“Được, vậy ta hỏi người, ngoại trừ lý do này, người có tâm tư khác không?”

Vệ Ngật Chi mím môi không đáp.

“Nói!”

“Có ạ.!”

Tương phu nhân tức giận đi qua đi lại trước mặt hắn, giống như khó có thể mở miệng, một lúc sau mới nói: “Người có phải... yêu hắn rồi không?”

Vệ Ngật Chi do dự một chút mới đáp. “Vâng.”

Tương phu nhân lão đảo lùì về phía sau, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ, một lát sau mới chỉ vào hắn nói: “Lúc còn trẻ, người nói muốn tạo dựng chiến công làm vẻ vang gia tộc, lúc trưởng thành lại nói muốn ổn định gia nghiệp chưa muốn đón dâu. Từ nhỏ người đã bị người xung quanh tán tụng, dưỡng thành tính kiêu ngạo, ta chỉ nghĩ người hay soi mói, không ngờ người chọn đi chọn lại, cuối cùng lại chọn một gã đàn ông! Nhà họ Vệ giờ chỉ có mình người là nam đỉnh, chẳng lẽ người muốn gia tộc tuyệt hậu hay sao?”

Vệ Ngật Chi không đáp.

Tương phu nhân đè nén lửa giận, trầm giọng nói: “Giờ người thề trước bài vị liệt tổ liệt tông, từ hôm nay trở đi sẽ không tiếp tục lén lút qua lại với

Tạ Thù, càng không có bất kỳ quan hệ không minh bạch nào với hắn nữa!”

Vệ Ngật Chi ngẩng đầu nhìn bài vụ tổ tiên, đưa tay cởi trường tiên bên hông, hai tay dâng lên.

Tương phu nhân giật đến run người, nhanh chóng giật lấy.

Vệ Ngật Chi cởi áo ra, vẫn im lặng không nói một lời.

Tương phu nhân nhìn tấm lưng trơn nhẵn của hắn, chỉ có mấy vết sẹo do vết thương cũ để lại, nhưng đều là do đánh trận mà có, nay hắn lại vì một gã đàn ông mà cam lòng chịu phạt.

Bà mạnh mẽ quát một roi xuống: “Có đứa con như người, đúng là khiến ta thất vọng cùng cực!”

Tết đến có mấy ngày nghỉ ngơi, Tạ Thù nhàn rỗi nằm mấy ngày, vết thương bị tên bắn cũng đã sắp lành, hôm đó soi gương, phát hiện dạo này mặt tròn hơn một chút, xem ra là vì ăn quá nhiều đồ bổ.

Sau khi điểm tâm xong, thì Hoàn Đình gửi thiệp mời tới, nói muốn mời nàng cùng đi ngắm tuyết. Dù sao Tạ Thù cũng rảnh rồi, liền thay đổi y phục chuẩn bị đến chỗ hẹn, không ngờ Phù Huyền lại đến nhà.

Hắn đứng trước cửa, vẻ mặt lúng túng: “Thưa tướng có thể đến thăm quận vương được không?”

Tạ Thù nghi hoặc: “Quận vương nhà người làm sao? Ốm à?”

“Cũng không khác là mấy.”

“Chẳng trách mấy hôm nay không thấy mặt.”

Tạ Thù gọi Mộc Bạch đi thông báo với Hoàn Đình, còn bản thân mặc áo khoác đi ra, vừa mới tới cổng thì lại do dự: ‘Quận vương nhà người

đang ở nhà cũ hay ở trong phủ Đại Tư Mã?”

Phù Huyền nói: “Ở nhà cũ, mấy ngày nay tâm tình phu nhân không vui, quận vương liền tới ở chỗ nhà cũ.”

Tạ Thù bật cười: “Lần nào hăn cũng chỉ biết lẫn trốn.”

Phù Huyền đuổi bước theo nàng, ngó chừng trái phải không có ai, thấp giọng nói: “Thực ra... Lần này là vì Thừa tướng đấy ạ.”

Tạ Thù dừng bước: “Sao cơ?”

Roi của Vệ Ngật Chi là roi sắt, mà lúc đó Tương phu nhân lại trong cơn thịnh nộ, đương nhiên đánh rất mạnh tay. Giờ đến y phục hăn cũng không thể mặc chỉnh tề, chỉ có thể choàng áo trên lưng, buồn bực ngán ngẫm, chỉ có thể nằm nhoài trên giường xem binh thư.

Lúc Tạ Thù đi vào, nhìn thấy tình cảnh này, thật sự rất giật mình.

Chưa bao giờ nàng thấy hăn thê thảm như vậy.

Vệ Ngật Chi nghe thấy tiếng động, còn tưởng là Phù Huyền, quay đầu định gọi hăn thay thuốc cho mình, lại trông thấy Tạ Thù, vội vã muốn ngồi dậy.

Tạ Thù đi tới dìu hăn, đúng lúc áo khoác bên ngoài trượt xuống, nhìn trên lưng hăn chỉ chit vết thương, nàng hít sâu một hơi: “Tương phu nhân ra tay nặng như vậy.”

Vệ Ngật Chi bất ngờ: “Nàng biết rồi.”

“Hừm, Phù Huyền nói cả rồi.”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Chuyện mất mặt như thế mà cũng nói ra được.”

Tạ Thù bật cười, quay lại tìm thuốc trị thương: “Lần này ta có thể trả nợ huynh bôi thuốc giúp ta lần trước rồi nhé.”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Cũng được, để ta xem tay nghề của nàng thế nào.”

Tạ Thù miết lớp thuốc đen xì, tỉ mỉ bôi dọc theo vết roi dài đi tới, làn da hoàn hảo ngày nào giờ đã sưng đỏ, vết thương càng thêm thâm.

Nàng như thăm dò nói: “Nếu huynh nói bí mật của ta, có lẽ Tương phu nhân đã không tức giận như vậy, cùng lắm sẽ dùng lập trường đối nghịch giữa hai ta khuyên can huynh mà thôi, sẽ không cho rằng huynh đi ngược luân thường đạo lý.”

Vệ Ngật Chi mở một tờ binh thư: “Gia mẫu có thành kiến với nàng, giờ chưa phải lúc nói cho bà biết.” Hắn quay đầu liếc nhìn nàng: “Nàng có thể yên tâm.”

Tạ Thù hơi run, vô tình cử động của bàn tay nhẹ nhàng đi nhiều.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Lời đồn về chuyện mờ ám giữa Vũ Lăng vương và Thừa tướng ngày càng lan xa, ngay cả Hoàng đế cũng nghe thấy.

Đương nhiên ông ta rất nghi ngờ, với tính cách của Vũ Lăng vương, làm gì có chuyện sẽ thích đàn ông cơ chứ? Chắc chắn là vì Thừa tướng thất thế muốn dựa hơi hãnh mà thôi, đúng là đồ gian nịnh!

Nhớ đến dung mạo tuyệt sắc của Tạ Thù, Hoàng đế khá sầu lo, gọi Cửu hoàng tử tới, bảo hãnh đến thăm Vệ Ngật Chi rồi tiện thể thăm dò từ miệng hãnh.

Vậy mà Vệ Ngật Chi lại đóng cửa không gặp.

Tư Mã Đình về cung, nói với Hoàng đế: “Chắc chắn Trọng Khanh ca ca cảm thấy bị sỉ nhục, phụ hoàng không cần hoài nghi huynh ấy.”

Hoàng đế nghĩ thấy cũng đúng, người ta vốn là một kẻ kiêu căng tự mãn, làm gì có ai chấp nhận được lời đồn như vậy? Ông ta cũng không tiện dò hỏi nữa, còn ban thưởng thêm không ít đồ để an ủi hãnh.

Vệ Ngật Chi cứ nằm sấp trên giường nhằm chán xem binh thư, nói với Phù Huyền: “Tiếp tục giữ cửa, tuyệt đối không cho bất kỳ ai nhìn thấy dáng vẻ này của bản vương.”

Phù Huyền ghi trong lòng, nhưng nhìn thấy bóng người từ xa ung dung đi tới liền lui lại: “Thừa tướng đến.”

Ngoài cửa gió se se lạnh, bên trong lửa than đỏ hồng ấm áp.

Tạ Thù ngồi trước giường Vệ Ngật Chi, đưa con số bổ sung quân lương quân doanh Từ Châu cho hắn xem qua: “Ta đã thêm một ít ngân lượng, cũng không nhiều lắm, nhưng cũng có thể giúp huynh phần nào!”

Vệ Ngật Chi hiểu suy nghĩ của nàng, không nhắc đến chuyện tình cảm, nàng không muốn nợ hắn điều gì, vì lẽ đó hắn cũng gật đầu, không hề khách sáo mà nhận lấy.

Tạ Thù kéo áo ngoài của hắn nhìn vết thương: “Khá hơn nhiều rồi đấy.”

Vệ Ngật Chi cố ý nói: “Vẫn còn phải đắp thuốc mấy ngày nữa mới khỏi được.”

Tạ Thù bật cười: “Chắc chắn là do tài nghệ của ta quá giỏi đấy mà.”

“Đúng thế, còn giỏi hơn cả đại phu nhiều.”

Vào xuân, trong cung bắt đầu chuẩn bị cho đại hôn của Thái tử.

Có lẽ vì chuyện Vương Lạc Tú chuẩn bị lập gia thất khiến Tương phu nhân lại bị đả kích nặng nề, bắt đầu xiết chặt giám sát Vệ Ngật Chi, một thời gian dài Tạ Thù không tới nhà cũ của Vệ gia thăm hắn nữa.

Cũng đúng lúc nàng bận rộn, vì quá trình rửa sạch tội lỗi của mình rất gian nan, dù sao những chuyện kia đúng là nàng đã từng làm, tìm chứng cứ giả che lấp cũng không dễ dàng gì.

Nhưng Hoàng đế vẫn không chịu nhả ra, dường như không muốn trả lại danh hiệu Lạc thượng thư sự cho nàng.

Tạ Thù cũng biết vậy, tận dụng mọi thời cơ, lúc lâm triều thì sai đám quan chức dưới quyền thay phiên nhau kêu oan cho mình.

Hôm nay đến phiên Hoàn Bồi Thánh đọc bài diễn văn nhắc đến chuyện xưa: “Nhớ năm xưa Tạ lão Thừa tướng vì nước cúc cung tận tụy, vất vả nửa đời, dưới gối cũng chỉ có độc tôn Thừa tướng hiện nay, giờ lại chịu oan uổng, nhưng nhìn ngài ấy, bệ hạ cũng nên tin rằng Thừa tướng vô cùng trong sạch mới phải. Thừa tướng làm quan thanh liêm, lúc tiên phụ còn sống đã không ngớt lời khen ngợi, dù sao bệ hạ cũng vẫn luôn tin tưởng vào nhân phẩm của tiên phụ kia mà.”

Đương nhiên nhân phẩm của Hoàn lão thái phó có thể tin, nhưng nhắc đến tên của Tạ Minh Quang đúng là quá kích thích người khác.

Hoàng đế nghe xong khóe mắt co giật. Thế gia danh môn sẽ không dễ dàng để yên cho Hoàng đế độc quyền nắm giữ quyền lực, vị trí Lục thượng thư sự sớm muộn gì cũng phải giao ra. Nhưng Tạ gia tuy vừa mới thay máu nhưng lại vô cùng đoàn kết, một khi Tạ Thù nắm lại quyền lực, sẽ không còn là tân Thừa tướng vẫn có phần dè dặt khi xưa nữa.

Mấy ngày nay Vệ Ngật Chi cáo bệnh không vào triều, nhưng Hoàng đế hiểu, hẳn vẫn sẽ tiếp tục ủng hộ Tạ Thù.

Không phải vì lời đồn kia, mà vì hẳn đã chấp chương binh mã đất nước, các gia tộc khác sẽ không để yên cho hẳn có được vị trí Thừa tướng. Vì lẽ đó, cho dù Tạ Thù không làm Thừa tướng cũng không đến phiên hẳn, mà một khi đổi thành người khác, chắc chắn sẽ để các gia tộc khác có cơ hội vùng lên.

Nhà họ Vệ làm sao có thể dựng thêm một đối thủ khác cho mình chứ?

Hoàng đế liếc mắt nhìn Vương Kính Chi, gia tộc này cũng đang dõi mắt nhìn theo, ông ta cũng không có ý định trọng dụng bọn họ, miễn thêm vây cánh cho Thái tử, sau này Cửu nhi của ông ta lại không có cơ hội.

Cân nhắc một lúc lâu, Hoàng đế có kết luận: “Việc này trăm đã có tính toán, nếu đã chắc chắn Thừa tướng bị hàm oan, vậy cũng nên khôi phục

danh hiệu Lục thượng thư sự.”

Hoàn Bồi Thánh liền hô: “Bệ hạ anh minh”, đám thần tử khác cũng cùng nhau hô lớn “Bệ hạ anh minh.”

Hoàng đế gọi Tạ Thù ra, hạ lệnh: “Chờ sau đại hôn của Thái tử, Thừa tướng sẽ được phục hồi nguyên chức.”

Tạ Thù hành lễ tạ ơn, nhưng trong lòng rất thắc mắc, vì sao đã đến bước này lại còn phải chờ tới sau đại hôn của Thái tử?

Bãi triều xong, khi ra khỏi điện, Tạ Thù gọi Tạ Nhiễm lại nhỏ giọng dặn dò: “Người ở Đông cung nhớ để ý xem ý tứ của bệ hạ thế nào, đừng như đang sắp đặt chuyện gì đó.”

Tạ Nhiễm gật đầu.

Tháng giêng năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tám, Thái tử đại hôn.

Vừa mới sáng sớm, thành Kiến Khang đã vang lên tiếng ồn ào huyên náo, mười dặm đường dài được quét sạch tinh tươm, cấm quân hoàng gia canh gác ven đường, xe ngựa của quý tộc qua lại không ngớt.

Đội ngũ đón dâu thanh thế cuồn cuộn, nghi trượng xa hoa. Lễ nhạc vang vang, cấm quân cầm búa rìu đi trước mở đường, xe ngựa của Thái tử phi nguy nga tiến vào cung thành, dân chúng nghển cổ quan sát, không khỏi xuýt xoa tán thưởng.

Chỉ có nhóm người ủng hộ Vũ Lăng vương là thản nhiên như không, rốt cuộc thì, quý nữ nhà họ Vương cũng đã được gả vào hoàng thất, sẽ không thể nào tranh giành quận vương của chúng ta được nữa.

Triều phục của Tạ Thù trắng sạch như mới, dẫn đầu bách quan tới chúc mừng, nhìn vẻ mặt vui mừng hơn hở của Thái tử, trong lòng cũng cảm

thấy vui vẻ.

Hiếm ai có thể làm chủ được cuộc đời của chính mình, nhưng nếu đã biết chấp nhận cuộc sống này thì chí ít có thể trải qua được. Thái tử thật lòng thật dạ với Vương Lạc Tú nên cuộc sống sau này của nàng ấy trong hoàng cung có lẽ sẽ không khó khăn gì.

Nàng không ở lâu, nhanh chóng xuất cung. Ra khỏi cổng Đại Tư Mã, Mộc Bạch ngừng xe, nàng vén màn nhìn ra, hóa ra còn có người chuồn sớm hơn cả nàng.

Chẳng biết Vệ Ngật Chi thay triều phục từ khi nào, y phục rộng rãi, lại khoác một áo choàng đen, ngồi trên lưng ngựa: “Bản vương muốn mời Tà tướng đi viễn cảnh, không biết Tà tướng có rảnh chẳng?”

Tà Thù nhìn hẩn từ trên xuống dưới: “Vết thương của huynh thế nào? Đã cưỡi ngựa được rồi ư?”

“Sắp lành rồi.”

Tà Thù xuống xe, đón lấy dây cương từ tay Phù Huyền: “Hai chúng ta cưỡi ngựa qua đường, hình như không hay lắm?”

“Yên tâm, hôm nay là đại hôn của Thái tử, không ai chú ý tới chúng ta.” Vệ Ngật Chi thúc ngựa, sợ nàng không yên lòng, lại bổ sung: “Bản vương đã sắp xếp hộ vệ tùy tùng.”

Tà Thù xoay người lên ngựa, liếc mắt nhìn Mộc Bạch: “Bản tướng cũng mới huấn luyện được một đội hộ vệ.”

Vệ Ngật Chi nhìn quanh, không thấy bóng người, cười nói: “Xem ra Tà tướng cho bọn họ vào chỗ tối cả.”

“Để trong bóng tối mới khó lòng đề phòng chứ.”

Đội hộ vệ này đã được huấn luyện sau khi Tạ Thù bị tấn công ở thành Thạch Đầu, nhưng nhân số còn hạn chế, cùng với đường vào cung ngăn ngòi nên mỗi khi nàng lên triều đều không dùng tới bọn họ. Mãi đến khi bị người trong tộc tấn công gây thương tích, nàng mới lệnh cho những người này giả dạng và trốn trong chỗ tối, bất cứ lúc nào cũng có thể bảo vệ nàng.

Hai người cưỡi ngựa chạy chậm chậm, nhưng mục tiêu lại về phía ngô Ô Y, Tạ Thù hỏi: “Rốt cuộc huynh muốn đi đâu?”

“Ngắm cảnh chính là ngắm cảnh ven đường mà thôi.”

Ngựa dừng trước cửa nhà cũ Vệ gia, Vệ Ngật Chi xuống ngựa, ra hiệu nàng tới gần.

Tạ Thù đi theo, hần chỉ vào một tảng đá dựng ngoài cửa phủ nói: “Ta hồi nhỏ rất yếu ớt lại lắm bệnh, mỗi lần đi đều vô cùng cẩn thận, có lần về phủ, vừa xuống ngựa liền bị vấp vào khối đá này ngã sấp xuống, vô cùng mất mặt, sau đó ta liền dựng nó ở nơi này.”

Tạ Thù chép miệng lắc đầu: “Chỉ là một tảng đá mà thôi, huynh có cần hẹp hòi như thế không?”

Vệ Ngật Chi buồn cười: “Chẳng qua ta muốn nhắc nhở chính mình, sau này mỗi lần nhìn thấy tảng đá này, sẽ cảnh cáo bản thân không cần đi quá nhanh.”

Tạ Thù không khỏi nhìn hần bằng cặp mắt khác xưa: “Lúc nhỏ huynh đúng là ông cụ non, quả là đáng sợ.”

Vệ Ngật Chi bật cười, dắt ngựa tiếp tục đi về phía trước, lại chỉ vào một bàn đá rộng rãi trên đường: “Ta từng đánh nhau với Ân Bình ở chỗ này.”

Tạ Thù sững sờ: “Sao huynh lại đánh đệ ấy?”

Sắc mặt Vệ Ngật Chi rất khó chịu: “Khi đó nó chỉ mới ba, bốn tuổi thôi, nói còn chưa rõ ràng, theo cha đến Vệ gia, vừa thấy ta liền liên thanh gọi là a tỷ, ta không kiềm được đã ra tay.”

Tạ Thù phì cười: “Vậy là khen dung mạo huynh đẹp, cần gì phải tức giận cơ chứ?”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Bây giờ nghĩ lại vẫn có cảm giác không thể chịu nổi.”

Không lâu sau đã đến bờ sông Tần Hoài, ráng chiều đã dần tắt, bên kia bờ sông đã lượn lờ khói bếp.

Vệ Ngật Chi chỉ vào mặt sông nói: “Sáu tuổi ta theo cha lên thuyền du hồ, lúc tối gần bờ bên kia, có người ném trái cây lên thuyền, không cẩn thận ném trúng vào vai ta, người ta lệch đi mà rơi xuống sông.”

Tạ Thù phì cười.

Vệ Ngật Chi nhú mày: “Lúc bé thì làm sao mà tránh được?”

Nàng cố gắng nín cười: “... Đúng vậy.”

Có người dân ở bờ bên kia nhìn thấy hai người, đồn dập ngó đầu ra quan sát, Vệ Ngật Chi gọi Tạ Thù nhanh chóng rời đi.

Đến gần cầu Thanh Khê, ra khỏi phạm vi qua lại của bách tính, mãi đến dưới chân núi Phúc Chu, sắc trời dần muộn, nhưng Vệ Ngật Chi không có ý quay về, cột ngựa dưới chân núi rồi dẫn Tạ Thù lên núi.

“Nàng có biết vì sao ta thường tới đây không?”

Tạ Thù suy nghĩ một lát: “Muốn yên tĩnh ư?”

Vệ Ngật Chi lắc đầu, đưa nàng đến bên sườn núi, rẽ vào trong rừng, chỉ vào nền đất nói: “Vì cái này.”

Tạ Thù cúi đầu nhìn lại, hóa ra là một vòng những gò đất nhỏ, to to nhỏ nhỏ tổng cộng có chín cái.

“Đây là cái gì?”

“Đây là y quan trùng[1] mà ta và đại ca cùng lập nên cho tổ tông đã uống mạng.” Hãn ngồi xuống dưới đất, mỉm cười: “Thực ra không có gì, phần mộ của họ đều ở Lạc Dương, chẳng qua chúng ta chỉ dùng cách này để gửi gắm nỗi nhớ thương mà thôi.”

Tạ Thù cũng ngồi xuống theo: “Nghe nói khi Vệ gia xuôi nam đến Kiến Khang thì chỉ có vền vện mấy người, sau này có chút khởi sắc, là nhờ có công lao của lệnh tôn.”

Vệ Ngật Chi gật đầu: “Lúc đương thời gia phụ nỗ lực chấn hưng Vệ gia, dựa vào tài danh và nhờ có hoàng thất chiếu cố mà làm đến Trung thư lệnh, nhưng dù sao gia tộc đã suy vong, các gia tộc khác có chọn con rể cũng không có ai để ý đến ông, chỉ có gia mẫu chủ động yêu cầu gả cho người.”

Tạ Thù nghe thế vô cùng kính phục: “Tương phu nhân quả là người đáng ngưỡng mộ.”

Vệ Ngật Chi quay đầu nhìn hồ Huyền Vũ dưới chân núi phản chiếu ánh sáng lấp lánh: “Tương gia cũng trong tình trạng gia cảnh sa sút, nhưng tình cảm của phụ mẫu vô cùng thâm thiết, đại ca khi ấy cũng rất uy vũ, cuộc sống sinh hoạt của nhà ta không đáng lo ngại. Chỉ tiếc tiệc vui chóng tàn, sau khi phụ thân tạ thế, Vệ gia cô nhi quả phụ, nhanh chóng sa sút. Khi đó đại ca đã theo Phùng tướng quân tập võ nhiều năm, cảm thấy dựa vào chiến công là con đường chấn hưng gia tộc nhanh nhất, liền từ biệt chúng ta gia nhập doanh trại.”

Tạ Thù nhìn gương mặt hần, lặng lẽ không nói.

“Ta hồi nhỏ yếu ớt nhiều bệnh, cũng theo đại ca chăm chỉ tập luyện võ nghệ, nhưng không hề nghĩ tới việc muốn ra chiến trường. Giờ nhớ lại, thời gian đó quả thật nhớ đến mà kính ợ. Gia mẫu khi ấy vẫn còn trẻ tuổi lại xinh đẹp, thường bị đám con cháu thế gia quấy rầy, nhưng bà là hậu duệ công thần, đám người kia cũng không dám cưỡng ép. Bà cố gắng trở nên hung dữ, những người đó cũng không dám đến nhà nữa, nhưng tính tình của bà từ đó cũng thay đổi. Ta tận mắt nhìn bà chịu khổ nhưng không có năng lực, chỉ có thể thầm hạ quyết tâm một đời hiếu thuận, vĩnh viễn không bao giờ bất hiếu với bà, không ngờ vẫn khiến bà thất vọng.”

Tạ Thù nghe xong rầu rĩ nói: “Không ngờ, những tháng ngày trước kia của nhà huynh lại khó khăn đến vậy.”

Vệ Ngật Chi lắc đầu: “Khó khăn không đáng kể, không có tôn nghiêm mới là điều đáng sợ nhất.” Hần đứng dậy, kéo Tạ Thù lên: “Đi thôi.”

Tạ Thù đi theo hần mấy bước, rốt cuộc không nhịn được: “Hôm nay huynh nói với ta những lời này, là vì đã xảy ra chuyện gì phải không?”

Vệ Ngật Chi dừng bước: “Có lẽ ta phải về đất phong một thời gian.”

Tạ Thù ngăn người: “Vì sao?”

“Lần này gia mẫu vẫn chưa hết giận, lấy cái chết ép ta, muốn ta tạm về đất phong.”

“Thì ra là như vậy...”

Vệ gia có thể có được ngày hôm nay thực sự không dễ dàng gì, trụ cột duy nhất lại thích đàn ông, Tương phu nhân không tức giận mới là lạ.

Hai người không nói nữa, Tạ Thù nhìn chăm chăm phiến lá khô chậm rãi tiến lên, bất đắc dĩ nói: “Tính tình Tương phu nhân đáng sợ như thế, sau này không biết phải làm thế nào mới sống chung được đây.”

Vệ Ngật Chi nghe thế bật cười, rồi đột ngột sững sờ, xoay người lại nói: “Nàng vừa nói gì?”

Tạ Thù ngẩng đầu nhìn hẳn, mỉm cười: “Ta có nói gì đâu?”

Vệ Ngật Chi đi vài bước tới trước mặt nàng, đầu mày cuối mắt đều rạng rỡ ý cười: “Ta nghe thấy rồi nhé, thân là Thừa tướng, không thể nói mà không giữ lời.”

Gió trên núi lạnh giá, vậy mà gò má Tạ Thù lại ửng hồng, hẳn đưa tay che ô cho nàng, nhân thế nâng mặt nàng, nhẹ nhàng hôn lên.

Đôi môi hơi lạnh lẽo nhưng phút chốc đã nóng bỏng. Tạ Thù bối rối tựa người vào thân cây, đưa tay vòng lấy eo hẳn, Vệ Ngật Chi thuận thế dùng áo choàng bao lấy nàng, ngậm lấy bờ môi nàng, nhẹ nhàng âu yếm.

Nàng không còn vẻ hung hăng vênh váo như lần trước, có dáng vẻ nhu mềm của thiếu nữ, rèm mi dài khép xuống, gò má ửng đỏ, đầu lưỡi vươn ra chạm vào hẳn, như lửa cháy lan đồng cỏ, triền miên không dứt, khó có thể chia lìa.

Một lúc sau mới rời ra, Vệ Ngật Chi tì lên trán nàng, khẽ thở dốc: “Nếu biết kể chuyện bi thảm của bản thân sẽ khiến nàng chịu gặt đầu, ta cần gì phải đợi đến ngày hôm nay.”

“Hứ, còn nhiều người còn thê thảm hơn chàng nữa kìa.”

Hắn nhắm mắt lại, vô cùng thỏa mãn: “Ta từng cảm thấy thích nàng là nỗi khổ nhất của đời ta, nhưng nếu có thể khiến nàng thích ta, vậy chính là thành tựu của ta rồi.”

Tạ Thù vuốt ve gò má của hắn: “Thành tựu của chàng đâu chỉ có những thứ này.”

[1] Ý quan trọng: mộ chôn quần áo và di vật.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Đầu tháng hai, Vũ Lăng vương lên đường về đất phong.

Hoàng đế lưu luyến không rời, thậm chí còn giữ lại mấy lần nhưng vì Tương phu nhân ra sức cầu xin Thái hậu, ông ta mới chịu thả người.

Ngày xuất phát hôm đó, rất nhiều con cháu thế gia tới tiễn đưa.

Hoàng đế và Viên Phái Lăng đứng chung một chỗ thì thầm: “Người nói xem, Trọng Khanh đột nhiên phải về đất phong liệu có phải vì chúng ta không cẩn thận lan truyền chuyện của hắn và biểu ca ta hay không?”

Viên Phái Lăng trừng hắn: “Chúng ta cái gì, ta không biết gì hết!!!”

“Người... người đúng là chẳng nề mặt bạn bè gì hết!!!” Hoàn Đình tức giận, ùng ùng chạy đi tìm Dương Cứ, người kia vội vã xòe quạt lên che mặt: “Đừng nói với ta, ta không quen biết các người!”

“...”

Vệ Ngật Chi đỡ mẫu thân lên xe, sau đó nói lời từ biệt với mọi người, vẫn cười hết sức vui vẻ, không hề có điều khác thường, chỉ là trước khi rời đi thì liếc mắt nhìn về phía cửa thành.

Tạ Thù chỉnh lại áo choàng, từ thành lâu đi xuống, Mộc Bạch đứng phía sau lưng nàng cứ muốn nói lại thôi, rốt cuộc không nhịn được nói: “Công tử, thuộc hạ mạo muội hỏi một câu, ngài đối với Vũ Lăng vương có phải là...”

Tạ Thù nhìn hần: “Muốn nói gì thì cứ nói thẳng đi.”

“Thuộc hạ muốn nói...” Mộc Bạch khó khăn tìm từ để diễn đạt: “Tuy lần này Vũ Lăng vương đã giúp công tử rất nhiều chuyện, có một số việc, thậm chí ngay cả thuộc hạ cũng cảm thấy cảm động... À, chỉ cảm động chút thôi, nhưng công tử ngài cũng không cần thiết vì thiếu nợ ân tình của hần mà... mà...”

“Mà lấy thân báo đáp chứ gì?”

Mộc Bạch bị nàng nói trắng ra, đỏ mặt tới taanjmang tai.

Tạ Thù cười lắc đầu: “Người đúng là đã quá cả nghĩ rồi.”

Nàng hiểu ý tốt của Mộc Bạch, nhưng nàng còn chưa đến mức muốn dùng cách đó để trả ơn Vệ Ngật Chi. Ban đầu luôn đề phòng tình yêu của hần, là vì cho rằng hần có mục đích khác, nhưng lần nội đấu trong nhà họ Tạ vừa rồi đã khiến nàng hiểu ra nhiều điều.

Hần chưa bao giờ che giấu bản thân có ý đồ với nàng, chẳng qua chỉ nhiều lần nhấn mạnh chân tình của hần, nhiều lần trong bóng tối giúp đỡ nàng, nhưng lại không hề ý vào tình cảm của bản thân mà đòi hỏi điều gì.

Không uy hiếp nàng từ bỏ lợi ích gia tộc, không bóc trần bí mật của nàng, sau khi biết cũng không hề động tay động chân với nàng.

Thiên hạ ngày nay, có mấy người đàn ông có thể làm được như vậy? Huống hồ hần có xuất thân như thế, trên vai gánh nhiều trách nhiệm như vậy.

Nàng không phải thực nữ, không có cái gọi là rụt rè, nếu như Vệ Ngật Chi đã có thể làm những điều ấy cho nàng, thì chí ít nàng cũng nên cho hần một chơ hội.

Ở Tạ gia nhiều năm như vậy, cũng chỉ có chuyện này nàng mới có thể tự mình làm chủ.

Mộc Bạch bất mãn lên xe, dáng vẻ vẫn canh cánh không yên.

Tạ Thù biết hẳn lo cho mình: ‘Người yên tâm, dù ta và hẳn có thể nào thì đó cũng là chuyện của chúng ta, không liên quan tới gia tộc, công ra công mà tư rat ư, ta tuyệt đối không để liên lụy tới lợi ích gia tộc đâu.’

Mộc Bạch thấy nàng đã quyết, cũng không nói gì thêm.

Xe ngựa đi được nửa đường thì một người hầu nhà họ Tạ chạy tới bẩm báo, nói rằng Tạ Đôn sắp không qua khỏi rồi.

Tạ Thù ngạc nhiên: “Chuyện xảy ra khi nào, sao không thấy ai nói gì hết?”

Mộc Bạch nói: “Thời gian trước có nghe nói bị bệnh, nhưng lúc đó công tử đang bận đối phó với trường bối trong tộc nên thuộc hạ không bẩm báo.”

Tạ Thù thả màn xe xuống: “Vậy mau đến xem sao.”

Là trưởng tử của Tạ Minh Huy, năm nay Tạ Đôn đã sang tuổi năm mươi, nhưng vẫn còn chơi bời trác táng, có đột ngột đổ bệnh cũng không có gì là lạ.

Xe ngựa dừng lại, Tạ Thù vừa vào cửa đã thấy toàn phủ đệ vắng vẻ, người hầu cũng ít đi nhiều, rất thưa thớt.

Điều này cũng không kỳ lạ, vì số thuế ngân thiếu hụt, nên toàn bộ ruộng đất và tòa nhà mà Tạ Minh Huy để lại đều đã phải đem sang nhà họ Hoàn cầm cố đổi lấy tiền, nói cách khác, nơi này không còn là nhà họ Tạ nữa, trừ phi có tiền trả lại nhà họ Hoàn.

Người hầu khom người dẫn Tạ Thù vào phòng Tạ Đôn. Ông ta nằm ngửa trên giường, thân hình mập mạp, sắc mặt vàng như nghệ, hơi thở khó nhọc, xem ra đúng là không ổn.

Ngồi bên cạnh giường là thi tử của Tạ Đôn, sắc mặt Lưu thị lạnh lùng, nhìn trượng phu nằm trên giường mà không chút động lòng. Còn có một phụ nhân trẻ tuổi ngồi bên cạnh, hẳn là con dâu của bọn họ, thi tử của Tạ Mân.

Nhìn thấy Tạ Thù, hai người đàn bà lập tức đứng dậy hành lễ, bị nàng giơ tay ngăn cản: “Đường thím, đường tâu không cần đa lễ.”

Hai mẹ con họ lùi qua một bên, đều rất lạnh nhạt, dù sao Tạ Thù cũng chính là người đưa Tạ Mân lên đoạn đầu đài.

Tạ Thù nhìn thoáng qua Tạ Đôn, nói với Mộc Bạch: “Mời những đại phu trong tướng phủ tới đây.”

Mộc Bạch dạ một tiếng, đang định ra ngoài thì Lưu thị lạnh lùng nói: “Thừa tướng không cần nhọc lòng, trong phủ chúng ta cũng có đại phu, chẳng qua đây là nghiệp chướng của phu quân, không thể trị khỏi.”

Tạ Thù nghe ra giọng điệu oán trách của bà, cũng không biết là đang oán mình hay đang oán Tạ Đôn.

Tạ Đôn nằm trên giường như bị lời này kích động, càng thêm thở dốc. Tạ Thù đến gần vài bước, muốn an ủi vài câu thì ông ta đột nhiên ngồi dậy, cầm ngọc chuỗi ném về phía nàng.

Chưa kịp né tránh thì phía sau có người kéo Tạ Thù về phía sau, thứ đá ngọc kia đập thẳng vào thái dương hãn, máu me đầm đìa.

Tạ Thù trông thấy là Tạ Nhiễm, vội vã tới dìu hãn: “Người sao rồi?”

Tạ Nhiễm nổi giận đùng đùng, ôm đầu gọi hộ vệ ngoài cửa, Lưu thị và con dâu đều hoảng hốt, vội vàng tiến lên xin lỗi.

Tạ Đôn thở hổn hển đấm vào thành giường, khóc lớn: “Con trai A Mân đáng thương của ta, chết thảm như vậy, một tội nhân như người còn dám vác mặt vào cửa nhà ta.”

Tạ Thù mím môi, đỡ Tạ Nhiễm ra ngoài.

Vết thương trên trán Tạ Nhiễm chảy máu không ngừng, nhìn rất đáng sợ. Tạ Thù dặn người hầu đi mời đại phu đến, cũng không dè hấn đi xa, tìm một băng đá trong viện ngồi xuống.

“Sao người lại đến đây?”

Tạ Nhiễm ôm chặt trán nói: “Trên đường hồi phủ ta có gặp Mộc Bạch, hấn nói Tạ Đôn không còn sống được bao lâu nữa, Thừa tướng cũng đang ở đây nên ta mới tới. Hừ, bản thân lúc nào cũng không chịu thua kém, rơi xuống bước đường cùng này cũng đáng đời hấn!”

Tạ Thù nhìn vết thương trên trán hấn chảy máu không ngừng, e dè nói: “May vừa rồi có người nhanh tay lẹ mắt, nếu không người gặp xui xẻo chính là ta.”

Tạ Nhiễm liếc mắt nhìn nàng: “Điều đó là đương nhiên, nếu ngay cả điểm ấy cũng không làm được, vậy đâu thể coi là trung thành.”

Đợi mãi không thấy đại phu tới, sắc mặt Tạ Nhiễm đã tái đi rất nhiều. Tạ Thù nghi ngờ người trong phủ đem lòng oán hận cố ý chần chừ, liền gọi một gã hộ vệ tới chăm sóc hấn, còn bản thân tự đi gọi người đến.

Đi về phía tây là tới phòng của Tạ Linh, càng đi vào trong càng hoang vắng, đi thẳng đến hoa viên mới thấy gã hầu dẫn người tới.

“Thừa tướng thứ tội...”

Tạ Thù cắt ngang lời xin lỗi của đại phu: “Mau đi trị thương đi.”

“Vâng vâng vâng.”

Tạ Thù đi sau một bước, trên đường trở về, bỗng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, nàng dựa theo tiếng khóc mà đi tới.

Tiếng khóc bắt nguồn từ một tiểu viện nhỏ, bên trong đồ đạc lộn xộn, thậm chí còn có gà vịt, hẳn đây là nhà bếp. Trong đó có ba đứa trẻ, tất cả đều mặt y phục bằng lụa, rõ ràng là có địa vị. Đứa bé nhất đang đứng khóc bên ngoài, trắng trẻo non nớt như hạt gạo.

Đứng bên cạnh cao hơn một chút chắc là ca ca, trong tay cầm một cái túi nặng trĩu, đang hung hăng dạy bảo thằng bé, đứa còn lại thì ngồi trên tảng đá quay lưng về hai đứa trẻ kia, căn bản không để ý tới chúng.

Tiểu ca ca nghe khóc thấy phiền, đẩy ngã đệ đệ: “Chỉ là cầm ít gạo thôi mà, đệ sợ gì chứ?”

Đệ đệ đặt mông ngồi dưới đất, khóc càng to: “Nhưng mà... tổ phụ nói, hiện giờ đồ trong nhà đều không còn là của chúng ta...”

“Nói linh tinh! Chờ ta ra ngoài đổi lấy kẹo ăn, đệ có giỏi thì đừng ăn!”

Nó đang định xoay người đi thì nhóc em túm chặt lấy ống quần hắn, chỉ vào cửa phòng nói: “Bên trong rơi nhiều gạo như vậy, phải làm thế nào đây? Nếu bị ai phát hiện thì, hu hu hu...”

Nhóc anh tức giận giậm chân: “Đừng khóc nữa! Còn không phải tại đệ hay sao, tay chân vụng về, biết thế đã không dẫn đệ theo rồi.”

Tạ Thù nhìn bọn chúng đặt một chiếc gậy, trên đầu gậy buộc một cái phễu bằng tre, cửa sổ bên cạnh có một vết nứt to, có lẽ bọn chúng dùng

cách này để xúc trộm gạo trong vại từ trong phòng ra, nhưng vì vóc người nhỏ, chưa có sức mạnh, nên khi kéo gậy trở ra thì gạo rơi mất hơn nửa.

Nhóc em khóc nức đến hít thở cũng khó khăn, Tạ Thù nhìn thấy rất đáng thương. Lúc này nhóc anh mới quay sang ca ca đang ngồi trên tảng đá: “A Tuyên, mau nghĩ cách đi, không phải chính huynh nghĩ ra cách trộm gạo này sao? Chắc hẳn huynh có cách mà.”

Cậu nhóc ngồi trên tảng đá rớt cuộc cũng đứng lên, chỉ vào góc sân: “Giúp ta bắt gà.”

Nhóc anh ngẩn người, sau đó liền hiểu: “Ý huynh là không muốn gạo, muốn bắt gà đi đổi kẹo hả? Cũng được.” Nó ném túi gạo cho nhóc em, dù sao vóc người cũng lớn hơn chút, động tác nhanh nhẹn, cùng hợp lực với đứa trẻ tên A Tuyên đi bắt gà.

A Tuyên quay đầu tìm một sợi dây, buộc cổ chân con gà mái, rồi ôm con gà nhét qua cửa, dây vẫn giữ chặt trên tay. Sau đó nó bắt đầu kéo sợi dây thừng, con gà mái bay toán loạn trong phòng một lúc lâu, nhưng vẫn bị kéo ra ngoài cửa, lại bị nhóc anh tóm ra.

“Được rồi, gạo đã ăn sạch sẽ, lần này sẽ không bị ai phát hiện.” Nó tháo sợi dây rồi thả con gà ra, lại đỡ nhóc em đang khóc đứng dậy.

Tạ Thù xoay người định đi thì phát hiện Mộc Bạch đã trở lại, đang đứng sau lưng nàng.

“Mộc Bạch, người có biết mấy đứa bé này là con cái nhà ai không?”

“Thuộc hạ chỉ biết tiểu công tử kia là A Tuyên, là tôn tử của đường thúc công tử Tạ Linh.”

Tạ Thù bật cười: “Thật không ngờ, Tạ Linh lại có một tôn tử thông minh như vậy.” Nàng suy nghĩ một lúc rồi dặn dò: “Người đi truyền lệnh

của ta, tướng phủ sẽ chi tiền mời danh sư tới dạy dỗ mấy đứa trẻ ở quý phủ này. Ta thấy, nhà họ Tạ chúng ta không phải là không có hạt giống tốt, sau này chưa chắc đã không thể vượt qua nhi tử của Vương Kính Chi.”

Muốn gia tộc hưng thịnh, điều quan trọng nhất là phải có nhiều nhân tài, cứ nghĩ tới cảnh Vương Kính Chi không còn có thể lên mặt với mình nữa là Tạ Thù cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Sau khi Vệ Ngật Chi trở về đất phong không bao lâu thì gửi tin báo cho Tạ Thù, lúc ấy đã là tháng ba.

Dường như hẳn có phần kiêng dè, không nói rõ ràng chuyện gì, Tạ Thù cẩn thận đọc, đến cuối cùng, mới thấy hẳn đột nhiên nhắc tới gần đây Trường Sa vương đang ra sức luyện binh mã.

Đất nước đang thái bình lại đi huấn luyện binh mã, chắc chắn không phải là dấu hiệu tốt lành, thảo nào ngay cả Vệ Ngật Chi cũng cảm thấy không ổn.

Vết thương của Tạ Nhiễm chữa trị nửa tháng mới khá hơn, giờ chỉ còn là vết sẹo mờ. Buổi tối, hẳn tới tìm Tạ Thù, mang theo tin tức mới thăm dò từ Đông cung.

“Thừa tướng dặn ta tìm manh mối ở đó, nhưng trước sau vẫn không tìm ra.”

Tạ Thù giơ tay ra hiệu hẳn ngồi xuống: “Người nói xem.”

“Gần đây Hoàng hậu thường xuyên tới Đông cung, vốn ta cho rằng bà ta quan tâm Thái tử phi mới vào cung, nhưng mỗi lần bà ta tới đều nói chuyện với Thái tử rất lâu. Thái tử cũng rất khác thường, ta thăm dò vài câu nhưng hẳn rất kín miệng, không chịu nói rõ, nhưng có thể khẳng định, chắc chắn có liên quan tới bộ hạ.”

Tạ Thù nhíu mày, ngón tay vuốt nhẹ cây bút, đột nhiên hỏi: “Người có biết gì về Trường Sa vương không?”

Tạ Nhiễm sững người: “Trường Sa vương ư? Đúng là thường nghe Thái tử nhắc tới, ông ta là đệ đệ ruột của bệ hạ. Thái tử thường nói bệ hạ chê hãnh quá khô khan, do dự thiếu quyết đoán, nhưng Trường Sa vương lại rất hay khen ngợi hãnh, tình cảm thúc chấu rất sâu đậm. Trước kia khi Trường Sa vương phải về đất phong, Thái tử còn lưu luyến không rời.”

Tạ Thù cảm thấy một vài điểm mơ hồ đã được sáng tỏ: “Bệ hạ hứa hẹn sau đại hôn của Thái tử sẽ trao quyền lại cho ta, nhưng đến nay vẫn chưa hề đưa ra, có thể không phải bệ hạ đề phòng ta, mà là đang đề phòng Thái tử.... Không đúng, Thái tử nhân hậu, sẽ không làm chuyện khác người, người mà bệ hạ đề phòng chính là Hoàng hậu.”

Càng nghĩ càng thêm thông suốt, thảo nào mà khi Vệ Ngật Chi muốn đi thì bệ hạ lại ra sức ngăn cản.

Còn chưa đưa ra kết luận, bỗng nhiên Mộc Bạch từ ngoài cửa vội vã chạy vào, nhỏ giọng nói: “Công tử, trong cung truyền tin ra, bệ hạ đột ngột ngã bệnh rồi ạ.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tạ Thù vội vã chuẩn bị và cung, trong cung vô cùng hỗn loạn.

Thái hậu đang ở trong điện chất vấn Tường công công, khi Tạ Thù đi vào đã thấy một đám đại thần đứng xung quanh, ngay cả việc chào hỏi nhau cũng không để ý tới nữa.

Tường công công dập đầu dưới đất: “Bẩm Thái hậu, bệ hạ đột nhiên ngất đi ạ.”

Thái hậu lớn tiếng hỏi: “Tại sao bệ hạ lại đột nhiên ngất đi?”

“Bệ, trước đó bệ hạ có uống một bát canh sâm, sau đó có kêu mệt mỏi, không bao lâu sau thì ngất đi ạ?”

“Ai đưa canh sâm tới?”

“Viên quý phi ạ.”

Trung thư giám Viên Lâm lập tức chắp tay nói: “Thái hậu minh xét, quý phi rất được sủng ái, không thể làm chuyện hại mình lợi người như vậy.”

Tạ Thù cũng cảm thấy vô lý, trước đây từng nghe không ít chuyện tranh đấu trong hậu cung, mà vụ oan giá họa chính là một trò diễn hình. Cả hai mẹ con Viên quý phi đều được ân sủng, đầu óc có vấn đề mới đi hại Hoàng đế. Nhưng nếu Hoàng đế và Viên quý phi cùng gặp chuyện chẳng lành, thì người có lợi nhất chính là Hoàng hậu và Thái tử.

Tuy chuyện phế Thái tử luôn bị các thần tử can thiệp nên không thể thực hiện được, nhưng từ đầu tới cuối Hoàng đế vẫn chưa từng dứt bỏ suy nghĩ này, đương nhiên sẽ khiến Hoàng hậu lo lắng.

Mấy năm qua, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu luôn bị Hoàng đế ra sức chèn ép, bà chỉ có thể chờ đến lúc đại hôn của Thái tử xong có thể lực nhà họ Vương mới dám động thủ. Có lẽ Hoàng đế đã sớm phát hiện, vì thế kiên quyết không chịu giao trả quyền lực triều chính, như thế nếu Thái tử có hai lòng thì có thể trực tiếp phế bỏ hẳn mà lập Cữu hoàng tử.

Hoặc cũng có thể là ngược lại, vì thấy Hoàng đế không chịu buông tay trao quyền, hoàng hậu nóng ruột nên mới mạo hiểm đi tới bước này, thậm chí còn liên lạc với Trường Sa vương luôn thân cận với Thái tử giúp đỡ.

Dường như Thái hậu cũng hiểu chuyện gì đang diễn ra, trầm mặt không lên tiếng.

Tạ Thù âm thầm nhìn xuyên qua bình phong ngó vào bên trong, khói đàn hương lượn lờ, đèn đuốc ấm áp, vậy mà ông già luôn tranh đấu đối lập với nàng giờ này lại nằm yên trên giường không nhúc nhích, đúng là khiến người ta không quen.

Các ngự y đi ra, Thái hậu vội hỏi: “Tình hình bộ hạ thế nào rồi?”

“Chúng thần vẫn còn phải theo dõi thêm thời gian nữa.”

Thái hậu cả giận mắng: “Nuôi các người chỉ để các người theo dõi thêm thời gian hay sao?”

Các ngự y cuống quýt nhận tội: “Vâng, chúng thần nhất định dùng hết khả năng, nhanh chóng trị bệnh cho bộ hạ.”

Tạ Thù chỉ nhìn thoáng qua tình hình rồi lui ra ngoài, dù sao cũng là tranh đấu trong hậu cung, đã có Thái hậu làm chủ, nàng không có quyền

can thiệp, chẳng qua chỉ cảm thấy lần này hoàng hậu đã quá nóng ruột mà thôi.

Nếu như Thái tử có thể yên ổn lên ngôi, đối với nhà họ Tạ đương nhiên có lợi, nhưng hiện tại xem ra, vẫn chưa chắc.

Hôm sau, trong cung truyền tin ra, Thái hậu đã ra lệnh giam lỏng Viên quý phi.

Hành động này đã là rất mềm mỏng rồi, nhưng không biết Cửu hoàng tử nghe tin từ đâu rằng việc này do Hoàng hậu và Thái tử gây nên, sao có thể nuốt trôi cơn giận này, trong ngày đã lên ra khỏi cung, muốn đi lôi kéo nhà họ Viên đòi lại công đạo cho phụ hoàng và mẫu phi của mình.

Không ngờ hãn tuôi còn nhỏ như thế, hành động lại rất nhanh gọn, nhà họ Viên và thế lực của Vệ Ngật Chi cùng chống đỡ cho hãn, nhanh chóng bị thuyết phục, hợp lực dẫn binh mã tới bên ngoài hoàng cung.

Tạ vận chịu trách nhiệm trấn thủ cung thành, vì thế Tạ Thù là người nhận được tin sớm nhất, tự mình đuổi tới, dặn dò giữ nghiêm các cổng.

Đêm xuân lạnh lẽo, vậy mà đầu tường thành hoàng cung ánh lửa hừng hực.

Tư Mã Đình ngồi trên lưng ngựa mặc áo giáp, gương mặt non nớt đều bị sự phấn nộ che giấu, ngẩng đầu nhìn Tạ Thù mắng to: “ Gian thần, còn không mở cửa!”

Tạ Thù cất cao giọng nói: “Không phải bản tướng không mở cửa, một khi bản tướng mở cửa thì điện hạ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ, sau này không có cơ hội vờn mình.”

“Nói bậy!” Tư Mã Đình nắm roi ngựa chỉ vào nàng: “Người trợ Trụ vi ngược[1], cũng chính là tội nhân làm hại phụ hoàng ta, giá họa cho mẫu phi

ta!”

Phía sau truyền tới tiếng hành quân, Tạ Thù nheo mắt nhìn xa, thấy Dương Kiêu dẫn quân hộ vệ kinh thành đi tới.

Tư Mã Đình thấy hẳn, sức lực càng thêm dồi dào: “Tạ Thù, người muốn dùng hơn ngàn cấm quân ít ỏi để đối kháng với chúng ta hay sao?”

“Hành động lần này của Cửu hoàng tử gần như là bức cung, âm mưu phản nghịch.” Tạ Thù lạnh lùng nói, sau đó lại ra lệnh: “Giữ nghiêm cửa thành, ai dám tự ý vào thành, chém chết không tha!”

Tư Mã Đình tức tối nhìn nàng chăm chăm, hừ, giả vờ quang minh lẫm liệt, chẳng qua chỉ muốn che chở vị trí Thái tử mà thôi!

Sau lưng hẳn, vẻ mặt Viên Phái Lãng cau lại, haizz, đều là người quen, đánh đánh giết giết là không tốt.

Tình thế nhanh chóng thay đổi, Vương Kính Chi triệu tập binh mã nhà họ Vương chặn ở ngoài cửa cung, rõ ràng là có ý muốn giúp Thái tử.

Dù sao Cửu hoàng tử cũng không có ý mưu phản, nên không trực tiếp đánh vào hoàng thành, lui binh ra ngoài cổng thành, nhưng cũng không hề từ bỏ ý định đòi nợ, cứ tiếp tục giằng co với Thái tử.

Tạ Nhiễm ngồi trong thư phòng Tạ Thù hờ hững pha trà: “Xem ra bệ hạ còn chưa xảy ra chuyện gì thì hai vị hoàng tử đã tranh đấu đến mức độ người sống ta chết rồi.”

Tạ Thù sững người: “Luôn cảm thấy người đã nói ra điểm trọng yếu, nhưng lại không biết chỗ nào không ổn.”

Đang nói thì Mộc Bạch đi vào bẩm báo: “Công tử, Vương Thái phó cầu kiến.”

Tạ Nhiễm thả ấm trà xuống: “Ái chà, khách quý.”

Lúc Vương Kính Chi đi vào thư phòng thì Tạ Nhiễm đã lánh đi, hôm nay hẳn mặc thường phục, vẫn dáng vẻ phong lưu tiêu sái như ngày nào, chẳng qua sắc mặt nghiêm nghị hơn mà thôi.

Tạ Thù cầm chén trà nhấp một ngụm rồi mời hẳn ngồi xuống.

“Sao hôm nay Thái phó lại tới tướng phủ vậy?”

Ánh mắt Vương Kính Chi lấp lánh nụ cười: “Đến truyền tin cho Thừa tướng, hi vọng Thừa tướng có thể thấy rõ một ít.”

Tạ Thù tự tay rót cho hẳn một chén trà: “Là sao?”

“Có phải hiện giờ Thừa tướng nghĩ rằng Hoàng hậu và Thái tử đang hãm hại Viên quý phi và Cữu hoàng tử phải không?”

Tạ Thù chớp mắt, không hiểu dụng ý của hẳn.

“Tại hạ chỉ muốn nói cho Thừa tướng biết, không phải Hoàng hậu và Thái tử liên lạc với Trường Sa vương mà là chính Trường Sa vương chủ động liên lạc với Thái tử, muốn giúp hẳn đăng cơ. Còn chuyện bát canh sâm bệ hạ uống, chẳng qua Viên quý phi bị người ta lợi dụng, mà người bị đổ là mũi dao đâm xuống, lại chính là Hoàng hậu và Thái tử.”

Tạ Thù kinh ngạc, hẳn cũng biết chuyện Trường Sa vương, chắc chắn là do Vương Lạc Tú nói cho hẳn biết.

“Lời Thái phó nói là thật chứ?”

Vương Kính Chi lấy một lá thư từ trong tay áo ra đưa cho nàng. Tạ Thù nhận lấy mở ra, quả nhiên kí tên là Vương Lạc Tú, nội dung nói y như lời của hẳn.

Tạ Thù âm thầm hốt hoảng, nhiều năm qua Trường Sa vương không có động tĩnh, bỗng nhiên khởi binh, đương nhiên đã chuẩn bị sẵn mà đến. Xem ra lần này là kế trong kế, không phải Hoàng hậu giá họa Viên quý phi mà là Trường Sa vương dồn hết tâm trí gây xích mích giữa hai bên, đến lúc đó Thái tử và Cửu hoàng tử huynh đệ tương tàn, ông ta có thể ngồi yên làm ngư ông đắc lợi.

Nàng nhìn Vương Kính Chi: “Vậ ý của Thái phó là muốn hợp tác với bản tướng?”

Vương Kính Chi gật đầu: “Sở dĩ Trường Sa vương dùng chiêu này, chính là vì hăn hiểu trong lúc tranh tối tranh sáng thế này thế gia sẽ không liên hợp, không biết có ngày Vương Tạ liên thủ hay chẳng?”

Tạ Thù gơ chén trà lên: “Bắt đầu từ hôm nay đi.”

Cuối tháng ba năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tám, Trường Sa vương Tư Mã Thích dẫn binh về Kiến Khang, cờ hiệu là “Thanh Quân Trắc.”

Trong triều làm gì có đại thần nào đảm đương nổi trách nhiệm tranh giành vinh hoa phú quý? Đương nhiên chỉ có Thừa tướng Tạ Thù được xưng tụng là hậu duệ của gian nịnh mà thôi.

Tạ Thù không vui, làm người không thể vô sỉ như vậy, người muốn làm phản thì cứ làm phản đi, cần gì phải lôi bản tướng ra làm bia đỡ đạn?

Nàng ngồi trong thư phòng day trán: “Cửu hoàng tử và Thái tử còn đang đối đầu, thế mà thúc thúc ruột của bọn họ đã không thể chờ được nữa mà muốn diệt luôn bọn họ, bản tướng trung tâm vì nước, vậy mà lại phải đứng mũi chịu sào.”

Tạ Nhiễm ra vẻ đồng tình nhìn nàng: “Thừa tướng thật đáng thương!”

Mộc Bạch vô cùng kích động: “Thuộc hạ thề sống chết bảo vệ công tử!”

“Haizz, giá mà trong tay ta có nhiều hơn một Tạ Vận thì tốt biết mấy!”

Không biết Tạ Nhiễm vô tình hay cố ý mà rằng: “Nếu như người có binh mã nhiều nhất ở đây cũng tốt!”

Tạ Thù gật gù: “Quả nhiên ta viết thư cho Vũ Lăng vương là đúng đắn.”

“...” Mộc Bạch đột nhiên có cảm giác nói không nên lời.

Thực ra Đại Tấn không hề yên ổn, cứ cách ba năm lại có một hai người muốn làm phản, bách tính ở đô thành đã rèn luyện được ý chí mạnh mẽ, gặp còn không kinh hoảng, lại còn có thể lôi đề tài này làm chủ đề bàn tán một phen.

Đội ngũ ủng hộ Tạ Thù căm giận bắt bẻ lời nói của Trường Sa vương: “Đúng là đồ nói hươu nói vượn, Tạ tướng nhà ta là gian thần khi nào? Rõ ràng ngài ấy nghĩa khí ngút trời[2].”

Đội ngũ ủng hộ Vũ Lăng vương đương nhiên đế sang: “Thừa tướng nhà các người nghĩa khí ngút trời chỗ nào?”

“Ngài ấy... ngài ấy chính là người tốt!”

“Hừ, Vũ Lăng vương nhà chúng ta mới là người tốt điển hình! Nếu không sao có thể gọi là hiện vương chứ?”

“Hiền vương nhà các người đi từ lâu rồi, Lai Phúc, đánh ả!”

Đang lúc hỗn loạn, bỗng nhiên có người chỉ vào xe ngựa trên đường nói: “Mau nhìn xem, Vương Thái phó và Thừa tướng lại đi chung xe kìa!”

Bởi vì Tạ Thù thuộc thành phần tham ô không liêm khiết, nên gần đây rất nhiều Tạ Thù tỏ ra xa cách với nàng, mà Thái phó Vương Kính Chi lại nhiều lần ra vào tướng phủ, thật khiến người ta kinh ngạc.

Tạ Thù phe phẩy cây quạt hỏi Vương Kính Chi: “Thái phó có nói muốn tìm ra hung thủ hãm hại Hoàng hậu và Thái tử, không biết đã có manh mối nào chưa?”

Vương Kính Chi gật đầu: “Đang định dẫn Thừa tướng đi gặp, người này là mỹ nhân mà Trường Sa vương hiến tặng cho Hoàng đế, cũng là tai mắt ở trong cung của ông ta!”

Tạ Thù ngó quạt chăm chú: “Trường Sa vương quả nhiên đã sớm có âm mưu!”

Mỹ nhân đã bị giam trong đại lao ngục Hoàng Sa.

Tạ Thù và Vương Kính Chi, kể trước người sau đi vào đại lao, mỹ nhân bị trói cổ tay cổ chân bằng xích sắt, thân thể chằng chịt vết thương nằm trên đất. Trước giờ Vương Kính Chi vẫn hay thương hương tiếc ngọc, thấy thế lại cảm thấy không đành lòng.

“Tội nghiệp...” Tạ Thù ngồi xổm dưới đất, gọi cai ngục đỡ nàng dậy, vừa nhìn tướng mạo của nàng liền sững người: “Người ngoại tộc?”

Vương Kính Chi nói: “Nàng là người Thổ Dục Hồn.”

Tạ Thù đứng dậy, hỏi cai ngục: “Có tra được gì không?”

Cai ngục nói: “Có đủ cả rồi ạ.”

Vương Kính Chi cầm thư nhận tội nhìn qua, gật gù rồi ra lệnh: “Đưa nàng tới cổng thành, để nàng ta tự mình nói với Cửu điện hạ.”

Người bị đưa ra ngoài, Tạ Thù nói: “Luôn cảm thấy mọi chuyện quá thuận lợi, không biết có vấn đề gì không?”

Vương Kính Chi vừa đi ra vừa nói: “Đúng là rất đáng ngờ, nhưng trước mắt vẫn nên xử lý chuyện đối đầu giữa hai vị điện hạ đã.”

“Nói cũng phải.”

Tư Mã Đình canh giữ ở ngoài thành, mấy ngày nay không ngủ đủ giấc, lại không ăn uống đầy đủ, người đã gầy đi trông thấy, lại nghĩ tới phụ hoàng sống chết thế nào chưa biết, còn mẫu phi bị nhốt trong cung, càng thêm thù hận Tạ Thù.

Hoàn Đình tới làm thuyết khách mấy lần, Viên Phái Lăng vội vã đẩy hẳn đi: “Người thuyết phục ta vẫn được nhưng nếu muốn thuyết phục Cửu điện hạ thì nên quên đi.”

Vì thế Tư Mã Đình càng thêm tức giận, đồ gian thần Tạ Thù, còn muốn khuyên hẳn từ bỏ à? Nằm mơ đi!

Dương Kiệu từ đằng xa tới, hành lễ nói: “Điện hạ, Tạ Thừa tướng và Vương thái phó nói mang nhân chứng tới, có thể chứng minh không phải Hoàng hậu hãm hại quý phi!”

Tư Mã Đình đứng phắt dậy: “Để bọn họ lăn vào đây!”

Tạ Thù và Vương Kính Chi đều mặc triều phục, vô cùng trang trọng, hai người hành lễ với Tư Mã Đình, hẳn trăm mặt không lên tiếng.

“Điện hạ, mỹ nhân mà Trường Sa vương dâng tặng cho Hoàng đế mới là người hãm hại quý phi, việc này không liên quan tới Hoàng hậu và Thái tử.”

Tạ Thù dùng hai tay dâng thư nhận tội cho Tư Mã Đình, hấn nhận lấy mà còn trừng mắt lườm nàng.

“Là mưu kế của Trường Sa vương ư?” Tư Mã Đình lạnh lùng nhìn Tạ Thù: “Hoàng thúc mang theo cờ hiệu diệt người mà đến, chiêu này của người không phải là muốn di họa Giang Đông[3] đó chứ?”

Tạ Thù sai cai ngục dẫn mỹ nhân kia tới.

Người phụ nữ bị hành hình thâm, đến quỳ cũng không quỳ nổi, hành lễ với Tư Mã Đình xong bỗng nhiên lạnh lùng nói: “Xin điện hạ làm chủ, là Thừa tướng và Thái phó ép ta giả vờ làm chứng, thực ra việc này không liên quan tới Trường Sa vương, kẻ đã sai ta hãm hại quý phi chính là Hoàng hậu và Thái tử.”

Tạ Thù vội sai người đi chế ngự nàng ta, tránh cho nàng ta cắn lưỡi tự sát.

“Tạ Thù!” Tư Mã Đình giận dữ, tức đến mức muốn rút kiếm đối mặt.

Hộ vệ tướng phủ đồng loạt xông đến che chở cho Tạ Thù lui về phía sau, Viên Phái Lăng vội vã kéo Tư Mã Đình lại: “Điện hạ bớt giận!”

Vương Kính Chi biết việc này mình phải chịu trách nhiệm, chủ động chặn trước mặt Tạ Thù: “Điện hạ, đây là quý kế của Trường Sa vương, tuyệt đối không thể để hấn lừa!”

Binh mã nhà họ Vương và Tạ Vân dẫn theo cấm quân đều đồng loạt dựng thẳng vũ khí, chỉ cần một biến động nhỏ sẽ bùng nổ.

“Điện hạ!” Có người cười ngựa từ xa mà đến, lúc đến gần ghìm ngựa dừng lại, vội vã bẩm báo: “Vũ Lăng vương đang trên đường trở về ạ!”

[1] Trợ Trụ vi ngược: giúp vua Trụ làm điều tàn ác, bạo ngược.

[2] Nguyên gốc: “Nghĩa bạc vân thiên” nghĩa là hành động có ý nghĩa, hay là tình nghĩa lớn đến nỗi che lấp cả mây trời rộng lớn.

[3] Di họa Giang Đông: là một tích trong Tam Quốc diễn nghĩa. Giang Đông hay còn ám chỉ Tôn Quyền của nước Đông Ngô. Di họa Giang Đông chính là đem rắc rối, tị nạn đổ hết cho Tôn Quyền và Đông Ngô chịu trận.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Quân đội của Trường Sa vương vẫn chưa đi xa khỏi quận Trường Sa mà Vệ Ngật Chi thì đã đến quận Giang Châu. Vì Tạ Thù đã sớm viết thư cho hãn, nên hãn đã lặng lẽ hành quân trở về.

Vệ Ngật Chi chuẩn bị năm mươi ngàn binh mã ở quận Vũ Lăng, chia làm ba hướng tiến về Kiến Khang, hãn là nhánh xuất phát đầu tiên. Mà Trường Sa vương lại quan tâm tới nhánh cuối cùng, vì lẽ đó còn tưởng rằng hãn đi sau mình, trên thực tế hãn đã sắp đến Kiến Khang.

Hãn cũng không cố gắng về càng sớm càng tốt, mà lại đóng trại ở Giang Châu, sau đó hạ lệnh từ quân doanh Từ Châu điều mười vạn binh mã bảo vệ quanh biên giới đô thành, lúc cần có thể trong ứng ngoài hợp.

Tư Mã Đình cũng đã sớm gửi thư cho Vệ Ngật Chi, nhưng nếu tính thời gian thì không thể nhanh như vậy được, vì thế khi biết tin thì rất ngạc nhiên.

Cuộc đời Vệ Ngật Chi trải qua bao thăng trầm, lúc nhỏ đã sớm nhập quân doanh, dần dưỡng thành tính cách trầm ổn. Viên quý phi vẫn nói tính cách hãn dễ kích động, thường dặn hãn phải chịu khó học hỏi Vệ Ngật Chi. Bây giờ nhớ lại những câu nói ấy, hãn vừa thấy xấu hổ vừa thấy chua xót, rốt cuộc cũng chủ động kiềm chế cảm xúc, thả Tạ Thù ra, quyết định tự mình đi gặp Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù và Vương Kính Chi đều thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho binh mã phe mình lui về cung thành, hai bên lại trở về tình trạng giăng co.

Khi về, Vương Kính Chi lại đi cùng xe với Tạ Thù, rầu rĩ nói: “Vũ Lăng vương trở về đương nhiên là vì giúp Cửu hoàng tử, binh mã của hắn lớn mạnh, đối phó xong Trường Sa vương, người kế tiếp chính là Thái tử.”

Tạ Thù phe phẩy cây quạt, không nói lời nào.

Quân doanh của Vệ Ngật Chi dừng tại nơi hoang dã, buổi tối yên bình, gió xuân cuốn theo mùi hương hoa mới nở len vào trong lều. Hấp chấp tay đứng ở bên trong, nhìn bản đồ Giang Châu, lặng lẽ tính toán kế hoạch.

Vùng này là nơi dân chúng sinh sống, nếu khai chiến sẽ rất bất lợi.

Tốt nhất vẫn nên dùng cách không đánh mà vẫn có thể thắng thì hơn.

Tư Mã Đình nhanh chân đi vào, còn chưa nói lời nào thì Vệ Ngật Chi cũng không quay đầu lại đã nói: “Điện hạ lại kích động nữa rồi.”

Mắt hắn đỏ hoe: “Trọng Khanh ca ca nói nhẹ nhàng quá, phụ hoàng nằm trên giường bệnh không rõ sống chết, mẫu phi bị nhốt chốn thâm cung, từ nhỏ ta đã được bọn họ nâng niu trong tay, sao có thể ngồi yên không bận tâm cho được?”

Vệ Ngật Chi xoay người, giơ tay mời hắn ngồi xuống.

“Suy nghĩ của điện hạ không sai, nhưng sẽ dễ khiến người ta lợi dụng, ngài và Thái tử giương cung bạt kiếm, người được lợi nhất vẫn là Trường Sa vương.”

Tư Mã Đình hừ lạnh: “Ta biết hoàng thúc không có ý tốt, cho nên mới sốt ruột mời Trọng Khanh ca ca trở về.”

“Vậy thì tốt, bản vương còn tưởng rằng điện hạ vì mình mới viết thư, nếu đã vì giang sơn xã tắc như thế thì mới không uổng phí kỳ vọng của bệ

hạ dành cho ngài.” Vệ Ngật Chi cười cười. “Cũng nhờ có tín hàm của đệ hạ, bằng không, gia mẫu vẫn cương quyết không chịu thả bản vương về.”

Hắn gọi Phù Huyền tới dặn dò vài câu, rồi nói với Tư Mã Đình: “Tạm thời điện hạ ở lại phủ Đại Tư Mã đi, ngày nào cũng canh giữ ngoài thành không thích hợp đâu, Thái hậu và quý phi sẽ không yên lòng.”

Trước giờ Tư Mã Đình đều nghe lời hắn, lại cho rằng hết thủy đã có hắn sắp xếp, vì thế ngoan ngoãn gật đầu.

Lẽ ra Tạ Thù cũng sẽ nhanh chóng đến gặp Vệ Ngật Chi, nhưng lại đột nhiên xảy ra chuyện.

Quân vương Mộ Dung Triều của Thổ Dục Hồn đột nhiên lại điều quân xâm chiếm Ninh Châu, cướp đốt giết hiếp, phá vỡ thế hòa bình mấy năm qua.

Bây giờ trong triều hỗn loạn tương bưng, hai vị hoàng tử giằng co lẫn nhau, một hoàng thúc nhìn chăm chăm giang sơn, lại có họa ngoại xâm, tất cả đều dồn hết lên vị hoàng đế nắm giữ quyền lực đang nằm trên giường bệnh.

Tạ Thù rầu rĩ ngồi trong thư phòng vẽ vài con rùa, cuối cùng quyết định gọi cơ sở ngầm trong cung thăm dò động tĩnh của Hoàng đế.

Nghe nói gần đây thỉnh thoảng Hoàng đế có tỉnh lại, nàng muốn chân chính trở về làm gian thần.

Liên tiếp ba ngày, cuối cùng cũng coi như thu được tin Hoàng đế tỉnh lại. Tạ Thù lập tức vào cung, vì bệnh tình của Hoàng đế lúc tốt lúc kém, ngay cả triều phục nàng cũng không kịp thay.

Các công thành đều đã đổ hết, Tạ Thù dẫn theo Hoàn Bồi Thánh, Tạ Nhiễm, Tạ Nguyên và đám thân tín vội vã vào cung, xông thẳng vào tẩm

cung Hoàng đế.

Tường công công từ xa trông thấy một đám người xông tới nơi này cảm thấy không ổn, muốn đi báo cho Thái hậu biết, Mộc Bạch đã tiến tới khống chế ông ta.

Lúc này ngự y đang cho Hoàng đế dùng thuốc, nhìn thấy Thừa tướng dẫn nhiều người như thế đi vào, không hiểu gì hết, nhưng tiếc rằng ông ta còn chưa kịp nắm bắt tình hình đã bị xách ra cửa điện.

“Vi thần tham kiến bệ hạ.”

Mọi người cùng nhau chào hỏi, tinh thần Hoàng đế mệt mỏi, yếu ớt tựa vào thành giường: “Đêm khuya Thừa tướng vào cung, chẳng hay có chuyện gì quan trọng?”

“Vi thần đến xin bệ hạ thực hiện lời hứa, xin bệ hạ hãy để vi thần phục hồi chức Lục thượng thư sự đi ạ.”

Hoàng đế trợn mắt: “Người muốn bức cung hay sao?”

Nét mặt Tạ Thù tươi như hoa: “Bệ hạ nói quá lời, không phải chính miệng ngài đã hứa chờ đến khi Thái tử điện hạ thành hôn xong sẽ để vi thần phục hồi nguyên chức hay sao?”

Hoàng đế giận đến tái mặt, giơ tay che ngực ho một hồi.

Tạ Thù ra vẻ kính cẩn: “Xin bệ hạ chớ tức giận, trong thời gian ngài mê man, Hoàng hậu, Thái tử và Viên quý phi đều bị hàm oan, Cửu điện hạ bị xui khiến đã quay ra đấu đá với Thái tử, Trường Sa vương lại khởi binh xúi giục, tộc Thổ Dục Hồn tấn công Ninh Châu, tình hình Đại Tấn lúc này là loạn trong giặc ngoài. Vì lẽ đó, kính xin bệ hạ thông cảm cho nỗi lòng trung tâm vì nước của vi thần.”

Hoàng đế hoảng hốt: “Sao không ai nói cho trẫm biết những việc này?”

“Bệ hạ cần phải tĩnh dưỡng, không thể bị kích thích, vì thần nói cho ngài biết cũng là hoàn toàn bất đắc dĩ.” Tạ Thù hơi giơ tay: “Xin bệ hạ ban cho vi thần ấn thụ Lục thượng thư sự.”

Tất cả các quan lại ở đây đều quỳ xuống vái lạy: “Xin bệ hạ lấy đại cục làm trọng.”

“Người...” Bệ hạ tức giận chỉ vào Tạ Thù, giận đến mức không nói nên lời.

Tạ Thù bình tĩnh nhìn ông ta: “Quân vô hí ngôn.”

Hoàng đế bị ghen một thoáng, dần dần trấn tĩnh lại. Thứ Tạ Thù muốn chỉ là quyền lực, sẽ không bán nước, mà ông ta đã hứa, giờ đúng là đốn lý. Huống hồ trong tình thế này, ông ta không thích hợp nắm giữ quyền lực.

“Hừ, Tạ tướng đúng là càng ngày càng có phong độ của lão Thừa tướng rồi đấy.” Hoàng đế châm chọc một câu, cất cao giọng nói: “Người đâu, lấy ấn Lục thượng thư sự ra đây.”

Tường công công dưới sự giám sát của Mộc Bạch đi lấy ấn thụ ở gần đó, Hoàng đế đã lại mệt mỏi.

“Bệ hạ anh minh, xin bệ hạ hãy bảo trọng long thể.”

Hoàng đế trơ mắt nhìn đoàn người lui ra ngoài, sau đó nôn khan một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Tạ Thù ra tới cửa điện, nói với ngự y: “Hình như bệ hạ không ổn rồi, ngài vào xem sao đi.”

Ngự y tái mặt, vội vã xông vào cứu Hoàng đế.

Trên đường hồi phủ, Tạ Thù cười nói: “Lần này có thực quyền, Trường Sa vương nói muốn thanh lọc quan tham còn có vẻ giống hơn rồi đấy.”

Sáng hôm sau, Tạ Thù tới Giang Châu gặp Vệ Ngật Chi, vì khoảng cách khá gần, nên nàng cũng không thông báo trước cho hẳn biết.

Đến quân doanh đã là sau giờ Ngọ, quân doanh kỷ luật nghiêm minh, vô cùng yên tĩnh.

Tất cả hộ vệ tướng phủ đều phải chờ ở bên ngoài doanh trại, Tạ Thù dẫn theo Mộc Bạch đi theo binh lính dẫn đường vào lều lớn.

Nàng dùng kim quan vấn tóc, trường bào xanh ngọc, tướng mạo đẹp đẽ, môi đỏ răng trắng, đi thẳng một đường mà khiến binh lính ngoái đầu nhìn theo không ngớt.

“Lần đầu tiên trông thấy một người đẹp trai không kém Vũ Lăng vương của chúng ta.”

“Đúng thế, nếu một cô gái có sắc đẹp như thế cũng là mỹ mạo hơn người, nhưng vẫn không sánh được với con gái nhà họ Mộc.”

Vệ Ngật Chi ngồi sau án vẽ thứ gì đó, nét bút uốn lượn như múa.

Tạ Thù lặng lẽ tiếp cận, đang định vỗ vai cho hẳn giật mình, đã nghe thấy hẳn thân nhiên nói: “Gì vậy, định dọa ta sợ hay sao?”

“Hừ, đám người các người luyện võ cả ngày như thế còn gì lạc thú nữa cơ chứ?”

Vệ Ngật Chi hạ bút, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt tràn ngập ý cười, trong càn thêm đẹp chói lọi: “Sao bỗng nhiên lại đến đây?”

Tạ Thù ngồi xuống, chỉnh lại vạt áo: “Chuyện tộc Thổ Dục Hồn tấn công, chàng thấy thế nào?”

Vệ Ngật Chi ra vẻ thất vọng: “Hóa ra là vì chuyện này à?”

“Đối đầu với kẻ địch mạnh, chàng vẫn còn tâm trạng đùa giỡn à?”

Vệ Ngật Chi đưa bức tranh vừa vẽ cho nàng xem: “Đều đã chuẩn bị xong, Mục Xung dẫn binh đi ứng chiến, các tướng lĩnh thiện chiến của ta như Trương Triệu và Tuân Trác cũng đều ở đó, tạm thời có thể ngăn chặn quân địch, việc cấp bách bây giờ là phải giải quyết chuyện nơi này cho xong đã.”

Tạ Thù gật đầu: “Trường Sa vương đúng là chẳng khiến người ta yên tâm được, muốn phản lúc nào chẳng được, cứ nhè lúc này ra mà làm phản.” Nói xong, nàng bỗng sững người lại: “Sao có thể trùng hợp như thế được?”

“Ta cũng cảm thấy rất trùng hợp. Nàng còn nhớ lần trước Mộ Dung Triều đi sứ Đại Tấn không, hẳn nói đi qua quận Tấn Hưng bị quân Tấn phục kích, còn nói có giữ tù binh quân Tấn và vũ khí làm chứng cứ. Lúc đó ta có nói, một nửa binh mã của quận Tấn Hưng thuộc về Trường Sa vương, một nửa là của ta, hẳn vẫn vô cùng trấn tĩnh, không hề e sợ bị tra ra sự thật.”

“Ý chàng muốn nói, hẳn sớm cấu kết với Trường Sa vương rồi ư?” Tạ Thù nghĩ tới một chuyện. “Nội ứng trong cung của Trường Sa vương là một cô gái người Thổ Dục Hồn, cực kỳ trung thành, có trách nhiệm gây xích mích giữa Cửu hoàng tử và Thái tử, hóa ra, người nàng ta trung thành lại là Mộ Dung Triều.”

“Chẳng trách nói phản liên phản, hóa ra đã chuẩn bị từ lâu rồi.” Vệ Ngật Chi nhìn Tạ Thù. “Nàng có tính toán gì không?”

Tạ Thù đang định trả lời, thì bên ngoài truyền vào một giọng nói quen thuộc.

“Quấy rầy Vũ Lăng vương, ta đưa thuốc tới rồi.”

Nàng ngược đầu nhìn, một thiếu nữ thướt tha bưng khay bước vào, váy ngắn thêu hoa, trâm ngọc lộng lẫy, mày xanh thanh tú, má ửng ráng hồng.

Quả nhiên là Mục Diêu Dung.

Vốn không ngờ trong lều còn có người khác, Mục Diêu Dung ngẩng đầu nhìn thấy Tạ Thù, suýt nữa làm đổ bát thuốc.

“Sao người lại ở đây?” Nói xong mới ý thức bản thân đã thất lễ, lại miễn cưỡng hành lễ: “Tham kiến Thừa tướng.”

Tạ Thù nhìn thoáng qua Vệ Ngật Chi: “Thảo nào đã lâu không gặp, thấy khí sắc của Vũ Lăng vương tốt lên nhiều lắm, hóa ra mỗi ngày đều uống thuốc bổ.”

Vệ Ngật Chi nháy mắt với Mục Diêu Dung, ý bảo nàng lui ra ngoài. Nhưng Mục Diêu Dung vừa thấy Tạ Thù thì cả người xù lên như con nhím, hận không thể xông lên kéo hai người cách xa hai ba trượng mới cam tâm, vì thế không những không đi mà còn bưng thuốc tới đặt trước án.

“Vũ Lăng vương uống nhanh đi, để nguội sẽ không dễ uống đâu.” Nói xong còn cười khanh khách nhìn Tạ Thù: “Thừa tướng cũng muốn uống một bát chứ?”

Tạ Thù cười tủm tỉm: “Bản tướng không cần, nhưng Vũ Lăng vương lại rất thích, người vẫn nên để dành cho hắn thì tốt hơn.”

Vệ Ngật Chi bóp trán, đành phải trực tiếp mở miệng: “Diêu Dung, nàng đi ra ngoài đi, bản vương còn có việc muốn bàn luận với Tà tướng.”

Mục Diêu Dung liếc mắt nhìn Tà Thù, miễn cưỡng ra ngoài.

Tà Thù thấy Vệ Ngật Chi xưng hô thân thiết với nàng kia, cười nói: “Trọng Khanh về Vũ Lăng không lâu, lúc về lại có thêm một người thân thiết quá nhỉ.”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Đừng nói nữa, nàng đi theo từ Ninh Châu đến Kiến Khang thăm người thân, đi qua Vũ Lăng, tới phủ nhà ta bái phỏng, gia mẫu vì mối quan hệ sâu xa giữa ta và nhà họ Mục nên mới giữ nàng ấy ở lại ít lâu, sau nghe nói nàng muốn đến Kiến Khang nên mới để nàng ta cùng đi với ta.”

Tà Thù cười cợt: “Rất tốt, đi chung đường tịch mịch, có một mỹ nhân như hoa ở bên, mới có thú tiêu khiển.”

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên nhìn nàng chăm chăm, cười như có như không.

Tà Thù nhìn hẩn: “Bản tướng định khuyên nhủ Thái tử và Cửu hoàng tử vứt bỏ hiềm khích, cùng nhau nghị hòa với Trường Sa vương, ổn định thế cục xong, xuất binh đánh lui Thổ Dục Hồn. Vũ Lăng vương thấy thế nào?”

Vệ Ngật Chi đành kìm nén cảm xúc, vừa định trả lời thì Mục Diêu Dung vừa đi đã quay lại.

“Vừa rồi quên không hỏi Vũ Lăng vương, buổi tối ngài muốn ăn gì?”

Vệ Ngật Chi bất đắc dĩ nói: “Những chuyện này đều có đầu bếp sắp xếp rồi, nàng không cần tự tay làm.”

Mục Diêu Dung còn định nói gì nữa, hần khoát tay, ý bảo nàng đi ra ngoài.

Tạ Thù hơi nhếch môi.

Vệ Ngật Chi nói tiếp: “Biện pháp nàng vừa nói đúng là rất ổn thỏa, nhưng ta lo Trường Sa vương không chịu hòa đàm với hai vị hoàng tử, mà Cửu hoàng tử còn chưa trưởng thành....”

Mục Diêu Dung lại đi vào: “Thừa tướng định ở lại đây bao lâu? Có muốn nếm thử tay nghề của Diêu Dung hay không?”

Vệ Ngật Chi dở khóc dở cười.

Tạ Thù hùa theo nàng ta, cười ngọt ngào: “Điều đó là đương nhiên, nếu Mục cô nương đã tích cực như vậy, chi bằng đến phủ của bản tướng chơi vài ngày, bản tướng cũng sẽ có lộc ăn nhiều hơn.”

Mục Diêu Dung sửng sốt: “Hả? Không, không, không, đa tạ Thừa tướng, ta không đi đâu.”

“Sao lại thế, không phải vừa rồi mới nói rất tốt sao?” Tạ Thù gọi Mộc Bạch vào phân phó: “Đi giúp Mục cô nương thu dọn đồ đạc, đưa nàng về tướng phủ đi.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Vệ Ngật Chi rất vui trước sự sắp xếp của Tạ Thù, nếu không vì Tương phu nhân ép hẳn đưa Mộc Diêu Dung cùng đi thì mới cho hẳn trở về thì hẳn cũng chẳng đến nỗi phải đưa một cô gái chưa chồng vào quân doanh.

Mộc Diêu Dung lại không cam lòng, không chịu đi cùng Mộc Bạch: “Rõ ràng Tương phu nhân đã cho phép ta bất cứ lúc nào cũng có thể ở bên Vũ Lăng vương, Thừa tướng không có quyền can thiệp vào việc nhà người khác.”

Tạ Thù nhíu mày nhìn về phía Vệ Ngật Chi: “Hóa ra đây là việc nhà của họ Vệ các người.”

Vệ Ngật Chi vội ho một tiếng.

“Cũng được, nhưng hôm nay bản tướng và Vũ Lăng vương bàn chuyện quốc gia đại sự, chỉ có Mộc cô nương ra ra vào vào, nếu như sau này tin tức bị tiết lộ, sẽ hỏi tội người, người có sẵn sàng gánh trách nhiệm hay không?”

Vệ Ngật Chi gật đầu: “Tạ tướng nói phải, dù sao đây cũng là việc lớn.”

Mộc Diêu Dung tủi thân, chu môi rồi quay đầu ra ngoài, Mộc Bạch vội vàng đuổi theo.

Rốt cuộc trong lều cũng khôi phục sự yên tĩnh, Tạ Thù lúc này mới phất tay nói với Vệ Ngật Chi: “Nói tiếp đi.”

Vệ Ngật Chi nhìn vẻ mặt trịnh trọng nghiêm túc của nàng, chỉ có thể nín cười: “Ta nói Trường Sa vương chưa chắc đã đồng ý đàm phán với hai vị hoàng tử, nhưng nàng nói cũng rất đúng. Thế này đi, bên phía Cửu điện hạ sẽ do ta thuyết phục, bên phía Thái tử giao cho nàng giải quyết, tìm một cơ hội để hai huynh đệ họ gặp mặt nói rõ ràng, bọn họ đều là người hiểu chuyện, sẽ biết phân rõ nặng nhẹ thôi.”

“Cũng được, cứ làm như vậy đi.” Tạ Thù nói xong liền đứng dậy rời đi.”

Vệ Ngật Chi đưa tay kéo nàng lại: “Cứ thế về à?”

“Không phải sao?” Nàng liếc nhìn bát thuốc trên bàn: “Thuốc sắp nguội rồi kia, vẫn nên uống nhanh đi thì hơn, đừng phụ lòng tốt của người ta.”

“Ừm... nói cũng phải.” Vệ Ngật Chi buông tay ra, giả vờ bất đắc dĩ nhấc bát thuốc lên.

Tạ Thù lạnh lùng đi thẳng ra ngoài, hãnh thả bát xuống, rốt cuộc cũng không nhìn được bật cười, lại đứng dậy đuổi theo: “Tạ tướng chậm đã, bản vương cùng ngài tới Kiến Khang.”

Tạ Thù vẫn lầm lì như cũ: “Vũ Lăng vương cứ tự nhiên.”

Mục Diêu Dung đã về tướng phủ trước, tỏ rõ vẻ không vui, Mộc Bạch theo phía sau hỏi nàng định làm món gì đãi Thừa tướng, nàng tức giận giậm chân.

“Không làm gì hết.”

Mộc Bạch xoa xoa mũi, lầu bầu: “Không làm thì không làm, tướng phủ nhà ta đâu có thiếu thứ gì? Hừ!”

Tạ Thù và Vệ Ngật Chi cũng giục ngựa chạy về Kiến Khang, suốt đường đi không hề nói chuyện. Sau khi vào thành lại chia thành hai ngã, một người muốn vào cung đi gặp Thái tử, một người phải về phủ Đại Tư Mã khuyên nhủ Cửu hoàng tử.

Trước khi chia tay, Vệ Ngật Chi muốn nói với Tạ Thù vài câu, ai ngờ Vương Kính Chi đã vội vã tới rồi, vừa trông thấy mặt đã nói: “Rốt cuộc Thừa tướng cũng đã trở về, tại hạ chờ đợi đã lâu.” Hắn nói xong lại nhìn sao Vệ Ngật Chi chào hỏi, cũng tính là thân thiện nhưng sau đó lại đi theo Tạ Thù nói chuyện, còn muốn mời nàng đi cùng xe mình về.

Tạ Thù cũng không từ chối, thoải mái theo hắn lên xe.

Vệ Ngật Chi nhìn hai người trò chuyện thân mật, cảm thấy không vui.

Phù Huyền lặng lẽ lùi về phía sau, trong lòng còn thắc mắc, vừa này chẳng phải quận vương còn rất vui vẻ hay sao?

Vương Kính Chi vội vàng đến đây bởi vì hướng đi của Trường Sa vương có sự thay đổi. Ông ta không theo kế hoạch đã định tới Kiến Khang mà bỗng nhiên dẫn binh đi về phía nam, đánh hạ quận Nam Khang, giờ đã dẫn binh tới quận Tấn An, nếu chiếm được nơi này thì không cần đi qua Giang Châu, thẳng đường qua Cối Kê về Kiến Khang.

Vương Kính Chi nói: “Trường Sa vương luôn cư xử biết điều, trong triều không mấy ai hiểu rõ ông ta, người này tâm tư quỷ quyệt, bỗng nhiên thay đổi kế hoạch, chắc chắn là đã biết được tin Vũ Lăng vương đóng quân ở Giang Châu rồi.”

Tạ Thù gõ gõ cây quạt trong lòng bàn tay: “Binh lực Từ Châu đã canh giữ bên ngoài đô thành, chắc hẳn Trường Sa vương muốn bảo toàn binh lực nên mới đi đường vòng. Bản tướng đã thương nghị với Vũ Lăng vương, muốn khuyên nhủ Thái tử và Cửu hoàng tử cùng liên thủ đánh lùi quân địch.”

Sắc mặt Vương Kính Chi vô cùng lo lắng: “Thái tử ôn hòa nhưng tính tình lại nhát gan, không biết có thuyết phục nổi không.”

“Dù sao vẫn phải thử một lần mới được.”

Trong Đông cung, Tư Mã Lâm nằm nghiêng trên giường, vô cùng rầu rĩ.

Tạ Thù và Vương Kính Chi một trước một sau đi theo cung nữ vào, nhìn thấy cảnh này đều cảm thấy không ổn lắm.

Vương Lạc Tú ngồi cạnh bên giường, cung trang thanh lịch, tóc mây búi cao, dung nhan vốn đoan trang khi xưa nay lại thêm diễm lệ vài phần.

Tạ Thù tiến lên chào hỏi, Vương Lạc Tú đứng dậy đáp lễ, lặng lẽ nhìn nàng.

Tư Mã Lâm ngồi dậy, vừa thấy Tạ Thù liền thở dài: “Hôm nay Thừa tướng tới đây là vì Cửu hoàng đệ có động tĩnh gì ư?”

Tạ Thù lắc đầu: “Cửu điện hạ còn chưa kích động đến mức đánh thật vào Đông cung, Thái tử điện hạ có thể yên tâm.” Nàng nháy mắt với Vương Kính Chi để hãnh nói kế hoạch, dù sao người một nhà cũng dễ nói chuyện hơn.

Vương Kính Chi kể kết quả bàn bạc giữa Tạ Thù và Vệ Ngật Chi cho Tư Mã Lâm nghe, quả nhiên hãnh lộ vẻ mặt do dự: “Cửu hoàng đệ sẽ đồng ý chứ?”

Tạ Thù khuyên nhủ: “Thái tử điện hạ là huynh trưởng, ngài đã lên tiếng thì chắc chắn Cửu điện hạ sẽ đồng ý thôi.”

Vương Kính Chi gật đầu: “Thừa tướng nói có lý, Cửu điện hạ là vì quá lo lắng cho đệ hạ và quý phi nên mới bị người ta xui khiến, nhưng cũng sẽ

không hồ đồ quá mức đâu ạ.”

“VẬY... BÊN PHÍA TRƯỜNG SA VƯƠNG THÌ SAO?”

Tạ Thù mim môi, phe phẩy chiếc quạt.

Vương Lạc Tú nhìn nàng và ca ca, bỗng nhiên nói: “Để ta và Thái tử nói chuyện riêng một lúc.”

Tạ Thù và Vương Kính Chi liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng lui ra ngoài điện.

Cửa điện đóng lại, Vương Lạc Tú đi đến bên cạnh Thái tử, nắm chặt tay hắn nói: “Đêm thành hôn, chẳng phải điện hạ đã hứa sẽ bảo vệ Lạc Tú một đời một kiếp hay sao? Bây giờ đối đầu với kẻ địch mạnh, chẳng lẽ điện hạ muốn lùi bước ư?”

Tư Mã Lâm ngăn người, lộ vẻ xấu hổ: “Nàng nói đúng. Bản cung là Thái tử một nước, bây giờ phụ hoàng đau ốm, quốc gia nguy vong, lại còn sợ đầu sợ đuôi, đúng là không phải.”

Vương Lạc Tú ngồi xuống dựa vào lồng ngực hắn: “Điện hạ yên tâm, dù thế nào đi nữa, thiếp cũng sẽ cùng tiến cùng lùi với người.”

Tư Mã Lâm ôm chặt nàng, gật đầu.

Bên phía Tư Mã Đình cũng chẳng dễ dàng gì, Vệ Ngật Chi khuyên hắn hồi lâu, nhưng hắn vẫn còn lo lắng: “Trường Sa vương và Thái tử tình cảm sâu sắc, ai có thể đảm bảo bọn họ không cấu kết với nhau?”

“Bản tướng có thể bảo đảm.”

Vệ Ngật Chi và Tư Mã Đình cùng ngẩng đầu nhìn ra cửa, đã thấy Tạ Thù đi theo Phù Huyền vào trong.

“Gian thần nhà người tới nơi này làm gì?” Tư Mã Đình đập bàn đứng dậy.

Tạ Thù cười cười: “Tới thuyết phục Cửu điện hạ ấy mà, ngay cả Thái tử cũng đã đồng ý sẽ chống lại Trường Sa vương, vậy mà ngài còn ở đây nghi ngờ ngài ấy.”

“Cái gì? Thái tử ca ca đã đồng ý rồi ư?”

“Đúng vậy, lát nữa Thái tử sẽ tới, bản tướng đến trước để thăm dò ý tứ của điện hạ mà thôi, nhưng xem ra, điện hạ cũng không giống người khẩu Phật tâm xa, ánh mắt vẫn còn tinh tường lắm.”

Tư Mã Đình bị nàng nói kháy, cảm giận ngồi xuống.

Không lâu sau, Thái tử đi cùng Vương Kính Chi tới. Hắn đặc biệt mặc triều phục, rất trang trọng, bước nhanh vào đại sảnh, nhìn thấy Tư Mã Đình thì xấu hổ nói: “Cửu hoàng đệ, nếu như bản cung có thể sớm nói chuyện rõ ràng với đệ thì chuyện sẽ không rối tung rối mù đến mức này, đều là lỗi của bản cung. Bây giờ loạn trong giặc ngoài, huynh đệ chúng ta vẫn nên dừng đấu đá đi.”

Tư Mã Đình hừ một tiếng: “Những chuyện khác có thể tạm thời không nhắc tới, chỉ sợ Thái tử ca ca và hoàng thúc tình cảm sâu đậm, đến lúc đó lại không xuống tay được mà thôi.”

“Mặc dù bản cung và hoàng thúc tình cảm sâu sắc nhưng cũng biết phân biệt phải trái đúng sai.”

Sắc mặt Tư Mã Đình cũng hòa hoãn hơn nhiều.

Tạ Thù nhân cơ hội nói: “Anh em trong nhà bất hòa sẽ khiến người ngoài coi thường, nay hai vị điện hạ đã đồng tâm hiệp lực, chắc chắn bộ hạ sẽ rất vui mừng.”

Tư Mã Đình nhớ tới Hoàng đế, rớt cuộc cũng dao động, lại nhìn Vệ Ngật Chi, người sau nhìn hẩn gật đầu.

“Được, vậy ta và Thái tử ca ca cùng vào cung đi gặp phụ hoàng.”

Thái tử rất vui vẻ, mời hẩn đi trước.

Vương Kính Chi theo hai vị hoàng tử vào cung, Tạ Thù vốn cũng muốn đi theo nhưng bị Vệ Ngật Chi kéo lại.

Ngoài mặt thì hẩn tỏ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng bàn tay đã lườn qua ống tay áo rộng mà túm chặt tay nàng: “Ta vất vả lắm mới có thể trở về, hiếm khi có cơ hội ở chung một chỗ, nàng cũng không cần ăn giấm chua rồi để Vương Kính Chi tha đi như thế.”

“Ta ăn giấm chua khi nào?” Tạ Thù ra vẻ quang minh chính đại nói.

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn ra ngoài cửa, dẫn nàng ra cửa sau rồi ôm vào lòng.

Tạ Thù không tránh thoát, cười nói: “Sao ta cảm giác người ăn giấm chua là chàng mới đúng nhỉ?”

Vệ Ngật Chi mỉm cười gật đầu: “Đúng thế, nhưng ta không chối bay chối biến như nàng đâu.”

“...” Tạ Thù lờm hẩn một cái.

Sau khi Hoàng đế tỉnh dậy thấy Thái tử và Cửu hoàng tử cùng quỳ trước giường, như thế chân tay muốn chống lại Trường Sa vương, đột nhiên cảm động đến mức lệ nóng dâng trào.

“Không ngờ trầm lại bị đệ đệ ruột mưu phản, bây giờ có thể thấy huynh đệ các con đồng tâm, trầm cảm thấy được an ủi rất nhiều.”

Bởi thế, ông ta càng thêm yêu thích Cửu hoàng tử, cũng không còn có cái nhìn phiến diện về Thái tử, tinh thần tốt hơn hẳn.

Sớm hôm sau, Tạ Thù hạ lệnh để Vương Kính Chi dùng lời của Thái tử viết chiếu chiêu hàng Trường Sa vương, lại lệnh cho Vũ Lăng vương dẫn binh áp sát, nếu không nghe theo, lập tức phát binh.

Binh mã Trường Sa vương đóng ở quận Tấn An, tạm thời còn không đáp lại nhưng bên phía chiến trường Ninh Châu lại truyền về tin xấu.

Hoàn Đình ngồi trong quán rượu uống rượu với đám con cháu thế gia, quay đầu chợt thấy bên ngoài có mỹ nhân đi qua, chén rượu trong tay bất giác sánh ra ngoài hơn nửa.

Nụ cười duyên dáng, đôi mắt đen láy, đây là cô gái đẹp nhất mà hắn từng được trông thấy.

Đám bạn cười đầy hân, tầm mắt hắn không nỡ thu hồi lại, bỗng nhiên lại thấy theo sau mỹ nhân còn có người quen là Mộc Bạch, mừng rỡ trong lòng vội vã xông ra ngoài.

Mộc Bạch dẫn mấy người theo sau bảo vệ Mục Diêu Dung, bỗng nhiên bị người khác kéo tay, quay đầu mới thấy hóa ra là Hoàn công tử, vội vã chào hỏi.

Hoàn Đình nhét một thỏi bạc vào trong tay hắn, tắc lưỡi cười: “Mộc Bạch, mỹ nhân ấy là ai vậy?”

“À, là con gái út của Thứ sử Ninh Châu Mục Xung đang làm khách ở tướng phủ ạ.”

Hoàn Đình sửng người: “Ồ...”

Xem ra biểu ca nam nữ đều ăn nay lại có niềm vui mới, haizz, không có phần của hăn...

Đang cúi đầu ủ rũ muốn trở về, thì bỗng nhiên có người cười ngửa phi nước đại tới, chạy thẳng tới trước mặt Mục Diêu Dung thì dừng lại, xuống ngựa bầm báo: “Thừa tướng mời Mục cô nương hồi phủ, Ninh Châu gửi tin về, có liên quan tới lệnh tôn.”

Mục Diêu Dung cắt ngang lời hăn: “Có chuyện gì thì nói luôn đi, ta không muốn gặp hăn.”

Ngoài đường có vô số ánh mắt sắc như dao tròng nòng, đây là ai, dám coi thường Tà tướng của chúng ta!

Người kia lộ vẻ khó xử, do dự hồi lâu mới nói: “Thứ sử Ninh Châu đã tử trận!”

Mục Diêu Dung ngăn người, sắc mặt trắng bệch, những thứ đồ trong tay đều rơi xuống đất, thân thể nghiêng đi rồi ngất xỉu.

Hoàn Đình vội xông đến dìu nàng, bị trái phải nhìn vào thấy lúng túng, rồi dứt khoát ôm nàng nói với Mộc Bạch: “Ta đưa nàng về tướng phủ.”

Trở về tướng phủ, Mục Diêu Dung không còn vẻ hoạt bát như ngày thường, từ sau khi tỉnh lại đều khóc như mưa, ngay cả cơm cũng không chịu ăn. Từ nhỏ nàng đã được phụ thân nuông chiều, làm sao chịu nổi đả kích lớn thế này.

Tà Thù khuyên nàng rất lâu, nhưng nàng chẳng buồn để ý, chỉ có mấy ngày đã vô cùng tiêu tụy.

Nay Vệ Ngật Chi đã điều binh về ngoài thành Kiến Khang, Tà Thù do dự không biết có nên để hăn đón Mục Diêu Dung về phủ Đại Tư Mã hay

không. Dù sao, người cũng là do hãn mang đến, ở tướng phủ cũng chỉ là làm khách mà thôi.

Không chờ nàng mở miệng, Vệ Ngật Chi đã tự mình đến rồi. Hãn còn chưa thay giáp trụ, tay giữ bội kiếm, rõ ràng vô cùng gấp gáp.

Mộc Bạch dẫn hãn tới chỗ ở của Mục Diêu Dung, Tạ Thù cũng đang ở đó, thấy hãn đến định đứng dậy nói chuyện thì Mục Diêu Dung vốn đang lặng lẽ khóc như nhìn thấy người thân, liền gào khóc, lao thẳng vào ngực Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù mím môi ngồi xuống, phất tay ra hiệu cho Mộc Bạch ra ngoài.

Vệ Ngật Chi đẩy nhẹ nàng ra: “Cố gắng nén bi thương, lệnh tôn xả thân vì nước, là anh hùng, thân là con gái anh hùng, cũng nên kiên cường mới được.”

Mục Diêu Dung ngoan ngoãn nín khóc, nghẹn ngào để hãn đỡ ngồi xuống.

Tạ Thù không còn gì để nói, nàng nói mấy ngày liền cũng không hiệu quả bằng một câu nói của Vệ Ngật Chi.

Vệ Ngật Chi an ủi nàng ta xong, liền muốn cáo từ: “Trong doanh trại vẫn còn việc phải xử lý, khi nào rảnh rồi bản vương sẽ tới thăm nàng.”

Hãn gật đầu với Tạ Thù, xoay người đi ra ngoài.

Tạ Thù thấy Mục Diêu Dung đã không sao, cũng đứng dậy cáo từ.

Nàng chậm rãi ra ngoài, vừa mới tới chỗ ngoặt ở hành lang đã thấy Vệ Ngật Chi đứng ở đó.

“Không phải chàng đã đi rồi sao?”

“Tạm biệt nàng xong mới có thể đi.”

“Chẳng phải vừa này chàng thấy rồi sao?”

Vệ Ngật Chi đến gần vài bước, mỉm cười rồi cùng nàng đi về phía trước.

Tạ Thù nói: “Vũ Lăng vương vẫn nên sớm về doanh trại đi thì hơn.”

Vệ Ngật Chi kéo tay nàng, tay còn lại lướt qua gò má nàng: “Được rồi, bản vương phải đi đây, Tạ tướng dừng chân, không cần tiễn.”

Hôm sau, bỗng nhiên Thái hậu phái người đến tướng phủ, đón Mục Diêu Dung vào cung.

Mục Xung là tâm phúc của Hoàng đế, tuy rằng bị điều tới Ninh Châu, nhưng tình cảm quân thần vẫn còn đó. Hoàng đế mới vui mừng vì sức khỏe khá lên thì lại nhận được tin dữ, lại đau lòng. Thái hậu vì muốn trấn an ông ta, biết được Mục Diêu Dung đang ở Kiến Khang thì muốn thay ông ta tận tâm với nàng.

Thái hậu đã gặp vô số người nhưng vừa nhìn thấy Mục Diêu Dung thì mắt vẫn sáng lên, kéo tay nàng nói vài câu, không quên hỏi tuổi.

Mục Diêu Dung đứng trước mặt Thái hậu, đương nhiên rất ngoan ngoãn trả lời: “Bẩm Thái hậu, Diêu Dung vừa tròn mười bảy ạ.”

“Đã đến tuổi cập kê rồi.” Công thần tử trận, một trong những mảnh khoe điển hình cho trợ cấp của hoàng tộc chính là sắp xếp tương lai cho con cái của bọn họ, Thái hậu cũng không ngoại lệ, dịu dàng hỏi: “Diêu Dung đã có hôn ước với ai chưa? Trong lòng đã có người thầm thương chưa?”

Mục Diêu Dung động lòng, liền nói: “Có ạ, Mục Diêu Dung đã thâm thương Vũ Lăng vương từ lâu rồi ạ.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Tạ Thù cũng không biết chuyện Mục Diêu Dung tiến cung, nàng còn chuyện quan trọng hơn phải đối phó.

Tình hình chiến trận ở Ninh Châu không hề biến động sau cái chết của Mục Xung, ngược lại, tiên phong Tuân Trác và phó tướng Trương Triệu lại lợi dụng cái chết của ông ta để cổ động sĩ khí, đau thương tất có chiến thắng, ép quân của Mộ Dung Triều ra tới ngoài thành Ninh Châu, hai bên tiếp tục duy trì thế giằng co.

Tạ Thù nhân cơ hội này phái thủ hạ phụ tá viết hịch văn chỉ trích dân Thổ Dục Hồn phá hoại hiệp định, hủy hoại đạo nghĩa, hiệu triệu đàn ông nước Tấn tòng quân, trong lúc nhất thời tinh thần quân dân xúc động. Nhân cơ hội này, nàng bắt đầu dốc toàn lực sắp xếp đối phó với chuyện Trường Sa vương.

Rốt cuộc Trường Sa vương cũng phái người tới, là một văn sĩ trung niên, có vẻ rất khôn khéo. Vương Kính Chi muốn dẫn hãn tới Đông cung gặp Thái tử, nhưng hãn nói thẳng là muốn gặp Thừa tướng.

Wương Kính Chi không còn cách nào khác, đành dẫn hãn tới gặp Tạ Thù.

Tạ Thù ngồi trong thư phòng, thấy kẻ kia nhìn mình chăm chăm, không quỳ không lạy, liền gọi một hộ vệ vào nói: “Kẻ này không biết lễ nghi, chặt một chân của hãn cho ta.”

Văn sĩ kia kinh hãi, vội vàng hành lễ: “Thừa tướng thứ tội, tiểu nhân đã mạo phạm.”

Tạ Thù thấy hăn chẳng có chút khí phách nào, xem ra ánh mắt dùng người của Trường Sa vương cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nàng trầm giọng hỏi: “Trường Sa vương nói thế nào?”

Văn sĩ cúi thấp đầu nói: “Trường Sa vương nói không đàm luận với Thái tử, cũng không đàm luận với Cửu hoàng tử, mà muốn đàm phán với Thừa tướng và Vũ Lăng vương.”

Tạ Thù và Vương Kính Chi nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Quả nhiên gã Trường Sa vương này rất thông minh, Thái tử và Cửu hoàng tử vừa mới bị thuyết phục liên thủ, hăn lại kiên quyết chọn hai người ủng hộ đến đàm phán, như thế, trong quá trình đàm phán cũng sẽ dễ dàng chia rẽ hai vị hoàng tử.

Văn sĩ lại nói: “Hơn nữa, hai vị phải mặc trang phục nhẹ nhàng, không thể mang vũ khí vào thành.”

Tạ Thù cười lạnh: “Trường Sa vương có bao nhiêu binh mã? Ngoài thành Kiến Khang có bao nhiêu binh mã? Từ khi nào hăn có tư cách ra điều kiện vậy? Triều đình phát thư chiêu hàng cho hăn chẳng qua là vì xem trọng hăn là hoàng thân quốc thích, càng không muốn để kẻ thù chiếm lợi, hăn lại dám cấu kết với kẻ địch, tội danh phản quốc còn phải bó tay chịu trói đấy nhé!”

Văn sĩ bị nàng quát lớn đến mức giật mình, ổn định tinh thần nói: “Tiểu nhân đã làm tròn chức trách, truyền lời xong rồi ạ!”

“Được, người trở về, truyền lại lời của bản tướng không sót một chữ cho Trường Sa vương nghe, hăn chính là một kẻ loạn thần tặc tử, có tư cách

gì đòi giết bản tướng hử?”

Văn sĩ lo sợ nàng sẽ ra tay hạ sát mình, vội vã lạy bái rồi chạy mất.

Vương Kính Chi nâng chén trà nhàn nhã liếc mắt nhìn Tạ Thù: “Thừa tướng không lo đã kích động Trường Sa vương hay sao?”

Tạ Thù lắc đầu: “Cái gọi là đàm phán chẳng qua chỉ là kế kéo dài thời gian, hiện giờ binh mã của Dương Kiệt đã vòng tới phía sau quận Trường Sa, Trường Sa vương làm đến nơi đến chốn vừa vắn có thể bao vây sào huyệt của hãn. Bây giờ điều cần làm chính là kích động hãn ra tay, mới có thể trước sau đồng loạt một lần phản công.”

Vương Kính Chi bưng tỉnh, ngón tay miết nhẹ chén trà: “Hành động này của Trường Sa vương sẽ là đập nổi chìm thuyền, liều chết đến cùng, chắc chắn ôm tâm lý tất thắng mà xông đến.”

Tạ Thù cười nói: “Có thể là quyết tâm muốn chết đấy chứ.”

Quả nhiên Trường Sa vương bị kích động, ngay trong ngày xé nát thư chiêu hàng, phái binh mã nhân lúc đêm tối đánh lén quận Cối Kê.

Quận trưởng bất tài, để cho hãn vào như chỗ không người. Nhưng chuyện đầu tiên hãn làm khi chiếm được Cối Kê chính là đào xới mộ tổ của các danh gia vọng tộc.

Nhà họ Vương đương nhiên phải đứng mũi chịu sào.

Tin tức truyền về Kiến Khang, tất cả gia tộc đều kinh ngạc đến ngây người.

Tạ Thù còn đang nghi ngờ động cơ hành động của Trường Sa vương thì lão thái công nhà họ Lưu đã phái người gửi thư tới.

Lão thái công nhà họ Lưu là người lớn tuổi nhất trong số trưởng bối các gia tộc, lúc tiên đế còn tại vị, ông ta rất được sủng ái, Tạ Thù không am hiểu về Trường Sa vương nên mới gửi tin dò hỏi chỗ lão thái công, hôm nay ông ta mới có hồi âm.

Trong thư viết vô số lời ca tụng Trường Sa vương, Tạ Thù cũng đã từng nghe nói, Trường Sa vương là một người văn thao vũ lược, mọi thứ đều tinh thông, vì lẽ đó bắt đầu cho rằng ông ta không cam lòng chịu lép vế mới khởi binh tạo phản, nhưng sau đó lão thái công còn nhắc đến chuyện xưa...

Khi tiên đế còn tại vị, hỏi mấy vị hoàng tử kế trị quốc, Trường Sa vương đưa ra ý kiến phải loại trừ thế gia vọng tộc, tập trung hoàng quyền, khiến cho tiên đế vô cùng khiếp sợ. Việc này lúc đó đã bị tiên đế bác bỏ, bằng không tất sẽ dẫn tới đại loạn.

Tạ Thù vô cùng bất ngờ, hóa ra Trường Sa vương mang cờ hiệu diệt nòng mà đến, mục đích để soán vị cướp ngôi, nhưng giờ nàng mới hiểu rõ vì sao ông ta lại muốn soán vị cướp ngôi.

Nếu muốn đối phó với các gia tộc, vậy đương nhiên các gia tộc phải liên thủ để ngăn cản ông ta.

Lúc này Tạ Thù mới sai người đi đưa tin tới các gia tộc, muốn liên hợp binh mã. Các tộc đều có binh mã riêng, chẳng qua nhiều hay ít mà thôi, liên hợp lại cũng sẽ tạo dựng được một sức mạnh khổng lồ.

Thật là kỳ quái, trong lúc cấp bách này lại không thấy bóng dáng Vương Kính Chi.

Sau khi viết xong tin, nàng cảm thấy mệt mỏi, dùng tay chống trán tựa vào án thư chớp mắt một lúc thì Mộc Bạch vội vã đi vào thư phòng nói: “Công tử, Mục cô nương và Hoàn công tử lại âm ỉ bên ngoài cửa phủ.”

Tạ Thù mở mắt ra: “Cái gì? Đi xem xem.”

Hoàn Đình ở bên ngoài đã nấn ná từ lâu, từ sau khi gặp Mục Diêu Dung, trong lòng hẳn vô cùng sốt ruột, hận không thể lúc nào cũng trông thấy nàng, cho dù cân nhắc khả năng biểu ca của mình và nàng có chút quan hệ, nhưng vẫn kìm lòng không đặt mà chạy tới nơi này.

Đúng lúc Mục Diêu Dung vừa từ trong cung trở về, vừa xuống xe đã thấy một người đàn ông nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, trong lòng đã không hề vui vẻ, chờ đến khi hẳn chủ động nói chuyện liền nghiêm mặt mắng hẳn vài câu.

Hoàn Đình rất oan ức, hẳn nói chuyện trực tiếp, không giữ mồm giữ miệng mà rằng: “Ngày ấy cô nương té xỉu, chính là ta ôm nàng lên xe, sao cô nương lại tuyệt tình đến vậy?”

Mục Diêu Dung trợn tròn mắt: “Người... đúng là đồ xấu xa!”

Hoàn Đình vội nói: “Không phải, không phải, ta đối với cô nương là vừa gặp đã thương, không hề có ý đồ xấu.” Nói xong, hẳn lại vội vã bổ sung: “Ta biết cô nương đang trong thời gian chịu tang, chờ ba tháng nữa lại bàn việc này có được không? Ta chỉ muốn gặp nàng mà thôi.”

Hoàng đế đã ban chỉ, để không bỏ bê chính sự, đối với gia đình quan lại, thời gian chịu tang lấy tháng thay năm. Ba tháng chịu tang tương đương với ba năm.

Mục Diêu Dung hừ một tiếng: “Ta không có tình cảm với ngài, tốt nhất công tử nên mau đi đi, tránh đắc tội với Vũ Lăng vương.”

Hoàn Đình vừa nghe liền vui vẻ: “Vũ Lăng vương ấy à, là bạn tốt thời thơ ấu của ta, có gì mà đắc tội cơ chứ?”

Mục Diêu Dung cả giận nói: “Thái hậu đã hứa gả ta cho ngài ấy, ngài lại vô lễ, chẳng phải là đắc tội ngài ấy rồi sao?”

Hoàn Đình ngẩn người: “Hả? Có phải ta đã nghe nhầm không vậy?”

“Bản tướng cũng định hỏi câu này.” Tạ Thù đứng trước cửa, nhìn Mục Diêu Dung chăm chăm: “Người vừa nói cái gì?”

Mục Diêu Dung hừ một tiếng, lướt qua nàng đi vào trong.

Tạ Thù gọi Mộc Bạch để ý Hoàn Đình, còn mình đuổi theo Mục Diêu Dung, đi thẳng tới chỗ nàng ta ở, hỏi lại một lần nữa. “Vừa rồi người nói là thật sao?”

“Đương nhiên là thật.” Mục Diêu Dung xoay người quan sát nàng từ trên xuống dưới. “Người ganh tị đấy à?”

Tạ Thù hơi nhú mày: “Ta chỉ không ngờ phụ thân Mục cô nương vừa mới mất mà cô đã nghĩ tới chuyện cưới gả mà thôi.”

Viên mắt Mục Diêu Dung thoáng đỏ: “Người nói dễ dàng quá, phụ thân tử trận, huynh trưởng nhu nhược, sau này nhà họ Mục sẽ sụp đổ. Bây giờ Thái hậu cho ta cơ hội này, sao ta lại không thể tìm cho mình một chỗ dựa? Huống hồ ta thật lòng thật dạ với Vũ Lăng vương, phụ thân cũng vẫn luôn hi vọng ta có thể gả cho ngài ấy.”

Tạ Thù lạnh lùng nói: “Người muốn gả cho hãn như thế, có chắc hãn muốn thành thân với người hay không?”

“Ta biết ngài ấy không muốn thành thân với ta!”

Tạ Thù sững người.

Mục Diêu Dung đỏ mặt: “Vậy cũng chẳng đến lượt người chỉ trích ta! Ta yêu hãn, dù hãn không thích ta, ta vẫn luôn yêu hãn! Ta yêu hãn liền nỗ

lực tranh thủ cơ hội, không thử sao biết hẳn có gạt đầu hay không? Còn người thì sao? So với ta, người không có tư cách bàn chuyện cưới hỏi với hẳn, người có thể vì hẳn mà rửa tay nấu canh ư? Có thể vì hẳn mà sinh con đường cái hay sao?”

Tạ Thù im lặng không nói gì.

Mục Diêu Dung ngồi sụp xuống bên cạnh lau nước mắt.

Hôm nay tâm trạng của nàng vô cùng kích động, tuy rằng Thái hậu đã hứa sẽ đứng ra làm chủ cho nàng, nhưng nghĩ tới khả năng Vũ Lăng vương sẽ từ chối khiến nàng cảm thấy rất chua xót.

Người cha yêu thương nàng nhất đã qua đời, Vũ Lăng vương mà nàng yêu nhất lại không hề để mắt tới nàng. Mười mấy năm qua vô lo vô nghĩ, quá mức kiêu ngạo, không biết cuộc đời sau này sẽ thế nào.

Nàng cảm giác mình quá tầm thường, cho nên khi nhìn thấy Hoàn Đình cũng tầm thường như mình liền không nén được lửa giận.

Tạ Thù không nói nữa, xoay người rời đi, sắp đi tới thư phòng thì nhìn thấy Hoàn Đình, hẳn dễ tính, cũng không giận, chẳng qua vẻ mặt vô cùng bất đắc dĩ.

“Ta còn tưởng nàng ấy và biểu ca có gì đó, không ngờ người nàng ấy chọn lại là Trọng Khanh.” Hẳn thở dài.

Tạ Thù vỗ vỗ vai hẳn: “Về đi, giờ không phải là lúc thích hợp nói những lời này.”

Hoàn Đình buồn bã ra về, nàng trở lại thư phòng, viết phong thư cho Vệ Ngật Chi, tất cả đều liên quan tới việc sắp xếp để đối phó Trường Sa vương.

Để Mộc Bạch đi trước, nàng do dự nhiều lần, rốt cuộc cũng không nhẫn nhủ thêm điều gì.

Sớm biết ngày đó sẽ đến, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Tất cả mọi người đều vỗ tay ủng hộ, nàng còn có thể làm được gì?

Mục Diêu Dung nói đúng, nàng chẳng làm được gì, dựa vào đâu mà hươ chôn múa tay cơ chứ?

Tháng tư hoa cỏ sinh sôi, trong thành Kiến Khang tràn ngập màu cây cối xanh tươi. Trong đô thành, bầu không khí vô cùng căng thẳng, trận chiến với Trường Sa vương đã sắp bùng nổ.

Tạ Thù sau khi dùng điểm tâm xong chuẩn bị ra ngoài thì phát hiện ngoài cửa có xe của phủ Đại Tư Mã.

Phù Huyền đứng bên cạnh xe đỡ người bên trong ra, sau khi trông thấy nàng hơi kinh ngạc: “Tương phu nhân đã về rồi ư?”

Tương phu nhân mặc y phục đỏ thẫm, vạt áo phiêu dật, dung mạo đoan trang, chào nàng một cái, lạnh lùng nói: “Ta tới đón Diêu Dung về phủ Đại Tư Mã, những ngày qua làm phiền Thừa tướng chăm sóc nàng.”

Tạ Thù nghe giọng điệu của bà đã xem Mục Diêu Dung là người nhà, nhếch môi mỉm cười, không nói lời nào.

Mộc Bạch đã đi thông báo, Tương phu nhân liếc nhìn nàng, bỗng nhiên nói: “Thừa tướng có thể nói chuyện với ta một lúc được không?”

Từ sau khi nghe Vệ Ngật Chi kể chuyện, Tạ Thù có thêm vài phần kính trọng với bà, thái độ cũng khiêm tốn hơn, đưa tay làm động tác mời, hai người đi sang một bên, tách biệt với những người khác.

“Bây giờ Thừa tướng đang là mục tiêu tấn công của Trường Sa vương, chắc cần có binh lực để thoát vòng vây phải không?”

Tạ Thù nghe ra bà ngụ ý sâu xa, cười nói: “Vũ Lăng vương là vì cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn mà đến, không phải là vì bản tướng, hơn nữa mục tiêu của Trường Sa vương cũng không phải chỉ là một mình ta.”

“Ta không quan tâm chuyện chính sự, ta chỉ quan tâm tương lai nhà họ Vệ chúng ta.” Tương phu nhân nhìn nàng chăm chăm. “Thừa tướng có biết cô nhi quả phụ phải nương tựa vào nhau mà sống khổ sở đến nhường nào không? Có biết phải gồng mình chấn hưng gia tộc gian nan đến đâu không?”

Tạ Thù rũ mắt: “Ta biết.”

Tương phu nhân ngăn người, nhớ đến thân thế của nàng, mím môi không lên tiếng.

Mục Diêu Dung nhanh chóng đi ra, trước tiên nói vài lời khách sáo từ biệt Tạ Thù, sau lại hành lễ với Tương phu nhân.

Tương phu nhân kéo nàng dịu giọng trấn an, hai người nói chuyện thân thiết như hai mẹ con.

Tạ Thù nhìn một lúc, rồi xoay người vào phủ: “Hai vị đi thông thả, bản tướng không tiễn.”

Mục Diêu Dung quay đầu lại nhìn bóng lưng nàng, không hiểu vì sao lại có cảm giác thương cảm.

Mộc Bạch nhanh chóng đuổi theo bước chân Tạ Thù, nhỏ giọng nói: “Công tử, Vũ Lăng vương đã xuất phát đi Cối Kê, trước khi đi sẽ vào cung.”

Bước chân Tạ Thù hơi ngừng lại: “Ừm.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Vệ Ngật Chi vào cung là do lệnh triệu kiến của Thái hậu, đúng là vì chuyện thành thân. Nhưng Thái hậu cũng nói chuyện rất chừng mực, chỉ nói trước tiên quyết định chuyện vui của hần và Mục Diêu Dung, chờ sau khi dẹp yên chiến sự, Mục Diêu Dung chịu tạng xong thì mới bàn chuyện cưới hỏi.

Dù vậy, Vệ Ngật Chi vẫn từ chối.

Thực ra Thái hậu cũng không để tâm nhiều vào việc này, con ruột bà còn đang làm loạn tạo phản, nếu không vì chuyện phải chăm sóc an ủi người nhà công thần thì bà cũng chẳng tội gì mà đi nhớ xem ai đến lượt phải thành thân. Vì vậy bà cũng không hỏi nhiều, chỉ nói tất cả hãy chờ sau khi chiến sự yên ổn thì tính tiếp, như thế cũng đủ thời gian cho Mục Diêu Dung hồi phục tinh thần.

Vệ Ngật Chi sớm biết Thái hậu dễ đối phó, người khó đối phó nhất vẫn là mẫu thân nhà hần Tương phu nhân, nhưng hần cũng không lưu lại mà vừa ra khỏi cung đã dẫn quân thẳng tới Cối Kê dẹp loạn.

Trường Sa vương Tư Mã Thích trẻ trung phong độ, lòng ôm chí lớn nhưng tiếc rằng vì ông ta đưa là ý kiến lật độ chế độ danh gia vọng tộc, nên số người ủng hộ đã ít nay càng ít hơn, bên cạnh gần như không có nhân tài đặc lực, nếu không đã không phải đi tới bước đường cùng là hợp tác với tộc Thổ Dục Hồn.

Kế hoạch ban đầu của ông ta là tộc Thổ Dục Hồn dẫn binh lực thu hút phần lớn binh lực của Vệ Ngật Chi tới Ninh Châu, còn bên trong nước Tấn

thì lại kích động Thái tử và Cửu hoàng tử trở mặt với nhau, đến lúc đó ông ta đánh tiếng mang cờ hiệu dẫn quân vào đô thành, binh lực sung túc, chuyện lớn sẽ dễ dàng đạt thành.

Nhưng Vệ Ngật Chi trước kia thường xuyên canh phòng cẩn mật Ninh Châu nay lại thay đổi thái độ, tỏ ra rất bình thường, hẳn giao Ninh Châu cho thuộc hạ xử lý còn bản thân lại canh giữ Kiến Khang, thậm chí còn cùng Tạ Thù thuyết phục Thái tử và Cửu hoàng tử hòa hảo.

Hai người này không phải đối đầu hay sao?

Mộ Dung Triều cũng là một kẻ xảo trá, chỉ muốn kiếm lợi sau cùng, căn bản không xuất binh lực hùng hậu ra, giết một Thứ sử xong lại bị ngăn chặn. Tư Mã Thích chỉ có thể giả vờ nhận đàm phán, đi dò hỏi tình hình ở Kiến Khang, không ngờ Tạ Thù lại nhìn thấu kế hoạch của hắn, châm biếm lại, ép hắn ra tay.

Đám thế gia ở Cối Kê do họ Vương dẫn đầu, còn lại đều là sĩ tộc phương nam, những gia tộc này không ưa Tạ Thù. Tư Mã Thích vì bị Tạ Thù kích động nên mới lệnh đào mộ tổ bọn họ lên, một mặt để cho hả giận, mặt khác cũng muốn đẩy cao mâu thuẫn giữa Tạ Thù và bọn họ. Không ngờ Tạ Thù lại lập tức xuất binh tấn công, khiến hắn không kịp phản ứng.

Sai lầm lớn nhất của hắn chính là không điều tra tường tận về gã Thừa tướng trẻ tuổi kia!

Tư Mã Thích ngồi trong thủ phủ quận Cối Kê nhìn bản đồ, bên cạnh có phụ tá than vãn: “Lẽ ra điện hạ không nên làm vậy, điều không nên làm nhất chính là đào bới mộ tổ đám thế gia Cối Kê, ngài còn chưa đăng cơ đã đối nghịch với bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ không giảng hòa đâu.”

Tư Mã Thích lạnh mặt tỏ vẻ không cần: “Làm là làm, làm gì có chuyện sau này đổi ý!”

Phụ tá khúm núm ngậm miệng.

“Báo...” Ngoài cửa có binh sĩ lao vào: “Quân địch đến, tổng cộng có hai vạn nhân mã, canh giữ ở chính cửa trước.”

Tư Mã Thích đứng dậy, cầm kiếm trong tay: “Hừ, chỉ có hai vạn người, sợ cái gì, bản vương sẽ khiến chúng có đi mà không có về!” Hắn gọi một gã tướng: “Đưa tin cho phía Thổ Dục Hồn, giục Mộ Dung Triều ra tay đi.”

Viên tướng nói: “Hiện giờ đưa tin, nước xa không cứu được lửa gần, người của chúng ta chưa chắc đã ra khỏi thành được.”

Tư Mã Thích liền rút trường kiếm chỉ vào hắn: “Không làm được thì mang đầu đến gặp ta!”

Phó tướng không dám nhiều lời, khom người lùi ra cửa.

Hai vạn nhân mã kia là đội quân tiên phong, Vệ Ngật Chi vẫn còn chưa tới.

Tư Mã Thích đứng trên tường thành dò xét, phát ra vài mệnh lệnh, đang định đi về thì lại có binh sĩ đến báo, phía sau cửa thành cũng có quân địch bao vây.

Phía sau chính là hướng của quân doanh Từ Châu, có quân đội đến cũng không có gì lạ. Tư Mã Thích tự mình biết mình, hắn cũng không có kinh nghiệm thực chiến, đương nhiên không thể liều mạng với một người có kinh nghiệm phong phú như Vệ Ngật Chi, vội vàng ra lệnh cho đội quân tinh nhuệ tập kết đợi lệnh, một khi có biến động có thể rút đi bất cứ lúc nào.

Vệ Ngật Chi được ca tụng là thần bảo hộ Đại Tấn, tiếng tăm vang xa, bách tính đều vô cùng ngưỡng mộ hắn. Hắn cố gắng tới Cối Kê càng sớm

càng tốt, dọc đường đi có bách tính chủ động trợ giúp hành quân, nhờ sự cố gắng của lòng dân mà sĩ khí tăng vọt.

Tư Mã Thích đứng trên tường thành, nhìn hãn bao vây thành, liền vung kiếm chỉ vào hãn cao giọng mắng: “Là tướng tài, nhưng tiếc thay tầm nhìn lại hạn hẹp, người trải qua nỗi khổ bần hàn lại còn giúp đỡ đám thế gia môn phiệt kia, cuối cùng chính là hại đến đất nước!”

Vệ Ngật Chi thúc ngựa tiến lên, giáp đen lạnh lẽo, không hề bị lay động: “Mời Trường Sa vương ra khỏi thành đầu hàng, nếu không lập tức công thành.”

Tư Mã Thích không giận mà còn ra oai: “Muốn đánh liền đánh, cần gì phải phí lời như vậy!”

Vệ Ngật Chi lui về trong trận, vung tay một thoáng, vạn mũi tên cùng đồng loạt bắn ra.

Tư Mã Thích được các binh sĩ che chở lui vào trong, hạ lệnh ném đá chống lại, đang bận rộn chỉ huy thì lại có người đến báo, phía sau thành cũng đang bị tấn công.

Trước sau đồng loạt tấn công như vậy, tình thế nguy hiểm, nhưng ông ta lại ra lệnh cố thủ cống thành, ý chí kiên quyết.

Vệ Ngật Chi dựng lều ở ngoài thành, hạ lệnh chặt đứt đường nước và lương thực của Cối Kê, ép ông ta vào khuôn khổ, một mặt lại tiếp tục phải người chiêu hàng.

Thái độ của Tư Mã Thích vô cùng kiên định, nhưng đám thuộc hạ thì không, bọn họ vốn e ngại oai phong của Vệ Ngật Chi, lại thấy thế tấn công của hãn dũng mãnh như vậy, trong lòng dao động.

Song phương giăng co chưa tới nửa tháng, đã có hai viên tướng lạng lẽ ra khỏi thành quy hàng.

Vệ Ngật Chi dùng tình báo của bọn họ, nhân lúc trời tối đánh lén, công phá cửa thành, đến lúc công thành xong mới biết Tư Mã Thích đã dẫn theo chủ lực bỏ chạy từ lâu.

Hóa ra hãn đã sắp xếp lối thoát qua đường thủy từ trước.

Các tướng lĩnh tụ họp trong thủ phủ quận Cối Kê, có phó tướng nói: “Dương Kiệu tướng quân đã tới quận Trường Sa, Trường Sa vương cũng không thể trở về quê nhà phải không? Vậy ông ta sẽ đi đâu?”

Vệ Ngật Chi nhìn địa đồ, cau mày nói: “Nếu ta đoán không lầm, khả năng ông ta đi đường vòng tới Ninh Châu hội họp với Mộ Dung Triều.”

Hãn trầm ngâm chốc lát, hạ lệnh cho hai viên tướng dưới quyền dẫn binh đuổi theo, nhưng không thể liều lĩnh, chỉ cần ra sức ngăn cản tốc độ của bọn họ, còn bản thân tạm thời lui về Kiến Khang phục mệnh.

Tạ Thù vừa xuất cung định hồi phủ, ngồi trong xe ngựa gấp lại chiến báo, trong lòng vô cùng lo lắng.

Đi được nửa đường, bỗng nhiên có người ngăn ở trước xe, hô to Thừa tướng.

Mộc Bạch ở bên ngoài nói: “Công tử, là thư đồng của Vương Thái phó.”

Gần đây Tạ Thù vẫn đang tìm Vương Kính Chi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng hãn đâu. Hôm qua nàng lại phái người tới quý phủ của hãn, dặn hãn tới tướng phủ tìm mình, dự đoán hôm nay hãn sẽ xuất hiện.

Gã thư đồng nói: “Tiểu nhân tới chuyển lời xin lỗi tới Thừa tướng, chúng tiểu nhân vừa tìm được lang chủ, ngài ấy say ngất trên mộ phần người khác, khuyên thế nào cũng không chịu rời đi, hôm nay e rằng không tới tướng phủ được.”

Tạ Thù kinh ngạc vén màn xe: “Dẫn bản tướng đi xem.”

Gã thư đồng dẫn đường, đi thẳng ra ngoài thành. Trong một bãi tha ma hoang vu, Vương Kính Chi quần áo xộc xệch, dáng vẻ phóng khoáng, say khướt nằm trên một ngôi mộ, ngay cả guốc gỗ trên chân cũng mất một chiếc.

“Thái phó, ngài đang làm gì thế?”

Nghe có tiếng gọi, Vương Kính Chi nheo mắt nhìn sang, bỗng nhiên cất tiếng cười to: “Thừa tướng đến báo cho ta tin vui Trường Sa vương đã bị bắt phải không? Hãn phá hủy mộ tổ nhà họ Vương, ta vẫn còn chưa báo thù được đây.”

Tạ Thù thở dài: “Để ông ta chạy mất rồi.”

Vương Kính Chi dường như không nghe thấy, buồn bã cười hai tiếng, tự nhủ: “Là ta bất tài, để người trong tộc chết rồi mà cũng không được yên ổn...” Hãn dùng tay ôm mặt, trong mắt ngập nước, lặng lẽ gọi “Uyển Hoa”.

Một đám người hầu cùng nhau tới dìu hãn, Tạ Thù hỏi Uyển Hoa là ai, người hầu nói đó là thê tử quá cố của lang chủ bọn họ.

Nàng đứng một bên, trong lòng cảm khái, Vương Kính Chi nhìn phong lưu hào hiệp là vậy, nhưng lại là người cực trọng tình nghĩa, không ngờ lại tự trách đến mức độ này.

Không bao lâu sau, Vương Uẩn Chi vội vã chạy tới, đỡ phụ thân dậy, lại nhẹ giọng khuyên nhủ, rốt cuộc cũng đưa được hãn lên xe.

Tạ Thù nhìn theo bóng lưng hai cha con, bỗng nhiên cảm thấy đau xót.

Vương Kính Chi có con trai nâng đỡ, Vệ Ngật Chi có mẫu thân chở che, nàng có ai?

Tháng năm, Vũ Lăng vương dẫn mấy nghìn kỵ binh về triều, vào cung phục mệnh.

Lúc Tạ Thù vào điện, hăn còn chưa cởi áo giáp, dáng vẻ mệt mỏi, hiển nhiên là vừa về vào cung luôn.

Sức khỏe Hoàng đế đã tốt hơn rất nhiều, đầu tiên trách mắng đệ đệ đại nghịch bất đạo, sau đó lại trình bày sự bi phần của bản thân, cuối cùng khích lệ Vệ Ngật Chi, trấn an hăn không cần tự trách vì chuyện đế Trường Sa vương chạy mất. Ngược lại, nói đi nói lại toàn những từ cũ rích, nghe chai cả lỗ tai.

Tạ Thù nhìn chăm chăm đôi giày, không tập trung lắng nghe.

Nói xong vài câu khách sáo, Hoàng đế lại chuyển sang lo lắng chuyện chiến sự Ninh Châu. Vệ Ngật Chi nói: “Bệ hạ yên tâm, vi thần sẽ nhanh chóng tới đó giám sát và đốc thúc tác chiến.”

Hoàng đế hiếm khi tỏ vẻ ngại ngùng: “Khanh vừa mới về đã lại phải đi, Tương phu nhân phải trách trẫm mới đúng, à đúng rồi, không phải Thái hậu nói muốn làm chủ hôn sự cho khanh hay sao, lúc này đi hình như không thích hợp thì phải?”

Vệ Ngật Chi nhíu mày, lạng lẽ liếc mắt nhìn Tạ Thù, nói lúc nào không nói lại nhè ngay trước mặt nàng mà đề cập. “Bệ hạ minh giám, đối đầu kẻ địch mạnh, vi thần không có tâm trạng thành gia.”

Tạ Thù bỗng nhiên nói: “Bệ hạ yên tâm, việc này vi thần có thể sắp xếp, binh lực của Dương Kiệu vẫn đang ở quận Trường Sa, đi tới Ninh

Châu cũng nhanh thôi, Vũ Lăng vương cũng không nhất thiết phải đích thân tới đó.”

Hoàng đế bất ngờ nhìn nàng, sao bỗng nhiên lại hiểu chuyện thế chứ lì?

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn nàng, lòng tràn đầy kinh ngạc.

Lúc xuất cung thì trời đã tối, Tạ Thù bước nhanh phía trước, có ý định lảng tránh nhưng ở cửa cung vẫn bị Vệ Ngật Chi tóm được.

“Hôm nay ở trước mặt bệ hạ, Tạ tướng nói vậy là có ý gì? Muốn thành toàn cho ta sao?”

Tạ Thù ngửa đầu nhìn hăn, dưới ánh đèn, sóng mắt lưu chuyển, làm người đối diện chấn động hồn phách. “Bản tướng suy nghĩ vì Vũ Lăng vương mà thôi, ngài còn có trách nhiệm gia tộc cần gánh vác, sớm thành gia thất cũng không hăn là chuyện xấu.”

Nửa gương mặt Vệ Ngật Chi ẩn trong bóng tối, không trông rõ biểu hiện: “Nàng vừa nói gì?”

“Ta nói thật lòng đấy.”

Tạ Thù xoay người muốn đi, lại bị hăn cản lại: “Có phải nàng đã nghe được tin gì nên mới hiểu nhầm không? Lúc trước ta đi vội quá, không kịp tới nói rõ với nàng. Nàng không cần lo lắng, ta sẽ xử lý ổn thỏa.”

Tạ Thù lắc đầu: “Ngài còn phải gánh vác trách nhiệm gia tộc trên vai, vốn không cần suy nghĩ vì ta, có thể quyết định bất cứ điều gì. Lúc đó ta đồng ý với ngài bởi vì ngài không hề có yêu cầu gì ở ta, vì lẽ đó, ta cũng không hề đòi hỏi gì ở ngài hết.”

Vệ Ngật Chi đến gần một bước, trong mắt tràn ngập sự ngỡ ngàng: “Nàng nói nàng đồng ý với ta chỉ vì điều đó sao? Lẽ nào không phải vì cả hai bên cùng tình nguyện?”

“Hai bên tình nguyện ư?” Tạ Thù bật cười, khẽ cạy từng ngón tay hẳn ra khỏi tay mình. “Từ ngày ta bắt đầu mặc y phục nam giới, ta đã không hề có hi vọng xa vời như vậy. Ta chỉ cảm động vì hành động của ngài mà thôi. Nhưng hôm nay đã có thể nhìn thấy điểm kết thúc rồi, hai chúng ta mỗi người có một vị trí riêng, thân bất do kỷ, vẫn không nên miễn cưỡng nhau thì hơn.”

Nàng xoay người đi lên ngựa, Vệ Ngật Chi nhìn theo bóng lưng nàng, sững sờ không nói nên lời.

Mộc Bạch liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi rồi cầm đèn chạy theo ngòi lên xe.

“Vũ Lăng vương còn chưa đi, công tử vừa nói gì với ngài ấy vậy?”

Ánh mắt Tạ Thù thẫn thờ nhưng khóe môi lại nhếch lên tạo thành nụ cười buồn: “Ta nói trước đây Tạ gia là của tổ phụ, nhưng giờ Tạ gia là của ta, ta gánh vác con đường phía trước của nhiều người như vậy, nhất định phải nghiêm túc làm một Thừa tướng.”

Mộc Bạch gật đầu liên tục: “Công tử nói đúng lắm! Á, vậy chuyện của ngài và Vũ Lăng vương sau này sẽ thế nào?”

“Không có sau này.”

Mộc Bạch nhìn sắc mặt nàng, ngượng ngập an ủi: “Không sao, ngược lại công tử cũng không cần bận lòng vì ngài ấy nữa.”

“Hừm, không hề bận lòng chút nào.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Bóng đêm dày đặc, Vệ Ngật Chi thúc ngựa hồi phủ, vừa mới tới cửa đã thấy Mục Diêu Dung cầm đèn đứng ở cạnh cửa, dường như đã chờ rất lâu.

Ánh đèn kéo dài bóng người nàng, trong đêm tối như vậy nom thật yên bình. Nàng hành lễ với hấn, trong ánh mắt tràn ngập khao khát: “Rốt cuộc Vũ Lăng vương cũng đã về, Tương phu nhân đang chờ ngài đó.”

Vệ Ngật Chi không xuống ngựa, tầm mắt dời khỏi người nàng, ngẩng đầu nhìn về tấm biển trên phủ Đại Tư Mã, bốn chữ kia chính là trách nhiệm to lớn của hấn. Hấn chậm rãi rũ mắt xuống: “Bản vương không vào đâu, hai ngày tới phải tới Ninh Châu gấp, còn nhiều việc bận, phiền nàng chuyển lời tới gia mẫu hộ.”

Mục Diêu Dung kinh ngạc nhìn hấn, bóng lưng hấn đã theo tiếng vó ngựa cộc cộc biến mất trong màn đêm.

Một đường chạy thẳng về nhà cũ của Vệ gia, trên đường đi qua tướng phủ, hấn ghìm cương ngựa, chậm rãi đi qua cánh cổng lớn.

Những năm qua làm bạn với chinh chiến, cho rằng rốt cuộc cũng có thể tìm thấy một người nắm tay cùng bước, không chỉ là tình yêu mà còn có niềm vui và sự quan tâm, là người yêu, cũng là bạn bè, là tri kỷ. Nhưng hóa ra, chỉ là vì cảm động nhất thời mà thôi.

Không phải hai bên tình nguyện, ngay cả tư cách níu kéo cũng không có, nàng thân nhiên lui tới để mặc hấn bị vây hãm trong vũng bùn lầy.

Nhưng dù sao cũng là bản thân một mình đơn phương, đúng là hãn đã đánh giá mình quá cao.

Phù Huyền lặng lẽ đi theo sau hãn, biết bản tính hãn kín đáo, ngay cả lời an ủi cũng không dám nói ra.

Những trận mưa mùa hè dần dần rơi xuống, thời tiết ngày càng nóng bức.

Quận Cối Kê đã giành lại được, Vương Kính Chi quyết định trở về tu sửa mộ tổ, làm lễ báo cáo với tổ tiên trên trời cao có linh thiêng. Đang chuẩn bị tới chỗ Tạ Thù xin nghỉ thì nhi tử lại tới nhắc nhở hãn, hãn mới biết ngày hôm ấy mình say ngất ngây bên mộ phần đã thất lễ thế nào.

“Haizz, sao lần nào ta cũng bị mất mặt trước Thừa tướng thế nhỉ.” Hãn ngồi trên giường ôm trán thở dài.

Vương Uẩn Chi đứng bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc: “Hết lần này tới lần khác như vậy, trước mặt Thừa tướng, thanh danh của phụ thân đã sớm không còn.”

Vương Kính Chi bất đắc dĩ nhìn nó: “Con ngoan, không nên chế giễu phụ thân như vậy.”

Hãn lại thở dài, đứng dậy chuẩn bị rồi đi tới tướng phủ.

Vừa tới cửa tướng phủ, Tạ Thù mặc triều phục, đầu đội mũ quan đi ra nhìn thấy hãn thì mỉm cười: “Thái phó đến có việc gì thế? Đã tỉnh rượu rồi à?”

Trước giờ Vương Kính Chi là người sống theo nguyên tắc, lại bị câu nói này làm cho hơi nóng mặt: “Thừa tướng chê cười rồi, tại hạ lại mất mặt.”

Tạ Thù cười cười: “Mất mặt gì chứ, bản tướng chỉ nhìn thấy một người chồng tốt trọng tình trọng nghĩa mà thôi.” Nàng tiến lên đưa tay làm thế xin mời: “Bản tướng muốn vào cung gặp bệ hạ. Thái phó cũng đi cùng đi.”

Vương Kính Chi đáp lại, cùng nàng rời đi.

Tạ Nhiễm cũng vừa ra tới ngoài, nhìn thấy cảnh này thì hơi nhú mày, sao gần đây Thừa tướng hay qua lại với Vương Kính Chi vậy nhỉ?

Sức khỏe Hoàng đế đã tốt lên khá nhiều, hôm nay phải xử lý chuyện Viên quý phi bị hàm oan. Tạ Thù tiến cung chính là vì việc này, Vương Kính Chi cũng hiểu rõ nội tình, chạy đến là chuyện đương nhiên.

Thư nhận tội của mỹ nhân Thổ Dục Hồn kia vẫn còn đó, huống hồ những hành động của Trường Sa vương đến giờ đã đủ để chứng minh tất cả. Tuy rằng tình cảm giữa Hoàng đế và Hoàng hậu có sự bất hòa nhưng vẫn chưa đến mức không phân biệt phải trái, huống hồ bản tính người đó cũng không làm được chuyện hại người, ông ta hiểu rõ điều này.

Nhưng dù sao cũng là chuyện trong hậu cung, ông ta nằm lâu ngày như vậy, suýt chút nữa làm hỏng chuyện lớn, Hoàng hậu thống lĩnh hậu cung, đương nhiên phải gánh trách nhiệm, một chút trừng phạt nhẹ là điều đương nhiên, nhưng lần này Viên quý phi cũng có phần trách nhiệm, coi như là không thiên vị.

Mục đích của Tạ Thù và Vương Kính Chi tới là để bảo vệ Thái tử, đối với kết quả này thì hết sức hài lòng.

Lúc xuất cung, Tạ Thù nói với Vương Kính Chi: “Lần này bệ hạ ốm bệnh, quốc gia bất an, nhưng gia đình lại hòa thuận vui vẻ.”

Vương Kính Chi gật đầu, cảm than: “Nếu có thể sớm diệt trừ Trường Sa vương, quốc gia mới có thể yên ổn, xem ra còn phải dựa vào Vũ Lăng

vương.”

Tạ Thù rũ mắt nhìn xuống đất: “Bản tướng dự định phái người đi Ninh Châu, Tương phu nhân có ý định để Vũ Lăng vương sớm ngày thành gia lập thất, Đại Tấn cũng cần chú ý đề bạt tướng lĩnh, sau này mới có thể ổn định và hòa bình lâu dài.”

Vương Kính Chi hơi kinh ngạc, trong triều có lời đồn Thừa tướng và Vũ Lăng vương có quan hệ mập mờ, hẳn cũng từng nghe qua, nhưng hôm nay xem ra không hẳn đã là thật.

Đang nói thì từ xa có xe ngựa chạy tới, dừng lại ở gần đó. Hai người giương mắt nhìn theo, Vệ Ngật Chi triều phục chỉnh chu, dùng kim quan vấn tóc, chậm rãi bước xuống xe.

Nhìn thấy hai người, hẳn ngừng lại một lát rồi mới tiếp tục rảo bước, vạt áo bay phất phới theo làn gió, chậm rãi thong dong, nhưng vẫn toát ra phong thái tuấn tú cùng với gương mặt đẹp như châu ngọc. Vũ Lăng vương đến trước mặt, chào hỏi từng người.

“Chào Tạ tướng.”

“Chào Vũ Lăng vương.”

Đôi mắt đen sâu lắng nhưng mơ hồ ẩn chứa ý cười, như là lần đầu tiên gặp gỡ.

Mãi đến khi lướt qua người, nụ cười trên mặt Vệ Ngật Chi mới thu lại, tiến vào cửa cung lại quay đầu nhìn lại một lần, Tạ Thù nhàn nhã tự nhiên, vẫn trò chuyện vui vẻ với Vương Kính Chi, giống như khi này chưa từng gặp hẳn.

Vương Kính Chi đứng ở bên cạnh xe, thở dài: “Vũ Lăng vương đẹp như vậy, cả triều chỉ có mỗi Thừa tướng mới có thể sánh ngang với ngài

ấy.”

Tạ Thù khẽ mỉm cười, nhắc vạt áo leo lên xe ngựa.

Nhân vật như thế càng phải sánh đôi cùng với mỹ nhân đệ nhất thiên hạ.

Trở về phủ, khoái mã đã đưa về tin tức Trường Sa vương. Binh mã của hắn đi đường vòng theo đường thủy, đổ bộ ở quận Tấn Hưng, quả nhiên là muốn tới Ninh Châu.

Vệ Ngật Chi phái quân đuổi theo, liên tiếp quấy rầy, ra sức làm giảm tốc độ của Trường Sa vương nhưng xem ra không hiệu quả lắm. Tư Mã Thích cũng không trúng kế, tình nguyện tổn hại binh lực nhưng kiên quyết không giảm tốc độ.

Tạ Thù lập tức muốn sai Dương Kiệu mang quân tới Ninh Châu trợ giúp thì đúng lúc đó Mộc Bạch dẫn Phù Huyền đi vào thư phòng.

“Bẩm Thừa tướng, quận vương nhà ta đã tới Ninh Châu, lệnh cho thuộc hạ tới đây bẩm báo.”

Tạ Thù bất ngờ ngẩng đầu lên: “Không phải khai này bản tướng mới gặp ngài ấy ngoài cửa cung hay sao?”

“Vừa này quận vương vào cung là để xin chỉ thị của bệ hạ, sau khi xuất cung liền trực tiếp ra khỏi thành.”

Mệnh lệnh Tạ Thù mới viết được một nửa, đặt bút xuống, mỉm môi không nói.

Dù sao chiến sự cũng sẽ có lúc kết thúc, bây giờ có thể trốn, nhưng không trốn được cả đời.

Đi tới Ninh Châu, đường xá xa xôi, nghe nói Mộ Dung Triều đã phái binh đi đón Tư Mã Thích, Vệ Ngật Chi cố gắng càng nhanh càng tốt, ngày đêm không nghỉ.

Trương Triệu và Tuân Trác đều canh chừng quân đội của Trường Sa vương chặt chẽ, mấy lần phái binh tập kích phía sau Mộ Dung Triều, ngăn cản bọn họ hội hợp, truy kích quân đội của Trường Sa vương không ngừng. Nhưng hiện giờ Tư Mã Thích đang trong tình thế sống còn, đám binh lính thủ hạ càng thêm ngoan cường, rốt cuộc binh mã hai bên cũng tập trung một chỗ.

Vì để tránh bị thế tấn công đồng loạt cả trước lẫn sau, liên quân kia dời về hướng bắc, chiếm cứ phía bắc Ninh Châu, dựa vào Thổ Dục Hồn phía sau, cùng đối lập với quân Tấn.

Lần này Tư Mã Thích đã chính thức từ nổi loạn biến thành phản quốc, bách tính phỉ nhổ, ngay cả đứa trẻ ba tuổi cũng coi thường hẳn.

Vệ Ngật Chi đến Ninh Châu, không hề nghỉ ngơi mà tự mình cưỡi ngựa dò xét. Binh mã của Tư Mã Thích hơn ba mươi vạn, di chuyển tới Ninh Châu cũng cùn có hai mươi mấy vạn, cộng thêm binh mã của Mộ Dung Triều, không thể xem thường.

Hắn trở lại doanh trại, ngồi trong lều suy nghĩ hồi lâu, gọi Trương Triệu tới, trước hết lệnh cho hắn phái thám tử xâm nhập Thổ Dục Hồn tìm hiểu tình trong nước, xem ý quốc chủ Thổ Dục Hồn thế nào. Hiện giờ Mộ Dung Triều xuất binh không nhiều, có thể quốc chủ chỉ có ý thăm dò, cũng không muốn tùy tiện trở mặt.

Trương Triệu lĩnh mệnh đi làm, lúc này hắn mới có thời gian nghỉ ngơi.

Binh sĩ bê nước nóng vào, hắn rửa mặt rồi đi ra ngoài trường. Lúc này ở Ninh Châu đang vào mùa mưa, còn có chút cảm giác mát mẻ, không

giống với Kiến Khang đang giữa mùa hè nóng bức.

Khí trời như thế, lại đối mặt với một đối thủ xảo quyệt đến vậy, cũng không dễ đánh chút nào.

Phù Huyền tới chậm hơn hẳn một bước, mới từ Kiến Khang tới, cả người ướt đẫm nước mưa: “Quận vương đi vội quá, phu nhân lại không vui, gọi thuộc hạ tới nhắn ngài nên thường xuyên gửi thư nhà, tránh để bà và Mục cô nương lo lắng.”

“Biết rồi, Thừa tướng có nói gì không?”

Phù Huyền lúng túng: “Không, không có.”

Vệ Ngật Chi gật gật đầu, rũ mắt xuống, xoay người đi vào trong lều, một lát sau lại nhìn về phía địa độ, sắc mặt đã khôi phục sự chăm chú ban đầu.

Dù sao hẳn vẫn là tướng lĩnh chỉ huy thiên quân vạn mã.

Thám tử phái đi Thổ Dục Hồn còn chưa gửi tin về thì ở biên giới quân Tấn đã phát hiện vài người Thổ Dục Hồn mặc trang phục người Hán, vì nghi có mật thám hiểm nghi nên áp giải bọn họ về doanh trại.

Vệ Ngật Chi nghe vậy, tự mình đến chỗ bọn họ, phát hiện một người trong đó vô cùng quen mặt, đến gần nhìn xem mới nhận ra đó là Sở Liên.

“Chuyện gì thế này? Sao đột nhiên người chạy tới nơi này làm gì?”

Sở Liên đã ra sức nguy trang, mặt mày bám đầy bụi đất, nhìn vô cùng nhếch nhác: “Bẩm Vũ Lăng vương, thời gian trước, Thừa tướng phát hịch trách mắng Mộ Dung Triều xuất quân không có lý do chính đáng, hẳn lòng dạ nhỏ nhen, vì thế càng có ý đoạn tuyệt hẳn với nước Tấn, ngay cả những nhạc sư nước Tấn chúng ta cũng muốn giết. Quốc chủ Thổ Dục Hồn không

đồng ý nên đám tiểu nhân mới có thể giữ được tính mạng nhưng mọi người đều vô cùng sợ hãi, cuối cùng vẫn quyết định âm thầm bỏ trốn, tiếc rằng có mấy người không thể chạy thoát.”

Vệ Ngật Chi hiểu ra, ngẫm nghĩ lại thêm sầu lo: “Xem ra, tộc Thổ Dục Hồn muốn cắt đứt quan hệ với đại Tấn ta rồi.”

Sở Liên gật đầu tán thành: “Tất cả đường vào Thổ Dục Hồn đều đã đóng chặt, hiển nhiên là để phòng thủ. Mộ Dung Triều và Trường Sa vương hội họp xong lui về cố thủ thì tình hình hỗn loạn, đám tiểu nhân mới chạy ra, còn có mấy người bị thương.”

Vệ Ngật Chi nghe xong, lập tức sai người cưỡi trời, lại đưa những người bị thương tới chỗ quân y trị liệu.

Còn chưa xử lý xong, bỗng nhiên có binh sĩ vội vàng đi vào bẩm báo nói có quân địch tấn công.

Vệ Ngật Chi vốn tưởng Tư Mã Thích đã người kiệt sức, ngựa hết hơi nên sẽ nghỉ ngơi một thời gian, không ngờ ông ta lại hành động nhanh như vậy. Hắn lập tức hạ lệnh cho Tuân Trác dẫn binh đi nghênh địch, bên chỗ Sở Liên còn chưa kịp sắp xếp, liền trực tiếp nói: “Người tạm thời cứ đợi bản vương ở trong lều.” Nói xong mặc giáp ra trận.

Sở Liên thấy hắn đối xử trọng thị với mình như vậy, những nghi ngờ trước kia đã phai nhạt đi nhiều.

Vũ Lăng vương có lẽ là người tốt.

Trong thành Kiến Khang, thời tiết vô cùng oi bức, tiếng ve kêu ồn ào ing tai nhức óc.

Tạ Nhiễm đến tìm Tạ Thù, thấy nàng đang ngồi trong nhà thủy tạ nuôi cá, mặc y phục trắng, búi tóc cài ngọc thạch, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh

sáng lấp lánh nhưng không thể nào sánh được với gò má trắng mịn của nàng. Nàng rũ mắt, rèm mi dài khẽ nhúc nhích, đôi môi nhếch lên, một tay cầm hộp đồ, một tay viên thức ăn cho cá, động tác lặp đi lặp lại đơn điệu.

Đây không phải là lần đầu tiên Tạ Nhiễm trông thấy Tạ Thù, trước kia cũng cảm thấy nàng dung mạo hơn người nhưng chưa từng thấy vẻ mặt này của nàng, trong nháy mắt bị gương mặt của nàng mê hoặc.

Hắn xiết chặt bàn tay, mím môi đi vào nhà thủy tạ: “Nghe nói Thừa tướng đã giao liên minh binh mã của thế gia cho Tạ Vận rồi?”

Tạ Thù ngời thẳng người: “Hừm, tuy Trường Sa vương trốn về Ninh Châu, nhưng một ngày chưa trừ khử được ông ta, thì nguồn binh lực này cần phải dùng để trấn thủ Kiến Khang, tránh cho có kẻ nhân cơ hội này lại sinh sự.”

Tạ Nhiễm quan sát vẻ mặt nàng. “Hôm nay ta đến, là có chuyện muốn nói với Thừa tướng.”

“Người nói đi.”

“Thừa tướng qua lại với Vũ Lăng vương, ta có thể hiểu được, dù sao hắn cũng nắm trọng binh trong tay. Thứ Tạ gia thiếu nhất chính là binh quyền nhưng cũng không nhất thiết phải qua lại với Vương Thái phó chứ?”

Tạ Thù giương mắt nhìn hắn, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là buồn cười, hóa ra hắn luôn giám sát quan hệ giữa nàng và Vệ Ngật Chi, chẳng trách không đồng chí cho nàng và Vương Kính Chi giao hảo, không có lợi cho mưu đồ.

“Người nghĩ đi đâu vậy, trước kia ta và Vương Kính Chi từng âm thầm liên thủ, chẳng qua gần đây mới hay qua lại một chút thôi.”

Tạ Nhiễm nhìn những ánh nắng vàng phản chiếu dưới mặt nước, âu sầu nói: “Chung quy Thừa tướng vẫn không tin tưởng ta, rất nhiều chuyện đều không báo cho ta biết.”

Tạ Thù càng cảm thấy buồn cười, đúng lúc đó Mộc Bạch vội vã vào nhà thủy tạ, đưa thư tới: “Công tử, chiến báo Ninh Châu.”

Tạ Thù thả hộp thức ăn cho cá xuống, nhận lấy mở ra, vừa nhìn xong thì cảm hận mắng: “Đúng là đồ nhân lúc cháy nhà thừa cơ hôi của!”

Tạ Nhiễm quay đầu: “Sao vậy?”

“Ninh Châu đã khai chiến, nước Tần lại tập kết trọng binh tấn công biên giới.”

“Thì ra là vậy.” Tạ Nhiễm cầm hộp thức ăn lên, thay nạng cho cá ăn, không biết là vô tình hay cố ý mà nói: “Ba bên áp sát, không biết lần này Vũ Lăng vương có ngăn cản nổi không.”

Bức thư trong tay bị Tạ Thù vò nát

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Ninh Châu mưa to như trút, giao chiến trong thời tiết này quả là một thử thách lớn đối với cả người lẫn ngựa.

Trận đầu Tư Mã Thích chỉ có ý định thăm dò, thấy Vệ Ngật Chi lập tức đối đầu, không hề do dự liền vội vã lui về.

Mộ Dung Triều ở trong lều tính toán kế hoạch, nói với Tư Mã Thích rằng: “Ta và Vệ Ngật Chi từng giao thủ, nhưng không đoán ra được hắn đang suy tính điều gì, đây là điểm khó nhất, người là người nước Tấn, chắc hẳn có chút am hiểu gì về hắn chứ?”

Tư Mã Thích hừ lạnh: “Ta làm sao biết hắn thế nào? Dù hắn là cháu ta nhưng mẫu hạ lại rất chính trực, ít khi nâng đỡ ngoại thích, nhà họ hưng thịnh đều dựa cả vào bản lĩnh của hắn, sao có thể coi thường?”

Mộ Dung Triều đang định nói gì đó thì có một binh sĩ chạy vào bẩm báo nói sập núi phía sau quân doanh, khiến không ít binh sĩ bị thương.

“Thật là xui xẻo, lúc này ông trời lại giúp Vệ Ngật Chi.”

Tư Mã Thích lại giơ tay cắt ngang lời Mộ Dung Triều, nói với binh sĩ kia: “Dẫn bản vương đi xem xem.”

Ninh Châu có nhiều núi, vừa cao lớn nguy nga lại vừa dốc, mấy ngày gần đây mưa to liên tiếp, ngọn núi không thể chịu đựng sự gột rửa liên tục, thỉnh thoảng sẽ xảy ra hiện tượng lở đất, người dân thường gọi là sập núi.

Tư Mã Thích ngồi trên lưng ngựa nhìn đường núi ngập ngựa phía xa, bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, nói với Mộ Dung Triều bên cạnh: “Ta thấy ông trời chưa hẳn đã tới giúp Vệ Ngật Chi, cũng có thể là tới giúp chúng ta đó.”

Mộ Dung Triều lau vết nước mưa trên mặt hỏi: “Nghĩa là sao?”

Tư Mã Thích ghé sát vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

Mộ Dung Triều sáng mắt lên, liên thanh nói hay.

Vệ Ngật Chi cũng đang ở trong lều sắp xếp kế hoạch tác chiến. Mộ Dung Triều là một người gian xảo nhưng dũng mãnh có thừa, mưu lược không đủ, là một người rất dễ đoán. Nhưng Tư Mã Thích lại là người biết điều, tâm tư cẩn thận lại không nôn nóng liều lĩnh, chủ yếu Vệ Ngật Chi vẫn đề phòng ông ta.

Mà trong thời điểm cấp bách thế này nước Tần lại còn thò một chân vào xen ngang.

Mạt Vinh là một viên tướng dưới quyền hắn, am hiểu chiến thuật công thành, làm đầu chắc đó, bị hắn phái đi bảo vệ biên giới, nghiêm mật đề phòng quân Tần. Tuân Trác là tiên phong, am hiểu chiến thuật tốc chiến, dùng để tập kích là tốt nhất. Trương Triệu lại thống lĩnh kỵ binh làm chủ lực.

Hiện nay binh lực ở Ninh Châu chỉ đủ để đối phó với quân của Mộ Dung Triều. Sau khi Tư Mã Thích gia nhập thì miễn cưỡng lắm mới chống chọi nổi, hắn lại hạ lệnh để Dương Kiệu đang đóng quân ở quận Trường Sa cho mười vạn binh tới đây trợ giúp.

Mưa to liên tiếp mấy ngày cuối cùng cũng tạm ngừng một đêm, trên trời thậm chí còn có cả mặt trăng.

Vệ Ngật Chi đứng ở cửa lều giữa đầu nhìn trời một lúc, bỗng nhiên nói với Sở Liên đang pha trà trong lều: “Người có mang đàn trúc bên cạnh, đàn một khúc cho bản vương nghe đi.”

Sở Liên dạ một tiếng, đứng dậy mang đàn tới: “Vũ Lăng vương muốn nghe khúc nào?”

“Tùy người.”

Sở Liên suy nghĩ một lát, đánh một khúc nhạc làm phẫn chấn lòng quân mãnh liệt.

Vệ Ngật Chi đứng hồi lâu, quay đầu nói: “Hay lắm, đa tạ tiên sinh.”

Sở Liên cuống quít hành lễ: “Tiểu nhân chỉ là một nhạc sư, đâu có xứng với tiếng ‘tiên sinh’ này.”

“Người là người lương thiện, cứu người trong lúc nước sôi lửa bỏng, lại từng giúp đỡ bản vương nhiều lần, tuyệt đối xứng đáng.”

Sở Liên ngẩng đầu nhìn hẩn, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là tôn trọng, trong lòng lại có chút chua xót.

Chiều hôm sau, trời lại bắt đầu mưa, xuất hiện thêm màn sương dày đặc như cách trở tầm mắt. Vệ Ngật Chi nhìn trời, theo kinh nghiệm của hẩn, mấy ngày này chắc vẫn còn có mưa to.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau đó mưa to không ngớt, toàn bộ quân doanh như ngâm mình trong nước. Tuân Trác dẫn binh đi dò xét tiền tuyến, hồi lâu không về. Vệ Ngật Chi đang định phái người đi thăm dò tình hình thì có binh sĩ về báo, quân địch bỗng nhiên xuất kích, đang đánh nhau với Tuân Trác.

Vệ Ngật Chi nhìn mưa to bên ngoài, lờng trước Tư Mã Thích giờ quý kế, gọi Trương Triệu tới, để hă dẫn binh trợ giúp Tuân Trác, tìm cơ hội thích hợp thì rút lui, không cần quá ham chiến.

Trương Triệu dẫn binh đi được một lúc thì ngoài doanh trại vang lên tiếng la giết bốn phía. Binh sĩ hốt hoảng nhảy vào trong lều: “Quận vương, quân địch tập kích doanh trại.”

Vệ Ngật Chi nghe vậy, lập tức mặc khôi giáp, cầm kiếm ra ngoài chỉ huy ứng chiến.

Quân địch kỵ binh đầu đá lung tung, mưa to không thành vấn đề với bọn họ, vì bọn họ cứ gặp người là giết.

Vệ Ngật Chi cưỡi ngựa chỉ huy, rớt cuộc lòng quân cũng ổn định nhưng mà vẫn không thể chiếm thế thượng phong. Quân địch bỗng nhiên tản ra, từ phía sau bọn họ có một đoàn chiến mã xông lên, giống như phát điên lao vào người đối diện, liên tiếp mấy lều trại bị chúng phá nát, rất nhiều binh sĩ bị giẫm gãy tay chân.

Trên lưng ngựa còn treo hai túi da dê lớn, binh sĩ chống lại đâm vào thì tất cả đều là bùn nhão. Những túi da dê này hiển nhiên đều đã được tính toán kỹ càng, cho dù không bị đâm thủng thì không bao lâu sau chúng cũng tự động nứt ra, bùn nhão đều bắn cả ra ngoài, vấy bẩn lên người binh sĩ, khi bám vào áo giáp thì vô cùng nặng nề, lại đọng ở dưới chân, khiến nơi đóng quân vốn đã lầy lội không tả trong khoảnh khắc liền giống như đầm lầy.

Phù Huyền thấy tình thế không ổn, kiến nghị Vệ Ngật Chi nên rút lui.

Vệ Ngật Chi quyết định thật nhanh, hạ lệnh nhổ trại rút lui.

Hôm sau trời vừa sáng, truyền tới tin quân Tần có động thái, đương nhiên Mật Vinh vẫn đang theo dõi động tĩnh của bọn họ. Bên này, Tuân Trác và Trương Triệu bị bắt còn chưa được thả ra. Bây giờ quân địch đuổi

cùng giết tận không buông, Vệ Ngật Chi nhìn ra đây là kế diệu hổ ly sơn, nhưng binh lực của hắn không đủ để đối địch đối phương, chỉ có thể hạ lệnh rút lui để hội họp với Mạt Vinh.

Đi được nửa đường, có binh sĩ dò đường về bầm báo, phía trước có mai phục, số lượng còn nhiều gấp mấy lần quân địch tập kích doanh trại lần trước.

“Quận vương, nơi này có đường núi, chúng ta có thể tránh họ theo lối này.” Phù Huyền vượt nước mưa trên mặt hồ lớn.

Vệ Ngật Chi nghiêng đầu nhìn sang, đúng là có một con đường núi.

Không ai có thể dễ dàng chạy thoát khỏi nơi có địch mai phục, trong đó tất nhiên có quỷ kế. Hắn thúc ngựa tới gần quan sát, đường núi chật hẹp, một bên gần đó có vết nứt, cây cối đổ nghiêng ngả, bên kia lại là vách núi dựng đứng, nếu như đoán không nhầm, phía dưới cũng có phục binh chờ đợi bọn họ.

Thì ra là vậy.

Phù Huyền tiến lên bầm báo: “Quận vương, phục binh đang tiến về phía này, truy binh cũng sắp tới rồi.”

Vệ Ngật Chi vô cùng bình tĩnh, chỉ về phía đường núi: “Vậy đi theo lối này, nhưng tất cả phải nghe theo chỉ thị của bản vương, không ai được phép liều lĩnh.”

“Vâng.”

Các binh sĩ lần lượt chạy tiếp, Vệ Ngật Chi quay đầu, nheo mắt nhìn yên qua màn mưa thấy lính cấp dưỡng đi cùng với nhóm nhạc sư, hắn liền thúc ngựa tiến tới, hỏi Sở Liên: “Người có muốn trở về Kiến Khang không?”

Sở Liên giật mình nhìn hần, vội vã gạt đầu.

Giữa đêm hè trong thành Kiến Khang.

Trung thư giám Viên Kaam vừa phác thảo nội dung thư gửi cho quốc chủ Thổ Dục Hồn. Tạ Thù ngồi dưới đèn, một tay chống đầu, một tay cầm quốc thư cẩn thận đọc.

Nàng đã nhận được tin Mộ Dung Triều muốn chém giết đám nhạc sư người Tấn. Quốc chủ Thổ Dục Hồn lại là người yêu thích âm nhạc, không đành lòng giết bọn họ nhưng hai năm qua hần đã dần dần mất quyền lực, lần trước bị nước Tần bao vây, phải cầu viện quân từ nước Tấn, trong nước còn phát sinh tình trạng tướng lĩnh ngang nhiên tranh quyền, có thể thấy uy danh của hần không đủ, nếu không sao Mộ Dung Triều có thể ngang nhiên nắm giữ binh quyền.

Nhưng đám nhạc sư kia lại chạy trốn khỏi hoàng cung, Tạ Thù nghi ngờ quốc chủ có ý định thả bọn họ, nếu không với thân phận bọn họ, làm sao có thể dễ dàng trốn khỏi chốn thâm cung.

Sau khi xem xong, nàng ghi thêm lời phê, dặn đưa thêm việc này vào, chỉ trích Mộ Dung Triều ác độc, ngay cả nhạc sư cũng không tha.

Nếu ngay cả những nhạc sư vô tội cũng không buông tha, thì làm sao có thể dễ dàng buông tha những kẻ cản đường hần? Ý của Tạ Thù là muốn chỉ trích Mộ Dung Triều có lòng bất chính, gây xích mích quan hệ quân thần.

Xử lý xong việc này, Mộc Bạch mang tới chiến báo mới nhất. Nàng vội vã mở ra đọc, sắc mặt nghiêm nghị hần, bỗng nhiên đứng lên nói: “Mau chuẩn bị xe, ta muốn vào cung.”

Mộc Bạch sửng sốt: “Đã muộn như vậy công tử còn định vào cung ư?”

“Đúng vậy, mau lên!”

Hoàng đế triển miên trên giường bệnh một thời gian dài, sức khỏe bị tổn thương, khoảng thời gian này đều ra sức tĩnh dưỡng, mỗi đêm đều ngủ rất sớm.

Tạ Thù vội vã vào cung, liều mạng cầu kiến, ông ta cho rằng có chuyện lớn xảy ra, cho dù đang mệt mỏi cũng cố gượng ngồi dậy, vừa được Tường công công dựa vào ngời sau án liền hỏi: “Có phải Trường Sa vương lại có hành động gì rồi không?”

Tạ Thù lắc đầu, nàng vội vàng đến, ngay cả triều phục cũng không kịp thay: “Bệ hạ, Vũ Lăng vương mất tích rồi.”

Hoàng đế hết hoảng tới tái mặt: “Khanh vừa nói gì?”

Tạ Thù vội trình lên chiến báo.

“Chuyện này...” Hoàng đế vò chặt chiến báo, nói không nên lời.

Đại Tấn không nhiều tướng tài, mà số người có bản lĩnh lại ít đến mức chỉ đếm trên đầu ngón tay, bằng không sẽ không thường xuyên bị nước địch quấy rối như vậy. Mà sự tồn tại của Vệ Ngật Chi không khác nào chung với nhịp thở hưng vong của Đại Tấn. Bởi vì hãn, có biết bao nhiêu kẻ không dám tùy tiện dẫn binh tới đây? Bao nhiêu quân địch chỉ vì một bóng hình hãn mà phải nhượng bộ lui binh? Vậy mà giờ hãn lại mất tích ư?”

Hoàng đế có cảm giác như bầu trời đang âm âm sụp đổ, phảng phất giống như nhìn thấy đội quân tinh nhuệ của nước Tần ở ngay trước mắt.

“Tạ tướng có kế sách gì không?”

Tạ Thù nói: “Trên đường vi thần tới đây đã hạ lệnh cho Dương Kiệu toàn quân xuất phát tới Ninh Châu trợ giúp tìm người, vi thần không có quyền điều động quân doanh Từ Châu, kính xin bệ hạ hạ chỉ.”

Hoàng đế lập tức lệnh cho Trương công công mài mực, muốn đích thân viết thánh chỉ.

“Thần còn có việc muốn tấu.” Tạ Thù cúi thấp đầu: “Xin bệ hạ phái người thông báo cho Trương phu nhân đi.”

Hoàng đế thở dài, gật đầu: “Trẫm sẽ mời Thái hậu đứng ra chuyển lời.”

Tạ Thù cảm tạ long ân, lui ra cửa điện.

Màn đêm thăm thẳm, trăng tròn giữ trời.

Con đường này vô số lần cùng hă đi qua, bây giờ lại chỉ còn mình nàng lẻ bóng.

Bị vùi thân dưới núi lở, hay bị rơi xuống bên dưới vách núi bị quân địch mai phục, tóm lại không thấy hă đâu.

Rõ ràng là Vũ Lăng vương đánh đầu thắng đó, sao có thể lại xảy ra chuyện này? Trong đầu Tạ Thù không ngừng hiện lên bốn chữ “lành ít dữ nhiều”, lại ra sức ép mình không được nghĩ tiếp.

Tận đến giờ khắc này, lẻ loi độc hành, không giữ được bình tĩnh thường ngày, nỗi sợ hãi từ tận đáy lòng nháy mắt sinh sôi.

Mộ Dung Triều đang định cùng Tư Mã Thích ăn mừng một phen, thì có binh sĩ đi vào bẩm báo, nói rằng vẫn chưa tìm thấy thi thể của Vũ Lăng vương mà thi thể binh lính bị chôn vùi dưới núi đá cũng không nhiều.

“Cái gì?” Mộ Dung Triều nhìn Tư Mã Thích, “Lẽ nào hãn không bị núi sập vùi lấp? Vậy hãn và quân của hãn đang ở đâu? Trên dưới chúng ta đều có phục kích, hãn không thể biến mất mà không thấy tăm hơi chứ?”

Tư Mã Thích nhíu mày: “Vệ Ngật Chi từng trấn thủ biên cương ở đây nhiều năm, đương nhiên rất tinh tường địa hình nơi này, bây giờ mưa to như trút nước, dấu chân chẳng mấy chốc sẽ bị gột rửa, dù cho hãn không gặp chuyện gì đi nữa, chúng ta cũng rất khó tìm ra hãn.”

“Mẹ kiếp!” Mộ Dung Triều tức giận lật tung án.

“Nhưng, chúng ta có thể ép hãn ra.”

“Hả?” Sắc mặt Mộ Dung Triều tươi tỉnh hơn một chút, “Trường Sa vương có diệu kế gì?”

Tư Mã Thích nói: “Văn thần của Đại Tấn là Tạ Thù, võ tướng là Vệ Ngật Chi, đều là những nhân vật khó đối phó, nếu chúng ta có thể mượn cơ hội này loại trừ cả hai người họ, thì mọi việc sẽ đơn giản hơn.”

Mộ Dung Triều ghét nhất cái kiểu ăn nói nửa vời của người Hán, nhưng hãn không tiện nổi giận: “Trường Sa vương muốn nói gì thì nói thẳng ra đi.”

“Ý của bản vương là, bây giờ chúng ta đang chiếm thế thượng phong, chủ động đưa ra nghị hòa, nói rằng Vũ Lăng vương đang là tù binh trong tay chúng ta, để Tạ Thù đến Ninh Châu hòa đàm cùng chúng ta. Nếu như Vệ Ngật Chi đang ẩn náu, chắc chắn sẽ không để Đại Tấn rơi vào cảnh bất lợi, đương nhiên sẽ chủ động hiện thân. Nếu như hãn không xuất hiện, vậy chứng tỏ hãn đã chết, chúng ta giết Tạ Thù xong có thể tiến thẳng về Kiến Khang.”

“Diệu kế, diệu kế!” Lúc này Mộ Dung Triều đã xếp lại án thư, muốn cùng hãn uống ba chén.

Tư Mã Thích vỗ bảo kiếm bên hông nhìn hẩn mỉm cười, bọn man di các người, chờ đến khi bản vương nắm được giang sơn, sẽ chém đầu các người.

Tin cầu hòa còn chưa đưa đến thì tướng phủ đã có một vị khách không mời mà đến.

Tạ Thù đang ngồi trong phòng, cách một tấm bình phong, nhìn Mộc Bạch dẫn người đi vào bái kiến.

“Tiểu nhân Sở Liên bái kiến Thừa tướng.”

“Miễn lễ.” Tạ Thù ra sức giữ cho giọng nói bình thản: “Người nói người mang theo tín vật của Vũ Lăng vương giao cho bản tướng, là thứ gì vậy?”

Sở Liên lấy từ trong ngực áo một túi gấm, hai tay giao cho Mộc Bạch đứng bên.

Mộc Bạch đưa túi gấm vào, Tạ Thù mở ra, cầm lấy đồ vật bên trong, giật mình đứng phắt dậy.

Không ngờ lại là binh phù.

“Lúc Vũ Lăng vương đưa túi gấm này cho người có nói gì không?”

“Bẩm Thừa tướng, Vũ Lăng vương nói đem thứ này giao tận tay Thừa tướng, lần này ngài ấy đi lành ít dữ nhiều, nếu như có xảy ra chuyện gì, vật này có thể bảo vệ Thừa tướng bình an. Ngài ấy còn nói, nếu thật sự ngài ấy xảy ra chuyện gì, xin Thừa tướng hãy nhớ tới bạn cũ, thay ngài ấy trông nom mẫu thân.”

Tạ Thù hiểu rõ, ngay cả đường lui của nàng, hẩn đều vì nàng mà suy nghĩ, nếu thật sự có một ngày nàng bị bại lộ thân phận nữ tử, tới bước

đường cùng, dựa vào binh phù điều động quân đội, chí ít vẫn còn có hi vọng sống sót.

Nàng xiết chặt binh phù, không cần đến bước này, nàng có gì đáng để hăn đối xử như vậy?

Mộc Bạch gật đầu vào nhìn sắc mặt nàng: “Công tử, ngài sao vậy?”

Tạ Thù hoàn hồn. “Không có việc gì, đi sắp xếp chỗ nghỉ cho Sở tiên sinh đi.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Giữa tháng sáu, tin cầu hòa nhanh chóng được đưa tới tướng phủ.

Tư Mã Thích yêu cầu thả gia quyến của ông ta, yêu cầu cắt đất phong vương, những điều này đều nằm trong dự liệu, Tạ Thù chỉ cảm thấy bất ngờ khi trong thư đề cập tới chuyện Vệ Ngật Chi đã bị bắt làm tù binh.

Những ngày qua Mạt Vinh vẫn luôn tìm kiếm Vệ Ngật Chi nhưng vẫn không có kết quả, tin tức Sở Liên đưa về cũng vô cùng đáng sợ, vì thế không thể xác định được hẳn có thật sự bị bắt làm tù binh hay không.

Nàng tìm mấy vị đại thần thân cận tới thương nghị việc này, ai nấy đều nói việc này quá nguy hiểm, lại không thể tìm ra kế sách nào thích hợp.

Tư Mã Thích yêu cầu hòa đàm nhưng không ở thế hạ phong, hiện giờ hẳn mới là người nắm đằng chuôi, muốn đàm luận thì đàm luận, không muốn thì có thể trực tiếp xuất binh xông vào. Quân Tấn có thể ngăn cản nhưng còn một nước Tần lúc nào cũng nhìn chòng chọc không ngừng, đến lúc đó chắc chắn lửa chiến nổi lên bốn phía không ngớt.

Tạ Thù để mấy vị đại thần ra về, ở trong thư phòng suy nghĩ sắp xếp sao cho ổn thỏa, sau đó đề bút hồi âm.

Vừa mới viết được một nửa thì Tạ Nhiễm đã bước nhanh vào thư phòng, thấy nàng đang viết thư, hẳn sa sầm nét mặt: “Thừa tướng định đi đàm phán ư?”

“Ừm.” Tạ Thù không ngẩng đầu lên, lá thư viết dở bị hăn giật lấy rồi xé tan tành.

“Sao Thừa tướng có thể làm chuyện mạo hiểm như vậy? Chẳng may một đi không trở lại, ngài để nhà họ Tạ biết làm sao bây giờ?”

“Ta tự có sắp xếp, không sao đâu.” Tạ Thù rất bình tĩnh, lấy một tờ giấy khác tiếp tục viết.

Tạ Nhiễm tròn mắt nhìn nàng, trên mặt dần dần chất chứa phần nộ, phất tay áo ra khỏi thư phòng.

Hăn vừa rời đi, Mộc Bạch liền đi vào bẩm báo có khách tới. Tạ Thù ngẩng đầu lên nhìn lại, không ngờ người đến lại là Tương phu nhân, nàng lập tức đứng dậy đón bà.

“Sao phu nhân lại tới đây?”

Tương phu nhân mặc y phục tối màu, sắc mặt nhợt nhạt, toàn thân cũng đeo rất ít trang sức, hiển nhiên là vội vã đến đây. Hai mắt bà ửng đỏ, đứng trước mặt Tạ Thù do dự hồi lâu mới nói: “Ta đã nghe chuyện Ngật Chi bị bắt và chuyện Trường Sa vương yêu cầu đàm phán, muốn đến hỏi quyết định của Thừa tướng.”

Tạ Thù hiểu, đây là lần đầu tiên Vệ Ngật Chi gặp phải tình cảnh khốn khó như vậy, Tương phu nhân chỉ còn duy nhất người con trai này, trong thời điểm này đã hoàn toàn buông bỏ tính khí thường ngày, giọng điệu khiêm tốn, tâm nguyện duy nhất là mong đưa con của mình bình an mà thôi.

“Phu nhân yên tâm, ta đã viết xong hồi âm, hai ngày nữa có thể lên đường rồi.”

Tương phu nhân kinh ngạc ngẩng đầu lên, hiển nhiên là không ngờ nàng sẽ thẳng thắn ra tay giúp đỡ như vậy. Bà lui về phía sau một bước, hành đại lễ với Tạ Thù: “Đa tạ Thừa tướng.”

Bà cúi thấp đầu, Tạ Thù nhìn thấy trong mái tóc của bà có xen lẫn một hai sợi tóc bạc, trong lòng hơi chua xót.

Tất cả đã sắp xếp xong, chỉ còn chờ ra đi. Ngoại trừ sắp xếp ở Ninh Châu, trên đường đi phòng vệ càng thêm nghiêm mật.

Tạ Thù mặc y phục người Hồ để thuận tiện hành động, đi ra cổng lớn tướng phủ, trèo lên xe ngựa, Mộc Bạch đứng bên cạnh vẻ mặt tần ngần, muốn nói lại thôi. Nàng ngoắc tay: “Đừng lo lắng, lên xe đi.”

Mộc Bạch còn chưa di chuyển thì có người đã nhanh chân đi trước một bước leo lên xe, ngồi bên cạnh nàng.

“Sao cả người cũng đi?” Tạ Thù kinh ngạc.

Tạ Nhiễm lạnh lùng nói: “Thừa tướng đã muốn đặt bản thân vào vòng nguy hiểm, ta theo là được chứ gì, dù sao người không còn thì ta cũng ngã.”

Tạ Thù động viên vỗ vỗ mu bàn tay hấn: “Yên tâm đi, không sao đâu.”

“Hừ!” Tạ Nhiễm rút tay ra, quay đầu sang chỗ khác không để ý tới nàng.

Dương Kiệu đã tự mình dẫn quân tới Ninh Châu trước, đám binh lính của Mạt Vinh cũng không lười biếng. Tuân Trác và Trương Triệu lúc đó chỉ bị dụ kế diệu hổ ly sơn nên cũng không có thương vong. Bây giờ tất cả mọi người, ai nấy đều quản lí chức vụ của mình, trận địa sẵn sàng đón địch, duy nhất chỉ thiếu thống soái.

Dương Kiệu không chỉ là thuộc hạ trực tiếp của Vệ Ngật Chi, mà trước kia hai người cùng đồng thời gia nhập quân doanh nên vô cùng nóng lòng, ở trong doanh trại đi tới đi lui, mấy lần đề nghị tấn công doanh trại quân địch cứu Vệ Ngật Chi.

Mạt Vinh đã ở độ tuổi trung niên, làm việc thận trọng, khuyên hẳn: “Dương tướng quân không thể mạo hiểm, trước đây quận vương thường xuyên nhắc nhở chúng ta thường có kẻ địch lấy tin tức giả để mê hoặc tầm mắt, việc này cứ chờ một thời gian xem sao.”

Trương Triệu tuy còn trẻ nhưng suy nghĩ rất sâu sắc, phụ họa: “Mạt tướng quân nói đúng lắm, ta đã phái người đi tìm hiểu qua, thời gian này Mộ Dung Triều không ngừng phái binh ra ngoài, mỗi lần đều tìm kiếm ở khu vực quận vương mất tinh, tin tức quận vương bị bắt chắc chắn là giả.

Dương Kiệu cuống lên: “Vậy các ngài nói phải làm sao bây giờ? Vẫn chưa tìm thấy người!”

Tuân Trác cũng là người nóng tính như hẳn: “Đúng vậy, chúng quy vẫn phải thử một lần, chắc may tin đó là thật không phải có thể cứu quận vương ra rồi sao? Nếu giờ ngài ấy đang bị thương cần được chữa trị, chỉ vì chúng ta đến trễ, như thế chẳng phải đã hỏng chuyện rồi sao?”

Mạt Vinh và Trương Triệu vẫn phản đối, bốn vị tướng quân chia làm hai phe đối lập, đúng lúc đó có binh sĩ đưa tin tới, cuối cùng cũng khiến mấy người này an phận.

Một tin là Thừa tướng đang trên đường tới đây, lệnh cho chư vị tướng lĩnh tiếp tục canh phòng, không thể xem thường.

Sau đó là một tin khác, từ lúc bắt đầu đã vô cùng thâm thúy, khiến cho mấy vị tướng quân kinh ngạc đến ngây người.

Mộ Dung Triều chống cằm, tay cầm chén rượu mãi mê suy nghĩ. Hắn có tướng mạo khôi ngô, lại có cổ ra vẻ oai hùng, mới nhìn có mấy phần sát khí, mà Tư Mã Thích ngồi cạnh hắn lại có gương mặt trắng trẻo thanh tú, giống như một nho sĩ trung niên.

Mộ Dung Triều suy nghĩ quá chuyên tâm, mãi đến khi chén rượu trong tay nghiêng đi đổ rượu xuống đất mới hoàn hồn: “Người nói xem, rốt cuộc Vệ Ngật Chi đã chết hay là trốn thoát? Nhưng hắn có thể trốn ở đâu cơ chứ? Thời gian đã lâu như vậy, dù là người hay ngựa cũng cần phải ăn chứ?”

Tư Mã Thích nhấp một ngụm rượu: “Hữu quân vương tạm thời đừng nghĩ tới việc này thì hơn, chuẩn bị sẵn sàng tiếp đón Thừa tướng đi.”

Mộ Dung Triều hừ một tiếng: “Trường Sa vương không biết rồi, đường huynh quốc chủ của ta đang ở sau lưng giày vò ta đây, nếu ta không giết được Vệ Ngật Chi, sao có thể để những kẻ phản đối ta ở quê nhà ngậm miệng?”

“Thì ra là như vậy.” Tư Mã Thích cười thâm trầm: “Vậy hữu quân vương cố gắng lên.”

Tạ Thù vì muốn đẩy nhanh kế hoạch, đi đường suốt ngày đêm hầu như không nghỉ.

Từ chỗ trời nắng chang chang ở Kiến Khang nhanh chóng tiến vào vùng khí hậu ẩm ướt đầm đề ở Ninh Châu, khí hậu thay đổi bất ngờ khiến nàng không kịp thích nghi, lại đổ bệnh, nôn mửa nhiều lần, chỉ có thể nằm trong xe ngựa, dọc đường đi quận trưởng các quận đều không thấy mặt nàng.

Tạ Nhiễm ngồi xếp chân bên cạnh nàng, vắt khô chiếc khăn đã nhúng qua nước đặt lên trán nàng, tức giận nói: “Thừa tướng quả là minh chứng tốt cho tình “huynh đệ”, vì Vũ Lăng vương mà liều mạng đến mức này.”

Tạ Thù bất mãn thở dài: “Người không hiểu đâu.”

“Thật may là ta không hiểu.” Tạ Nhiễm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tới Ninh Châu đã là đầu tháng bảy, Dương Kiệu dẫn người ra khỏi thành ba mươi dặm nghênh tiếp. Lúc ở Kiến Khang hẳn cho rằng Tạ Thù và Vũ Lăng vương luôn đối đầu với nhau nên thái độ của hẳn cũng tương tự như vậy, nhưng đến khi thấy nàng được người đỡ từ trên xe xuống, gương mặt nhỏ nhắn tái nhợt, dáng vẻ tiều tụy như núi ngọc sắp sụp vậy mà vẫn cố gắng xốc tinh thần, thái độ không khỏi hòa hoãn hơn hẳn.

Chỉ ít nàng còn có năng lực đi cứu Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù ở trong doanh trại nghỉ ngơi mấy ngày, sức khỏe đã hồi phục phân nửa. thời tiết ở Ninh Châu dần dần chuyển biến tốt, mấy ngày liền đều thấy mặt trời. Quân Tấn trước kia nghe thấy tin đồn Vũ Lăng vương bị bắt đều sa sút tinh thần, tận đến lúc này mới có chuyển biến tốt.

Mộ Dung Triều và Tư Mã Thích cũng phát hiện ra, biết không thể kéo dài được mãi.

Khoảng thời gian này bọn họ phái người đưa tin Tạ Thù muốn tới đàm phán với bọn họ lan truyền khắp nơi, ở Ninh Châu ngay cả những ông lão, bà lão ở nơi hang cùng núi tận cũng biết. Nếu như Vệ Ngật Chi còn sống, chắc chắn sẽ xuất hiện, xem ra hẳn đã chết thật rồi.

Hai người không tiếp tục quan sát nữa, phái người đến mời Tạ Thù, chọn thời điểm đàm phán.

Trong thành Ninh Châu có một lầu tháp, được xây dựng khi tiên đế còn tại vị, cao hai mươi trượng, dùng để quan sát tình hình quân địch. Bởi vì địa điểm này trùng hợp lại ở giữa vùng phân cách hai phe, Tư Mã Thích liền đề nghị gặp mặt ở đó.

Trước đó Tạ Thù đã phái người mai phục xung quanh, dân chúng gần đó phần lớn đều cho binh sĩ hóa trang. Tất cả chuẩn bị xong xuôi, nàng mới mang theo hộ vệ Tạ gia đường hoàng đi tới chỗ hẹn.

Tháp đã nhiều năm chưa được tu bổ, cổ kính tang thương, cầu thang bằng gỗ vang lên tiếng kẽo kẹt khi có người đi lên. Đỉnh tháp không có vật gì khác ngoài một chiếc bàn đặt trong đó. Tư Mã Thích tới trước, đã ngồi ngay ngắn một bên, bên cạnh là Mộ Dung Triều dáng người cao lớn.

Tạ Thù dẫn người đi lên tới nơi, hẩn quét mắt nhìn qua, phát hiện đã lâu không gặp, dung mạo người này có phần biến đổi, gương mặt càng lúc càng thêm quyến rũ, không nhịn được nheo mắt lại.

Trước khi giết, có nên đem về doanh trại vui vẻ vài lần không nhỉ? Hẩn nở nụ cười thâm đặng.

Tạ Thù mặc y phục màu đen, ngọc chụp vấn tóc, môi điểm nhẹ son, mày đen như mực. Nàng cầm một chiếc quạt lông, khoan thai ngồi trước mặt hai người, liếc mắt nhìn một lượt, cười nói: “Phản tặc Tư Mã Thích, người muốn đàm phán thế nào với bản tướng đây?”

Tư Mã Thích tức giận: “Người gọi bản vương là gì?”

Tạ Thù phe phẩy chiếc quạt, cười khinh bỉ: “Người là gì thì bản tướng gọi người là thế, có gì sai chằng?”

Sắc mặt Tư Mã Thích âm trầm, tay đã đặt lên bảo kiếm, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Tạ Thù vừa đến đã đả kích hẩn, chẳng lẽ cũng giống như lần trước, đã có sách lược vẹn toàn nên mới cố ý dẫn hẩn vào tròng?

Mộ Dung Triều thấy hai người vừa mới bắt đầu đã ngừng lại, không kiên nhẫn nói: “Trường Sa vương mau tiếp tục đi.”

Tư Mã Thích kìm nén cơn giận, nói với Tạ Thù: “Bản vương yêu cầu thả gia quyến, cắt năm quận Ninh Châu, Chu Đê, Giao Châu, Tấn Hưng và Hợp Phố, những chuyện này Thừa tướng có thể giải quyết được sao?”

Tạ Thù gật đầu cười: “Giải quyết dễ thôi, bệ hạ nói rồi, dù sao người cũng là đệ đệ ruột của ngài, đàm phán cũng đơn giản, nhưng trước tiên phải để chúng ta thấy tình trạng Vũ Lăng vương thế nào đã.”

Tư Mã Thích thấy nàng chỉ dẫn theo mười mấy tùy tùng nhưng biểu hiện ung dung, càng cảm thấy kỳ lạ, giơ tay ra hiệu ngừng lại, muốn nói riêng với Mộ Dung Triều.

“Hữu quân vương gặp Tạ Thù rồi, người này rốt cuộc có phải là hãn hay không?”

Mộ Dung Triều không nghĩ ông ta lại nghi ngờ điểm này, lại nhìn kỹ người đối diện, cau mày nói: “Người nói vậy, ta cũng không chắc chắn, cử chỉ hành động của người này đều giống Tạ Thù ta từng gặp, nhưng mặt mũi có phần không giống lắm, cảm giác có phần nữ tính hơn Tạ Thù trước kia.”

Tư Mã Thích suy nghĩ nhanh chóng, ngồi thẳng lưng lên, nhìn về phía Tạ Thù: “Bản vương và hữu quân vương thương nghị xong rồi, muốn gặp Vũ Lăng vương cũng được thôi, nhưng xin hỏi Tạ Thừa tướng, ngài có gì để chứng minh thân phận mình không? Chẳng hạn như ấn tín Thừa tướng.”

Sắc mặt Tạ Thù cứng đờ, ánh mắt lấp lóe: “Đương nhiên có, nhưng bản tướng vội vàng đến đây, quên mang theo mất rồi.”

Tư Mã Thích sầm mặt, kẻ này quả nhiên là Tạ Thù tìm đến đóng giả để thăm dò bọn họ. Nếu như bọn họ giết người này, Tạ Thù càng như con rùa đen rụt đầu không chịu đi ra, nhưng nếu không giết, thì không thể rửa mối hận này. Kẻ này cứ không ngừng đả kích hãn, rõ ràng là có lòng chịu chết, có thể đây là quỷ kế của Tạ Thù, một khi người này bị giết, có thể chính là tín hiệu, tiếp đó sẽ có kế sách liên hoàn chờ bọn họ.

Tạ Thù thấy ông ta trầm ngâm không nói, biết kế hoạch của mình đã có hiệu quả. Trận chiến lần trước ở Cối Kê, nàng đã biết người này bản tính đa nghi, giỏi tính toán, nhưng thường thường càng là những người thông minh quá càng dễ bị thông minh hại.

Nàng lại tiếp tục đề nghị: “Trường Sa vương vẫn nên để bản tướng nhìn thấy Vũ Lăng vương rồi nói sau đi.”

Tư Mã Thích hạ quyết tâm, đứng lên nói: “Mời Thừa tướng đi theo bản vương một chuyến, Vũ Lăng vương ở ngay trong xe ngựa dưới tháp.”

“Cũng được.” Tạ Thù không hề kiêng dè đứng dậy, thậm chí còn đi ở phía trước, giống như cố ý để lộ sơ hở cho hắn dễ dàng ra tay.

Tư Mã Thích nheo mắt, chắc chắn có gian kế.

Binh sĩ hai phe vây quanh chân tháp, giăng co lẫn nhau.

Tạ Thù đứng lại, ngẩng đầu nhìn mặt trời lâu lắm mới gập, lại nhìn Tư Mã Thích: “Người đâu?”

Tư Mã Thích đang định lên tiếng, chợt có binh sĩ đến báo, sau nơi đóng quân bị quân Tấn tập kích, tướng cầm đầu là Dương Kiệu. Ông ta nổi giận, rút bội kiếm bên hông: “Các người dám ngang nhiên nuốt lời!”

Đám hộ vệ nhanh chóng tiến lên bảo vệ, Tạ Thù bị Mộc Bạch đẩy ra phía sau, cấp tốc lùi về phía quân Tấn bên này. Lại có binh lính hỏa tốc đến báo, có đại quân đang tấn công công thành ở biên giới Thổ Dục Hồn, lĩnh binh chính là Mạt Vinh.

Tạ Thù bất ngờ, nàng không sắp xếp chuyện tập kích, sao hành động của bọn họ lại trùng hợp đồng loạt như vậy?

Tư Mã Thích và Mộ Dung Triều đều không kìm được lửa giận, binh sĩ hai bên đều cầm chặt vũ khí sẵn sàng chiến đấu.

“Hừ, người cho rằng những gì các người toan tính đều đúng hết cả sao? Trọng binh của bản vương tập kết ở đây, hôm nay trước tiên giết chết đồ Thừa tướng giả mạo nhà ngươi, sau đó sẽ tấn công Kiến Khang.”

Mộ Dung Triều vừa nghe liền bùng nổ: “Trường Sa vương người quá mức giả dối! Thảo nào đều nói đã sắp xếp xong, hóa ra để lại người của ta phía sau để cho kẻ địch đồ sát, còn người ngựa của người lúc nào cũng mang theo bên người!”

“Hữu quân vương không nên tức giận, hiện giờ không phải thời điểm thích hợp để nội bộ chúng ta lục đục!” Tư Mã Thích xoay người lên ngựa, vung tay: “Giết!”

Phản quân đồng loạt xông lên.

Quân Tấn đều ở phía sau xe ngựa, Tạ Nhiễm nhô đầu nhìn ra, thấy rõ tình hình, kinh sợ trợn tròn hai mắt.

Phục binh mai phục từ lâu vọt ra, Tạ Thù được bảo hộ đưa tới bên cạnh xe, những binh lính trong trang phục dân thường cũng dồn dập cầm lấy vũ khí chém giết. Nhưng Tư Mã Thích cũng sớm phái người đóng giả, ông ta quá cẩn thận, quân chủ lực đều mang theo bên cạnh, trong khoảnh khắc đã triệu tập lại đây.

Tạ Nhiễm thấy Tạ Thù bị vây giữa trận, âm thầm nóng ruột.

Tư Mã Thích đã lùi ra phía sau chỉ huy, xa xa nhìn thấy dáng vẻ chật vật của Tạ Thù, lạnh lùng cười: “Làm văn thần chỉ nên cầm cán bút, còn muốn nghĩ cách chiến thắng bản vương ư? Mơ hồ!”

Mộ Dung Triều cười ngựa bên cạnh hẳn, sắc mặt tái xanh: “Bị phục kích đều là người của ta, người còn dám châm chọc hẳn! Ta thấy hành động này của Tạ Thù rõ ràng đã tách binh lực của hai ta ra, nếu bên nào gặp chuyện thì khó mà gấp rút tiếp viện được.”

Tư Mã Thích nghe vậy mới ngăn người: “Người có cảm thấy chuyện này tương tự với cách chúng ta dùng để đối phó Vệ Ngật Chi không?”

Mộ Dung Triều làm gì có tâm trạng để ý tới ông ta, nhìn Tạ Thù đang trong trận mà hận tới nghiến răng, nhắc trường thương muốn vào giết nàng cho hả giận.

Song phương đang say mê chém giết, hẳn cười ngựa trắng mang ngân thương, tiếng hú như lôi, trực tiếp lao vào trận, anh dũng khó địch nổi.

Tạ Thù đã mau lùi lại đến bên xe ngựa, Tạ Nhiễm hận không thể nhào người ra kéo nàng lên, quay đầu nhìn thấy Mộ Dung Triều hung hăng xông tới, tim như xộc lên tận cổ.

Mộ Dung Triều đâm thương tới, Tạ Thù bị đẩy ra phía sau, hộ vệ bên cạnh bị hẳn chém đứt một tay, máu thịt be bét.

Mộc Bạch hô to bắn tên, phía sau có binh sĩ nhân cơ hội bắn tên tới, Mộ Dung Triều cúi người né được, vừa mới ngồi vững bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa âm âm từ xa truyền tới, quay đầu nhìn lại, hóa ra là một đội kỵ binh.

Hẳn cho rằng là người phe mình chiến thắng tới đây trợ giúp, đang vui vẻ, đến khi thấy đối phương trong trận dựng thẳng cờ lớn, bỗng nhiên khiếp sợ.

“Là Vũ Lăng vương! Vũ Lăng vương trở về rồi!”

Tạ Thù quay đầu nhìn lại, lá cờ lớn thêu chữ Vệ bay phấp phới trong gió, dưới ánh mặt trời càng thêm chói mắt.

Hắc mã kỵ binh nhanh như chớp giật, khi sắp tới trước mắt thì bỗng nhiên tách ra một đội nhân mã, thành cánh quân, mỗi người đều cầm trường thương trên tay, cúi người xông vào trong chiến trường mà đâm tới.

Song phương giao chiến sợ hãi tốc độ này, dồn dập tránh sang hai bên, trong khoảnh khắc đã tách ra. Kỵ binh phía sau đột nhiên chia làm hai ngả, thành thế trái phải bao bọc, lao về phía Tư Mã Thích.

Từ sau đội quân một người tách ra, một mũi tên lao thẳng về linh vũ tên mũ giáp của Mộ Dung Triều. Mũ giáp tung ra, Mộ Dung Triều còn bị lực đạo này chấn động đến mức nghiêng người, tóc dài toán loạn xổ ra, hăn vô cùng giận dữ, nắm chặt trường thương đang muốn vượt ngang mà đi, người kia đã đến trước mặt, một tay vung roi dài, uốn lượn như du long, mạnh mẽ quét tới, thế nặng vạn cân.

Trường thương trong tay Mộ Dung Triều bị roi cuốn lấy, không thể tránh thoát, hăn hạ quyết tâm, kéo cả người lẫn ngựa về phía mình, rút đao bên hông, dùng ngôn ngữ Tiên Ti mắng to một câu, vung đao tới.

Roi bỗng nhiên kéo căng đỡ đao này, người kia giục ngựa vòng sang hướng khác, đổi tay cầm roi, trực tiếp dùng roi cuốn lấy đầu hăn, dùng sức kéo một cái.

Máu tươi phun trào, tung tóe khắp nơi.

Tạ Thù khiếp sợ lau mặt, Mộ Dung Triều đã ngã khỏi ngựa, đầu một nơi, thân một nẻo, máu tươi không ngừng chảy ra.

Nàng ngẩng đầu nhìn tới, ngựa đã chạy đi, viên tướng quay đầu lại nhìn nàng một chút, lại xông vào trận giết địch, thẳng về phía Tư Mã Thích.

“Tướng sĩ Đại Tấn nghe lệnh, theo bản vương giết hết phản tặc, giành lại Ninh Châu.”

“Giết!” Tiếng ho vang tận mây xanh, sĩ khí phấn chấn.

Là chàng, chàng sống sót trở về.

Mộc Bạch cho rằng nàng bị dọa bởi cảnh tượng trước mắt, vội vã đỡ lấy nàng: “Công tử, đi mau, Vũ Lăng vương trở về là tốt rồi, chúng ta mau rời đi.”

Tạ Thù bị hấn đỡ lên xe, tận đến lúc này Tạ Nhiễm mới buông cánh cửa xe này giờ bị hấn nắm chặt ra, nhắm mắt lại.

Quang Phúc đưa tay dìu hấn: “Công tử, ngài không sao chứ?”

Hấn xua tay.

Xe ngựa nhanh chóng chạy về chỗ đóng quân, Trương Triệu dẫn người về xong, lại muốn đi trợ giúp Vệ Ngật Chi.

Tạ Thù gọi hấn lại: “Kế hoạch tác chiến lần này là do ai chỉ thị?”

“Lúc Thừa tướng còn đang trên đường tới đây, quận vương đã âm thầm phái người hạ lệnh về, đây là đòn đánh bất ngờ, ngay cả Thừa tướng cũng không thể nói.” Trương Triệu nói xong, liền dẫn quân vội vã rời đi.

Mộc Bạch khuyên nàng vào trong lều rửa mặt, nàng không tập trung, vào trong lều rửa mặt qua loa xong bảo hấn ra ngoài, ngay cả y phục vấy máu cũng không thay.

Nàng ở trong lều chậm rãi rảo bước, tất cả cảm xúc sướng vui đau buồn đều ào ạt tuôn ra, cuối cùng ngồi sau án, rốt cuộc cũng từ từ bình tĩnh lại.

Sắc trời đã muện, trong lều tối tăm, Tạ Thù ngay cả một giọt nước cũng chưa uống, nhưng không hề có cảm giác.

Không biết đã qua bao lâu, ngoài doanh trại vang lên tiếng ngựa hí vang, nàng lập tức đứng dậy, còn chưa ra đến ngoài đã thấy Vệ Ngật Chi tung người xuống ngựa, nhanh chân đi đến.

Gương mặt hần bầm đầy bụi bặm, chỉ có hai mắt vẫn sáng rực như lúc ban đầu, vừa tháo mũ giáp vừa đi vào trong doanh trại, dừng bước lại, cách mấy trượng nhìn nàng.

Tạ Thù chỉ cảm thấy tất cả cảm xúc buồn bực sâu khổ kia rốt cuộc cũng biến mất, không nói lời nào bước nhanh tới, ôm chặt lấy hần.

Ánh mắt Vệ Ngật Chi sáng lên, từ trong kính ngạc dần bình tĩnh lại, đưa tay ôm nàng, vùi mặt vào cổ nàng thở phào một hơi: “Như Ý...”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 59

Sau trận chiến hôm nay, đội quân của Mộ Dung Triều đã bị diệt sạch, binh mã của Tư Mã Thích tổn hại hơn nửa, số người còn lại đều đã đầu hàng, ông ta mang theo một phần nhỏ binh lực mở đường máu bỏ chạy, khi tới gần biên giới thì bị Tuân Trác bắt sống áp tải trở về.

Kéo dài hơn nửa năm, ngọn lửa chiến tranh kéo từ đông sang tây, loạn Trường Sa vương cuối cùng cũng gần như được dẹp yên.

Trong chiến thắng của đại quân, lính cấp dưỡng vui vẻ chuẩn bị đồ ăn, mùi hương thức ăn truyền khắp toàn bộ quân doanh.

Mộc Bạch đứng canh bên ngoài lều, nháy mắt với Phù Huyền đứng bên cạnh, sau đó bĩu môi nhìn về phía lều, Phù Huyền lại không hiểu ý của hắn, vẫn nghiêm túc thận trọng canh phòng, hắn không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tự mình nhắc nhở người trong lều: “Khụ, công tử, Vũ Lăng vương, đã đến giờ dùng cơm tối rồi ạ!”

Tạ Thù như bưng bình, buông Vệ Ngật Chi ra nói: “Khoảng thời gian này chàng chắc chắn không được bữa ăn tử tế nào rồi, vẫn mau đi ăn đi thôi.”

Chỉ nghe câu nói này, Vệ Ngật Chi liền cảm thấy những mệt mỏi bấy lâu đều biến mất, cầm tay nàng nói: “Cùng ăn đi.”

Các binh sĩ bê đồ ăn vào, Tạ Thù thấy người mình toàn vết máu thì ăn không ngon nên về lều thay y phục trước, sau quay lại đã thấy Vệ Ngật Chi

cởi bỏ áo giáp, rửa mặt sạch sẽ nhưng vẫn không động đũa, vẫn ngồi sau án chờ nàng.

“Hôm nay nàng cũng đã hoảng sợ quá nhiều rồi, ăn nhiều một chút đi.”

Tạ Thù ngồi đối diện hẳn, đẩy cái bát hẳn đưa tới ra: “Trước khi ăn cơm, chàng phải nói hết mọi chuyện cho rõ ràng đã, khoảng thời gian đó rốt cuộc chàng trốn ở đâu? Kế hoạch hôm nay là thế nào?”

Vệ Ngật Chi nói: “Ta khá am hiểu chuyện sập núi, muốn tránh cũng không khó nhưng vẫn phải chịu một ít tổn thất. Tư Mã Thích và Mộ Dung Triều không quen thuộc địa hình Ninh Châu bằng ta, nên ta dứt khoát tương kế tựu kế, hạ lệnh toàn quân cởi giáp, ẩn trong núi khai hoang. Thực ra binh mã của chúng cũng từng thấy chúng ta nhiều lần, đều cho rằng là nông phu, không nhận ra được. Mãi cho đến khi biết thời gian hòa đàm cụ thể, chúng ta mới suốt đêm từ trong núi đi ra.”

Hắn nhìn thẳng vào mắt Tạ Thù: “Những lời lần trước nàng nói ta vẫn còn nhớ kỹ, ta vốn tưởng rằng nàng sẽ không mạo hiểm vì ta, lần này có lẽ sẽ phái người khác tới thay nàng đàm phán, không thể nào tin tưởng, vì lẽ đó đã dặn bọn họ không ai được nói gì với nàng, không ngờ nàng lại đích thân tới đây.”

Tạ Thù không nói gì, chỉ cười cười. Hắn là người thông minh sáng suốt, đâu cần những lời chót lưỡi đầu môi, đương nhiên sẽ hiểu tâm ý hiện giờ của nàng.

“Haizz, đã biết tin gì chưa?” Trưa hôm sau, lúc đang ăn cơm, một binh sĩ dùng cánh tay chen vào ngồi giữa đám bạn: “Quan hệ giữa Thừa tướng và quận vương chúng ta không hề đơn giản đâu?”

“Hả? Thế nào là không đơn giản?”

“Hôm qua lúc quận vương về doanh trại, có người tận mắt nhìn thấy Thừa tướng nhào tới ôm ngài ấy đấy.”

“Hả?” Đám bạn há hốc mồm kinh ngạc.

Phía sau bỗng vang lên một giọng nói âm trầm: “Các vị vừa nói gì đó?”

Đám lính cùng nhau quay đầu lại, đó là một thanh niên trẻ mặc trường bào rộng đang nheo mắt cười mà như không nhìn họ.

“Híc, không, không có gì.” Đám lính nhanh chóng chuồn mất, đi rất xa mới có người thê thọt hỏi: “Đó là ai vậy?”

“Hình như là đường thúc của Thừa tướng, chẹp chẹp, bảo vệ Thừa tướng gớm thật.”

Tạ Nhiễm đi về phía lều trại, nhìn thấy Mộc Bạch liền vẫy tay gọi hẳn lại gần: “Thừa tướng đâu?”

“Ở trong lều của Vũ Lăng vương.”

Tạ Nhiễm nheo mắt nhìn về phía lều lớn, cau mày khó chịu: “Sao ta cảm giác Thừa tướng lại sụp hố nữa rồi?”

Tạ Thù là người có bản lĩnh, dựa vào nhan sắc mà nắm giữ được Vũ Lăng vương hẳn có thể lý giải được, dù sao trong tay kẻ đó vẫn còn nắm giữ trọng binh, nhưng bây giờ rõ ràng không phải vì chuyện này. Nhớ tới sự mạo hiểm trên chiến trường ngày hôm qua, trong lòng hẳn vẫn còn hoảng hốt, cần gì phải liều mạng vì kẻ đó như vậy?

Mộc Bạch có lòng bảo vệ Tạ Thù, tìm cơ giúp nàng: “Công tử và Vũ Lăng vương đang bàn bạc xem xử lý phản tặc thế nào.”

“Tùy thôi.” Tạ Nhiễm xoay người rời đi. “Người nhớ hỏi Thừa tướng xem lúc nào khởi hành trở về.”

Mộc Bạch dạ một tiếng, liếc mắt nhìn về phía lều lớn, nghĩ thầm để lát nữa hẵng hỏi.

Hôm nay Tạ Thù đã thay y phục rộng rãi, màu sắc thanh thoát, sắc mặt yếu ớt mấy hôm trước nay cũng đã tươi tỉnh hơn nhiều. Hôm qua đi gặp Tư Mã Thích, nàng không trang điểm dung mạo, đúng là có phần không giống ngày thường, hôm nay trời vừa sáng đã dậy trang điểm, thêm một phần anh khí.

Nàng ngồi bên cạnh Vệ Ngật Chi, nhìn hẩn viết xong tấu chương liền nhắc nhở: “Chàng nhớ viết thư về nhà, trước khi đi Tương phu nhân có đến gặp ta, bà rất lo lắng cho chàng đấy.”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Những năm tháng qua tuy bà không nói gì, nhưng ta biết mỗi lần ta ra chiến trường, bà đều lo lắng không yên, lần này có lẽ đã kinh sợ không ít.”

Tạ Thù nghiêng người sang, chống gò má nhìn hẩn: “Ta đoán Mục đại mỹ nhân cũng bị dọa cho phát sợ, ở trong thư chàng phải cố gắng trấn an vài câu mới phải.”

Vệ Ngật Chi trịnh trọng gật đầu: “Thừa tướng có lệnh, đương nhiên phải tuân theo.”

Tạ Thù lờm hẩn.

Hẩn buồn cười liếc mắt nhìn nàng.

Chiến sự Ninh Châu đã kết thúc, trọng binh nước Tấn chưa lui. Nước Tấn có lẽ thấy không ăn hôi được gì, quan sát hồi lâu rốt cuộc cũng lui

binh. Tộc Thổ Dục Hồn lo sợ quân Tấn sẽ tiếp tục tấn công nước họ, vội phái sứ thần tới Kiến Khang cầu hòa,

Vệ Ngật Chi lệnh cho Tuân Trác, Trương Triệu, Mạt Vinh ba người canh giữ Ninh Châu, lại lệnh cho Dương Kiệu để lại mười vạn binh lính mang từ đô thành tới đóng giữ nơi này, tất cả sắp xếp thỏa đáng xong, tháng chín hạ lệnh khai hoàn về triều.

Tạ Nhiễm nhìn Tạ Thù và Vệ Ngật Chi cùng tiến vào cùng ra, ngay cả lúc về cũng ngồi chung một xe, mà cau chặt lại.

Quang Phúc ngồi bên cạnh hăn nhỏ giọng nói: “Quả nhiên Thừa tướng thích đàn ông.”

“Câm miệng.” Hăn quát nhỏ.

Xe ngựa chạy ra ngoài, dân chúng ven đường đều hô vang chào đón, người người đều ho to Vũ Lăng vương, đoàn người còn theo đội quân đi tới cửa thành mới dừng.

Tạ Thù ngồi trong xe phe thấy chiếc quạt thở dài, người người đều chỉ biết ca tụng Vũ Lăng vương, nhưng đã quên mất công lao của nàng, đúng là đã làm một gian thần thì thật khó mà quay đầu lại.

Càng đi về phía đông, càng gần Kiến Khang, Vệ Ngật Chi đều như hình với bóng cùng Tạ Thù, đương nhiên không tránh khỏi những lời bóng gió, đối với những chuyện này Tạ Thù đã mắt điếc tai ngơ, không để ý chút nào, Vệ Ngật Chi cũng chẳng quản lý, quãng đường này là khoảng thời gian ở chung hiếm có, trở về Kiến Khang sẽ lại có rất nhiều ràng buộc.

Tạ Nhiễm ngửa mắt không nhìn nổi, qua quận Tấn Hưng đặc biệt đến tìm Tạ Thù, không biết hai người nói gì mà ngày hôm đó hăn dẫn người đi trước.

Vệ Ngật Chi nhìn theo hắn rời đi, leo lên xe hỏi Tạ Thù: “Nhiệm công tử sao vậy?”

Tạ Thù nói: “Đường thúc nhà ta là người tuân thủ lễ giáo nghiêm ngặt, nhìn thấy hai chúng ta làm bại hoại thuần phong mỹ tục, quyết định không đi chung đường với chúng ta nữa.”

Hắn cười vang: “Tiếc thật, còn đang định mời hăn tới làm khách quận Vũ Lãquaankiaf.”

Tạ Thù nhìn ngoài xe: “Muốn về quận Vũ Lăng ư?”

“Hừm, lần trước từ Ninh Châu về Kiến Khang đã mời nàng rồi, nàng không đồng ý, lần này có đồng ý đi không?”

Tạ Thù biết hăn đang suy nghĩ gì, chẳng qua là muốn kéo dài chút thời gian thôi. Nàng gật đầu: “Cũng được.”

Vệ Ngật Chi không muốn làm lỡ thời gian của binh đoàn, để Dương Kiệu thay mình áp giải Tư Mã Thích về Kiến Khang, còn bản thân chỉ dẫn theo số ít binh mã về quận Vũ Lăng.

Dương Kiệu thấy Tạ Thù cũng đi cùng, trong lòng nảy sinh lo lắng cho danh tiếng của Vũ Lăng vương.

Phong cảnh quận Vũ Lăng đã nức tiếng xưa nay, vừa vào trong quận đã thấy núi non trùng điệp, nước xanh uốn lượn, ánh nắng mặt trời nhuộm sơn thủy, như một vầng sáng che phủ lên bức tranh. Giữa lúc đầu thừa, xe ngựa lướt qua, hoa rơi rục rĩ, những người nông dân đang cần mẫn cày cấy, từ phía ruộng đồng xa xa thoảng hương lúa mới.

Tạ Thù mở cửa xe chép miệng lắc đầu: “Bệ hạ bất công, bất công quá! Chỗ tốt như thế lại cho chàng làm đất phong, sao không giữ cho Cửu nhi yêu quý của ông nhỉ?”

Vệ Ngật Chi cười: “Bệ hạ đã có sự sắp xếp riêng, tương lai làm gì có chuyện để Cửu điện hạ tui thân chứ?”

Tạ Thù chỉ thuận miệng nói, cũng không đáp lại, bỗng nhiên nhòai người nhìn về phía bắc, nhớ tới Kinh Châu, bây giờ ở đó chắc cũng đang trong khung cảnh thanh thản yên vui.

Lúc vào thành thì trời vừa tối, dân chúng cũng không biết Vũ Lăng vương trở về đất phong, không có người ào ra đường vây xem, cả đường đi đều không có trở ngại. Phù Huyền đã về trước chuẩn bị, phủ quận vương Vũ Lăng đã sớm treo cao đèn đuốc, nghênh đón khách quý.

Góc đông nam vương phủ là nơi có phong cảnh đẹp nhất, đá xanh trùng điệp, hoa cỏ xum xuê, Vệ Ngật Chi sắp xếp nơi đó cho Tạ Thù nghỉ lại. Mấy ngày nay đi xe ngựa mệt nhọc, nàng cũng đã vô cùng mệt mỏi, không nói nhiều với hắn, sắp xếp xong xuôi thì đi ngủ bù, đến tận lúc mặt trời lên cao ngày hôm sau mới tỉnh dậy.

Những ngày tháng ở đây có thể nói là thoải mái dễ chịu hơn hẳn những ngày tháng phải dậy sớm vào triều ở Kiến Khang.

Rửa mặt xong xuôi đi gặp Vệ Ngật Chi, vừ tới cửa viện đã thấy Phù Huyền từ trong đi ra, trong tay bưng một chậu nước, Tạ Thù nhìn thấy bên trong có vết máu, kinh ngạc nói: “Chuyện gì thế này?”

“Bẩm Thừa tướng, trên người quận vương có vết thương, vừa mới thay thuốc ạ.”

“Chàng bị thương ư?” Nàng lập tức đi vào.

Vệ Ngật Chi đang ngồi trước gương định mặc thêm áo khoác thì Tạ Thù đẩy cửa đi thẳng vào.

“Sao không nghe chàng nói chuyện bị thương vậy?”

Quay đầu lại thấy là nàng, Vệ Ngật Chi mỉm cười: “Không sao, chỉ là vết thương ngoài da mà thôi.”

Tạ Thù quỳ xuống ngồi bên cạnh hắn, đưa tay cầm vạt áo hắn: “Để ta xem nào.”

Nàng gạt những sợi tóc lòa xòa trên vai hắn, lại đẩy vạt áo ra, trên đầu vai đã được đắp thuốc, băng bó cẩn thận, thực sự chẳng nhìn ra được gì nên đành phải thôi.

Vệ Ngật Chi nghiêng mặt một bên nhìn nàng, tầm mắt di chuyển từ vầng trán trơn mịn lưu luyến tới chóp mũi xinh xắn, lại lướt qua đôi môi đỏ mọng kia, rơi xuống phần da thịt trắng sáng lộ ra nơi cổ áo, không nhịn được nhích lại gần.

Lúc Tạ Thù ngẩng đầu lên thì gương mặt hắn đã kề sát trong gang tấc, đôi mắt sâu thăm thẳm mà sáng lấp lánh, có thể nhìn thấy gương mặt nàng phản chiếu trong đó. Tay hắn vuốt nhẹ gò má nàng rồi hôn lên, chạm vào môi nàng, lúc đầu nàng còn hơi chống cự, nhưng nhớ tới bây giờ đã thực sự là cả hai bên tình nguyện, dần dần cũng buông lỏng.

Dân nước Tấn xưa nay vẫn cởi mở, phái nữ cũng không hề rụt rè nhút nhát, Tạ Thù lại lớn lên chốn thôn quê, lại càng không có cái gọi là rụt rè, nếu đã xác định tình cảm thì cũng không hề ngượng ngịu, ngược lại còn đáp lại hắn, sau đó đột nhiên đẩy hắn ra nói: “Chuyện của chúng ta chắc đã lan truyền rồi, chỉ e sau này chàng sẽ không được sống yên ổn, chàng sẽ không hối hận chứ?”

Vệ Ngật Chi đưa tay ôm nàng vào lòng: “Không hối hận.”

Tạ Thù nhân tiện gối đầu lên chân hắn, giơ cánh tay lên, cánh tay áo rộng trượt xuống, lộ ra cánh tay trắng muốt, ôm lấy cổ hắn, kéo hắn cúi đầu xuống rồi hôn hắn.

Bàn tay Vệ Ngật Chi luồn qua vạt áo tiến vào, chạm rãi di chuyển xuống bên dưới hông nàng, đang lúc chuẩn bị cởi đai lưng của nàng thì bên ngoài vang lên tiếng nói của Phù Huyền.

“Quận vương, đã đến giờ dùng bữa.”

Tạ Thù đẩy hẳn ra, cười ngật ngèo.

Vệ Ngật Chi không thể làm gì khác hơn là ngồi thẳng người dậy, cau mày nhìn nàng: “Buồn cười đến thế à?”

Tạ Thù vội ho một tiếng ngồi dậy, chỉnh lại vạt áo: “Chàng mau thay đồ đi, ta cũng phải đi ăn đây.”

Phù Huyền chờ ở ngoài cửa, thấy nàng nín cười đi ra, còn quận vương ở trong phòng thì mặt sừng mày sĩa, không hiểu nổi chuyện gì đã diễn ra.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Trong vương phủ quận Vũ Lăng không có nhiều người hầu, tỳ nữ lại càng ít, nhưng ai nấy đều xinh đẹp như hoa.

Tướng mạo của Vũ Lăng vương độc nhất vô nhị, lại có vô số chiến công, đương nhiên sẽ khiến đám tỳ nữ vô cùng ngưỡng mộ, ai nấy đều mơ mộng có thể trèo lên giường hắn. Tiếc rằng Vũ Lăng vương nhìn bề ngoài tưởng dễ gần, trên thực tế rất khó tiếp cận, chỉ sau vài lần tiếp cận đám tỳ nữ đã mất hết hi vọng, dần dần tâm ý cũng nguội lạnh.

Nhưng hôm nay có Thừa tướng tới thì hoàn toàn khác. So với Vũ Lăng vương, tướng mạo Thừa tướng cũng không hề thua kém, tính tình dễ chịu, nếu có thể bám vào gốc cây đại thụ này, được mang về tướng phủ, sau này cũng có thể an hưởng phúc lành.

Có mấy cô nàng không kiên nhẫn nổi, âm thầm chạy tới lấy lòng Thừa tướng.

Tạ Thù tới quận Vũ Lăng chơi cũng không hẳn được nhàn nhã. Sau khi lấy lại được quyền lực, phàm là chuyện quốc gia đại sự, Hoàng đế đều cần phải thương nghị với Thừa tướng xong mới có thể quyết định, cho nên dù hiện giờ sức khỏe của Hoàng đế đã rất ổn định, nhưng nhiều việc chính sự vẫn phải giao tới tận tay nàng kiểm định.

Đương nhiên, vẫn có thời gian rảnh.

Vệ Ngật Chi muốn làm một chủ nhà tận tụy, dự định đưa Tạ Thù đi dạo trong thành nên sáng sớm đã đến tìm nàng.

Mới từ ngoài cổng viện đi vào, hần liếc mắt một cái đã thấy Tạ Thù đang ngồi ở trong đình hóng mát, lưng tựa lan can, hai cánh tay mở rộng đặt trên lan can, cánh tay áo rộng giống như cánh bướm buông thông xuống, phía dưới làn nước xanh trong vắt, chiếu rọi bóng hình nàng, càng khiến nàng thêm nổi bật.

Trong khung cảnh như vậy, chỉ một bóng lưng cũng đủ khiến người ta mê man suy nghĩ.

Có ba, bốn tỳ nữ vây xung quanh nàng, ai nấy đều cầm theo một khay sơn son thiếp vàng, bên trong đều là những món đặc sản ở quận Vũ Lăng, nào là dưa và trái cây, nào là điểm tâm, mỗi loại một ít. Tạ Thù ăn rất vui vẻ, đám tỳ nữ càng thêm to gan, dần dần nhích lại gần nàng, có người thậm chí còn tự tay cầm điểm tâm đút cho nàng ăn.

Tạ Thù liền ăn cả tay nàng ta, còn chọc nàng ấy cười, những người còn lại cũng mặc kệ phép tắc, ào ào xông đến bắt chước, ai nấy đều gọi “Thừa tướng” ngọt lịm, khiến người nghe phải sớn gai ốc.

Vệ Ngật Chi nhẹ bước vào trong đình, cười nói: “Thừa tướng thật biết hưởng thụ.”

Đám tỳ nữ vừa nghe thấy giọng hần, lập tức đứng dậy, tránh sang một bên, cúi đầu đứng im.

Tạ Thù vừa nhắm nháp đồ ăn, vừa lắc đầu: “Vốn đang rất dễ chịu, nhưng ngài vừa đến đây đã dọa các nàng ấy sợ chết khiếp.”

Vệ Ngật Chi ngồi xuống bên cạnh nàng: “Xem ra Thừa tướng rất hài lòng với tỳ nữ trong phủ bản vương thì phải?”

“Thường nghe người ta ca tụng xưa nay Vũ Lăng có lắm mỹ nhân, hôm nay quả thấy không sai, bản tướng còn không muốn về Kiến Khang nữa.”

Vệ Ngật Chi thoải mái nói: “Nếu Thừa tướng đã thích như vậy, mời ngài cứ tự nhiên chọn lựa người trong phủ bản vương, cho dù có mang tất cả người nơi này về Kiến Khang cũng được hết.”

“Vũ Lăng vương thực sự rất hào phóng, có thể thoải mái lựa chọn thật ư?” Tạ Thù vươn tay chống đầu, lười biếng liếc mắt đảo qua đảo lại mấy người trước mắt: “Vậ bản tướng phải chọn lựa thật kỹ mới được.”

Đám tỳ nữ nghe thấy lời này đều kích động, ai nấy đều tròn mắt nhìn nàng, ám chỉ, tuyển thiếp! Tuyển thiếp đi!

Vệ Ngật Chi vươn tay cầm khay đồ ăn, tùy tiện chọn một miếng bánh điểm tâm cho vào miệng, lại quay đầu lại, chỉ thấy tầm mắt Tạ Thù đảo qua đảo lại trên người mấy người kia, cuối cùng lại dừng trên mặt hắn.

“Chỉ cần là người trong phủ quận vương Vũ Lăng đều có thể chọn tùy thích hả?” ánh mắt nàng như trêu ghẹo mà lời nói cứ từ từ nhả từng chữ, âm cuối hơi cao lên, giống như một chiếc móc câu, kéo lòng người run rẩy.

Vệ Ngật Chi nuốt miếng điểm tâm xuống, cổ họng hoạt động, nhớ tới cánh tay mịn màng của nàng khi ôm cổ mình, đột nhiên cảm thấy miệng nhạt lưỡi khô.

Đám tỳ nữ cảm thấy có điều gì đó không ổn, Thừa tướng cứ nhìn chăm chăm quận vương nhà mình, không phải là vừa ý ngài ấy rồi đấy chứ?

Chẳng lẽ Thừa tướng thích đàn ông thật sao.

Đám tỳ nữ nỗ lực bấy lâu nay chỉ muốn tuôn trào nước mắt....

Đúng lúc đó Phù Huyền đến xin chỉ thị của Vệ Ngật Chi, hắn không ở lại lâu, nhân cơ hội này mà rời đi.

Tạ Thù trêu chọc người ta nhưng không hề có cảm giác hổ thẹn, lại chọn thêm vài thứ mà mình thích ăn, nếm đến khi no mới trở về phòng.

Khi trời vừa tối, đột nhiên lại đổ mưa. Mộc Bạch vào phòng nói có thư của Tạ Nhiễm.

Tạ Thù ở đây đã hai ba ngày, lúc này chắc chắn Tạ Nhiễm vẫn còn đang trên đường về. Ngày đó hẳn lại tái phát bệnh kiêu ngạo, nói mấy câu còn chưa xong đã bỏ về trước, lần này lời lẽ trong thư đã hòa hoãn đi nhiều. Hóa ra là biết nàng đến quận Vũ Lăng, cực kỳ sầu lo, từng câu từng chữ đều vô cùng khẩn thiết, khuyên nàng đừng đi quá giới hạn, toàn bộ Tạ gia còn phải trông cậy vào nàng, vô số người nhà họ Tạ còn trông cậy vào nàng, cho nên nàng mau về thì hơn.

Tạ Thù hiểu hẳn đang lo mình vì tình riêng mà làm hỏng việc, đương nhiên phải gửi thư trấn an, nhưng lá thư của hẳn đến cũng rất đúng lúc, dù sao cũng đúng là cần phải trở về, dù là sớm hay muộn cũng phải về.

Đang định gọi Mộc Bạch đi thông báo Vệ Ngật Chi thì lại có chính vụ đưa đến, Tạ Thù xem tới một bản tấu, rồi nói với Mộc Bạch: “Vẫn là để ta tự mình đến gặp hẳn.”

Trời đã tối muộn, đi đến bên ngoài viện của Vệ Ngật Chi thì gặp Phù Huyền đi ra, nói quận vương vừa mới thay thuốc trị thương xong, đang ở bên trong tĩnh dưỡng. Tạ Thù liền dặn Mộc Bạch về trước, không cần đi theo nàng, để nàng vào trong trò chuyện với hẳn mấy câu.

Tiếng mưa rơi tí tách trên mái hiên, lại bắn tung tóe dưới mặt đất. Tạ Thù đi vào trong viện, không ngờ Vệ Ngật Chi lại đang đứng bên ngoài cửa phòng, tấm màn phiêu lãng, hẳn mặc y phục đơn giản, chân đi guốc gỗ, tóc xõa trên vai, giống như định đi xuống màn mưa kia.

Vệ Ngật Chi quay đầu nhìn thấy nàng có hơi kinh ngạc: “Đã muộn thế này sao nàng còn đến đây.”

“Có việc muốn nói với chàng.” Tạ Thù đi tới, lấy bản tấu từ trong tay áo: “Ta vừa nhận được quốc thư của nước Tần, chàng xem đi.”

Bên ngoài trời tối, Vệ Ngật Chi mời nàng vào trong, ngồi ở sau án, khêu sáng ngọn nến, xem xong thì ngạc nhiên lắm: “Bọn chúng muốn phái người đi sứ Đại Tấn, muốn đàm phán với chúng ta ư?”

Tạ Thù gật đầu: “Ta cũng rất giật mình, có lẽ bọn chúng thấy lần này Thổ Dục Hồn đắc tội Đại Tấn, muốn nhân cơ hội này để chia rẽ hai nước nên mới chủ động giao hảo cùng chúng ta.”

Vệ Ngật Chi ngẫm nghĩ: “Nghe có vẻ cũng không phải là việc xấu.”

“Nói là nói vậy, nhưng ta vẫn lo lắng về nước Tần, huống hồ lần này không ngờ Thừa tướng An Hoành lại tự mình thân chinh tới, nghe nói giờ nước Tần binh hùng tướng mạnh đều là nhờ công lao của ngài này, cũng không biết hẳn có ý đồ gì không.”

Vệ Ngật Chi đặt bản tấu sang một bên, trấn an nàng: “Không cần lo lắng, chờ đến khi bọn họ tới xem xét tình hình thế nào rồi trả lời cũng chưa muộn.”

Tạ Thù vốn cũng đã chuẩn bị sắp xếp người tiếp đón, nghe hẳn nói như vậy, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

“Đúng rồi, ta định trở về, chàng định khi nào khởi hành?”

“Nhanh như vậy ư?” Vệ Ngật Chi nhìn nàng, có phần bất đắc dĩ: “Giá như những ngày nhàn rỗi thế này có thể dài thêm mấy ngày thì tốt biết mấy.”

Tạ Thù lắc đầu cười cười: “Sớm muộn gì cũng phải về mà.”

Hai người im lặng không nói tiếp.

Tiếng mưa rơi ngày một lớn, Tạ Thù ngồi một lát, cáo từ ra về. Vệ Ngật Chi đứng dậy tiễn nàng, đi phía sau nhìn theo bóng lưng nàng, lại nghĩ tới chuyện ban ngày ở trong đình, thấy nàng sắp vươn tay mở cửa, bỗng nhiên kéo tay nàng lại.

Tạ Thù quay đầu nhìn hăn, mỉm cười: “Chàng không định thả ta về hay sao?”

“Không thả.” Hăn đến gần một bước, ôm eo nàng kéo vào lòng, cúi xuống hôn nàng.

Tạ Thù vẫn còn ngơ ngác trước hành động bất thành tình của hăn thì người đã bị hăn bế về phía giường. Nàng biết chuyện gì sắp xảy ra, né tránh môi hăn nói: “Chàng quá nôn nóng rồi.”

Vệ Ngật Chi đặt nàng xuống giường, hôn nhẹ lên chóp mũi của nàng: “Nếu nàng biết ta thích nàng từ bao giờ thì sẽ cảm thấy ta không hề hấp tấp chút nào.”

Tạ Thù đang định nói tiếp thì lại bị hăn chặn môi. Lần này không có ai quấy rầy, đai lưng nhanh chóng bị rút ra, bàn tay hăn nhanh chóng cởi vạt áo nàng rồi luồn đến cổ áo. Tạ Thù đã rửa mặt chải đầu nhưng vẫn bó ngực, cảm thấy bàn tay kia vuốt ve mãi mà không tìm thấy được trọng điểm ở đâu, khá là buồn cười.

“Đừng cười.” Vệ Ngật Chi rầu rĩ nói, cau mày lại, cởi áo ngoài và áo lót của nàng ra, lại cởi lớp khăn buộc ngực dày cộm kia xuống. Hăn kéo Tạ Thù ngồi dậy, dựa vào ánh sáng yếu ớt từ ngọn nến nhìn bờ vai nõn nà của nàng, ngón tay bắt đầu cởi lớp vải buộc ngực.

Rốt cuộc Tạ Thù cũng đỏ mặt, thấy từng tầng từng tầng vải buộc ngực bị tháo xuống, bỗng nhiên giữ tay hăn lại: “Có thể tắt đèn được không?”

“Vì sao?”

“Ta... không muốn để chàng nhìn thấy...”

Nàng rất hiếm khi do dự, Vệ Ngật Chi cho rằng nàng đang xấu hổ, vươn người hôn nàng, dọc theo thái dương, đến lông mày, xuống chóp mũi, lại hôn lên hai cánh môi nàng, bàn tay không ngừng di chuyển, rốt cuộc cũng cởi xong.

Hắn lùi lại nhìn, Tạ Thù cúi mặt ôm ngực, hẳn nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra, giật mình, mới hiểu vì sao nàng lại không muốn bị hắn nhìn thấy.

Khuôn ngực bị bó một thời gian dài nên bộ ngực vẫn giữ dáng vẻ như thời thiếu nữ mới dậy thì, hơn nữa, vì bị bó quá chặt nên xung quanh đều là những vết dây hồng hồng càng thêm nổi bật trên nền da thịt trắng mịn của nàng.

“Rất khó coi phải không?” Tạ Thù lại che ngực, sắc mặt xấu hổ.

“Không đâu.” Vệ Ngật Chi chỉ cảm thấy đau lòng, vươn tay rút trâm ngọc búi tóc của nàng, khiến mái tóc của nàng xõa tung, lại đỡ nàng nằm xuống, đẩy tay nàng ra rồi cúi đầu hôn lên những vết hồng đó.

Tạ Thù khẽ rên một tiếng, có chút đau, lại có chút tê dại.

Vệ Ngật Chi sợ làm đau nàng, không dám liều lĩnh, cho dù người mà bản thân ngày đêm mơ tưởng nay đã ở dưới thân mình nhưng vẫn ra sức kiềm chế bản thân. Hắn cởi bỏ áo ngoài, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên người nàng, chẳng mấy chốc hai cơ thể đã chạm vào nhau.

Tạ Thù có biết sơ qua về chuyện nam nữ, không tính là hiểu biết, giờ lại bị hắn âu yếm khiến hô hấp khó khăn, cảm thấy không thoải mái, vươn tay ôm lấy cổ hắn, dáng vẻ trắng dã thấy chết không sờn mà rằng: “Muốn thế nào thì đến luôn đi.”

Vệ Ngật Chi ngấn người, nhìn thấy gò má nàng ửng hồng, ánh mắt say lòng người, rốt cuộc những nỗ lực kiềm chế bản thân cũng tan biến, nâng một chân nàng dậy, lại cẩn nhẹ vành tai trấn an nàng một câu, rốt cuộc cũng vào được trong.

Tạ Thù cảm thấy rất hối hận, cảm thấy hiểu biết của bản thân đối với chuyện này vô cùng nông cạn. Vì sao nam nữ yêu nhau cứ thích làm chuyện này nhỉ, rõ ràng là vô cùng đau đớn mà!!!!

Đau chết đi được nhưng nàng quen giả nam đã lâu, đương nhiên không yếu ớt như những người con gái tầm thường, cắn răng chết cũng không hé răng, tận đến khi Vệ Ngật Chi dùng ngón cái vuốt ve cánh môi nàng, nàng mới không nhịn được rên khẽ một tiếng.

Cầm thú!!! Về sau kẻ nào dám nói chàng là người hiền đức ta sẽ giáng chức hẳn!!! Tạ Thừa tướng âm thầm kêu khóc trong lòng, bàn tay khẽ bóp nhẹ vào vết thương trên đầu vai hẳn.

Vệ Ngật Chi hừ nhẹ một tiếng, giữ tay nàng rồi lại hôn nàng, tay kia vuốt ve ngực nàng, cuối cùng cũng khiến nàng an phận chịu trận.

Ánh nến đã tắt, bên ngoài mưa đã tạnh, mây mưa trong phòng cũng đã dừng.

Tạ Thù nằm trên giường không muốn cử động, Vệ Ngật Chi ở phía sau ôm eo nàng, nhỏ giọng nói: “Nghe nói có loại thuốc có thể tránh thai, nàng không cần lo lắng, ngày mai ta sẽ bảo đại phu trong phủ chuẩn bị một chén cho nàng.”

Tạ Thù quay đầu, trong bóng tối không thấy rõ mặt hẳn, chỉ có thể cảm nhận hơi thở của hẳn: “Dù sao ta cũng không thể cho chàng một đứa con nối dõi, sớm hay muộn chàng cũng vẫn phải thành thân, nếu như ngày đó đến, ta cũng sẽ không trách chàng.”

Vệ Ngật Chi vuốt tóc nàng: “Sẽ không có ngày đó đâu.”

Tạ Thù lại trở mình đưa lưng về phía hắn: “Dù sao chàng cũng đã cho ta binh phù rồi, ta sẽ không trả lại đâu.”

Vệ Ngật Chi cười thành tiếng: “Từ lúc đưa cho nàng, ta cũng đâu có ý định thu hồi lại.”

“Ta còn chưa hỏi chàng, binh phù đó để điều động đội quân nào?”

“Quân doanh Từ Châu, hai mươi vạn binh mã, coi như làm sính lễ.”

Tạ Thù hừ một tiếng: “Có hai mươi vạn binh mã mà đã đòi cưới bản tướng, chàng keo kiệt quá đó.”

Vệ Ngật Chi buồn cười, kéo nàng lại gần hôn.

Tạ Thù đẩy hắn ra: “Chàng định làm gì?”

“Nàng vẫn còn chưa thanh toán nợ nần với ta xong đâu...”

Mãi đến khi hừng đông, Tạ Thù đứng dậy, lại bắt đầu quấn ngực từng vòng từng vòng một, gắt gao buộc chặt khuôn ngực.

Vệ Ngật Chi lặng lẽ nhìn nàng chuẩn bị xong xuôi, không nói một lời.

Nàng khoác thêm áo khoác, ngồi trước gương đồng chải tóc, tất cả đều không cần người khác giúp một tay, đều tự mình làm lấy.

Vệ Ngật Chi ngồi dậy, khoác áo xuống giường, giúp nàng chỉnh lại vạt áo, nhìn gương mặt nàng phản chiếu trong gương nói: “Tạ tướng thật sự rất vất vả.”

Tạ Thù nâng tay vuốt ve gương mặt hắn: “Vũ Lăng vương hầu hạ người khác cũng rất giỏi, quay về Kiến Khang, có lẽ người khác sẽ lại lan

truyền rằng ngài đã thành người thân thiết với bản tướng.”

Vệ Ngật Chi dựa vào nàng cười nói: “VẬY bản vương sẽ trả lời rằng, Tạ tướng có công cứu tính mạng của bản vương, lại cậy quyền ức hiếp bản vương khuất phục, bản vương là bị ép buộc, đành phải phục tùng.”

“Hứ, được như vậy đã tốt, dù sao bản tướng đã quen làm gian thần, không thèm so đo với ngài.” Nàng cười cười đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài,

Trời vẫn còn chưa sáng, trong vương phủ vẫn yên ắng, tận đến khi về đến phòng mình, Tạ Thù mới lộ vẻ yếu ớt mệt mỏi.

Làm phụ nữ thật khổ.

Nàng lại gục xuống ngủ bù, mãi đến khi bị Mộc Bạch lay tỉnh, nói Vệ Ngật Chi phái người đưa thuốc tới.

Đại phu trong nhà quý tộc đều biết những chuyện này, đương nhiên đại phu trong phủ quận vương Vũ Lăng cũng biết. Vệ Ngật Chi lại lệnh cho hã không được để lộ ra, đại phu còn tưởng là Vũ Lăng vương sủng hạnh tỳ nữ nào lại không muốn để lại hậu quả, cho nên cũng không sinh nghi, nhanh nhẹn làm xong công việc.

Mộc Bạch nhìn Tạ Thù uống xong, tò mò hỏi: “Công tử, đây là thuốc gì thế ạ?”

“À... thuốc bổ”

Sáng sớm hôm sau, liền thu dọn đồ đạc lên đường.

Vệ Ngật Chi túm vạt áo trèo lên xe ngựa của Tạ Thù, nàng hơi mất tự nhiên, vội ho một tiếng ngồi dịch sang bên cạnh.

“Tạ tướng quên đồ ở chỗ ta.” Hã đưa phong thư của nước Tần cho nàng.

“Ừm, đa tạ Vũ Lăng vương.” Tạ Thù thân nhiên đón lấy nhét vào tay áo, bỗng nhiên nảy sinh ham muốn đạp hẳn xuống xe.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Tháng mười năm đó, Tư Mã Thích bị giải về đô thành Kiến Khang.

Dân chúng chen chúc trên đường, đồn dập ném đá, rau thối vào xe tù thể hiện sự coi thường của quần chúng. Ấy vậy mà ông ta vẫn ngạo ngễ đứng trong xe tù, không hề lẩn tránh, cũng không tỏ vẻ xấu hổ, trái lại cũng nhìn người dân bằng ánh mắt coi khinh.

Nửa tháng sau, Vũ Lăng vương và Thừa tướng cùng nhau trở về.

Lần này bách tính vây xem càng nhiều, mọi người đua nhau ném trái cây biểu đạt thành ý ca ngợi.

Nghe đồn Vũ Lăng vương bị phản tặc bắt làm tù binh, Thừa tướng không vì lập trường đối lập giữa hai người, lại còn đặt mình vào vòng hiểm nguy đi cứu viện, mới cứu hãn ra được – đây là nhóm người ủng hộ Thừa tướng nói.

Lại nghe đồn Thừa tướng suýt nữa thì bị phản tặc sát hại, may mà Vũ Lăng vương đang ẩn mình trong bóng tối đúng lúc vung thương tới cứu hãn một mạng – đây đương nhiên là lời của đám người ủng hộ Vũ Lăng vương gào lại.

Nhưng những tin đồn này vẫn không sánh nổi với tin đồn chấn động rằng Vũ Lăng vương bị Tạ Thừa tướng ép dẫn về nhà làm khách quý.

Mắt thấy hai người đi cùng xe trở về, không hề có sự ngăn cách, hai bên ủng hộ đều trợn mắt há hốc miệng, lẽ nào tin đồn kia là thật?

“AAAAA, Vũ Lăng vương đáng thương của ta!” Có cô gái che mặt khóc âm lên.

“Chuyện này... Tạ tướng nhà ta lại thích đàn ông ư! Ta, ta không muốn điều đó...!” Lại có người ôm mặt khóc chạy đi.

“Tạ tướng là đồ vô liêm sỉ!”

“Hứ! Rõ ràng là vì Vũ Lăng vương bất lực!”

“Rõ ràng là gian tướng lấy quyền hành áp bức hiền vương nhà ta!”

“Hừ! Là hiền vương nhà người không có tài cán gì, nếu không đâu dễ dàng luôn cúi như vậy!”

Đám người ủng hộ Vũ Lăng vương ôm đầu khóc rống, quá oan uổng rồi!

Tương phu nhân đã sớm đứng chờ bên ngoài phủ Đại Tư Mã, bị tỳ nữ thân cận gắt gao giữ chặt: “Phu nhân bớt giận, chắc chắn chỉ là lời đồn nhảm! Quận vương tuyệt đối không bao giờ chịu cúi mình trước Thừa tướng.”

Tương phu nhân cắn môi mạnh đến môi sắp bật máu, các người thì biết cái gì, thẳng nhóc chết bầm kia sao lại không cúi chứ? Nó lại chả ngã vội ấy chứ!!!

Cũng may Mục Diêu Dung xuất hiện đúng lúc, đứng bên dụi dụi trấn an, Tương phu nhân càng hi vọng nàng trở thành con dâu của mình, không tiện làm lớn chuyện, chỉ có thể kìm nén tâm trạng, ngoài miệng còn nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta không tin Ngật Chi lại là người như thế, từ trước tới giờ nó đều không thèm làm chuyện tầm thường vậy đâu, ha ha ha!”

Mục Diêu Dung cũng gật đầu liên tục: “Phu nhân nói đúng lắm ạ!” Thực ra trong lòng thì nghĩ, tuyệt đối đừng để nàng biết Thừa tướng từ lúc ở Ninh Châu đã dùng sắc mê hoặc Vũ Lăng vương, nếu không đó sẽ là đả kích lớn với nàng.

Trong lúc mỗi người đều đang miên man suy nghĩ thì cuối cùng Vệ Ngật Chi cũng dẫn Phù Huyền trở về. Hai người đối sang dùng ngựa, hành lý và tùy tùng cũng không nhiều nên tốc độ cũng rất nhanh.

Nhìn thấy phủ Đại Tư Mã, Vệ Ngật Chi liền quất mông ngựa, nhanh chóng phóng về phía trước, chỉ một thoáng ngựa đã dừng trước mặt Tương phu nhân liền lập tức quỳ xuống hành lễ.

Tương phu nhân đã yên lòng, nhớ tới cảnh thập tử nhất sinh của hẳn, tạm thời cũng không tính toán những tin đồn kia nữa, đỡ hẳn dậy nói: “Trở về là tốt rồi, sau này tuyệt đối đừng mạo hiểm như vậy nữa. Vệ gia chúng ta cô nhi quả phụ, nếu con có mệnh hệ gì, mẫu thân cũng không thiết sống nữa.” Nói xong đã rơm rớm nước mắt.

Vệ Ngật Chi vội vã động viên bà: “Đã khiến mẫu thân hoảng sợ rồi, sau này con sẽ không để chuyện này xảy ra nữa.”

Hai mẹ con vừa nói chuyện vừa đi vào trong phủ, nhất thời đã quên mất bên cạnh còn một Mục Diêu Dung đứng đó. Nhưng nàng cũng không so đo, trong hoàn cảnh này, người một nhà đương nhiên có nhiều chuyện muốn nói, chẳng qua là thấy mẹ con người ta đoàn tụ, ngấm lại bản thân đã không còn phụ thân, nàng lại cảm thấy đau lòng.

Đang định đi vào thì tiểu nha hoàn bên cạnh nàng lại len lén kéo ống tay áo nàng, bĩu môi nhìn về phía đối diện. Mục Diêu Dung theo đó nhìn sang, vừa thấy đã cau mày: “Sao tên xấu xa kia lại tới đây nữa rồi?”

Hoàn Đình đứng phía đối diện, cũng không tiến tới, chỉ vẫy vẫy tay với nàng, cười híp mắt.

Mục Diêu Dung tức giận giậm giậm chân một cái, quay ngoắt đầu đi vào trong phủ.

Hiện giờ Hoàn Đình không tiện đi quấy rầy mẹ con Vệ Ngật Chi đoàn tụ, vì lẽ đó chỉ có thể khổ sở nhìn nàng rời đi.

Gã hầu bên cạnh biết rõ bản tính của chủ nhân, cũng thích bắt chước Dương Cứ, Viên Phái Lăng nói: “Công tử à, ngài chẳng chịu học hỏi Thừa tướng gì cả, ngay cả Vũ Lăng vương mà Thừa tướng còn có thể bắt được, chẳng lẽ ngài lại không tóm được một cô nương hay sao?”

Hoàn Đình dễ tính, bị kẻ hầu nói như vậy cũng không nổi giận, lại còn cảm thấy rất có lý, lúc này quyết định đến chỗ Tạ Thù xin kinh nghiệm, thuận tiện thăm nàng.

Tạ Thù vừa mới về phủ, thay quần áo xong, cảm thấy rất mệt nên đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Hoàn Đình chạy thẳng vào, không để Mộc Bạch có thời gian bẩm báo.

“Biểu ca, huynh dạy ta nên làm thế nào đi?”

Tạ Thù kinh ngạc ngồi dậy: “Muốn ta dạy đệ cái gì?”

Hoàn Đình bảo Mộc Bạch ra ngoài trước, vui vẻ ngồi xổm trước mặt nàng: “Sao huynh có thể chiếm được Trọng Khanh vậy? Dạy ta đi.”

“Hả?”

“Ây dà, biểu ca đừng có xấu hổ nữa, giờ khắp đô thành đều lan đồn chuyện hai người, vả lại đệ sớm biết chuyện từ lâu rồi, huynh đừng giấu đệ nữa. Với tính cách của Trọng Khanh, chẳng khác nào động không đá, vốn chẳng thể nào dễ dàng đoán được, huynh nhanh nói xem làm cách nào mà huynh chiếm hãn được đi?”

“... Đệ hỏi chuyện này để làm gì?”

Hoàn Đình xấu hổ, tiến lại gần thì thầm bên tai nàng vài câu.

Tạ Thù co giật khóe miệng: “Ta thấy việc này đệ nên đi hỏi Trọng Khanh thì tốt hơn, hẳn chắc chắn sẽ có cách.”

Hoàn Đình nghi ngờ nhìn nàng: “Thật ư?”

“Thật.”

Vất vả lắm mới tổng được Hoàn Đình về thì Tạ Nhiễm lại tới. Hắn ngồi trước mặt Tạ Thù cười như không mà rằng: “Thừa tướng, phong cảnh ở quận Vũ Lăng thế nào?”

“Rất đẹp.”

“Còn muốn quay lại không?”

Tạ Thù nhìn sắc mặt hắn: “Khụ, có chuyện gì thì nói mau đi.”

Tạ Nhiễm lạnh lùng đứng dậy: “Hôm nay Thừa tướng hồi phủ, ta có đại lễ muốn tặng cho ngươi.” Hắn vỗ tay một cái, lập tức có mấy người đàn ông đi vào, đều là những người đẹp từ cao tới gầy, tuổi tác khác nhau từ thiếu niên đến trung niên đều có đủ.

“Đây là...” Tạ Thù khó hiểu.

“Đây là những phụ tá mà ta đã lựa chọn kỹ càng cho Thừa tướng.”

Cái từ “phụ tá” kia được Tạ Nhiễm nhấn mạnh đến quái lạ, trong nháy mắt Tạ Thù hiểu ra, suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Đây là phụ tá cái gì chứ, đây là trai bao thì đúng hơn.

Tạ Nhiễm xoa tay cho mấy người lui ra trước, sau đó dùng giọng điệu hàm ý nói: “Nếu Thừa tướng đã thích đàn ông, ta liền thay Thừa tướng tìm mỹ nam khắp nơi về đây. Nhưng ngài thật sự không thể động lòng với Vũ Lăng vương, đó là kẻ tâm tư thâm trầm, nếu như bị hấn lợi dụng tình cảm điều khiển ngài thì sao?”

Tạ Thù che giấu cảm giác đau đớn mơ hồ nói: “Đừng nóng, trước hết người cứ để ta nghỉ ngơi đã.”

“...” Tạ Nhiễm nhìn nàng như vậy, cau mày trầm hạ quyết tâm, nhất định phải loại bỏ suy nghĩ hồ đồ của nàng để nàng trở lại bình thường mới được.

Hoàn Đình nghe lời Tạ Thù, quả thực muốn đi tìm Vệ Ngật Chi xin kinh nghiệm.

Hắn vốn định gọi Dương Cứ và Viên Phái Lăng cùng đi, lấy cơ ăn mừng chiến thắng mời Vệ Ngật Chi đến núi Phúc Chu ngắm cảnh uống rượu nhưng Viên Phái Lăng và Dương Cứ không chịu. Tin đồn giữa Vũ Lăng vương và Thừa tướng hiện đang lan rộng, lúc này đi gặp Vệ Ngật Chi, cứ cảm thấy là lạ. Nhất là Viên Phái Lăng, hắn là một trong những người đầu tiên truyền bá tin này, Vệ Ngật Chi là người tự cao tự đại, chẳng may vì chuyện đó mà đánh hắn, đến mình đồng da sắt cũng tàn tạ mà thôi.

Hoàn Đình hết cách rồi, sợ chọc giận Mục mỹ nhân, lại không dám đến phủ Đại Tư Mã, đành chờ đến sáng sớm hôm sau, đứng ngoài đường chờ Vệ Ngật Chi đi ra.

Vệ Ngật Chi ngủ dậy, đi vào hầu hạ không phải là tỳ nữ mà lại là Mục Diêu Dung. Tuy rằng đã qua thời gian để tang, nhưng nàng vẫn mặc y phục màu trắng, cũng không trang điểm cầu kỳ, làm bớt đi một phần kiêu mỹ.

Vệ Ngật Chi cay mày tỏ ý không thích: “Nàng là con gái Thứ sử, sao có thể làm chuyện này, nếu lan ra ngoài, bản vương sẽ bị người đời phi

nhỏ.”

Rõ ràng Mục Diêu Dung đã sớm nghĩ tới kế sách đối phó: “Vũ Lăng vương đánh lui quân địch, bình loạn phản tặc, lại giết được Mộ Dung Triều, chính là đã thay gia phụ báo thù, thiếp không có bản lĩnh gì, chỉ có thể làm người hầu hầu hạ Vũ Lăng vương để báo ân.”

Nàng đi tới muốn giúp Vệ Ngật Chi vấn tóc, không biết là vô tình hay cố ý mà kề sát vào người hắn.

Vệ Ngật Chi ngửi thấy mùi hương nồng nàn mềm mại thoảng xung quanh, lại nhớ tới Tạ Thù kiều diễm nằm trong lòng ngực mình, đứng dậy tách ra nói: “Không cần, đi ra ngoài đi.”

Dù sao Mục Diêu Dung cũng chỉ là một cô gái trẻ tuổi, nhiều lần bị từ chối, không còn mặt mũi liền bực dọc đi ra.

Ngay cả thể diện cũng không giữ mà làm đến bước này, vậy mà Vũ Lăng vương vẫn không đoái hoài tới nàng, xem ra cũng không thể ôm hi vọng vào lời hứa của Thái hậu. Nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy lòng chua xót, nàng quay vào hoa viên ngồi trước hòn giả sơn khóc hồi lâu.

Vệ Ngật Chi lên xe ngựa vào triều, đang ôm đầu suy ngẫm xem phải xử lý chuyện của Mục Diêu Dung thế nào thì bên ngoài có tiếng của Phù Huyền vang lên: “Quận vương, Hoàn công tử tới.”

Xe ngựa dừng lại, Hoàn Đình vội vã leo lên xe. Trên người hắn cũng mặc triều phục, trước kia vẫn còn có nét trẻ con chưa trưởng thành, nay đã thấy chín chắn thành thực hơn nhiều.

“Sao Ân Bình tới sớm vậy? Muốn đi kè cùng ta hả?” Thực ra Vệ Ngật Chi còn định đi cùng Tạ Thù, rất muốn quảng hãn xuống xe.

Hoàn Đình hít một hơi thật sâu rồi nói: “Không chỉ có chuyện này, ta có chuyện cần thỉnh giáo huynh.” Hãn ghé sát tai Vệ Ngật Chi thì thầm vài câu.

Giờ thì Vệ Ngật Chi không còn muốn đạp hãn xuống xe nữa, vui vẻ nói: “Thì ra là vậy, đệ là bạn của ta, ta chắc chắn sẽ giúp đệ.”

Hãn vỗ tay bảo Hoàn Đình lại gần, thì thầm vài câu, Hoàn Đình nghe lúc thì cau mày, lúc thì gật đầu, vẻ mặt vô cùng chăm chú.

Bị Hoàn Đình quấy rầy như thế, đương nhiên trên đường không thể gặp Tạ Thù. Lúc vào triều, bách quan đều vì lời đồn mà nhìn chằm chằm hai người, Vệ Ngật Chi chỉ có thể bày ra vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú lắng nghe quốc sự.

Hoàng đế bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt vẫn còn yếu ớt, gò má hơi nhô cao, có mấy phần suy sụp. Đối với chuyện em trai ruột tạo phản như vậy, đương nhiên ông ta rất đau lòng, còn đau đớn hơn là phải đưa người lên đoạn đầu đài, ngay cả gia quyến cũng không thể giữ lại, đây là quy củ từ trước tới giờ.

Nói thật, một mình Hoàng đế thì có thể xuống tay được, tính tình ông ta không mềm yếu lương thiện như Thái tử. Chẳng qua Thái hậu khó lòng chấp nhận nổi. Tuy bà là người hiểu chuyện, nhưng dù sao vẫn là cón uột, Tư Mã Thích lại là một nhân tài, chỉ đi lầm đường mà thôi, là mẫu thân, bà không nỡ lòng quay lưng đi.

Hoàng đế là người con có hiếu, có việc gì cũng đều nói rõ với Thái hậu, vì lẽ đó chuyện giết người không thể tự làm được. Tâm mắt ông ta liếc ngang liếc dọc một hồi, cuối cùng dừng lại trên người Tạ Thù.

“Lần này Tạ tướng đã vất vả nhiều, công lao càng lớn, trăm càng tin tưởng năng lực làm việc của khanh, chuyện Trường Sa vương lần này giao

toàn quyền cho Khanh xử lý, đây là việc lớn, Tạ tướng cần phải tự mình xử lý toàn bộ hành trình mới được.”

Chẳng qua chỉ mượn tay nàng giết người mà thôi, cũng không phải yêu cầu gì to tát, Tạ Thù không chút do dự, lập tức chấp tay dạ một tiếng.

Lúc bãi triều, Vệ Ngật Chi từ xa nháy mắt với nàng, Tạ Thù vừa nhìn thấy hần là lại nhớ tới chuyện đêm đó ở vương phủ quận Vũ Lăng, thân thể đáng thương của nàng mất bao lâu mới có thể khỏe lại, vốn không muốn nhìn thấy kẻ thú đội lốt người kia, không thèm quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

Tạ Nhiễm tóm lấy cơ hội, đi thẳng theo nàng lên xe, ngồi xuống nói: “Mấy ngày nay ta không cần ở Đông cung làm nhiệm vụ, muốn đi cùng Thừa tướng vào triều, Thừa tướng không ngại chứ?”

“Không ngại, đương nhiên không ngại.” Tạ Thù nhìn hần, do dự nói: “Mấy ‘phụ tá’ người đưa về phủ kia,... đã đưa đi chưa?”

“Vì sao phải đưa đi?” Tạ Nhiễm vươn ngón tay vén màn xe nhìn Vệ Ngật Chi lững thững đi ra ngoài cửa cung, cười âm trầm: “Khẩu vị Thừa tướng quá kén chọn rồi đó.”

Tạ Thù bất đắc dĩ thở dài.

Tạ Nhiễm nghe thấy, lại cho rằng nàng không nỡ buông Vệ Ngật Chi, lại nhẫn nại khuyên nhủ: “Ta làm đều là vì Thừa tướng cả, nếu ngài quá thân cận với Vũ Lăng vương, hần sẽ không nghĩ tới lòng tốt của ngài, cứ như gần như xa thế này, đến lúc đó hần mới nhớ nhưng mong đợi, chính bản thân ngài cũng hiểu rõ, chỉ có thế mới có thể chiếm được thế chủ động mà thôi.”

Tạ Thù liếc mắt quan sát hần vài lượt, có phần khiếp sợ.

Đường thúc nhà ta quả nhiên thâm tàng bất lộ, sớm biết vậy đã bảo
Hoàn Đĩnh đến tỉnh giáo người rồi!

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Vệ Ngật Chi liên tiếp mấy ngày không được thấy Tạ Thù, càng hoài niệm những tháng này ở quận Vũ Lăng, mà càng nhớ lại càng muốn gặp nàng, nhưng dạo này Tạ Thù như có ý tránh mặt hẳn, ngay cả một cơ hội cũng không có.

Chỉ vài ngày, Tạ Thù đã xác định tội danh của Tư Mã Thích, đưa ông ta tới Đoan đầu đài, lại theo lời dặn dò của Hoàng đế, tự mình đi tới giám sát. Cuối cùng thì Vệ Ngật Chi cũng coi như tóm được cơ hội, cũng tới hiện trường giám sát.

Vốn chỉ một mình Tạ Thù ở đó, dân chúng đứng xem cũng thấy bình thường, nhưng hẳn vừa xuất hiện thì tất cả não loạn hẳn lên.

Thừa tướng quá kiêu ngạo, giết người rồi còn muốn dẫn mặt Vũ Lăng vương! Hiền vương đáng thương, chắc chắn bị Thừa tướng áp bức rất thâm!

Nhìn cặp đôi đẹp ngời ngời như vậy, có nhiều dân chúng suy nghĩ không thuần khiết đã tưởng tượng ra không ít cảnh ....

Dưới ánh mắt thương cảm của dân chúng, Vệ Ngật Chi đi tới đài giám sát, trực tiếp xoa tay đuổi viên quan ngồi bên cạnh Tạ Thù ra.

Tạ Thù dùng cây quạt che ánh mặt trời, trên thực tế là để chắn tầm mắt hẳn: “Chàng đúng là sợ thiên hạ chưa đủ loạn.”

Vệ Ngật Chi đằng hoàng trịnh trọng nói: “Bản vương đến cùng Tạ tướng giám sát, Tạ tướng mau ra tay đi, bản vương cũng rất bận, không có nhiều thời gian ở đây đâu.”

“...” Tạ Thù lườm hằm, chàng cứ giả vờ đi.

Giờ Ngọ ba khắc vừa tới, Tư Mã Thích cùng gia quyến bị đưa lên Đoan đầu đài, dân chúng ầm ĩ chửi bới, ra sức quăng đồ biểu đạt sự phẫn nộ.

Vết máu trên mặt Tư Mã Thích còn chưa lau đi, nhưng sắc mặt vẫn vô cùng kiên định. Người nhà bị giải đến trước mặt ông ta, xếp thành một hàng, tiếng khóc không dứt. Vương phi của Tư Mã Thích đau đớn quay đầu nhìn ông ta, nước mắt tuôn như mưa, nói không nên lời. Ông ta có hai người con gái đến tuổi xuất giá, khóc đến run lấy bấy, ngay cả mắt cũng không mở ra nổi.

Xen lẫn trong tiếng khóc, đứa bé nhỏ nhất bỗng nhiên giãy giụa muốn chạy, khóc lớn hét: “Hoảng tở mẫu cứu mạng.” bị người ta túm tay đè lại, bị chém đầu tiên, máu tươi bắn ra ba thước.

Vương phi gào lớn, muốn nhào tới, là người thứ hai bị chém. Tiếp đó là con gái, thuộc hạ...

Rốt cuộc sắc mặt Tư Mã Thích cũng biến đổi, trơ mắt nhìn vợ và các con lần lượt chết dưới thanh đao kia, quả thực nổ đom đóm mắt.

Tạ Thù lạnh lùng nói: “Phản tặc Tư Mã Thích, khi người khởi binh phản loạn cũng đã hại vô số người tan cửa nát nhà, giờ đã thấm cảm giác đó chưa?”

Tư Mã Thích giương mắt nhìn lên hai người ngồi trên đài giám sát, bỗng nhiên cười lớn, khàn giọng nói: “Kẻ bản vương muốn phản không phải là Hoàng đế mà là đám thế gia danh môn các người! Lúc trước giang

sơn thống nhất, nay lại để non sông tươi đẹp phương Bắc rơi hết vào tay người Hồ, mà đám thế gia các người chỉ biết an phận một góc, không biết tiến thủ! Cũng chính vì các người, khiến quyền lực của hoàng đế bị chia năm xẻ bảy, không còn nhìn thấy hào quang thống nhất thiên hạ của Đại Tấn ta nữa! Các người chỉ giỏi nói bản vương vì tư lợi, nhưng kẻ coi trọng tư lợi nhất lại chính là các người! Kẻ đáng chết cũng là các người!”

Đám quần chúng vốn đang ồn ào la hét nãy giờ khiếp sợ trước những lời nói của ông ta, đột nhiên yên tĩnh hẳn.

Non sông phía bắc, từ thế gia quý tộc đến bá tính bình dân, có biết bao nhiêu người không thể quay về quê hương. Họ cũng hi vọng quốc gia thống nhất, không còn chia cách, nhưng đến nay chỉ có một mình người này đưa ra ý kiến này, thậm chí còn dùng tính mạng toàn thế gia đình để đánh đổi cho việc làm ấy.

Vệ Ngật Chi trầm ngâm, thậm chí còn nảy sinh cảm giác khâm phục Tư Mã Thích.

Gương mặt Tạ Thù không biểu lộ cảm xúc, đón nhận ánh mắt phần hậu của Tư Mã Thích, hồi lâu sau, ngắn gọn buông ra một chữ: “Chém!”

Máu tươi phun ra, thi thể đổ rạp xuống đất, dân chúng yên lặng như tờ.

Nàng đứng dậy, đi xuống khỏi đài giám sát, triều phục theo gió nhẹ nhàng tung bay, dung mạo vẫn tuyệt diệu như xưa.

Thiên hạ ư? Ta chưa từng nhìn xa như vậy, cũng không thể nhìn xa như vậy.

Vừa mới ngồi lên xe ngựa, Vệ Ngật Chi cũng theo tới, ngồi bên cạnh nàng, nắm chặt tay nàng nói: “Ông ta có hoài bão của ông ta, nàng có trách nhiệm của nàng, không cần quá để ý.”

Tạ Thù cau mày, nghiêng đầu tựa vào vai hắn.

Đây là lần đầu tiên nàng chịu dựa vào hắn, Vệ Ngật Chi nắm chặt tay nàng, nhớ tới Tư Mã Thích trước khi chết, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Thời cuộc lúc nào cũng có biến hóa, trước kia tộc Thổ Dục Hồn vẫn thường cùng Đại Tấn liên thủ đối phó nước Tần, nay thì hòa bình đã tan vỡ, nước Tần đi sứ. Vẫn chưa có sự yên ổn lâu dài, ai cũng biết bây giờ chỉ là thời kỳ tạm ổn, dù sao Tạ Thù cũng chỉ là một người phụ nữ, giãy giụa sống trong tình cảnh này, còn không biết có thể chống chọi đến khi nào...

Sau khi Tư Mã Thích bị chém đầu, rất lâu Thái hậu không xuất hiện trước mặt mọi người, suốt ngày ăn chay niệm Phật, Hoàng đế cũng không vui, trên triều bàn luận chính sự cũng ra sức tránh né chủ đề có liên quan tới hoàng thân quốc thích.

Mưa hai ngày liên tiếp, thời tiết cũng mát mẻ dần. Tạ Thù bị cảm, hai ngày nay đều ho khan, chỉ lên triều một lúc lại vội vã về phủ nghỉ ngơi. Vội vã ra tới cửa cung, Mộc Bạch bước nhanh tới đón nàng, giúp nàng choàng áo khoác, vừa mới dìu nàng ngồi lên xe thì Vệ Ngật Chi đã đến.

Hắn không hề ngần ngại ngồi bên cạnh áp tay lên trán nàng rồi lại cầm tay nàng hỏi: “Đã uống thuốc chưa?”

Tạ Thù thấy Mộc Bạch vẫn chưa thả màn hình xuống, muốn nhắc nhở hắn chú ý một chút, nhưng vừa định mở miệng đã ho khan vài tiếng.

Vệ Ngật Chi bảo Mộc Bạch xuất phát, đưa tay thả màn hình xuống, xoa nhẹ lưng nàng nói: “Kích động như thế làm gì, Mộc Bạch và Phù Huyền cũng đâu phải người ngoài, chuyện của chúng ta, bọn họ cũng không phải không biết.

Tạ Thù lại ho hai tiếng, lần này là ho khan.

Vệ Ngật Chi nhìn nàng ho đến chảy nước mắt, gò má ửng đỏ, không tìm được cú đầu hôn lên thái dương nàng, Tạ Thù lập tức đề phòng ngồi dịch ra xa.

Hắn hơi buồn cười, bàn tay ám muội vuốt nhẹ hông nàng, thì thâm bên tai nàng: “Có phải đêm đó ta làm nàng bị thương phải không? Sao trên đường trở về nàng lại không để ý tới ta? Đến lúc về đô thành cũng đều tránh ta.”

Tạ Thù mở mắt lờm hẩn, liếc mắt nhìn về phía màn.

Vệ Ngật Chi giơ ngón tay che môi “xuyt” một tiếng, gật gù, lại thấp giọng hỏi: “Còn đau lắm không?”

Đây là lần đầu tiên Tạ Thù được người khác quan tâm chuyện riêng tư, mặc dù được hẩn săn sóc cũng rất dễ chịu nhưng đây cũng là chuyện quá nhạy cảm, nàng không phải là đàn ông, mà nếu có là đàn ông thật thì vẫn cảm thấy xấu hổ. Nàng dùng quạt che mặt: “Ta không muốn nói chuyện, chàng câm miệng cho ta.”

Vệ Ngật Chi nhìn dáng vẻ nàng thế kia biết mình đã đoán đúng, khó tránh khỏi tự trách bản thân không biết kiềm chế, nàng từ nhỏ đã chịu khổ, thân thể yếu ớt, lại là lần đầu, sớm biết đã kiềm chế hơn, cần gì phải vội vã đòi nợ. Nghĩ như vậy lại thêm lúng túng, chỉ ôm nàng chứ không tiện nói gì thêm.

Xe ngựa bỗng nhiên ngừng lại, bên ngoài có người nói chuyện, Tạ Thù vừa vội vã đẩy Vệ Ngật Chi ra ngồi sang bên cạnh thì đã có người vén màn trèo lên.

“Hóa ra Vũ Lăng vương lại ở đây, sao lại trùng hợp đến vậy?” ánh mắt Tạ Nhiễm uyển chuyển rơi vào người Vũ Lăng vương, cúi chào xong lại đảo mắt qua nhìn Tạ Thù đang phe phẩy chiếc quạt.

Vệ Ngật Chi ngồi nghiêm chỉnh: “Đúng là rất trùng hợp, Nhiệm công tử từ đâu tới đây vậy?”

Tạ Nhiễm không mặc triều phục, hiển nhiên không phải trừ trong triều ra. Hắn cười nói: “Sứ thần nước Tần đã lên đường, ta phụng mệnh đi sắp xếp việc này, giờ tới bẩm báo Thừa tướng quá trình.”

“Thì ra là vậy.” Vệ Ngật Chi nhìn về phía Tạ Thù: “Bản vương từng tiếp xúc với nước Tần, lần này vẫn chưa rõ mục đích đi sứ của bọn họ, bản vương cũng có thể giúp đỡ một phần. Chỉ cần Tạ tướng cần, bất cứ lúc nào cũng có thể thông báo với bản vương.”

Tạ Thù khum tay ho hai tiếng: “Như vậy rất tốt, đa tạ Vũ Lăng vương!”

Ngoài xe Phù Huyền nhắc nhở: “Quận vương, đã đến ngõ Chu Tước, có thể xuống xe về Thanh Khê được rồi ạ!”

Mộc Bạch dừng xe lại, Vệ Ngật Chi giả vờ cảm ơn Tạ Thù, đang định xuống xe thì Tạ Nhiễm cười nói: “Quả nhiên Vũ Lăng vương rất quan tâm săn sóc Thừa tướng, chẳng trách nhiều người như vậy mà Thừa tướng chỉ coi trọng mình ngài.”

Vệ Ngật Chi ngăn người: “Nhiều người như vậy?”

Tạ Nhiễm cũng không trả lời, giúp hắn vén màn xe: “Vũ Lăng vương đi thông thả.”

Vệ Ngật Chi xuống xe, Tạ Thù nheo mắt nhìn hắn: “Đây chính là cái ‘như gần như xa’ mà người nói đó à?”

“Đây là để hắn thấy rõ Thừa tướng ngài không phải chỉ có một lựa chọn duy nhất là hắn.” Tạ Nhiễm thở dài: “Ta làm đều là vì Thừa tướng, đều là vì nhà họ Tạ, mấy ai hiểu được nỗi khổ tâm của ta chứ.”

Tạ Thù ho một tràng, vỗ ngực nói: “Ta cảm động đến chết mất.”

Trời sắp tối, Hoàn Đình đã lôi kéo Viên Phái Lãng và Dương Cứ cùng tới quán rượu đánh chén, nhưng lại rất mất tập trung.

Không lâu sau, bên ngoài truyền tới tiếng bước chân dồn dập, gã hầu của hãn chạy vào thì thầm bên tai hãn vài câu, tinh thần hãn nhanh chóng tỉnh táo, chạy vội ra ngoài như một làn khói.

Viên Phái Lãng kinh ngạc nhìn theo bóng lưng hãn, quay lại hỏi Dương Cứ: “Ân Bình làm sao vậy?”

Dương Cứ nhấp một ngụm rượu: “Người không biết à? Hãn thích con gái út của Mục thứ sử, mấy ngày nay toàn quanh quẩn bên người ta.”

“Chính là người dựng đồn là đệ nhất mỹ nhân Đại Tấn Mục Diêu Dung ấy à? Không phải cô ta sẽ gả cho Trọng Khanh hay sao?”

“Người nhìn thái độ của Ân Bình là biết, không có sự cho phép của Trọng Khanh, hãn dám ra tay hay sao.”

Viên Phái Lãng trầm ngâm, một người đẹp như thế vẫn không lọt vào mắt xanh của Trọng Khanh, quả nhiên hãn vẫn ngồi vững trước lời đồn.

Hoàn Đình lao ra cửa, đúng lúc xe ngựa phủ Đại Tư Mã tới đây. Phù Huyền ngồi ngoài xe, vừa thấy hãn liền dừng lại.

Màn xe vén lên, Vệ Ngật Chi hơi thò người ra, liếc mắt ra hiệu cho Hoàn Đình tới gần, rồi đi xuống xe nói với Phù Huyền: “Bản vương bận chút chuyện, để Hoàn công tử thay bản vương đi đón Mục cô nương, không được làm lộ.”

Phù Huyền gật gù.

Trước đây Mục Diêu Dung có mời đạo sĩ am Thanh Vân làm pháp sự cho phụ thân, hôm nay muốn tới am tạ lễ. Tương phu nhân thấy trời đã tối nên sai Vệ Ngật Chi đi đón nàng, mà Vệ Ngật Chi lại nhường cơ hội này cho Hoàn Đình.

Hoàn Đình ngồi trên xe, ngượng ngùng nói: “Đệ thấy mình đúng là hơi xấu xa.”

Vệ Ngật Chi vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười nói: “Đây là lần đầu tiên ta thấy đệ thật lòng với một cô gái như vậy.”

Hoàn Đình cười ngây ngô: “Vì đệ yêu nàng mà.”

Xe ngựa đi khỏi, Vệ Ngật Chi đứng ở ven đường nhìn theo, lại có chút hâm mộ. Có thể ngang nhiên theo đuổi như vậy, là chuyện không thể xảy ra giữa hắn và Tạ Thù.

Hắn chợt nhớ tới lời Tạ Nhiễm nói ban ngày, quyết định tới Tương phủ một chuyến, đúng lúc nơi này cách ngõ Ô Y cũng rất gần.

Mộc Bạch mời đại phu tới khám bệnh cho Tạ Thù. Đại phu họ Chung, năm nay đã bốn mươi, trước có người tổ cáo ông ta làm việc sai trái bị xử chém, là Tạ Minh Quang biết ông ta có y thuật cao siêu mà giữ lại cho ông ta một mạng, sau đó ở lại trong phủ làm đại phu. Ông ta cũng không chữa bệnh cho người khác, chỉ phụ trách chăm sóc sức khỏe cha con Tạ Minh Quang, sau khi Tạ Thù hồi phủ, đương nhiên cũng trong phạm vi chăm sóc của ông ta.

Tạ Thù rất yên tâm với vị đại phu này, tuy thân thể yếu ớt nhưng không mấy khi sinh bệnh, chỉ cần bệnh sẽ đều do vị Chung đại phu này khám. Tuy rằng từ trước tới nay không hề nhắc đến chuyện riêng tư nhưng Tạ Thù cảm thấy ông ta chấp nhận được giới tính của mình là chuyện hiếm có. Tạ Minh Quang giữ ông ta lại cũng đã cân nhắc chu toàn, rời khỏi nhà

họ Tạ ông ta chỉ còn con đường chết, vì vậy chỉ có thể cùng sống chết với Tạ gia.

Chung đại phu không nói nhiều, sau khi khám xong liền kê đơn thuốc. Từ khi bị người trong tộc hãm hại thì tính đờ phòng của Tạ Thù dâng cao, chỉ tin tưởng Mộc Bạch, lệnh cho hần tự mình đi lấy thuốc tự sắc.

Sau khi Mộc Bạch rời đi, nàng nằm trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, một lát sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cửa thư phòng mở ra, mở mắt nhìn ra thấy một người thanh niên trẻ tuổi đi vào.

Tạ Thù cảm thấy người này hơi quen quen, nghĩ một hồi mới nhớ ra hần chính là một trong đám trai bao Tạ Nhiễm đưa tới.

Người kia thấy nàng nhìn mình, mỉm cười tươi tắn, đi vài bước quỳ gối trước giường nàng: “Thừa tướng, đêm nay để tiểu nhân hầu hạ Thừa tướng đi.”

“..” Tạ Thù trợn mắt, sau đó ho khan một hồi.

Người Tạ Nhiễm tìm vào phủ đương nhiên đều cam tâm tình nguyện, chủ động hiến thân cũng là chuyện bình thường, nhưng nàng vẫn kinh hoàng.

Người kia đưa tay xoa lưng nàng, giúp nàng thuận khí, nịnh nọt: “Tiểu nhân chưa từng thấy ai đẹp như Thừa tướng, ngày ấy vừa nhìn thấy Thừa tướng thì ba hồn đã mất đi bảy phách, hôm nay không kìm lòng được mới chủ động tiếp cận, xin ngài đừng ghét bỏ tiểu nhân.”

Tạ Thù xua tay bảo hần lui ra, nhưng hần không phải là tự động lui ra mà là bị người phía sau xách cổ ném ra ngoài.

Nàng ngẩng đầu lên, đã thấy Vệ Ngật Chi lạnh lùng đứng trước mặt, người kia thấy đối phương mặc trang phục hào hoa phú quý biết lai lịch

không nhỏ, vội vã chạy ra ngoài, ngay cả người mới đến thế nào cũng không nhìn rõ.

“Thảo nào Nhiễm công tử lại nói như vậy, hóa ra người trong lòng nàng không chỉ có mình ta.”

Tạ Thù dùng ống tay áo che mặt: “Mỗi lần có người đưa tới cửa đều bị chàng tóm được, còn chưa làm ăn gì.”

“Hừ, có vẻ như nàng còn muốn gạt ta.”

Tạ Thù bỏ tay ra: “Chàng ăn giấm hơi nhiều đấy.”

Vệ Ngật Chi ngấn người, ngồi xuống bên cạnh không lên tiếng.

Tạ Thù là nữ giả nam, những người xung quanh đều là đủ loại đàn ông, tướng mạo nàng lại hiếm có như vậy, người khác hoặc có ý đồ xấu hoặc là thật lòng ngưỡng mộ, đương nhiên không hề thiếu nhưng hẳn không thể nào chấp nhận nổi, chỉ muốn chiếm nàng thành của riêng.

Tạ Thù thấy hẳn không lên tiếng, cho rằng đã giận rồi, ngồi dậy ôm lưng hẳn, cười nói: “Được rồi, ta xin lỗi mà, lần sau nếu có người đến, ta sẽ đánh hẳn đi ra ngoài.”

Vệ Ngật Chi thở dài, không hài lòng nhìn nàng, lại nhớ ra nàng đang ốm, cũng không so đo, đỡ nàng nằm xuống nói: “Nàng nghỉ ngơi cho khỏe, ta cũng chỉ tranh thủ lúc rảnh rồi tới thăm nàng một lúc, cũng phải về gấp.”

Tạ Nhiễm vừa ra ngoài sân đã thấy “phụ tá” mình tìm vào phủ vội vã chạy tới, không khỏi kinh ngạc, nhìn theo phương hướng thì hẳn mới ra khỏi thư phòng, muốn xem chuyện gì vừa xảy ra, vừa tới trước cửa sổ đã thấy trong phòng hai người một nằm một ngồi nói chuyện với nhau. Gương mặt Tạ Thù ửng đỏ do đang ốm, nhưng khóe mắt ngập ý cười, Vệ Ngật Chi cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa.

Lông mày hăn nhăn tín lại, sao không hiệu quả chút nào vậy, quả nhiên Thừa tướng rất để tâm tới Vũ Lăng vương.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 63

Lúc này Hoàn Đình đang nấp sau bức tường ngoài am, mỉm cười nhìn Mục Diêu Dung đi ra. Dưới ánh đuốc lập lò, khuôn mặt của nàng khuất sau lớp lụa mỏng như mờ như ảo, càng khiến hấn động lòng.

“Người chạy tới đây làm gì?”

“Ta tới đón nàng.”

Dù gì Mục Diêu Dung cũng là con gái võ tướng, so với những cô nương dân thường thì dũng mãnh hơn nhiều, suýt nữa thì định đánh cho hấn một trận, nàng cả giận nói: “Rốt cuộc là người muốn thế nào thì mới không quẫn lấy ta nữa?”

Hoàn Đình nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu: “Không biết, vì ta khẳng định sẽ còn tiếp tục dây dưa với nàng.”

“...” Mục Diêu Dung chết ghen không nói nên lời, trên đời lại có người mặt dày như vậy!!! Nàng quyết tâm đả kích hấn: “Ta yêu Vũ Lăng vương như vậy, người có thể so được với ngài ấy hay sao? Người có thể nói ra điểm nào người so được với ngài ấy, ta sẽ chấp nhận người.”

Hoàn Đình ra vẻ khó xử nhìn nàng: “Thật khó trả lời, ta không tiện nói.”

Mục Diêu Dung hừ một tiếng, thầm nghĩ cuối cùng cũng coi như hấn cũng tự biết lượng sức mình.

Ai ngờ hẳn lại nói tiếp: “Ta cảm thấy điểm nào ta cũng mạnh hơn huynh ấy.”

“Người...” Mục Diêu Dung trợn trừng hai mắt, mà sắc mặt Hoàn Đình vẫn vô cùng nghiêm túc. Nàng giận quá hóa cười mà rằng: “Ta chưa từng thấy người nào mặt dày không biết xấu hổ như người.” Nói xong quay đầu bước đi.

Nụ cười ấy làm chao đảo trái tim Hoàn Đình, hẳn vội vã đi theo.

Tiết trời đã vào thu, trong thành Kiến Khang bắt đầu tí tách rơi xuống những giọt mưa thu, sau mỗi trận mưa, khí trời lại lạnh thêm.

Sau lần tới Ninh Châu vừa rồi bị bệnh một thời gian, sức khỏe của Tạ Thù đã yếu đi rất nhiều, lần này lại bị ốm nhẹ một trận, nghỉ ngơi vài ngày mới khỏe lại. Mộc Bạch lo nàng lại bị lạnh nên trước khi vào triều cương quyết ép nàng phải khoác thêm một lớp áo choàng, ngoài miệng liên thanh: “Hôm qua bên phía Tây Tịch tiên sinh có truyền lời tới nói các vị tiểu công tử rất chăm chỉ đọc sách, nhưng hai vị tiểu công tử Tạ Chương và Tạ Cẩn, một người thì ngang bướng, một người thì còn nhỏ, không sánh được với tiểu công tử Tạ Tuyên, đầu óc rất thông minh.”

Tạ Thù vui mừng nói: “Một thời gian nữa người dẫn bọn trẻ tới đây gặp ta.”

Mộc Bạch dạ một tiếng, cầm đèn đưa nàng ra ngoài.

Đi tới bên ngoài cửa phủ, trời vẫn còn chưa sáng mà lại bắt đầu mưa. Mộc Bạch sai người đi lấy ô, Tạ Thù khoát tay nói: “Không cần, đi vài bước là lên xe thôi mà.”

Đang định đi thì cánh tay bị người phía sau kéo lại, nàng quay đầu thấy Tạ Nhiễm che ô đứng bên cạnh.

“Thừa tướng đang ốm, vẫn không biết tự chăm sóc bản thân.”

Tạ Thù nghe giọng hần như ông cụ non, phì cười nói: “Đúng là người càng ngày càng có phong thái đường thúc đấy.”

Tạ Nhiễm lờm nàng một cái, cũng không bỏ tay ra, hơi nâng cánh tay nàng lên, thật sự coi nàng như người bệnh, đưa nàng thẳng tới xe, trước hết để cho Mộc Bạch dìu nàng lên trước, sau đó đưa chiếc ô nhỏ nước tong tong cho Quang Phúc, lúc này mới leo lên xe.

Vừa mới ngồi xuống, hần liền nói ngay: “Thừa tướng đã nghĩ tới chuyện đại sự cả đời của mình chưa?”

Tạ Thù sững sờ, còn tưởng bản thân nghe nhầm.

Trong xe tối tăm, dáng người Tạ Nhiễm ngồi ngay ngắn thon gầy thẳng tắp: “Thừa tướng cũng nên sớm cân nhắc chuyện đốn dâu đi, chỉ toàn lấy cớ vì thân thể mà kéo dài tới tận bây giờ, nhưng nói cho cùng người cũng vẫn phải để lại hậu duệ vì nhà họ Tạ.”

“Cái này... Tạm thời vẫn chưa phải lúc thích hợp.”

“Ta sợ Thừa tướng càng lún càng sâu, đến lúc đó thì quá muộn rồi.”

Đương nhiên Tạ Thù hiểu hần đang nhắc tới Vệ Ngật Chi, nàng im lặng không đáp.

Tạ Nhiễm ngồi lại gần hơn, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ Thừa tướng không nghĩ ra, người cứ để Vũ Lăng vương chung tình với người là được rồi, không cần phải thật lòng thật dạ với hần, như thế mới có thể khống chế được hần chứ. Nhưng bất kể ta dùng cách gì, người cũng kiên quyết giữ ý của mình, sau này chịu thiệt thì phải làm sao đây?”

Bỗng nhiên Tạ Thù nói: “Nhắc chuyện này mới nhớ, người cũng nên thành gia lập thất đi, tốt xấu gì cũng là bề trên của ta, người còn chưa lập gia đình, ta đâu dám to gan vượt trước?”

Tạ Nhiễm sững người, trong tộc bây giờ các trưởng bối đều đã bị lật đổ, không còn ai giật dây chuyện mai mối nữa, mặt khác cũng vì thân phận của hắn, nên hắn cũng không hề nghĩ tới những chuyện này.

Hiển nhiên Tạ Thù cũng nghĩ tới điểm đó, cười nói: “Ta sẽ để ý giúp người, có cô nương nào tốt sẽ giữ làm đường thím.”

Vốn đang cố gắng nhắc đến chuyện của nàng, một thoáng đã điên đảo đảo điên. Tạ Nhiễm sao có thể để yên cho nàng thực hiện được, cố ý nói: “Luận về tuổi tác Thừa tướng còn hơn tuổi ta, ta cần gì phải nóng ruột? Ta sẽ chờ đến lúc Thừa tướng thành hôn xong mới bàn tới chuyện này.”

“...” Lần này chuyện đại sự cả đời bó buộc lấy nàng, Tạ Thù chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Sứ thần nước Tần còn chưa tới Kiến Khang thì sứ thần Thổ Dục Hồn đã tới trước. Lúc lâm triều, Hoàng đế nhân cơ hội này cố gắng thể hiện uy phong, lại ra ý muốn tộc Thổ Dục Hồn phải cúi đầu xưng thần.

Không ngờ tuy Thổ Dục Hồn đại bại nhưng vẫn kiên trì như trước đây, kiên quyết không chịu quy phục, khiến cho không khí trầm xuống.

Hoàng đế khó chịu cho bãi triều sớm. Tạ Thù gọi Tạ Nguyên để dẫn người đi tới đàm phán với sứ thần Thổ Dục Hồn. Nàng chẳng quan tâm chuyện quy phục hay không, chỉ quan tâm vấn đề bồi thường, lần này nước Tấn bình loạn đã bị tổn thất nặng nề, chuyện này cứ để cho bọn họ bù đắp là được rồi.

Tạ Nguyên nhận lệnh rời đi, Vệ Ngật Chi đi tới: “Tạ tướng đừng bước, bản vương có việc cần nói.”

Hnay Tạ Nhiễm phải vào Đông cung làm nhiệm vụ, không có cách ở hiện trường giám sát, trước khi đi còn nhìn chằm Tạ Thù, dùng ánh mắt không ngừng ám chỉ: Như gần như xa, như gần như xa, như gần như xa...

Tạ Thù không thể làm gì khác hơn là ra vẻ bình thản nói: “Vũ Lăng vương có chuyện gì muốn nói?”

Vệ Ngật Chi quan sát nàng, còn tưởng mình sơ ý đắc tội nàng, nhắc tay lên nói: “Vẫn là mời Tạ tướng đi theo bản vương một chuyến đi.”

Bọn họ bên này thỏa mái đồng hành rời đi, phía sau là đám quan chức hớn hở xem trò vui, suy nghĩ biến hóa khôn cùng.

Vũ Lăng vương, ngài không thể dễ dàng chịu khuất phục như thế được!

Ra khỏi cổng cung, hai người đi cùng xe, lúc này Vệ Ngật Chi mới hỏi: “Nàng sao thế, sao lại cố tình không thèm để ý tới ta?”

Tạ Thù nhìn chằm chằm chiếc quạt mà không nhìn hẳn, màn xe theo làn gió nhắc lên, rọi ánh sáng vào mặt nàng lúc sáng lúc tối, càng khiến người ta không thể đoán được tâm tư.

Vệ Ngật Chi cau mày: “Rốt cuộc là làm sao?”

Tạ Thù không tìm được, cười cười nhìn sang, đưa tay day nhẹ ấn đường hẳn: “Không sao, ta đang suy nghĩ linh tinh mà thôi.”

Hóa ra biện pháp này cũng hữu dụng ra phết, đường thúc nhà nàng đúng là một nhân tài, chẹp chẹp.

Xe ngựa đi thẳng về quán rượu ở phía bắc sông Tân Hoài, đây là địa điểm vui chơi yêu thích của Hoàn Đình, bình thường lui tới cũng đều là

công tử thế gia, vì lẽ đó hai người mặc triều phục đi vào cũng không làm chường quỳ kinh sợ.

Bấy giờ vẫn còn sớm, trong quán không có ai. Vệ Ngật Chi dẫn Tạ Thù vào phòng tận trong cùng, mới vừa ngồi không bao lâu thì Hoàn Đình đẩy cửa đi vào. Hôm nay hắn mặc trường bào trắng như tuyết, trên vạt áo thêu hoa văn hoa cỏ, bên hông đeo ngọc bội, nếu không phải vì bước quá nhanh thì cũng có vài phần dáng dấp lan chi ngọc thụ cao quý.

“Có phải ta bị hoa mắt không nhỉ?” Tạ Thù tán thưởng đánh giá hắn một lượt: “Đây là biểu đệ trẻ con của ta đây sao?”

“Đệ vốn không phải trẻ con.” Hoàn Đình ngồi xuống bên cạnh nàng, thân mật cầm tay nàng: “Biểu ca, đệ đến báo cho huynh một tin tốt.”

Tạ Thù cười hỏi: “Tin gì?”

“Đệ sắp tóm được Mục cô nương rồi.”

Tạ Thù nhíu mày, liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi ngồi phía đối diện, hắn ung dung thong thả uống trà, dáng vẻ không hề để tâm.

“Đệ dựa vào đâu mà khẳng định có thể tóm được nàng?”

“Đệ...” Hoàn Đình nhìn nóc nhà, nghiêm túc nói: “Cảm giác mình làm được.”

Tạ Thù bật cười ha hả.

Hoàn Đình bị nàng cười tới xấu hổ, quyết định kể chuyện mấy ngày qua điên cuồng theo đuổi Mục Diêu Dung ra sao cho nàng nghe, nhất là chuyện ở đạo quán kia thì nói hết sức tỉ mỉ, vì đó là lần đầu tiên Mục Diêu Dung cười với hắn, hắn cảm thấy chắc chắn có hi vọng.

Tạ Thù không tiện đả kích hẳn, chỉ có thể gật đầu phụ họa. Nàng biết, đây là Vệ Ngật Chi cố ý mượn miệng Hoàn Đình để an ủi trái tim nàng.

“Được rồi, ta biết rồi, không uống rượu nữa, dù sao cũng còn nhiều chuyện bận lắm.”

Nàng vừa đứng lên, Vệ Ngật Chi cũng đứng dậy cáo từ: “Đúng lúc bản vương cũng có việc, đi cùng Tạ tướng một đoạn.

Hoàn Đình hiếm khi thức thối, nói mình còn phải chờ Dương Cự và Viên Phái Lãng nên để hai người bọn họ rời đi trước.

Sắp tới buổi trưa, trong quán dần dần đông khách. Hai người một trước một sau đi ra ngoài, đi qua một gian phòng, cách âm không tốt, có thể nghe rõ tiếng cười nói bên trong.

“Các người đều đã nghe chuyện Vũ Lăng vương và Thừa tướng rồi phải không? Ta còn tưởng hai người này đối đầu với nhau, hóa ra sau lưng lại làm chuyện mờ ám đến vậy.”

“Gì chứ, Vũ Lăng vương coi người ta là đối thủ, nhưng Thừa tướng quyền thế ngật trời, chỉ có thể cam chịu cúi đầu.”

“Không đúng, chuyên như vậy một cây làm chẳng nên non, tất nhiên Vũ Lăng vương cũng phải cam tâm tình nguyện. Ê, người nói xem lúc hai người đó trên giường, ai là người chiếm thế thượng phong?”

“Ha ha, đương nhiên là Vũ Lăng vương rồi, hẳn là võ tướng cơ mà, oai hùng hơn Thừa tướng nhiều.”

“Chep, không ổn rồi, nghĩ đến Thừa tướng đẹp như vậy hầu hạ dưới thân, ta lại dựng lên mất rồi.”

Vệ Ngật Chi sa sầm nét mặt, đã đi đến cửa, định đẩy cửa đi vào thì lại bị Tạ Thù kéo đi. Thực ra nàng cũng rất khó chịu, nhưng loại tin đồn này không thể ngăn chặn được, thà bỏ ngoài tai còn hơn.

Nàng kéo Vệ Ngật Chi vài bước, sắp ra tới đại sảnh mới buông tay. Vệ Ngật Chi vẫn còn cảm nhận được đầu ngón tay ấm áp của nàng, thêm nữa lại vừa nghe những lời vô liêm sỉ của đám con cháu thế giá, ngọn lửa trong lòng càng như thiêu như đốt.

Hắn vẫn còn trẻ tuổi, máu nóng, tình cảm nồng nhiệt, muốn âu yếm gần gũi người yêu cũng không có gì đáng trách, nhưng vì không thể dễ dàng xử lý, bây giờ hắn chỉ hơi thân mật một chút là Tạ Thù đã có tâm lý đề phòng. Hắn cũng rất thương nàng, đương nhiên không muốn ép buộc nàng. Vì lẽ đó, giờ chỉ có thể nhìn theo bóng lưng nàng đi ra cửa, cũng chỉ có thể âm thầm thở dài trong lòng.

Tạ Thù về phủ, nhận được tin tức khoái mã đưa tới, sứ thần nước Tần đã ở cách Kiến Khang chưa đến trăm dặm.

Nàng thay đổi xiêm y đi tới thư phòng, ngắm lại những lời trong quốc thư nước Tần, nhìn kỹ mấy lượt.

Chữ tựa như người, chữ của Vương Kính Chi có nét phóng khoáng ngông cuồng, chữ của Vệ Ngật Chi mạnh mẽ khỏe khoắn, mà phong quốc thư này lại do Thừa tướng nước Tần An Hành tự tay viết ra, điều duy nhất khiến người ta cảm nhận được chính là ngòi bút sắc bén.

Đều là Thừa tướng nhưng An Hành ở nước Tần là công thần giúp nước, mà nàng lại là gian thần, đương nhiên không thể giống nhau. Dù sao nước Tần cũng là kẻ địch lớn nhất của nước Tấn, lần này bỗng nhiên chủ động cúi đầu, vẫn khiến người ta cảm thấy kỳ quái.

Cân nhắc một hồi, Tạ Thù lại cảm giác mình suy diễn lung tung, dù thế nào cũng phải đợi sứ thần đến mới biết được, giờ suy nghĩ nhiều cũng

vô ích.

Nàng bỏ quốc thư sang một bên, đang định gọi Mộc Bạch vào pha trà, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới tiếng nhạc.

Trong phủ không có nhạc sư, vì thế có lẽ tiếng nhạc xuất phát từ chỗ Sở Liên. Lần trước nàng để Mộc Bạch sắp xếp chỗ ở cho hần, Mộc Bạch không nghĩ ra nên làm gì, đã đến hỏi ý kiến nàng nhiều lần. Tạ Thù liền dặn hần để Sở Liên lại trong phủ, sau này tính sau.

Nhờ có sự quan tâm của Thừa tướng, Sở Liên ở trong phủ không bị gò bó. Đúng lúc hôm nay vừa có một trận mưa thu trút xuống, trong vườn hoa lá rơi rụng, không hiểu sao lại khuấy động tâm tư của hần, hần quyết định ôm đàn ra ngoài đình đánh một khúc.

Tạ Thù vốn có ý lảng tránh, đứng ở rất xa, có hai tỳ nữ đi qua, hành lễ với nàng, đã kinh động Sở Liên, hần ngẩng đầu nhìn xa, chạm phải tầm mắt nàng, trái tim run rẩy.

Lần đầu tiên nhìn rõ khuôn mặt này, giống hệt khuôn mặt trong trí nhớ, chỉ khác là gương mặt đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng càng thêm động lòng người, nhưng hần nhìn một chút liền có thể nhận ra.

Tạ Thù biết mình đã bại lộ, quyết định đi tới.

Sở Liên vội vàng đứng dậy hành lễ, bị nàng đưa tay đỡ dậy: “Không cần quỳ, sau này nhìn thấy bản tướng đều không cần quỳ.”

“Đa tạ Thừa tướng.” Sở Liên nhìn bàn tay đang đỡ mình, làn da trắng nõn mềm mại, giống như không hề liên quan tới bàn tay bám đầy bùn đất thưở nào.

Cuộc gặp gỡ trong chốc lát này đã nhanh chóng qua miệng Quang Phúc truyền tới Tạ Nhiễm.

“Ồ?” Hãn đứng trong viện, miết một mảnh hoa diệp, biểu cảm khó lường: “Suýt chút nữa đã quên gã nhạc sư này, có vẻ Thừa tướng vẫn còn quan tâm tới hãn, cũng có thể dùng một lát đây.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 64

Mùa đông năm Nguyên Hòa thứ hai mươi tám, sứ thần nước Tần đến nước Tấn. Tà Thù lệnh cho ba vị đại thần là Trung thư giám Viên Lâm, phụ tá của Thượng thư tỉnh Hoàn Đình, Ngự sử trung thừa Tà Nguyên toàn quyền tiếp đón.

Với chức danh của ba người bọn họ, đã đủ biểu hiện thành ý của nước Tấn, nhưng đúng ngày sứ thần tới, Tà Nguyên đột ngột vội vã tới tướng phủ gặp Tà Thù, xin nàng tự mình đứng ra đi gặp đại thần.

Tà Thù nắm bút nhìn hẩn cười: “Sao? Bọn họ đến rồi à, chả lẽ bản tướng bắt buộc phải tự mình đi gặp đại nhân vật hay sao?”

Tà Nguyên ghé sát vào tai nàng nói nhỏ vài câu.

Tà Thù thu lại ý cười, đặt bút xuống: “Người cứ đi trước đi, bản tướng sẽ đến ngay.”

Sứ thần được sắp xếp ở dịch quán rộng rãi, phía trái cách đó không xa chính là hoàng cung, nhìn về bên phải chính là đường thẳng đi ra sông Tần Hoài, tĩnh mịch mà lại không hẻo lánh. Ở bên trong dịch quán đều có cây cối tươi tốt, cho dù đầu mùa đông cũng vẫn um tùm xanh mướt, khiến cho lòng người thư thái.

Mặt trời cao xa, ánh mặt trời phơn phớt trắng, hoàn toàn không có độ ấm. Viên tiểu lại^[1] đứng trước cửa phủ xoa xoa tay, từ xa nhìn thấy xe ngựa của tướng phủ đi tới, vội vàng bước xuống đón.

Sứ thần trong dịch quán nghe nói Thừa tướng nước Tấn đến, mọi người đều ra ngoài chuẩn bị đón. Mới vừa đi tới phòng khách, chỉ thấy một người đi thẳng từ cổng vào, mặc triều phục màu đen, dùng ngọc bích búi tóc, ngũ quan tinh xảo như tranh vẽ, ánh mắt nhìn xung quanh như có ngàn ý, mà biểu hiện lại trước sau như một, thể hiện uy nghiêm cao vời.

Nước Tần đã bị người Hán đồng hóa nghiêm trọng, tuy đối lập với nước Tấn đã lâu, nhưng lại cực kỳ ngưỡng mộ phong thái của người Tấn. Máy vị sứ thần thấy một nhân vật như vậy, còn chưa trò chuyện, đã bị dung mạo trước tiên khuynh đảo ba phần.

Tạ Nguyên nhắc nhở: “Đây là Thừa tướng nước ta.”

Mấy vị sứ thần lúc này mới biết vị này chính là Thừa tướng nước Tấn được đồn đại bấy lâu, lập tức giơ tay hành lễ. Tạ Thù nhìn lướt qua, mặt không đổi sắc. Tạ Nguyên quan sát sắc mặt của nàng, rồi nói với sứ thần: “Thừa tướng nước ta đã đến, sao không thấy đặc sứ quý quốc đâu?”

Mấy vị sứ thần còn chưa trả lời, phía sau truyền đến tiếng bước chân, mấy người quay đầu lại xem người tới rồi lập tức cúi đầu lùi qua một bên.

Tạ Thù giương mắt nhìn lại, cũng có chút bất ngờ. Người tới còn rất trẻ, xem dáng dấp vẫn chưa tới ba mươi, búi tóc dùng một khối ngọc tứ bao quanh, trên người mặc y phục người Hồ, trên vạt áo thêu hoa văn cánh sen, từ màu sắc diễm lệ bên trong lại càng tỏa thêm vài phần thanh khiết. Gương mặt tuấn tú, nhìn rất hiền lành nhưng cặp mắt kia lại khiếp người, cảm giác như nhìn xoáy vào tận cõi lòng người đối diện.

“Đại danh Tạ Thừa tướng như sấm bên tai, ngưỡng mộ đã lâu.” Hãn giơ tay hành lễ, giọng nói trong trẻo phun ra.

“Câu nói này phải để bản tướng nói mới phải.” Tạ Thù đáp lễ lại: “An Thừa tướng có lẽ.”

Đứng đầu đám sứ thần nước Tần, đương nhiên là Thừa tướng An Hành.

Vệ Ngật Chi ở trong thư phòng xử lý quân chính, Phù Huyền bước nhanh đi vào, ghé vào tai hắn nói nhỏ vài câu.

“ An Hành lại tự mình đến ư?” Hắn gõ tay xuống bàn, đảo mắt nhìn qua, nói với Phù Huyền: “Trước kia chính là hắn hạ lệnh tru diệt cả nhà ngươi, thời gian này tốt nhân ngươi nên tránh lộ diện, tránh để hắn nhận ra.”

Trên gương mặt Phù Huyền lóe lên vẻ bi thương: “Vâng.”

Thừa tướng nước Tần tự mình đi sứ nước Tấn, thực sự khiến người ta bất ngờ. Hoàng đế cảm thấy người này che giấu hành trình không báo chính là không tôn trọng chính mình, rất không vui liền dứt khoát coi như không biết, toàn bộ sự việc giao cho Tạ Thù xử lý.

Lúc trước ở dịch quán, An Hành công bố chuyến này đến vì muốn ký kết hiệp nghị hữu hảo, muốn cùng nước Tấn trao đổi đàm phán mọi chuyện, nhưng Tạ Thù cũng không hề nôn nóng sắp xếp, đầu tiên bảo họ nghỉ ngơi cho tốt, ngày hôm sau lại đặc biệt thiết yến trên sông Tần Hoài, chiêu đãi mọi người.

Đêm đông lạnh, hai bên bờ sông Tần Hoài vẫn sáng loáng đèn đuốc như cũ. Thuyền lớn thế gia, thuyền hoa liên tiếp từ trên mặt sông lướt qua, bên trong là đám con cháu thế gia hàng đêm sinh ca. Tiệm rượu bên trái có vũ cơ nóng bỏng khiến mọi người ca giọng khen hay, trên bờ bên phải lại có vô số chó dữ đuổi theo ăn mày lao nhanh trên đường, huyên náo không ngớt.

Bốn phía thuyền lớn được bao phủ màn dày đặc, bên trong đốt lò than sưởi ấm, mùi hương xông lên thư thái dễ chịu. An Hành ngồi bên cửa

số, tầm mắt lướt qua sơn hào hải vị rượu ngon trước mắt, lại liếc nhìn ra ngoài, chỉ cảm thấy đây thực sự là một quốc gia hưởng lạc xa hoa.

Hắn thả mình xuống, thu tầm mắt lại nhìn Tạ Thù. Hôm nay nàng mặc thường phục, viền lót bên trong trắng như tuyết khiến làn da trắng và đôi môi đỏ của nàng càng thêm nổi bật, một cái nhú mày hay một nụ cười thản nhiên cũng vô cùng thanh khiết, khiến người ta cảm giác nàng không hề có thái độ phòng bị, nhưng đến giờ hắn vẫn không tài nào đoán ra nổi nàng có thái độ gì với cuộc đi sứ lần này của bọn họ.

Tạ Nguyên nâng chén mời chư vị dùng tiệc, An Hành nhắm một ngụm rượu rồi nói với Tạ Thù: “Bản tướng sinh ra ở phương Bắc, sớm ngưỡng mộ phong thời nước Tấn đã lâu, chuyến này một đường nhìn thấy, quả nhiên là cảnh đẹp vô song, không sao tả xiết.”

Tạ Thù trầm nghĩ, chỉ sợ không phải người ngưỡng mộ mà là có mưu đồ thôn tính? Nghĩ vậy nhưng ngoài miệng nàng lại cười nói: “An Thừa tướng quá khen rồi, nước Tấn ở phía Nam làm sao so được với nước Tần hùng hậu khí thế cơ chứ?”

An Hành mỉm cười, không tỏ rõ quan điểm: “Nghe đồn nước Tấn vẫn có Tạ Thừa tướng, võ có Vũ Lăng vương, hai vị có phần giống với thuộc hạ của Huệ Văn vương nước Triệu trước kia. Bản tướng ngưỡng mộ đã lâu, bây giờ rốt cuộc cũng được diện kiến Tạ Thừa tướng, không biết khi nào có thể gặp Vũ Lăng vương được đây?”

Tạ Thù giả vờ giả vịt ra vẻ xấu hổ: “Vũ Lăng vương cũng định tới, nhưng nhớ ra đã nhiều lần giao thủ với nước Tần, làm tổn thương danh dự nước Tần nhiều lần, thật sự không tiện diện.”

Sứ thần ngồi đó rối loạn, rất nhiều người lộ vẻ khó chịu, không cam lòng, ngay cả An Hành cũng đổi sắc mặt, nhưng nhanh chóng mỉm cười:

“Đó đều là chuyện trên chiến trường, bây giờ năm tháng thái bình, hai nước giao hảo, gặp một lần cũng đâu có sao.”

Hắn nhìn như vậy, càng khiến Tạ Thù tăng sự đề phòng: “Cũng được, vậy để bản tướng phái người đi mời Vũ Lăng vương tới.” Tạ Thù gọi Mộc Bạch, để hắn đi mời người.

Mộc Bạch đi không lâu thì cửa màn bị vén lên, Tạ Nhiễm cúi đầu đi vào. Hắn mặc trường bào màu xanh thẫm, người khoác áo khoác, chuẩn bị sơ sài nhưng vẫn là một gương mặt nổi bật, khiến sứ thần nước Tần nhìn lại mất hồn.

Tạ Thù giới thiệu với An Hành: “Đây là đường thúc của bản tướng Tạ Nhiễm, lần này quý quốc đi sứ, mọi sự trên đường đều do hắn tự tay xử lý.”

Tạ Nhiễm cởi áo khoác đưa cho Quang Phúc ở phía sau, chào hỏi An Hành, cười vô cùng hòa hợp: “Hôm nay để chào mừng các vị sứ thần, tại hạ đặc biệt mời mấy vị nhạc sư tài nghệ cao siêu tới để diễn tấu vì chư vị.” Nói xong nháy mắt với Quang Phúc, người sau lập tức vén màn, mấy nhạc sư lặng lẽ đi vào.

An Hành cười nói cảm ơn: “Tạ đại nhân có lòng.”

Tạ Thù vốn không để ý, nhưng thấy trong đám nhạc sư có Sở Liên ở đó thì nhíu mày. Nàng đã hạ lệnh coi Sở Liên là khách quý, vì sao lại để hắn đi ra lấy lòng người khác?

Sở Liên cũng không hề có vẻ ngần ngại khó chịu, hắn chịu ân huệ, cũng muốn cố gắng hết sức mọn, đây là chuyện trong dĩ vãng từng làm, cũng không cảm thấy bản thân bị làm nhục.

Đám nhạc sư ổn định chỗ ngồi, trong khoang thuyền vắng vắng truyền ra tiếng nhạc lượn lờ, giai điệu nhu hòa, giống như đưa mùa xuân về cho

đất nước, vạn hoa nở rộ, cách biệt hoàn toàn với thế giới lạnh giá bên ngoài.

Sở Liên vẫn chưa cử động, người bên ngoài là hợp tấu cho hay, nhưng đàn trúc phải đánh đơn độc mới toát lên vẻ tuyệt diệu của nó, vì lẽ đó chờ người khác diễn tấu xong, hẳn mới hiển nghệ.

Mấy khúc kết thúc, mọi người vỗ tay khen hay, An Hành cười nói với Tạ Thù: “Bản tướng xuất thân cơ hàn, không am hiểu âm luật, cũng chẳng biết bình luận gì, thật xấu hổ.”

Nếu không phải quan điểm hai bên khác nhau, Tạ Thù thật muốn làm bạn với hẳn, đúng là tri kỷ!!!

Trong lúc nói cười, người hầu vén màn vào bẩm báo rằng Vũ Lăng vương đã đến.

Người ở trong lập tức ngẩng đầu nhìn lại, đặc biệt là An Hành, hẳn muốn tận mắt được gặp một lần thần bảo hộ của Đại Tấn rồi cuộc có dáng vẻ thế nào.

Gió lạnh thổi qua từng cơn, Vệ Ngật Chi cúi đầu đi vào trong khoang thuyền. Khi hẳn ngẩng đầu lên, khiến minh châu trên đường, đèn đuốc đều tối sầm đi mấy phần. Tóc dài xõa tung sau gáy chỉ dùng một sợi tơ mỏng buộc lại, áo choàng buông lơi, bạch sam thanh nhã, chỉ có vạt áo và ống tay áo có thêu hoa văn trang trí, khắp toàn thân không hề có trang sức gì khác, không giống như các quan lại khác có sở thích xoa phấn trưng diện. Hẳn không trau chuốt bản thân, dáng vẻ tự nhiên, sáng như ngọc thạch.

Nếu không nghe thấy tên gọi, tuyệt đối không ai nghĩ đây chính là Vũ Lăng vương, người mà vô số binh lính người Tần vừa nghe tên đã sợ mất mật.

“Tạ tướng, An Thừa tướng.” Hãn giơ tay chào hỏi chư vị, âm thanh trầm thấp, giống như rượu ngon làm say lòng người.

An Hành đáp lễ, lại cười nói: “Nghe tiếng Vũ Lăng vương tài năng như rồng, dáng dấp như phượng, hôm nay gặp mặt, quả đúng là danh bất hư truyền, chuyến này bản tướng có thể gặp được ngài và Tạ Thừa tướng, đúng là đã không uổng công.”

Vệ Ngật Chi chỉ cười cười, thản nhiên nghe hãn ca ngợi, cũng không ra vẻ khách sáo. Người hầu dẫn hãn ngồi xuống bên cạnh Tạ Thù, hãn vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Sở Liên quỳ chân ngồi giữa thuyền, không khỏi quét mắt nhìn Tạ Thù.

Tạ Nhiễm đang quan sát hãn, tự nhiên nhìn thấy ánh mắt này, lúc này dạn dò Sở Liên đánh đàn trợ hứng.

Sở Liên dạ một tiếng, tay trái dè dây đàn, tay phải cầm cây đàn đánh lên tiếng. Tài nghệ của hãn cao siêu, nhạc khúc nổi liền trôi chảy, ngay cả hai kẻ mù âm luật như Tạ Thù và An Hành cũng phải ngẩn người lắng nghe.

Vệ Ngật Chi vô tình liếc mắt nhìn Tạ Thù nhưng nàng lại liên tục nhìn chăm chăm Sở Liên.

Khúc nhạc hoàn tất, Tạ Nhiễm lại tự nhiên vung tay: “Đi hầu hạ Thừa tướng đi.”

Sở Liên đứng dậy đặt đàn trúc sang một bên, quỳ gối đến bên người Tạ Thù, muốn rót rượu cho nàng.

“Không cần.” Tạ Thù cản hãn lại. “Người là khách quý, không cần phải làm việc vặt này, về phủ nghỉ ngơi đi thôi, nơi này khắc có người hầu hạ.”

Mặt Sở Liên thoáng vẻ xấu hổ, thấp giọng nói: “Đa tạ Thừa tướng, nhưng tiểu nhân cam tâm tình nguyện làm những việc này.”

Trước khi tới đây, Tạ Nhiễm có nói cho hẳn biết quê nhà của Tạ Thù cũng ở Kinh Châu, càng nhắc tới chuyện Thừa tướng khá quan tâm hẳn, thường chú ý tới hẳn, vì thế hẳn càng thêm vững tin.

Tuy rằng lời nói cử chỉ của Tạ Thù đều tiêu sái tự nhiên không khác những người đàn ông khác, nhưng hẳn móc nối các sự kiện từ trước tới nay, từ Mộc Bạch đến Vũ Lăng vương, hôm nay lại tới lượt Tạ Nhiễm, luôn cảm thấy nàng chắc chắn là Như Ý.

Hẳn cảm thấy vui mừng, Như Ý ở trong một đại gia tộc như thế, chắc chắn sẽ không phải chịu khổ như trước, nhưng lại cảm thấy lòng chua xót, cô nhóc hoang dã khi xưa nay đã trở thành Thừa tướng quyền khuynh triều chính, đâu phải người nào cứ mặc nam trang là có thể làm được.

Hẳn làm theo lời dặn dò trước kia của Vũ Lăng vương, không dám biểu lộ gì khác thường trước mặt Tạ Nhiễm, cho dù người này là đường thúc của nàng. Hẳn cũng hiểu bản thân và nàng đã khác nhau một trời một vực, điều duy nhất có thể làm là tìm cơ như vậy ở bên cạnh nàng, làm một vài việc đủ khả năng.

Tạ Thù làm sao biết trong lòng hẳn có những ý nghĩ này, thấy hẳn kiên quyết như vậy cũng không nhiều lời, chỉ thỉnh thoảng không biết là vô tình hay cố ý liếc nhìn Tạ Nhiễm.

Tiểu tư người an phận một chút cho ta!

Vệ Ngật Chi ngồi ngay bên cạnh Tạ Thù, đương nhiên nghe hết những lời của nàng và Sở Liên, trong lòng vô cùng khó chịu.

Lúc đó tình thế nguy cấp, hẳn lại cho rằng Tạ Thù không có tình cảm với mình, Sở Liên là người thích hợp duy nhất, đương nhiên đã kể sự thật

cho hần. Không ngờ khi đưa hần tới trước mặt Tạ Thù, lại cảm thấy nguy cơ tiềm ẩn như vậy. Hần là ân nhân của Tạ Thù, lại có tình cảm với nàng, bây giờ người lại ở tướng phủ, sớm chiều ở chung...

Nhưng những suy nghĩ này hần cũng không biểu lộ ra, thậm chí còn bình tĩnh trò chuyện với An Hành.

“Bản vương cũng đã xem qua quốc thư của An Thừa tướng, trong đó nhiều lần nhắc tới thành ý của quý quốc, cũng không biết thành ý này thế nào?”

Có một sứ thần không nhịn được nói: “Thừa tướng nước ta tự mình đến đây, đây chẳng phải là thành ý to lớn nhất rồi hay sao?”

An Hành giơ tay cắt ngang lời hần, cười nói với Vệ Ngật Chi: “Chuyến này bản tướng đương nhiên có mang theo thành ý đến, thành ý đó đang ở trong dịch quán, nếu như Vũ Lăng vương đồng ý, hiện tại có thể đi gặp.”

Vệ Ngật Chi nhìn về phía Tạ Thù: “Tạ tướng thấy thế nào?”

“Vậy đi xem xem.” Tạ Thù cười như không cười nhìn An Hành: “Bản tướng vô cùng mong đợi thành ý của An Thừa tướng.”

Thuyền lớn cập bờ, xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, mọi người đều đi xuống thuyền, có mấy sứ thần không quen ngồi thuyền, thậm chí có hơi say tàu.

Vệ Ngật Chi đi theo phía sau Tạ Thù, nhìn nàng gọi người đưa Sở Liên về, thậm chí còn đem áo của mình choàng cho Sở Liên, trong lòng càng không thoải mái.

Một đường đi thẳng tới dịch quán, trong phòng đèn đuốc sáng choang.

An Hành đi xuống xe, mời Tạ Thù cùng Vệ Ngật Chi tiến vào, ba người ngồi ở trong đại sảnh, tiểu lại dâng trà, hần gọi sứ thần mang “thành ý” đi ra.

Khoảng chừng hơn hai mươi người đàn ông mặc trang phục thứ dân bị dẫn vào, đứng ở trước mặt ba người.

“Đây là...” Tạ Thù quay đầu nhìn về phía An Hành.

An Hành nói: “Hai nước Tấn Tần giao chiến nhiều năm, đôi bên đều nắm giữ không ít tù binh làm con tin. Bây giờ hai nước giao hảo, bản tướng cảm thấy phải để những người này quay về cố thổ. Vì lẽ đó dẫn theo hơn hai mươi người may mắn còn sống sót về cùng.” Hần nhìn chăm chăm Vệ Ngật Chi: “Không biết thế này có được Vũ Lăng vương coi là thành ý hay không?”

Vệ Ngật Chi giương mắt nhìn về phía đám người kia, vốn chỉ hờ hững nhìn qua, nhưng bỗng nhiên ngưng tầm mắt, nhanh chóng đứng phắt dậy.

[1] Tiểu lại: chức vụ không có phẩm cấp thời phong kiến.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 65

Tạ Thù kinh ngạc nhìn hẳn, theo tầm mắt hẳn nhìn về phía đám người kia, tất cả đều tiều tụy nhếch nhác như nhau, nàng cũng không nhìn ra điểm gì khác lạ. Trước mặt nhiều người như vậy, nàng cũng không tiện hỏi hẳn đã xảy ra chuyện gì, chỉ lặng lẽ đưa tay kéo kéo ống tay áo hẳn.

Vệ Ngật Chi hồi phục tinh thần, chậm rãi ngồi xuống.

An Hành nói: “Vũ Lăng vương vẫn chưa trả lời câu hỏi của bản tướng ư? Như này đã có thể coi là có thành ý chưa?”

Vệ Ngật Chi liếc hẳn một cái: “Được rồi, An Thừa tướng có lòng.” Hẳn gọi tiểu lại tới, dặn dò thu xếp cho những người này, sau đó hỏi rõ ràng họ tên và quê quán, sau khi ổn thỏa thì đưa trở về quê nhà.

Hơn hai mươi người kia dồn dập quì xuống tạ ân, có người thậm chí còn không nhịn được khóc âm lên, đám quan lại nước Tấn thấy vậy cũng thốn thức không ngớt.

Tạ Thù cũng rất cảm khái, mặc kệ chuyến này An Hành đi có mục đích gì, dù sao cũng là làm việc tốt.

Hai bên khách sáo đối đáp thêm vài câu, cũng tỏ vẻ hy vọng vào tương lai hữu hảo đầy tươi sáng, sau đó thì cáo từ ra về. An Hành bày tỏ ý kiến muốn mở mang kiến thức về phong thổ Kiến Khang, Tạ Thù liền giao việc này cho Tạ Nhiễm sắp xếp.

Vệ Ngật Chi là người đầu tiên bước ra cửa, cũng không để tâm đến những lời chào hỏi của đám thế gia, Tạ Thù lại thấy rõ, cười ha hả đi ra ngoài cửa, đi theo bóng lưng hắn.

Đã được Vũ Lăng vương dặn dò, nhóm tiểu lại làm việc rất tích cực. Những tù binh kia được chuyển tới mấy chiếc xe ngựa trước, một viên tiểu lại phụ trách chọn người, một tiểu lại khác lại cầm giấy dò hỏi họ tên và quê quán, sau đó liền dựa theo khu vực mà chia mấy người này thành nhiều tốp, lập tức đưa tới trạm dịch thu xếp. Dịch quán bên này sẽ có người chuyên đi xác minh thân phận, trong vòng vài ngày là có thể đưa họ trở về cố hương.

Từng người, từng người đã thu xếp xong, chỉ còn một người đứng yên bất động. Tiểu lại cầm bút chấm vào nghiên mực trong tay đồng liêu hỏi: “Người tên gì? Bao nhiêu tuổi? Nhà ở đâu? Trong nhà còn có người thân nào không?”

Người kia vừa định trả lời thì đột nhiên ho khan một tiếng, một tay bám vào xe ngựa, một tay che miệng, ho dữ dội, quả thật thở không ra hơi.

Một viên tiểu lại khác cầm đèn tiến lên vài bước, cẩn thận soi kỹ hắn, thấy hắn gập người xuống còn ho liên tục, lui về phía sau nói với viên tiểu lại chấp bút: “Người này không phải mắc bệnh truyền nhiễm gì đó chứ? Đừng để lây bệnh cho chúng ta.”

“Không thể nào...” Tiểu lại chấp bút nhíu mày, lui về phía sau hai bước, giọng điệu khó chịu: “Này, nói chuyện đi, đừng có lừ đừ như vậy!”

Tiểu lại cầm đèn lấy tay che miệng và mũi tiến lên đá hắn một cước: “Thật phiền, đã xong chưa?” Người kia khuyu chân ngồi xuống đất, cuối cùng cũng không còn ho nữa, viên tiểu lại liền hô lên: “Mau lên, báo họ tên, quê quán, xem ra cần phải chuẩn bị riêng cho người một chiếc xe rồi.”

Lời còn chưa dứt, có người từ xa quát: “Người đang làm gì?”

Đám tiểu lại đồng loạt quay đầu, nhìn thấy Vũ Lăng vương từ xa bước nhanh tới, sợ hết hồn, vội vã lui lại.

Vệ Ngật Chi đến trước mặt, giật lấy ngọn đèn trong tay viên tiểu lại nói: “Dẫn những người khác đi trước đi, bản vương sẽ tự thu xếp cho người này.”

Đám tiểu lại không dám nói nhiều, vội vã lệnh đánh xe rời đi.

Vệ Ngật Chi cầm đèn đi tới trước mặt người kia, một tay nâng cánh tay hấn, dìu hấn đứng lên.

Khuôn mặt dưới ánh đèn đã tang thương rất nhiều, không còn nét trẻ trung của thiếu niên oai phong ngày nào, sắc mặt trắng bệch thiếu sinh khí, nhưng một khi đứng thẳng lên, dáng người vẫn kiên cường như xưa, vẫn là một lang quân đội trời đạp đất của nhà họ Vệ.

“Đại ca...”

Người kia nhìn hấn mỉm cười, gật đầu một cái.

Cánh tay cầm đèn của Vệ Ngật Chi thông xuống, giờ phút này cũng không biết dùng từ gì để miêu tả tâm tình của chính mình.

Là người hấn đã dõi theo từ nhỏ, hấn những mong có thể kiêu ngạo oai hùng như đại ca, đến lúc cho rằng không còn cơ hội gặp lại đại ca thì bất ngờ có một ngày lại đứng trước mặt hấn, nhưng lại là thân phận tù binh, vô cùng nhếch nhác. Hấn thậm chí không dám nhận người thân ngay trước mặt mọi người.

“Ngật Chi, đã mười mấy năm chúng ta không gặp rồi nhỉ?” Vệ Thích Chi đưa tay bóp bóp vai hấn, lại phát hiện đệ đệ yếu ớt ngày nào giờ đã cao hơn cả hấn, không nhìn được nhếch môi.

Vệ Ngật Chi đỡ cánh tay hắn, cổ họng như vướng gì đó, hồi lâu không thốt nên lời.

Tạ Thù đứng từ xa nhìn thấy cảnh này thì rất ngạc nhiên. Phía sau truyền tới tiếng bước chân, nàng quay đầu lại thì thấy Tạ Nhiễm đang cầm đèn đi về phía này, nàng lập tức xoay người trở về, thuận tiện cản hắn: “Đi thôi.”

Tạ Nhiễm tận mắt thấy Vũ Lăng vương đi về hướng này, cho rằng bản thân đã quấy rối một cơ hội gặp gỡ của bọn họ, cười nói: “Sớm biết thế này ta đã không đến, vừa nãy đưa Sở Liên ra là để cho Vũ Lăng vương ăn giấm chua mà thôi, lẽ ra lúc này ngươi nên đi an ủi hắn mới phải.”

Tạ Thù quay đầu nhìn hắn, bỗng nhiên nói: “Ngươi vẫn như vậy, có gì vui chứ?”

Tạ Nhiễm ngẩn người: “Cái gì?”

Tạ Thù thu tầm mắt lại: “Ngươi được tổ phụ giáo dục quá thành công rồi, mọi việc đều hướng về lợi ích của gia tộc, điểm ấy ta vĩnh viễn không sánh được bằng ngươi. Nhưng nếu ngươi không có một phần tình cảm thật lòng, vậy ngươi còn sống thì có gì vui vẻ chứ? Sau này khi ngươi yêu một người nào đó, có phải cũng tính toán chi li từng bước hay không?”

Tạ Nhiễm dừng chân lại, nhìn bóng lưng nàng đi thẳng về phía trước, sợ hãi không thốt nên lời.

Tình cảm thật lòng? Hóa ra nàng và Vũ Lăng vương đã đi đến mức độ này rồi sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, tuyết bay đầy trời.

Tạ Thù mặc chỉnh tề mở cửa phòng, phát hiện bên cạnh Mộc Bạch còn có Sở Liên, không khỏi sửng sò: “Sao ngươi lại đến đây?”

Sở Liên cúi thấp đầu: “Tiểu nhân muốn làm chút chuyện gì đó giúp Thừa tướng, nhưng bản thân lại không có sở trường gì khác, chỉ có thể đến hầu hạ Thừa tướng.”

Tạ Thù cười cười: “Ta luôn chân thành ghi nhớ lòng tốt của người, nhưng không cần đâu, cứ để Mộc Bạch làm là được rồi.”

Mộc Bạch ưỡn ngực hiên ngang, liếc Sở Liên một cái, vốn cho rằng đây là người tốt, không ngờ lại muốn tới cướp bát cơm của hắn! Hừ, còn lâu ta mới để cho người thực hiện được ý đồ!

Sở Liên đương nhiên cũng nhận ra ánh mắt ghét bỏ của Mộc Bạch, trong lòng lại băn khoăn, đưa áo choàng đang ôm trong ngực dâng lên: “Vậy tiểu nhân xin cáo từ, đây là áo choàng của Thừa tướng, đa tạ Thừa tướng!”

Mộc Bạch lập tức nhận lấy, biểu lộ công khai chủ quyền thuộc hạ thiếp thân của hắn.

Vừa là bạn tốt thưở ấu thơ, vừa là ân nhân, đương nhiên Tạ Thù không đối xử với hắn như người xa lạ, sợ hắn hiểu lầm, còn an ủi hắn vài câu: “Người không cần bận lòng, cứ yên tâm ở lại nơi này, tất cả mọi chuyện đều đã thu xếp cho ngươi. Nếu như cảm thấy buồn chán thì cứ tới vườn hoa đánh đàn, ta không biết thưởng thức nhưng còn rất nhiều người khác thích nghe, gần đây ta thấy chim trong vườn cũng nhiều hơn một chút đấy.”

Sở Liên không nhịn được khẽ mỉm cười, gương mặt nhìn nàng nói: “Ta cũng chỉ có thể dùng cách này giúp Thừa tướng giải sầu mà thôi, nếu Thừa tướng không chê, sau này tiểu nhân sẽ thường xuyên đánh hai khúc cho Thừa tướng nghe.”

Hồ Nha trước kia vốn là một người tự lực cánh sinh, Tạ Thù đoán hắn quá nửa là không muốn ăn không ngồi rồi trong tướng phủ, liền gật đầu: “Cũng được, ta cũng thuận tiện bồi dưỡng tính nết luôn.”

Tạ Nhiễm từ Lưu Vân hiên tới đây, đi ngang qua sân, nhìn thấy Tạ Thù đứng ngoài cửa phòng nói cười với Sở Liên, sắc mặt lạnh lùng.

Hắn để Sở Liên ra mặt là để kích thích Vũ Lăng vương chứ không phải là cho hắn cơ hội hành động.

“Người ở đây làm gì?”

Sở Liên quay đầu, thấy Tạ Nhiễm sắc mặt hầm hầm, vội vàng hành lễ nói: “Tiểu nhân...”

“Còn chưa cút!!!” Tạ Nhiễm nổi giận ùng ùng cắt ngang lời hắn.

Sở Liên ngẩn người, vội vã xin cáo lui.

Tạ Thù khó chịu: “Đường thúc làm gì vậy? Mới sáng ra dám ngang nhiên hô quát trong viện của ta.”

Vì những lời nói tối qua của nàng khiến Tạ Nhiễm bức bối cả đêm, giọng điệu khó chịu: “Còn không phải vì Thừa tướng sao, người tưởng ta thích quản mấy chuyện vô bổ này lắm hả?”

“Vì muốn tốt cho ta ư?” Tạ Thù cũng bức bối vì giọng điệu này của hắn, mấy ngày nay nàng cũng luôn khó chịu với hành vi của hắn, cười gằn vài tiếng: “Tạ Nhiễm người là hạng người gì chẳng lẽ ta còn không biết hay sao? Nói là vì muốn tốt cho ta, trên thực tế còn không phải vì chính người hay sao?”

Nàng đi ra cửa phòng, dọc theo hành lang từng bước áp sát hắn: “Sau khi trở về từ Ninh Châu, người luôn hành xử quái lạ, can thiệp quá nhiều vào chuyện của ta, rốt cuộc người có ý đồ gì? HẢ?”

Tạ Nhiễm không ngờ nàng đột nhiên trở mặt, vẻ mặt kinh ngạc, bị nàng dồn lui về phía sau, mãi đến khi lưng chạm phải cây cột mới dừng lại:

“Ta...”

“Người làm sao?”

Trên mặt Tạ Thù vẫn mang theo ý cười nhưng ánh mắt âm u một mảnh. Sau lưng sắc trời thanh khiết, hoa tuyết tung bay bên ngoài không trung, gương mặt nàng gần trong gang tấc, sáng như trăng cao trên trời.

Trước đây Tạ Nhiễm luôn cảm thấy lòng dạ nàng mềm yếu không thể làm nên đại sự, dù sao cũng có phần coi thường nàng, bây giờ nàng lại giành được quyền chấp chương, thỉnh thoảng trong nụ cười hòa hợp kia lại lộ ra vẻ uy nghiêm, mới khiến hắn phát hiện ra tướng mạo của nàng quá xuất sắc, khiến người ta chú ý. Mà giờ phút này trong khoảng cách gần như vậy, lại khiến hắn cảm thấy bối rối.

Tạ Thù thấy vẻ mặt hắn khó dò như vậy, biết cũng hỏi không được cái gì, hừ một tiếng xoay người quay về phòng.

Tạ Nhiễm vẫn hốt hoảng, dựa lưng vào cột chống một lúc rồi mới xoay người quay về Lưu Vân hiên.

Quang Phúc này giờ đứng bên ngoài đều nghe thấy hết mọi động tĩnh, trên đường về cứ đi phía sau hắn an ủi: “Công tử không cần quá để ý, Thừa tướng chắc chắn sẽ biết ngài là vì muốn tốt cho hắn, công tử vẫn nên nhanh chóng đi đón tiếp sứ thần đi ạ.”

Tạ Nhiễm không để ý tới hắn, trở về phòng đóng cửa lại, Quang Phúc muốn đi cùng vào, bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền ra tiếng đập phá đồ đạc, sợ hãi dừng bước chân lại.

Hôm nay Vệ Ngật Chi không vào châu triều, Tạ Thù đoán có lẽ vì chuyện đại ca hắn trở về.

Sau khi xuất cung đi tới giữa đường, có một gã hầu cầm xe ngựa, tự xưng là người của phủ Đại Tư Mã, phụng lệnh của Đại Tư Mã mời Thừa tướng đến nhà cũ của Vệ gia gặp mặt.

Tạ Thù nheo mắt liếc nhìn, nghi ngờ nói: “Phù Huyền đâu?”

“Mấy ngày nay Phù Huyền bị ốm bệnh, không thể đi theo hầu hạ bên người quận vương.”

Tạ Thù thoáng nhớ ra lúc trước Phù Huyền từng nói sau khi cha hắn làm phản đã bị chính An Hành tru diệt, hiểu ra liền nói với Mộc Bạch: “Đi tới nhà cũ của họ Vệ xem sao.”

Trong nhà trước sau vẫn yên tĩnh như cũ, sớm có người hầu chờ ở ngoài cửa, Tạ Thù vừa xuống xe liền được dẫn tới chỗ hậu viện.

Vệ Ngật Chi chỉ khoác một áo bào rộng màu tím nhạt mỏng manh, không hề có vẻ rét lạnh, giống như đã đứng chờ đợi trong vườn từ rất lâu. Nhìn thấy Tạ Thù đến, hắn xua tay cho người hầu lui ra, bước nhanh tới, một chữ cũng chưa nói đã ôm chặt lấy nàng.

Tạ Thù vui mặt trong lồng ngực hắn, kinh ngạc nói: “Chàng làm sao thế?”

Vệ Ngật Chi hơi dùng sức, ôm lấy nàng quay hai vòng lên, mũi chân Tạ Thù bị nhắc khỏi mặt đất, kinh ngạc thốt lên một tiếng, hắn cười ấm áp, giống như đang vô cùng vui sướng.

“Rốt cuộc chàng làm sao vậy?” Sau khi đứng vững, Tạ Thù vịn cánh tay hắn hỏi.

“Đại ca ta đã trở về.”

Cho dù đã biết đáp án nhưng tận mắt trông thấy hẳn vui vẻ tới mức này, Tạ Thù vẫn cảm thấy mừng thay cho hẳn: “Đúng là việc vui, ta đoán Tương phu nhân chắc chắn vui mừng tột độ.”

Vệ Ngật Chi đưa tay vuốt ve sống mũi nàng: “Tối qua nàng đến nhìn lén rồi đúng không? Ta thoáng nhìn thấy bóng nàng, thảo nào nàng không hề ngạc nhiên chút nào.”

“Ai nói ta không ngạc nhiên chứ?” Tạ Thù ôm lấy cổ hẳn, hôn nhẹ lên má hẳn: “Chúc mừng chàng.”

Vệ Ngật Chi cười cười giơ bên má còn lại ra: “Vậ chúc mừng cả bên này nữa đi.”

“Hừ!” Tạ Thù nghiêng người cắn vào má hẳn một cái.

Vệ Ngật Chi ôm mặt rên khê một tiếng, vừa định nói chuyện thì Tạ Thù đã đẩy hẳn ra.

Một người hầu bước nhanh tới nói mời Vệ Ngật Chi về phủ Đại Tư Mã. Vốn Tương phu nhân vì quá vui mừng trước sự trở về của người con cả, đêm qua nhận được tin đã lăn ra ngất xỉu, sáng nay mới tỉnh lại, gã hầu tới bẩm báo cũng vì việc này.

Vệ Ngật Chi bảo hẳn lui ra, kéo tay Tạ Thù nói: “Đại ca ta đã chịu không ít cực khổ, thân thể ốm yếu, đang phải điều dưỡng, qua mấy ngày nữa huynh ấy khỏe lên ta sẽ dẫn nàng đi gặp huynh ấy.”

“Được rồi, mau về thôi.” Tạ Thù chỉ chỉ gò má hẳn, cười nói: “Ra ngoài gặp người nhớ phải cẩn thận, vẫn còn dấu răng đó nha.”

Vệ Ngật Chi dở khóc dở cười.

Hôm nay trong phủ Đại Tư Mã bận bịu không ngớt, mọi người đều đã biết tin đại công tử hồi phủ, vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Vệ Thích Chi đã rửa mặt sạch sẽ, dựa vào thành giường, không còn dáng vẻ nhếch nhác, ngược lại còn toát ra vẻ thanh thuần văn nhã tuấn tú.

Đại phu ngồi bên cạnh bắt mạch cho hắn, Tương phu nhân thì đứng ngồi không yên, cứ đi đi lại lại bên cạnh, khi thì lo lắng nhìn đại phu, khi thì nhìn Vệ Thích Chi, vẫn còn đang nghi hoặc không biết mình có đang nằm mơ hay không.

Lúc Vệ Ngật Chi đi vào, một tay che mặt.

Tương phu nhân quay đầu nhìn thấy, nghi ngờ hỏi: “Con làm sao vậy?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Đau răng ạ.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 66

Trước khi Vệ Thích Chi bị bắt làm tù binh thì đám người kia cũng có tới mấy chục người, sau khi đánh bại mấy trăm binh lính người Tần thì mới bị bắt. Lúc đó hãn chiến đấu tới cùng, chỉ còn lại một mình, cả người đầm máu nhưng vẫn hiên ngang đứng vững. Viên tướng người Tần thấy vậy cũng rất kinh sợ, cho rằng hãn là tướng tài, bắt hãn về nước Tần, sau đó mấy lần chiêu hàng mua chuộc hãn nhưng hãn kiên quyết chối từ.

Trong mắt người hiểu chuyện sẽ cho rằng hãn là một anh hùng, nhưng trong mắt người ngoài dù sao hãn cũng chỉ là một tù binh, là thứ mà Thừa tướng nước Tần dùng để làm lễ vật lấy lòng để trả lại. Hãn cảm giác mình đã để nhà họ Vệ mất mặt, kiên quyết không đồng ý để Vệ Ngật Chi bẩm báo với Hoàng đế, chỉ ở trong phủ an tâm dưỡng bệnh, cũng không tiếp xúc với người ngoài.

Mười mấy năm khổ sai đã khiến hãn không thể chống chọi, cả người mang bệnh. Vệ Ngật Chi mời không ít đại phu tới khám bệnh, đều nói khó có thể chữa dứt bệnh, hoặc là yêu cầu những dược liệu quý hiếm trên thế gian, thậm chí có loại dược liệu ngay cả tên cũng chưa từng nghe nói.

Tương phu nhân buồn đến mức tóc lại trắng mất mấy sợi, trải qua nỗi đau mất mát nay lại tìm được, bà cũng không dám nghĩ đến chuyện đòi lại những gì đã mất, bà chỉ lo Vệ Thích Chi không chịu đựng nổi.

Giờ Ngọ Vệ Thích Chi đã uống thuốc rồi đi ngủ, bà ngồi bên giường hãn một lúc lâu mới đứng dậy đi ra ngoài, vừa định dặn dò người hầu đi sắc thuốc buổi tối thì quản gia dẫn Mộc Bạch đi vào.

“Tham kiến Tương phu nhân, thuộc hạ phụng mệnh Thừa tướng, đến đưa chút dược liệu cho Vệ đại công tử.” Mộc Bạch vung tay, hai gã người hầu phía sau nâng lên mấy gói giấy lón đưa tới trước mặt Tương phu nhân.

Bên ngoài mỗi gói dược liệu đều có ghi tên rõ ràng, sau khi Tương phu nhân nhìn thấy thì vô cùng kinh ngạc. Mấy ngày nay bà vẫn nghe nhắc đến tên mấy loại dược liệu cổ quái kia nên bà nhớ rất rõ, những thứ này đều là dược liệu Vệ Thích Chi đang cần, nhưng rõ ràng là rất khó kiếm mà.

“Thừa tướng tìm những dược liệu này ở đâu vậy?”

Mộc Bạch cho rằng trong lòng bà có sẵn thành kiến, không tin tưởng đồ của công tử nhà mình, trong lòng oán thăm vài câu, ngoài miệng lại nói: “Có thứ tìm thấy ở Tây Vực, có thứ tìm thấy trong vườn thuốc dưới chân núi Phúc Chu.”

“Nhưng... đó là vườn thuốc của hoàng gia kia mà.”

Mộc Bạch ngẩng cao đầu: “Thừa tướng tận trung vì nước, bệ hạ chắc chắn sẽ không tiếc chút dược liệu cho ngài đâu.”

“...” Tương phu nhân hiểu ra, Thừa tướng lại lợi dụng chức quyền chiếm đoạt của cải, nhưng lần này đúng là đã giúp cho nhà họ Vệ một việc lớn, bà vò nát khăn tay một hồi rồi thỏa hiệp: “Vậy thì cảm ơn Thừa tướng.”

Khi Vệ Ngật Chi trở về, sau khi nhận được tin thì khá là bất ngờ, mẫu thân hẳn lại không đuổi Mộc Bạch ra khỏi cửa, lại còn nói cảm ơn, đúng là khiến hẳn vô cùng kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Buổi tối đi thăm Vệ Thích Chi, đúng lúc Tương phu nhân cũng ở đó, hẳn cố ý đem chuyện này kể cho Vệ Thích Chi nghe, vô tình hay cố ý sắp xếp cho Vệ Thích Chi gặp Tạ Thù một lần, vừa bí mật quan sát sắc mặt Tương phu nhân.

Quả nhiên Vệ Thích Chi nghe xong liền nói: “Thừa tướng có ơn lớn với ta, đương nhiên ta phải gặp mặt cảm ơn mới phải, để hãnh tới quý phủ cũng không thích hợp, ta nên tự mình tới tướng phủ thì hơn.”

“Không cần, sau khi nghe tin huynh trở về, Tà tướng từng nói muốn gặp mặt huynh một lần, huynh vẫn chưa khỏe hẳn, không cần vất vả như vậy.” Vệ Ngật Chi nói xong lại nhìn về phía Tương phu nhân: “Mẫu thân thấy thế nào?”

Tương phu nhân cầm chén thuốc đặt vào tay Vệ Thích Chi, hừ một tiếng: “Con muốn mời thì mời, ta không thèm đón tiếp gì đâu.”

Vệ Ngật Chi bất đắc dĩ thở dài.

Đúng lúc mấy ngày nay đám người An Hành đi dạo loanh quanh trong đô thành, có Tà Nhiễm đi theo tiếp đãi, Tà Thù cũng rảnh rỗi hơn, lại nhận được lời mời của Vệ Ngật Chi liền đồng ý ngay.

Tới ngày hưu mộc, trời vừa sáng Tương phu nhân đã dẫn theo tỳ nữ đi dâng hương. Bà chịu ơn của Tà Thù nên không thể chặn người ngoài cửa, nhưng muốn bà nhìn cảnh Tà Thù và con trai mình đầu mày cuối mắt... Thà giết bà còn hơn!

Trước phủ Đại Tư Mã đã sớm có người hầu chờ sẵn, từ xa nhìn thấy xe ngựa của tướng phủ liền vội vào bẩm báo với Vệ Ngật Chi, khi Mộc Bạch vén màn xe lên thì hẳn đã tự mình ra đón.

Tà Thù vừa mới thò người ra, trong xe vang lên tiếng nói: “Thừa tướng khoác áo khoác đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Vệ Ngật Chi nghe thấy tiếng nói kia giống giọng Sở Liên, đến gần vài bước, quả nhiên là hẳn, nhất thời có chút không vui.

Tạ Thù vẫn nghe lời phủ thêm áo khoác, lớp lông trên cổ áo dày cộm ôm sát khuôn mặt trắng mịn, mềm mại như hoa nở đầu xuân tháng hai. Nàng bước xuống xe, thấy Vệ Ngật Chi nhìn chăm chăm trong xe, cười nói: “Sở Liên muốn ra ngoài mua vài thứ nên ta để hẳn đi cùng luôn.” Nói xong dặn Mộc Bạch đưa Sở Liên đi, bao giờ về thì quay lại đón nàng hồi phủ.

Vệ Ngật Chi nhìn thấy nàng như vậy liền biết nàng vốn không nhận ra Sở Liên có tình cảm với mình, không thể làm gì khác hơn là mím chặt môi không nói lời nào.

Vừa vào phủ Đại Tư Mã đã ngửi thấy mùi thơm nồng đậm, Tạ Thù quay đầu nhìn lại, trong đình viện có một cây mai trắng đang kỳ nở rộ. Hôm nay mặt trời sáng kỳ lạ, chiếu xuống đầu cành cây, nhuộm cánh hoa trắng như tuyết thành màu hơi vàng óng ánh, đẹp không sao tả xiết.

Đúng lúc Vệ Thích Chi còn đang uống thuốc, chưa chuẩn bị xong, Vệ Ngật Chi liền dẫn Tạ Thù lại gần thưởng thức, nhân tiện giết thời gian.

Tạ Thù đi tới bên dưới gốc cây, đã thấy Mộc Diêu Dung từ phía sau đình viện đi tới, bộ váy áo màu hoa hạnh, thắt lưng thêu hoa mai, trên tóc cũng cài mấy đóa hoa mai, quả là người còn đẹp hơn hoa.

Vệ Ngật Chi nhìn thấy Mộc Diêu Dung, đang định dẫn Tạ Thù rời đi thì nàng lại chủ động lên tiếng chào hỏi: “Mộc cô nương, đã lâu không gặp.”

Mộc Diêu Dung vốn cúi đầu, nghe thấy tiếng nói mới nhìn thấy nàng, thấy nàng và Vệ Ngật Chi sóng vai đứng dưới gốc mai, lan chi ngọc thụ, thật muốn quay đầu bước đi. Nhưng nàng tới đây là vì có chuyện cần tìm Vệ Ngật Chi, không có cách nào khác đành kiên quyết bước lên phía trước, hành lễ với hai người.

“Đạo này Mục cô nương bận việc gì hay sao? Đã lâu không gặp rồi?”
Tạ Thù cười vui vẻ, giống như đã quên hết mọi chuyện trước đây.

Mục Diêu Dung nói: “Thiếp đang định xin Vũ Lăng vương chấp thuận cho thiếp quay về Ninh Châu, bây giờ ở Ninh Châu cũng đã ổn định tình hình, thiếp muốn trở về bái tế phụ thân, thăm huynh trưởng.”

Vệ Ngật Chi cảm thấy khá bất ngờ: “Sao không hề nghe nàng đề cập tới?”

“Thực ra thiếp sớm có suy nghĩ này, nhưng mấy ngày nay Vũ Lăng vương và Tương phu nhân đều bận rộn, thiếp không có cơ hội nói ra.”

Mục Diêu Dung không phải không biết, khoảng thời gian này Vệ Ngật Chi thường cố tình né tránh nàng, bên phía Thái hậu cũng bật vô âm tín. Chính vì thế, những thân thích ở đô thành này đều không muốn qua lại với nàng. Chỉ có Hoàn Đình vẫn dây dưa không dứt với nàng. Nàng chỉ muốn nhân cơ hội này thoát khỏi những chuyện phiền lòng mà thôi.

Tạ Thù bỗng nhiên nảy ra một ý, nói với Vệ Ngật Chi: “Không biết Vũ Lăng vương có thể tránh đi một lúc được không, bản tướng muốn nói vài câu với Mục cô nương.”

Vệ Ngật Chi cũng không hỏi nhiều, xoay người rời đi.

Tạ Thù hỏi: “Chuyến này Mục cô nương về Ninh Châu, có nói cho Hoàn Đình biết không?”

Mục Diêu Dung rũ mắt không nhìn nàng, trong miệng nhẹ nhàng hứ một tiếng: “Vì sao ta phải nói cho hẳn biết.”

“Hẳn thật lòng thật dạ với cô nương, cô muốn tới một nơi xa như vậy, còn không biết sau này có quay lại hay không, đương nhiên nên thông báo cho hẳn một tiếng.”

Mục Diêu Dung vượt nhẹ sợi bông tai, không nói lời nào.

Tạ Thù âm thầm quan sát vẻ mặt nàng, bỗng nhiên thở dài: “Thôi bỏ đi, không nói cho hãn biết cũng tốt, dù sao bên nhà hãn cũng đã sắp xếp xong hôn sự của hãn rồi.”

Mục Diêu Dung sững sờ, ngẩng đầu nhìn nàng: “Cái gì?”

“Người không biết sao? Vì sao dạo gần đây hãn không tới tìm người? Bởi vì hãn cảm thấy người không hề có tình cảm với hãn, nên hãn dứt khoát buông tay. Vì thế dự định chấp nhận sự sắp xếp của người nhà, cưới người khác rồi.” Tạ Thù nhìn trời lắc lắc đầu: “Biểu đệ đáng thương của ta...”

Dạo gần đây đúng là Hoàn Đình không tới tìm Mục Diêu Dung, còn không phải vì thời gian này bị Tạ Thù phái đi đón tiếp sứ thần hay sao. Mục Diêu Dung lại không biết chuyện này, vì thế kinh ngạc nhìn nàng đi xa.

Tạ Thù đi tới dưới mái hiên, Vệ Ngật Chi đứng chờ nơi đó, cười hỏi nàng: “Nàng nói gì với nàng ấy vậy?”

“Giống chàng thôi, giúp Ân Bình một tay ấy mà.” Tạ Thù gọi một gã hầu tới phân phó: “Người đi tìm Hoàn công tử, bảo hãn chuẩn bị đồ đạc đưa Mục cô nương về Ninh Châu, nói bản tướng cho phép hãn tạm nghỉ.”

Vệ Ngật Chi đảo mắt, mỉm cười nói: “Dường như ta đã biết nàng giúp thế nào rồi.”

Một lúc sau, tỳ nữ đến bẩm báo nói Vệ Thích Chi đã thức dậy.

Tạ Thù theo Vệ Ngật Chi đi vào phòng, thấy một người nghiêng người dựa vào thành giường, búi tóc lỏng lẻo, mặc áo choàng viền đỏ, dưới chân

đắp một chiếc áo khoác trắng, mặt mũi tuấn dật, chẳng qua đã có dấu vết tang thương hằn lên nét mặt, giống như một ẩn sĩ nơi núi rừng.

Ngày đó ở dịch quán đã gặp Tạ Thù, Vệ Thích Chi đương nhiên biết nàng là ai, lập tức muốn đứng dậy hành lễ, bị Tạ Thù cản lại: “Cuối cùng cũng được gặp vị đại ca mà Vũ Lăng vương thường xuyên nhắc tới, quả nhiên phong thái hơn người.”

Vệ Thích Chi cười khê, ho khan một hồi mới nói: “Nói tới phong thái hơn người, nhà chúng ta có một Ngật Chi là đủ rồi.”

Vệ Ngật Chi mời Tạ Thù ngồi rồi cười nói: “Đại ca giống gia phụ nhiều hơn, còn ta lại giống gia mẫu, tướng mạo hai huynh đệ chúng ta không giống nhau mấy.”

Tạ Thù nhìn bọn họ, vẻ mặt ngưỡng mộ: “Có huynh đệ thật tốt.”

Đang nói chuyện, bên ngoài có một gã hầu chạy vội vào, vừa vào vừa nói: “Không hay rồi, không hay rồi. Quận vương, Phù thị vệ bị sứ thần nước Tần bắt đi rồi.”

Vệ Ngật Chi đứng bật dậy: “Chuyện xảy ra khi nào.”

“Mới vừa nãy, Phù thị vệ theo phu nhân đi dâng hương, giữa đường gặp sứ thần nước Tần, bị nói là phản tặc cho người bao vây. Phu nhân để tiểu nhân âm thầm chạy về bẩm báo quận vương.”

Vệ Ngật Chi cau mày: “Đã dặn hãn gần đây không được phép lộ diện, sao lại đi ra ngoài.”

Tạ Thù đứng lên nói: “Vẫn nên mau tới xem thế nào.”

Xe ngựa của An Hành dừng ở bên cầu phía đông Thanh Khê, đây là nơi quý tộc cư ngụ, không có bá tính bình dân, cũng không lo bị dân chúng

vây xem.

Phù Huyền bị mấy thị vệ dững mãnh bao vây xung quanh đứng trước mặt hẳn, không quỳ không lạy. Tạ Nhiễm ở bên này cau mày: “An Thừa tướng, chỉ e là đã hiểu nhầm gì đó, người này thị vệ thiếp thân của Vũ Lăng vương, sao lại có thể là phản tặc của nước Tần các người kia chứ?”

An Hành cười khê: “Vũ Lăng vương lại thu nhân kẻ phản bội nước ta giữ lại bên người, ta thấy lần này không có thành ý chính là nước Tấn đó.”

Phía sau hẳn, sứ thần nói góp vào: “Xin Tạ đại nhân giao người này cho chúng ta xử lý, dù sao đây cũng là người nước Tần, chẳng lẽ nước Tấn các người muốn che chở cho hẳn ư?”

Xe ngựa của Tương phu nhân vẫn còn dừng một bên, bà cũng không còn tâm tình dâng hương nữa, hiện giờ dây dưa như vậy, sớm đã không nhìn được, nói với An Hành: “Người của phủ Đại Tư Mã ta sao có thể là người nước Tần? An Thừa tướng là Thừa tướng một nước, cũng không thể không phân biệt trái phải! Nơi này là nước Tấn!”

An Hành biết thân phận của bà, không tiện tranh chấp với bà nên kiên quyết ngậm miệng không đáp.

Xa xa có tiếng bánh xe lộc cộc vang vọng, không cần quay đầu nhìn cũng biết Vũ Lăng vương tới rồi. Nhưng khi xe ngựa dừng lại, màn xe vén lên, người xuống xe trước tiên lại là Tạ Thù.

Nàng đi tới trước mặt An Hành, khép chặt vạt áo khoác, cười nói: “An Thừa tướng làm sao vậy? Đang yên đang lành lại nổi giận với một thị vệ là sao?”

Vệ Ngật Chi cũng đứng phía sau nàng, liếc mắt nhìn Phù Huyền, giận dữ quát: “Còn ngây người đứng đó làm gì? Còn không mau qua đây.”

Phù Huyền lập tức dạ một tiếng, đang định đi về phía trước, những thị vệ vây quanh hẳn cũng di chuyển theo, thỉnh thoảng nhìn về phía An Hành, không biết có nên tiếp tục chặn người hay không.

“Chậm đã.” An Hành giơ tay cản Phù Huyền lại, nói với Vệ Ngật Chi: “Thị vệ này của Vũ Lăng vương là người nước Tần ta, hơn nữa còn là tội nhân nước Tần, kính xin Vũ Lăng vương giao hẳn cho bản tướng xử trí.”

“Người nước Tần ư?” Vệ Ngật Chi cười nhạt: “Vừa nãy bản vương nghe thấy tin này đã cảm thấy tức cười. Tuy rằng hẳn họ Phù nhưng lại chẳng có nửa điểm quan hệ với nước Tần các ngài, mà là quân nhân nước Tấn, điểm này không chỉ toàn thể quan chức nước Tấn có thể làm chứng, cũng không chỉ bản vương và gia mẫu có thể làm chứng, ngay cả Tạ tướng và bộ hạ nước Ta cũng có thể làm chứng.”

An Hành cười như có như không: “Chứng cứ là gì?”

Tạ Thù bỗng nhiên hỏi ngược một câu: “VẬY chứng cứ của An Thừa tướng đâu? Ngài nói hẳn là tội nhân của nước Tần, có chứng cứ gì?”

An Hành khẽ cau mày, chỉ dựa vào nhận biết mà tính toán, bên phía Tạ Thù cũng có thể lấy cứ xác định hẳn là người nước Tấn, căn bản không thể lấy ra chứng cứ.

Tạ Thù lại nói: “Nếu như An Thừa tướng không yên lòng, bản tướng có thể phái người đi lấy bằng chứng thân phận của hẳn tới.”

Một khi Thừa tướng muốn tìm một bằng chứng chẳng lẽ có gì khó khăn hay sao. An Hành mím môi không nói, chỉ quét mắt nhìn qua nàng và Vệ Ngật Chi trầm mặc hồi lâu, bỗng nhiên mỉm cười: “Thì ra là như vậy, xem ra bản tướng đã hiểu lầm rồi.”

Hẳn lệnh cho thị vệ thả Phù Huyền ra, lại chấp tay tạ lỗi với Vệ Ngật Chi và Tạ Thù: “Bản tướng cũng là vì nghĩ cho sự yên ổn của nước Tần, vì

lẽ đó thấy người giống phản tặc y như đúc đã nảy sinh nghi ngờ, kính xin hai vị bỏ qua cho.”

“An Thừa tướng trung tâm vì nước, bản tướng vô cùng kính phục.” Tạ Thù đáp lễ lại, lập tức dặn dò Tạ Nhiễm: “Đêm nay thiết yến ở tướng phủ, bản tướng phải tận tình chiêu đãi An Thừa tướng cùng các vị sứ thần.”

An Hành cười nói cảm tạ rồi dẫn người rời đi.

Sau khi leo lên xe, hắn còn liếc mắt nhìn Tạ Thù và Vệ Ngật Chi sóng vai bên nhau rồi mới hạ màn xe xuống.

Nước Tần bây giờ đã bao phủ vùng biển phía đông, vươn qua phía Tây, phía nam bao phủ Tương Dương, phía bắc tận sa mạc. Các quốc gia phía đông bắc, Tây Vực đều giao hảo cùng Tần, chỉ riêng nước Tấn nằm một góc đông nam đến nay vẫn không chịu cúi đầu.

Mấy ngày nay hắn đều để ý quan sát quan chức nước Tấn, phát hiện mối quan hệ giữa tầng lớp trên đã hòa hoãn không ít, không giống như lời đồn đại rằng thế gia tranh đấu không ngừng. Bên ngoài cũng nghe đồn hai người này có quan hệ thù địch, nhưng hôm nay xem ra, dường như cũng không phải là như vậy.

An Hành vuốt nhẹ ngọc bội bên hông, rừ rừ tự nói: “Nếu như hai người này đều ở nước Tần ta thì tốt biết bao.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 67

Chuyên ngữ: Hắc

Phù Huyền ra ngoài lần này là theo lệnh của Tương phu nhân, bà không biết chuyện của Phù Huyền, chỉ vì muốn ra ngoài dân hương nên giống như thường ngày gọi hắc cùng đi. Phù Huyền cũng không có ý kiến gì, vốn tưởng rằng cẩn thận cách xa chốn cung đình dịch quán là tốt nhất, không ngờ lại đụng phải An Hành trên đường.

Trên đường trở về, Vệ Ngật Chi cũng cố gắng nói cho mẫu thân hiểu, nhưng vì hắc có lòng riêng nên Tương phu nhân nhanh chóng phát hiện ra.

“Được rồi, được rồi, con nói ba câu thì tới hai câu đều là ‘Nhờ có Tạ tướng’, ta biết là mình lại thiếu nợ hắc một món nợ ân tình vẫn chưa được hay sao?” Tương phu nhân hằm hằm quay mặt đi.

Vệ Ngật Chi cười nói: “Mẫu thân đừng giận, con chỉ hi vọng người bớt cái nhìn phiến diện, mặc dù Tạ tướng là cháu của Tạ Minh Quang, nhưng cung cách làm việc hoàn toàn khác nhau, mấy ngày vừa rồi người hắc cũng đã nhìn thấy rồi chứ?”

Tương phu nhân không mện không nhạt, hừ một tiếng.

Mặc dù Mục Diêu Dung có chú ý tới những lời của Tạ Thù nhưng vẫn không nói chuyện mình sẽ về Ninh Châu với Hoàn Đình. Nhớ lại quãng đời sống kiêu ngạo trước kia tới khoảng thời gian này, rốt cuộc nàng cũng cảm nhận được cái gì gọi là lòng người dễ đổi thay, nàng cũng không còn tâm tư để tâm đến chuyện tâm tình nhi nữ nữa.

Tương phu nhân biết nàng muốn đi, còn tưởng rằng bản thân mình thời gian vừa qua đã lơ đãng với nàng, sau đó nghe nàng luôn miệng giải thích vì chuyện của phụ thân mới yên lòng. Ở chung với nhau lâu đương nhiên là có cảm tình, bà đặc biệt gọi thuộc hạ của Vệ Ngật Chi tới hộ tống nàng, phần nô bộc sôi nói: “Nếu đám họ hàng thân thích kia không thu nhận con, ta sẽ đón con về, con cứ về Ninh Châu gặp huynh trưởng đi rồi lại về đây, phủ Đại Tư Mã lúc nào cũng là nhà của con.”

Mục Diêu Dung nuốt nước mắt gật gật đầu.

Ngày lên đường cũng trùng hợp là ngày hai nước Tần Tấn chính thức trao đổi thỏa thuận, Vệ Ngật Chi sớm đã phải tới dịch quán, không thể đích thân đưa tiễn nàng. Hãn phái Phù Huyền dẫn người đi hộ tống Mục Diêu Dung, nhân tiện điều hãn ra khỏi đô thành một thời gian.

Thời điểm Mục Diêu Dung được tỳ nữ dìu lên xe, quay đầu ra xa liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi thì hãn đã leo lên xe ngựa, hạ màn xe xuống. Nàng thu tầm mắt lại, khe khẽ thở dài.

Ngay cả tỳ nữ bên người cũng thấy nàng không đáng phải như thế, một mỹ nhân tuyệt đẹp như vậy mà Vũ Lăng vương chẳng buồn ngoái nhìn, đạo lý ở đâu?

Xe ngựa đi về phía cửa Tây Minh, sau khi rời khỏi cổng Tây Ly là có thể ra khỏi thành, hướng về Ninh Châu mà đi. Vậy mà vừa mới ra tới cửa Tây Minh thì Phù Huyền đã hô ngừng xe lại.

“Sao vậy?” Mục Diêu Dung vén màn xe lên, nhìn thấy Hoàn Đình phóng ngựa từ xa vọt tới, y phục chỉnh tề đang ngó nghiêng khắp nơi.

“Sao người lại tới đây?”

“Cùng nàng đi Ninh Châu chứ sao?”

“Người... Người không phải sắp thành hôn rồi hay sao?”

Hoàn Đình kiên định trả lời: “Ai bảo vậy? Trừ nàng ra, ta sẽ không lấy ai hết!”

Tất cả mọi người đều lặng lẽ nín cười, ngay cả tỳ nữ cũng không kìm được. Mục Diêu Dung đỏ mặt phì cười, lườm hăn một cái, rũ mạnh màn xe, lùi vào bên trong.

Hoàn Đình không chút khách khí phất tay về phía Phù Huyền: “Đi thôi.”

Phù Huyền giục ngựa tiến lại gần, châm biếm: “Hoàn công tử chọn thời điểm cũng thích hợp quá.”

Hoàn Đình khe khẽ cười: “Ai bảo ta có một biểu ca giỏi giang như vậy cơ chứ?”

Biểu ca tài giỏi của hăn lúc này đang ngồi trong dịch quán cẩn thận đọc kỹ công văn thỏa thuận mà An Hành đưa tới, không có gì khác biệt lắm so với dự đoán của nàng, ý tưởng cũng không có gì mới lạ, căn bản là bù đắp cho nhau, còn những việc liên quan tới đình chiến trường kỳ và những vấn đề nhạy cảm giữa biên cương hai nước đều bị bỏ qua.

Tạ Thù liếc mắt nhìn An Hành, dường như hăn rất yêu thích trang phục có màu sắc rực rỡ. Hôm nay hăn mặc y phục người Hồ màu xanh ngọc, ngồi ở đối diện muốn không gây sự chú ý của người khác cũng khó, lúc này hăn lại đang trò chuyện với sứ thần bên người, cặp mắt kia hơi nhúu lại, khẽ mỉm cười nhìn như đa tình mà khi thu lại nụ cười lại thêm vài phần áp bức.

Nàng lại nghiêng đầu nhìn Vệ Ngật Chi, hăn cũng đã xem xong công văn, liếc mắt nhìn nàng, gật gật đầu.

An Hành ngồi thẳng người dậy, hỏi Tạ Thù: “Tạ Thừa tướng còn cảm thấy có vấn đề gì chẳng?”

“Có.” Tạ Thù đặt công văn xuống bàn, nhìn hẳn nói: “Bản tướng muốn thêm một điều kiện, sau này nếu ngoài biên cương lại có thêm bá tính bình dân người Tấn bị binh lính nước Tần bắt giữ hoặc uy hiếp, nước Tần bắt buộc phải bồi thường, nước Tấn cũng có quyền lên án, thậm chí xuất binh.”

Quân Tần giả dối, không phải lần đầu tiên làm loại chuyện như vậy. An Hành hiếm khi lộ ra vẻ ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh biến mất: “Bản tướng có thể đáp ứng, nhưng bản tướng cũng phải thêm một điều kiện, sau khi nước Tấn và nước Tần ký kết hòa ước, không thể tiếp tục liên minh cùng Thổ Dục Hồn.”

Hóa ra mục đích của bọn chúng là muốn chia rẽ hai nước Tấn và Thổ Dục Hồn. Tạ Thù cười nói: “Điều này cũng không có, chẳng qua là dùng sai từ rồi, phải là sau khi nước Tấn và nước Tần ký kết hòa ước, nếu nước Tần ngang nhiên phá vỡ cam kết cũng không thể bắt nước Tấn ngoan ngoãn tuân theo, ngồi chờ chết phải không?”

An Hành bật cười: “Tạ Thừa tướng cứ đùa, làm gì đến mức độ ngồi chờ chế kia chứ?”

Tạ Thù cười nhưng không nói.

Ký kết hòa ước xong xuôi, sắc trời đã tối muộn, Thừa tướng hai nước cùng đi ra khỏi dịch quán, tới hoàng cung tham gia yến tiệc Hoàng đế ban thưởng.

An Hành lên xe trước liếc mắt nhìn Tạ Thù, không biết vô tình hay cố ý nói: “Nếu Tạ Thừa tướng tới nước Tần, hẳn là càng có nhiều thành tựu.”

Tạ Thù gần như ngay lập tức đáp trả: “Chẳng lẽ An Thừa tướng muốn tặng vị trí Thừa tướng cho bản tướng hay sao?”

An Hành ngẩn ra, tiện đà cười to.

Hoàng đế vẫn luôn đề phòng nước Tần, cũng không có cảm tình với những chuyện liên quan tới An Hành, khi gặp An Hành thì gần như không nói lời nào, đều là An Hành tự nói một mình. Đến buổi yến tiệc lại càng thêm lạnh nhạt, đương nhiên tất cả đều được lấy lý do là sức khỏe vẫn chưa ổn định.

Tạ Thù có ý định cho Thái tử cơ hội, vẫn ra sức nháy mắt với Vương Kính Chi, để hãn phụ giúp Thái tử và An Hành trò chuyện, như vậy có thể khiến trong lòng sứ thần nước Tần có ấn tượng về Hoàng đế nhờ Thái tử, nhận thấy đẳng cấp rõ ràng của Thái tử, không hề có dấu hiệu tranh đấu, cũng là một trong những điểm thể hiện quốc gia yên ổn.

Có Vương Kính Chi trợ giúp, đương nhiên có hiệu quả. An Hành cũng có nghe tới danh tiếng phong lưu của vị này, rất là ngưỡng mộ, thậm chí còn cùng hãn bàn luận huyền học[1].

Tư Mã Đình thấy Tạ Thù và Vương Kính Chi đầu mày cuối mắt liền biết nàng có ý giúp Thái tử, hậm hực lườm nàng vài lần, thuận tiện lăm bằm mắng nàng là đồ gian thần trong lòng một trăm lần.

Tửu lượng của Tạ Thù đã được tôi luyện, nhưng hôm nay Hoàng đế thấy sứ thần là người phương Bắc, đặc biệt cho mang lên rượu mạnh tứ âm Tây Vực, nàng bị An Hành mời không ít, đến lúc xuất cung thì đã hơi váng đầu.

Để che dấu tai mắt người khác, Vệ Ngật Chi gọi thị nữ dìu nàng xuất cung, còn bản thân lại đi theo từ phía xa.

Tiểu cung nữ vô cùng vui sướng, Tạ Thù nửa dựa vào nàng, nàng liền đi đứng khó hẳn, xem ra còn say hơn cả Tạ Thù.

Các quan lại dần dần tản đi, đến cửa cung Vệ Ngật Chi lệnh cho tiểu cung nữ lùi đi, tự mình đỡ Tạ Thù đi ra ngoài.

Tạ Thù dựa vào người hẳn hỏi: “Sao chàng không việc gì?”

Vệ Ngật Chi cười khê: “Ta mà say thì ai tới dìu nàng?”

Tạ Nhiễm đi theo từ phía sau, lạnh lùng nhìn bóng lưng hai người dựa vào nhau, hồi lâu mới động chân bước về phía cửa cung.

Mộc Bạch từ trên xe ngựa phóng tới đây đỡ Tạ Thù, Vệ Ngật Chi đang muốn buông tay, thấy Sở Liên từ bên trong xe ngựa chui ra, liền giữ tay nàng lại.

“Bây giờ Sở tiên sinh lại thành hầu cận bên cạnh nàng à?”

Tạ Thù lắc đầu: “Mấy ngày nay hẳn ở tướng phủ thấy tẻ nhạt, ta để hẳn theo ta đi loanh quanh, có khi giờ hẳn còn chưa được ăn cơm nữa, ta phải về nhanh thôi.”

Thấy nàng quan tâm Sở Liên như vậy, khiến Vệ Ngật Chi càng khó chịu, không chờ Sở Liên tới trước mặt, nói với Mộc Bạch: “Tạ tướng sẽ đi xe cùng bản vương trở về, còn có việc cần bàn bạc.” Nói xong, đỡ Tạ Thù đi về xe ngựa của mình.

Tạ Thù phất tay về phía Mộc Bạch, ra hiệu không sao, quay đầu cố ý nhìn trên người Vệ Ngật Chi một cái, cười nói: “Thật chua.”

Sở Liên thấy hai người lên xe cùng nhau rời đi, hơi giật mình. Hẳn luôn không hiểu quan hệ giữa hai người này là gì, giờ thấy hai người thân mật như vậy, trong lúc nhất thời đứng sững người lại.

Mộc Bạch muốn đánh xe theo sau, thấy hăn cứ ngơ ngác đứng như thế, gọi hăn một tiếng, rồi thềm nhủ trong lòng: “Chẳng thông minh lanh lợi gì cả, thế mà còn đòi cướp bát cơm của ta đây. Hừ!”

Trong xe Vệ Ngật Chi không có ai thắp đèn, một mảng tối tăm, lại thêm mùi rượu ngập tràn trên người Tạ Thù lẫn với mùi thơm trên y phục của nàng, mùi vị rất kỳ lạ, xộc vào trong mũi hăn, những suy nghĩ kiêu diễm cũng dần dần bị khơi gợi.

Tạ Thù say rượu bị hăn ôm trong lòng, môi hăn áp xuống, nhẹ nhàng ngậm lấy vành tai nàng, bàn tay quấn bên hông cũng không chịu an phận, lần mò vạt áo, đầu ngón tay vuốt nhẹ xương quai xanh của nàng.

Hô hấp của Tạ Thù dần trở nên gấp gáp, mùi rượu càng nồng, mềm người nằm trong lồng ngực hăn, cái tay kia đã lướt qua lớp khăn buộc ngực, lòng bàn tay ấm áp kề sát bên vòng eo của nàng, đai lưng đã cởi, rải rác trong xe, tiếng ngọc bội vang lên, phát ra một tiếng vang nhỏ. Lúc này nàng mới tỉnh táo, sờ cái tay không an phận của hăn xuống, thở dốc: “Đang ở trong xe mà.”

Vệ Ngật Chi đưa tay ôm chặt nàng, hôn lên gò má nàng, nhỏ giọng nói: “Chờ sứ thần nước Tần rời đi, chọn ngày cùng ta ra ngoài, ta còn chưa báo đáp nàng đâu.”

Tạ Thù chỉ cảm thấy hăn không có ý tốt, phì cười: “Chàng muốn đền ơn ta chuyện gì?”

“Nàng đưa được liệu quý tới cho đại ca ta nè, lại giúp Phù Huyền nữa nè, nếu ta không đền ơn nàng, chẳng phải không biết lễ nghi hay sao?”

“Tốt.” Tạ Thù cố ý trêu hăn: “Vậy ta có thể dẫn Sở Liên đi cùng được không?”

Vệ Ngật Chi nhỏ giọng hừ một tiếng: “Nàng nói xem?”

Nàng phì cười: “Ngay cả ân nhân của ta mà cũng ghen, chàng thật đúng là...”

“Nhưng hẳn không nghĩ như vậy.”

“Hả?”

“Không có gì.”

Cũng đã sắp cuối năm, dù sao An Hành cũng là Thừa tướng một quốc gia, không thể đợi lâu, mọi việc xong xuôi liền đưa ra lời chào từ biệt. Mấy ngày ở Kiến Khang đã có tuyết rơi rải rác, cũng không gây trở ngại cho việc di chuyển.

An Hành khoác áo khoác lông chồn tía, không có cảm giác khoan thai phú quý, nhưng lại thêm mấy phần khí chất sạch sẽ. Hắn giơ tay chào từ biệt chư vị quan lại nước Tấn, khi nhìn về phía Tạ Thù, trong mắt bao hàm ý cười sâu sắc: “Nếu như có cơ hội, hi vọng Tạ Thừa tướng có thể tới nước Tần làm khách.”

Tạ Thù giơ tay đáp lễ: “Nhất định.”

An Hành nhìn lướt qua Vệ Ngật Chi, mang theo ý cười leo lên xe.

Thị vệ nước Tần mở đường hai bên, đoàn xe chậm rãi chạy về phía cổng thành, mang theo lễ vật Hoàng đế nước Tấn ban tặng, cùng với những cái nhìn tâm đắc về tình hình nước Tấn.

Ra tới đường cái, có dân chúng tranh nhau vây xem, An Hành liếc mắt nhìn qua, ngay lập tức hai bên trái phải có thiếu nữ tung khăn lại đây, bị gió cuốn rơi trên xe hắn. Hắn đưa tay nhặt lên, khẽ mỉm cười nhìn đối phương.

Trong xe, người hầu cận cười nói: “Hai nước giao hảo, bọn họ cũng không còn coi chúng ta là kẻ địch nữa rồi.”

An Hành dùng khăn thông thả lau tay, khóe miệng cười nhạt: “Nhưng ở trong mắt bản tướng, bọn họ mãi mãi chỉ là kẻ địch, nhất là Vệ Ngật Chi. Sẽ có một ngày, vùng đất Giang Nam tươi đẹp này sẽ thuộc về nước Tần chúng ta.”

[1] huyền học (trào lưu triết học duy tâm do Hà Yên, Vương Bật thời Ngụy Tấn sáng lập bằng cách nhào nặn tư tưởng LãoTrang và tư tưởng Nho gia)

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 68

Chuyên ngữ: Hắc

Ngày mừng năm mới năm đó, ở tướng phủ hiếm khi có bầu không khí hân hoan vui vẻ, quản gia dẫn người hầu đi bày trí, tuyết đọng trên sân đều được quét dọn gọn gàng, chỉ còn vương chút tuyết trắng bám trên những nhành cây cao vút của cây tùng, cây bách. Màu tuyết trắng tô điểm cho màu xanh um, càng khiến phong cảnh thêm tươi đẹp.

Trong thư phòng đã nhóm than sưởi ấm, đốt huân hương, Tạ Thù đi từ ngoài vào, liếc mắt đã nhìn thấy Tạ Nhiễm ngồi ở sau án vén tay áo tao nhã pha trà.

“Người đến sớm thật đấy.”

Từ sau trận chất vấn lần trước, hai người đã lâu không gặp. Tạ Nhiễm giương mắt nhìn lại, Tạ Thù đang cởi áo choàng, trên người mặc áo bào đỏ tươi, màu sắc lóa mắt rực rỡ như vậy nhưng cũng chỉ làm nền cho gương mặt trắng nõn và đôi môi đỏ của nàng, hắc cú đầu chuyên tâm lo pha trà: “Không phải Thừa tướng gọi ta đến hay sao?”

“Đúng vậy, hôm nay để người gặp mặt đám tiểu bối.” Tạ Thù ngồi xuống sau án, gật đầu với Mộc Bạch.

Ngoài cửa có người dẫn ba đứa trẻ vào, mỗi đứa bé đều mặc áo gấm dày cộm, đứng trước mặt Tạ Thù cung kính hành lễ.

Mộc Bạch giới thiệu lần lượt với nàng, đứng đầu là Tạ Chương, là cháu đích tôn của Tạ Đôn đã qua đời, đã có dáng dấp thiếu niên. Đứng bên cạnh nó là cậu nhóc mập mạp trước kia nay vẫn tròn như cũ, gọi là Tạ Căn, là đệ đệ ruột của Tạ chương. Đứng cuối cùng là Tạ Tuyên, là cháu của Tạ Linh, nó đã cao lên rất nhiều, nó rũ mắt xuống, thần thái đã gò bó hơn trước rất nhiều.

Tạ Thù cố ý nói: “Ta đưa phụ thân các người lên Đoạn đầu đài, các người sợ ta phải không?”

Hai đứa trẻ lớn tuổi đều nghiêm túc trả lời không phải sợ mà là tôn kính, dáng vẻ như đã học thuộc lòng. Chỉ có cậu nhóc mập mạp kia tuổi còn nhỏ, nhất thời nghe thấy lời này suýt nữa thì bật khóc vì sợ hãi, Tạ Chương đứng bên cạnh nhỏ giọng răn đe nó, nhưng cũng không cách nào khiến nó ngừng lại.

Tạ Thù vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, muốn an ủi nó, nhưng vừa đến gần nó đã ngã vật ra, càng khóc dữ hơn, không còn cách nào khác nàng đành gọi người dẫn nó ra ngoài trước, trước khi đi còn không quên cho nó tiền mừng tuổi.

Nàng lại hỏi Tạ Chương: “Nghe nói người không thích đọc sách, vậy là thích học võ hơn phải không?”

Ánh mắt Tạ Chương sáng lên, gật đầu.

“Nhưng là võ tướng cũng phải đọc sách biết chữ, người vẫn phải chăm chỉ mới được.” Tạ Thù nói xong dặn dò Mộc Bạch: “Mời một thầy giỏi tới dạy nó học võ, nhớ chọn người có nhân phẩm nghiêm chỉnh đúng mực.”

Mộc Bạch ghi nhớ, lại gọi người dẫn Tạ Tuyên ra ngoài.

Chỉ còn một mình Tạ Tuyên lưu lại, lặng lẽ không động đậy. Tạ Thù vốn còn nhiều chuyện muốn nói với nó, nhưng giờ lại chẳng muốn nói gì

nữa, trực tiếp hạ lệnh: “Giữ nó lại tướng phủ dạy dỗ đi.”

Tạ Tuyên ngẩng đầu nhìn nàng, dường như rất ngạc nhiên, một lát sau mới hành lễ tạ ơn.

Tạ Nhiễm nhìn hồi lâu, mặt không chút thay đổi, mãi đến khi Mộc Bạch dẫn Tạ Tuyên ra ngoài, mới hỏi: “Thừa tướng làm gì vậy?”

“Không có gì, chẳng qua chỉ cảm thấy đây là một mầm ươm tốt mà thôi.” Tạ Thù cười híp mắt, cầm chén trà ngon hảnh vừa pha uống một ngụm.

Tạ Nhiễm nhìn nàng, bàn tay âm thầm co chặt trong vạt áo, ngay cả người thừa kế nàng cũng đã chọn xong, nhưng cho dù không có dòng dõi, người thừa kế tốt nhất chẳng lẽ không nên là hảnh sao?

Sau khi đặt chén trà xuống, Tạ Thù nhướng mày nhìn hảnh. Hảnh ngó người, chỉ cảm thấy sự không cam lòng của bản thân đều đã bị nàng thu hết vào đáy mắt, lại có chút lúng túng.

Tạ Thù, người chỉ muốn kiểm soát điều khiển ta mà thôi! Hảnh giận dữ đứng dậy, phất tay áo ra cửa.

Mộc Bạch về tới nơi, đúng lúc đi lướt qua người hảnh, kinh ngạc nói: “Nhiễm công tử lại cãi nhau với công tử à?”

Tạ Thù đặt chén trà xuống, cười cười: “Ai biết được, ta đã cãi nhau với ai bao giờ đâu.”

Cùng ngày hôm đó, mọi khi hoàng đế sẽ cùng bách quan chúc tụng, nhưng năm nay sức khỏe ông ta không được tốt, cũng không thiết mở yến tiệc, đám quan lại lại được dịp nhàn rỗi.

Năm nay nhà Vệ Ngật Chi coi như đã đoàn viên, buổi tối ba mẹ con cầm đuốc ngắm trời đêm, nhắc lại những chuyện ấu thơ, đều cảm thấy buồn cười.

“Khi đó ngay cả kiếm đệ cũng không cầm nổi, giờ lại đã là một thủ lĩnh, thật sự quá bất ngờ.” Vệ Thích Chi ho khan hai tiếng, liền có tỳ nữ phủ thêm áo khoác cho hắn, hắn đóng cổ áo lại nói với Vệ Ngật Chi: “Năm đó quân Tần đại bại, ta nghe thấy họ nói tên của tướng quân người Tấn là tên của đệ, còn cứ tưởng mình nghe nhầm.”

Vệ Ngật Chi nhìn hắn trả lời: “Bên phía Tần quốc khi biết huynh là huynh đệ của đệ, bọn họ có gây khó khăn cho huynh không?”

Vệ Thích Chi cười cười lắc đầu: “Bọn họ một lòng muốn chiêu hàng ta, sao có thể làm khó ta chứ?”

Tương phu nhân không kìm được chen vào: “Ta đã sớm muốn hỏi, con ở nước Tần nhiều năm như vậy, đã... lấy vợ hay chưa?”

Vệ Thích Chi vẫn lắc đầu: “Thừa tướng nước Tần là An Hành vẫn luôn muốn làm mai cho con, nhưng con biết đây chỉ là thủ đoạn lôi kéo mà thôi, vì thế không đồng ý.”

“Vậy nhiều năm qua con vẫn một thân một mình ư?” Tương phu nhân nói xong, nước mắt lại muốn tuôn xuống.

Vệ Thích Chi nắm chặt tay bà: “Mẫu thân đừng quá đau lòng, chẳng phải con vẫn lành lặn trở về đây sao?”

Vệ Ngật Chi thở dài: “Tuy đại ca không muốn bị bệ hạ biết tin huynh đã trở về, nhưng ta vẫn muốn bẩm tấu lên triều đình, xin người ban phong hào Vũ Lăng vương cho huynh, dù sao huynh cũng chính là huynh trưởng.”

“Sao có thể như vậy!” Vệ Thích Chi vội vã đáp, lập tức ho khan mãi liệt, khom người xuống, hồi lâu cũng không ngừng được, cuối cùng hôn mê bất tỉnh.

Tương phu nhân đỡ tay hắn, hoang mang hoảng loạn gọi đại phu tới, trong phủ nhất thời náo loạn.

Hôm sau Mộc Bạch lại đưa đồ tới phủ Đại Tư Mã, trở về nói chuyện cho Tạ Thù biết. Nàng đang nhàn rỗi, phát hiện ra gần đây dường như Tương phu nhân cũng không còn ghê gớm như trước, liền quyết định chủ động tới cửa thăm một chuyến.

Trong phòng, nhóm lửa rất lớn, quả thật khiến người ta toát mồ hôi. Tạ Thù đi vào, chỉ có Vệ Ngật Chi ngồi bên cạnh, làm động tác im lặng với nàng, bởi vì đại phu đã dặn không được quấy rầy lúc hắn đang châm cứu.

Tạ Thù nhìn qua Vệ Thích Chi, hắn nhắm chặt hai mắt, có vẻ không khỏe. Vệ Ngật Chi kéo kéo tay áo nàng, ra hiệu nàng và mình đi ra ngoài nói chuyện.

Hài người bước lên hành lang uống khúc, hắn mới nói: “Bệnh tình của đại ca ta, không phải do mắc bệnh dịch mà có.”

Tạ Thù sững người: “Vậy vì sao?”

“Trước kia Tấn Tần giao chiến, nước Tần uy hiếp huynh ấy đứng ra áp chế ta, huynh ấy từ chối nên đã bị hạ thuốc, mỗi lần như thế, tim phổi đều bị hao tổn, sức khỏe ngày càng sa sút. E rằng lần này An Hành trả huynh ấy lại, chính là vì muốn ta bị cắn rứt lương tâm. Đại ca sợ ta tự trách, nên mới nói là do mắc phải dịch bệnh, nếu như không phải bị đại phu chẩn đoán ra, e rằng huynh ấy còn tiếp tục giấu chúng ta.”

Tạ Thù rất khiếp sợ. Nàng cũng từng nghĩ tới chuyện Vệ Thích Chi ở nước Tần chắc chắn phải trả qua sóng gió, lần trước tới gặp hắn chính là vì

muốn thăm dò tình hình. Có Tương phu nhân và Vệ Ngật Chi ở đây, người này chắc chắn không thể là giả được, chỉ có điều trước kia không hề có tin tức, nay bỗng nhiên trở lại, khó tránh khỏi quái lạ, lại không ngờ sự việc lại như vậy.

Đại phu ở trong phòng đi ra, nhìn thấy Vệ Ngật Chi thì bầm báo: “Đại Tư Mã yên tâm, Đại công tử đã vượt qua cơn nguy kịch, không sao rồi.”

Vệ Ngật Chi thở phào nhẹ nhõm, chờ ông ta đi xa, nói khẽ với Tạ Thù: “Có lẽ nàng còn chưa biết, ta còn phái người tới nước Tần tra xét một phen, ngay cả ca ca ruột của mình cũng không yên lòng.”

Tạ Thù ngượng ngập khẽ cười, nếu Vệ Ngật Chi vẫn không đem chuyện Vệ Thích Chi trở về bầm tấu lên triều đình, nàng cũng sẽ phái người đi thăm dò.

Vệ Thích Chi đổ bệnh, vốn tưởng rằng người bạn rợn nhất là Tương phu nhân, không ngờ lại là Vệ Ngật Chi.

Hắn biết đại ca mình không ham muốn điều gì, sau khi trải qua biến cố thì không có hứng thú giao tiếp với người khác, lo lắng hẳn dưỡng bệnh buồn chán nên thường thường ở bên. Huynh đệ hai người bàn luận binh pháp, hoặc dùng cờ bày binh bố trận, thường thường đấu đá cả ngày.

Tạ Thù thì bận bịu dẫn Tạ Tuyên ra mắt đại gia tộc, còn đặc biệt dẫn nó đi tới trước mặt cha con Vương Kính Chi loanh quanh một vòng, nhìn thấy gương mặt tiểu đại nhân nghiêm trang của Vương Uẩn Chi, lại nhìn Tạ Tuyên nhà mình, tâm tình khoan khoái vô cùng.

Chờ đến khi năm cũ hoàn toàn khép lại, xuân về trên đất nước, sức khỏe Vệ Thích Chi dần tốt lên, thậm chí thỉnh thoảng còn có thể luyện vài ba chiêu với Vệ Ngật Chi, đám người trong phủ Đại Tư Mã lúc nào cũng thấp thỏm không yên nay mới thả lỏng tâm trạng.

Ý xuân còn chưa đậm mà lòng người đã rệu rã. Tạ Thù lâm triều cảm thấy rất vô vị, lúc bãi triều, Vệ Ngật Chi đi lướt qua người nàng, bỗng nhiên nhét một mảnh giấy vào lòng bàn tay nàng. Nàng làm như không có chuyện gì mà đi thẳng ra cửa cung, lúc lên xe mới mở ra xem, hóa ra là nhắc nhở nàng đến chỗ hẹn, từ sự việc năm cũ kéo dài tới bây giờ, không ngờ đã lâu như vậy.

Tạ Thù thấy buồn cười, nhưng lại cảm thấy dưới ánh mắt mọi người lại làm chuyện mờ ám như vậy cũng rất thú vị.

Bên ngoài Thanh Khê, không chỉ có trạch viên của đám quý tộc mà còn có một cái hồ xanh biếc, là do người dân tạo nên để đám quan lại quý tộc hưởng lạc. Mặt hồ như gương, giống như đào tiên, xung quanh cây cối rậm rạp, vô cùng yên tĩnh. Đầu xuân thanh tân gió mát, những mầm non điểm xuyết trên cành, những cánh hoa vàng nhạt đón mừng xuân mới, dường như ngăn cách hoàn toàn với thế giới huyên náo ngoài phố xá, ngăn cách tiếng người ồn ào, phảng phất như thế ngoại đào nguyên.

Tạ Thù từ trên xe đi xuống, trước tiên hít một hơi thật sâu, cảm thấy tâm trạng thư thái vô cùng.

Bên bờ đã có thuyền hoa chờ sẵn, Vệ Ngật Chi đi ra vẫy nàng: “Đến rồi sao còn không qua đây?” Hôm nay hắn khoác một chiếc áo choàng trắng như tuyết, còn chưa buộc dây, đứng ở đầu thuyền, tay áo phất phơ theo gió, sau lưng là nước xanh biếc và vây xanh làm nền càng thêm nổi bật, tựa như một bức tranh tuyệt đẹp.

Tạ Thù dẫn Mộc Bạch đi tới, hắn đưa tay kéo nàng lên thuyền nhưng lại bỏ Mộc Bạch ở lại: “Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc tốt công tử nhà các người.” Trên bờ đã có người hầu nhanh nhẹn cởi dây thừng, đẩy thuyền hoa ra giữa hồ.

Mộc Bạch thấy công tử nhà mình không phản đối, chỉ có thể yên lặng quay đầu, dặn dò đám hộ vệ ở xung quanh nghiêm mật canh phòng.

Trong khoang thuyền thoang thoảng mùi huân hương, có kê một án dài, ấm trà còn đang đun trên bếp, nước còn chưa sôi, bên cạnh còn đặt một chiếc đàn.

Tạ Thù ngồi xuống, quay đầu nhìn lại hỏi: “Chỉ có mình chàng thôi à?”

“Sao, chẳng lẽ nàng còn muốn có người khác?” Vệ Ngật Chi ngồi xuống đối diện, mỉm cười nhìn nàng. Thân thể Tạ Thù mỏng manh, cho dù ngày xuân cũng vẫn mặc rất nhiều, ở ngoài là trường sam rộng lớn, đường viền màu thạch anh, trên lấy kim tuyến thêu hoa văn, tinh xảo đoan nhã, càng thích hợp cho thời khắc ngồi thư thái thế này.

Nàng cười nói: “Không có người ngoài hầu hạ, chẳng lẽ là muốn đường đường một Vũ Lăng vương như chàng hầu hạ ta?”

“Thì có làm sao?” Vệ Ngật Chi liếc xéo nàng. “Ai bảo ta mời Tạ tướng làm khách quý cơ chứ?”

Tạ Thù bị hấn mĩa mai đến phì cười.

Vệ Ngật Chi lại lấy ra một hộp gỗ sơn son, sau khi mở ra, bên trong đều là đồ ăn: “Thấy lần trước ở quận Vũ Lăng nàng ăn rất ngon miệng, lần này ta đặc biệt bảo bọn họ mang một ít tới đây, nàng xem thử xem, hẳn đều là những thứ nàng thích ăn.”

Tạ Thù vừa nhìn, quả đúng là những món ăn nàng yêu thích. Trước đây điều nàng phiền não nhất chính là đói ăn, sau khi trở về Tạ gia chỉ cần được ăn đều cảm thấy là mỹ vị, tuy rằng đã dần dần dưỡng cho bản thân có đầu lưỡi tinh tế, nhưng nàng vẫn luôn nhớ kỹ không thể lãng phí thức ăn. Vì lẽ đó, nghe xong những lời này liền lập tức dạy dỗ một câu: “Tự nhiên

huy động nhiều người chỉ vì một việc cỏn con! Không phải chỉ là ăn sao, ăn cái gì mà chẳng giống nhau?” Nói thì nói như thế nhưng tay đã cầm một miếng bỏ vào miệng.

Vệ Ngật Chi nghiêm túc trình trọng gật đầu: “Tạ tướng giáo huấn rất phải.” Có bản lĩnh thì nàng đừng có ăn.

Tạ Thù không chỉ ăn, mà còn ăn đến no căng cả bụng, nghiêng người dựa vào thành thuyền không động đậy.

Vệ Ngật Chi pha chén trà nhỏ cho nàng tiêu cơm, nàng uống một hớp, trêu chọc hần: “Không phải chàng định dùng chén trà này coi như cảm ơn ta đấy chứ? Đúng là nhỏ mọn quá đi.”

“Vậy để đổi lấy thứ khác.” Vệ Ngật Chi mỉm cười đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh nàng, từ sau lưng ôm nàng: “Ta lấy thân báo đáp nàng, được không?”

Tạ Thù lập tức nhú mày.

Vệ Ngật Chi biết nàng còn có ý kháng cự, cũng không vội vã, ngồi trong khoang thuyền ôm nàng hồi lâu, thỉnh thoảng đưa tay vuốt ve bên hông nàng, thấy nàng bình tâm trở lại, mới mở đai lưng của nàng ra.

Tạ Thù muốn nói gì đó, vừa quay đầu môi đã bị hần chiếm giữ. Hần chậm rãi mà kiên trì, phảng phất như mưa gió thoáng qua, Tạ Thù bị hần xoa dịu, hết sức chuyên chú, nhanh chóng rơi vào biển trầm luân.

Những tấm màn dày đặc, trong khoang thuyền ấm áp nhưng lại tối tăm như buổi tối. Xiêm y bất tri bất giác đều bị cởi ra, Vệ Ngật Chi trải áo khoác dày đặc xuống, để Tạ Thù nằm lên phía trên, lại áp sát người tới, kiên trì lấy lòng nàng, chỉ lo lại khiến nàng nảy sinh tâm lý kháng cự.

Tạ Thù chưa bao giờ có cảm giác này, sự hiểu biết đối với việc này lại tăng thêm mấy phần. Vốn còn chưa thấy ngưỡng ngập gì, chờ đến khi hấn vùi đầu hôn tới trước ngực nàng, tay kia chuyển xuống dưới thân, nàng mới cảm thấy xấu hổ, núp trong lồng ngực hấn cuộn mình lại định ngồi dậy. Vệ Ngật Chi vẫn vững chãi như núi Thái, một bàn tay khác lại xoa nhẹ chân nàng, vững vàng nắm trong tay thường thức, nàng không hài lòng, đá hấn một cái lại khiến hấn bật cười, cố ý cắn lên đỉnh ngực, đôi lấy tiếng thở dốc nhẹ nhàng của nàng.

Mãi đến khi hai bên mê muội, hấn mới chậm rãi tiến vào trong nàng, cẩn thận từng li từng tí. Tạ Thù rên khẽ một tiếng, thân thể hơi co giật, Vệ Ngật Chi cảm giác nơi ấm áp kia lại chặt chẽ thêm mấy phần, hô hấp càng thêm dồn dập.

“Như Ý...” Hấn kề sát bên tai nàng, chậm rãi tiến vào lại đi ra, trì hoãn phong ba bão táp trong lòng. Tạ Thù kiên quyết không lên tiếng, hấn cúi đầu cắn nhẹ môi nàng, ép nàng phải lộ âm thanh ra ngoài.

Tạ Thù cau mày: “Hộ vệ vẫn còn ở gần đây!”

“Yên tâm, chúng ta đã đến giữa hồ rồi.”

Một lúc lâu sau, rốt cục Tạ Thù cũng dần dần nếm trải dư vị tuyệt vời của chuyện này, không còn chống cự, cơ thể cũng thả lỏng hoàn toàn. Đương nhiên Vệ Ngật Chi sẽ không bỏ qua cơ hội này, ôm sát nàng công thành đoạt đất, không chậm trễ chút nào. Trên người Tạ Thù đã toát ra những giọt mồ hôi nhỏ, búi tóc tán loạn, giơ tay che mắt, cắn cắn môi dưới, cũng không biết là không muốn nhìn hấn hay là không muốn bị hấn nhìn thấy. Vệ Ngật Chi càng thêm gấp gáp, đỡ lấy hông nàng, mây mưa chưa hết nhưng vẫn nhẫn nại lui ra, ôm nàng thở dốc không thôi.

“Chàng làm sao vậy?” Tạ Thù bỏ tay ra nhìn hấn.

Vệ Ngật Chi hôn lên khoeo mắt nàng: “Ta không muốn nàng uống thứ thuốc kia nữa, vẫn không ở lại trong cơ thể nàng thì tốt hơn.”

Tạ Thù đỏ mặt, xoay người không nhìn hẳn nữa. Vệ Ngật Chi cúi người ôm lấy nàng, bàn tay vô tình hay cố ý kề sát bên ngực nàng chơi đùa, chỉ mỉm cười, cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Màn đêm buông xuống, trên trời đã ngập tràn vì sao. Tạ Thù khoác áo sam lên người, vén màn lên, ngửa mặt nằm trước ngực Vệ Ngật Chi nhìn, bỗng nhiên nghe hẳn nói: “Đại ca trở về, mẫu thân khỏe mạnh, lại có nàng bên cạnh, ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn.”

Tạ Thù có chút buồn cười, ai có thể ngờ một Vũ Lăng vương năm trọng binh trong tay lại có yêu cầu đơn giản đến như vậy, mà một thừa tướng quyền khuynh thiên hạ như nàng, mưu đồ đơn giản lại chính là cố gắng sinh tồn.

Nhưng nàng ngoài miệng lại không khách khí khích bác hẳn: “Ai nói ta muốn ở bên cạnh chàng?”

Vệ Ngật Chi đột nhiên vươn mình đè lên người nàng, thân thuyền hơi lay động khiến nàng cả kinh, không tự chủ đưa tay giữ chặt tay hẳn.

“Tạ tướng cẩn thận, nếu cần có thể ôm ta.”

“Xì, là chàng phải ôm ta mới đúng.”

Vệ Ngật Chi chạm nhẹ lên môi nàng, cười nói: “Vậy cầu mong Tạ tướng sau này che chở cho hạ quan.”

Nói xong, thả màn xuống, lại là một cảnh xuân kiều diễm.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 69

Cuối mùa xuân, sức khỏe của Hoàng đế càng lúc càng yếu, trên triều cũng không còn hơi sức để đối nghịch với Tạ Thù. Tạ Thù nhanh chóng bắt lấy cơ hội sắp xếp mấy người họ Tạ vào một số vị trí béo bở. Hành động này đương nhiên sẽ khiến các gia tộc khác bất mãn nhưng cũng chẳng thể làm gì được.

Thực ra những người theo phe nhà họ Vệ mới là những người bất mãn nhất, nghe đồn thủ lĩnh của bọn họ, Vũ Lăng vương đã bị Tạ tướng thu phục, sau này sống thế nào đây?

Liên quan tới việc này, Dương Kiệu đã không ít lần đề cập với Vệ Ngật Chi. Đương nhiên Vệ Ngật Chi cũng có hành động, hăn và Tạ Thù ngầm hiểu ý, dù rằng quan hệ giữa hai người sắt son đến đâu, đó cũng là chuyện riêng của họ, còn đã dính tới lợi ích gia tộc, vẫn sẽ như trước không ai nhường ai, tự đi lên bằng bản lĩnh của riêng mình.

Hai nhà Tạ Vệ ngầm phân cao thấp, bên phía Vương Kính Chi cũng không sơ mui được gì khiến người nhà họ Vương rất sốt ruột, triều đình bên ngoài thì bình lặng như thường nhưng ẩn sâu bên trong là sóng ngầm mãnh liệt.

So với Hoàng đế, sức khỏe của Vệ Thích Chi ngày càng khá hơn. Vệ Ngật Chi mỗi lần hồi phủ đều tới sân luyện võ tìm hăn, hăn am hiểu dùng thương, trường thương trước kia vẫn được Vệ Ngật Chi giúp hăn giữ gìn cẩn thận, giờ rốt cuộc cũng đã được sử dụng lại.

Ý xuân nồng say, trong viện hoa cỏ đua nhau khoe sắc, Vệ Ngật Chi đứng một bên cửa viện, nhìn huynh trường tay múa trường thương, nhất thời ngửa tay, thuận tay cầm một thanh trường kiếm xông lên nghênh đón. Vệ Thích Chi thấy chiêu tiếp chiêu, vạt áo tung bay, không biết mệt mỏi, hai huynh đệ đánh từ cửa viện tới dưới gốc cây cổ thụ mới dừng tay.

Vệ Ngật Chi thu kiếm lại nói: “Đệ thấy với thân thủ hiện tại của đại cao, giờ đã có thể ra chiến trường rồi đó.”

Ánh mắt Vệ Thích Chi lóe sáng rồi lại vụt tắt: “Không thể, dù sao ta cũng chỉ là một tù binh.”

Vốn là định cố vũ, không ngờ lại khiến hãn suy nghĩ lung tung, Vệ Ngật Chi ra sức trấn an: “Đại ca không cần quá tư ti, chờ đến khi huynh khỏe hãn, đệ sẽ dâng tấu xin bệ hạ sắp xếp cho huynh.”

Hãn thả trường kiếm xuống, định cáo từ rời đi, Vệ Thích Chi chợt gọi hãn lại, do dự một hồi mới nói: “Thực ra, đúng là ta rất muốn ra chiến trường.”

Vệ Ngật Chi còn chưa kịp nói gì thì Tương phu nhân đã xông vào: “Chiến trường cái gì? Ta còn đang chuẩn bị bàn chuyện hôn nhân đại sự với con đây, con không được phép đi đâu cả, cố gắng dưỡng sức cho ta, sớm ngày thành gia lập thất!”

Cuối cùng cũng có người chặn ở phía trước, Vệ Ngật Chi nhân cơ hội đó chuồn ra ngoài.

Phù Huyền đã từ Ninh Châu trở về, từ đầu bên kia hành lang phía xa chạy tới đón, vẻ mặt nghiêm nghị: “Quận vương, quân doanh quận Ba Đông vừa gửi tin tới, là tin cấp báo!”

Quận Ba Đông giáp với biên giới nước Tần, đó chính là nơi Vệ Thích Chi bị bắt, Vệ Ngật Chi cho rằng có liên quan đến chuyện điều tra huynh

trưởng, lập tức đón nhận tín hàm, sau khi đọc xong, sắc mặt trầm xuống.

Trong thư phòng tướng phủ, Mộc Bạch dâng trà xong liền lui ra. Tạ Nguyên vẫn mặc quan bào, ngồi quỳ gối đối diện với Tạ Thù, nhỏ giọng nói: “Thừa tướng nên nhân cơ hội này áp chế Đại Tư Mã, đây là một cơ hội tốt hiếm có.”

Tạ Thù ngồi sau án, cầm một tờ tấu chương, khẽ nhếch môi.

Thủ hạ ở quận Ba Đông vừa dâng tấu chương, dòng sông rộng lớn mênh mông trong quận đột nhiên khô cạn, từ dưới lòng sông đào lên được một tấm bia đá, bên trên khắc bốn chữ “Vệ thị đại thiên”.

Nhà họ Vệ có mấy người cơ chứ, đây rõ ràng ám chỉ Vệ Ngật Chi có ý tạo phản, mà hãn lại nắm trong tay quyền lực điều khiển binh mã, quả là có thể làm được việc này.

Tạ Nguyên thấy Tạ Thù không lên tiếng, không khỏi liên tưởng tới những chuyện đồn đại trong thời gian gần đây, cho rằng nàng vì Vệ Ngật Chi mà không muốn ra tay. Nhưng lại vừa nghĩ, mấy ngày trước Tạ Thù còn giáng chức quan một thuộc hạ nhà họ Vệ, cũng không giống người vì sắc mà làm hỏng việc lớn.

Xem chừng nghĩ mãi không ra, hãn chẳng thể làm gì khác hơn là tiếp tục truy hỏi: “Thừa tướng có ý định gì không ạ?”

Tạ Thù thả bản tấu chương xuống, bưng chén trà nhấp một ngụm, bình thản nói: “Chẳng qua chỉ là một tấm bia đá, có thể nói là trùng hợp, cũng có thể nói là có người có ý định vu oan, chưa hãn đã làm gì được Đại Tư Mã, người không cần sốt ruột, bản tướng tự có tính toán.”

Tạ Nguyên thấy nàng trước sau không chịu tỏ rõ thái độ, cũng không dám nói thêm điều gì, trong lòng chỉ cảm thấy thắc mắc vì sao Nhiễm công tử không ở đây. Hãn vẫn cảm thấy Tạ Nhiễm là người có thể nói lý trước

mặt Tạ Thù, có hẳn khuyên nhủ, chắc hẳn Thừa tướng sẽ ra quyết định nhanh chóng.

Hắn đứng dậy cáo từ, ra cửa vốn định đi thẳng ra cổng, nhưng giữa đường lại đổi ý, rẽ qua Lưu Vân hiên tìm Tạ Nhiễm.

Việc này xảy ra quá kỳ lạ, Tạ Thù biết không cần nói với Vệ Ngật Chi, hẳn chắc chắn đã biết rồi. Nàng đoán chắc chắn Hoàng đế cũng đứng ngồi không yên, quả nhiên, lúc chạng vạng tối, trong cung có người đến truyền nàng vào cung.

Nàng đổi triều phục, lệnh cho Mộc Bạch không cần vội vã, cứ ung dung thông thả mà tới.

Hoàng đế coi Vệ Ngật Chi là phụ tá đắc lực, đương nhiên sẽ không dễ dàng chặt đứt cánh tay này, chẳng qua bản thân ông ta vốn là người vô cùng mê tín, đương nhiên sẽ có khúc mắc trong lòng, ông ta lại giả ngu nhiều năm như vậy, đương nhiên vẫn sẽ âm thầm đề phòng Vệ Ngật Chi.

Nhưng Tạ Thù cảm thấy hiện giờ điều khiến Hoàng đế lo lắng nhất hẳn là nàng sẽ nhân cơ hội này ổn định thế lực, mà giờ nàng càng trầm ổn bình tĩnh lại càng khiến Hoàng đế lo lắng nàng tính trước kỹ càng, cũng sẽ càng ngày càng kiêu ngạo.

Trong ngự thư phòng vô cùng yên tĩnh, Tường công công đưa nàng vào trong liền lui ra cửa, cũng không quên đóng kín cửa lại.

Hoàng đế ngồi sau án, dáng vẻ đang dưỡng bệnh, trên trán còn quấn một lớp khăn trắng. Sau khi Tạ Thù hành lễ, ông ta mới hậm hực bưng trà uống một hớp, mở miệng nói: “Thừa tướng chắc đã biết trẫm gọi khanh tới vì chuyện gì chứ?”

“Vi thần không biết ạ.”

Hoàng đế ghen hợng, vội ho một tiếng, không thể làm gì khác hơn là tự mình kể chuyện bia đá ở quận Ba Đông kia ra.

“Thì ra là như vậy.” Tạ Thù tiếp tục giả ngu. “Không biết bệ hạ có dự tính gì không ạ?”

Hoàng đế thở dài: “Đương nhiên trăm không tin, nhưng trong tấu chương, quận trưởng cũng có nói rõ rằng tấm bia đó cũng không còn mới, niên đại cũng đã lâu rồi, xem ra không phải là đồ mới làm, cho nên muốn hỏi Thừa tướng có ý kiến gì về việc này.”

Tạ Thù nói: “Vi thần tuân theo ý chỉ của bệ hạ.”

Hoàng đế lại ghen hợng.

Ông ta đâu có thật lòng hỏi Tạ Thù có dự định gì hay không, chẳng qua muốn thăm dò xem nàng có thái độ gì mà thôi, vậy mà nàng lại chẳng có chút biểu hiện gì khác lạ.

Quân thần hai người đang rơi vào trạng thái lúng túng trầm mặc thì Tường công công lại đi vào, trong tay dâng một tờ tấu chương. Tạ Thù thấy tấu chương này trực tiếp qua nội thị đưa tới tay Hoàng đế, trong lòng bất giác cảm thấy không ổn.

Hoàng đế vội vã mở ra xem, sắc mặt càng ngày càng khó coi, cuối cùng vút toẹt tấu chương lên bàn, sắc mặt âm trầm không nói gì.

Tạ Thù nhìn lướt qua bản tấu chương kia, chữ viết lít nha lít nhít, chỉ thấy kí tên Thái Sử lệnh.

Hoàng đế vung tay, ra hiệu cho nàng rời đi.

Tạ Thù đi ra cửa điện, nhìn sắc trời tối âm u, nếu như tấu chương này cũng vì chuyện Vệ Ngật Chi mà đến, vậy thì quá trùng hợp, ngay cả thời

gian để hẩn kịp ứng phó cũng không cho.

Sáng hôm sau lâm triều, Thái Sử lệnh ra khỏi hàng, dâng tấu tố cáo Đại Tư Mã Vệ Ngật Chi ở trong phủ dùng vu thuật nguyên rủa Hoàng đế, nhân chứng vật chứng đầy đủ.

Cả triều ò lên.

Vệ Ngật Chi bản tính kín đáo, cho dù chuyện lớn như vậy cũng chỉ thoáng thay đổi sắc mặt, ra khỏi hàng hành lễ nói: “Bệ hạ minh giám, vi thần không hề biết gì về việc này, chắc chắn có người vu oan giá họa.”

Hoàng đế đã sớm biết việc này, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, sai người đem chứng cứ dâng lên cho Vệ Ngật Chi xem, đó là một chiếc bình đựng một con trùng độc bên trong, ở miệng bình còn dán ngày sinh tháng đẻ của Hoàng đế, ngoài ra còn có cả thư nhận tội.

Vệ Ngật Chi mở lá thư nhận tội kia ra, khẽ cau mày. Lại còn nói hẩn từ lâu đã sắp xếp người mưu hại Hoàng đế, người hầu kia nghe nói gần đây sức khỏe bệ hạ ngày càng sa sút, lo lắng sự tình bại lộ nên đã chủ động đi thú tội. Mấu chốt vấn đề ở chỗ, người hầu kia không ai khác lại chính là nhũ mẫu của hẩn, là người đã sống ở trong phủ ngay từ khi hẩn vừa chào đời.

“Ngật Chi à,” Hoàng đế ở trên điện trực tiếp gọi tên hẩn, “Người là cháu của thái hậu, cũng là cháu của trẫm, trẫm đối xử với người ra sao, bản thân người hiểu rõ ràng, cố sao người lại có thể làm ra chuyện như vậy cơ chứ?”

Chuyện bia đá vừa rồi đã khiến Hoàng đế không vui, giờ lại có người tới tố cáo vụ trùng độc, khiến sự nghi ngờ trong lòng Hoàng đế không thể xóa nhòa. Trước kia ông ta triệu Vệ Ngật Chi trở về là để ngăn chặn Tạ Thù, bây giờ hai người này trái lại lại càng ngày càng thân thiết, còn truyền ra rất nhiều lời đồn bất nhã, càng khiến ông ta hoài nghi. Nếu Vệ Ngật Chi

đã dương thịnh âm suy như vậy, thì có làm ra những chuyện như vậy hay không cũng là không hẳn là không có cơ sở.

Hoàng đế không nhịn được trầm nghĩ, chẳng lẽ nó thấy quan hệ giữa mình và Thái tử đã hòa thuận hơn, sợ Cửu nhi không có cơ hội mới nảy sinh tâm tư này hay sao?

Vệ Ngật Chi thả lá thư nhận tội xuống: “Bệ hạ đối xử với vi thần rất tốt, vi thần vẫn ghi nhớ trong lòng, tuyệt đối không có ý dám mạo phạm, kính xin bệ hạ minh xét.”

Dương Kiệu cũng vội vã ra nói đỡ cho hắn: “Bệ hạ minh giám, chắc chắn có người âm thầm hãm hại Đại Tư Mã. Xin bệ hạ hãy nhớ tới thời Hán, án oan của Thái tử Lưu Cứ, xin đừng trách oan người tốt ạ.”

Hắn không nói mấy lời này còn không sao, càng nói càng khiến Hoàng đế nổi giận. Lưu Cứ là thái tử của Hán Vũ đế, Vệ Ngật Chi là cái gì? Chỉ là cháu trai của ông ta mà thôi. Vốn đang nhắc đến vấn đề mưu phản, giờ lại nói câu này, chẳng khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

“Trẫm cũng muốn tra xét kỹ càng, nhưng hôm nay chứng cứ xác thực, còn gì để tra xét nữa đây!” Hoàng đế nổi cơn tam bành. “Vũ Lăng vương, ngươi còn gì để nói nữa không?”

Vệ Ngật Chi rũ mắt: “Vi thần không còn lời nào để nói.”

Dương Kiệu cuống quít, thời điểm này cái gì cũng có thể thử, khi tuyệt vọng nhất bất giác hắn quay đầu nhìn Tạ Thù, còn tưởng rằng nàng sẽ giống như lời đồn đại, có chân tình sâu sắc với Tạ Thù, chắc chắn sẽ giúp hắn.

Nhưng Tạ Thù chỉ bình tĩnh đứng đó, không nói một lời.

“Người đâu, giải Vũ Lăng vương về phủ, tra rõ án này.” Hoàng đế phát tay áo rời đi.

Chuyện xảy ra đột ngột, vãn võ trong triều đa phần đều chưa hết kinh ngạc, nhất thời không có ai rời đi, chỉ có Tạ Thù xoay người đi thẳng ra cửa điện, phảng phất như chẳng hề có quan hệ gì với Vệ Ngật Chi.

Tạ Nhiễm nhìn theo bóng lưng nàng, lại liếc mắt nhìn Vệ Ngật Chi, không biết vì sao, trong lòng lại âm thầm vui sướng.

Đêm nay chắc chắn sẽ không yên bình, các đại gia tộc chắc chắn đều đốt đuốc bàn kế sách.

Vương Kính Chi chấp tay đứng bên cửa sổ, Quang Lộc đại phu Vương Mộ đã khuyên nhủ hẳn rất lâu.

“Đây là một cơ hội tốt, có sao lại do dự? Cơ hội tốt như vậy, nếu như không phải Vũ Lăng vương ra tay, nhà họ Vương chúng ta biết đến khi nào mới có cơ hội ra mặt?”

Vẻ lười nhác mọi ngày trên mặt Vương Kính Chi thoáng biến mất, thay thế bằng vẻ nghiêm nghị hiếm có, chỉ một lát sau, lại cười nhạt: “Chỉ e là không đơn giản như vậy, đừng quên vẫn còn có Thừa tướng, hẳn chẳng hề có hành động gì hết, chúng ta sao dám manh động. Nếu chẳng may đi nhầm một bước, e rằng sẽ bị chịu chung số phận với Vũ Lăng vương.”

Vương Mộ khịt mũi coi thường: “Thừa tướng thích đàn ông, cả thiên hạ này đều biết, hẳn ta thèm muốn Vũ Lăng vương lâu rồi, đương nhiên sẽ không bỏ đá xuống giếng, ngài cần gì phải kiêng dè hẳn?”

Vương Kính Chi lắc đầu: “Vị Thừa tướng này, tốt nhất không nên xem mặt mà bắt hình dong.”

Không chỉ mình hăn, các gia tộc khác cũng chỉ vì Tạ Thù không tỏ rõ thái độ mà đều án binh bất động, tất cả đều âm thầm quan sát.

Trong phủ Đại Tư Mã, tất cả đều bịt kín như thùng sắt, đám người hầu không biết chuyện gì đang xảy ra, không khí vô cùng u ám, Tương phu nhân giận đến mức đập phá không ít đồ đạc, chửi mắng nhũ mẫu kia là kẻ ăn cây táo, rào cây sung.

Vệ Thích Chi khoác áo choàng ngồi trong sảnh, nhíu mày: “Không thể nào, một người hầu lâu năm như vậy, sao có thể hãm hại Vệ Ngật Chi cơ chứ, chắc chắn có kẻ giật dây. Ngật Chi, hay là đệ nghĩ cách gặp bà ấy một lần, biết đâu lại có tin gì.”

Vệ Ngật Chi quay lưng về phía hăn, đứng ở cạnh cửa: “Sau khi sắp xếp chuyện của đệ xong, nhũ mẫu đã tự sát rồi.”

Chân mày Vệ Thích Chi càng nhíu chặt lại: “Vậy... có cần tới nhờ Thừa tướng giúp một tay hay không? Chẳng phải quan hệ giữa hai người rất tốt hay sao?”

Vệ Ngật Chi lắc đầu, trong thời điểm này hăn là Đại Tư Mã, nàng là Thừa tướng, không thể dùng tình cảm riêng tư để bàn luận.

Tương phu nhân hoảng hốt ngồi xuống, nhìn bóng lưng Vệ Ngật Chi, nghĩ vất vả lắm mới chấn hưng được gia tộc, lại nghĩ đến bản chất lạnh lùng của hoàng tộc, trong lòng càng thêm u uất.

Chuyện này sớm muộn gì cũng tới, chẳng qua là sớm hay muộn mà thôi.

Dùng trùng độc hại người là trọng tội, huống hồ người bị hại lại là bề hạ, Hoàng đế chỉ giam lỏng Vệ Ngật Chi trong phủ chờ đợi điều tra kết quả, đã là quá nhân từ.

Vệ Ngật Chi ở trong phủ yên tĩnh chờ đợi, hắn đã âm thầm phái Phù Huyền dẫn người đi thăm dò, từ phía nữ mẫu kia điều tra ra được quê nhà của bà chính là ở quận Ba Đông. Hắn cũng biết, đây chẳng phải là điều gì bí mật, chỉ là vừa biết ở quê nhà bà vừa xảy ra chuyện, ba người con trai và hai đứa cháu đều bị người bắt đi, còn bị bắt đi tới đâu, bị ai bắt đi thì không biết gì cả.

Chuyện này xảy ra hồi cuối đông năm ngoái, tiếp tục điều tra thì mọi manh mối đều đã bị đứt đoạn.

Hắn dường như đã hiểu ra, hạ lệnh không tiếp tục điều tra, cũng lệnh thu hết thuộc hạ về, lại càng không muốn tự xin tha cho bản thân, để tránh người vô tội bị tổn thương.

Vụ án này được chuyển giao cho Ngự Sử đài từ mùa xuân, đến đầu hạ vẫn chưa có tiến triển. Án này lại do Ngự Sử trung thừa Tạ Nguyên trực tiếp điều tra, không phải hắn có ý đối phó Vệ Ngật Chi, thực sự là nhân chứng vật chứng đều đã đầy đủ, vừa vặn lại tra ra nữ mẫu tự sát kia có người nhà thân thuộc ở quận Ba Đông, giới dùng trùng độc, đúng là họa vô đơn chí.

Đương nhiên, cũng không phải là không có sơ hở. Sau cuộc nổi loạn của Trường Sa vương, sức khỏe của Hoàng đế càng ngày càng sa sút, chuyện trùng độc này trùng hợp xuất hiện, lại thêm chuyện bia đá, đúng là đã sắp xếp sẵn để tấn công Vũ Lăng vương.

Nhưng bên phía phủ Đại Tư Mã lại không thể đưa ra bằng chứng xác thực để phản án, điều này cũng chỉ có thể âm thầm biết trong lòng. Nếu không phải do bị Tạ Thù áp chế, Tạ Nguyên đã sớm dâng kết quả lên.

Triều đình bớt đi một Đại Tư Mã, những người theo phe nhà họ Vệ lập tức giảm hấn, nhà họ Tạ nghiêm nhiên độc chiếm một phương, danh tiếng chẳng kém thời Tạ Minh Quang còn sống.

Cũng không biết có phải vấn đề tâm lý hay không, sau chuyện trùng độc bị “vạch trần”, Hoàng đế cảm thấy sức khỏe của mình khá hơn rất nhiều, thậm chí hôm nay lâm triều còn nán lại muộn hơn thường ngày nửa canh giờ.

Quân thần vẫn bàn luận chuyện chính sự, đang định bãi triều, Khách Tào thượng thư bỗng nhiên bậm báo nói sứ thần nước Tần đang gấp rút đến nước Tấn, yêu cầu được gặp bệ hạ.

Tạ Thù nghe thấy liền cảm thấy không phù hợp, sứ thần nước Tần đến lại còn trực tiếp yêu cầu được gặp bệ hạ, vẫn đang trong buổi thiết triều, vốn không qua cửa ải của nàng, nói vậy là đã sớm chuẩn bị, e rằng cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Hoàng đế tuyên gặp, không lâu sau thì có người dẫn sứ thần đến.

Trong đội ngũ sứ thần lần trước cũng có người này, Tạ Thù từng gặp, là một người có tướng mạo bình thường trung tuổi, trầm mặc ít lời, xem ra cũng không giống người khôn khéo giả dối.

Sứ thần kia trước tiên cung kính hành lễ với Hoàng đế, sau đó dâng lên quốc thư, mở miệng nói: “Phụng ý chỉ của bệ hạ nước thần, chuyển tới quý quốc lời cầu hôn.”

Lời vừa nói ra, triều đình lập tức ong ong như chợ vỡ, đều cảm thấy không thể tin nổi.

Hoàng đế cũng rất bất ngờ, còn tưởng là chuyện lớn gì, không ngờ lại tới để bàn luận chuyện kết giao. Dù sao hai nước cũng vừa ký kết hiệp ước, có làm thông gia cũng là chuyện hoàn toàn bình thường. Ông ta vừa suy nghĩ xem rốt cuộc nên chọn hoàng tử nào thích hợp để đẩy ra kết thân vừa nói: “Xem ra hai quốc gia chúng ta còn có thể tiếp tục giai thoại Tần Tấn, nhưng không biết Hoàng đế nước Tần dự định kết thân thế nào?”

Sứ thần nói: “Bệ hạ nước thần nguyện đưa trưởng công chúa xuất giá, kết thân cùng Vũ Lăng vương nước Tấn, kèm theo năm quận làm của hồi môn.”

Triều đình trên dưới im phăng phắc, thậm chí nếu cái kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy rõ mồn một. Tạ Thù lạnh lùng đảo mắt qua, Hoàng đế cũng há hốc miệng ngạc nhiên.

“Ai?”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 70

Sứ thần nhắc lại lời vừa mới nói một lần nữa, rồi bổ sung thêm: “Bây giờ hai nước Tần Tấn giao hảo, bệ hạ nước thần liền quyết định kết thông gia cho thêm phần thân thiết. Chỉ vì Trưởng công chúa nước thần từng có may mắn gặp mặt Vũ Lăng vương, ngưỡng mộ trong lòng đã lâu, nhân cơ hội này bệ hạ thay nàng làm chủ việc này.”

Vệ Ngật Chi là chủ tướng đánh giặc, sao có khả năng nhìn thấy công chúa ở tận thâm cung? Tạ Thù dùng đầu ngón chân cũng đoán được đây chỉ là lý do vớ vẩn, chẳng qua là giữ lại thể diện cho Hoàng đế, không phải là con trai của ông ta không vừa mắt hoàng đế nước Tần, mà là con gái nhà người ta đã sớm tương tư Vũ Lăng vương trong lòng từ lâu rồi.

Sắc mặt Hoàng đế biến ảo chập chờn, sau một hồi nhìn về phía Tạ Thù: “Tạ tướng nghĩ thế nào?”

Tạ Thù lạnh lùng nói: “Vi thần thấy việc này nên bàn bạc kỹ càng, dù sao chuyện dành năm quận làm của hồi môn cũng không phải chuyện nhỏ, Hoàng đế nước Tần có thật lòng hay không còn phải kiểm chứng lại đã.”

Sứ thần thoáng đỏ mặt: “Tạ Thừa tướng sao có thể nói như vậy? Bên trong quốc thư đều viết rõ ràng, lại có cả ngọc tỷ của bệ hạ nước ta, sao có thể không thật lòng?”

Tạ Thù liếc mắt nhìn hẩn: “Dù sao vẫn còn phải bàn bạc kỹ, cũng không thể ngay lập tức đã nhận lời đúng không? Bản thân Vũ Lăng vương còn chưa biết chuyện này đâu.”

Sứ thần hậm hực ngậm miệng lại.

Hoàng đế cũng cảm thấy phải suy nghĩ một chút, lệnh cho sứ thần tới dịch quán chờ lệnh. Cả triều văn võ bá quan, ai cũng im lặng, tâm tư khác nhau.

Trên đường hồi phủ, Tạ Thù dặn dò Mộc Bạch: “Người phái người đi thăm dò nước Tần xem gần đây có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Mộc Bạch lén nhìn sắc mặt nàng, nghi ngờ hỏi: “Vũ Lăng vương xảy ra chuyện, sao công tử còn có lòng dạ đi thăm dò chuyện nước Tần ạ?”

“Không cần hỏi nhiều, mau làm theo lời ta.”

Mộc Bạch dạ một tiếng.

Tạ Thù ngồi trong xe, nhớ tới An Hành, thứ đầu tiên nàng nhớ đến chính là cặp mắt sắc bén của hắn, bây giờ nhớ lại, tất cả đều bưng bưng đã tâm.

Chiều này vừa ra, trước sau đều đồng loạt xuất kích, không chệ vào đâu được, bám chuẩn thời cơ, dự đoán lòng người thấu đáo, quả không uổng công chuyến đi vừa rồi hắn tới nước Tần.

Bây giờ Vệ Ngật Chi rơi vào cảnh khốn khó, nếu như muốn thoát khỏi sự ảnh hưởng của án trùng độc, thì phải chấp nhận việc kết thân. Một khi đã kết thân, hắn liền trở thành phò mã nước Tần, sau này hai nước giao chiến, chắc chắn sẽ bị kìm hãm.

Nhưng nếu không đồng ý, cũng không phải mình hắn tự quyết mà được, sức cuốn hút của năm tòa thành kia cũng không nhỏ, nếu như Hoàng đế không chịu được sự mê hoặc muốn chiếm lấy, thì dựa vào tình cảnh hiện giờ của hắn, căn bản không có cách nào từ chối. Công chúa nước Tần

không giống như Mục Diêu Dung không có gia thế, An Hành cũng không phải dạng người dễ nói chuyện như Thái hậu.

Trừ phi Vệ Ngật Chi thực sự làm phản. Nhưng đến lúc đó nước Tần đại loạn, càng khiến nước Tần bắt kịp cơ hội.

Dù Hoàng đế không muốn năm quận kia mà từ chối, thì vụ án trùng độc cũng khiến ông ta sinh nghi, sau đó Vệ Ngật Chi dần dần sẽ bị kiềm chế, cuối cùng tất nhiên sẽ dẫn tới kết cục các gia tộc khác cùng tranh cướp binh quyền. Mà khi lớp bình phong là Vệ Ngật Chi ngã xuống thì thiết kỵ nước Tần cũng sẽ xông đến.

An Hành bố trí tâm vông này, quả là tử cục.

Tạ Thù cũng đoán hẳn sẽ hành động, nhưng không ngờ hẳn lại xuống tay nhanh đến vậy. Chắc hẳn trong nước phải xảy ra chuyện gì đó, mới buộc hẳn phải đẩy nhanh tiến trình.

Nàng vén màn xe, bên ngoài cảnh “xuân” vừa vắn, đám thiếu nữ vừa nhìn thấy nàng đều hoan hô nhảy nhót, nhưng nàng lại không cười nổi.

Lời Trường Sa vương lúc sắp chết vẫn còn văng vẳng bên tai. Thiên hạ nhất thống, giang sơn chinh phạt, những điều này không phải thứ nàng nên nhìn thấy, ánh mắt nàng chỉ có thể chạm tới tương lai của nhà họ Tạ, chứ không phải toàn bộ thiên hạ. Nhưng giờ đây, dường như đã không thể tránh khỏi.

Phủ Đại Tư Mã như rơi vào đầm lầy, nhưng dù sao Tương phu nhân cũng là người đã trải qua sóng gió, tinh thần đã hoàn toàn tỉnh táo để đối diện hiểm nguy.

Vừa rồi, từng trận mưa rơi như trút đổ xuống, khí trời oi bức vô cùng, âm thanh ve kêu rả rích bên tai. Bà dẫn tỷ nữ mang thuốc đến cho Vệ Thích Chi, xa xa liền nhìn thấy hẳn đứng gần người bên tường viện.

“Sao thế? Đang lo cho đệ đệ của con ư?”

Vệ Thích Chi xoay người, đưa tay đỡ lấy cánh tay bà: “Con đang nhìn vách tường này, người hầu nói Ngật Chi đặt bia ở đây để luyện bản thân, giờ bỏ bia ngấm xuống, trên vách tường đều có vết rạn nứt.”

Tương phu nhân quay đầu nhìn sang, cũng phải, từ một điểm lan tỏa ra bốn phía, đây chính là kết quả của việc bị bản thân suốt bao nhiêu năm qua.

Bà thở dài: “Con cũng biết đệ đệ của con không phải có năng khiếu bẩm sinh, tất cả đều nhờ tập luyện mà nên, dù bây giờ thống lĩnh thiên quân vạn mã cũng không dám lười biếng, ngày nào cũng dậy sớm luyện võ.”

Vệ Thích Chi nhớ tới dáng vẻ yếu ớt không khác gì tiểu cô nương bình thường của Vệ Ngật Chi năm xưa, vẻ mặt thần thờ: “Nếu như không phải đánh trận thì tốt biết mấy.”

“Đúng vậy, nhưng tiếc rằng thiên hạ chia năm xẻ bảy, sao có thể không đánh trận cơ chứ.” Tương phu nhân vỗ nhẹ mu bàn tay hãnh. “Được rồi, uống thuốc đi.”

Chén thuốc vừa mới được bưng lại đây, một người hầu tới bẩm báo nói quản gia dẫn Tường công công từ trong cung tới thẳng thư phòng của Vệ Ngật Chi.

Tương phu nhân lo lắng: “Bệ hạ không phải muốn xử lý Ngật Chi đấy chứ?”

Vệ Thích Chi động viên: “Mẫu thân không cần quá lo lắng, Ngật Chi nắm trọng binh trong tay, bệ hạ sẽ không dễ dàng động tới đệ ấy đâu.”

Tương phu nhân vẫn không yên lòng, sai tỳ nữ đi xem tình hình thế nào.

Không bao lâu sau, tỳ nữ kia trở lại, nói Tường công công đã đi rồi, bên phía quận vương không có động tĩnh gì. Tương phu nhân do dự một lát, sợ khiến Vệ Ngật Chi phiền lòng, rốt cuộc cũng không đi quấy rầy hẳn.

Vệ Ngật Chi đứng bên cửa sổ thư phòng nhìn hồ nước xanh biếc bên ngoài, năm nay hoa sen trong hồ lại bất ngờ nở được tịn đế liên[1], vừa rồi được tới qua nước mưa, càng thêm ướt át diễm lệ, mềm mại giống như hai đứa trẻ song sinh. Đây vốn là điềm tốt, nhưng hôm nay xem ra, lại vô cùng trào phúng.

Nước Tần thống nhất phương Bắc, đương nhiên sẽ muốn thống nhất thiên hạ. Hoàng đế nước Tần phải đem Trường công chúa gả cho hẳn, mục đích phía sau vô cùng rõ ràng. Hẳn từ bỏ chuyện điều tra vụ trùng độc cũng bởi vì phát hiện nước Tần đứng phía sau gây khó dễ, việc đã đến nước này, không thể tránh khỏi.

Bây giờ ý tứ Hoàng đế là thế nào cũng được, để Tường công công đến thông báo cho hẳn rằng để tự hẳn lựa chọn, nhưng sự thật thì bất luận thế nào, cũng không trốn được hai chữ “tồn hại.”

Cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng, Phù Huyền đi tới phía sau lưng hẳn, thấp giọng nói: “Quận vương, Thừa tướng phía người đưa tin tới.”

Vệ Ngật Chi lập tức xoay người: “Đưa tới.”

Giấy viết thư đã được xông hương qua, bấy giờ những đôi uyên ương ở Kiến Khang đang thịnh hành dùng loại giấy này để gửi thông tin cho nhau, hẳn cầm trong tay thì trong lòng có chút khoan khoái, dễ chịu nhưng niềm vui mừng nho nhỏ ấy nhanh chóng bị nội dung lá thư dập tắt, hẳn rũ tay xuống, lại quay người đi.

Phù Huyền thấy dáng vẻ hẳn như vậy liền biết nội dung lá thư không ổn, lại không dám hỏi, chỉ có thể lặng lẽ lùi ra.

Sáng sớm hôm sau, quý phủ bỗng nhiên có khách không mời mà đến. Vệ Ngật Chi vừa luyện võ xong muốn tới thư phòng, trên hành lang lại trông thấy Phù Huyền dẫn Tư Mã Đình tới.

“Sao Cửu điện hạ lại tới đây?”

Tư Mã Đình tiến tới, kéo hẳn sang một bên, thì thào: “Trọng Khanh ca ca, không đối gạt huynh, phụ hoàng phái ta tới làm thuyết khách, khuyên huynh chủ động giao binh quyền.”

“Cái gì?” Hoàng đế bỗng nhiên thay đổi thái độ, Vệ Ngật Chi ngạc nhiên.

Tư Mã Đình nhìn hai bên một lát, lại nhỏ giọng nói: “Đêm qua lại có người dâng tấu tố cáo huynh, nói nước Tần vào đúng lúc này lại chủ động tới cầu hôn, chứng tỏ huynh và nước Tần đã âm thầm cấu kết, chắc chắn có ý đồ mưu phản. Sau đó các gia tộc khác đều thi nhau chạy tới chỗ phụ hoàng để nghị thu hồi binh quyền của huynh, phụ hoàng hết cách rồi, chỉ có thể trước tiên khuyên huynh chủ động giao ra binh quyền mà thôi.”

Trong lòng Vệ Ngật Chi nhói đau, hỏi: “Người dâng tấu tố cáo bản vương là ai?”

“Còn có thể là ai?” Tư Mã Đình kích động. “Đương nhiên chính là gian thần kia.”

“Tạ tướng ư?” Vệ Ngật Chi nhếch môi. “Không thể nào.”

“Sao lại không thể chứ? Đúng thật là hẳn mà! Nếu hẳn không hành động, những gia tộc kia ai dám ra mặt?” Tư Mã Đình nhìn hẳn ngỡ ngàng, không khỏi liên tưởng tới những tin đồn gần đây, càng thêm tức giận, trước giờ hẳn luôn coi Vệ Ngật Chi là tấm gương để noi theo, không ngờ huynh ấy lại bị gã gian nịnh kia mê hoặc đến vậy.

Hắn hăng giọng nói tiếp: “Trọng Khanh ca ca, phụ hoàng cũng không phải người không biết nói tình lý, người nói nếu Vệ gia có ứng cử viên thích hợp tiếp quản binh quyền của huynh, người sẽ có cách nói lại với Tà gia, nhưng nếu không có, vậy chỉ có thể...”

Vệ Ngật Chi tâm như gương sáng, Hoàng đế không phải không nói tình lý, mà là không dám không nói. Binh phù đối với hắn chỉ là hình thức, nhưng thủ hạ lại đều là những người trung tâm như nhất, vì lẽ đó, trừ phi chính hắn tự giao ra binh quyền, bằng không lòng quân bất ổn, ai cũng không thể điều khiển được.

Có thể nói bây giờ chỉ có thể để nhà họ Vệ đưa ra ứng cử viên mới có thể bảo vệ binh quyền, đây chính là chỗ cao minh của Hoàng đế, nhà họ Vệ ngoại trừ hắn ra, làm gì còn ai khác có thể lĩnh binh đây?

“Ồ, đây không phải là Cửu điện hạ hay sao?” Tương phu nhân từ xa đi tới, theo sau là Vệ Thích Chi, hai người đang định đến chỗ Vệ Ngật Chi trò chuyện, không ngờ lại gặp ở đây.

Tư Mã Đình vốn rất thân thiết với Tương phu nhân, lập tức tiến lên chào hỏi bà, thoáng nhìn thấy Vệ Thích Chi phía sau bà, tò mò hỏi: “Vị này là...”

Tương phu nhân và Vệ Ngật Chi sớm đã thống nhất sẽ công khai tin tức Vệ Thích Chi trở về, đương nhiên liên quan tới Tư Mã Đình không ít, vì vậy cũng không dối gạt hắn: “Đây là đại ca của Bá Khanh của con, nó rời nhà khi con còn chưa ra đời.”

Tất nhiên Tư Mã Đình biết Vệ Bá Khanh là ai, quay đầu nhìn Vệ Ngật Chi, vừa mừng vừa lo: “Bá Khanh đại ca cũng biết đánh trận, đã như vậy, Trọng Khanh ca ca có thể để huynh ấy tiếp quản binh quyền rồi.”

Vệ Ngật Chi nói: “Sức khỏe của đại ca vẫn chưa ổn định, vẫn cần phải tiếp tục điều dưỡng, ta định xin bệ hạ ban tước vị Vũ Lăng vương cho

huynh ấy, thống lĩnh binh quyền quá mức vất vả, tốt nhất là quên đi.”

Vệ Thích Chi muốn hỏi đầu đuôi câu chuyện, nghe xong lời này thờ dãi nói: “Đệ lại như vậy nữa rồi. Tước vị Vũ Lăng vương nếu như là thừa kế từ tổ tiên, thì còn có thể nhắc tới thứ tự trưởng thứ, nhưng đây là đệ vào sinh ra tử, dựa vào chiến công của chính mình để đạt được, ta còn chưa lập công, sao có thể gánh vác chứ?”

Ngay cả Tương phu nhân cũng nói: “Đúng thế Ngật chi, chuyện này đúng là không thích hợp.”

Tư Mã Đình có lòng giúp nhà họ Vệ giữ lại binh quyền, cảm thấy Vệ Thích Chi chính là ứng cử viên thích hợp nhất, đi tới bên Vệ Ngật Chi nhỏ giọng đàm phán. Vệ Ngật Chi nhìn đại ca, lại nghĩ tới câu nói của ra chiến trường của hắn, trong lòng tính toán hồi lâu, gật gật đầu: “Vậy xin Cửu điện hạ dẫn đại ca vào cung gặp bệ hạ, rồi nói ra sẽ giao ra một nửa binh quyền để huynh ấy chưởng quản.”

“Cái gì, chỉ một nửa ư?”

“Chỉ một nửa.” Hắn chẳng qua muốn biểu lộ sự trung tâm của mình, cũng không thật sự tính đến chuyện giao ra binh quyền, Hoàng đế hiểu rõ là được. Hiện giờ đang ở năm tháng thái bình, chỉ là kế tạm thời mà thôi.

Tư Mã Đình thấy sắc mặt hắn lạnh lùng, thầm nghĩ chắc hắn đang khó chịu vì bị đoạt binh quyền. Điều này cũng có thể hiểu được, dù sao nhiều năm qua quân vụ đều do hắn cai quản, cho dù đối phương là đại ca ruột thịt, cũng không nỡ nói cho liền chon gay.

Nghĩ tới điểm này, hắn liền muốn an ủi, động viên một câu: “Yên tâm đi Trọng Khanh ca ca, chờ đến khi bắt được kẻ chủ mưu hãm hại huynh, trả lại sự trong sạch cho huynh, gã gian thần kia sẽ không có cách nào hãm hại huynh được nữa.”

Vệ Ngật Chi trầm ngâm không nói.

Tư Mã Đình không nói thêm nữa, kéo Vệ Thích Chi vẫn chưa hiểu rõ tình hình lôi đi.

Tương phu nhân kinh ngạc không ngớt: “Làm gì thế?”

Vệ Ngật Chi không trả lời bà, xoay người đi về thư phòng. Phù Huyền nhanh chân đuổi tới, biết trong lòng hấn đang nghĩ gì, nhỏ giọng nói: “Quận vương đừng để bụng, Thừa tướng không phải loại người bỏ đá xuống giếng, chắc chắn sẽ không nhân cơ hội này hãm hại nàng.”

Vệ Ngật Chi vẫn cứ im lặng, chỉ nhớ tới lá thư của Tạ Thù, bên trên rõ ràng nàng viết khuyên hấn đồng ý chuyện kết thân.

Trước giờ nàng luôn là người lý trí, sẽ không vì tình cảm cá nhân mà làm hỏng việc, đương nhiên sẽ không vì hấn mà bỏ qua cơ hội nâng đỡ nhà họ Tạ. Vì hiểu nàng, nên hấn mới canh cánh trong lòng hai chữ “ân tình” trong thư.

Trước Tạ Thù nói vì cảm động mới đón nhận hấn, cũng là vì nhớ tới ân tình. Sau đó nàng tới chiến trường cũng hấn vào sinh ra tử, rốt cuộc mới chấp nhận là do cả hai bên cùng tình nguyện. Nhưng giờ trong lá thư này nàng lại đề cập tới ân tình, để Vệ Ngật Chi không cần lo lắng chuyện nàng chấp nhận hấn đi kết thân, không khỏi khiến hấn hoài nghi lúc trước nàng tới chiến trường, phải chăng là vì tấm binh phù hấn cho nàng...

Thực ra Tạ Thù đã có quyết định, chẳng qua vẫn chưa thể thực hiện được. Sau buổi chiều triều hôm nay, nàng cảm thấy không thoải mái, ngay cả cơm cũng chỉ ăn qua loa vài miếng. Mộc Bạch nghĩ là nàng lo lắng cho Vũ Lăng vương, liền khuyên nhủ hồi lâu.

Đúng lúc Sở Liên tới gặp nàng, thấy sắc mặt nàng không vui, liền lặng lẽ đề nghị Mộc Bạch mang một đĩa dưa muối tới, trước đây bọn họ ở Kinh

Châu thường xuyên ăn món này, vị chua, đắng, mặn, ngọt có lẽ sẽ khiến khẩu vị nàng khá hơn một chút.

Mộc Bạch nửa tin nửa ngờ đi làm, không ngờ bưng lên đúng là Tạ Thù ăn được hơn lưng bát, làm hấn âm thầm lo lắng, chỉ lo chức vị người hầu thiệp thân khó mà giữ được.

Tạ Thù ngồi sau án gạt một đồng tấu sớ sang một bên, ngoắc tay với Sở Liên, chờ đến khi hấn ngồi xuống đối diện, cười cười nói: “Cả ngày cứ nhốt người ở tướng phủ cũng khó chịu, mà thỉnh thoảng đưa người ra ngoài giải sầu cũng không thể tận hưởng, người lại người không ở đây không được, bản tướng dự định sắp xếp cho người làm một việc, không biết người có đồng ý hay không.”

Sở Liên lập tức nói: “Có thể giúp được Tạ Thù là tốt rồi, dù sao tiểu nhân cũng không muốn ăn bám mãi.”

Tạ Thù phì cười: “Tốt lắm, ta muốn người dạy âm luật cho Tạ Tuyên.”

Sở Liên ngăn người, mãi mới nhớ ra Tạ Tuyên là tiểu công tử gần đây hay đi theo nàng, vội hỏi: “Như vậy sao được, tiểu nhân thân phận thấp kém, Thừa tướng nên tìm danh sư cho Tuyên công tử mới phải.”

“Sao phải tự tin như vậy, cứ quyết định thế đi.”

Hai người đang Ninh Châu, bỗng nhiên có người bước tới thư phòng.

Tạ Thù ngẩng đầu nhìn lại, hơi run rẩy, Vệ Ngật Chi mặc áo bào trắng muốt, vạt áo buông lơ, búi tóc rối loạn, tiếng guốc gõ nện xuống nền đất như có như không, sau lưng là bóng đêm hè tối tăm, hấn đứng trước cửa nhìn nàng, lạnh lẽ như cây tùng cô độc.

Sở Liên không chờ Tạ Thù ra lệnh, chủ động lùi ra, lúc đi ngang qua Vệ Ngật Chi, cảm giác hấn như có như không đang nhìn mình, hai bên bả

vai hơi thông xuống, giống như bị thứ gì đó mạnh mẽ đè lên.

Tạ Thù đứng dậy đi tới, nhanh chóng đóng cửa lại: “Sao chàng lại đến đây?”

Vệ Ngật Chi lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt nặng trĩu, một hồi lâu sau mới nói: “Nếu ta thật sự đồng ý chuyện kết thân, có phải nàng không bận tâm hay không?”

[1] Tịnh đế liên: hai đóa sen mọc cùng một gốc

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 71

Tạ Thù không ngờ hẳn sẽ hỏi như vậy, trong lòng hình dung tới cảnh tượng hẳn lấy người khác, cảm giác như có tảng đá đè nặng xuống, khó chịu vô cùng, nhưng tình cảnh bây giờ và lập trường của nàng, lại không nói ra được.

“Cũng không phải không bận tâm, nhưng nếu chàng có thể chấp nhận cũng tốt, ít nhất có thể tạm thời thoát khỏi tình cảnh khốn khó hiện nay.”

Vệ Ngật Chi gắt gao nhìn nàng chăm chăm, tiến lại gần: “Vì lẽ đó, nàng cũng không thèm để ý chuyện ta sẽ phụ nàng ư?”

Tạ Thù không chịu nổi ánh mắt ấy, xoay người: “Chàng không hề phụ ta, cũng không nợ ta điều gì, ta hiểu tấm lòng của chàng là được, sớm muộn gì chàng cũng phải thành thân mà.”

Được càng nhiều lại càng muốn nhiều hơn, càng gần gũi càng muốn được ở bên nhau thiên trường địa cửu. Nhưng cứ tự dối mình nhiều lần thì bản thân cũng sẽ tin, nàng nghĩ mình đã chấp nhận được lý do này, có thể bình tĩnh chấp nhận hẳn sống trọn đời bên người khác.

Phía sau có tiếng bước chân tiến tới, Vệ Ngật Chi từ phía sau kéo nàng lại, một tay giữ chặt cằm nàng, cúi xuống hôn nàng, nụ hôn đột ngột mà vội vã, mang theo cả nỗi tức giận bị đè nén.

Tâm tình tích tụ bao lâu trong lòng Tạ Thù bùng long, không biết vì sao hẳn lại có phản ứng như thế, nàng có ý muốn an ủi hẳn, liền giơ tay lên

muốn chạm vào cánh tay hắn đang đặt bên hông mình, nhưng hắn lại đột ngột buông nàng ra.

Khi Tạ Thù xoay người thì hắn đã đi không quay đầu lại, bóng người nhanh chóng biến mất trong màn đêm, thậm chí khiến nàng cảm thấy cái ôm và nụ hôn vừa rồi chỉ là ảo giác.

“Mộc Bạch.”

Trốn ở một góc thật xa, Mộc Bạch nhanh chóng lắc mình xuất hiện trước cửa.

“Người đi thăm dò xem có phải trong phủ Đại Tư Mã đã xảy ra chuyện gì hay không, mật thám trong cung điều tra bên phía bệ hạ có động tĩnh gì không?”

Vệ Ngật Chi bỗng nhiên có phản ứng như vậy, có thể là trong phủ Đại Tư Mã đã xảy ra chuyện rắc rối gì, để hắn không còn cách nào khác phải chấp nhận chuyện kết thân. Hoặc có thể Hoàng đế đứng ra ép hắn, hắn gánh vác trách nhiệm gia tộc, không thể không đồng ý.

Nửa đêm, Mộc Bạch trở về, nói với nàng: “Các gia tộc bỗng nhiên tề tựu trước mặt bệ hạ tước Vũ Lăng vương cầu kết với nước Tân, bệ hạ khuyên Vũ Lăng vương chủ động giao binh quyền, Vũ Lăng vương lại tiến cử huynh trưởng Vệ Thích Chi tạm quản binh quyền. Nhưng hôm nay Vệ Thích Chi vào cung, trên đường trở về gặp mai phục, bị thương nặng.”

Tạ Thù ngồi sau án, một lúc lâu sau mới tiêu hóa nỗi tin này: “Ta cố ý án binh bất động chính là vì muốn chế ngự đám gia tộc kia, sao bọn họ lại nhất thời đồng loạt hành động?”

“Thuộc hạ cũng không biết, mật thám trong cung truyền lời rằng, trước đó có người dâng tấu cho bệ hạ, nói gì thì không biết, chỉ biết tấu chương đó xuất phát từ tướng phủ.”

Sắc mặt Tạ Thù trầm xuống: “Có tra ra được kẻ nào phục kích Vệ Thích Chi không?”

Mộc Bạch nhìn sắc mặt nàng, giọng điệu thay đổi, trở nên vô cùng dè dặt: “Có ạ... là Tạ Vận.”

Trong nháy mắt Tạ Thù hiểu ra tất cả.

Khoảng thời gian này, nàng vẫn suy nghĩ kế sách ứng đối, cũng có ý định cố làm ra vẻ bí ẩn, trước sau án binh bất động, những người khác dù có lo lắng, cũng không dám manh động. Nhưng giờ bọn họ cùng nhau tụ tập trước mặt Hoàng đế tố cáo Vệ Ngật Chi, tất nhiên là có người đứng phía sau giật dây, hơn nữa, chắc chắn là mượn danh nghĩa của nàng. Hiện tại, nhà họ Tạ lại hại Vệ Thích Chi, rõ ràng nàng là kẻ chủ mưu là chuyện có thể xác thực, trăm miệng không thể bào chữa.

Đầu tiên nàng nghĩ chính là người nước Tần âm thầm đứng phía sau gây xích mích quan hệ giữa nàng và Vệ Ngật Chi, nhưng người nước Tần có thể sai khiến nhũ mẫu của Vệ Ngật Chi nhưng tuyệt đối không thể nào sai khiến Tạ Vận, huống hồ người nước Tần cũng không có bản lĩnh có thể liên kết các gia tộc khác cùng hành động.

Chuyện này chỉ có thể do người nhà họ Tạ làm.

Nàng chăm chú nắm cán bút. “Sáng nay trước khi ta hồi phủ, có ai tới thư phòng của ta không?”

Mộc Bạch suy nghĩ một lát: “Thư phòng của công tử luôn được trông coi cẩn mật, người không phận sự không được phép vào.”

“Hừ!” Tạ Thù cười gằn: “Có người dựa vào tư cách của bản thân đe dọa người hầu một lát cũng có thể đi vào, người lôi Tạ Nhiễm đến đây cho ta!”

Mộc Bạch khiếp sợ trước thái độ của nàng, vội vã ra ngoài tìm Tạ Nhiễm.

Tạ Nhiễm ung dung đi vào thư phòng, trên người chỉ khoác một chiếc áo màu xanh nhạt, tóc xõa buông lơi, giống như vừa mới từ trên giường bị lôi xuống.

“Thừa tướng tìm ta có chuyện gì?”

“Đường thúc cảm thấy ta còn có thể tìm người vì chuyện gì? Là người dùng tướng ấn đóng vào tấu chương gửi vào cung, lại âm thầm đứng đằng sau giật dây các gia tộc liên kết đối phó Vũ Lăng vương đúng không?”

Sắc mặt Tạ Nhiễm cứng đờ: “Không ngờ Thừa tướng phát hiện sớm hơn ta tướng.”

Tạ Thù lạnh lùng nhìn hẳn: “Tại sao?”

“Tại sao ư?” Tạ Nhiễm bỗng nhiên bật cười: “Thừa tướng hỏi tại sao ư? Nhà họ Tạ bị binh quyền trong tay nhà họ Vệ quản chế, đã có cơ hội tốt như vậy thì nên ra tay đoạt lấy binh quyền của hẳn. Nhưng Thừa tướng vì bị cảm xúc cá nhân quấy phá, mãi không chịu xuống tay với Vũ Lăng vương, hẳn lại phải nhờ vào việc kết thân với nước Tần mới có cơ hội vươn mình trở lại, thân là tộc trưởng nhà họ Tạ không nên làm hay sao?”

Tạ Thù bỗng nhiên ném nghiên mực xuống đất, những giọt mực bắn tung tóe lên vạt áo Tạ Nhiễm, lấm chấm mấy vết giống như máu: “Ta bị cảm xúc cá nhân quấy phá ư? Vậy ta hỏi người, nhà họ Tạ có mấy tướng tài có thể tiếp quản binh quyền của Vũ Lăng vương? Có tướng tài nào lại có chiến công hiển hách như hẳn mà được kẻ dưới phục tùng không? Thế gia cùng tranh cướp binh quyền, Vũ Lăng vương gặp nạn, cuối cùng người được lợi lại chính là nước Tần, người muốn kết cục này hay sao?”

Tạ Nhiễm kinh ngạc nhìn nàng: “Ta có nghe nhầm hay không? Thừa tướng muốn làm trung thần hay sao? Những gì bá phụ dạy người lúc trước, người đều đã quên rồi? Thế gia không thể xen vào việc phân tranh hoàng vị, cũng không thể xen vào việc thiên hạ phân tranh, nếu không sẽ càng nhanh chóng suy sụp. Vậy mà giờ Thừa tướng lại muốn bình hòa tất cả ư?”

Tạ Thù đứng dậy đi tới trước mặt hãn, từ trên cao nhìn xuống: “Ta quên rồi, vì những gì tổ phụ dạy bảo đã bị chôn vùi từ khi ta và người liên thủ, chẳng lẽ người không nhớ sao?”

Sắc mặt Tạ Nhiễm trắng bệch.

“Người nói ta không suy nghĩ vì nhà họ Tạ, nhưng sao ta có cảm giác, người làm như vậy đều vì muốn chữa mũi dùi về phía Vũ Lăng vương, cũng chưa chắc đã là vì nhà họ Tạ nhỉ? Rốt cuộc hãn đã làm gì khiến người ghi hận trong lòng vậy?”

Ánh mắt Tạ Nhiễm biến ảo chập chờn, xiết chặt tay lại: “Tất cả những gì ta làm đều vì nhà họ Tạ.”

Tạ Thù làm như không nghe thấy lời hãn, quay lại phía sau án ngồi xuống, gọi Mộc Bạch tới giúp mình mài mực, vừa đề bút viết vừa nói: “Ta không cần biết người bằng cách nào thuyết phục được Tạ Vận, nhưng nếu hãn đã dám làm trái mệnh lệnh của ta, vậy thì phải gánh chịu hậu quả. Còn người, xem ra chỉ thích hợp làm Nhiễm công tử bên trong tướng phủ mà thôi, giao chức quan ra là xong.”

Tạ Nhiễm sững sờ, giận dữ cười: “Trước giờ Thừa tướng luôn đối xử độc ác với người phe mình.”

“Người phe mình ư?” Tạ Thù nheo mắt nhìn hãn: “Người phe mình mà lại lén lút ngáng chân ta à? Người nên nhớ cho kỹ, ta có thể cho người tất cả, nhưng cũng có thể thu lại bất kỳ lúc nào. Nếu còn có lần sau, sẽ không có chuyện xử phạt nhẹ nhàng như vậy đâu.”

Tạ Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài, đi thẳng một lèo về tới cửa viện Lữ Vân hiên, chạm tay lên khung cửa mà cánh tay không ngừng run lấy bầy.

Nóng bức dần lùi xa, chớp mắt một cái đã sắp hết hè, vụ án trùng độc vẫn chưa có tiến triển mà sứ thần nước Tần không còn kiên nhẫn, muốn có câu trả lời chắc chắn, Hoàng đế bị thúc ép nhiều lần, nhưng ông già có vẻ còn đang suy nghĩ, đến nay vẫn chưa tỏ rõ thái độ.

Tạ Thù nhận được tin từ nước Tần truyền đến là lúc vừa nôn sạch những thứ vừa ăn ra ngoài, một tay ấn chặt chiếc khăn đặt trên trán, nằm trên giường yếu ớt khó chịu.

Mộc Bạch cảm thấy sau khi nàng từ Ninh Châu trở về thì sức khỏe ngày càng sa sút, đã rất lo lắng, nghĩ tới thời gian trước Nhiễm công tử kích động nàng, trong lòng vô cùng bức bối. Hẳn bưng trà lại hầu hạ nàng súc miệng, muốn đi tìm đại phu đến thì bị nàng ngăn lại. “Nói chuyện nước Tần trước đã.”

Hắn không còn cách nào khác, đành nói: “Thừa tướng nước Tần muốn thúc đẩy chính sách mới, gặp sự phản đối lớn, hiện giờ trong nước có vẻ không hề thái bình.”

“Thì ra là như vậy...” Tạ Thù xoa ngực một cái, biểu hiện nghiêm nghị, sắc mặt lại trắng bệch, đôi mắt kia càng thêm lóa mắt, tôn lên một vẻ yếu ớt tuyệt đẹp. “Đưa tin này tới chỗ Vũ Lăng vương.”

Mộc Bạch nhận lệnh ra ngoài, sau đó không lâu trở về, nói với nàng: “Vũ Lăng vương không chịu gặp thuộc hạ.”

Tạ Thù ngẩn người, rồi lại nằm xuống, khoát tay: “Quên đi, có lẽ hắn vẫn còn đang giận.”

Thực ra chuyện ở nước Tần, Vệ Ngật Chi chắc chắn có cách tra ra được, nàng làm vậy chẳng qua là muốn lấy lòng, xem phản ứng của hắn mà htooi. Nhưng đổi lại là bản thân nàng, nếu bị hắn nhân cơ hội mà chèn ép như vậy, còn ra vẻ hận không thể khiến nàng nhanh chóng đi thành thân với người khác, e rằng cũng tức giận y như vậy.

Nàng không hề biết một điều, ngoài những chuyện đó còn có lá thư do chính tay nàng viết. Đó mới chính là mũi lao đâm thẳng vào lòng hắn, những chuyện còn lại chẳng qua lan tràn theo vết nứt đó mà thôi.

Sáng hôm sau lâm triều, Vệ Ngật Chi đột nhiên xuất hiện. Hắn mặc triều phục trang trọng, sắc mặt nghiêm trang, giống như bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hoàng đế gọi hắn ra khỏi hàng, thở dài: “Trẫm đã biết chuyện của Vệ Thích Chi, hắn trung tâm vì nước, lẽ ra nên được trọng dụng, nhưng bây giờ lại bị thương, thật sự rất đáng tiếc.”

Đây chính là muốn mượn cơ hội hắn bị thương để thu hồi quyền chưởng quân binh quyền của hắn. Vệ Ngật Chi giơ tay hành lễ: “Gia huynh chẳng qua chỉ bị thương nhẹ, sẽ nhanh chóng hồi phục, huống hồ giờ đang trong cảnh thái bình, chỉ là tạm thời chưởng quân binh quyền, cũng không phải việc khó khăn gì.”

Các gia tộc khác vừa nghe, trong lòng đều âm thầm tính toán, xem ra Đại Tư Mã sẽ không dễ dàng giao ra binh quyền.

Lúc này Hoàng đế không khỏi hối hận, sớm biết như vậy sẽ không nói mấy lời vừa rồi, dù sao ông ta cũng không ngờ nhà họ Vệ vẫn còn có người khác. Giờ nhìn dáng vẻ Vệ Ngật Chi, cũng không sợ ông ta nghi ngờ dò xét, cũng không rõ rốt cuộc hắn đang suy nghĩ gì, ngược lại khiến ông ta sinh lòng kiêng kỵ.

Ông ta ho nhẹ một tiếng: “Hôm nay truyền Vũ Lăng vương thượng triều, là vì chuyện sứ thần nước Tần tới cầu thân, không biết ý của Vũ Lăng vương thế nào?”

Tạ Thù không khỏi liếc mắt nhìn về phía Vệ Ngật Chi, nhưng chỉ nhìn thấy gò má hấn, không đoán ra được tâm tình.

“Vi thần nguyện kết thân cùng nước Tần.”

Tiếng xì xào bàn tán trong triều im bật, trong khoảnh khắc yên tĩnh không hề có một tiếng động.

Tạ Thù rũ mắt, ngón tay trong vạt áo siết chặt lại rồi lại buông ra, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày như vậy, nàng cũng không còn gì để tiếc nuối.

Hoàng đế vuốt nhẹ thành ghế rồng, mừng rỡ vì năm quận sắp có được, nhưng một lúc sau lại suy tư, hồi lâu mới nói: “Nhưng vụ án trùng độc vẫn cần tra rõ, sứ thần bên này có thể về nước trước, Vũ Lăng vương tạm thời vẫn chờ ở trong phủ, và vẫn như lúc trước đã nói, một nửa binh quyền giao cho Vệ Thích Chi thống lĩnh.”

Vệ Ngật Chi lĩnh chỉ tạ ơn. Bách quan bãi triều, hấn xoay người đi thẳng ra cửa điện, từ đầu tới cuối không hề nhìn Tạ Thù lấy một lần.

Những người khác cũng phát hiện ra điểm ấy, trong lòng phỏng đoán, chỉ e lần này Vũ Lăng vương chấp nhận kết thân, hơn nửa là muốn thoát khỏi móng vuốt của Thừa tướng.

Lòng ngực Tạ Thù lại cảm thấy khó chịu, nàng dùng tay che miệng khẽ ho mấy tiếng, đè nén cảm giác buồn nôn, đi ra cửa điện, vẻ mặt như thường.

Vương Kính Chi đi phía sau nàng, nhìn theo bóng lưng Vệ Ngật Chi, hỏi: “Thừa tướng thấy thái độ của Vũ Lăng vương hôm nay thế nào? Ngay

cả tại hạ cũng nhìn ra được ý đồ của nước Tần, chẳng lẽ Vũ Lăng vương không thấy được ư.”

Tạ Thù vẫn không dừng bước, cũng không nhìn hẳn, vừa đi vừa nói: “Có lẽ ngài ấy có tính toán riêng.”

Vương Kính Chi bước nhanh vài bước, vạt áo triều phục loạt xoạt theo tiếng bước chân, đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng nói: “Ngày ấy người đến nhà họ Vương thuyết phục tại hạ tranh giành binh quyền trong tay Vũ Lăng vương, không phải do Thừa tướng phái tới phải không?”

Rốt cuộc Tạ Thù cũng dừng lại, quay đầu nhìn hẳn: “Sao người biết?”

“Nếu như Vũ Lăng vương gặp chuyện, được lợi nhất chính là nước Tần, Thừa tướng không phải loại người vì lợi ích trước mắt mà hành động liều lĩnh như vậy.”

Tạ Thù hơi bất ngờ, nhếch môi nói: “Trong số thế gia, chỉ có Thái phó là tri kỷ của bản tướng.” Ngay cả người nhà họ Tạ cũng không hiểu được mà chống đối nàng, không ngờ người nói ra những lời này trước mặt nàng lại là Vương Kính Chi.

Vương Kính Chi bật cười: “Trong số thế gia, tại hạ cũng chỉ có thể đàm luận cùng Thừa tướng, cái tên tri kỷ này, tại hạ nhận lấy không hề khách sáo.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bỗng nhiên có tiếng gọi, quay đầu lại, hóa ra là xe ngựa từ Đông cung đến.

Một tiểu cung nữ nhanh chân chạy tới chào đón, trước tiên hành lễ với Tạ Thù, sau đó nói với Vương Kính Chi: “Thái phó dừng bước, Thái tử phi muốn nói chuyện với ngài một lúc.”

Vương Kính Chi và Tạ Thù cùng đi lên lần lượt hành lễ, Vương Lạc Tú từ trong xe đi xuống, vẫn nụ cười đoan trang như trước, chỉ có điều nàng đã đẩy đà hơn trước kia một chút. Nhìn thấy Tạ Thù ở đó, nàng lướt mắt nhìn qua, sau đó thu tầm mắt, đáp lễ lại.

“Ca ca đừng về vội, ta có vài thứ muốn gửi cho Uẩn Chi, nên mới vội vã tới đây gặp huynh.”

Vương Lạc Tú nói chuyện với Vương Kính Chi, Tạ Thù liền cảm thấy mình nên cáo từ ra về. Đang lúc xoay người định đi, chợt thấy Vương Lạc Tú dùng khăn tay che miệng nôn khan một hồi, đám cung nữ bên cạnh vội vàng tiến tới đỡ nàng, cuống quýt khuyên nàng mau về nghỉ ngơi.

Tạ Thù cau mày nói: “Thái tử phi làm sao vậy?”

Tiểu cung nữ đỏ mặt thẹn thùng, nhìn Vương Lạc Tú không biết có nên nói hay không.

Vương Kính Chi nhìn là biết, thấp giọng hỏi: “Thái tử phi có thai rồi phải không?”

Ở trước mặt hai người đàn ông mà nói chuyện này thật khiến người ta xấu hổ, Vương Lạc Tú gật gật đầu, mặt đỏ ửng, không tiện ở lại, dặn dò cung nhân chuyển đồ cho Vương Kính Chi rồi lên xe đi về.

Sắc mặt Vương Kính Chi vui vẻ, cùng đến bên cạnh xe, tự tay dìu nàng lên xe, hết dặn dò nàng phải ngoan ngoãn ở trong cung nghỉ ngơi, không đi lại lung tung, vừa dặn cung nhân chăm chú hầu hạ, không thể thất lễ.

Nói một hồi, quay đầu lại, phát hiện Tạ Thù đã đi rất xa, hân gọi mấy tiếng, cũng không thấy nàng dừng bước, tựa như hồn ở trên mây.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 72

Chuyên ngữ: Hắc

Giờ vẫn đang là đầu hè, trong thành Kiến Khang vẫn còn rất nóng nực nhưng trong Lưu Vân hiên của Tạ Nhiễm nhờ có hoa cỏ tươi tốt mà cảm giác dịu mát hơn nhiều. Năm ngoái, hắc đã tự tay trồng không ít trúc trong viện, bây giờ từng đợt gió lướt qua, cành lá rì rào vang lên, càng khiến người nghe thích thú.

Từ khi bị cách chức thân cận bên cạnh Thái tử, hắc lại sống những tháng ngày tiêu dao tự tại, mỗi ngày chỉ ở trong viện thưởng thức ca múa, uống rượu mua vui. Hôm nay còn trực tiếp sai người bê giường trúc từ trong viện ra đặt dưới gốc cây, lười nhác nằm đó, một tay nâng chén rượu, híp mắt nhìn mấy mỹ nhân gầy đàn tranh phía đối diện.

Hôm nay Tạ Nguyên và Tạ Vận tới thăm hắc, chia nhau ngồi hai bên, nhìn dáng vẻ hắc thì vô cùng lo lắng.

“Nhiễm công tử vẫn còn có tâm trạng uống rượu mua vui hay sao?”
Vẻ mặt Tạ Vận rất hối hận: “Sớm biết vậy ta đã không nghe lời ngài, đắc tội với Thừa tướng, bị giáng chức cũng không sao, nhưng trong lòng ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Thừa tướng có ơn lớn với ta, vậy mà ta lại lấy oán trả ơn, chắc chắn hắc sẽ cho rằng ta chẳng khác gì đám mãng phu có tầm nhìn thiển cận kia.”

Tạ Nhiễm giữa cổ uống cạn chén rượu, đưa chén rượu không cho mỹ nhân, bảo nàng rót thêm, khinh thường nói: “Thừa tướng cũng cảm thấy ta thiển cận, hắc cho rằng ta không nhìn ra được kẻ được lợi nhất chính là

nước Tần. Nhưng lẽ nào hãn không nhìn ra, nước Tần đưa ra chủ đích hòa thân thì sẽ không dám tùy tiện xâm lấn nữa? Nếu trong lúc nước Tần chờ đợi câu trả lời, mà chúng ta đoạt được binh quyền của Vũ Lăng vương thì sẽ có thời gian bồi dưỡng tướng lĩnh nhà họ Tạ, nhưng hãn kiên quyết không chịu ra tay, kéo dài đến tận bây giờ Vũ Lăng vương đồng ý hòa thân, có cơ hội chuyển mình, chúng ta cũng khó lòng mà thắng được.”

Tạ Nguyên suy nghĩ một lát, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Giờ Vũ Lăng vương đồng ý hòa thân rồi, bên phía Tần có phải đã hết cách rồi không?”

Tạ Nhiễm ngăn người, đảo nhẹ con ngươi, rồi cười gằn một tiếng: “Người cũng nghĩ quá nhiều rồi đấy.”

Tạ Nguyên ngậm miệng, một lát sau, vẫn không nhìn được khuyên nhủ hãn: “Nhiễm công tử, hay ngài tới chỗ Thừa tướng xin lỗi đi, dù sao trước giờ hãn cũng luôn bao dung với ngài, rõ ràng vẫn coi trọng ngài, chỉ cần ngài chịu cúi đầu, hãn chắc chắn sẽ tha thứ cho ngài.”

Tạ Nhiễm ngồi thẳng người, ngoắc tay với mấy mỹ nhân đối diện, mấy người đẹp lập tức cười ngọt ngào đi tới. Hãn trái ôm phải ấp, tươi cười nói: “Giờ ta rất vui vẻ, các ngươi về cả đi, không cần để ý tới ta.”

Tạ Nguyên và Tạ Vận liếc mắt nhìn nhau, không biết nói gì hơn đành đứng dậy ra về.

Phía hồ bên kia có họa sĩ đang vẽ cảnh bọn họ mở tiệc mua vui. Tạ Nhiễm đẩy mỹ nhân đi tới, giật lấy bút trong tay hãn, chỉ một mỹ nhân phía xa nói: “Nàng cứ ngồi yên đấy đừng cử động, bản công tử sẽ vẽ cho nàng một bức.”

Mỹ nhân vừa kinh ngạc vừa vui mừng, ngồi quỳ chân bên giường không dám nhúc nhích, xấu hổ đỏ mặt nhìn hãn.

Tạ Nhiễm ngồi xuống, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán lá loang lổ phân tán trên vạt áo bào của hắn, điểm xuyết vài ánh sáng nhảy nhót trên khuôn mặt hắn, tỏa ra khí chất trong sáng thanh thoát. Hắn một tay chống cằm, một tay vẽ tranh, lưu loát dễ dàng như nước chảy mây trôi, chỉ chớp mắt đã vẽ xong bức tranh người con gái ngồi trên giường trúc dưới tán lá trúc.

Có nhiều mỹ nhân khác ghen tị từ xa chạy tới, nhõng nhẽo đòi hắn cũng phải vẽ cho mình một bức, Tạ Nhiễm bị mấy đôi tay mềm mại kéo tới kéo lui, cũng không lên tiếng, chỉ cười ha ha, đã có vẻ say rượu, sau một hồi an ủi các nàng, lại tiếp tục xuống bút.

Có một mỹ nhân nhìn chăm chăm nhân vật trên giấy, bỗng nhân phi cười nói: “Sao ta cảm giác người này có nét giống Thừa tướng thế nhỉ?”

Những người khác nghe thấy đều chụm lại quan sát, mọi người đều vỗ tay cười, thanh như chuông bạc va nhẹ, chờ đến khi quay lại thì thấy Tạ Nhiễm sa sầm nét mặt, cả đám đều im bật.

“Cút!”

Đám mỹ nhân hốt hoảng, vội vã đứng dậy rời đi.

Tạ Nhiễm liếc xéo họa sĩ đang nơm nớp lo sợ bên cạnh: “Chuyện hôm nay dám để lộ ra bên ngoài dù chỉ nửa chữ, ta sẽ lấy mạng ngươi.”

Họa sĩ sợ đến mức không dám ho he.

Hắn nổi giận lôi đình, nheo mắt nhìn chăm chăm bức tranh, bực bội bẻ gãy cán bút.

Cách chỗ hắn không xa, trong nhà chính đang vô cùng bận rộn.

Mộc Bạch dẫn Chung đại phu vào phòng Tạ Thù, nàng đang ngăn người ngồi sau thư án, trên người khoác áo choàng màu đỏ rực rỡ lóa mắt nhưng không che giấu được vẻ chán nản trên gương mặt nàng, cả người ngồi im bất động, da trắng tóc đen môi đỏ như son, phảng phất như một viên ngọc đẹp được điêu khắc tinh tế.

“Mời công tử đưa tay ra.” Chung đại phu quỳ chân xuống ngồi đối diện nàng, khẽ nhắc nhở.

Tạ Thù hoàn hồn, trước tiên lệnh cho Mộc Bạch ra ngoài canh cửa, lúc này mới đưa cổ tay ra.

Chung đại phu rũ mắt cẩn thận nghe ngóng, Tạ Thù bồn chồn nhìn sắc mặt ông ta, trong lòng vô cùng lo lắng.

Cầu trời đừng là thứ nàng nghĩ tới, hiện giờ không phải là lúc thích hợp...

Chung đại phu thu tay về, lại hỏi han tình hình sức khỏe gần đây của nàng, sau đó lại quan sát sắc mặt nàng rồi lặng lẽ nói: “Không phải như công tử nghĩ đâu.”

Tạ Thù ngăn người: “Không phải cái gì?” Nói xong lập tức phản ứng lại, lúng túng nói: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Chung đại phu do dự: “Tiểu nhân không biết có nên nói hay không?”

“Nói đi.”

“Vâng, xin hỏi công tử, trước đây có phải đã từng uống thứ gì đó không phải thuốc không?”

Tạ Thù cẩn thận suy nghĩ một lát: “Đúng là đã từng uống vài lần thứ thuốc để chữa bệnh nổi dãi tông đường cho nam giới, nhưng không nhiều,

phần lớn đều bị ta đổ đi.”

Chung đại phu cũng biết chuyện nàng giả vờ bản thân có bệnh khó nói, lại hỏi: “Công tử có thể cho tiểu nhân xem qua phương thuốc đó được không?”

Phương thuốc kia nàng vẫn còn giữ, Tạ Thù thấy giọng điệu ông ta nói có vẻ không ổn, liền gọi Mộc Bạch vào mang phương thuốc kia ra. Trong số này có một đơn thuốc do Vệ Ngật Chi lúc trước cố ý chinh nàng mà cho nàng uống, còn lại đều là Mộc Bạch và Tạ Nhiễm tìm thuốc quý về.

Chung đại phu loại ngay phương thuốc của Vệ Ngật Chi, vì trong đó chỉ dùng một ít dược liệu có vị đắng trộn lẫn, dù sao dược tính vẫn ôn hòa, thậm chí cũng không thể gọi là thuốc. Những phương thuốc còn lại đều được ông ta xem kỹ càng, xem xong buồn bực nói: “Đều không có vấn đề gì, tại sao lại như vậy được nhỉ?”

Tạ Thù thấy sắc mặt ông ta nghiêm trọng, lại thêm lo lắng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chung đại phu nói: “Thân thể công tử từ nhỏ đã không được nuôi dưỡng cẩn thận nhưng vẫn chưa đến mức hao tổn, bây giờ lại có dấu hiệu hao tổn, gần như cứ sau một trận ốm lại càng thêm sa sút, sau trận ốm bệnh từ Ninh Châu trở về, sức khỏe của ngài ngày càng kém đi, sau đó lại ốm vặt liên tiếp, chính là nguyên nhân này. Nhưng hiện giờ tiểu nhân vẫn chưa tìm ra nguồn gốc căn bệnh, chỉ có thể kê vài phương thuốc để công tử từ từ điều dưỡng.”

Tạ Thù nhíu mày: “Ý của người là, sức khỏe của ta sẽ càng ngày càng kém đi?”

Chung đại phu nói qua loa: “Có thể coi là như vậy.”

Hóa ra là do sức khỏe của mình không tốt. Thời điểm này, Tạ Thù cũng không thể nói chính xác được cảm xúc của bản thân là nhẹ nhõm hay tiếc nuối, ý niệm duy nhất trong đầu nàng hiện giờ là Vệ Ngật Chi đồng ý hòa thân dường như là một quyết định đúng đắn.

Thời tiết trong thành Trường An vẫn nóng nực như vậy, gần đây thế cuộc mơ hồ xao động cũng đủ khiến lòng người buồn bực bất an.

Màn đêm thăm thẳm, trong phủ Thừa tướng nước Tần, An Hành vừa dự yến ẩm xong, liền xua tay cho tỳ nữ quạt phía sau, từ trên giường ngồi dậy, chăm chú nhìn sứ thần vừa dùng khoai mã chạy về báo tin: “Vệ Ngật Chi đồng ý rồi ư?”

“Bẩm Thừa tướng, đồng ý rất thẳng thắn.”

“Tại sao lại như vậy?”

An Hành đứng dậy đi đến trước cửa sổ, nhìn mặt trăng ẩn hiện sau những đám mây, trầm ngâm tự hỏi.

Hắn sắp xếp từng bước, đơn giản chính là để đẩy cao mâu thuẫn giữa hai nước, chuyển biết tốt sẽ có thể thay đổi tầm mắt của đám người bảo thủ trong nước. Nhưng Vệ Ngật Chi lại không sợ bị cho rằng cấu kết với nước Tần mà đồng ý hòa thân. Lần này thế cuộc lại bị trì hoãn, đẩy hẳn vào thế bị động.

Lạ thật, rõ ràng huynh trưởng bị nhốt ở nước Tần mười mấy năm, bản thân từng đề phòng nước Tần, theo lẽ thường mà nói lẽ ra Vệ Ngật Chi phải từ chối mới đúng chứ.

“Ngoài ra còn có một chuyện.” Sứ thần đứng phía sau hắn nói: “Trên đường trở về, hạ quan nghe thấy không ít lời đồn, đều nói vụ bia đá và trùng độc đều là do nước Tần bày ra đối phó với Vũ Lăng vương, cũng không biết vì sao những lời này lại bị truyền ra ngoài.”

An Hành suy nghĩ một lát, tay vịn chần song, hừ lạnh một tiếng: “Rốt cuộc ta cũng đã hiểu vì sao Vệ Ngật Chi có thể đánh đâu thắng đó.”

Bởi vì hắn có thể nhìn thấu người đang nghĩ gì, còn người thì vĩnh viễn không đoán được hắn đang suy nghĩ gì trong đầu.

Trên sông Tần Hoài, thuyền lớn xếp hàng dài, đám con cháu thế gia lại một đêm không ngủ. Mùi hoa hai bên bờ sông theo gió đưa vào khoang thuyền, đèn đuốc sáng trưng, hương rượu tỏa ra ngào ngạt, từng chén lại từng chén đưa lên môi chày xuống yết hầu, khiến người ta quên mất thân đang ở phương nào.

Hoàn Đình vừa mới từ Ninh Châu trở về không lâu liền nghe được tin Vệ Ngật Chi sẽ hòa thân với nước Tần, lúc này đang vừa nâng chén rượu vừa nhìn Vệ Ngật Chi đang ra sức uống rượu ngồi đối diện.

Vệ Ngật Chi mặc áo bào rộng trắng như tuyết, điểm xuyết trúc xanh trên viền áo, chỉ dùng một đoạn gấm búi tóc, dáng dấp công tử cao quý không vướng bận trần thế, lúc này đang ngồi ở vị trí chủ nhà, mặc dù vẻ mặt vô cảm nhưng cũng khiến người ta tán hưởng một tiếng tuần tú phong lưu, phong thái vô song.

Đám con cháu thế gia nâng chén chúc rượu hắn, mỗi người đều lời công chúa nước Tần ra chọc gheo hắn, cũng không biết là hâm mộ hay châm biếm, thậm chí có người còn mở miệng gọi hắn là phò mã.

Vệ Ngật Chi cũng không tức giận, ai đến chúc rượu cũng không cự tuyệt, trong nháy mắt bầu rượu trước mặt đã hết sạch.

Hoàn Đình thấy thế chỉ có thể thở dài, hắn biết Trọng Khanh làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, ai bảo biểu ca hắn là đàn ông cơ chứ? Thành kiến của người đời, dù sao cũng không thể thành gia lập thất với đàn ông, sớm hay muộn hắn cũng sẽ phải cưới một người con gái về phủ.

Càng nghĩ càng thần thờ, chính hắn cũng không nhận được nốc hết chén rượu.

Đám thế gia trẻ tuổi ỷ vào tình cảm lúc nhỏ đều không giữ mồm giữ miệng, uống nhiều là quên người tước mắt là ai, chuốc rượu rồi còn chưa hả, còn đòi Vệ Ngật Chi múa kiếm, luôn mồm luôn miệng nhắc nhở hắn phải thường xuyên nhớ luyện võ, đừng để đến lúc công chúa nước Tần ở bên gối ngon ngọt vài câu là xương cốt mềm nhũn, cũng không cầm nổi kiếm.

Vệ Ngật Chi lại tiếp tục uống rượu, cũng không để ý tới thái độ của bọn họ, cứ như là đang ở trong một thế giới khác, căn bản không hề liên quan tới đám người này.

Từ trước tới nay, Hoàn Đình đều bị cho rằng là kẻ không biết nói chuyện, nhưng lúc này nghe thấy đám người kia ăn nói linh tinh cũng không nhận được nổi giận quát: “Các người bớt nói vài câu đi! Còn dám nói Vũ Lăng vương không cầm nổi kiếm à? Vậy trong đám các người, ai dịch chuyển được?”

Đám người kia vừa nghe đến tên gọi Vũ Lăng vương nhất thời im bật, trong khoang thuyền lập tức yên tĩnh lại.

Vệ Ngật Chi vốn không hề nghe thấy đám người đó đang nói gì, vẫn cứ thản nhiên uống rượu, hai gò má ửng đỏ, ánh mắt dại đi, đây là lần đầu tiên hắn để lộ vẻ say rượu trước mặt mọi người.

Dương Cứ liền vội vàng đi tới khuyên nhủ hắn: “Vũ Lăng vương đừng uống nữa, ngài say rồi.”

Vệ Ngật Chi liếc nhìn hắn một cái, bỗng nhiên đứng dậy, lão đảo đi tới cửa khoang thuyền, lệnh cho người hầu: “Cập bến, bản vương phải về phủ.”

Trong khoang thuyền, mọi người đều cho rằng đã chọc giận hẳn, càng không dám lên tiếng. Đám người hầu nhanh tay nhanh chân nghe lệnh, thuyền nhanh chóng tiến lại gần bờ.

Vệ Ngật Chi đi lên bờ, cũng không cần Phù Huyền đỡ, cứ như thể lững thững đi về phía Thanh Khê, vạt áo phật bay trong gió, tiếng guốc gỗ vang lạch cạch trên đường, giống như muốn đạp gió mà đi, lại giống như là muốn trốn mình trong bóng đêm u tối, bóng người loạng choạng trên đường.

Xe ngựa tướng phủ chạy qua ngõ Chu Tước, đang định rẽ về phía ngõ Ô Y thì đột nhiên ngựa hí vang một tiếng rồi ngừng lại, khiến Tạ Thù đang ngồi xong xe cũng nghiêng ngả theo, suýt nữa thì té ngã.

Ngoài xe, Mộc Bạch kinh ngạc thốt lên một tiếng: “Vũ Lăng vương.” Màn xe bị xốc lên, mùi rượu nồng đậm phả vào mặt. Vệ Ngật Chi ngồi vào trong xe, dáng vẻ phóng túng buông thả khiến Tạ Thù vô cùng kinh ngạc.

Mộc Bạch một tay vén màn, một tay cầm đuốc, trợn mắt há hốc mồm nhìn tình hình bên trong xe. Phù Huyền đứng cạnh hẳn, muốn nói lại thôi, sắc mặt lúng túng.

Tạ Thù thu lại cảm xúc, khẽ xoa cằm: “Không sao, cứ để mặc hẳn đi.”

Mộc Bạch không còn cách nào khác đành thả màn xuống, cùng Phù Huyền lùi sang một bên.

Tạ Thù cúi đầu nhìn Vệ Ngật Chi, hẳn đang mở to đôi mắt mơ màng nhìn nàng, mơ màng trong bóng đêm, đột nhiên nhoẻn miệng cười: “Như Ý, ta biết trách nhiệm của nàng, đời này... Ta chỉ hỏi nàng một lần duy nhất, nàng có nguyện ý làm vợ ta không?”

Giọng điệu của hẳn lơ lửng như đang mê sảng, cho dù biết rõ là lời say, nhưng Tạ Thù vẫn không khỏi ngẩn người.

Không chờ đến lúc nàng mở miệng, Vệ Ngật Chi ôm đầu, dường như đã mệt mỏi đến cực điểm, dần dần nghiêng đầu ngủ, trong miệng vẫn còn nhỏ giọng lầm bầm: “Dù nàng đối với ta chỉ có ân tình, ta cũng không muốn phụ nàng, không muốn phụ....”

Trăm mối cảm xúc dày xéo trong lòng Tạ Thù, nàng ôm hăn gói lên đầu gối mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hăn, cúi đầu tì lên trán hăn mỉm cười: “Đồng ý.”

Vệ Ngật Chi đã ở trong lòng nàng ngủ say, một tay còn giữ chặt ống tay áo của nàng, một Vũ Lăng vương trước giờ oai phong lẫm liệt không để lộ cảm xúc ra bên ngoài giờ lại như một đứa trẻ không chút phòng bị.

Tạ Thù ôm hăn ngồi hồi lâu, mãi đến khi Mộc Bạch ở bên ngoài nhỏ giọng giục thì mới buông hăn ra.

Sau khi tỉnh rượu, đầu Vệ Ngật Chi đau như búa bổ.

Vệ Ngật Chi xoa xoa thái dương ngồi tựa vào thành giường hồi lâu mới khoác áo xuống giường, bên ngoài mặt trời đã lên cao, lập tức gọi Phù Huyền vào.

“Bản vương có sự sắp xếp nhỏ trong quân doanh ở quận Ba Đông, người phái người đem thư do bản vương đích thân viết tới đó.” Tóc hăn vẫn còn chưa buộc cố định, đi tới sau thư án, cầm bút viết lên giấy.

Viết xong lá thư đưa cho Phù Huyền, hăn lại tiếp tục viết một lá khác, sau khi niêm phong xong xuôi, nói với Phù Huyền: “Lá thư này phía người thân tín mang theo tín vật của bản vương tới nước Tần, dùng mọi cách, phải qua mặt An Hành, đưa trực tiếp tới tay Hoàng đế nước Tần.”

Phù Huyền choáng váng: “Hoàng đế nước Tần ư?”

“Đúng vậy, người cứ yên tâm đi làm, ta tự có sắp xếp.”

Vệ Ngật Chi đứng dậy gọi tỳ nữ hầu hạ thay y phục, thuận miệng hỏi thăm các nàng tình hình của Vệ Thích Chi, biết được vết thương của huynh trưởng đã khá hơn nhiều, sắc mặt căng thẳng mới hòa hoãn đôi chút.

Phù Huyền nhìn dáng vẻ chuyên tâm bận rộn không để ý chuyện khác của hắn, cũng không tiện nói cho hắn biết hành vi thất lễ đêm qua của hắn.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 73

Chuyên ngữ: Hắc

Mùa hè năm Tấn Nguyên thứ hai mươi chín, nước Tần đột nhiên xuất binh đánh vào quận Ba Đông, phá vỡ hòa ước vừa mới ký kết không lâu.

Sau khi An Hành nhận được tin thì vô cùng khiếp sợ, vội vã phái người đi thăm dò xem chuyện gì xảy ra, cuối cùng nhận được tin là do đích thân hoàng đế nước Tần ra lệnh.

Hắn không quản đêm hôm khuya khoắt, vội vã vào cung. Tần đế dường như biết trước hắn sẽ đến, cũng không đi ngủ, vẫn còn mặc y phục chỉnh tề ngồi trong thư phòng.

An Hành hành lễ xong, vội vã hỏi: “Đang yên đang lành sao bệ hạ lại chủ động tấn công trước vậy?”

Tần đế ném một lá thư lên trên thư án. An Hành liếc nhìn hắn một cái, cầm lên đọc, rất ngạc nhiên: “Vệ Ngật Chi còn nói phải giao trước năm quận cho hắn thì hắn mới bằng lòng cưới Trưởng công chúa làm vợ ư?” Ngữ điệu còn đặc biệt không hề nể nang khách khí.

“Không sai! Đồ không biết trên dưới!” Tần đế là hình mẫu điển hình của người tộc Đê[1], đường nét khuôn mặt đậm nét, cằm vuông ngay ngắn, nhìn rất uy nghiêm. Hắn đang trong thời kỳ trẻ trung khỏe mạnh, tính khí cũng nóng nảy, khi nói chuyện hai mắt sáng ngời, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

An Hành khẽ cau mày: “Nhưng bộ hạ cũng không thể liều lĩnh, vì thần sắp xếp nhiều chuyện như vậy để lấy tiếng thơm cho nước Tần, như vậy đến khi chúng ta cần viện trợ, sẽ có lý do mượn sức mạnh của các nước chư hầu, nếu như những nước khác thấy chúng ta nóng ruột như vậy, cũng sẽ sinh lòng khác.”

“An tướng hãn phải biết trăm đã chờ bao lâu. Đại Tần ta binh cường mã tráng, cần gì phải mượn sức mạnh của nước chư hầu? Chỉ bằng sức mạnh tự thân cũng có thể thống nhất thiên hạ! Những người bảo thủ kia ngăn cản khanh đưa ra ý tưởng cải cách, ngăn cả trăm xuôi nam phát binh, đều là vì lợi ích của bản thân chúng, lẽ nào giờ khanh cũng ngăn cản trăm sao?”

An Hành vô cùng buồn phiền, sao hãn không hiểu tính khí của Tần để cơ chứ, cũng không tiện nói nhiều, đành qua loa: “Vi thần chỉ sợ bộ hạ trúng kế khích tướng của Vệ Ngật Chi, giờ xuất binh, hãn liền có lý do ngang nhiên từ chối hòa thân, xuất quân chiến đấu.”

“Trăm còn phải sợ hãn hay sao?” Tần đế nổi giận ùng ùng đứng phắt dậy, đứng trước giá nhìn bản đồ giang sơn vạn dặm, nheo mắt: “Gã Vệ Ngật Chi này, từ lâu trăm đã muốn diệt trừ hãn!”

Việc đã đến nước này, An Hành cũng không thể làm gì khác hơn là thu hồi sự do dự của bản thân: “Nếu bộ hạ đã hạ quyết tâm, vậy chỉ có thể sớm hành động.”

Triều đình nước Tấn cũng vì việc này mà phiền não.

Quân Tần đánh vào quận Ba Đông, phá vỡ hòa ước, đương nhiên phải đối phó. Nhưng nước Tần đưa ra lời giải thích rằng, Vệ Ngật Chi yêu cầu phải giao năm quận ra trước rồi mới bằng lòng cưới Trưởng công chúa làm vợ, Trưởng công chúa cảm thấy bị sỉ nhục, trong cơn tức giận đã tự sát bỏ mình, Tần đế giận dữ, lúc này mới xuất binh, muốn đến đòi lại công bằng.

Vệ Ngật Chi vẫn vắng chỗ như cũ, nhưng suy nghĩ của đám thế gia đều xoay quanh hắn. Dù sao việc này cũng liên quan tới hắn, thậm chí nói là trách nhiệm của hắn cũng không sai.

Suy nghĩ của Hoàng đế vô cùng phức tạp, không cần biết chuyện Vệ Ngật Chi đòi năm quận kia là thật hay giả, nhưng lá thư do An Hành đưa tới đã viết rõ ràng năm quận kia là của hồi môn cho Vệ Ngật Chi chứ không phải nước Tấn, giúp đỡ trắng trợn như vậy, rõ ràng là muốn giúp Vệ Ngật Chi làm phản.

Bao nhiêu chuyện liên tiếp xảy ra, ông ta sinh lòng đề phòng là điều hiển nhiên. Hoàng đế dự định để Vệ Ngật Chi lấy công chuộc tội, đòi lại binh quyền của hắn, sau đó tìm cơ hội thu về tay mình.

Việc này trước đây không phải ông ta chưa từng làm, lúc Tạ Minh Quang sắp chết, một phần binh quyền nắm trong tay đều bị ông ta rút đi, biến làm vệ binh của chính mình, khiến cho Tạ Thù vừa mới lên đài phải bó tay bó chân. Sau này nàng chèn ép Mục Trùng, khống chế cấm quân chính là vì điểm này.

Có binh quyền trong tay, mới thật sự là người có quyền.

Tiếng xì xào bàn tán trong triều càng lúc càng lớn, Hoàng đế ho nhẹ hai tiếng để mọi người ngừng lại: “Nước Tần xâm phạm nước ta, các khanh thấy nên ứng phó thế nào?”

Tạ Thù nói: “Thần cho rằng lúc này nên xuất binh chống đỡ.”

“Xuất binh là đương nhiên, nhưng ai là người dẫn binh đây?”

Quận Ba Đông thuộc quyền cai quản của Vệ Ngật Chi, chuyện này xưa nay vốn không cần hỏi, nếu không phải Vệ Ngật Chi thì cũng phải là thuộc hạ của Vệ Ngật Chi. Tạ Thù biết Hoàng đế không có ý định dùng Vệ

Ngật Chi trước, nhưng vẫn cứ đề nghị: “Thần cảm thấy nên để Vũ Lăng vương xuất binh đánh Tần, tốc chiến tốc thắng.”

Hoàng đế nhìn Tạ Thù, không ngờ nàng lại quang minh chính đại ủng hộ Vệ Ngật Chi như vậy: “Trẫm lại cảm thấy lúc này phái Vũ Lăng vương xuất binh đi không thích hợp, nên phái người khác đi thì hơn, các khanh có ứng cử viên nào đề cử không?”

Các đại thần đều hiểu ông ta không muốn để Vệ Ngật Chi tiếp tục kiến công, nhưng Thừa tướng lại ủng hộ Vũ Lăng vương, nhất thời rơi vào tình thế khó xử, cũng không tiện mở miệng, càng không ai dám tự đề cử mình.

Tạ Thù hỏi: “Xin hỏi bệ hạ cảm thấy ai đi thì được?”

Hoàng đế thấy nàng đẩy quả bóng về phía mình, không còn cách nào khác đành nói: “Gần đây Vũ Lăng vương không thích hợp cầm quân, nếu Vệ Thích Chi đã thay hẳn chưởng quân một nửa binh quân thì để hẳn đi đi, cũng để cho hẳn có cơ hội báo quốc.”

Tạ Thù hiểu rõ, tuy Vệ Thích Chi trở về không lâu, nhưng ai cũng biết từ nhỏ tới lớn Vũ Lăng vương đều coi trọng người huynh trưởng này. Hoàng đế làm vậy không chỉ có thể hạ thấp sự bất mãn của đám thuộc hạ dưới quyền Vệ Ngật Chi mà còn có thể để hai huynh đệ bọn họ kiềm chế lẫn nhau. Mà bị vướng vào tình cảm thân thuộc, Vệ Ngật Chi cũng sẽ không phản đối.

“Nhưng thần cảm thấy Vũ Lăng vương mới là người thích hợp nhất. Dù sao Vệ Thích Chi cũng đã lâu không ra chiến trường, lại từng là tù binh của nước Tần, đối mặt cường địch, khó tránh khỏi lúc không hiểu chuyện sinh lòng nhát gan, hơn nữa gần đây hẳn mới bị trọng thương, không thích hợp ra chiến trường.”

“Tạ tướng cũng nên cho người ta một cơ hội, không nên nhận định quá sớm như vậy. Hiện giờ Vũ Lăng vương vẫn còn mang tội trên người,

vẫn nên chờ đến khi hẳn chứng minh được sự trong sạch của bản thân rồi hẳn bàn chuyện dẫn binh.” Hoàng đế nói xong liền hạ lệnh bãi triều, đi thẳng vào trong, rõ ràng là không muốn tiếp tục tranh luận cùng Tạ Thù.

Xế chiều hôm đó, Tương công công tới phủ Đại Tư Mã tuyên đọc thánh chỉ, lệnh Vệ Thích Chi ngay trong ngày hôm đó lên đường ra tiền tuyến dẫn binh tác chiến.

Hắn đi rồi mà Tương phu nhân vẫn còn kinh hoàng hồi lâu vẫn chưa hoàn hồn, con cả vừa mới trở về không bao lâu, tại sao lại bị Hoàng đế đưa ra chiến trường cơ chứ?

Vệ Thích Chi tiếp thánh chỉ, nhìn Vệ Ngật Chi đứng bên cạnh, khó xử: “Dường như ta đã vượt quá chức phận.”

Vệ Ngật Chi mỉm cười: “Đại ca đừng nghĩ nhiều, nếu bệ hạ đã muốn trọng dụng huynh, huynh cứ tận trung báo quốc, càng làm rạng rỡ tổ nghiệp Vệ gia.”

Tương phu nhân chỉ có thể thở dài, trong lòng vô cùng lo lắng.

Ba mẹ con đứng trong đình viện hồi lâu, chỉ có Vệ Ngật Chi vẫn thản nhiên như không, không có vẻ sầu lo, càng không có chuyện khó chịu không vui. Nhưng hẳn càng như vậy, Vệ Thích Chi lại càng cảm thấy xấu hổ.

Phù Huyền bước nhanh từ hậu viện tới, nhỏ giọng thì thầm bên tai Vệ Ngật Chi nói vài câu.

Vệ Ngật Chi vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt, xoay người đi về thư phòng, đi được nửa đường thì nụ cười kia mới biến mất, hỏi Phù Huyền: “Bên phía nước Tần có tin tức gì không?”

“Ngoại trừ chuyện không phải quận vương sẽ dẫn binh, thì họ cố ý công bố phải giao năm quận cho quận vương chứ không phải nước Tấn.”

“Bên phía quận Ba Đông thì thế nào?”

“Hiện giờ các quận đều lan truyền chuyện nước Tần hãm hại quận vương, trong quận Ba Đông còn có người nói từng thấy một người lén lút xuất hiện bên bờ sông, chắc chắn do nước Tần phái tới, mọi chuyện đều rất thuận lợi cho quận vương.”

Vệ Ngật Chi không tỏ rõ thái độ. Những chuyện này chẳng qua chỉ là dư luận, tuy không thể chứng minh sự trong sạch của hắn, nhưng có thể khiến Hoàng đế bớt nghi ngờ. Chi không ngờ An Hành lại dùng kế kích động Hoàng đế, khi này Tương công công tuyên đọc thánh chỉ có nhắc đến lệnh cấm túc mới hủy bỏ mấy ngày trước, rõ ràng trong lòng Hoàng đế vẫn chưa xóa bỏ.

Phù Huyền hỏi: “Quận vương vẫn còn định tiếp tục lật lại bản án ư?”

Vệ Ngật Chi lắc đầu: “Lật lại bản án cũng vẫn vậy thôi, nhưng có thể khiến nước Tần ra tay sớm, vậy bản vương cũng đạt được mục đích rồi.”

Chẳng qua không thể tự mình dẫn binh, lần này ngay cả cơ hội lập công chuộc tội Hoàng đế cũng không cho hắn.

Sáng hôm sau Vệ Thích Chi lên đường đi quận Ba Đông, Tương phu nhân vẫn buồn phiền không vui, nhưng cảm thấy khóc lóc sẽ không mang lại may mắn nên cố nén nước mắt tiễn hắn lên đường.

Vệ Ngật Chi an ủi bà suốt dọc đường, Tương phu nhân nhớ năm đó lần đầu tiên đưa Vệ Thích Chi vào quân doanh, lúc trở về cũng là hắn an ủi mình, trong lòng càng ngổn ngang trăm mối tơ vò.

Trở về phủ Đại Tư Mã, Vệ Ngật Chi theo thói quen tới thư phòng, nhưng vừa tới cửa đã thấy hai gã người hầu vẻ mặt sợ hãi, còn thỉnh thoảng nhìn vào trong, mãi đến khi trông thấy hắc về mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao vậy?” Vệ Ngật Chi nhìn cửa thư phòng đã bị mở, bước nhanh vào, thấy bên trong vẫn như mọi khi, chẳng qua có thêm một người đứng bên cửa sổ quay lưng về phía hắc, áo choàng trắng như tuyết khoác lên người, nhìn có vẻ gầy đi.

Phù Huyền đi phía sau hắc nhìn thấy, thức thời lùi ra ngoài, còn không quên đóng kín cửa lại.

Vệ Ngật Chi đi tới, cách nàng vài bước thì dừng lại: “Sao Tà tướng lại tới đây?”

Tạ Thù quay đầu nhìn hắc, vẻ phiến muộn vẫn còn chưa kịp thu lại, khiến hắc run rẩy. Nhưng trong chớp mắt nàng lại nhoẻn miệng cười, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ: “Không ngờ tới phủ Đại Tư Mã lại có thể nhìn thấy hoa tịnh đế liên hiếm có.”

Vệ Ngật Chi đến gần, lồng ngực gần như dán sát vào lưng nàng, thậm chí cúi đầu liền có thể ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể nàng. Hắc gắng sức không nghĩ tới điểm này, theo ánh mắt nàng nhìn về phía đóa sen kia.

“Vũ Lăng vương không cảm thấy, đây chính ngụ ý ám chỉ ngài nên thành gia lập thất hay sao? Vậy mà ngài lại từ bỏ cơ hội này.”

“Hóa ra Tà tướng lại hiểu rõ ý đồ của bản vương như thế, vậy sao ngài có thể nói bản vương từ bỏ cơ hội này nhỉ?”

Tạ Thù bật cười: “Nói cũng phải, chuyện này vốn không phải cơ hội, An Hành chắc chắn sẽ không đưa không năm quận cho ngài, chuyện hòa thân chẳng qua chỉ là một phần kế sách tạm thời của hắc mà thôi.”

Vệ Ngật Chi liếc mắt nhìn gò má nàng: “Hôm nay Tạ tướng tới đây chỉ để nói chuyện này hay sao?”

“Đương nhiên không phải.” Nàng xoay người, lấy từ trong tay áo một tờ chiếu lệnh đưa cho hắn: “Đây là thủ lệnh của bản tướng, lệnh cho ngài sớm lên đường tới quận Ba Đông tham chiến.”

Vệ Ngật Chi bất ngờ, rõ ràng Hoàng đế còn đề phòng hắn, nhưng nàng lại mang cơ hội tới cho hắn.

“Vũ Lăng vương không cần do dự, đây là mệnh lệnh của Lục thượng thư sự Thừa tướng.”

Vệ Ngật Chi rũ mắt hành lễ: “Bản vương lĩnh mệnh, tạ ơn Tạ tướng.”

Tạ Thù im lặng hồi lâu không lên tiếng. Hắn giương mắt nhìn sang, thấy nàng đang nhìn mình, ánh mắt hơi kỳ lạ, lại có phần né tránh, giống như che giấu tất cả tâm tình, không thể nói ra.

Hắn xoay người đặt chiếu lệnh thư lên thư án, tìm cơ hội tránh khỏi tầm mắt nàng. “Tạ tướng còn chuyện gì không, có việc gì cần dặn dò xin cứ nói.”

Tạ Thù nhìn bóng lưng hắn, hôm nay hắn mặc sam y màu trắng, viền áo được điểm xuyên họa tiết trúc xanh, tuy không còn dáng vẻ say rượu trong xe ngựa nhưng vẫn khiến nàng nhớ đến tình cảnh ngày hôm đó.

“Có việc cần dặn, ngài cứ ngồi xuống giường đi.”

Vệ Ngật Chi quay đầu liếc nhìn nàng một cái, không rõ nàng có ý gì, nhưng vẫn đi tới bên giường ngồi xuống.

Tạ Thù đóng cửa sổ lại, đi tới trước mặt hắn, đột nhiên nàng cởi đai lưng, cởi áo khoác ngoài lộ ra trung y, dần dần lộ ra bả vai mềm mại và lớp

vải buộc ngực.

Vệ Ngật Chi kinh ngạc nhìn nàng: “Nàng...”

Tạ Thù ngồi lên đùi hắn, đưa tay cầm vạt áo và đai lưng của hắn, cởi y phục rồi lại vươn tay tháo tiết khố, bàn tay mềm mại trực tiếp lần xuống.

Vệ Ngật Chi túm lấy tay nàng: “Nàng muốn làm gì?”

Gò má Tạ Thù ửng đỏ, sóng mắt luân chuyển nhìn hắn: “Chàng không biết ta muốn làm gì ư?”

Đương nhiên hắn biết nàng muốn làm gì, hắn chỉ không hiểu sao đột nhiên nàng lại chủ động như vậy.

Tạ Thù không cho hắn cơ hội suy nghĩ, áp môi lên môi hắn, ngậm lấy vành tai hắn, hôn yết hầu, mãi đến khi khiến hắn hỗn hển thở gấp, bàn tay cũng tự thoát ra di chuyển được.

Vệ Ngật Chi khó có thể kiểm chế bản thân nên định giúp nàng cởi lớp buộc ngực, nhưng nàng lại thì thầm bên tai hắn: “Không cần phiền phức như vậy, vẫn đang ở trong thư phòng mà.”

“Biết vẫn đang ở trong thư phòng, nàng cần gì phải trêu chọc ta?”

“Không nói cho chàng biết.” Tạ Thù cười khẽ, dường như rất vui vẻ, nhưng Vệ Ngật Chi luôn cảm thấy nàng không giống như lúc bình thường.

Nàng cởi tiết khố, ôm cổ hắn chậm rãi ngồi xuống, đôi mày cau lại nhưng kìm nén không lên tiếng.

Vệ Ngật Chi đỡ hông nàng, vùi đầu vào vai nàng, không nghĩ tới những phiền muộn lo âu kia nữa, chỉ muốn ôm nàng mãi mãi không buông tay.

Cửa sổ đóng chặt, lại có bình phong che chắn, khiến ánh sáng mặt trời không thể len lỏi vào nên trong phòng hơi tối. Hãn nhẫn nại nhìn Tạ Thù nhấp nhô trên người hãn, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Đôi gò má Tạ Thù ửng hồng, nhắm mắt không nhìn hãn, rèm mi rung rinh, mỗi lần chớp mắt còn có thể nhìn thấy trong đó óng ánh giọt nước mắt, đôi môi đỏ tươi ướm át, môi dưới bị cắn chặt khiến người ta đau lòng.

Vệ Ngật Chi cúi đầu hôn nàng, một tay giữ cằm không cho nàng cắn môi, để nàng thoát ra tiếng rên rỉ trầm thấp mà ngân nga.

Ngoài thư phòng có người hầu đi qua, tuy chỉ là một chuỗi dài những tiếng bước chân không hề dừng lại nhưng cũng đủ khiến Tạ Thù căng thẳng. Vệ Ngật Chi rên khẽ một tiếng, ôm lấy nàng rồi quay người đặt nàng xuống giường, đột nhiên gia tăng tốc độ. Tạ Thù tóc tai tán loạn, nhắm mắt lại che miệng, chỉ lo những người bên ngoài nghe thấy.

Vệ Ngật Chi ôm nàng, bỗng nhiên nói: “Nàng gầy đi rất nhiều.”

Tạ Thù nói không ra lời, móng tay bấu chặt vào da thịt trên lưng hãn.

“Tại sao?” Hãn vừa thở gấp vừa hỏi nàng, vẫn cứ hung hăng tấn công.

Tạ Thù cắn chặt môi, một lúc sau thở nhẹ rồi nói: “Không nói cho chàng biết.”

Vệ Ngật Chi hình như hơi tức giận, vừa giống như không cam lòng, động tác càng thêm mãnh liệt. Tạ Thù nhú mày, kìm nén sự đau đớn, vì muốn kích thích hãn nên nàng còn dụ dàng hôn lên ngực hãn. Lúc này Vệ Ngật Chi mới có dấu hiệu buông lỏng, ôm nàng một lát rồi muốn lui ra ngoài nhưng Tạ Thù lại ôm chặt hãn, thậm chí dùng chân quấn lấy hông hãn, không cho hãn lùi ra sau.

“Như Ý?” Vệ Ngật Chi giật mình nhìn nàng.

“Không sao, không việc gì...” Tạ Thù ôm chặt hẳn, giống như vừa từ trong cơn mê tỉnh lại.

Hai người hồi lâu mới khôi phục lại sự yên tĩnh, Tạ Thù nhẹ nhàng đẩy Vệ Ngật Chi ra, mặc lại y phục, quần lại tóc. Vệ Ngật Chi muốn hỏi vì sao nhưng nhìn bóng lưng nàng lại không lên tiếng.

Một lát sau, trong thư phòng chỉ còn lại Thừa tướng đương triều mũ áo chỉnh tề và Vũ Lăng vương.

Tạ Thù đẩy cửa, đứng tựa một lúc, chờ gò má bớt hồng, xoay người nói với Vệ Ngật Chi: “Lần này Vũ Lăng vương ra chiến trường, xin hãy bảo trọng.”

Vệ Ngật Chi vượt vạt áo nhăn nhúm, gương mặt nhìn nàng, bao lời muốn nói cũng không thốt ra nổi, cuối cùng chỉ có thể nói một câu: “Tạ tướng cũng bảo trọng nhé.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 74

Chuyên ngữ: Hắc

Sáng sớm hôm sau, Vệ Ngật Chi lên đường tới quận Ba Đông. Ngay cả Tương phu nhân cũng chỉ nhận được tin sau khi hă ra đi, nếu không với tính cách của bà, nếu biết Hoàng đế đưa con trưởng ra tới chiến trường, sau Thừa tướng lại đẩy con thứ của bà ra chiến trường nốt thì sẽ nổi cơn thịnh nộ kinh khủng đến nhường nào.

Vệ Ngật Chi chỉ có thể lén lút ra đi, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Hoàng đế đương nhiên cũng nhận được tin báo, khi lâm triều vẻ mặt vô cùng nặng nề.

“Tạ tướng làm như vậy có ý gì? Vũ Lăng vương thân mang trọng tội, làm như vậy không thích hợp.”

Tạ Thù thân nhiên nói: “Bệ hạ trọng dụng Vệ Thích Chi chỉ vì lòng tốt, nhưng để đảm bảo chiến sự nhanh chóng kết thúc, không xảy ra sai sót, vẫn nên phái Vũ Lăng vương đi đốc quân mới được. Dù sao hă và nước Tần đã giao chiến nhiều lần, có nhiều kinh nghiệm hơn cả. Còn về phần tội danh, vẫn còn chưa điều tra ra chân tướng, cứ coi như cho Vũ Lăng vương cơ hội được lấy công chuộc tội, thần tin tưởng hă chắc chắn sẽ để tâm tới chiến sự bội phần.”

Hoàng đế tỏ rõ vẻ khó chịu, không phải tội danh của Vệ Ngật Chi chưa điều tra được rõ ràng, mà là do tên này vẫn chèn ép cấp dưới không

trình lên trước mặt ông ta mà thôi.

Ông ta cũng lo lắng Tạ Thù sẽ một nhà độc tôn, không dám ngang nhiên động tới Vệ Ngật Chi, vì lẽ đó muốn chờ đến lúc bồi dưỡng Vệ Thích Chi xong mới sắp xếp mọi chuyện. Không ngờ hôm nay việc ông ta trọng dụng Vệ Thích Chi lại bị nói là vì lòng tốt, lẽ nào tiêu chuẩn dùng người của ông ta lại giống với làm việc tốt đến thế?

Nhưng dù sao Tạ Thù cũng có quyền lực thống lĩnh triều chính, bây giờ sắp xếp như thế, còn nói năng rõ ràng mạch lạc, ông ta không có cách nào thẳng thừng phủ quyết, chỉ có thể hậm hực trong lòng.

“Cũng tốt, qua việc này có thể thấy được bản lĩnh của Vệ Thích Chi, nếu hẳn không có bản lĩnh cầm binh, thì sự sắp xếp của Thừa tướng không thể nào tốt hơn, còn nếu hẳn có năng lực, chuyện đó rõ ràng là việc làm dư thừa.”

Tạ Thù giơ tay hành lễ: “Thần hết lòng suy nghĩ vì xã tắc, không thể có chuyện làm điều thừa thãi.”

Hoàng đế ghen hòng, bực bội đứng dậy bãi triều.

Việc này cứ thế mà được quyết định như vậy.

Văn võ bá quan trong triều đều cảm thấy trận chiến này vô cùng quái dị, Hoàng đế ủng hộ huynh trưởng thống lĩnh ba quân, Thừa tướng lại ủng hộ đệ đệ điều binh khiển tướng, giống như đang phân cao thấp hai huynh đệ bọn họ vậy.

Mà điều quái dị nhất chính là Thừa tướng lại ngang nhiên ủng hộ Vũ Lăng vương như vậy, thật sự khiến người ta không suy nghĩ linh tinh không được.

Không bao lâu sau, tin tức từ quận Ba Đông truyền về, Vệ Thích Chi vừa tới quận đã lập tức sắp xếp khai chiến với quân Tần, trận đầu đặc thắng.

Tin tức đưa về Kiến Khang khiến cả triều đình vô cùng phấn chấn. Lần này Hoàng đế vô cùng hoan hỉ, càng thêm kiên định quyết tâm kiềm chế Vệ Ngật Chi của ông ta, lúc lâm triều nhìn thấy Tạ Thù, trong lòng cực kỳ sáng khoái.

“Trước kia Tạ tướng không tin nhiệm Vệ Thích Chi, giờ thì thế nào? Trẫm thấy hãn cũng là tướng tài hiếm có.”

Tạ Thù dạ một tiếng: “Bệ hạ anh minh”, thực ra trong lòng thì chẳng hề đồng tình.

Quân Tấn ở quận Ba Đông đều là thuộc hạ của Vệ Ngật Chi đã nhiều lần chiến đấu với quân Tần, vốn chẳng sợ nước Tần, nhìn thấy quân địch xâm lấn thì đã sớm không kiềm chế nổi muốn ra tay rồi, chỉ chờ có người ra lệnh, Vệ Thích Chi chẳng qua chỉ gặp thời mà thôi.

Chiến thắng giòn giã từ ngay trận đầu khiến lòng quân dân quận Ba Đông càng thêm tự tin. Cùng lúc đó, tin đồn nước Tần dựng kế hãm hại Vũ Lăng vương càng lúc càng lan xa, rốt cuộc cũng đến tai Hoàng đế.

Thực ra Hoàng đế cũng từng nghi ngờ không biết có phải nước Tần giở quỷ kế hay không, nhưng một khi nghi ngờ đã nảy sinh trong lòng thì cũng khó mà tiêu tan được. Vệ Thích Chi lại xuất hiện đúng lúc, hãn từng làm tù binh, gần như không có tương lai, giờ cho hãn cơ hội chắc chắn có thể đổi lấy lòng trung thành của hãn. Mà hãn lại không có chiến công hiển hách như Vệ Ngật Chi, đương nhiên sẽ không thể gây uy hiếp lớn cho ông ta được.

Vứt vụ án trùng độc khiến người ta phiền lòng sang một bên, giờ đây hết thảy mọi chuyện đều diễn biến theo chiều hướng Hoàng đế mong đợi,

ông ta rất vui mừng.

Nửa tháng sau, lại có tin báo về, Vệ Thích Chi đưa ra đề nghị thừa thắng xông lên, đánh lén doanh trại quân địch. Vệ Ngật Chi cảm thấy đối thủ là Thạch Địch rất đa nghi, không nên mạo hiểm. Nhưng Vệ Thích Chi cố ý muốn chiến đấu, tự mình dẫn mười ngàn thiết kỵ tập kích quân doanh, lại đại thắng. Quân địch hết hoảng nhổ trại, ra sức chạy trốn khỏi quận Ba Đông.

Lòng vua vô cùng vui vẻ, lần này cũng chẳng thềm nề mặt Tạ Thù, ngay trước mặt văn võ bá quan trực tiếp hạ lệnh: “Lệnh cho Vũ Lăng vương không được tùy ý can thiệp chiến sự, toàn quyền nghe theo lệnh thống lĩnh Vệ Thích Chi điều động.”

Tạ Thù cảm thấy không ổn, vừa định bắm tấu thì Hoàng đế lại ngăn lại: “Mấy năm qua chinh chiến đã lâu, quốc khố trống rỗng, huống hồ Tạ tướng cũng đã nói muốn tốc chiến tốc thắng, kế sách của Vệ Thích Chi không tồi. Kế hoạch tác chiến của Vũ Lăng vương quá mức cẩn thận, vẫn nên sửa lại thì hơn. Tạ tướng không cần nhiều lời, trẫm thấy lần này đúng là khanh đã làm việc dư thừa rồi đó.”

Có vài đại thần nhân cơ hội nịnh hót Hoàng đế, hô to anh mình, vì muôn dân suy nghĩ. Tạ Thù không còn cách nào khác, đành nuốt lại những lời định nói.

Nếu thật sự có thể liên tục thắng lợi như vậy cũng là chuyện tốt, không ai muốn nhận được tin chiến bại, chẳng qua nàng chỉ đề phòng nguy cơ có thể xảy ra chuyện mà thôi.

Tiết trời vào thu đã dịu mát đi nhiều, trong quận Ba Đông vì vụ gió mát, rất dễ chịu.

Vệ Ngật Chi vội vã đi tới lều lớn giữa quân doanh, thấy Vệ Thích Chi mặc giáp trụ ngồi sau thư án nghiên cứu địa đồ, tiến lên vài bước nói:

“Nghe nói đại ca định điều Mạt Vinh và Tuân Trác ở Ninh Châu đến đây trợ giúp?”

Vệ Thích Chi ngẩng đầu nhìn lên, vì Vệ Ngật Chi không thể ra chiến trường nên gần đây toàn mặc trường bào rộng rãi, chỉ có sắc mặt nghiêm túc, vẫn có chút không khí đang ở trong quân doanh.

“Đúng vậy, nước Tần phái Thác Bạt Khang dẫn binh tới tương trợ, bây giờ binh lực đã tăng lên, đổi thành tư thế áp đảo. Ninh Châu cách đây không xa, ta muốn điều hai vị tướng quân đó đến trợ giúp, sao, đệ cảm thấy không thích hợp ư?”

“Không phải không thích hợp, đệ muốn hỏi đại ca dự định đối phó với nước Tần thế nào?”

Vệ Thích Chi cười cợt: “Rất đơn giản, Thạch Địch đa nghi, Thác Bạt Khang tâm cơ sâu sắc, hai kẻ này vốn không hợp nhau, có hợp quân lại làm một cũng chưa chắc đoàn kết, chúng ta tập kết trọng binh là có thể lật đổ Hoàng Long[1].”

Vệ Ngật Chi cau mày: “Đại ca làm như vậy quá mạo hiểm, quân Tần xưa nay âm hiểm giả dối, sao có tùy tiện chọn sách lược quyết tử một trận như vậy? Nếu quân chủ lực bị bao vây, chúng ta cũng sẽ gặp nguy hiểm.”

“Ngật Chi, đệ quá cẩn thận rồi.” Vệ Thích Chi từ sau thư án đứng dậy bước ra, đi tới trước mặt hắn, vỗ vỗ vai hắn nói: “Còn nhớ trước đây ta dạy đệ thế nào không? Kẻ địch càng mạnh, chúng ta càng không thể lui bước, bây giờ sĩ khí quân ta cao như cầu vồng, chính là thời điểm tốt nhất, không phải bệ hạ cũng hi vọng ta có thể tốc chiến tốc thắng đó ư?”

Vệ Ngật Chi nghe ra ý trong lời hắn, nhìn vào mắt hắn, trong giọng nói có vài phần bất đắc dĩ: “Không cần đại ca nhắc nhở, đệ biết binh pháp và võ nghệ của bản thân đều do một tay huynh dạy nhập môn, cũng biết huynh được bệ hạ đề bạt. Nhưng giờ đối mặt với thiết kỵ nước Tần, đệ

quen thuộc bọn chúng hơn huynh, cũng có nhiều kinh nghiệm giao chiến với Thạch Địch và Thác Bạt Khang, bọn họ không hề đơn giản như huynh tưởng. Huống hồ, Tuân Trác và Mạt Vinh mỗi người đều có ưu điểm riêng, hoàn toàn có thể sử dụng sở trường của họ, dùng cách tấn công trực tiếp này chỉ làm mai một tài hoa của họ mà thôi. Nhưng xem ra, đại ca chắc hẳn kiên quyết không chịu tiếp thu ý kiến của đệ.”

Vệ Thích Chi sa sầm nét mặt, huynh đệ hai người không ai nói thêm lời nào, bầu không khí yên tĩnh nặng nề.

Đúng lúc ấy, thủ dụ[2] của Hoàng đế được đưa đến, sau khi Vệ Thích Chi xem xong liền đưa cho Vệ Ngật Chi: “Đừng nói đại ca không chịu nghe ý kiến của đệ, ngay cả bề hạ cũng hi vọng đệ đừng can thiệp vào chiến sự.”

Vệ Ngật Chi đón lấy nhìn kỹ, sau đó trả lại cho hắn, vẻ mặt không chút cảm xúc ôm quyền thi lễ: “Là thuộc hạ mạo phạm.” Nói xong, xoay người đi ra khỏi lều.

Vệ Thích Chi nhìn theo bóng lưng hắn, vẻ mặt phức tạp.

Bên trong tướng phủ, Mộc Bạch lệnh cho đám người hầu lui ra xa, rồi dẫn Chung đại phu vào phòng Tạ Thù. Nàng đang ngồi nghịch chậu hoa lan bên cửa sổ, mặc hồ phục trắng như tuyết, bao bọc vòng eo thon, lộ ra vẻ hoạt bát nhanh nhẹn.

Mộc Bạch gọi nàng: “Công tử, Chung đại phu tới.”

Tạ Thù quay đầu lại, Chung đại phu nhìn sắc mặt nàng, lộ ra nụ cười hiếm thấy: “Khí sắc của công tử đã khá hơn nhiều, xem ra mấy ngày gần đây điều dưỡng liên tục cũng có tác dụng.”

Tạ Thù gật gù: “Ta cũng cảm thấy như vậy, nhưng không biết Chung đại phu có thể tìm ra nguyên nhân khiến sức khỏe ta không ổn chưa?”

Chung đại phu quỳ xuống, trước hết bắt mạch cho nàng, sau đó mới nói: “Chứng bệnh này đương nhiên do thuốc gây nên, trong đó có thể có một hoặc hai vị thuốc khiến thể lực người bệnh mệt mỏi, nhưng không đến nỗi làm hại đến tính mạng, nhưng do công tử ngày đêm lo việc chính sự, hao tâm tổn lực, lại thường xuyên bị ốm vặt, lúc này mới xảy ra hao tổn. Nếu có thể tìm ra nguyên nhân thì dễ rồi, không biết công tử còn từng uống qua loại thuốc nào khác không?”

Tạ Thù ngẫm nghĩ hồi lâu, chợt nhớ đến chén thuốc ở vương phủ quận Vũ Lăng lần đó, vội cho Mộc Bạch lui ra ngoài, sau đó mới nhỏ giọng nói cho ông ta biết.

“Không thể.” Chung đại phu lắc đầu. “Thời gian không thích hợp, chứng bệnh này của công tử chỉ ít cũng từ hai năm trước, không phải vì chén thuốc kia.”

“Đã lâu như vậy rồi ư?” Tạ Thù hơi kinh ngạc, trầm ngâm hồi lâu, lại ghé sát đầu, thì thào vài câu.

Chung đại phu ngạc nhiên, mất một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần, lại hỏi han xem gần đây nàng có thấy biểu hiện khác thường gì không, Tạ Thù đều lắc đầu nói không có.

“Vậy thì chắc không phải, vì đúng là tiểu nhân không nhận thấy hỉ mạch, hơn nữa với tình hình sức khỏe hiện tại của công tử, trừ phi bỏ lại hết thảy chuyện chính sự, chuyên tâm điều dưỡng thân thể, nếu không hao tổn kia vẫn tồn tại, cũng sẽ cản trở đến việc sinh con nối dõi.”

Bỏ lại chuyện chính sự là điều không thể. Dù sao Tạ Thù cũng cảm thấy tiếc nuối, một tháng trước còn cảm thấy có một sinh mệnh bé nhỏ đến với mình sẽ là phiền phức ngập trời, giờ bắt đầu chờ mong để rồi lại rơi xuống khoảng không trống rỗng.

Chung đại phu lại dặn dò vài câu, kê một đơn thuốc mới cho nàng rồi rời đi.

Mộc Bạch vào phòng, đề nghị Tạ Thù ra ngoài đi dạo vài vòng, nói là đại phu dặn dò, không thể ngồi lâu bên trong.

Tạ Thù theo lời ra ngoài, vừa đi vừa hỏi hần: “Mộc Bạch, người có còn nhớ hai năm trước ta từng uống loại thuốc nào không?”

Mộc Bạch cẩn thận suy nghĩ rồi đáp: “Trước đây công tử không hay bị ốm, đương nhiên cũng không cần uống thuốc. Chỉ là hai năm trước công tử có bệnh khó nói thì mới uống vài loại thuốc lung tung mà thôi...” Nói xong hần im bật rồi cuống cuống hỏi: “Không phải công tử nói không nghiêm trọng hay sao? Lẽ nào Chung đại phu nói rất nghiêm trọng ư? Có phải thuốc thuộc hạ tìm về có vấn đề hay không?”

Tạ Thù sợ nhất nhìn thấy vẻ mặt như trời sắp sập của hần mới lừa hần là chuyện không nghiêm trọng, vội vã xoa tay: “Không nghiêm trọng như vậy, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi.”

Mộc Bạch thở phào nhẹ nhõm, nếu Tạ Thù gặp chuyện gì bất trắc, hần làm gì còn mặt mũi nào đi gặp lão Thừa tướng cơ chứ.

Đang nói chuyện, hai người đã đi vào rừng trúc, tiếng lá trúc bị giẫm dưới chân vang lên, những tán lá trúc xanh mướt phủ bóng trên y phục trắng như tuyết của Tạ Thù, càng khiến nàng thêm nổi bật.

Đầu thu, tiết trời đã mát mẻ hơn nhiều, dần dần đến nơi sâu nhất trong rừng trúc, gió cũng lớn hơn, toàn bộ cánh rừng rì rào tiếng lá trúc xào xạc, nhưng trái lại càng khiến không khí thêm u tĩnh. Mộc Bạch sợ Tạ Thù bị cảm lạnh, muốn nàng trở về.

“Ta chỉ đi dạo một chút thôi, người về lấy áo choàng là được rồi.”

Hiếm khi thấy nàng có nhã hứng tản bộ như vậy, Mộc Bạch cũng không gượng ép, vội vã quay về lấy áo choàng.

Tạ Thù lại tiếp tục đi về phía trước, bỗng nhiên nhìn thấy trên gốc cây trúc lớn có khắc chữ, đến gần mới thấy bên trên viết tên Tạ Nhiễm, nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, vừa nhìn đã biết kiệt tác thuở bé của hắn.

“Xì, hóa ra hắn cũng có lúc ấu trĩ như vậy.”

Tạ Nhiễm bị tiếng động đánh thức, từ dưới đất ngồi dậy, bầu rượu đặt trên ngực rơi xuống đất vỡ tan tành, chỗ rượu còn sót lại cũng bị đổ ra, hương rượu trong nháy mắt tràn ngập không gian.

Hắn xuyên qua tầng tầng cây trúc nhìn ra ngoài, lão đảo đứng dậy, y phục xộc xệch, bước chân xiêu vẹo, vừa đi vừa bám vào thân trúc đến chỗ bóng người trắng như tuyết kia, ánh mắt mờ lung ngập ý cười, đi đến sau lưng, vươn tay ôm chặt người kia, cười nói: “Khá lắm, hôm nay còn biết mặc nam trang đến trêu ta cơ đấy.”

Người bị hắn ôm ngạc nhiên quay đầu lại, Tạ Nhiễm nheo mắt nhìn qua, phát hiện gương mặt đó cực kỳ giống Tạ Thù, ánh mắt lóe lên sự kinh ngạc, sao ngay cả đôi mắt cũng giống nhau như đúc thế này, hắn mới ngần ngvoif.

Hắn không kịp được đưa tay chạm nhẹ gò má nàng, cảm thấy nhiệt độ man mát mới hơi tỉnh táo lại.

“Đường thúc làm cái gì vậy?”

Tạ Nhiễm lùi về phía sau một bước, lão đảo té ngã, nằm vật trên đồng lá trúc, búi tóc xõa ra, không còn chút sức lực, vẻ khiếp sợ hoảng hốt ngập tràn trong ánh mắt.

Hóa ra không phải là đám mỹ nhân của hắn. Hắn ngửa mặt nhìn bầu trời mênh mông, không rõ nghĩ gì mà cười một tiếng.

Mộc Bạch cầm áo choàng đi tới, thấy Tạ Nhiễm say mèm nằm trên đất thì vô cùng kinh ngạc.

“Hắn uống nhiều rồi, đưa hắn về Lưu Vân hiên đi.” Tạ Thù tự mình mặc áo choàng rồi nói.

Mộc Bạch vội vã đỡ Tạ Nhiễm dậy, lại gọi hai tiếng “Quang Phúc”, quả nhiên hắn ở ngay gần đó, hai người hợp lực đưa Tạ Nhiễm rời đi.

Tạ Thù chỉ cho rằng hành động vừa rồi của Tạ Nhiễm là do uống quá nhiều mà ra, cũng không bận tâm, ra khỏi rừng trúc liền trở về thư phòng, nàng vẫn còn nhiều việc phải xử lý.

Một gã hầu từ hành lang bên kia chạy hộc tốc lại đây, vừa thấy nàng thì thở hồng hộc nói: “Thừa tướng, quận Ba Đông báo tin về.”

Tạ Thù nhận lấy, không kịp trở về phòng liền mở ra xem, sắc mặt càng lúc càng nghiêm nghị, đến cuối cùng dường như có một tầng sương mù bao phủ.

Vệ Thích Chi không nghe khuyến cáo, tập trung binh lực của Tuân Trác và Mạt Vinh đối kháng chính diện với quân Tân, khiến toàn bộ cánh quân chủ lực bị dụ vào thâm sơn cùng cốc, bị trọng binh quân địch vây quét, toàn quân bị diệt.

Tuân Trác và Mạt Vinh tử trận, tướng lĩnh đóng giữ quận Ba Đông tổn hại năm người. Quân Tấn tan tác, nhổ trại lùi về phía nam quận Ba Đông, vùng phía bắc thất thủ.

Nước Tấn nguy rồi.

[1] Hoàng Long: đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, TQ. Sau cũng dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch.

[2] Thủ dụ: chỉ thị tự tay viết

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 75

Chuyên ngữ: Hắc

Vệ Ngật Chi ngồi bất động trong doanh trại, trước mặt là hai bộ khôi giáp nhuộm máu.

Mạt Vinh bằng tuổi phụ thân hắc, là người trầm ổn, vô cùng cẩn thận. Trước kia, khi hắc mới vào quân doanh, vẫn còn là một thiếu niên, lần đầu tiên ra chiến trường giết người, mất một thời gian dài không thích ứng nổi, chính Mạt Vinh đã ở bên cạnh trấn an hắc, nói cho hắc biết có thể cầm kiếm bảo vệ quốc gia là một việc vô cùng vinh quang.

Khi hắc vừa mới thống lĩnh binh mã thì đã đề bạt Tuân Trác làm tướng lĩnh, vì Tuân Trác ra tay nhanh gọn, mỗi lần tập kích đều khiến quân địch không kịp trở tay, là người rất được hắc coi trọng. Thực ra tính tình Tuân Trác rất nóng nảy, mỗi lần chỉ cần say rượu liền vung roi ngựa muốn đến nước Tần báo thù, vì trước kia quân Tần đã giết hết một trăm năm mươi sáu tộc nhân của hắc ở Lạc Dương. Bây giờ hắc không thể báo thù, trở thành người thứ một trăm năm mươi bảy mất rồi.

Biết người biết ta là quy tắc cơ bản nhất của binh gia, Vệ Ngật Chi cảm thấy đại ca không thể hồ đồ như thế, rõ ràng huynh ấy thường xuyên cùng mình suy diễn trật tự binh trận, thậm chí huynh ấy còn có rất nhiều chiêu số quý quýet, học một biết mười, lần này lại liều lĩnh như vậy, thật sự rất bất hợp lý.

Vệ Ngật Chi ôm đầu không nói một lời, phụ tá đặc lực bị chém chết, hắc đau tận xương cốt.

Bọn họ vốn có thể không cần phải chết, chí ít cũng không phải chết trong hoàn cảnh như vậy...

Hoàng đế triệu kiến một đám đại thần tới ngự thư phòng, khi Tạ Thù bước vào, tiếng thảo luận đồng loạt im bật, ngay cả Hoàng đế cũng lộ vẻ chột dạ, dù sao người ông ta trọng dụng cũng đã phạm sai lầm lớn.

Tạ Thù hành lễ xong liền nói ngay vào điểm chính: “Bệ hạ nên mau chóng thu hồi thủ dụ không cho Vũ Lăng vương nhúng tay vào chiến sự đi, bây giờ chỉ có hãn mới có thể cứu vãn cục diện này.”

Hoàng đế cau mày: “Lúc này thay đổi chủ soái chỉ sợ khiến lòng quân dao động, biết đâu Vệ Thích Chi có thể chuyển bại thành thắng thì sao?”

“Bệ hạ!” Tạ Thù không nhịn được cao giọng: “Đây không phải chỉ là tổn thất nhỏ, mà là quân chủ lực của ta. Chủ lực bị phá hủy, binh lực còn sót lại cũng không thể uy hiếp nổi quân địch, đương nhiên quân Tần sẽ lợi dụng cơ hội này dốc toàn lực tấn công tới, trận này đã không thể chuyển bại thành thắng, hiện tại chỉ xin bệ hạ sớm hạ ý chỉ để giảm bớt tổn thất mà thôi.”

Thực ra Hoàng đế cũng ý thức được bản thân dùng nhầm người, nhưng muốn đế vương nhận sai là chuyện cực kỳ khó khăn, ông ta mím chặt môi không lên tiếng.

Tạ Thù lại hành lễ, kiên trì nói: “Xin bệ hạ hạ chỉ.”

Những người còn lại cũng hòa theo, dồn dập phụ họa: “Xin bệ hạ hạ chỉ.”

Đến mức này, Hoàng đế không thể làm gì khác hơn đành hạ lệnh cho Trung thư giám soạn chiếu thư, sắc mặt sa sầm, trong một thoáng đã già đi hơn chục tuổi.

Sau khi ra khỏi ngự thư phòng, Tạ Thù lệnh cho một thái giám đi tìm Tạ Vận đang làm nhiệm vụ tới.

Tạ Vận vội vã chạy tới, biết tin nàng chịu triệu kiến mình thì vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Thừa tướng có gì phân phó ạ?”

“Cho người cơ hội lấy công chuộc tội.” Tạ Thù lấy binh phù từ trong tay áo. “Mang theo cái này tới quân doanh Từ Châu, triệu tập mười vạn binh mã đi trợ giúp Vũ Lăng vương, mặc khác để lại mười vạn binh mã bảo vệ biên giới, không thể để quân Tần có thừa dịp tấn công.”

Tạ Vận vâng mệnh, lập tức xuất cung đi làm.

Tạ Thù đứng bên lan can làm bằng đá cẩm thạch, ngửa đầu nhìn mặt trời chói lóa trên không trung.

Sự việc cũng giống như ánh mặt trời vậy, không phải lúc nào cũng đều tỏa ánh sáng chói mắt.

Binh bại như núi đổ. Quân Tần thừa thắng truy kích, quân Tấn binh lực không đủ, vừa đánh vừa lui, đã sắp lùi đến biên giới quận Ba Đông và Kinh Châu, chiến báo truyền khắp nước Tấn, lòng dân bàng hoàng.

Trong trường của Vệ Ngật Chi đông nghịt người, trước đây vì hấn bị kìm hãm trong doanh đã khiến không ít gia tộc bất mãn, chỉ vì tân thống soái là huynh trưởng của hấn nên bọn họ mới không bộc phát. Nay vì quyết sách sai lầm của Vệ Thích Chi gây nên tổn thất nặng nề, bọn họ không thể kiềm chế được, tất cả đều chạy tới khuyên hấn nên đứng ra chinh đốn lại binh mã.

Chiếu thư của Hoàng đế còn chưa đưa tới, nhưng Vệ Ngật Chi cũng không muốn tiếp tục chờ nữa, đưa ra vài mệnh lệnh, đầu tiên dùng binh phù

huy động Ninh Châu, Chu Đê, Nghĩa Tương, Từ Châu và các khu vực giáp với nước Tần điều động binh mã canh phòng nghiêm ngặt, lại dùng binh lực còn sót lại ở quận Ba Đông bố trí mai phục, chế tạo chạm bẫy, ngăn cản quân Tần xâm chiếm, lúc này mọi người mới yên lòng, vâng mệnh rời đi, ai làm việc này.

Tuy nhiên, phó tướng Lục Giác vẫn đứng yên một chỗ, ba năm trước hẳn mới chỉ là một tiểu tướng được Vệ Ngật Chi đề bạt, tuổi trẻ tài cao, nay cùng với các lão tướng khác đóng quân tại quận Ba Đông.

“Quận vương, thuộc hạ có chuyện muốn bẩm báo.”

Vệ Ngật Chi vươn tay mặc áo giáp, ngắn gọn nói một chữ: “Nói.”

Lục Giác nhìn ra ngoài cửa trướng, thấy rõ không có người nào khác, bước nhanh đến gần, ghé vào tai hẳn nói nhỏ vài câu.

Vệ Ngật Chi dừng tay lại, đột ngột quay đầu nhìn hẳn: “ Binh lính trốn thoát về đã nói như vậy ư?”

“Vâng.”

Hẳn im lặng, rồi khôi phục lại vẻ bình tĩnh, gật gật đầu: “Bản vương biết rồi.”

“Vậy quận vương...”

“Bản vương sẽ xử lý.”

Lục Giác thấy không cần phải nhiều lời nữa, tự giác lùi ra.

Vệ Ngật Chi đổi trang phục xong, đi thẳng tới lều lớn.

Vệ Thích Chi đang thám thính tiền tuyến, không ở trong lều. Hẳn đi tới sau án, lật qua lật lại địa đồ mà Vệ Thích Chi thường dùng, nhìn thấy

những điểm đánh dấu, trong lòng hiểu ra không ít.

Đêm khuya, Vệ Thích Chi trở về doanh trại, vẻ mặt uể oải. Đến lều lớn giữa doanh đã thấy Vệ Ngật Chi ngồi chờ sau thư án, hăn ngần người: “Sao đệ lại ở đây?”

Vệ Ngật Chi khôi giáp chỉnh tề, tay giữ bội kiếm bên hông, ngẩng đầu nhìn hăn: “Đang đợi đại ca.”

Vệ Thích Chi gật gù, đi tới ngồi cạnh hăn nói: “Đệ tới rất đúng lúc, ta cũng đang muốn tìm đệ đây. Ta đã tìm ra cách chuyển bại thành thắng, chờ lần sau bọn chúng tập kích, có thể sử dụng.”

Vệ Ngật Chi nghiêng đầu nhìn hăn: “Thật ư?”

“Đương nhiên là thật rồi, đệ ghé tai lại đây, ta nói tường tận cho đệ nghe.”

Vệ Ngật Chi nghiêng đầu qua, nghe hăn nói một hồi, lại nhớ tới Lục Giác và những điểm đánh dấu trên địa đồ, tâm tình xao động.

“Như vậy rất tốt.” Hăn đứng dậy. “Đã như vậy, vậy thì cứ chờ trận tới, hi vọng đại ca có thể xoay chuyển cục diện, bảo toàn sự bình an cho Đại Tấn.”

Vệ Thích Chi cũng đứng dậy, vỗ vỗ vai hăn: “Huynh đệ chúng ta đồng lòng, không có gì là không làm nổi.”

Vệ Ngật Chi gật gù, nhìn hăn cười cười, cáo từ đi ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, có binh sĩ chạy thẳng vào lều của Vệ Ngật Chi: “Báo —— Thạch Địch và Thác Bạt Khang tập kết binh lực đột kích doanh ta rồi ạ.”

Vệ Ngật Chi lập tức lao ra ngoài, nhưng không thấy Vệ Thích Chi, lúc này hắn lệnh hai phó tướng dẫn theo một phần nhỏ binh lực đi ngăn cản quân Tần, lại lệnh cho những người còn lại nhổ trại lui về vùng núi phía nam.

Tối qua Vệ Thích Chi nói muốn lợi dụng nơi đó xoay chuyển chiến cuộc, giờ Vệ Ngật Chi liền làm theo ý hắn.

Địa hình vùng núi phức tạp, dễ thủ khó công, Lục Giác rất quen thuộc nơi này, biết một đường nhỏ như ruột dê vô cùng có lợi cho quân Tấn. Vệ Ngật Chi liền phái người chặn lối vào, chỉ thủ ở đây, nhìn thấy quân địch liền dụ tới trước mặt, tiêu diệt từng bộ phận, không thể liều lĩnh.

Bên trong doanh trại quân Tần hạ lệnh ban thưởng, chỉ cần bắt được quân Tấn là sẽ được thưởng bạc, bắt được tướng lĩnh sẽ được thưởng càng nhiều hơn, nếu bắt được Vũ Lăng vương thì chắc chắn một bước lên mây. Chính vì điều này mà bọn chúng rất tích cực, vừa nhìn thấy bóng quân Tấn là bị mắc mưu, phía dưới đường nhỏ kia chính là vách núi, thi thể quân Tần bị đẩy xuống nhiều không kể xiết.

Xuyên qua núi cao nhìn ra ngoài, có thể thấy rõ mọi hướng đi của quân địch, Vệ Ngật Chi dẫn theo Phù Huyền, Lục Giác nhìn ra, thấy Vệ Thích Chi mặc áo giáp đang phi ngựa tới, mấy dặm phía sau bụi mù cuộn cuộn nhưng đại kỳ bay phấp phới không phải quân Tấn mà lại là quân Tần.

“Quận vương, đại công tử đang bị quân Tần truy kích.” Phù Huyền nhìn hắn.

Lục Giác nói: “Đội quân kia không có ai dẫn binh, nếu bị rơi vào tay địch, quân Tần đâu thể ung dung thong thả đuổi theo hắn như vậy, chẳng qua là đang đi theo hắn mà thôi.”

Phù Huyền kinh ngạc nhìn hắn: “Ý của ngươi là...”

Lục Giác nhìn sắc mặt Vệ Ngật Chi: “Quận vương định làm gì?”

“Người dẫn đại ca tới đây, ta có lời muốn nói với huynh ấy.”

Lục Giác gật gù, xoay người rời đi.

Vệ Thích Chi cười ngựa thuận chùng, phi ngựa nhảy tới đường nhỏ mà vững như núi Thái. Vừa tiến vào trong núi, hăn lập tức muốn điều động toàn bộ quân Tấn đi ứng phó với truy binh nước Tần phía sau, nhưng mà hiệu triệu hồi lâu cũng chẳng có ai để ý tới hăn, đang ngạc nhiên thì thấy Lục Giác đến mời hăn đi gặp Vệ Ngật Chi.

Vệ Ngật Chi đã từ chỗ cao đi xuống, đi về phía hăn, hăn nhìn ra bầu không khí khác thường, tung người xuống ngựa, cười gằn một tiếng: “Ngật Chi muốn tranh giành chức vụ thống soái hay sao?”

“Không phải tranh giành.” Vệ Ngật Chi dừng lại trước mặt hăn. “Huynh đã không còn là thống soái nữa rồi.”

Vệ Thích Chi nổi giận: “Chỉ vì quyết sách sai lầm của ta ư?”

“Không phải.” Vệ Ngật Chi chăm chú nhìn hăn. “Ta muốn hỏi đại ca, tại sao lại kiên quyết phải dùng quân chủ lực đối chọi với quân Tần?”

“Đương nhiên là vì muốn tốc chiến tốc thắng.”

“Vậy hôm nay lẽ ra nên xoay chuyển chiến cuộc, vì sao lại phải trốn ở bên trong thung lũng khó có thể triển khai trận hình?”

“Binh lực không đủ, chỉ có cách này mới có thể chống lại sự tiến công của quân Tần.”

“Nhưng huynh lại dẫn truy binh tới.”

Vệ Thích Chi tái mặt: “Đệ nói vậy là có ý gì? Ta đưa truy binh tới ư?”

Vệ Thích Chi lấy địa đồ từ trong vạt áo, mở rộng trước mặt hẳn: “Huynh đánh dấu những mạch núi trên địa đồ là có ý gì?” Hẳn dùng ngón tay chỉ hai điểm: “Dãy núi này chính là vị trí quân chủ lực của ta bị tàn sát, lẽ nào đại ca sớm biết bọn họ sẽ đi chỗ đó? Còn nơi này, chính là vị trí hiện tại của chúng ta, đại ca cũng đã có sớm kế hoạch để chúng ta vui thân nơi này phải không?”

Sắc mặt Vệ Thích Chi biến đổi.

Vệ Ngật Chi lộ vẻ thất vọng: “Lục Giác đến báo, binh lính trốn thoát nghe thấy Thạc Địch và Thác Bạt Khang nói chuyện, có nhắc đến tên huynh, lúc ta đi tới lều lớn, liền phát hiện ra những thứ này. Là đại ca hợp tác với quân Tần, cố ý dẫn Tuân Trác và Mạt Vinh vào sơn mạch chịu chết phải không? Bây giờ còn muốn để chút binh lực còn sót lại của chúng ta chịu chung số phận hay sao?”

Vệ Thích Chi lạnh lùng cười: “Ta không hiểu đệ đang nói gì hết.”

Ngón tay Vệ Ngật Chi đã chạm vào vỏ kiếm

Trống trận vang dội, binh lực tiên phong mà Vệ Ngật Chi sắp xếp đã xuất kích, ở ngoài thung lũng giao chiến với quân địch. Lục Giác đề phòng nhìn Vệ Thích Chi, nói: “Quận vương, chúng ta nên rút lui thôi.”

Vệ Ngật Chi không nhúc nhích, vẫn cứ nhìn Vệ Thích Chi: “Tại sao?”

“Tại sao ư?” Vệ Thích Chi bỗng nhiên bật cười, âm thanh thâm trầm: “Đệ thật sự cho rằng ta hợp tác với bọn chúng ư? Không đâu, những thứ này đều do chính ta sắp xếp.”

Vệ Ngật Chi không thể tin nổi, nhìn hẳn chăm chăm.

“Đệ không tin ư?” Vệ Thích Chi cười bỏ mũ khôi, cười lạnh: “Ở nước Tần, ta từ bỏ người mình yêu, từ bỏ quan to lộc hậu, thân mang bệnh tật

đúng là do bọn chúng chuốc thuốc mà ra, tất cả đều với vì ta không muốn hợp tác với chúng. Điểm quan trọng nhất mà ta lừa được đệ, chính là công khai nhũ mẫu bị uy hiếp hãm hại đệ cũng không thể ra mặt chứng minh, bởi vì ta đang đợi cơ hội, chính là cơ hội tới nơi này.”

Bàn tay cầm chuôi kiếm của Vệ Ngật Chi nổi rõ gân xanh.

“Ngật Chi, đệ có biết cảm giác làm tù binh thế nào không?” Vẻ cam chịu đầy tang thương lộ ra trên nét mặt Vệ Thích Chi, nụ cười trên gương mặt hẳn biến đổi: “Mười tám năm phiêu bạt ở dị quốc... Không, vốn không phải dị quốc, nơi đó vốn là giang sơn tươi đẹp của Đại Tấn ta! Nhưng đệ nhìn triều đình hiện tại mà xem, bọn họ có nghĩ tới chuyện giành lại phương Bắc trở về không? Không hề. Bọn họ chỉ giỏi nghi kỵ lẫn nhau, người tranh ta đoạt, xa xỉ hưởng thụ! Đã như vậy, thì cứ để nước Tần có năng lực thống nhất thiên hạ làm đi. Chỉ có thống nhất rồi mới không có chiến tranh, chỉ có thống nhất mới không tự giết lẫn nhau. Ta không quan tâm ai làm Hoàng đế, ta chỉ muốn nhìn thấy chiến tranh sớm ngày kết thúc, giang sơn nhất thống, lê dân bách tính không cần phải tiếp tục chia lìa cốt nhục, vợ con ly tán! Chẳng lẽ ta sai sao?”

Những người xung quanh đều khiếp sợ nhìn hẳn, nhưng không ai có thể nói ra lời phản bác.

Giọng Vệ Ngật Chi khô khốc: “Đã như vậy, sao huynh không tìm cơ hội giết ta đi, như vậy làm ít mà hiệu quả nhiều.”

Vệ Thích Chi im lặng không nói.

Vệ Ngật Chi hiểu, nếu như chỉ cần phá vỡ sức mạnh chủ lực của quân Tấn, vậy hẳn đã làm được rồi.

Binh sĩ đến báo đã mở được đường lui, Phù Huyền nghe thấy bên ngoài thung lũng có tiếng la giết, cũng thúc giục: “Quận vương, người triệt

gần đủ rồi, chúng ta cũng nên đi thôi, tạm thời bắt giữ đại công tử, để về nói sau.”

“Bắt giữ ư?” Vệ Thích Chi bật cười, bỗng nhiên cởi bỏ khôi giáp, ném xuống đất, mắt nhìn Vệ Ngật Chi: “Không cần bắt ta về, bắt ta về chỉ tổ làm liên lụy đệ và mẫu thân, đệ biết phải làm thế nào, chỉ cần đệ cảm thấy bảo vệ cái triều đình nhu nhược kia là trách nhiệm của đệ.” Hắn lui về phía sau vài bước, xoay người lên ngựa, phi ra ngoài thung lũng.

Vệ Ngật Chi trở lại vị trí trên cao, xa xa nhìn ra ngoài, đưa tay sang bên cạnh: “Cung.”

Lục Giác lập tức đưa cung tên lên, phát hiện ngón tay hắn hơi run rẩy.

Ánh tà dương đỏ như máu, bóng lưng Vệ Thích Chi cô độc như lúc trước rời khỏi Kiến Khang. Vệ Ngật Chi nhắm cung về phía hắn, tầm mắt hơi mơ hồ.

Đó là ca ca ruột thịt của hắn, là người từng tận tay chỉ dạy hắn giường cung luyện kiếm, vì hắn sinh bệnh nằm trên giường mà ngày đêm túc trực, quan tâm chăm sóc, cũng vì gia tộc lụn bại mà động viên khích lệ hắn tiến lên...

Hắn vẫn biết đại ca lòng ôm chí lớn, nhưng theo thời gian, chí lớn xưa kia đã trở thành cực đoan. Không có ai sai cả, sai chính là ở chỗ thân phận của mỗi người. Thân là quân nhân, thiên chức của bản thân là trung thành vì nước, chứ không phải phản quốc.

Vệ Thích Chi đã sắp tới chỗ hỗn chiến, bỗng nhiên ghìm ngựa quay đầu, ngẩng đầu nhìn hắn: “Bắn đi! Dùng chính khả năng bắn cung ta dạy đệ mà giết ta đi! Thế mới là huynh đệ tốt của ta!”

Huynh đệ ư? Tuân Trác, Mạt Vinh, có ai không phải là huynh đệ của hắn?

Vệ Ngật Chi buông lỏng ngón tay.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 76

Chuyên ngữ: Hắc

Cuối thu, buổi tối ở Kiến Khang đã có thể cảm nhận rõ hơi lạnh. Hai bên bờ sông Tần Hoài nhuộm hơi lạnh không còn ngập tràn ánh sáng đèn đuốc như xưa, các đại gia tộc không còn tâm trạng đi thuyền tìm vui, dân chúng trong thành tâm trạng phấp phỏng lo lắng, cả thành không một tiếng ồn ào.

Tạ Thù tựa bên cửa sổ ngẩng đầu ngắm trăng rằm, đôi mày cau chặt lại.

Tin tức tiền tuyến đã gửi về, nàng cũng biết chuyện của Vệ Thích Chi, chuyện đó khiến nàng quá mức kinh ngạc.

Trong mắt nàng, bất kể là vẻ ngoài hay cách ăn nói, Vệ Thích Chi không phải là người có lòng phản nghịch, không ngờ mục đích của hắn lại như thế.

Ngoại trừ Trường Sa vương Tư Mã Thích, đây là người thứ hai khiến nàng kinh ngạc đến thế.

Không biết lúc này Vệ Ngật Chi thế nào...

Lần này quân Tần ôm lòng tất thắng mà đến, hoàn toàn không quan tâm đến đạo lý “chớ đuổi giặc đến đường cùng”, ý vào biên giới hai nước đều đã bị quân Tần chiếm lĩnh, liên tục đuổi theo chém giết tàn quân của Vệ Ngật Chi, khoảng khắc nghĩ tới cảnh có thể giết chết hắn khiến người ta

khó cầm lòng. Hai đại tướng quân Thạch Địch và Thác Bạt Khang lại càng tự mình cầm đầu đuổi theo, phao tin muốn bắt sống Vệ Ngật Chi về nước diễu phố cho dân chúng nhìn thấy.

Thăng một đường đuổi theo tới giao giới giữa Kinh Châu và quận Ba Đông là một vùng núi non trải dài. Quân Tấn nhanh chóng ần nấp, chẳng bao lâu đã mất hút không thấy tung tích.

Thác Bạt Khang do dự không biết có nên liều lĩnh hay không, dù sao nơi này cũng là địa bàn của quân Tấn, bọn họ không quen thuộc địa hình. Huống hồ, hôm nay người cầm binh là Vệ Ngật Chi, không phải là gã Vệ Thích Chi “ngu xuẩn” kia, đương nhiên trong lòng càng thêm đề phòng.

“Thạch tướng quân thấy nên làm thế nào?” Thác Bạt Khang hỏi người bên cạnh.

“Theo ta thấy, vẫn phải khiến Vệ Ngật Chi thò đầu ra mới được, gã này lòng dạ khó lường, lại đang ần nấp ở nơi nào đó, khó lòng phòng bị.”

“Nhưng làm thế nào lôi hẳn ra được? Ta đã tận mắt trông thấy hãn gài tên bắn thẳng vào đại ca ruột của hãn, người như thế sao chịu chui đầu ra tìm đường chết?”

“Nói cũng phải...”

Hai người đang đau đầu tìm đối sách, bỗng nhiên nghe thấy tiếng hoan hô nổi lên khắp bốn phía, trinh thám đi trước vội vàng chạy về bẩm báo, nói bên phía Kinh Châu có viện quân đang tới, quân trông coi quận Vũ Lăng và quận Trường Sa cũng đã được tập hợp mà đến, hiện tại sĩ khí quân Tấn đang dâng cao, đang hò hét muốn báo thù rửa hận.

“Cái gì?” Thạch Địch vốn là kẻ đa nghi, vốn còn đang cân nhắc tìm đối sách, nay lại bắt đầu lo lắng, tâm trạng “ném chuột sợ vỡ bình.”

Thác Bạt Khang vừa tức vừa cuống: “Chúng ta đã đề phòng như thế rồi mà vẫn còn để viện quân tới được ư, không phải lần này lại thất bại trong gang tấc hay sao?”

Vừa dứt lời, một trận mưa tên ào tới trước mặt, thẳng từ trong núi bắn ra, nhìn tình hình phân bố, có vẻ như trải khắp đỉnh núi.

“Không xong rồi, quả nhiên viện binh đã tới.” Thạch Địch ghì chặt con ngựa đang hoảng sợ, hô to lùi lại.

Trong núi, tiếng kêu nổi lên bốn phía, vang tận trời cao, nghe ra ít nhất cũng có đến mười vạn người. Hai người không hề do dự, lập tức dẫn binh lùi lại, lại nghe thấy phía sau vó ngựa dồn dập, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một tiểu tướng mặc giáp bạc đi tiên phong, cầm trường thương đâm thẳng mà đến, phía sau là mấy nghìn bộ binh, ai nấy đều ý chí chiến đấu sục sôi.

“Lũ chuột nhắt vô năng, dám ỉ đông hiệp yếu, vừa thấy viện binh quân ta đến là muốn chạy hay sao? Cứ qua được cửa ông nội đây rồi hẵng nói.”

Thác Bạt Khang hừ lạnh một tiếng, xoay người ứng chiến: “Nhãi ranh miệng còn hôi sữa, lại dám làm càn như vậy!”

Hai bên giao đấu một hồi, càng đánh càng hăng, khó mà hạ hồi phân giải. Trong núi lại vang lên tiếng reo hò ầm ĩ, tiếng bước đều nặng nề, xem ra viện binh đông đảo đang tới là sự thật.

Thạch Địch vội vã xoay đầu lại, tiến lên trợ giúp. Lục Giác vô cùng nhạy bén, bị hấn đâm một nhát liền tránh ra, Thạch Địch bỏ qua hấn nhảy vào giữa phạm vi quân Tấn, chưa kịp xoay người đã cảm thấy đau đớn từ lưng truyền tới, một mũi tên bắn lén đã đâm trúng hấn, đợi đến khi hấn kịp quay đầu lại, thì một mũi tên khác xuyên qua cổ họng hấn, thậm chí hấn còn không trông rõ mũi tên từ đâu bay tới đã gục xuống không dậy nổi.

Thác Bạt Khang thấy thế vô cùng giận dữ, may mà bản tính không lỗ mãng, hấn ý thức bản thân không thể tiếp tục ở lại nơi này bèn vung kiếm đỡ trường thương của Lục Giác rồi thúc ngựa bỏ chạy. Lục Giác đâu dễ gì buông tha cho hấn như vậy, liền đuổi theo dẫn dụ hấn chạy về phía núi.

Thác Bạt Khang lướt qua thi thể của Thạch Địch, bỗng nhiên tình ngộ, hóa ra thằng nhóc này muốn dẫn hấn lọt vào tầm bắn, vừa rồi Thạch Địch đã bị trúng kế như vậy.

Lục Giác thấy hấn có ý muốn tránh lui, cúi người né một chiêu kiếm của hấn, sau đó thúc ngựa nhảy vọt ra chắn phía sau lưng hấn, đâm một nhát bên dưới hông ngựa. Ngựa của Thác Bạt Khang bị kinh hãi, lúc này hoảng loạn, xông thẳng về phía núi. Ba mũi tên liên tiếp phóng tới, hai mũi tên đâm xuyên qua ngực hấn, mũi tên cuối cùng cắm thẳng vào trán hấn. Hấn ngã ngựa, hai mắt trợn tròn, chết không nhắm mắt.

Lục Giác cầm cờ nước Tần vẫy cao: “Tướng lĩnh nước Tần đã chết! Nước Tần đại bại! Nước Tần đại bại!”

Quân Tần vốn đông đảo hung hãn, nhưng lúc này như rã mất đầu, lòng người đại loạn, hoảng hốt bỏ chạy. Lục Giác đang hứng chí bừng bừng, chợt nghe thấy phía sau có tiếng quát: “Quay lại!” Lúc này hấn mới dừng lại, vội vã dẫn tàn quân chạy về trong núi.

Vệ Ngật Chi cầm trường cung, lạnh lùng nhìn hấn: “Người cũng muốn phạm phải sai lầm của quân Tần đấy à? Bọn chúng đông người như vậy, còn chúng ta là phô trương thanh thế, người đi thêm một lúc là lộ ngay.”

Lục Giác nhìn phía sau lưng hấn, nhóm bộ binh kéo những cành cây to lại một góc, đây chính là nguyên nhân dẫn đến đám bụi mù mịt khi nãy, hết thay cung tiễn đều được xếp hàng ngang, mới có thể kéo dài cả ngọn nũi, thậm chí ngay cả những tiếng kêu la kèm theo tiếng bước chân dồn dập

cũng là tự tạo, nhờ có tiếng vọng từ núi lại mới tạo thành bản hợp xướng hùng tráng đến thế.

“Vâng, quận vương, là do thuộc hạ quá sốt ruột.”

Một phó tướng đứng bên hỏi Vệ Ngật Chi: “Tạ Vận đã dẫn theo một trăm ngàn binh mã Từ Châu đang lên đường tiếp ứng, quân canh giữ Kinh Châu cũng đã sắp đến rồi, Vũ Lăng vương định tiếp theo nên làm thế nào?”

Vệ Ngật Chi cất cung tên, xoay người lên ngựa: “Bảo bọn họ quay về, trận chiến này đã thất bại, toàn quân lùi về Kinh Châu.”

Bốn phía im lặng, Vũ Lăng vương đánh đầu thẳng đó, không ngờ cũng có một ngày đại bại phải lui binh...

Khi lâm triều nhận được chiến báo từ tiền tuyến, hoàng đế nghe xong vẫn day day trán. Ông ta trọng dụng kẻ phản quốc, người mà ông ta nghi kỵ lại giết được hai tướng lĩnh phe địch, đúng là đã cho ông ta một cái tát vang dội.

Bách quan nghị luận âm ỉ, lúc này Tạ Thù mới mở miệng: “Khởi bầm bệ hạ, vi thần đã nhận được chiến báo từ mấy ngày trước, nhưng vì long thể bệ hạ bất an nên không dám bầm báo. Lúc đó vi thần đã phái người kiểm chứng, việc này thật ra có cất giấu ẩn tình.”

Hoàng đế nhướng mày: “Cái gì?”

Tạ Thù nói tiếp: “Trước đó, sau khi bị bắt Vệ Ngật Chi nhiều lần bị đày đọa, vì bị thừa tướng An Hành uy hiếp không thể không phản bội quân chủ lực của ta nên mới khiến đại Tấn tổn thất nặng nề. Nhưng Vũ Lăng vương vẫn bảo toàn đại cục, kiên quyết vì đại nghĩa diệt thân, suy cho cùng tất cả vẫn là âm mưu của An Hành, có ý định xui khiến huynh đệ họ Vệ thủ túc tương tàn, khiến cho đại Tấn ta hao tổn binh tốt.”

Hoàng đế vô cùng kinh ngạc, không ngờ nàng lại nói như vậy, chỉ có thể miễn cưỡng cho qua việc này.

Vệ Ngật Chi dẫn mấy ngàn tàn binh còn sót lại, một đường lùi thẳng về sau, từ Kinh Châu vượt qua Trường Giang mênh mông, lùi về quận Vũ Lăng.

Di thể Vệ Thích Chi được hẩn mang về, an tang bên trong quận. Hẩn dừng lại một lúc lâu trước mộ rồi lại hạ lệnh tiếp tục lui về.

Gương mặt Vệ Ngật Chi vô cảm, giống như đã mất linh hồn.

“Quận vương? Quận vương?” Phù Huyền đưa tay đỡ cánh tay hẩn, hẩn khẽ cử động, bỗng dung phun ra một ngụm máu, từ trên ngựa ngã xuống.

“Quận vương!” Nhân mã hỗn loạn.

Tin tức nhanh chóng truyền về Kiến Khang, Vũ Lăng vương rốt cuộc cũng không thể xoay chuyển chiến cuộc, binh bại lùi về, trên đường buồn bực mà ốm bệnh.

Sắc mặt hoàng đế trắng bệch.

Bách quan nghị luận sôi nổi, thậm chí có người còn đứng ra đề nghị tuyển tướng lĩnh một lần nữa.

Đám thế gia vốn kiêng dè Tạ Thù, không dám đề đạt, nhưng một khi có người dám xuất đầu lộ diện thì cũng không kìm được, chẳng mấy chốc người một lời, ta một lời, rằng trong lúc tổ quốc nguy cấp, vinh quang ngày trước chỉ là phù du, có thể bảo vệ biên cương mới là điều quan trọng.

Hoàng đế không trả lời, tình hình hiện nay ông ta nhất thời không thể đưa ra quyết định. Vũ Lăng vương từng là chiến tướng số một của đại Tấn,

ông ta không tin tưởng dùng những người khác.

Hầu hết các gia tộc đều lên tiếng, có người ủng hộ Vũ Lăng vương tiếp tục dẫn binh, biết đâu có thể chuyển bại thành thắng, nhưng có ý kiến ủng hộ tướng lĩnh khác, cũng nói trước kia khi Vũ Lăng vương lần đầu xuất binh ra chiến trường, có ai ngờ rằng hãn có được vinh quang vang dội sau này, vì thế nên cho những người khác một cơ hội thể hiện bản lĩnh.

Tạ Thù rời khỏi hàng đi ra hành lễ với hoàng đế, giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: “Việc này là trách nhiệm của vi thần, là vi thần hấp tấp chống đối quyết định của bệ hạ, ban cho Vũ Lăng vương cơ hội, vậy mà hãn lại không thể lấy công chuộc tội, đúng là đã phụ lòng mong đợi của bệ hạ.”

Nàng đứng thẳng người, quay phắt ra sau, hét lớn: “Người đâu! Truyền lệnh của bản tướng, Vũ Lăng vương hiện mang trọng bệnh trong người, không thích hợp tiếp tục dẫn binh, từ hôm nay giao lại toàn bộ binh quyền, chờ bản tướng và bệ hạ bàn bạc tìm được người thích hợp hơn!”

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, hoàng đế cũng kinh hãi. Trước kia Thừa tướng công khai ủng hộ Vũ Lăng vương, ma nay khi thấy hãn gặp chuyện lại vứt bỏ hãn sang một bên.

Tạ Tử Nguyên tán thành.

Tạ Vận tán thành.

Hoàn Bồi Thánh tán thành

Các thành viên nhà họ Tạ đã năm già nửa thế lực trong triều cũng dồn dập tán thành.

Hoàn Đình... ngờ ngác không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Vương Kính Chi nhìn thoáng qua Tạ Thù, trong lòng nghĩ vài lượt, cảm giác mơ hồ, không biết có đúng hay không.

Bãi triều, Tạ Thù chủ động đi gặp hoàng đế. Quân thần hai người lần đầu tiên vừa đi trong ngự hoa viên vừa nói chuyện, cảm thấy không quen.

“Bệ hạ, vi thần vừa ngộ ra vài điều, nên có mấy lời muốn nói với người.”

Hoàng đế đứng bên cạnh một bụi cúc vàng, liếc nàng một cái: “Tạ tướng cứ việc nói thẳng.”

Tạ Thù nói: “Vi thần chỉ có một câu thôi, xin bệ hạ cân nhắc. Mấy ngày nay vì chiến sự, hai chúng ta đều bất đồng quan điểm, nếu như tin tức truyền tới nước Tần thì sẽ ảnh hưởng thế nào? Nước Tần sở di binh cường ngựa khỏe, phần lớn đều nhờ có quân thần đồng tâm, bệ hạ và vi thần sao không thể bỏ qua hiềm khích trước kia cùng ứng phó?”

Hoàng đế quan sát nàng hồi lâu, đã quen bị nàng dùng thủ đoạn uy hiếp, bỗng nhiên có một ngày nàng cư xử như vậy, ông ta vô cùng bất ngờ.

Tạ Thù cũng đã hành lễ cáo từ, dường như không bận tâm tới đáp án của ông ta.

Hoàng đế nhìn theo bóng lưng nàng rời đi, quay đầu lại nói với Tường công công: “Sao trẫm cứ cảm thấy Tạ tướng không giống trước kia nhỉ?”

Tường công công cười đáp: “Thừa tướng chuyên quyền trước mặt hoàng thượng nhiều năm, cũng đã có chút thay đổi.”

“Không phải.” Hoàng đế lắc đầu một cái, thở dài: “Có lẽ là do trẫm đã già.”

Từ khi được truyền lại ngôi vị hoàng đế đến nay, mắt sáng nhìn thiên hạ, dần dần, trải qua một đời hoàng đế, từ chức trách biến thành nỗ lực bảo vệ ngôi vị hoàng đế trước sự tranh quyền đoạt vị giữa các gia tộc.

Quan hệ giữa hoàng tộc và gia tộc vừa là dựa vào nhau, vừa đấu đá lẫn nhau, vậy mà giờ đây Tạ Thù lại đòi hỏi sự tín nhiệm từ ông ta.

Có lẽ không ai trong bọn họ thay đổi, mà chính là tình thế lúc này khiến bọn họ thay đổi.

Hoàng đế thật sự cảm thấy mình đã già, khi Viên quý phi thị tẩm xong, nũng nịu bên cạnh ông ta không cảm thấy mình đã già. Khi thái hậu nói trên đầu ông ta đã có nhiều tóc bạc hơn, ông ta cũng không cảm thấy mình đã già. Khi nhìn thấy một đồng tấu chương trước mắt nhìn đến hoa mắt chóng mặt, ông ta cũng không cảm thấy mình đã già. Nhưng vào lúc này, không thể không cảm nhận được sự già nua của bản thân.

Vệ Ngật Chi thu xếp cho tàn quân ở lại quận Vũ Lăng, hạ lệnh quân Kinh Châu coi giữ nghiêm mật canh phòng, còn bản thân nhận lệnh trở về đô thành.

Một trăm nghìn binh mã được Tạ Vận dẫn theo chờ đợi ngoài thành, vốn muốn tới trợ giúp hẳn nay lại thay đổi thái độ, đứng tại chỗ tuyên đọc chiếu mệnh của thừa tướng, lệnh tháo giáp về kinh thành tội.

“Vũ Lăng vương không thể lấy công chuộc tội, trái lại còn đại bại quay về, quốc uy hư tổn, thân là đốc quân mà không thể tới kịp lúc giám quân Vệ Thích Chi phản bội là thất trách, cô phụ hoàng ân. Từ hôm nay, một lần nữa phúc thẩm án trùng độc và án Vệ Thích Chi phản quốc, giao lại toàn bộ binh quyền cho phủ Thừa tướng, cấm túc bên trong phủ, nếu làm trái, nghiêm trị không tha.”

Tạ Thù ở lại tướng phủ, đợi đến khi màn đêm bao phủ, mới lệnh cho Mộc Bạch chuẩn bị một chiếc xe ngựa không nổi bật, vội vã đi tới phủ Đại

Tư Mã.

Chuyện Vệ Thích Chi đã truyền khắp phủ Đại Tư Mã, Tương phu nhân nghe xong lâm bệnh, không muốn gặp khách. Mặc dù quản gia vô cùng phần nộ trước việc Tạ Thù cướp đoạt binh quyền và giam cầm Vệ Ngật Chi, nhưng không thể làm gì khác, vẫn ngoan ngoãn dẫn nàng tới phòng Vệ Ngật Chi.

Nàng lệnh cho mọi người chờ bên ngoài, còn bản thân đẩy cửa bước vào.

Quản gia lòng dạ như lửa đốt, hận không thể xông lên ngăn cản, ngay cả Phù Huyền cũng nhìn nàng với ánh mắt đề phòng. Nếu không có mệnh lệnh của quận vương, e rằng đám tướng lĩnh đã ồn ào gây chuyện, không ngờ Thừa tướng lại thật sự muốn đoạt binh quyền của hắn, thật sự là uổng phí tình cảm hắn dành cho.

Trong phòng tối om, Tạ Thù vòng qua tấm bình phong, đi tới bên giường khẽ gọi: “Trọng Khanh.”

Vệ Ngật Chi nằm ngửa, mở mắt nhìn nàng, giống như châu ngọc mất đi ánh hào quang, vẻ mặt vô cảm buồn bã.

“Có lẽ đại ca có ý để ta tìm thấy kẻ hở, có lẽ huynh ấy cũng cảm thấy hối hận, có lẽ muốn thăm dò phản ứng của ta, cũng có thể có ý chờ ta cùng gia nhập... Nhưng kết quả thì sao, rốt cuộc vẫn là ta giết huynh ấy....”

Tạ Thù cúi người ôm lấy hắn, ngăn hắn nói tiếp.

Vệ Ngật Chi nhắm mắt, vùi đầu trong ngực nàng, cánh tay ôm eo nàng khẽ run rẩy.

Tạ Thù biết, lúc này nói gì cũng đều thừa thãi, nàng chỉ vòng tay ôm chặt hắn, lặng lẽ không nói một lời.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 77

Chuyên ngữ: Hắc

Sáng sớm hôm sau, Tạ Nhiễm ngồi xõm trong vườn hoa của Lưu Vân hiên đùa nghịch hoa cỏ.

“Hử? Thừa tướng lại ra tay tàn nhẫn với Vũ Lăng vương như vậy sao?” Dáng vẻ mặt tập trung nhưng giọng điệu lại vô cùng hào hứng.

Quang Phúc đứng sau lưng hắn, vài lần muốn giúp đỡ nhưng đều bị hắn cản lại.

“Hiện giờ Thừa tướng đang ở đâu?”

“Bẩm công tử, giờ người đang ở phủ Tư Mã.”

Tạ Nhiễm dừng tay lại, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: “Sớm như vậy đã đi rồi sao?”

“Không phải, tối hôm qua Thừa tướng đã tới đó, cả đêm không về ạ.”

Tạ Nhiễm sa sầm nét mặt, bàn tay nghiền nát một đóa hoa Hải Đường quý giá. Nhưng đến khi hắn phát hiện bản thân bộc phát cơn giận thì lại thẳng thừng hủy hoại luôn cả vườn hoa.

Quang Phúc không dám lên tiếng, bất cứ chuyện gì liên quan tới Thừa tướng đều khiến tâm tình công tử bất ổn, nếu đã như vậy, hà cớ gì vẫn bắt hắn phải báo cáo mọi động tĩnh của Thừa tướng cơ chứ.

Hắn chợt nhớ ra còn có một chuyện chưa bẩm báo, lại rụt cổ run rẩy nói: “Gần đây sức khỏe Thừa tướng có vẻ không ổn lắm, liên tục uống thuốc. Tiếc rằng thuộc hạ không thể tiếp cận Chung đại phu, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Tạ Nhiễm đột nhiên ngẩn ra, lửa giận tan thành mây khói: “Chuyện xảy ra từ khi nào?”

“Đã được một thời gian rồi ạ.”

Hắn không nói nữa, nhìn chăm chăm chỗ hoa héo úa, vuốt lại vạt áo, ánh mắt âm trầm.

***

Đến khi tỉnh lại, Tạ Thù phát hiện bản thân đang nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ, nhìn kỹ mới phát hiện đây là phòng của Vệ Ngật Chi. Thật sự càng ngày càng không chịu nổi mệt mỏi, bất tri bất giác ngủ gục bên người Vệ Ngật Chi một đêm.

Vệ Ngật Chi không có ở đây, nàng vội vã đứng dậy chỉnh lại trang phục rồi vội vã đi ra ngoài bình phong, đã thấy hắn còn chưa buộc tóc, chỉ khoác một tấm áo choàng đưa lưng về phía nàng đứng phía trước giá gỗ, lặng lẽ nhìn địa đồ, cũng không biết đã duy trì tư thế này bao lâu.

Tạ Thù đi tới trước mặt hắn, nhìn hắn mà khuyên nhủ: “Vết thương của chàng còn chưa khỏi hẳn, tạm thời đừng quá sức.”

Vệ Ngật Chi kéo nàng sát lại gần, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm địa đồ: “Vừa nãy nhận được tình báo ở tiền tuyến, bởi vì ta đặt bẫy hạ được Thạch Địch và Thác Bạt Khang đã khiến Tần đế vô cùng tức giận, hắn đã quyết định ngự giá thân chinh.”

Tạ Thù duỗi tay vuốt vết nhăn trên vạt áo, không hề bất ngờ nói: “Đây là chuyện đã được dự đoán trước, những trận chiến quan trọng hẳn đều tự mình xuất chinh.”

Ngón tay Vệ Ngật Chi lướt qua Trường Giang: “Ta lui thẳng về phía sau, không sử dụng binh lực trợ giúp của các quận xung quanh, tuy rằng nước Tần binh mạnh ngựa khỏe, nhưng nếu cố chấp muốn cướp đoạt những chỗ này cũng rất khó khăn. Chỉ cần ngăn được bọn chúng, buộc chúng từ quận Ba Đông lùi vào sâu trong Kinh Châu, để tiến sâu vào đất Tấn, bọn chúng sẽ phải tập kết ở phía Bắc Trường Giang.”

“Nói đúng lắm, Trường Giang là nơi hiểm yếu, nếu chúng một đường chiếm được hai quận, sẽ có cơ hội xâm nhập vào giữa nước Tấn, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. Cho nên, chàng cho rằng sau đó chúng sẽ dùng....”

“Thủy chiến.” Vệ Ngật Chi hôm nay và ngày hôm qua như hai người khác, lại trở thành Vũ Lăng vương chỉ huy quân đánh đầu thẳng đó. “Người phương Bắc không giỏi bơi lội, dù muốn tiến quân thần tốc vào trung tâm nước Tấn thì bắt buộc phải vượt qua được Trường Giang, nếu như muốn một trận đánh tan bọn chúng, thủy chiến chính là phương pháp tốt nhất.”

Tạ Thù mừng rỡ, xoay người đối diện hẳn, giữ chặt hai tay hẳn: “Đám người thế gia, hoặc là vội vã phòng vệ, hoặc chỉ chăm chăm lợi ích trước mắt, có không ít người muốn nhân cơ hội tuyển tướng lĩnh để đoạt binh quyền trong tay chàng. Ta đã giữ lại cho chàng, chỉ đợi chàng hồi phục sẽ trở mình một lần. Vốn cho rằng còn phải chờ rất lâu, không ngờ chàng đã đưa ra kế hoạch nhanh như vậy.”

Vệ Ngật Chi cúi đầu nhìn vào mắt nàng: “Ta hiểu dụng ý của nàng.”

“Ta vẫn yêu thích Vũ Lăng vương khí phách như vậy.” Tạ Thù đưa tay vuốt ve gò má hẳn: “Yên tâm, ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng.”

Đẩy cửa đi ra ngoài, Mộc Bạch, Phù Huyền cùng một đám tùy tùng đều cúi thấp đầu chờ bên ngoài, những người khác nàng không biết, nhưng chắc chắn Mộc Bạch đã đứng chờ cả đêm. Tạ Thù cong tay che môi ho khan một tiếng, mắt nhìn thẳng ra cửa: “Mộc Bạch, chuẩn bị vào triều.”

“Vâng, thưa công tử.” Trước khi đi, Mộc Bạch liếc mắt nhìn gian phòng Vũ Lăng vương nhưng chẳng thể nhìn ra điều gì, thầm oán trong lòng.

Trước mặt mọi người Thừa tướng thẳng tay xử lý Vũ Lăng vương, phe ủng hộ Vệ gia không cam lòng định phản kháng, nhưng thật bất ngờ lần này hoàng đế lại đứng về phe Thừa tướng, mặt điếc tai ngơ trước ý kiến của mọi người.

Trăm quan bất đắc dĩ phát hiện ra, đối mặt với sự thay đổi trong nháy mắt của triều cuộc, áp lực ngày càng đè nặng lên trái tim bé nhỏ yếu đuối của bọn họ.

Đến khi bãi triều, Vương Kính Chi đi tới trước mặt Tạ Thù, mỉm cười nói: “Xem ra tại hạ đoán rất chuẩn, quả nhiên Thừa tướng đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi.”

Tạ Thù khẽ cười: “Vương Thái phó không hổ là tri kỷ của bản tướng.”

Vệ Ngật Chi tích cực dưỡng bệnh, chẳng mấy ngày sau đã khỏe hơn rất nhiều, nhưng lại sai người tung tin với bên ngoài rằng bản thân uất ức thành bệnh, mãi vẫn không khỏi.

Từ sau khi hần trở về vẫn lấy cố tránh mặt không gặp Tương phu nhân, một là hổ thẹn trong lòng, hai là sợ khiến bà thêm đau lòng. Nhưng giờ hần đã khỏe hơn rất nhiều, nhưng Tương phu nhân vẫn nằm bẹp trên giường không dậy nổi. Rốt cuộc hần cũng vẫn không tìm được, cầm roi sắt quỳ trước giường bà, xin bà trách phạt.

Tuy rằng hoàng đế và Tạ Thù đã nói Vệ Thích Chi không chịu được nỗi uy hiếp của kẻ địch nên mới phản bội, nhưng dù sao người cũng là do hấn giết.

“Không thể nào... Không thể nào...” Tương phu nhân chỉ lầm bầm ba chữ kia. Bà là hậu duệ của trung thần, trước kia phụ thân Tương Nghĩa chiến đấu đến khi chỉ còn một người, bị quân địch chặt đứt chân tay cũng hô to không hàng, không thể có một đứa con trai phản quốc.

Rõ ràng nó đã làm tù binh mười tám năm không khuất phục, vì sao bỗng nhiên lại bị uy hiếp? Bà không thể nào chấp nhận nổi.

Vệ Ngật Chi khó khăn nói: “Mẫu thân, đã mười tám năm, đại ca đã không còn là người chúng ta từng biết.”

Tương phu nhân ngồi bật dậy, cầm roi giơ cao, lại nhìn hấn, bàn tay run rẩy không thể vung xuống.

So với bất kỳ ai, bà hiểu Vệ Ngật Chi là người vô cùng coi trọng huynh trưởng, bà còn rõ khi báo tin Vệ Thích Chi trở về, dáng dấp mặt mày hấn vui mừng hơn hờ nhường nào, quả thực như đã biến thành người khác.

Bà vất roi xuống, từ trên giường bước xuống đất, hai tay ôm lấy cổ hấn, khóc thất thanh: “Đúng là Vệ gia chỉ còn lại hai người chúng ta, đúng là vẫn chỉ còn lại hai người chúng ta...”

Vệ Ngật Chi ôm lưng bà, ánh mắt bi thương, nửa chữ cũng không thể thốt lên.

Việc Tạ Thù xử lý Vệ Ngật Chi chẳng qua chỉ là diễn kịch, đặc biệt là vụ án trùng độc, vốn không hề tiếp tục điều tra, nhưng tin tức này lại truyền tới nước Tần.

Vũ Lăng vương ốm đau, Tạ Thừa tướng nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng, nhận được tin này Anh Hành thật muốn vỗ tay cười to. Trước kia hẳn vốn còn định quan sát thêm một thời gian, nhưng lúc này rốt cuộc cũng ra quyết định, giúp Tần để dẫn binh đến Kinh Châu, phía Bắc Trường Giang.

Muốn đánh thủy chiến thì phải chuẩn bị thuyền, chế tạo thuyền cần rất nhiều thời gian, huống hồ nước Tần cũng không thể để bản thân ba mặt giáp địch, đương nhiên phải ngay lập tức đánh hạ các quận xung quanh. Nháy mắt, các quận phía Bắc Trường Giang nước Tần đều lâm vào cảnh chiến tranh.

Trong lúc Vệ Ngật Chi gặp khó khăn cũng không bỏ cuộc mà dùng tới binh lực của các quận, cho nên binh lực của các quận Giang Bắc vẫn trong trạng thái ngủ đông, huống hồ trước đó tình hình chiến sự khiến quân Tần tức giận vô cùng, làm sao dễ dàng bỏ qua cho kẻ địch.

Nhân cơ hội này, Tạ Thù viết một lá thư cho các thuộc hạ chủ chốt của Vệ Ngật Chi, nói rằng chỉ cần thắng trận là có thể chứng minh sách lược đúng đắn của Vũ Lăng vương, sẽ trao trả binh quyền cho hẳn. Luận điệu vô sỉ như vậy, đương nhiên đã khiến một đám lão tướng đập đũa bàn ghế, nhưng lúc ra trận giết địch, quả nhiên lại dũng mãnh hơn nhiều.

Tần Tấn hai bên giằng co không dứt, cho dù nước Tần binh lực áp đảo vẫn không thể chiếm thế thượng phong, Tần để sốt ruột, vốn tưởng rằng Vũ Lăng vương rút lui thì các quận còn lại coi như là vật trong túi, không ngờ lại khó đánh như vậy.

Hẳn cùng từng nghi ngờ phải chăng Vệ Ngật Chi đã dụ hẳn thâm nhập, nhưng đã chiến đến giờ này cũng không thể quay đầu lại, đương nhiên phải tiếp tục, huống hồ hẳn vẫn vô cùng tự tin với binh lực của quân Tần.

Tình hình trong thành Kiến Khang vẫn như trước, chẳng qua thời gian này, khi Tạ Thù từ triều về phủ, dân chúng đã yên tĩnh hơn nhiều, đã không còn ai ném khăn vút hoa quả lên xe nàg như trước.

Mộc Bạch tiếc nuối nói: “Từ khi công tử giành binh quyền của Vũ Lăng vương, dường như đám dân chúng quay ra oán trách người.”

Tạ Thù dùng chuôi quạt vén màn lên nhìn đường một chút, “Oán trách chỉ là tạm thời, dù sao cũng tốt hơn là bị quân Tần tàn sát.”

Vừa mới trở lại tướng phủ, một người hầu của Vệ gia chạy đến bẩm báo, nói rằng đề chuyên tâm xử lý quân vụ nên Vũ Lăng vương đã rời về nhà cũ của Vệ gia, cũng là để Tương phu nhân chuyên tâm dưỡng bệnh. Nếu Thừa tướng có việc gì phân phó, có thể truyền tin tới.

Tạm thời Tạ Thù không có gì để phân phó, chỉ là nghĩ đến Vệ Ngật Chi còn chưa khỏi hẳn, lo lắng hẳn lao tâm quá sức, vẫn quyết định đi thăm hẳn.

Vệ Ngật Chi đang ngồi ở phía sau án nghiên cứu bản đồ thủy vực Trường Giang, một tay chống trán, một tay cầm bút.

Tiết trời đã chuyển sang cuối thu, cây cối bên ngoài cửa sổ phía sau lưng hẳn đã rụng lá tả, thậm chí có chiếc lá bay qua khung cửa, rơi xuống vạt áo bào màu trúc xanh của hẳn. Hẳn cau mày, hàng mi khẽ chớp, an bình như mộng, hoàn toàn không có dáng vẻ võ tướng, nhìn thế nào cũng giống một thi nhân nhàn tản.

Bước chân Tạ Thù nhẹ hơn rất nhiều, đi tới sau lưng hẳn, không hề quấy rầy, yên tĩnh nhìn hồi lâu.

Thực ra Vệ Ngật Chi đã sớm biết nàg đến, xem nốt địa hình bản đồ mới quay đầu nhìn nàg, đã thấy nàg chống tay đỡ trán chớp mắt ngủ thiếp đi.

Xem ra mấy ngày nay nàng cũng rất mệt mỏi. Vệ Ngật Chi ôm nàng gối đầu lên chân mình, cởi trường bào đắp cho nàng, một tay nắm tay nàng, một tay tiếp tục đề bút đánh dấu.

Phù Huyền cầm chén thuốc đi vào, há miệng muốn lên tiếng, đã thấy Vệ Ngật Chi ngẩng đầu lên, dùng tay che miệng làm động tác im lặng. Hắn nhìn kỹ, hóa ra Thừa tướng đang gối đầu lên chân Vũ Lăng vương, vạt áo trắng muốt, khuôn mặt điềm tĩnh, đang ngủ say.

Hắn đặt chén thuốc trên án, lặng lẽ lui ra ngoài, nhưng trong lòng thầm nghĩ quận vương đúng là đã bị mê hoặc tâm hồn, ngay cả khi Thừa tướng đối xử với ngài ấy như vậy, thế mà ngài ấy vẫn một mực chung tình.

Khi Tạ Thù tỉnh lại thì trời đã tối, vừa mở mắt đã thấy Vệ Ngật Chi đang nhìn mình, vội vã ngồi dậy, thở dài trong lòng, dạo này càng ngày càng yếu rồi.

Vệ Ngật Chi ngăn nàng lại: “Nhìn dáng vẻ của nàng, chẳng khác gì ta mới từ chiến trường trở về, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt mới được.”

Tạ Thù có ý định lảng tránh vấn đề này, cố ý sát lại gần hỏi: “Chàng đã sắp xếp thế nào rồi?”

Vệ Ngật Chi di chuyển địa đồ tới trước mặt nàng: “Ta tìm mấy chỗ thủy đạo có địa hình đặc biệt, hẳn có thể lợi dụng, nhưng...”

Tạ Thù thấy hắn muốn nói lại thôi, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Nhưng làm sao?”

“Nhưng đánh thủy chiến cần phải có thuyền, bây giờ quốc khố trống rỗng, ta lại vừa chiến bại, chỉ e việc này rất khó khăn.”

“Nói cũng đúng, chế tạo thuyền cũng không phải là một khoản chi nhỏ.” Tạ Thù thoáng suy nghĩ, giơ tay day nhẹ mi tâm đang cau chặt của

hắn: “Yên tâm đi, việc này ta sẽ sắp xếp, chàng yên tâm chuẩn bị chiến sự là được rồi.”

Vệ Ngật Chi xoa nhẹ chiếc cằm thon gầy của nàng: “Nàng cũng không cần quá miễn cưỡng đâu.”

“Làm sao có thể chứ? Vũ Lăng vương cũng không nên nghi ngờ năng lực của bản tướng.” Tạ Thù ôm lấy cổ hắn: “Chàng cảm thấy Lục Trường có đủ tiền không?”

“Nam sĩ tộc giàu có tiếng, đương nhiên có tiền.”

“Được, chàng ra mặt bảo hắn chi tiền, cứ nói rằng sau khi đánh thắng trận sẽ nghĩ cách đối phó ta, chắc hẳn hắn sẽ đồng ý.”

Vệ Ngật Chi hiểu ra, bây giờ Tạ Thù đang giành binh quyền của hắn, chính là đang ở thời điểm cùng hắn ở hai đầu chiến tuyến, Lục Trường vẫn đang ôm hận Tạ Thù, đám nam sĩ tộc Giang Nam ý chí vô cùng kiên quyết, đúng là có khả năng thành công.

“Còn về những thế gia khác, ta sẽ nghĩ cách, toàn là kẻ lắm tiền, chỉ lấy một chút cũng không đau lắm đâu.”

Vệ Ngật Chi kéo tay nàng vùi sâu vào trong lồng ngực mình.

Tạ Thù đưa tay chống lên vòm ngực hắn: “Chàng muốn nói gì không?”

“Ta không muốn nói gì hết, vì nàng đều hiểu cả rồi.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 78

Chuyên ngữ: Hắc

Trời vừa mới tờ mờ sáng, trước cửa Vệ phủ đã có người hầu quét sạch bậc thềm. Sương sớm mùa thu rơi dày đặc, khí trời càng lạnh, bên trong khu nhà này đương nhiên không thể so với phủ Đại Tư Mã, đám người hầu đều chắc mẩm rằng Vũ Lăng vương sẽ nhanh chóng quay về. Ngờ đâu hắc đã ở đây cả nửa tháng, mà vẫn không hề có ý rời đi.

“Ta đoán là vì Thừa tướng.” Một người hầu tặc lưỡi cười nói.

“Đồ ngốc, không thiết sống nữa phải không?” Người hầu còn lại dùng chổi đập vào chân hắc.

“Đâu phải mình ta nói lời này, ai chẳng biết Thừa tướng muốn chiếm lấy quận vương của chúng ta cơ chứ? Người có biết không, quận vương vừa gặp chuyện đã về đây, sau đó hầu như ngày nào Thừa tướng cũng đến, mỗi lần rời đi sắc mặt đều mệt mỏi, chà chà, còn không phải vì lao lực quá độ hay sao?”

Người còn lại đang định quát lớn thì từ phía sau có tiếng lộc cộc của bánh xe phát ra. Hai người quay đầu nhìn lại, nhìn thấy gia huy trên xe là của Lục gia, không dám thất lễ, một người vội vã nghênh tiếp, người còn lại nhanh chóng đi vào bẩm báo.

Đây chính là Lục Hi An, cháu trai gần đây rất được Lục Trừng yêu mến.

Mấy ngày trước, Vệ Ngật Chi dựa theo kiến nghị của Tạ Thù đã viết một phong thư cho Lục Trường, tỉ mỉ trình bày rõ hai mặt lợi hại, hi vọng ông ta có thể lấy đại cục làm trọng, vậy mà mấy ngày liền không thấy hồi âm, không ngờ hôm nay người nhà họ Lục lại trực tiếp đến bái phỏng.

Khi Vệ Ngật Chi đi vào trong sảnh, trông thấy Lục Hi An mặc bộ trường bào màu xanh, sắc mặt ôn hòa, mi thanh mục tú, khiến người ta vừa nhìn đã thấy thân thiết, nhưng với thân phận người nhà họ Lục, đương nhiên Vệ Ngật Chi sẽ không cảm thấy thân thiết với hắn.

Hai người khách sáo chào hỏi nhau rồi ngồi xuống, Lục Hi An cũng không vòng vo, trực tiếp nói thẳng: “Hôm nay tại hạ đến đây là vì lá thư của Đại Tư Mã.”

Vệ Ngật Chi mặc thường phục màu lam viền trắng, dáng vẻ nhàn tản, nhưng sắc mặt lại nghiêm túc hơn cả lúc ở trên triều đường: “Không biết ý của Lục đại nhân thế nào?”

“Bá phụ nói chuyện quốc gia hưng vong là chuyện lớn, đương nhiên người sẽ tận lực giúp đỡ, chỉ là đối với quan hệ giữa đại Tư mã và Thừa tướng...” Ánh mắt Lục Hi An lóe lên vẻ mờ ám: “Đại Tư mã cũng biết rồi đấy, quan hệ giữa hai người đã được đồn đại khắp đô thành. Thứ cho tại hạ vô lễ, có người nói rằng ngài bị ép, nhưng cũng có người nói là ngài tự nguyện. Rốt cuộc mối quan hệ giữa hai người là gì, bá phụ cũng hơi hiếu kỳ.”

Hiện giờ Tạ Thù đã một tay che trời, Lục Hi An cũng không thể nói toẹt ân oán giữa Lục Trường và Tạ Thù, chỉ có thể dùng cái cố “hiếu kỳ” để thăm dò.

Vệ Ngật Chi không nói gì, sắc mặt nghiêm nghị bỗng nhiên thêm mấy phần thẹn thùng, ánh mắt lảng tránh. Lục Hi An vẫn tươi cười như cũ, nhưng trong lòng đã ghi nhớ thái độ này của hắn.

Đang lúc không biết nó gì, đột nhiên Phù Huyền xuất hiện bên ngoài cửa: “Quận vương, Thừa tướng mời ngài qua đó.”

Vệ Ngật Chi nhìn Lục Hi An, thở dài rồi đứng dậy tạ lỗi, xin hẳn chờ một lát. Lục Hi An ngoài mặt thì bình tĩnh như không có gì xảy ra, nhưng trong lòng lại vô cùng kinh ngạc, không ngờ mới sáng sớm Thừa tướng đã ở đây.

Hay là cả đêm đều đã ở đây?

Phù Huyền đi vào thay hẳn pha trà, Lục Hi An biết người này là thị vệ bên người của Vệ Ngật Chi, hỏi dò: “Thừa tướng thường đến gặp quận vương nhà các người từ sớm thế này ư?”

“Chuyện này ... Quận vương đã lệnh không cho thuộc hạ nhiều lời, mong Lục công tử thứ lỗi.”

Lục Hi An cười nói: “Là ta nhiều chuyện.”

Nói thì nói như vậy, nhưng trong lòng đã có được đáp án.

Chắc trách Thừa tướng lại muốn giam lỏng Vũ Lăng vương, đột nhiên có được cơ hội tốt như vậy, lần này hẳn có thể mặc sức chà đạp Vũ Lăng vương rồi. Nghĩ như vậy, Lục Hi An cảm thấy hối hận vì mình tùy tiện đến đây, thực ra nhà họ Lục đã đồng ý hợp tác với Vũ Lăng vương, nếu không sẽ không để hẳn tự mình đến đây một chuyến, nhưng nếu chuyện gặp mặt hôm nay bị Thừa tướng phát hiện, chuyện kia chưa biết chừng bị dập tắt ngay từ khi còn trong trứng nước.

Hắn nhấp một ngụm trà, cảm thấy bất an, bỗng nhiên Phù Huyền mới ra ngoài không lậu vôi vãi chạy vào trong, giơ tay làm dấu hiệu mời: “Mời Lục công tử mau theo tại hạ rời khỏi đây, quận vương nhà ta lo công tử tới đây bị Thừa tướng phát hiện.”

Lục Hi An vừa nghe đã gật đầu lia lịa: “Ta cũng đang có ý đó, phiền dẫn đường giúp.”

Phù Huyền dẫn hẳn ra ngoài, từ trong vườn hoa rẽ ngang rẽ dọc vài lần mà đi, Lục Hi An như đã rút được bài học, chỉ chăm chú theo gót Phù Huyền, thẳng đường cúi đầu mà bước.

Băng qua một tiểu viện, bỗng nhiên nghe thấy từ bên trong phát ra tiếng roi quất vang dội, tiếp theo là tiếng người rên lên, khiến Lục Hi An ngẩn người.

“Lần sau biết nghe lời hơn rồi chứ?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, thứ âm thanh eo éo không lẫn vào đâu được này chỉ nghe một lần là nhớ mãi, không phải Thừa tướng thì còn ai vào đây nữa.

“Sao nào? Vẫn không chịu hứa với bản tướng sao? Đã vậy bản tướng phải mạnh tay hơn một chút.” Lại là tiếng roi quất xuống và tiếng người đau đớn rên rỉ, kèm thêm vào đó là tiếng vang đầy ám muội. Thịnh thoảng vang lên tiếng cười u trầm của Tạ Thù, khiến Lục Hi An nghe thấy cũng phải đỏ mặt.

Phù Huyền quay người lại, vội vã xin hẳn mau rời đi, mặt cũng đỏ bừng, nhìn dáng vẻ hẳn giống như hận bản thân không thể chạy trốn.

Hai người lặng lẽ rời đi, mãi đến khi ra đến cổng sau, Phù Huyền lệnh cho người hầu dẫn xe ngựa của Lục Hi An tới đây, nhân lúc vắng vẻ, nhỏ giọng cầu xin: “Không biết Lục công tử có thể giữ bí mật cho quận vương được không? Ngài ấy tâm cao khí ngạo, thật sự không thể để người khác biết được chuyện này.”

Lục Hi An giả vờ giả vịt hứa cho qua chuyện, còn lựa lời trấn an vài câu, kỳ thực trong lòng đã nghĩ sẵn bản thông báo, chuẩn bị trở về bẩm báo với Lục Trường — qua nhieen Vũ Lăng vương bị Thừa tướng dùng quyền

thế chèn ép, thảo nào phải nghĩ cách đối phó nàng, việc này có thể tin được!

Tạ Thù ngồi trên giường nhỏ đập cánh tay, khẽ than: “Mỏi chết đi được, nhưng nếu có thể lấy được tiền thì cũng đáng.”

Vệ Ngật Chi ngồi đối diện nàng, vừa chỉnh sửa địa đồ, vừa thở dài: “Danh tiếng của ta đều mất hết rồi.”

“Ha ha, chàng biết rõ hẳn đến để thăm dò quan hệ của chúng ta, không diễn một màn kịch cho hẳn xem làm sao được!” Tạ Thù cười cười đứng dậy, vạt áo mềm mại buông thõng xuống, nàng đi đến bên cạnh Vệ Ngật Chi ngồi xuống, chuôi quạt khẽ nâng cằm hẳn để mặt hẳn quay về phía mình: “Chàng không cam lòng ở bên dưới ta đúng không?”

“Ta bị nàng đê ở dưới khi nào?” Vệ Ngật Chi vừa nói xong thì cũng nhớ chuyện ở thư phòng lần trước, lúng túng ho khan một tiếng.

Tạ Thù cười khê, ghé sát tai hẳn nói câu gì đó, lúc này sắc mặt hẳn mới tốt lên: “Đây là tự nàng nói, không được đối ý đâu đấy.”

“Đương nhiên, bản tướng sẽ không nuốt lời.”

Vệ Ngật Chi cười cười, kéo nàng sát lại gần, bây giờ đang lúc chuẩn bị chiến sự, chỉ có thể gác chuyện nữ tình trường sang một bên, vừa rồi hẳn mới nhận được tin tức từ tiền tuyến, lại cùng nàng thảo luận kỹ càng.

Lúc Tạ Thù rời đi đã sắp đến buổi trưa, run rui thế nào, không ngờ lại va phải Tương phu nhân từ ngoài cửa định đi vào, hai bên đối mặt, đều có chút lúng túng.

“Bái kiến Thừa tướng.” Tương phu nhân hành lễ trước, bà gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần có vẻ đã tốt hơn.

“Phu nhân không cần đa lễ.” Tạ Thù lo bản thân sẽ khiến bà không vui, liền muốn cáo từ rời đi, vậy mà Tương phu nhân bỗng nhiên gọi nàng lại.

“Đa tạ Thừa tướng.”

“Phu nhân cảm ơn bản tướng vì việc gì?”

“Đa tạ Thừa tướng đã nói đôi lời giúp vì Vệ Thích Chi, khi nó phạm phải sai lầm lớn đến vậy mà ngài vẫn giữ lại danh tiết cho nó.”

Tạ Thù hiểu bà đang nói đến chuyện gì, cười khẽ: “Phu nhân quá lời rồi, bản tướng tin tưởng chuyện đó là sự thật, phu nhân cũng phải có lòng tin vào con trai mình mới phải.”

Tương phu nhân rũ mắt nhìn xuống đất, một lát sau thì lễ rồi xoay người đi vào, không nói lời nào nữa.

Sau khi Tạ Thù rời đi cũng không quay về phủ mà lại tiến cung. Về phía hoàng đế cũng đã bị thuyết phục dùng phương pháp thủy chiến, nhưng quốc khố trống rỗng là sự thật. Tạ Thù sớm đã dự định bòn rút đám thế gia một phen, nên đề nghị ông ta hẹn gặp mấy vị tộc trưởng thế gia tới.

Ngày hôm sau, hoàng đế đưa ra ý kiến, cứ như thế tin tức truyền tới tai Lục Trừng cũng không khiến ông ta nghi ngờ. Nhưng đám thế gia này cũng vô cùng giáo hoạt, phần lớn đều có ý Tạ gia phải đi đầu thì họ mới chịu chi tiền.

Đây gọi là có nhục cùng nhục, Tạ Thù đã sớm có ý chi tiền, cũng không chối từ, cùng ngày nhận được tin liền sai Mộc Bạch đi thông báo Đường bá phụ là người trông coi sổ sách trong tướng phủ, bảo ông ta kê ra một khoản rồi đưa nàng xem qua, sau lại hạ lệnh kê khai những vật không đáng giá kiểm kê một lượt, chuẩn bị sẵn bất cứ tình huống nào có thể xảy ra.

Mộc Bạch căng thẳng hỏi: “Chẳng lẽ công tử định không đánh mà chạy ư?”

Tạ Thụ đang cầm bút, tiện tay quệt một đường lên mặt hần: “Nói nhăng cuội gì đấy? Tạ là kẻ vừa gặp chuyện đã bỏ của chạy lấy người hay sao?”

“Dạ dạ, công tử, là thuộc hạ đã sai rồi.” Mộc Bạch vừa lau mặt vừa cười hì hì làm lành.

Tạ Thù hừ lạnh: “Đúng là cũng muốn chạy thật, nhưng lại phải vác người không thì mới đi được.”

“...” Mộc Bạch nhìn cơ thể ngày càng gầy guộc của nàng, cảm thấy vẫn nên nhanh chóng đi chuẩn bị thuốc bổ cho nàng thì hơn, bằng không nếu thật sự có ngày đó chỉ e không chạy xa nổi.

Chuyện nhà họ Tạ cũng sẽ chi tiền nhìn có vẻ như là bị các gia tộc khác giật dây mà ra, nhưng những người trong Tạ phủ đều biết bản thân Tạ Thù rất tích cực với vấn đề này. Mấy ngày nay Tạ Nhiễm có ý tránh mặt Tạ Thù, nhưng lần này thì không thể kìm chế nổi.

Tạ Thù đang ngồi trong thư phòng xem sổ sách, liếc mắt ra cửa thấy có bóng người đứng đó, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tạ Nhiễm, nàng hơi ngần người.

“Vào đi.”

Tạ Nhiễm trầm mặt đi tới trước mặt nàng ngồi xuống: “Nghe nói Thừa tướng dự định quyên góp cho cuộc chiến?”

Tạ Thù không trả lời, ngược lại bật cười: “Đường thúc không còn chức quan mà vẫn giống như trước thích nhúng tay vào quyết định của bản tướng nhỉ.”

Tạ Nhiễm cứng người, đáp lại: “Nếu Thừa tướng cảm thấy ta nói lời dư thừa, có thể không nghe. Nhưng ta vẫn phải nói, thân là tộc trưởng thì việc nên làm nhất chính là bảo toàn lợi ích gia tộc, lời này trước kia chính Thừa tướng từng nói, thế nhưng càng ngày càng đi sai đường.”

“Bởi vì thời cuộc đã thay đổi.” Tạ Thù lạnh lùng nói: “Không có việc gì thì trở về đi, việc này ta đã quyết định, người có nói nhiều hơn cũng vô dụng.”

Tạ Nhiễm mím môi đứng dậy, lần này so với lần trước càng thêm thất vọng.

Nhiều năm qua, quy tắc sinh tồn được thế gia tuân thủ lại bị phá hỏng trong tay nàng. Nàng có quyền thế, có lực uy hiếp, nhưng cũng có nhiều ý kiến riêng, trái lại không thích hợp tiếp tục làm tộc trưởng Tạ gia...

Mộc Bạch bưng một chén thuốc đi qua hăn, trực tiếp đưa tới trước mặt Tạ Thù. Tạ Nhiễm dừng bước xoay người lại, lại nhìn chén thuốc đen thui kia, đột nhiên hỏi: “Thừa tướng bị ốm ư?”

“Không phải, Chung đại phu kê đơn thuốc bổ để công tử bồi bổ thân thể mà thôi.” Mộc Bạch lạnh lẽo đáp.

Tạ Nhiễm nhìn chiếc cằm ngày càng nhọn của Tạ Thù, xoay người đi ra ngoài, dáng vẻ mất tập trung.

Quay về phòng, hăn lấy từ tận cùng bên trong ngăn tủ một chiếc hộp nhỏ, mở ra có hai tờ giấy, chính là hai phương thuốc.

Hăn cầm một tờ lên đọc qua một lượt rồi đốt đi, tờ còn lại cầm trên tay rất lâu, cuối cùng lại cất trở về trong hộp

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 79

Chuyên ngữ: Hắc

Bắt đầu mùa thu năm Nguyên Hòa thứ hai mươi chín, nước Tần hành quân dọc theo hai quận Ba Đông, Kinh Châu, mở rộng về hai phía, mãi đến đầu đông mới bao vây quận Vũ Xương và quận Nghĩa Tương, sau đó vẫn tiếp tục điều binh về phía mạn Bắc Trường Giang.

Trong khoảng thời gian này, nước Tấn vẫn chưa có động tĩnh gì. Mãi đến đầu xuân năm sau, chiến thuyền mới chế tạo gần xong, hoàng đế nước Tấn bỗng nhiên đổi ý, chiếu lệnh toàn quốc, nói nước Tần không chỉ uy hiếp Vệ Thích Chi phản quốc, còn thiết kế chuyện bia đá và vụ án trùng độc để hãm hại Vũ Lăng vương, chia rẽ quan hệ quân thần Đại Tấn, còn phá hoại hòa ước hai nước, dấy binh xâm chiếm, khiến thiên hạ khinh thường, giận dữ tuyên chiến.

Thừa tướng Tạ Thù theo sát phía sau, trao trả binh quyền lại cho Vũ Lăng vương, xin chỉ thị hoàng đế gia phong cho hắn làm Đại đô đốc, thống lĩnh ba quân đối địch.

Cả nước phấn chấn, thành Kiến Khang rung chuyển, nhóm người ủng hộ Vũ Lăng vương càng thêm hãnh diện, mà nhóm người ủng hộ Tạ Thừa tướng cũng vui mừng phấn chấn, nếu hai người tình cờ xuất hành gặp nhau lại được dân chúng nhiệt tình vây quanh.

Nhưng nước Tần không hề e dè việc này, lúc trước khi Vệ Ngật Chi cho người loan tin mình bệnh mãi không khỏi, bọn họ chỉ coi thường nước Tấn không có người hữu dụng, vẫn chưa thật sự cho rằng hắn bị thất thế.

Đại chiến sắp tới, bên phía Tạ Thù lại rất yên tĩnh, gần đây thường xuyên vội vã chỉnh lý sổ sách. Tạ gia đã đổ không ít tiền vào cuộc chiến lần này, đừng nói Tạ Nhiễm, ngay cả những người khác đều thấy khó chịu, nhưng nàng đã cố ý như vậy, họ cũng không thể làm gì khác.

Chợp mắt sau giờ Ngọ mới tỉnh, Mộc Bạch đưa một bảng kê khai cho nàng xem qua, đây là bảng kê những món đồ đáng giá đã được chỉnh sửa. Tạ Thù xem xong, chỉ vào một thứ gọi là “Lệ Hoa cư” hỏi hẵn đây là đâu.

Mộc Bạch nói: “Lệ Hoa cư là chỗ ở của phụ thân công tử lúc sinh tiền, đồ vật trong đó đều được giữ y nguyên, viết trên này chẳng qua chỉ muốn hỏi ý công tử có muốn thu dọn hay không?”

Tạ Thù suy nghĩ: “Đúng lúc hôm nay rảnh rỗi, để ta tự mình thu dọn.”

Lệ Hoa cư ở vị trí tốt nhất trong tương phủ, phong cảnh đẹp nhất, nhưng bị bỏ trống, cũng may có người hầu chăm chỉ quét dọn nên không hoang phế, bên trong vẫn rất sạch sẽ.

Tạ Thù từ xa đã thấy tấm màn chắn trước cửa kia, nàng nhớ tới lần gặp mặt duy nhất, không thể nói bản thân không hề xúc động, nhưng lại không thể diễn tả chính xác cảm xúc, dù sao cũng đã rất nhiều năm trôi qua.

Nàng chỉ dẫn theo Mộc Bạch, sau khi vào liền gọi hẵn đem đồ tới, nàng ngồi sau án, muốn đích thân kiểm tra.

Những lò luyện đan này chẳng có gì đáng lưu luyến, một sổ sách tu đạo, cũng có giá trị, Tạ Thù để lại mấy quyển, ngoài ra còn có mấy cuốn tranh, đều là bút tích quý giá của những danh nhân lưu lại, vô cùng đáng giá.

Mộc Bạch tìm được một chiếc trap nhỏ không biết từ đâu, đặt trước mặt Tạ Thù: “Công tử, trên này có khóa nhưng lại không tìm thấy chìa.”

Tạ Thù nói thẳng: “Cạy ra đi.”

Mộc Bạch đành tuân theo, trong miệng lại nói: “Nhẹ lắm, có thể chẳng có gì cả.”

Tạ Thù cũng không ôm hi vọng gì, chỉ cảm thấy ở nơi này đồ đạc đều được bày trí công khai, chỉ riêng có chiếc trap này lại kín đáo đến vậy, không biết có thể cất giấu được bí mật gì.

Dù sao Mộc Bạch cũng không phải thợ khóa, mất sức của chín trâu hai hổ mới có thể dùng chủy thủ cạy được khóa ra. Hẳn mở trap, hóa ra bên trong là một xấp thư.

“Đều là giấy, thảo nào lại nhẹ vậy.”

Tạ Thù nhận lấy, nhìn thấy chữ bên trên thì ngỡ người, lại có thể là “Gửi cho Như Ý con ta.” Mở một lá thư trong đó, bên trên chỉ ghi người nhận, mà bên dưới lại trống rỗng, đến tận cuối mới thấy viết tên Tạ Côn, là tên phụ thân nàng. Ngày cũng có, đó là chuyện của mười mấy năm trước.

Chuyện này thật kỳ lạ, nàng mở hết toàn bộ thư, theo thứ tự mở ra xem, có tới hơn hai mươi lá thư chỉ có tên người nhận mà không có nội dung, ngày thì lùi dần về sau.

Mãi đến hai lá thư cuối cùng, cũng coi như được thấy chữ, nhưng cũng không nhiều. Tạ Thù xem xong cảm xúc chập trùng, sợ để lộ tâm tình nên sai Mộc Bạch ra ngoài.

Ngày viết thư là ngày nàng vừa mới về Tạ gia, Tạ Côn viết trong thư rằng, nếu nàng quay về, như vậy mẹ nàng đã không còn ở nhân thế. Không có chỉ trích, cũng chẳng một lời an ủi, lại khiến cho Tạ Thù nhớ tới ngọn lửa hừng hực đốt cháy thi thể mẹ nàng, cổ họng nghẹn ứ.

Hồi lâu nàng mới cầm lấy phong thư cuối cùng, thật bất ngờ, chữ kín dày đặc vài trang giấy. Nàng đọc kỹ từng từ từng chữ xong, một lúc lâu không nói gì.

Mộc Bạch sốt ruột chờ bên ngoài đã lâu, gọi khẽ nàng một tiếng, Tạ Thù gập thư lại cẩn thận, ôm lấy trap đi ra ngoài, nói với hã: “Đi chuẩn bị rượu nhạt và đồ tế, ta muốn tới từ đường.”

Mộc Bạch ngăn người một lúc mới hoàn hồn, từ sau khi Tạ Thù lật đật đám trưởng bối thì đã khóa cửa từ đường, từ lần đó cũng không hề quay lại, hôm nay lại đổi ý.

Tuy từ đường đã khóa, nhưng tổng quản cũng rất gắng sức, vườn hoa cây cỏ vẫn chỉnh tề, muôn hồng nghìn tía. Mặt trời sau giờ ngọ lan tỏa tia nắng ấm áp, càng khiến hoa như tỏa hương, vừa vào sân là có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt.

Mộc Bạch mở khóa để Tạ Thù đi vào, đặt rượu và đồ tế lên trước bài vị Tạ Côn, nàng không nói một lời chỉ lặng lẽ nhìn.

Trước kia, khi Vệ Ngật Chi giải thích nhạc phổ cho nàng, nàng vẫn còn bán tín bán nghi, nhưng giờ đọc thư xong nàng mới phát hiện ra mình vẫn chưa hiểu hết phụ thân ruột thịt này.

Tạ Côn không phải là một người nhất tâm hướng đạo, ông vẫn hi vọng có thể làm một người bình thường, cùng người yêu dắt tay đến già, nhưng mơ ước này đối với thân phận của ông là quá mức xa xỉ. Rốt cuộc ông vẫn chỉ là một văn nhân, nhạc sĩ tâm tư ôn hòa kín đáo, không thể trở thành người thừa kế theo nguyện vọng của Tạ Minh Quang.

Phong thư cuối cùng viết trước khi hấp hối đó, những chữ cuối cùng nét run run. Ông viết nhiều như vậy, chỉ muốn bảo Tạ Thù hãy rời khỏi Tạ gia.

Chẳng trách khi mới gặp mặt ông lại bảo nàng đi đi, hóa ra là muốn nàng ra khỏi Tạ phủ, tránh khỏi đám thế gia này.

Bản thân ông bị giam hãm một đời, không thể thoát được, chỉ hi vọng con gái có thể được giải thoát, nhưng Tạ Thù đã chôn chân ở nơi này nhiều năm, thậm chí còn trói buộc vận mệnh của rất nhiều người.

Nàng chưa từng hối hận, cũng chưa từng tiếc nuối, chỉ cảm thấy áy náy với mẹ, với Vương Lạc Tú, với Vệ Ngật Chi...

Nàng xốc vạt áo quỳ xuống dập đầu mấy cái trước bài vị của Tạ Côn rồi xoay người ra cửa.

Sắc trời đã tối, nàng tâm tình khó chịu, mới vừa ra khỏi sân thì đột nhiên xuất hiện bóng người, người đó kéo cánh tay nàng: “Rốt cuộc cũng chịu đi ra, Mộc Bạch nói nàng ở trong từ đường suốt từ trưa.”

Vệ Ngật Chi mặc y phục màu đen, cùng với sắc trời mờ mờ tối, đường nét tinh xảo trên gương mặt đã bị che đi khá nhiều, Tạ Thù mất một lúc mới nhận ra, vẫn sợ hết hồn.

“Sao chàng lại tới đây?”

“Nhớ nàng thì tới thôi.” Vệ Ngật Chi cầm tay nàng đi về phía trước, vừa này hăn đến đã dò được đường, giờ trở về đã quen thuộc cửa ngõ, vừa nói: “Ta đã lệnh cho Dương Kiêu dẫn một nhóm chiến thuyền ven sông tới Cốt Hạp trấn thủ, nơi đó vị trí trọng yếu, dễ thủ khó công, sau này dẫn quân Tần hướng về đó, phần thắng sẽ nhiều hơn.”

Tạ Thù cũng đoán hăn vì chính sự mà đến nên cũng “ừm” một tiếng.

Vệ Ngật Chi là người nhạy bén, nhanh chóng phát hiện sự bất thường của nàng, nắm chặt tay nàng hơn nhưng cũng không nói gì.

Cơm tối đã chuẩn bị xong xuôi, bây giờ Vệ Ngật Chi đã thoát tội, hành động cũng dễ dàng hơn, Tạ Thù liền giữ hãn ở lại trong phủ dùng bữa. Vệ Ngật Chi cũng không khách sao, còn gọi Mộc Bạch đi phân phó đầu bếp làm mấy món hãn thích ăn, khiến cho Mộc Bạch ấm ức.

Rõ thật là, đây có phải là phủ Đại Tư Mã đâu cơ chứ?

Tạ Thù nén cười: “Nhanh đi, dù sao đây cũng là Vũ Lăng vương, Đại Tư mã, đại đô đốc, cũng không thể thất lễ.”

Mộc Bạch hậm hực đi ra cửa.

Vệ Ngật Chi ngồi sau án, thở dài: “Bị nàng nói như vậy, ta cảm thấy trọng trách trên vai nặng nề quá.”

Tạ Thù nhấp một ngụm trà, nghiêm túc nói: “Đều đã sắp xếp xong chưa? Còn gì thiếu sót không?”

“Nhờ có nàng kéo dài thời gian, công cuộc chuẩn bị cũng gần như đã xong xuôi, hiện giờ nội bộ nước Tần lục đục, chỉ cần trận chiến đầu tiên giành được chiến thắng, trong ngoài đồng thời gây áp lực, thì dù Tần để có đích thân xuất chinh cũng chưa chắc đã thành công.”

“Chàng có kế hoạch là tốt rồi.” Tạ Thù đặt chén trà xuống, đúng lúc Mộc Bạch cũng quay lại, nhóm tỳ nữ dâng thức ăn lên, nàng cho mọi người lui rồi gõ nhẹ lên bàn nói: “Giờ không nói chuyện chính sự nữa, chàng được phép nói những chuyện khác.”

Vệ Ngật Chi phì cười, gật đầu. Hãn cũng cần thời gian để thích ứng dần. Đại ca chết ở trong tay hãn, tình hình mấy quận Giang Bắc đang trong lúc nước sôi lửa bỏng, mỗi khi nhớ đến những chuyện này, hãn đều cảm thấy bứt rứt khó chịu trong lòng, dù ở cạnh Tạ Thù cũng không thể quên được, nên chỉ có thể tìm chuyện chính sự để nói.

Tạ Thù đã sớm nhìn thấu suy nghĩ này của hắn, hắn đã quen với việc chịu trách nhiệm giống như mặc quần áo, không thể nói cời là buông bỏ được.

Hai người lặng lẽ ăn cơm, không còn những chuyện khác để làm nên Vệ Ngật Chi cũng không vội vã. Hắn vốn định đến nói lời từ biệt với Tạ Thù, nhưng hết lần này tới lần khác nàng không cho hắn nhắc tới chuyện chính sự, hắn chỉ thể ngậm miệng không nói.

Sau bữa cơm chiều, theo thường lệ nàng phải uống thuốc, lúc Mộc Bạch bưng bát thuốc đi vào, Tạ Thù muốn ngăn cản cũng không kịp, không còn cách nào khác đành phải ngoan ngoãn uống hết, vừa uống trà súc miệng vừa nói với Vệ Ngật Chi: “Mấy hôm nay nhiễm lạnh nên bị cảm, uống thuốc thật phiền phức quá.”

Vệ Ngật Chi nhìn bát thuốc đen ngòm, thở dài nói: “Thân thể nàng yếu ớt, cần phải điều dưỡng cho tốt, chịu vất vả một chút.”

Tạ Thù nói Mộc Bạch ra ngoài rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn, đột nhiên hỏi một câu: “Chàng có từng nghĩ sau này chúng ta sẽ thế nào không?”

Vệ Ngật Chi quay đầu nhìn vào mắt nàng, ánh mắt mềm mại như nước: “Nghĩ tới vô số lần, nhưng ta nghĩ nàng đã có dự tính riêng.”

Tạ Thù cười khê: “Ta có quá nhiều dự tính, nhưng đều biến đổi không theo như ý nguyện, thiên hạ đang biến loạn, mà chuyện khác... cũng biến đổi.” Nàng ghé sát tai hắn nói: “Thực ra, từng có lúc ta thậm chí còn nghĩ tới sẽ để lại cho chàng một bé con.”

Vệ Ngật Chi kinh ngạc nhìn nàng, nhưng mở miệng lại là câu mắng: “Nói linh tinh gì thế? Thế nào gọi là để lại một bé con?”

“À, đúng đúng, ta nói sai rồi, là sinh cho chàng một bé con.” Tạ Thù cười híp mắt, giữ cánh tay hắn: “Đừng căng thẳng như thế, ý của ta chính là như vậy.”

Lúc này sắc mặt Vệ Ngật Chi mới hòa hoãn hơn: “Sao bỗng nhiên nàng lại có ý nghĩ này?”

Trong suy nghĩ của hắn, Tạ Thù dường như đã quen làm nam tử, cũng hiểu nàng không có ý định từ bỏ vị trí Thừa tướng, hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới nàng sẽ có ý nghĩ giống “nữ tử tâm thường” như vậy.

“Ai bảo chàng yêu ta quá làm gì.” Tạ Thù trả lời, pha chút trêu chọc. “Lúc đó chàng rõ ràng đã đồng ý chuyện thành thân, vậy mà say rượu còn leo lên xe của ta nói rằng vĩnh viễn không phụ ta, ta còn cảm thấy đời này của chàng nằm gọn trong tay ta, tám phần mười sẽ không thật sự cưới người khác, nhưng sau đó không có hậu duệ thì phải làm sao? Ta đành cố hết sức lưu lại hậu duệ cho nhà họ Vệ là được chứ gì.”

Vệ Ngật Chi vẫn nhớ tới ngày mình say rượu, nhưng lại không nhớ chi tiết những gì đã xảy ra, không ngờ bản thân lại cư xử thất thố như vậy. Hắn vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ nói: “Nàng cũng thật to gan, nếu như thật sự có thì làm sao làm Thừa tướng được nữa?”

Tạ Thù chớp mắt: “Ăn sữ ắt có mưu hay.”

Vệ Ngật Chi chỉ cho rằng nàng nói đùa, nhưng trong lòng thì vô cùng ấm áp, trong đầu phác họa hình ảnh đứa bé, xong cảm thấy suy nghĩ của bản thân góc ghech không nhận được cười phá lên, đến khi quay đầu lại nhìn Tạ Thù thì nàng đã dựa đầu vào bả vai hắn ngủ gật.

“Đúng là càng ngày càng không có phép tắc gì cả.” Hắn cúi xuống bế nàng, đi ra cửa, Mộc Bạch nhìn thấy tình cảnh này suýt chút nữa ngã nhào xuống đất, đầu lắc như trống bỏi, xác định xung quanh không có ai mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ta đưa Tạ tướng về phòng, người dẫn đường đi.”

Mộc Bạch lau mồ hôi, đi một mạch rẽ ngang rẽ dọc, chỉ chọn những đường vắng mà đi để tránh người hầu, thành ra lại dẫm nát hết một loạt sơn trà mới nở trong vườn.

Vất vả lắm mới tới phòng Tạ Thù, hận không thể bắt Vệ Ngật Chi thả người xuống rồi đi luôn, hấn đứng ở cửa xiết chặt bàn tay, rồi lại chờ đợi, không ngờ Vệ Ngật Chi lại nói: “Đêm nay ta ở lại đây không sao chứ?”

Đầu tiên Mộc Bạch nghĩ tới chuyện công tử nhà mình từng ở lại tư gia nhà người kia một đêm, lại nghĩ tiếp về thân thế người đó hiện nay, nào là Vũ Lăng vương, nào là Đại Tư Mã, nào là Đại đô đốc... những ba danh hiệu, hấn cắn môi, uất ức thỏa hiệp: “Chuyện này... mong ngày mai Vũ Lăng vương nhân lúc trời chưa sáng mau chóng rời đi.”

Vệ Ngật Chi có ý trêu hấn, nhin cười nói: “Người mang ít nước đến, khi nào đi thì để sáng mai tính.” Nói xong đóng cửa lại.

Mộc Bạch khốn khổ ôm đầu ngồi sụp xuống.

Tạ Thù ngủ say như chết, Vệ Ngật Chi lau mặt rửa tay, cởi áo ngoài mà nàng vẫn ngủ say. Mệt mỏi như vậy mà vẫn cố gắng vào châu triều, cũng không dễ dàng gì. Hấn cởi áo lót, gỡ khăn buộc ngực xuống, toàn bộ cởi bỏ nhưng không hề có ý nghĩ đen tối nào, chỉ là muốn để nàng thoải mái hơn một chút.

Mộc Bạch đã không còn ở ngoài sân, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh. Hấn nằm bên cạnh nàng, đắp chăn cho nàng, cúi đầu nhìn gương mặt nàng dưới ánh nến.

Những chiến công hiển hách, vinh quang gia tộc trước đây hấn từng theo đuổi, đến khi đạt được cũng không có cảm giác thỏa mãn như giờ khắc này.

Tạ Thù dụi dụi đầu, rúc sâu vào trong lồng ngực hắn, hắn buông cánh tay xuống, thuận thế ôm nàng vào lòng, hôn nhẹ lên trán nàng khẽ thì thầm:
“Chờ ta trở về.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 80

Chuyên ngữ: Hắc

Sáng hôm sau khi Tạ Thù tỉnh lại thì Vệ Ngật Chi đã đi rồi. Chỉ để lại một phong thư cho nàng ở trên bàn, nói hẳn đi ra tiền tuyến. Tạ Thù buồn bực, sớm biết vậy sẽ dậy sớm hơn một chút, ít ra cũng có tiền hẳn một đoạn đường.

Hẳn đi chưa được mấy ngày thì chiến thuyền nước Tần đã xuôi theo dòng sông mà đến. Dương Kiệu dựa theo mệnh lệnh của Vệ Ngật Chi không đánh mà chạy, một mạch thẳng về Kiến Khang. Nước Tần thấy vậy liền cho rằng nước Tấn giống trống khua chiêng chẳng qua chỉ phô trương thanh thế, lúc này bèn tập kết binh lực đuổi theo.

Đội chiến thuyền hùng hậu của quân Tần truy kích chiến thuyền của nước Tấn, trên mặt sông giống như kinh ngư nuốt tôm cá, vốn nắm chắc phần thắng, vậy mà khi đuổi tới Thiên Cốt Hạp gần đó, quân Tấn dồn dập ụp vào trốn, chẳng mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Địa hình đặc thù, quân Tần không dám liều lĩnh, lại thêm các binh sĩ bị say sóng không thể đứng vững, tóm lại không có sức mà ứng chiến, bọn họ không còn cách nào khác đành tạm thời dừng lại nghỉ ngơi, vì thế chưa có hành động gì khác.

Không bao lâu sau, Vệ Ngật Chi chạy tới tiền tuyến, đúng lúc đứng ra sắp xếp, phái vài chiến thuyền nhỏ đi quấy rối quân địch, đợi bọn chúng đột kích thì lại dẫn dụ vào Thiên Hạp Cốt tập trung tiêu diệt.

Chiêu này khởi đầu rất hữu hiệu, nhưng Tần đế cũng nhanh chóng điều chỉnh sách lược, mỗi lần bị quấy phá thì liền đánh trực diện. Chiến thuyền của phe họ lớn hơn phe nước Tấn rất nhiều, kết cấu tinh tế, lại cực kỳ kiên cố vững chắc, một khi đánh chính diện, quân Tấn sẽ rơi vào thế hạ phong.

Vệ Ngật Chi và mấy vị tướng quân cùng bàn luận tìm rất nhiều đối sách, lật ngược vấn đề.... Cuối cùng vẫn quyết định cải tạo chiến thuyền, gắn thêm binh khí vào đầu thuyền, thao luyện tập trận trên thuyền. Đương nhiên, muốn cải tạo chiến thuyền thì phải có tiền.

Tạ Thù nhận được thư báo, gọi Mộc Bạch tới, bảo hẩn báo tin cho hoàng đế, tiếp tục hiệu triệu nhóm thế gia xuất tiền, đương nhiên không thể thiếu phần của Tạ gia, tiếp tục chi tiền.

Tạ Nhiễm dùng điểm tâm xong, ung dung thong thả lau khước môi, hỏi Quang Phúc đứng bên cạnh: “Người nói Thừa tướng lại muốn đầu tư tiền vào chiến sự ư?”

“Bẩm công tử, mấy ngày trước Thừa tướng đến Lệ Hoa cư xem xét đồ đạc, còn nói chuyện hưng vong đại sự quốc gia, liên quan đến tồn vong của nhà họ Tạ, dù có phải dốc hết gia tài cũng đáng.”

Tạ Nhiễm sa sầm nét mặt: “Những người khác có oán than không?”

“Đương nhiên có, nhưng không ai dám mạo phạm Thừa tướng.”

Tạ Nhiễm ngẫm nghĩ một lúc: “Người nói với bọn họ, ta sẽ ra mặt ngăn cản Thừa tướng, để những người có ý bất mãn sẽ yên tâm đến tìm ta.”

Quang Phúc hành lễ xong rồi lùi ra ngoài.

Tin tức Vệ Ngật Chi cải tạo chiến thuyền nhanh chóng truyền tới tai Tần đế, ở trên bờ binh mã của bọn họ vượt xa quân Tấn, đối với tình hình

xung quanh vô cùng yên tĩnh, vì thế đương nhiên dành toàn bộ chú ý tới sự việc trên sông Trường Giang.

Tạ Thù tự mình giám sát việc tạo thuyền, thợ đóng thuyền ngày đêm bận rộn, sau nửa tháng đã hoàn thành. Lúc đó vừa mới cuối xuân, hai bên bờ sông cỏ cây xanh mát, nước sông trong vắt nhưng bầu không khí lại vô cùng lạnh lẽo, chẳng thấy bóng dáng ngư dân.

Mỗi ngày quân Tấn đều ở bên trong Thiên Cốt Hạp cao giọng thao luyện, tập trận thủy chiến, quân Tần lại không quen thủy chiến, vẫn say sóng chưa thể thích nghi, nghe nói đối phương vừa cải tạo thuyền, sĩ khí tăng vọt như vậy, trong lòng bắt đầu nao nao.

Tần đế không kiềm chế nổi, cứ đà này chẳng mấy mà phe hãn sẽ không đánh đã bại. Tướng quân Thạch Xán lãnh binh dưới trướng hãn là em ruột của Thạch Địch, có mối thù giết huynh với Vệ Ngật Chi, hùng hổ kéo tới đây để báo thù, lúc này cũng không còn kiên nhẫn nổi. Nhưng cửa khẩu Thiên Hạp Cốt chật hẹp, nếu tùy tiện xông vào chỉ e khiến phe mình rơi vào thế nguy hiểm, trong lúc nhất thời không biết nên làm gì.

Thế cục giằng co kéo dài thêm vài ngày mới bị phá bỏ, ngày đó trên sông gió lớn thổi về phía Thiên Hạp Cốt. Thạch Xán đề nghị dùng hỏa công buộc kẻ thù đi ra, hoặc tìm cách ép kẻ thù đi về phía thủy vực xa hơn, chỉ cần thoát khỏi địa hình khó chơi này thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Tần đế chuẩn tấu, Thạch Xán dẫn mấy trăm thuyền lớn thuận gió xông lên, đẩy năm thuyền nhỏ tẩm đầy dầu đánh thẳng vào Thiên Cốt Hạp. Khi đến gần, đội quân lùi về sau, từ xa dùng mưa tên tẩm mỡ bắn về thuyền nhỏ.

Gió to thổi mạnh mẽ, thuyền nhỏ nhanh chóng len lỏi qua hẻm núi xông vào, thuyền lớn bên ngoài dàn trận chờ sẵn, giống như trên sông nổi

lên một bức tường nóng bỏng thông lên tận trời cao, đứng cách xa mấy chục trượng vẫn có thể cảm thấy luồng nhiệt nóng bức người.

Thiên Hạp Cốt ở ngoài thì hẹp nhưng bên trong thì rộng, lửa lớn thuận gió đánh tới, thế tiến ngàn ngạt không thể đỡ. Thạch Xán đứng trên đầu thuyền, từ xa quan sát tình hình này, dào dạt đặc ý, lập tức phái thám tử cưỡi ngựa trên bờ xông về phía trước nghe ngóng tình hình, xem quân Tấn sẽ rút lui về phái thủy vực phía trước hay chịu vây khốn trong lửa ở Thiên Hạp Cốt.

Phó tướng bên cạnh nói: “Có thể chúng đã rút lui, không hề nghe thấy động tĩnh bên trong.”

“Hừ, Vệ Ngật Chi được lưu danh đến mức hoang đường, cũng chỉ đến thế mà thôi.” Thạch Xán cười ha hả, phảng phất nhìn thấy hình ảnh Vệ Ngật Chi thê thảm đền tội trước mặt hắn.

Tin tức truyền tới Kiến Khang đương nhiên khiến lòng người lo lắng.

Đến tận tối mịt Tạ Thù mới trở về phủ, quản gia vội vàng tới báo cho nàng: “Nhiệm công tử đột nhiên bị bệnh, Thừa tướng có muốn đi thăm không ạ?”

“Bị bệnh ư?” Tạ Thù cũng đoán được vài phần, cười cười: “Được, vậy để ta đi thăm hắn.”

Khi vào tới Lưu Vân hiên, cảm giác giống như quay trở lại thời điểm lần đầu gặp gỡ khi xưa, Tạ Thù phe phẩy chiết phiến, vừa vào cửa đã nói: “Lần này đường thúc lại muốn nói gì với ta vậy?”

Tạ Nhiễm vốn đang ngồi tựa trên giường, nghe thấy vậy cũng không trả lời, xốc chăn đứng dậy, đi thẳng tới sau án.

Tạ Thù ngồi xuống đối diện hẳn, cười nói: “Sao nào? Hôm nay có vẻ nóng tính quá nhỉ.”

“Đến giờ Thừa tướng vẫn còn cười được ư?” Tạ Nhiễm lôi một xấp giấy từ trong tay áo, đẩy tới trước mắt nàng: “Trong này là sổ của cải người đã ném đi trong thời gian vừa qua, con số khổng lồ, dĩ nhiên đã làm lung lay gốc rễ. Hôm nay, có không dưới mười vạn trong tộc tới tìm ta, trong lòng chất đầy bất mãn, Thừa tướng vẫn còn tiếp tục hay sao?”

Tạ Thù khép quạt lại: “Đường thúc quá lo lắng rồi, ném tiền xuống lúc này chỉ là tạm thời, đợi đến khi giành được chiến thắng, luận công ban thưởng, đương nhiên Tạ gia sẽ lĩnh công đầu, đến lúc đó còn sợ không thu hồi vốn được hay sao?”

“Nhưng làm cách nào Thừa tướng có thể chắc chắn được trận chiến này sẽ thắng? Ít nhất ngài cũng phải bảo vệ lợi ích cuối cùng cho người trong tộc chứ.” Tạ Nhiễm bỗng nhiên hiểu ra, ánh mắt ngờ ngàng: “Chẳng lẽ, Thừa tướng cứ ngây thơ tin tưởng Vũ Lăng vương như thế, cho dù hẳn nhiều lần gặp khó khăn vậy sao?”

Tạ Thù miết ngón tay lên chiếc quạt, nhìn hẳn chăm chăm: “Đường như đường thúc hơi cố chấp thì phải.”

“Người cố chấp chính là Thừa tướng.” Tạ Nhiễm đứng bật dậy, nhìn nàng: “Có thể đây là cơ hội cuối cùng, Thừa tướng đừng để ta thất vọng.”

“Cơ hội ư?” Tạ Thù bật cười: “Ngược lại, ta mới là người lặp đi lặp lại rất nhiều lần cho người cơ hội, nhưng người không hề biết đón lấy.”

Ánh mắt Tạ Nhiễm tối lại, chậm rãi ngồi xuống: “Thừa tướng đi thông thả.”

“Xem ra đường thúc đã nói xong, vậy thì nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho khỏe đi.” Tạ Thù đứng dậy rồi đi, dáng người gầy nhỏ nhanh chóng ẩn vào

bóng tối bên ngoài.

Tạ Nhiễm ngồi yên không nhúc nhích hồi lâu, đứng dậy đi tới trước ngăn tủ, mở trap con lấy ra phương thuốc kia.

“Quang Phúc.”

Quang Phúc nhanh chóng đi vào: “Công tử có gì phân phó?”

“Người đem phương thuốc này đưa cho Chung đại phu, nói rằng ta tìm một phương thuốc hay cho Thừa tướng.”

Sớm hôm sau, trời đổ mưa to, Tạ Thù lười biếng không muốn dậy, thẳng thừng xin nghỉ không vào triều, chỉ một ngày thôi trong thư phòng liền chất đống chiến báo, tấu chương chờ duyệt.

Vừa qua thời gian điểm tâm. Vương Kính Chi bỗng nhiên tới nhà thăm hỏi, hần nói: “Thừa tướng mau theo ta tới đông cung một chuyến.”

Tạ Thù nghe thấy giọng hần khẩn cấp như vậy, lại thấy trên người hần chỉ khoác vội một chiếc bào rộng, tóc cũng chưa kịp buộc lên, không khỏi kinh ngạc: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trên đường tại hạ sẽ nói rõ với ngài sau.”

Tạ Thù chẳng kịp thay quần áo, đứng dậy theo hần đi ra ngoài.

Xe ngựa chạy thẳng tới đông cung, bấy giờ Vương Kính Chi mới nói rõ mọi chuyện cho nàng biết. Hóa ra sớm nay Vương Lạc Tú đã lâm bồn, nhưng tình hình không ổn, đã hai canh giờ mà vẫn chưa sinh được hài tử, toàn bộ Đông cung đều lo lắng.

“Chuyện này...” Đương nhiên Tạ Thù cũng lo lắng, nhưng dù sao việc này cũng không đến phiên một thần tử ở ngoài triều như nàng quản lý:

“Thái phó, thời điểm này, bốn tướng vào Đông cung liệu có thích hợp hay không?”

“Ta cũng đã nói như vậy, nhưng Lạc Tú kiên quyết muốn trông thấy ngài.” Vương Kính Chi thở dài, tựa vào thành xe nhìn nàng, bỗng nhiên cười khổ: “Thực ra ta biết tâm ý của Lạc Tú dành cho Thừa tướng, nhưng ta không ngờ con bé lại chấp nhất đến như vậy, giờ khắc nguy hiểm đến tính mạng vẫn còn muốn gặp ngài một lần.”

Tạ Thù mím môi, không nói gì thêm.

Từ trước tới nay, Vương Lạc Tú hành động đều có chừng mực, nhưng lần này ngang bướng đòi gặp nàng, nếu để Thái tử nghi ngờ sẽ không hay.

Cũng may tình hình cũng không xấu, hai người đến Đông cung không bao lâu thì Vương Lạc Tú liền sinh hạ một bé gái. Đứa bé không sao, nhưng bản thân nàng lại gặp nguy hiểm. Ngự y kéo Thái tử ra ngoài thăm thì một hồi, ngay cả Vương Kính Chi cũng không rõ đã có chuyện gì xảy ra.

Thái tử cho ngự y lui, sau đó vội vã đi vào thăm Vương Lạc Tú, một lúc sau mới đi ra, chủ động mời Tạ Thù vào gặp Vương Lạc Tú. Cũng không biết Vương Lạc Tú đã nói gì với hắn, hiển nhiên hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Tạ Thù đi vào, đứng trước một tấm bình phong thì dừng lại. Vương Lạc Tú cho người hầu lui xuống, yếu ớt nói: “Thực ra bản cung muốn gặp Thừa tướng là vì tư tâm của bản thân, nhưng giờ ta lại sinh ra con gái, có mấy lời cũng không còn đáng kể nữa.”

Tạ Thù nhất thời hiểu ra.

Rốt cuộc Vương Lạc Tú cũng đã được thâm cung tối luyện. Nàng biết Tạ Thù vẫn còn áy náy với bản thân, lần này khó sinh gặp nguy hiểm, nếu

như gặp chuyện không may thì trong thời khắc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc sẽ đau khổ cầu xin Tạ Thù, để cho nàng một lời hứa sẽ bảo đảm địa vị tương lai cho con trai mình. Nhưng nàng không thể sinh được con trai, vậy thì cũng không cần nói gì nữa.

“Thái tử phi cố gắng bảo trọng thân thể, những chuyện khác không cần lo lắng.” Tạ Thù chỉ nói một câu rồi cáo lui ra ngoài.

Lúc quay về tướng phủ thì trời đã tối, Tạ Thù đi vào thư phòng, trên bàn đặt sẵn một chén thuốc nhưng Mộc Bạch không có ở đó.

Nàng ngồi một lúc, tâm tư hỗn loạn, hết nghĩ tới giọng nói bất đắc dĩ của Vương Lạc Tú lại nghĩ tới chiến sự nơi tiền tuyến, sau đó mệt mỏi bưng chén thuốc lên.

Quang Phúc muốn mời Tạ Nhiễm dùng cơm tối, đi vào phòng lại phát hiện trong phòng tối đen, còn tưởng rằng hấn đi ra ngoài. Ai ngờ vừa thắp nến xong đã thấy hấn ngồi sau án, Quang Phúc sợ hết hồn, mà đến khi thấy rõ tình hình trước mặt thì càng thêm giật mình.

Tạ Nhiễm cứ ngẩn ngơ ngồi đó, viền mắt đỏ sọng, trong mắt lấp lánh nước.

“Công tử, ngài sao vậy?”

Tạ Nhiễm đột nhiên hỏi một câu: “Thừa tướng đã về chưa?”

“Đã về được một lúc.”

Tạ Nhiễm gõ nhẹ ngón tay lên án: “Đi ra ngoài đi, nhớ đóng cửa chặt vào.”

“Dạ? Công tử, vì sao thuộc hạ phải khóa cửa ạ?”

Hắn trầm ngâm hồi lâu: “Ta sợ bản thân sẽ không tìm được mà xông ra ngăn cản.”

Chén thuốc vẫn còn nóng nên Tạ Thù chỉ uống hai ngụm rồi để xuống, đúng lúc Mộc Bạch đi vào, nàng hỏi: “Hôm nay mùi vị thuốc cứ lạ lạ thế nào ấy nhỉ?”

“Công tử chưa biết đó thôi, Nhiễm công tử đã giúp ngài tìm một phương thuốc bổ, Chung đại phu đã xem qua, cảm thấy hữu hiệu nên hôm nay đã đổi thuốc.”

“Tạ Nhiễm?” Tạ Thù nhếch môi, không nói gì nhưng cũng không tiếp tục uống thuốc.

Chiến sự trên sông Trường Giang vẫn còn tiếp tục.

Lửa lớn cháy suốt hai ngày, đến buổi tối ngày thứ hai, trăng sáng treo cao, gió to mới dừng, thuyền nhỏ đã đốt rụi bốn phía, ngoại trừ mùi khét lan tỏa thì bốn bề đều yên tĩnh.

Thám tử quân Tần trở về, bẩm báo với Thạch Xán rằng đúng là quân Tần đã lui về phía sau, hiện nay đã đến vùng Thông Cổ.

Bốn phía vùng Thông Cổ đều trống trải, Thạch Xán vui mừng quá đỗi, bây giờ bọn họ chỉ cần đi vào Thiên Hạp Cốt thì có thể lợi dụng địa thế hiểm yếu của nơi này đối phó quân Tần.

Cơ hội tốt như thế sao có thể bỏ qua! Lúc snafy hẳn phải người tới thuyền chủ bẩm báo Tần đế, còn bản thân lại tự mình đi đầu, xông thẳng vào Thiên Hạp Cốt.

Hai bên bờ sông, vách đá cheo leo, trong bóng tối giống như hung thú lặng im, dưới mặt nước ánh trăng u tĩnh yên bình, thuyền lướt nhẹ qua, nhưng có thể cảm thấy mạch nước ngầm cuồn cuộn chảy.

Thạch Xán lệnh cho phó tướng hai bên tiến thẳng vào hẻm núi, còn bản thân theo sát phía sau, vì muốn làm kinh sợ quân thù, rút kiếm ra gào to một tiếng: “Giết hết quân Tần! Nhất thống thiên hạ!”

Quân Tần đồn dập hô vang, tiếng la rung tận trời cao, nhưng trong khoảnh khắc thanh âm kia liền thay đổi.

Tiếng kêu rên truyền đến, mùi máu tươi lặng lẽ lan ra, chờ đến khi binh sĩ trên thuyền phát hiện đồng bọn bên cạnh bị kéo xuống nước thì đã muộn. Ẩn náu dưới nước chính là quân Tần, bọn họ chỉ có thể dùng thương đâm lung tung xuống mặt nước, mà vừa nghiêng đầu, đã thấy phía trước xuất hiện ánh lửa hừng hực.

“Giết!” So với tốc độ kêu la của quân Tần thì tốc độ của đối phương càng nhanh hơn.

Thạch Xán kinh ngạc đến tái mặt, gào thét hạ lệnh ứng chiến, vừa phân phó binh sĩ trên thuyền nhanh chóng bỏ chạy. Nhưng đường đi chật hẹp thật sự khó thoát, thuyền của chúng quá to, lúc đi vào đã mất rất nhiều thời gian, trong giờ phút hoảng loạn, phía sau lại có đối phương ra sức đánh lén, tất cả thuyền đều bị va vào nhau.

Bên phải vách núi lóe lên một loạt đuốc sáng, cứ lay động ba lần liên tiếp rồi dừng hẳn. Chiến thuyền quân Tần nhanh chóng từ trong bóng tối vọt ra mấy chiếc, bao vây xung quanh quân Tần, bốn phía bắn tên như mưa.

Ngay sau đó, ánh đuốc lại đồng loạt dao động ba lần. quân Tần lại xuất chiến thuyền, lần này lại nhắm thẳng về phía Thạch Xán, tất cả bao vây xung quanh, trước mặt thuyền đều có găng đao sắc, xông thẳng về phía trước.

“Tướng quân, bọn họ đang làm gì vậy?” Phó tướng bên cạnh Thạch Xán hoảng hốt hỏi.

“Là trận pháp.” Thạch Xán nắm chặt chuôi kiếm, gần như không dám tin vào hai mắt chính mình, nhưng đúng là quân Tấn đang ở ngay trước mặt. “Vệ Ngật Chi đã sớm chờ chúng ta ở đây!”

“Phải làm thế nào bây giờ?”

“Còn không mau giết địch! Mở đường máu!”

“Nhưng...” Phó tướng nhìn ra sau, muốn nói lại thôi.

Bọn họ đang không còn đường lui nữa.

“Báo...”

Tần đế đang ngủ bị đánh thức, nghe thấy binh sĩ bên ngoài vội vã bẩm báo: “Bệ hạ, binh lực của Thạch tướng quân đã bị diệt sạch ở Thiên Hạp Cốt rồi!”

“Cái gì?” Tần đế còn tưởng mình nghe nhầm, mấy canh giờ vẫn còn nghe thấy bẩm báo hỏa công thành công, quân Tấn rút đi, sao bây giờ lại bị diệt sạch?

Binh sĩ lặp lại một lần nữa: “Binh lực của Thạch tướng quân đã bị diệt sạch ở Thiên Hạp Cốt rồi!”

Tần đế tức giận đứng bật dậy, vẫn mặc trung y để chân trần vội vã chạy ra ngoài khoang thuyền, trời còn tờ mờ sáng, phía trên Thiên Hạp Cốt xa xa lơ lửng một làn khói bụi dày đặc, lửa lớn như thế mà không làm gì được bọn họ!

“Không thể nào...” Hãn xiết chặt lan can, vẫn không thể tin nổi.

Vệ Ngật Chi đứng trên vách núi nhìn xuống mặt sông, khô giáp nhiễm một tầng sương mỏng.

Mặt nước đã khôi phục vẻ tĩnh lặng từ lâu, thỉnh thoảng vẫn trôi nổi vài mẩu thuyền vụn, mặc dù hơi khó coi nhưng chính là minh chứng cho thắng lợi lần này.

“Nếu lúc này nàng có ở đây thì tốt biết mấy.”

Dương Kiệu đứng sau lưng hắn, khó hiểu hỏi: “Đại đô đốc nói ai ạ?”

Vệ Ngật Chi cười cười: “Không có gì.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 81

Tiền tuyến trận đầu thắng lợi, chiến báo gửi về Kiến Khang, nâng cao phần chấn. Thế nhưng vào thời điểm này trên triều lại xảy ra chuyện lạ— Tư Mã Lâm đột nhiên dâng sớ lên Hoàng đế, thỉnh cầu đem vị trí Thái tử trao cho Cửu hoàng tử Tư Mã Đình.

Lúc Tạ Thù nhận được tin thì đang ở trong đình nghỉ mát trong hoa viên đánh cờ cùng Tạ Tuyên, còn có Sở Liên bên cạnh gảy đàn trúc, dáng vẻ thực vui vẻ hòa thuận. Mộc Bạch bước chân gấp gáp đến bên tai nàng thấp giọng nói vài câu, nàng lập tức đẩy bàn cờ rời đi.

“Tai mắt trong cung có tra được vì sao Thái tử lại làm vậy không?” Tạ Thù vừa đi về phía thư phòng vừa hỏi.

“Không có, đề phòng trong Đông cung rất nghiêm mật.”

Tạ Thù suy nghĩ: “Người đi gọi Hoàn Đình tới đây.” Trước đây sau khi nàng loại Tạ Nhiễm khỏi vị trí người bên cạnh của Thái tử thì đã giao chức vị này cho người nhà họ Hoàn, Hoàn gia nhất định biết nguyên nhân.

Không cần nàng đi mời, Hoàn Đình đã tự mình tới. Hắn bước vào thư phòng, trước tiên đóng cửa cẩn thận, ngồi đối diện với Tạ Thù, vẻ mặt thần bí nói: “Biểu ca hẳn là biết chuyện của Đông cung rồi nhỉ?”

Tạ Thù tự tay rót trà cho hắn, đẩy tới trước mặt hắn: “Đừng có dông dài, có gì thì nói thẳng.”

Hoàn Đình ho khan hai tiếng: “Biểu ca có điều không biết, kỳ thực Thái tử làm như vậy đều là vì Thái tử phi đó.”

“Gì chứ?”

“Nghe nói Thái tử phi lần này khó sinh là do có người hãm hại, suýt nữa thì mất mạng. Thái tử không tìm ra hung thủ, lo lắng cho an nguy của Thái tử phi, dự định rời cung, ra bên ngoài sinh sống, ngay cả địa vị Thái tử cũng không cần.”

Với tư cách là một nữ tử, Tạ Thù thật sự rất khâm phục cũng rất cảm động, với tư cách là Thừa tướng, nàng thật không biết làm sao.

“Tự Thái tử phi hẳn là cũng khuyên Thái tử rồi chứ?”

“Khuyên rồi á,” Hoàn Đình cảm thán: “Nhưng Thái tử là dạng si tình, không cần làm thế đâu.”

Tạ Thù day day mi tâm: “Vậy Cửu điện hạ nói gì?”

“Chuyện này thì đệ không biết.”

Tạ Thù ngẫm nghĩ, vẫn là tìm cơ hội đi thăm dò thử ý tứ của Tư Mã Đình mới được.

Không ngờ, Hoàn Đình chân trước vừa đi, Tư Mã Đình đã đích thân đến Tướng phủ.

Tạ Thù kinh ngạc, trong trí nhớ thì đây vẫn là lần đầu tiên hẳn đến nhà.

Tư Mã Đình một thân áo choàng đen tuyền, kim quan buộc tóc, gương mặt đã nẩy nở, giọng nói cũng trầm thấp hùng hồn hơn rất nhiều. Toàn thân toát lên vẻ anh tuấn uy vũ không ít, chỉ có vẻ mặt là vẫn kiêu ngạo như thường.

“Điện hạ quang lâm hàn xá, vi thần thật sự thụ sủng nhược kinh a.” Tạ Thù vuốt phẳng vạt áo, đứng dậy hành lễ.

Tư Mã Đình tự mình ngồi xuống trước mặt nàng, mở miệng đã nói: “Thừa tướng cho ta một phong thư ủy nhiệm đi, ta định đi tiên tuyến đốc quân.”

“Đốc quân?” Tạ Thù ánh mắt chợt chuyển, cười nói: “Điện hạ sao lại có ý định này?”

Tư Mã Đình không kiên nhẫn lấy ngón tay chỉ lên mặt bàn: “Thừa tướng đưa cho ta là được rồi, ta hiện giờ chỉ muốn rời khỏi Kiến Khang.”

Tạ Thù thăm dò hỏi một câu: “Điện hạ vì chuyện Thái tử nhường ngôi?”

Tư Mã Đình trừng nàng một cái: “Thì ra người đều biết cả, vậy người còn giả vờ giả vịt cái gì, chỉ mong ta đi hử?”

“Điện hạ nặng lời rồi, bản tướng sao lại có suy nghĩ này chứ? Có điều Điện hạ là Hoàng tử, không hỏi rõ, đến lúc đó bệ hạ truy cứu, bản tướng không đảm đương nổi a.”

Tư Mã Đình hừ một tiếng: “Nếu phụ hoàng đồng ý thì ta còn cần đến đây gặp người à? Nói với người cũng chả sao. Vị trí Thái tử ta muốn, nhưng ta không định cứ thế mà đưa tay ra tiếp nhận. Bây giờ thân thể Thái tử phi không khỏe, ta thân nhiên đón nhận, vậy chả phải là bỏ đá xuống giếng? Thứ ta muốn tự ta sẽ giành lấy bằng chính bản lĩnh của mình, không cần nhường.”

Tạ Thù biết hẳn tâm cao khí ngạo, đối với chuyện này cũng bất ngờ, trong lòng thế nhưng bù ngùi, thẳng nhóc này cuối cùng đã lớn rồi, thông minh hơn nhiều, biết lợi dụng thời cơ. Bây giờ hẳn muốn đi đốc quân, trước

là thu được tiếng thơm trong triều, kể nữa là ở trên chiến trường nhân thế lập chút công trạng, lúc trở về cũng sẽ không như trước đây.

Hoàng đế hẳn là trong lòng cũng đã hiểu rõ, bằng không nếu thật sự không cam lòng để hẳn ra tiền tuyến thì từ sớm đã phái người nhốt hẳn trong cung luôn rồi.

Nàng ngồi sau án thư, cầm bút chấm mực, nhìn Tư Mã Đình cười cười: “Dám hỏi Điện hạ, đây có tính là nợ ân tình không ha?”

Tư Mã Đình nhếch khóe miệng: “Tính!”

Tạ Thù lúc này mới hạ bút, lúc đóng ấn nói một câu: “Điện hạ, trong chuyến đi liệu có thể chuyển mấy câu cho Trọng Khanh giúp bản tướng?”

Tư Mã Đình nghe nàng gọi thân thiết như vậy, đầu mày lập tức nhíu lại: “Thừa tướng tự trọng một chút, danh tiếng của Trọng Khanh ca ca bị người hủy còn chưa đủ sao?” Hẳn thò tay giật lấy ủy nhiệm thư, ngay cả dấu mực chưa khô cũng mặc kệ, quay người liền đi mất.

Tạ Thù vừa bất đắc dĩ vừa tức cười, nói với bóng lưng của hẳn: “Điện hạ thông thả.”

Tư Mã Đình hừ lạnh một tiếng đáp lại.

Ở tiền tuyến, chiến sự đã dờn chiến trường. Tần đế biết trên nước đầu không lại Vệ Ngật Chi, đương nhiên sẽ không liều lĩnh, liền nhanh chóng rút lui về đất liền, muốn tập trung binh lực thâm nhập từ hai cánh tả hữu.

Dương Kiệu ở trong quân doanh sốt ruột đi tới đi lui sau Vệ Ngật Chi: “Đại đô đốc sao không bố trí đi? Lẽ nào muốn trơ mắt nhìn quân Tấn trên đất liền bỏ chạy?”

Vệ Ngật Chi chậm rãi sửa lại khôi giáp, cầm trường tiên cùng bảo kiếm: “Bọn chúng chạy không thoát được đâu, người không phát hiện đám Lục Tử Giác đều không có mặt sao?”

Dương Kiệu ngớ ra, bưng tỉnh đại ngộ: “Thì ra Đại đô đốc đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi?” Hãn kích động không thôi, “Vậy sao không bố trí ta xuất chiến chứ!”

“Người trấn thủ quân doanh, Cửu điện hạ muốn đến đây đốc quân, người thay ta tiếp đãi ngài ấy.” Vệ Ngật Chi cuộn trường tiên quanh hông, bước ra ngoài trường: “Bốn vương tự mình đi gặp thử Tần đế.”

Trọng binh quân Tần tập trung tại hai quận Ba Đông và Kinh Châu. Trương Triệu dẫn trọng binh từ hướng trái Trữ Châu xuất phát, Lục Tử Giác thì dẫn quân đi từ cánh phải Từ Châu, cùng với binh mã của hai quận Vũ Lăng, Trường Sa từ phía bắc tới, hợp thành thế bao vây từ ba phía.

Sự xếp đặt này ngay từ lúc quân Tần bị dẫn dụ trên sông thì đã bố trí xong, Vệ Ngật Chi cố ý dồn lực chú ý của bọn họ trên sông, động tĩnh trên đất liền bọn họ một chút cũng không biết.

Rất nhiều thư do An Hành gửi đến đều nói tình hình trong nước rất căng thẳng, Tần đế hiện thời đang nóng lòng muốn xoay chuyển cục diện, lại gấp rút điều đại tướng Lữ Minh cùng cháu trai là Phù Hưng ở trong nước trước đến lãnh binh, muốn cùng quân Tấn quyết chiến một trận.

Vốn cho rằng điều này có thể khiến những người bị choáng váng sau vụ thuyền lớn chấn hưng quân uy, nào ngờ ngay sau đó lưu vực sông Giang Hoài lại bước vào mùa mưa dầm, thời tiết ẩm ướt khiến binh sĩ phương Bắc khó mà thích ứng, rất nhiều người đã đổ bệnh.

Tần Đế nổi khùng đập tan thành đồ đạc trong trường, nhưng lão thiên gia vẫn như cũ thong dong điềm tĩnh giáng mưa, dín dín nhộp nhộp khiến lòng người hết sức khó chịu.

Hai ngày sau, quân Tấn bất ngờ tập kích khu vực lương thảo của quân Tần, giết hai nghìn quân, cướp sạch quân nhu rồi nhanh chóng rút lui.

Tần đế không nhịn được nữa, lệnh cho Lữ Minh và Phù Hưng dẫn binh đuổi theo quân Tấn.

Lữ Minh trầm ổn, tận lực khuyên Tần đế suy nghĩ lại, nhưng Tần đế nổi cơn thịnh nộ, Phù Hưng thì lại bốc đồng, hăn cũng không biết làm sao.

Đại bộ phận của quân Tần chân trước vừa truy kích quân Tấn thì đại quân của Tấn quốc đã giết thẳng vào đại doanh của quân Tần.

Lục Tử Giác cùng với Trương Triệu qua loa lấy lệ đối đầu với Lữ Minh, Phù Hưng, Vệ Ngật Chi tự mình thống lĩnh trọng binh đánh thẳng tới Hoàng Long.

Tần đế người khoác áo giáp đích thân ra trận, nhìn chân trời phía xa khói bụi mịt mù, binh mã quân Tấn giẫm lên bùn đất mà tới, ánh mắt rơi trên chữ VỆ thật lớn trên cờ cùng long kỳ của Tấn quốc, tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bệ hạ, đó là Vũ Lăng Vương Tấn quốc, vẫn là tránh đi thì hơn.” Tùy tùng bên cạnh dè dặt khuyên hăn.

“Tránh cái gì!” Tần đế xoay người lên ngựa, truyền lệnh cho tất cả nghênh địch.

Quân Tần thấy Hoàng đế tự mình dẫn binh, sĩ khí dâng cao, anh dũng xông lên.

Thế nhưng quân Tấn cũng không hề giao chiến trực diện với chúng, trái lại trật tự di chuyển, linh hoạt như rắn, đợi đến khi quân Tần nhận ra thì đã bị vây hãm trong trận.

Vệ Ngật Chi thúc ngựa vòng ra sau, gật đầu, truyền lệnh cho quân sĩ bắt đầu múa cờ, trận pháp biến đổi nhanh chóng, một khắc trước quân Tần còn bị vây giữa bức tường người vòng quanh bởi những tấm khiên khắp bốn mặt, một khắc sau khiên đã nhấc lên, trường thương liền đâm tới, tiếng kêu rên vang vọng, không đành lòng nghe.

Xung quanh đều là ruộng mạ xanh tươi, bị hai bên chém giết giẫm nát đến bật gốc lên trời, xa xa còn có một hồ cá, sớm cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ tươi.

Tần đế đứng từ xa quan sát, hai mắt như ửng.

Vệ Ngật Chi cũng nhìn hẩn, xuyên qua người này dường như nhìn thấy lời kể của các vị trưởng bối trước đây: binh mã ngoại tộc tiến vào Lạc Dương, các thế gia bị bức phải tiến về phía Nam, người Hán bị coi như heo chó mà tàn sát, người không phục thì bị giết, kẻ phục tùng thì coi như nô lệ....Mãi đến khi người này lên ngôi, ngược lại khai sáng rất nhiều. Nhưng có chinh phục tất có sự chống cự bất khuất, có dục vọng thì sẽ có sự thảo phạt vô cùng vô tận.

Chỉ chờ một thời cơ, kết thúc tất cả.

Truyền lệnh cho binh sĩ múa cờ, quân Tấn tản ra, binh sĩ quân Tần đầy đồng, người sống sót thì nhanh chóng rút lui. Tần đế biết Lữ Minh và Phù Hưng đã bị giữ chân, chờ không được bọn họ đến tiếp viện, chỉ có thể hạ lệnh rút binh.

Vệ Ngật Chi nhân cơ hội lập tức hạ lệnh truy kích, tự mình giục ngựa đi đầu, tay kéo trường cung, lập tức bắn ra hai mũi. Một mũi bắn lệch, một mũi trúng ngay bả vai Tần đế, người hẩn lão đảo, nhưng vẫn kiên định chạy thực mạng về phía bắc rời đi.

Quân Tấn suốt dọc đường hô vang thắng lợi, ngay cả Lữ Minh và Phù Hưng đang ở phía xa cũng nghe được.

Nghe thấy Tần đế bỏ chạy, sĩ khí quân Tần lập tức xuống dốc, lại nghe quân Tấn hô vang đến tận trời xanh, gần như trái phải bốn phương đều là binh mã của quân Tấn thì lòng người càng hoảng loạn, rất nhanh đã bị giết đến thảm thương. Lữ Minh và Phù Hưng đành phải hạ lệnh lui binh, hướng phía biên giới mà lui.

Lục Tử Giác tuổi trẻ dũng mãnh, dọc đường truy đuổi điên cuồng không ngừng, cuối cùng không chỉ giết được Phù Hưng, thậm chí còn tiến vào Tần quốc.

Hoàn Đình nhanh như gió lao vào tướng phủ, cầm vạt áo chạy như điên, ‘rầm’ một tiếng mở toang cửa thư phòng, thở hồng hộc nói: “Biểu, biểu ca, huynh nhận được tin chưa?”

Tạ Thù ngồi ngay ngắn sau án thư, gương mặt thản nhiên, cầm chén trà híp mắt nhìn hẳn: “Tin gì?”

“Cái gì? Huynh còn không biết!” Hoàn Đình nhào qua, trên trán đầy mồ hôi: “Trọng Khanh đánh thắng trận, Tấn quốc thắng rồi! Ba Đông, Kinh Châu cướp về lại thì không nói, ngay cả Dự Châu của Tần quốc cũng giành được.”

“Thì ra là vậy, không tồi.”

Hoàn Đình sốt ruột, đôi mắt trông mong nhìn nàng chăm chăm: “Chỉ thế?”

Tạ Thù nhướn mày: “Chẳng lẽ còn thế nào nữa?”

“.....” Hoàn Đình bỗng nhiên cảm thấy chả còn hăng hái.

Mùa hè Tấn Nguyên Hòa năm thứ ba mươi, quân Tấn giành được thắng lợi.

Sáng sớm Tạ Thù rời giường thì trên cây cổ thụ bên ngoài đã nghe thấy tiếng chim hỉ thước réo rắt, nàng thay bộ y phục rộng nhẹ màu trắng như tuyết, trâm trúc buộc tóc, lúc rửa mặt cảm thấy sắc mặt có hơi nhợt nhạt liền hỏi tỳ nữ có son không, muốn trang điểm sơ một chút.

Chúng tỳ nữ chen nhau vội vàng kính dâng, ánh mắt ai nấy đều có chút mờ ám.

Thừa tướng vì Vũ Lăng Vương còn muốn chưng diện đấy nha, chặc chặc chặc...

Một Bạch đến bẩm báo nói xe ngựa đã chuẩn bị xong, Tạ Thù đặt bữa sáng mới ăn được vài miếng xuống, lúc ra cửa mũi chân bị vấp bậc cửa, mặt suýt nữa thì ngã sấp, Mộc Bạch vội vàng đỡ cánh tay nàng, bỗng trông thấy trên bộ y phục trắng như tuyết dính vệt máu thì sửng sốt.

“Công tử...”

Tạ Thù hoảng hốt ngẩng đầu, đưa tay sờ dưới mũi, bỗng nhiên cổ họng tanh ngọt, trước mắt một mảng tối sầm.

Trên đường lớn Kiến Khang tiếng người ồn ào, Vệ Ngật Chi cười ngựa vào thành, xuất đầu lộ diện như vậy khiến các cô nương gần như phát điên.

Chúng quan viên chen qua đám đông bước tới đón tiếp, nói một đồng lời a dua nịnh hót.

Trái tim Vệ Ngật Chi không ở đây mà lắng nghe, ánh mắt đảo một vòng rồi lại một vòng trong đám người, cuối cùng nhin không được hỏi: “Sao không thấy Thừa tướng?”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 82

Chung đại phu vội vội vàng vàng vào phòng, vừa đặt đồ trong tay xuống liền ngồi xuống cạnh giường bắt mạch cho Tạ Thù, nàng đã hôn mê bất tỉnh, khóe miệng còn vương vết máu.

Mộc Bạch lòng nóng như lửa đốt, lại không dám quấy rầy, sốt ruột đến độ chỉ có thể đứng vịn ngón tay.

Chung đại phu dùng khăn ướt thấm vết máu trên miệng nàng, lấy ngân châm lau lau, quan sát hồi lâu, một hồi lại lộ ra vẻ hốt hoảng: “Sao lại có thể như vậy?”

Tạ Thù nửa tỉnh nửa mê, như thể đang ở trong mơ, bốn bề u ám, nàng cứ thế tiến về phía trước, không dám dừng lại.

Trên mình là bộ triều phục uy nghiêm, đằng trước đương nhiên là triều đình rộng lớn. Mà nàng đi đến điểm cuối, đập vào mắt lại là mặt trời chói chang, châu chấu bay khắp trời, đất đai nứt nẻ khô cằn...

Nàng mơ màng nhìn chung quanh, buồn bã ủ rũ, nhưng rồi lại hiểu ra.

Thì ra nhiều năm như vậy đã trôi qua, nàng vẫn đang đau khổ giữa giũa ở Kinh Châu kia, là một đứa trẻ cầu cứu mạng.

“Công tử? Công tử?”

Tạ Thù mơ mơ màng màng mở mắt, chỉ cảm thấy toàn thân đau âm ỉ.

Gương mặt Mộc Bạch hiện ra, có chút mơ hồ: “Công tử cuối cùng đã tỉnh rồi! Ngài đừng cử động, Chung đại phu đang chăm cứu cho ngài.”

Tạ Thù nhếch nhếch miệng, giọng nói nhẹ bằng: “Hiện giờ là canh mấy rồi?”

“Đã qua giờ Thân.”

Vậy Vệ Ngật Chi hẳn là đã vào thành từ sớm. Nàng dừng một chút: “Ta còn có thể cứu?”

Chung đại phu tiếp lời: “Độc công tử trúng khá phức tạp, không kịp nói cụ thể, cũng may ngài dùng không nhiều lắm, còn có một cơ may sống sót, chỉ là, khá nguy hiểm.”

“Nguy hiểm cỡ nào?”

“Độc này lợi dụng thuốc dẫn mà phát tác, chỉ có thể dùng phương pháp dẫn dắt để lấy ra, nhưng tất nhiên phải dùng thuốc hổ lang, e là sẽ tạo thành tổn thương đối với cơ thể của công tử, không biết Ngài.... rất cuộc liệu có thể chịu đựng nổi hay không.”

Tạ Thù chỉ cảm thấy đầu óc càng lúc càng mờ mịt: “Liệu có phải chỉ có một phương pháp này?”

“Với y thuật của tiểu nhân, chỉ có một cách này.”

“Vậy làm đi.”

Chung đại phu hơi ngần ra, nhưng liền lập tức nói được.

Tạ Thù lên tiếng gọi Mộc Bạch: “Nếu ta không chịu được, không được nói chuyện này với Vũ Lăng Vương, hãy nói ta đã đi đến nơi khác ẩn cư, khi muốn gặp hẳn sẽ xuất hiện, bảo hẳn không cần tìm ta....”

Trong cung đang mở tiệc lớn, chúc mừng Vũ Lăng Vương.

Trải qua một hồi giao tranh với Tần quốc, cuối cùng giành được thắng lợi, giữa Hoàng đế và Vệ Ngật Chi mấy bận có chút khúc mắc, hiện giờ thời cục xoay chuyển, rốt cục vẫn là Vệ Ngật Chi, tâm tình Hoàng đế hơi phức tạp, cộng thêm vài phần ngượng ngùng, trong yến tiệc ngoại trừ khen ngợi hẳn một phen, còn thì cũng không nói gì nhiều nữa.

Tư Mã Đình lần này kiếm được công trạng, có thể tự biết cũng không có gì vẻ vang nên lúc này cũng rất giữ kẽ. Người được chú ý nhất vẫn là Vũ Lăng Vương, kỳ thực, kích động nhất chẳng ai qua được Lục Trường, vừa hay Tạ Thù không tới, hẳn còn suy nghĩ do nàng sợ khí thế hiện giờ của Vũ Lăng Vương, không dám dễ dàng lộ diện.

“Vũ Lăng Vương đại thắng trở về, bảo vệ quốc gia, hạ quan cảm phục vô cùng, xin kính Ngài ba chung!” Hẳn nâng chung rượu, hướng Vũ Lăng Vương nhắc lên.

“Lục đại nhân khách sáo rồi.” Vệ Ngật Chi ngửa đầu uống cạn.

Bên phía Tướng phủ, Tạ Thù đang được uống chén thuốc đầu tiên.

Trong thành Kiến Khang đêm nay nhất định không ai ngủ, mọi người đều tụ tập ăn mừng, ồn ào sôi nổi ca ngợi công trạng của Vũ Lăng Vương, thi thoảng cũng có người nhắc tới Thừa tướng, hiếm hoi lắm mới thêm được dăm ba câu tốt đẹp.

Có người cầm đèn hoa thả trên sông Tần Hoài, truy điệu những tướng sĩ đã chết, ngọn đèn như hạt đậu, bồng bênh trên mặt nước phản chiếu những vì sao trên bầu trời, không biết trôi về phương nào.

Lúc này Tạ Thù đã nôn hết một lần, được rót bát thuốc thứ hai.

Yến tiệc kết thúc, Vệ Ngật Chi ra khỏi cửa cung, Phù Huyền đang đợi hẵn bên xe ngựa. Bởi vì lần này tác chiến có sự tham dự của Tần đế nên Vệ Ngật Chi đặc biệt không để hẵn theo, hiện giờ gặp hẵn, vừa hay có thể hỏi thăm vài câu về tình hình của Tạ Thù.

“Thừa tướng rất khỏe, mấy ngày trước thuộc hạ theo phu nhân ra ngoài dâng hương còn gặp ngài ấy, ngài ấy lúc đó còn nói với phu nhân, Quận vương lần này lập được đại công, đợi đến lúc hồi kinh còn muốn tự mình ra phía trước thành mười dặm để đón chào mà.”

Vệ Ngật Chi ngạc nhiên, lên xe thay đổi thường phục, căn dặn: “Đi Tướng phủ xem thử.”

Tạ Thù đã được rót ba chén thuốc, nôn hết mấy lần, người cũng lả đi, nhưng Chung đại phu lắc đầu với Mộc Bạch, vẫn ngại liều thuốc không đủ.

Mộc Bạch nhìn Tạ Thù mê man bất tỉnh, giọng nói nghẹn ngào: “Không thể lại đổ thuốc nữa, công tử sẽ không cầm cự nổi.”

“Nhưng đây là cách duy nhất.”

Chung đại phu xắn tay áo, lại muốn tiến hành thì ngoài cửa truyền tới tiếng quản gia luống cuống: “Mộc Bạch, nhanh ra đây, Vũ Lăng Vương đến rồi!”

Mộc Bạch giật thót, cẩn cẩn thận thận dìu Tạ Thù nằm xuống rồi vội vội vàng vàng chạy ra cửa.

Vệ Ngật Chi đã đi tới hành lang, áo bào to rộng, dáng vẻ nhàn nhã, thấy Mộc Bạch sau khi ra khỏi cửa còn không quên đóng chặt cửa thì cười nói: “Sao lại thần bí như vậy, Tạ Thù đâu?”

“Công tử ngài ấy.....Thân thể ngài ấy không khỏe, đã nghỉ ngơi rồi.”

“Sao lại sớm như vậy? Trong phòng sao còn sáng ánh đèn thế kia?” Vệ Ngật Chi lơ đãng, tự mình lướt qua Mộc Bạch định đẩy cửa vào, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện mấy bóng người, dày đặc chặt chẽ đứng chặn trước cửa phòng.

Là hộ vệ bên cạnh Tạ Thù.

Vệ Ngật Chi cảm thấy không ổn, giọng nói cũng lạnh đi: “Rốt cuộc như thế nào?”

Mộc Bạch nhớ đến lời dặn của Tạ Thù, nét mặt do dự, không biết liệu có nên nói thật.

Vệ Ngật Chi sầm mặt: “Lẽ nào muốn bốn vương ra tay mới có thể bước vào, có phải hay không?”

Mộc Bạch hoảng hốt: “Vũ Lăng Vương bớt giận, mời theo ta, ta lập tức đem sự việc nói cho ngài.”

Trong sương phòng phía bắc, Sở Liên nghe thấy bên ngoài thường xuyên có tiếng bước chân vội vàng, cảm thấy kỳ lạ nên bước ra cửa xem thử, chỉ thấy trong sân viện nơi Tạ Thù cư ngụ ánh đèn sáng trưng.

Hắn trở lại phòng ngồi xuống, chợt cảm thấy có chút bất an.

Mấy ngày trước Tạ Thù ở trong hoa viên gặp Tạ Tuyên, lúc ấy tựa như vô tình mà cũng như cố ý nói với hắn một câu, nếu có ý định gì thì hãy nhanh chóng nói ra, nếu không có, nàng sẽ thay hắn sắp xếp.

Hắn hỏi câu này là sao, Tạ Thù chỉ cười khẽ nói để phòng vạn nhất.

Hiện giờ nghĩ lại, lẽ nào đã có chuyện gì xảy ra với nàng?

Trong Lưu Vân hiên, Quang Phúc bước vào phòng, nhìn Tạ Nhiễm xoa tóc ngồi đấy, muốn nói lại thôi.

“Không cần bấm báo, ta nghe được động tĩnh rồi.” Tạ Nhiễm khoát khoát tay bảo hần ra ngoài, một nửa mặt khuất trong bóng tối, nhìn không rõ sắc mặt.

Quang Phúc không đi, thấp giọng nói: “Vũ Lăng Vương đến rồi.”

Tạ Nhiễm nghiêm mặt, chợt cười một tiếng, nhưng lại hết sức thê lương: “Vậ Thừa tướng hần là rất cao hứng nhỉ.”

Vệ Ngật Chi đứng nơi hành lang, bàn tay thả bên người siết chặt thành đấm: “Người nói nàng trúng độc?”

Mộc Bạch ở sau lưng nhỏ tiếng đáp phải.

“Nàng dạo gần đây cơ thể dần dần không khỏe, là vì nguyên nhân này?”

“Cũng không phải.” Mộc Bạch gục đầu: “Thật ra thân thể công tử từ trước đã không tốt, Chung đại phu cũng tìm không ra nguyên do, chỉ nói không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng không thể vất vả quá độ. Mấy ngày nay công tử vẫn luôn điều dưỡng thân thể, cũng có chút hiệu quả, thế nhưng hôm nay lại đột nhiên trúng độc, chúng tôi ai cũng không ngờ tới.”

“Vậy là có người đã hạ độc.” Ngón tay Vệ Ngật Chi vuốt ve trường tiên quanh hông, giọng như đao kích va chạm, lạnh lẽo xa xăm.

Trong lòng Mộc Bạch kinh ngạc, bị giọng nói của hần dọa, không dám lên tiếng.

Trong phòng bỗng truyền ra tiếng động rất lớn, Vệ Ngật Chi vội vàng xoay người đẩy cửa bước vào, vội vội vàng vàng bước qua bình phong, trông thấy Tạ Thù đang được Chung đại phu đỡ, nhoài người về phía mép giường mà nôn.

Hắn gần như không dám tin vào mắt mình, trước khi đi nàng vẫn còn cười nói vui vẻ, mà hiện giờ hai mắt khép chặt, sắc mặt trắng bệch, giống như một tờ giấy trắng, không chút sức sống, ngay cả chạm một cái cũng phải dẫn đo.

Hắn ổn định cảm xúc, hỏi Chung đại phu: “Sao lại như vậy?”

Chung đại phu nhìn Mộc Bạch đằng sau hắn, có chút do dự, dù gì hắn cũng không phải người của Tạ gia, có vài lời không biết có nên nói thẳng hay không.

Mộc Bạch nói: “Chung đại phu cứ thẳng thắn không sao, Vũ Lăng Vương biết thân phận của công tử, công tử cũng tín nhiệm ngài ấy.”

Chung đại phu có chút bất ngờ liếc Vệ Ngật Chi một cái, lúc này mới nói: “Cơ thể công tử hư nhược, thuốc dùng lại cương mãnh, hiện giờ hãy còn thiếu chút liều lượng, nhưng thuốc này có hại với người, tiểu nhân không dám dùng tiếp, nếu không cho dù công tử có gắng gượng vượt qua đi chăng nữa, tiểu nhân cũng không dám đảm đương.”

“Vì sao? Người nói cho rõ ràng.”

Chung đại phu lại liếc Mộc Bạch một cái, người sau hướng lão gật gật đầu, hắn thở dài một tiếng: “Tiểu nhân ăn ngay nói thẳng, thuốc này dùng nhiều, e là công tử sau này sẽ không thể có con. Vốn tiểu nhân không nên bận tâm mấy chuyện này, nhưng công tử mấy tháng trước còn từng tỏ rõ muốn có thai, tiểu nhân quả thực không dám quyết định thay ngài ấy.”

Mộc Bạch kinh hãi tròn mắt.

Vệ Ngật Chi ngồi xuống mép giường, chăm chú nhìn gương mặt Tạ Thù, bình tĩnh đến không ngờ: “Ngoài trừ việc này, còn có nguy hiểm gì khác không?”

“Có, công tử chịu đựng được mới có thể sống, tóm lại mọi sự vẫn không chắc chắn.”

Vệ Ngật Chi đỡ Tạ Thù, một tay kéo nàng vào lòng, một tay đưa ra: “Đưa thuốc cho ta.”

Chung đại phu giật mình, vội bưng bát thuốc đặt vào tay hắn.

Vệ Ngật Chi đặt bên môi Tạ Thù, miệng nàng khép chặt, căn bản là phí công.

“Tạ Thù, nàng dám buông xuôi thử xem!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, dùng lực bóp cằm nàng, đem thuốc đổ vào, nhưng nàng căn bản không cách nào nuốt xuống, toàn bộ đều tràn ra, bộ bạch y bị vết máu cùng vệt thuốc nhiễm bẩn đến độ nhếch nhác vô cùng.

Vệ Ngật Chi rừ mi mắt, bỗng nhiên nói: “Các người ra ngoài hết đi.”

Chung đại phu thấy tình hình như vậy chỉ biết thở dài, ông dù sao cũng đã cố gắng hết sức rồi.

Mộc Bạch ở bên cạnh dùng tay áo lau nước mắt, Chung đại phu vỗ vai hắn, đỡ hắn ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, Vệ Ngật Chi cố gắng nhẫn nhịn đến tận bây giờ, cuối cùng lộ ra luống cuống hoảng hốt. Hắn cúi đầu nhìn mặc Tạ Thù, tiếng gọi nàng cũng trở nên run rẩy: “Nhu Ý?”

Tạ Thù không chút phản ứng.

“Chẳng phải đã bảo nàng đợi ta quay về sao?” Hắn ôm chặt nàng: “Nhanh uống thuốc, chúng ta thắng rồi, nàng còn có rất nhiều việc còn chưa làm, sao có thể ngã xuống?”

Hắn ngậm ngậm thuốc, mớm vào miệng cho nàng, mùi vị quả thực đắng rất đắng, ngay cả hắn với ý chí đã được rèn luyện trên sa trường cũng không thể chịu nổi, nước mắt đều bị vị đắng nuốt xuống.

Chén thuốc mớm chưa được bao lâu thì Tạ Thù lại bắt đầu nôn, cũng không biết liệu có phải bị thương ở đâu, lần này nôn ra là một ngụm máu lớn.

Vệ Ngật Chi sờ hai tay nàng, đã có chút lạnh, vội vội vàng vàng ôm chặt lấy nàng, môi dán bên tai nàng nghẹn ngào: “Không có gì, ngày tháng lúc trước ở Kinh Châu như vậy nàng cũng có thể vượt qua, lần này nhất định có thể vượt qua...” Cổ họng tắc nghẹn đau đớn, lời cũng đã nói không được.

Tạ Thù ngã vào lòng hắn, giống như một khối mỹ ngọc sắp vỡ, không chút ấm áp, chỉ còn lại an bình, khắp căn phòng chìm trong tĩnh mịch.

Bình minh bàng bạc đọng trên hoa cỏ nơi hành lang, một đêm này có quý tộc vương công say sưa không tỉnh, có bình dân bách tính buồn thả đảo điên, tiếng mái chèo cùng ánh đèn vẫn như cũ, có người vui vẻ, có người sầu thương.

Tạ Thù dường như nghe thấy bài ca dao ở Kinh Châu thường nghe lúc còn bé, người hát có lẽ là Hồ Ca, nhưng một chút cũng không vui vẻ như lúc trước, mà tựa như muốn khóc. Nàng muốn rời khỏi chốn này, nhưng lại không tìm được đường.

“Như Ý.” Nàng quay đầu, có người đang gọi nàng, giọng nói có chút quen thuộc.

“Như Ý.” Lại bước vài bước, cuối cùng nghe ra là ai đang gọi nàng.

“Trọng Khanh?”

Vệ Ngật Chi hoảng hốt ngẩng đầu, người trong lòng đang từ từ mở hai mắt, thanh âm khàn khàn gọi hắn.

“Ta đang ở đâu?”

Hắn nén cười, nhưng giọng nói thốt ra lại mang theo ghen ngào, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa mặt nàng: “Sau này ta ở đâu nàng sẽ ở đó.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 83

Tương phu nhân nhớ con trai trên chiến trường, hôm qua bảo Phù Huyền sớm tới bên ngoài cung nghênh đón Vệ Ngật Chi, ai ngờ Phù Huyền quay về, còn hăn thì chả thấy bóng dáng.

Vốn cho rằng Vệ Ngật Chi uống say nên Hoàng đế giữ lại qua đêm trong cung, nào biết hôm này bà sáng sớm thức dậy chăm sóc hoa cỏ thì nghe quản gia nói hăn cả đêm không về là vì đi tới Tướng phủ. Sắc mặt bà có chút khó coi, lập tức quở trách quản gia một trận, bảo hăn đừng có nói bậy.

Quản gia vừa đi, Vệ Ngật Chi liền bước vào cửa lớn.

“Mẫu thân, con có chuyện muốn nói với người.”

Tương phu nhân đặt gáo nước xuống, cầm chiếc khăn tỳ nữ đưa lau tay, trông thấy vẻ mặt hăn mỗi mệ, quan tâm nói: “Sao mắt lại đỏ thế kia, cả đêm không ngủ? Con vừa từ chiến trường trở về, có gì muốn nói thì đợi nghỉ ngơi cho khỏe rồi hãy nói.”

Vệ Ngật Chi đỡ tay bà: “Vẫn là nói bây giờ đi ạ, trước sau gì cũng phải nói.”

Tương phu nhân nghi hoặc nhìn hăn, đành phải gật đầu: “Vậy tới thư phòng con đi.”

Vệ Ngật Chi dìu Tương phu nhân vào phòng, trước mời bà ngồi, sau đó bồng xốc vạt áo quỳ trước mặt bà, cung cung kính kính dập đầu.

Tương phu nhân ù ù cạc cạc: “Con đây là vì sao?”

Vệ Ngật Chi rũ mắt: “Mẫu thân, con muốn cưới Tạ Thù làm vợ.”

“.....” Nét mặt Tương phu nhân cứng đờ hết nửa ngày, rồi dần dần có chút bùng nổ: “Con vừa mới nói cái gì? Cưới.....Tạ Thù?”

“Dạ.” Vệ Ngật Chi xấu hổ: “Chỉ là nàng đời này có điểm khiếm khuyết, con hiện giờ sẽ nói với mẫu thân.”

Tương phu nhân bắt đầu kích động: “Con cũng biết hẳn có điểm khiếm khuyết à, hẳn là nam tử, đương nhiên có khiếm khuyết rồi!”

“Không phải nguyên nhân này.....Có một sự thật con vẫn luôn giấu người.”

Tạ Thù cũng không biết Vệ Ngật Chi rời đi, nàng ngủ đến buổi trưa mới tỉnh.

Mộc Bạch tiến vào hầu hạ nàng uống thuốc, lo lắng cho thân thể nàng, lại gọi Chung đại phu đến khám chẩn cho nàng một lượt.

“Công tử lần này nguyên khí bị tổn thương nặng, cần phải tịnh dưỡng thật tốt mới được, chuyện này không thể gấp gáp.” Chung đại phu lại viết một phương thuốc bồi bổ giao cho Mộc Bạch, nhưng không gấp rút rời đi mà trái lại quỳ xuống trước mặt Tạ thù hành đại lễ: “Công tử thứ tội, lần này là tiểu nhân kiểm tra không kỹ, mới khiến công tử suýt nữa bị hại.”

Tạ Thù bảo Mộc Bạch ra cửa canh giữ, nói với lão: “Vừa đúng lúc ta muốn hỏi người chuyện này, người đem những việc mình biết nói hết cho ta.”

Chung đại phu liên tục nói được, ngồi trở lại trên ghế nói: “Độc công tử trúng không phải dạng thường gặp, tiểu nhân trước đây cũng chỉ từng

thấy qua ghi chép, nói vào thời Hán ở Hành Sơn quốc có người dùng phương pháp này bài trừ, sau lại lưu truyền rất nhiều trong cung. Cách thức này trước cho đối phương uống một vị thuốc dẫn, sau đó lại uống một vị thuốc, hai loại này dung hợp với nhau sẽ khiến độc phát, dạng này không dễ gì bị người khác phát hiện. Độc công tử trúng lần này phải nói còn cao minh hơn, cho dù là thuốc dẫn hay là thuốc sau đó, dùng riêng thì đều không có tác hại gì.”

“Vậy người cũng không hẳn là nhìn không ra chứ?”

“Căn bản sẽ không gạt được ánh mắt của tiểu nhân. Vị thuốc cuối cùng của độc này nằm trong bài thuốc mà Nhiễm công tử đưa tới lần trước, ta thực ra cũng đã để ý, nhưng trong phương thuốc mà công tử dùng lúc trước cũng không có vị thuốc dẫn kia, đương nhiên cũng sẽ không trúng độc, cho nên tiểu nhân mới an tâm để công tử dùng bài thuốc đó, nhưng hiện giờ xem ra, hiển nhiên công tử đã từng dùng qua thuốc dẫn.”

Tạ Thù hơi gục gặc: “Ta hiểu rồi.”

Lúc trời tối, Quang Phúc bước chân vội vã lao vào phòng của Tạ Nhiễm: “Công tử, thuộc hạ nói ngài ra ngoài tránh đi ngài không nghe, giờ thì hay rồi, Thừa tướng đã tỉnh, muốn truy cứu trách nhiệm.”

Tạ Nhiễm ngồi trước gương đồng, cầm lược, không thấy hoảng loạn chút nào: “Buộc tóc thay y phục cho ta, ta lập tức đi gặp Thừa tướng.”

Tạ Thù đến giờ vẫn không thể ngồi dậy, chỉ có thể nằm trên giường, Mộc Bạch phải kê rất nhiều gối mềm dưới lưng cho nàng mới có thể giúp nàng ngồi dậy, lại chải đầu búi tóc cho nàng mới thấy có chút sức sống.

Tạ Nhiễm từ sau bình phong bước tới, mấy ngày không gặp, thể nhưng hốc hác rất nhiều, hai gò má cũng hơi hõm xuống. Hắn đứng cách vài bước nhìn Tạ Thù mấy lượt, ung dung hành lễ, áo bào rộng màu trúc

xanh khoác trên người càng lộ vẻ gãy gò, tư thái thể nhưng lại vẫn tao nhã như trước.

Tạ Thù chột vẩy vẩy tay về phía hăn, Tạ Nhiễm hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn đến gần hơn chút, ngồi xuống chiếc ghế thấp bên mép giường.

“Đường thúc sao không thừa dịp ta ngã xuống mà chạy trốn?” Đến khi nàng lên tiếng, Tạ Nhiễm mới hiểu nàng vì sao muốn mình đến gần, giọng nói của nàng thấp đến đáng thương, nói là hơi thở mong manh cũng không quá.

Một tay hăn siết chặt vạt áo, thản nhiên nói: “Trốn không thoát, cũng không muốn trốn.”

Tạ Thù nhếch nhếch khóe môi: “Ta thích nhất điểm này của ngươi, ngươi làm bất cứ việc gì, sau khi bị phát hiện cũng không hề phủ nhận.”

Nàng khụ một tiếng, dừng lại một chút mới nói: “Chung đại phu đã nói quá trình trúng độc với ta, ta muốn mời Đường thúc giải thích nghi vấn cho ta, rốt cuộc là khi nào ta đã uống vị thuốc dẫn kia?”

Nét mặt Tạ Nhiễm bỗng thoáng qua chút hư vô mờ mịt: “Là thời điểm Thừa tướng tín nhiệm ta nhất. Lúc đó căn cơ Thừa tướng chưa vững, cũng không có lòng phòng bị quá nặng, vừa hay lại mắc phải bệnh không tiện nói ra. Ta mặc dù nương tựa Thừa tướng, nhưng chung quy không phải người Tạ gia, nên phải vì mình chừa chút lợi thế. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ có một ngày sẽ thật sự dùng tới nó.”

“Không hổ là Đường thúc, sớm như vậy đã chừa lại đường lui cho mình. Nhưng Chung đại phu không nhìn ra thuốc dẫn trong phương thuốc, liệu có phải là do ngươi lúc đó đã cho ta một bài thuốc khác?”

“Không sai, phương thuốc dẫn kia vẫn luôn do ta bảo quản, dạo trước mới thiêu hủy.”

Tạ Thù trầm mặc, qua một lúc lâu mới lên tiếng: “Ta lần này đại nạn không chết, chắc hẳn Đường thúc thất vọng vô cùng nhỉ.”

Tạ Nhiễm nở nụ cười thê lương: “Chuyện đã tới nước này, Thừa tướng muốn trừng trị thế nào cứ tự nhiên.”

“Trừng trị? Người có biết, vì sao trước đây người hết lần này đến lần khác phạm sai lầm nhưng ta đều cho người cơ hội?” Tạ Thù cười có vài phần tự giễu: “Bởi vì trong mắt ta, người là người thích hợp nhất làm trưởng tộc của Tạ gia.”

Tạ Nhiễm toàn thân chấn động, phút chốc ngẩng đầu nhìn mặt nàng: “Cái gì?”

Tạ Thù nhắm mắt thở một cái, giống như lại có chút hơi sức: “Nhưng ta hiện thời chỉ có thể giống như tổ phụ, lựa chọn loại bỏ người. Bởi người vốn dĩ không hề xem chính mình là người của Tạ gia mà cư xử.”

Tạ Nhiễm kích động đứng bật dậy: “Tất cả mọi việc ta làm đều là vì Tạ gia, sao lại không coi mình như người của Tạ gia mà xử sự cơ chứ!”

“Đúng, người vẫn luôn nói như vậy, nhưng trong lòng người chưa bao giờ xem mình là người Tạ gia. Người từ đầu chí cuối không cách nào bỏ đi thân phận là con riêng của mình. Lúc còn đám trưởng bối, người thậm chí còn không dám bước vào quan trường; đến khi mấy người trưởng bối ngã xuống, người lại nơi nơi lo nghĩ cho Tạ gia, sợ bị Tạ gia vứt bỏ. Đối với người mà nói, Tạ gia chỉ là một chốn dung thân, người Tạ gia chỉ là đồng minh vì lợi ích, người dựa vào họ, nhưng cũng ra sức đề phòng họ. Người không phải là nhìn không rõ thời cục, mà là vì người chỉ bảo vệ lợi ích của bản thân nên mới không ra mặt bảo vệ lợi ích gia tộc.”

Tạ Nhiễm thảng thốt ngồi phịch xuống.

“Chẳng qua người đích thực thích hợp làm trưởng tộc Tạ gia hơn so với ta, ta là bị bức bách bất đắc dĩ mới bước lên con đường này, lòng dạ không thâm sâu bằng người, thủ đoạn cũng không ngoan độc như người, thế gia muốn duy trì cần chính là người như người, không phải ta. Ta vốn cho rằng, có người bên cạnh, cộng thêm những tiểu bối như Tạ Tuyên, Tạ gia sau này có thể trường thịnh không suy, nhưng đến hôm nay, ta mới biết mình cuối cùng đã nhìn sai về người rồi.”

Tạ Nhiễm đột nhiên bật cười, bất ngờ nhào tới níu áo nàng: “Người cho rằng người cái gì cũng biết sao? Tạ Thù, ta thà rằng người chưa bao giờ trở lại Tạ gia!”

Tạ Thù sắc mặt bình tĩnh: “Đúng ha, như thế sẽ không có ai cướp đi cơ hội của người.”

Tạ Nhiễm sùng sốt: “Không sai, người nói không sai.....” Bên dưới tay hấn dùng lực, gần như muốn kéo nàng dậy, hốc mắt đỏ quạch, “Giết ta đi! Ta so với người còn căm hận bản thân ta lúc này!”

“Muốn chết?” Tạ Thù chậm rãi tách ngón tay hấn ra: “Ta không giết người, ta còn cho người quyền thế, để người làm trưởng tộc Tạ gia.”

Tạ Nhiễm kinh ngạc thả tay, ngã ngồi trên đất.

“Nhưng người hãy nhớ, người vĩnh viễn cũng sẽ không có được thực quyền, bất cứ việc gì đều phải thông qua ta mới có thể định đoạt.” Một tay Tạ Thù chống vào mép giường, khẽ nghiêng người nhìn hấn, ánh mắt lạnh lẽo: “Người chỉ có thể làm con rối của ta.”

Lúc Tạ Nhiễm bước trên hành lang, giống như bị cướp mất linh hồn, vô tri vô giác.

Vệ Ngật Chi vừa đúng lúc từ xa đi tới, bắt gặp bộ dạng hấn như vậy, lại là từ phòng Tạ Thù bước ra, trong lòng đã suy đoán được vài phần. Lúc đi

ngang qua hẳn, tay ép chặt nơi hông, nghĩ nghĩ rồi lại nhin xuống.

Đây là việc của Tạ Thù, nàng có thể tự xử lý.

Trước đó nói nhiều như vậy, Tạ Thù đã hơi mệt, vừa mới uống thuốc, đang nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần. Vệ Ngật Chi ngồi xuống mép giường, nàng mở mắt nhìn hẳn, tự giác chui vào lòng hẳn.

Vệ Ngật Chi vuốt tóc nàng: “Chuyện hạ độc đã giải quyết xong rồi?”

“Ừm.”

“Xác định là không có gì?”

“Không phải còn có chàng ở đây sao?”

Vệ Ngật Chi cười, đỡ người nàng: “Ngày mai theo ta về nhà cũ đi, tạm thời rời khỏi Tướng phủ tịnh dưỡng cơ thể thật tốt.”

Tạ Thù do dự nói: “Tương phu nhân nếu biết được thì làm thế nào?”

“Yên tâm, ta đã nói chuyện với người rồi.”

“Cái gì? Bà đồng ý sao?”

“Không có.”

“Vậy.....”

“Nhưng người cũng không phản đối mà.”

Tạ Thù còn định nói gì đó, Vệ Ngật Chi cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng một cái: “Hai năm nay chuyện lớn chuyện nhỏ nối nhau, nàng và ta chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hiện giờ xảy ra chuyện như vậy, ta cũng sẽ không để nàng một mình nữa, nàng cũng không cần băn khoăn gì nhiều.”

Tạ Thù lúc này mới gật đầu.

Lúc trời tối, Mộc Bạch bưng cơm tới, Tạ Thù căn dặn hẳn thu dọn chút đồ đạc đơn giản, lại bảo hẳn đi báo với Chung đại phu, muốn dẫn theo ông ấy đến nhà cũ của Vệ gia.

Vệ Ngật Chi gấp thức ăn cho nàng, nghe vậy, nhớ ra gì đấy, thăm dò hỏi một câu: “Chung đại phu không nói gì với nàng à?”

“Nói gì chứ?”

“Tình trạng cơ thể của nàng.”

“Thì là căn dặn một đồng thứ, Mộc Bạch đều ghi nhớ hết rồi.”

Vệ Ngật Chi nhìn Mộc Bạch, người sau lắc lắc đầu với hẳn, hẳn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại cười nói mấy chuyện khác với Tạ Thù.

Ăn cơm xong, Tạ Thù muốn ra ngoài đi dạo, tiếc là thực sự không có sức lực, rốt cuộc vẫn là bị Vệ Ngật Chi bắt lên giường ngoan ngoãn nằm nghỉ.

Chúng tỳ nữ đưa nước nóng bước vào, đều không dám ngẩng đầu, chỉ giả vờ không nhìn thấy trong phòng còn có Vũ Lăng Vương.

Rửa mặt xong, Tạ Thù đã cực kỳ mệt mỏi, ôm chăn thêm thiếp muốn ngủ, trong miệng nói: “Chàng nên về đi, lẽ nào thật sự muốn thời thời khắc khắc một tắc cũng không rời?”

Vệ Ngật Chi đóng cửa phòng, quay trở lại nói: “Nàng cho rằng ta nói đùa?”

Tạ Thù nhướn mí mắt: “Ta trái lại không sao cả, chỉ e rất nhanh trong thành lại lan truyền mấy chuyện nhảm nhí.”

Vệ Ngật Chi nằm xuống bên cạnh nàng, khẽ vuốt ngón tay nàng: “Thế lần này nói bản vương lập công báo thù, giam ngược trở lại Tả tướng, thế nào?”

Tạ Thù cười ha ha: “Thỉnh Vũ Lăng Vương hạ thủ lưu tình.”

“Nghĩ hay thật, nàng còn nợ ta đó.”

Tạ Từ từ trong chăn thò đầu ra, mù mờ nhìn hẳn: “Nợ gì?”

“Lần đó Lục Hi Trữ đến thăm dò, nàng với ta diễn kịch, chuyện đồng ý với ta sau đó quên hết rồi?”

>

Gương mặt Tạ Thù đỏ bừng, nhắm mắt vờ ngủ.

Vệ Ngật Chi cười một tiếng, vân vê tóc mai nàng: “Ngủ đi.”

Thời tiết vào hạ dần dần nóng nực, Tạ Thù vì đang bệnh nên người phát lạnh. Ngủ đến nửa đêm, nàng mò khắp nơi tìm chăn, nhưng lại mệt mỏi đến độ không cựa quậy nổi, nhin không được hừ hừ một tiếng, Vệ Ngật Chi ở bên cạnh lập tức giật mình tỉnh giấc.

“Nhu Ý?”

Tạ Thù bị ngữ khí gấp gáp của hẳn kinh ngạc, trái lại an ủi vỗ vỗ lưng hẳn: “Ta không sao.”

Vệ Ngật Chi kéo nàng vào lòng, thở phào một hơi thật dài.

Tạ Thù dứt khoát không tìm chăn nữa, vùi trong lòng hẳn cả một đêm, nhưng cũng không ngủ, lắng nghe tiếng trái tim hẳn đập, suốt một đêm dài ngàn suy vạn nghĩ.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 84

Trong nhà cũ của Vệ gia sớm đã phái người quét dọn một lượt, người hầu cũng không tăng thêm, Vệ Ngật Chi chỉ điều vài tỳ nữ lanh lợi trong phủ đến hầu hạ, chuyện chủ yếu thì vẫn giao cho Mộc Bạch và Phù Huyền đi làm.

Vừa đúng lúc sau chiến sự bình ổn, tạm thời không có việc gì xảy ra, Tạ Thù bầm với Hoàng đế xin nghỉ, an tâm ở đây nghỉ ngơi.

Trong nhà bắt đầu cả ngày đều lớn vờn mùi thuốc, nàng nghỉ dưỡng được vài ngày, dần dà đã có thể cử động, thi thoảng cũng sẽ ở trong viện đi dạo một chút, mãi đến khi ve kêu râm ran, mặt trời nắng gắt thì mới an phận ở yên trong phòng.

Vệ Ngật Chi mấy ngày nay nếu không lên triều thì sẽ nán lại đây, Tạ Thù ngại Tương phu nhân, nhiều lần khuyên hẳn trở về phủ Đại tư mã, nhưng hẳn vẫn như cũ làm theo ý mình.

Tạ Thù suy cho cùng làm quan đã quen không chịu ngồi yên, mấy ngày nay bắt đầu thở vắn than dài. Vệ Ngật Chi bảo nàng lúc dưỡng bệnh đừng bó ngực nữa nàng cũng không nghe. Sáng sớm thức dậy chuẩn bị xong xuôi, nàng mở cửa quạt cán trúc che nắng đi đến hồ cá trong viện, cho cá ăn được một lúc thì đã cảm thấy nhàm chán vô vị, dứt khoát ngồi chờ người luôn trong đình.

Khóm hoa phía sau có vài người đứng đó, Tương phu nhân thò đầu nhìn, hết trái lại phải, miệng cứ lầm bầm: “Không thể nào đâu? Không thể nào đâu, tuyệt đối không có khả năng a....”

Tỳ nữ thiếp thân hoàn toàn mù mờ: “Phu nhân, rốt cuộc cái gì là không có khả năng?”

Tương phu nhân túm cánh tay nàng ta kéo về phía trước, chỉ Tạ Thù đang ngồi trong đình: “Người cảm thấy Thừa tướng thế nào? Liệu có phải là một nam tử anh tuấn?”

Tỳ nữ đỏ mặt: “Phu nhân nha, người ta cảm thấy Thừa tướng rất đẹp, nhưng chưa bao giờ nói gì hết mà, ngài sao lại biết vậy?”

“Được rồi được rồi, người tránh ra một bên đi!” Tương phu nhân vén bụi hoa lại nhìn một hồi, trong lòng vẫn như cũ thâm thì: Sao có thể thế chứ? Mặc dù dáng vẻ hơi nữ tính một chút, nhưng lời nói cử chỉ rõ ràng là bộ dạng nam nhi mà.

Từ xa truyền tới tiếng bước chân, Tương phu nhân liếc nhìn, ra là Phù Huyền, biết hắn thính lực tốt, sợ bị hắn phát hiện, dắt theo tỳ nữ vội vội vàng vàng rời đi.

Phù Huyền bước vào trong đình, hướng Tạ Thù hành lễ: “Bẩm Thừa tướng, Bệ hạ giữ Quận vương lại Ngự thư phòng nghị sự, hôm nay trong cung còn có yến tiệc nên tối mới trở về, xin ngài không cần đợi Quận vương dùng bữa.”

“À?” Tạ Thù nghe đến nghị sự thì có chút hưng phấn: “Trong triều xảy ra chuyện gì?”

Phù Huyền nhìn nàng, mới nói: “Không có.”

Tạ Thù thấy hắn muốn nói lại thôi thì biết chắc có chuyện, nhưng cũng biết muốn từ miệng hắn moi được gì thì khó như lên trời, đành phải không truy hỏi nữa. Đợi đến khi hắn rời đi, nàng dặn Mộc Bạch: “Người ra ngoài thăm dò thử liệu có phải xảy ra chuyện gì rồi không.”

Mộc Bạch buổi trưa mới trở về, thế nhưng vẫn là bộ dạng không muốn nói kia, bị Tạ Thù xụ mặt răn đe một hồi mới mở miệng.

“Công tử, không phải thuộc hạ không nói, quả thực là vì tốt cho ngài thôi.” Hãn ủy khuất vắn chéo áo: “Thực ra cũng không có chuyện gì, chẳng qua là có lời đồn nói ngài xảy ra chuyện, lại đem mũi nhọn chĩa về phía Vũ Lăng Vương, Bệ hạ đại khái gọi Vũ Lăng Vương đến hỏi chuyện thôi. Dù gì chuyện này Vũ Lăng Vương có thể xử lý, ngài vẫn là dưỡng bệnh cho tốt, không cần bận tâm.”

Tạ Thù nhếch khóe miệng: “Ta bị bọn họ nói đã chết rồi, đây gọi là không có gì? Còn có chuyện gì khác?”

“Không có.” Mộc Bạch như đinh đóng cột.

“Thật, không, có?”

“.....Đám người Tạ Tử Nguyên và Tạ Vận nhiều lần tới đây cầu kiến ngài, nhưng đều bị Vũ Lăng Vương chặn lại không cho vào.”

“Chả trách người ta đem mũi nhọn chĩa vào hãn.” Tạ Thù suy nghĩ: “Không lẽ Tạ Nhiễm đem tin tức về ta tiết lộ ra ngoài?”

“Không thể nào, bản thân Nhiễm công tử còn không biết ngài ở đây mà, Vũ Lăng Vương từng đặc biệt căn dặn không được nói cho hãn biết.”

Tạ Thù ngạc nhiên, thì ra Vệ Ngật Chi ngoài miệng không nói, thực tế thì đã đề phòng hãn.

“Ta biết rồi.” Nàng từ trong tay áo lấy ra một con dấu riêng: “Người cầm tín vật này của ta đi gặp Tạ Tử Nguyên, để hãn biết ta vẫn khỏe, ngoài ra, bảo hãn điều tra một chút xem ai là kẻ đứng sau lưng tung tin đồn, nhanh chóng báo lại.”

Phù Huyền ở trên hành lang tình cờ gặp Chung đại phu ở phía trước đưa thuốc đến cho Tạ Thù, chỉ chỉ Mộc Bạch đang bận bịu không ngừng ra ra vào vào: “Chung đại phu nói Thừa tướng tốt nhất là tinh dưỡng, nhưng Quận vương đã làm tới mức này mà ngài ấy vẫn không chịu bỏ chính sự, đây liệu có thể gọi là tốt à?”

Chung đại phu lắc đầu: “Không có cách nào, chỉ có thể đợi công tử tự mình nghĩ thông thôi.”

Lúc tối đến, Mộc Bạch trở về, vừa bước vào phòng thì đã kích động không thôi: “Công tử dự đoán không sai, quả thực là có người ở sau lưng tung tin đồn, còn có thể là ai chứ? Đương nhiên là kẻ thù không đội trời chung của ngài – Lục Trường! Lão tử sớm đã sắp xếp tai mắt ở gần Tướng phủ ấy, còn phái người báo cho đám người Tạ Tử Tuyên nói tận mắt trông thấy Vũ Lăng Vương đưa ngài về đây, khiến Tạ gia và Vệ gia ở trên triều đình giương cung bạt kiếm!”

“Ta hiểu rồi!” Tạ Thù nằm trên giường phe phẩy quạt.

Lục Trường vẫn chờ Vệ Ngật Chi đối phó với nàng, đương nhiên gấp rút chờ biết kết quả của nàng. Chắc hẳn nàng mấy ngày nay đều không lộ diện, khiến lão lo lắng a.

Vệ Ngật Chi cũng thật là, một chữ cũng chẳng nói.

Đêm đó Hoàng đế thiết yến trong cung, kỳ thực là mở tiệc đầy tháng cho trường nữ của Thái tử.

Mặc dù Vương Lạc Tú sinh bé gái, nhưng thời cơ đúng lúc quá tốt, vốn là tôn bối đầu tiên của Hoàng đế, vừa sinh ra lại đúng lúc Tần quốc đại bại, Hoàng đế rất mê tín, cảm thấy đứa cháu này có phúc, quyết định chuẩn bị tốt một phen.

Vừa hay buổi tối gió mát hiu hiu, mở tiệc thết đãi trong Kỳ Lân điện.

Bách quan sau khi hướng Hoàng đế và Thái tử hành lễ nói chúc mừng thì ngồi xuống, đích thực là dáng vẻ vui vẻ thuận hòa, nhưng mắt ai nấy đều nhìn lăm lăm vào Vũ Lăng Vương ngồi ở vị trí đầu bên phải, rồi lại ngó sang vị trí đang bỏ trống ở đầu bên trái của Thừa tướng, lòng tự hiểu rõ.

Hoàng đế trước đó đã tìm Vệ Ngật Chi nói chuyện, nhưng cũng không nhận được đáp án xác thực gì, nhưng vẫn phải bác bỏ suy đoán nhăng cuội của mọi người, liền cố ý hỏi: “Tạ Tướng bị bệnh vẫn chưa khỏe sao?”

Tường công công đương nhiên phải tiếp lời diễn kịch, nào ngờ Lục Trường ở trong bàn tiệc lại hành lễ chen vào nói: “Bệ hạ hẳn là nên hỏi Vũ Lăng Vương mới đúng, nghe nói Thừa tướng hiện giờ đang nghỉ dưỡng ở phủ ngài ấy, cũng không biết thế nào rồi.”

Các đại thần còn lại ho khan rồi lại ho khan, uống rượu lại uống rượu, hận không thể tàng hình luôn thì càng tốt.

Bên ngoài đã lan truyền tin đồn nói Vũ Lăng Vương trả thù Thừa tướng, Thừa tướng yếu đuối đáng thương còn không biết đã bị đày ải thành bộ dạng gì, vẫn là làm như không biết gì mới tốt.

Vệ Ngật Chi cũng đã nghe ra được cảm hận của Lục Trường. Lão đương nhiên nhìn ra vụ mượn tiền ban đầu là bị lừa, hiện giờ liên tục châm ngòi quan hệ Tạ – Vệ cũng là hợp tình hợp lý.

Hắn nhấp rượu, ngón tay vuốt vạt áo, cười nói: “Lục đại nhân tai mắt nhanh nhạy, đích thực Tạ tướng đang ở nhà cũ của Vệ gia. Ngài ấy trước đây vì chiến sự mà lao tâm lao lực đến độ sinh bệnh, hiện giờ cần nơi tĩnh dưỡng. Bản vương vừa hay có nơi như vậy, lẽ nào ngay một chút tình người như thế cũng không cho được?”

Lục Trường vuốt chòm râu hoa râm, tựa tiểu phi tiểu: “Thừa tướng đã lâu không lộ diện, cũng không biết bệnh này phải tịnh dưỡng như thế nào,

Vũ Lăng Vương sẽ không làm gì giấu giếm Bệ hạ chứ nhỉ?”

Tạ Vận đã có chút ngời không yên, may mà Tạ Tử Tuyên kịp thời ngăn hẳn lại.

Phía đám Dương Kiệu mặt mày cũng đã khó chịu. Nhớ ngày đó Quận vương nhà bọn họ bị Thừa tướng khi dễ, mấy người đó có ai vì ngài ấy nói được lời nào? Hiện giờ trái lại vì Thừa tướng mà ra mặt, hừ, ai sợ ai chứ!

Nếu không phải vì e ngại thân phận, đôi bên hẳn đã xắn tay áo mà chửi nhau, nhưng chợt nghe bên ngoài điện một giọng nói hô vang: “Thừa tướng đến—“

Mọi người kinh ngạc vô cùng, nhao nhao quay đầu nhìn về phía cửa lớn.>

Vãn bộ triều phục đen huyền như cũ, vẫn dáng vẻ mặt trắng môi đỏ như trước, kim quan buộc cao, cước bộ nhàn nhã, khoe môi hàm chứa ý cười, nhiều năm như vậy vẫn không hề thay đổi. Duy chỉ có một điểm khác là gầy yếu xanh xao hơn nhiều, đôi mắt càng toát lên vẻ thâm trầm, khiến người ta nhìn không thấu, từ xa thoáng nhìn đã lo lắng cúi đầu, sợ tránh không kịp.

Tạ Thù dừng lại giữa đại điện, trái phải quét mắt khắp một vòng, đưa tay lên môi, ho nhẹ một tiếng.

Chúng đại thần liền vội vàng đứng dậy hành lễ: “Tham kiến Thừa tướng!”

“Các vị đại nhân miễn lễ.” Tạ Thù lúc này mới không hoảng không vội hướng phía Hoàng đế hành lễ.

Hoàng đế cũng có chút bất ngờ, liếc Vệ Ngật Chi một cái, khoát tay nói: “Thừa tướng đến là tốt rồi, ngồi đi!”

Tạ Thù liếc mắt về phía vị trí, hơi hơi hất cằm, mím môi không nói.

Hoàn Bồi Thánh là người tinh tế cỡ nào, lập tức bước ra khỏi hàng nói: “Bệ hạ minh giám, Thừa tướng vì chiến sự lao lực đến tận bây giờ, đích thực công trạng đứng đầu, hiện giờ mang bệnh tham dự, thần thỉnh xin Bệ hạ ban thưởng cho Thừa tướng ghế đầu.”

Lời này vừa nói ra, đa số đại thần đều lập tức phụ họa, ra sức nịnh hót hết mức có thể.

Mặt mày Hoàng đế đỏ hết cả lên, tọa vị của Tạ Thù đã gần với lão, còn muốn ghế đầu, há chẳng phải là ngồi cùng lão luôn à?

Tạ Thù trái lại thong dong điềm tĩnh, nhìn vẻ mặt kia, nếu như phối hợp với ôm cánh tay, chân khập khiễng thì càng hợp hơn.

“Chuẩn tấu...” Hoàng đế thê lương không lời nào tả được.

Tạ Thù vén áo bước lên thêm ngọc, nghiêm nhiên ngồi xuống rồi mới chúc mừng Thái tử, thấy Tư Mã Đình ở bên dưới mặt mày đen thui thì chỉ cười nhạt, hoàn toàn phớt lờ.

Vệ Ngật Chi nhìn nàng chăm chăm, trên mặt hết thấy đều là vẻ bất đắc dĩ. Tạ Thù lạng lẽ hướng hẳn chớp chớp mắt, ngoắc tay gọi một tiểu nữ quan, bảo nàng ấy thay chung rượu trước mặt thành trà, bưng lên uống một ngụm.

“Lúc bản tướng vừa tới nghe thấy Lục đại nhân nhắc tới bản tướng,” Nàng nhìn qua phía Lục Trường, nét mặt rạng rỡ như hoa: “Lục đại nhân dường như hi vọng bản tướng xảy ra chuyện nhỉ.”

Lục Trường từ lúc thấy nàng ngồi ngay ngắn ở phía trên thì đã tức đến phát nôn tới tận bây giờ, sắc mặt xanh mét, một lúc lâu mới kìm nén thốt ra một câu: “Hạ quan không dám.”

Tạ Thù như thế chỉ là thuận miệng nói, cũng không thêm để ý lão, tự nhiên quay qua nói chuyện với Hoàng đế: “Vi thần mấy ngày nay vắng mặt, Bệ hạ vất vả nhiều, nhưng không biết sau chiến sự các quận Giang Bắc bố trí thế nào rồi, vi thần dạo gần đây vẫn luôn bận tâm đến chuyện này.”

Hoàng đế đối với việc nàng đổi đề tài thế này thì cảm thấy chả hiểu vì sao, nhưng vẫn tiếp lời: “Trẫm đang định phái người đi thị sát dàn xếp, không biết Tạ Thừa tướng có đề nghị gì không?”

“Vi thần nghe nói chất tử của Lục đại nhân – Lục Hi Trữ thông minh tài giỏi, nhưng vẫn luôn không có cơ hội thi triển tài hoa, chi bằng phái người này đi xem thử thế nào?”

Vệ Ngật Chi vừa nghe liền biết nàng hôm nay đến đây để trừng trị Lục Trùng. Lục Hi Trữ là chất tử của Lục Trùng, nàng đã nói người ta không có cơ hội thể hiện tài năng, vậy không phải là nói Lục Trùng đàn áp chất tử không để hẳn xuất đầu lộ diện à?

Bây giờ nàng nói thế, Lục Trùng có thể còn cho rằng chất tử của mình cùng với nàng có cam kết ngầm gì đấy, Lục Hi Trữ đương nhiên sẽ vừa cảm kích lòng tốt của nàng lại vừa oán hận Lục Trùng, điều này trái lại sẽ châm ngòi ly gián a.

Hắn quay đầu nhìn Lục Trùng, quả nhiên lão đã tức đến độ mặt mày biến sắc.

Tạ Thù như thế chả nhận thấy gì, nâng chung trà quay qua cạn với người bên cạnh. Nàng uống trà nóng người khác uống rượu, không dám có câu oán hận mà không lên tiếng, còn phải tự mình cạn chung tùy ý theo nàng.

Hoàn Đình nhớ biểu ca nhà mình, chủ động đứng dậy uống một chung với nàng, nói dăm ba câu. Vốn không có gì, Tạ Thù thế nhưng bỗng dưng bảo hẳn bước tới trước, thái độ hai người vô cùng thân mật nói một lúc lâu

mới kết thúc, sau đó nàng lại đột nhiên tìm cách giao cho Hoàn Đình một công việc béo bở.

Quang Lộc đại phu Vương Mộ nhìn mà đỏ hết cả mắt, chọc chọc Vương Kính Chi ngồi bên cạnh: “Huynh xem xem, Thừa tướng như vậy cũng rất rõ ràng, đối với Lục Trường là một thái độ, đối với Hoàn Đình là một thái độ....Đây đơn giản là ‘thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết’ mà!”

Vương Kính Chi đảo mắt nhìn lên trên một cái: “Ngay cả Bệ hạ cũng không nói gì, chúng ta lại có thể lên tiếng gì chứ?” Trận chiến này với Tần quốc đằng sau do một tay Thừa tướng chủ đạo, Vũ lăng Vương liều mạng trên chiến trường, bệ hạ là người rõ ràng hơn ai hết, hiện giờ ai dám đắc tội hai người này chứ?

Trước khi rời đi, Vương Lạc Tú ôm con xuất hiện, bỗng nhiên đi đến trước mặt Tạ Thù, nói muốn xin nàng đặt tên.

Tạ Thù vội vàng từ chối: “Bệ hạ và Thái tử ngồi đây, bản tướng nào dám vượt quá chức phận.”

Hoàng đế cười giả lả: “Thừa tướng không cần khiêm tốn, đứa trẻ này và người có duyên, ở trước mặt người cũng không có khóc nha.”

Vương Kính Chi liếc Vương Mộ một cái: Ta nói có sai đâu?

Vương Mộ hận đến độ dấm ngực giậm chân.

Ra khỏi cung, Tạ Thù đã rất mệt, cả đoạn đường đều bước đi rất chậm. Rõ ràng xung quanh không một bóng người, nhưng Vệ Ngật Chi vẫn cố ý đi phía sau, không bước tới trước đỡ nàng.

Tạ Thù đành dừng bước đợi hẵn, nhưng hẵn mắt cũng không thèm liếc, vượt qua nàng đi lên trước. Nàng cố ý ôm ngực hừ một tiếng, gập lưng xuống.

Vệ Ngật Chi rớt cuộc mặt lạnh tanh vòng trở lại, một tay đỡ hông nàng: “Bây giờ biết khổ rồi à? Chẳng phải ta đã bảo nàng tỉnh dưỡng rồi sao?”

Tạ Thù thừa cơ hội vịn cánh tay hắn: “Bên ngoài lan truyền lời lẽ tệ quá, ta đành ra mặt thôi. Được rồi, ta bây giờ trở về tiếp tục tĩnh dưỡng được chưa?”

Vệ Ngật Chi thở dài, ôm nàng đi về phía xe ngựa, vẫn không quên hỏi nàng đã uống thuốc hay chưa.

“Uống rồi, an tâm.”

Mộc Bạch từ bên cạnh xe xách đèn lồng chạy tới đón, sau lưng có khoái mã phóng nhanh tới đến trước mặt, nhìn mới hóa ra là Phù Huyền.

“Quận vương, Thừa tướng, thám tử vừa gửi cấp báo tới.”

Tạ Thù lập tức đưa tay đón lấy, bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo u ám của Vệ Ngật Chi bên cạnh thì đành bất đắc dĩ rụt tay về.

Vệ Ngật Chi nhận lấy mở ra, dưới ánh đèn vừa nhìn thì ánh mắt tràn đầy hoảng hốt, chủ động đem thư hàm đưa qua: “Nàng xem thử đi.”

Tạ Thù lướt qua một lượt với tốc độ cực nhanh, cũng vô cùng kinh ngạc.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 85

Mùa hè Tấn Nguyên Hòa năm thứ ba mươi, phương Bắc đại loạn. Tần đế bị thương trên chiến trường, trên đường trở về nước bị thuộc hạ sát hại. Thừa tướng An Hành mất tích, nội bộ Tần quốc phản loạn nổi lên bốn phía.

Ngày hôm sau, Tạ Thù sau khi thức dậy thì có chút ngây ra, hoài nghi liệu có phải đêm qua xem nhầm rồi, đợi đến khi tìm thư hàm đọc lại một lần nữa thì mới xác định đây là sự thật.

Trong bữa sáng, Phù Huyền mang mấy công văn tới, nói là Vệ Ngật Chi xin nàng đóng dấu.

Tạ Thù cầm từng bức từng bức xem qua, thì ra là đám người Lục Tử Giác, Trương Triệu trấn giữ biên cương kiến nghị nhân lúc này tấn công Tần quốc thu hồi quốc thổ, Vệ Ngật Chi đã đồng ý, cũng đã bố trí.

Đây quả thực là một cơ hội tốt, nàng cũng không do dự gì, lệnh cho Mộc Bạch lấy Tướng ấn.

Nét mặt Phù Huyền có chút phức tạp, nàng nhìn thấy cũng chỉ có thể xem như không thấy, dù gì Tần quốc đối với hãn mà nói vẫn là quê nhà.

Bận rộn việc này xong, Mộc Bạch khẳng khẳng không cho nàng lại động đến chính sự nữa, lời lẽ chính nghĩa nói Chung đại phu đã từng căn dặn phải tĩnh dưỡng, cho dù là nhàn rỗi tới đờ người cũng không thể lại lao tâm khổ tứ.

Tạ Thù quả thực không ngăn được bộ dạng lải nhải nhà lải nhải của hắn, ngoan ngoãn ngồi bên cửa sổ chăm cây cảnh.

Trong thành Kiến Khang lại là một ngày huyên náo, cho dù ngồi ở đây vẫn có thể nghe thấy xa bên ngoài phố tiếng người ồn ào, tựa như có thể trông thấy thiếu niên áo quần sáng sủa phóng ngựa lao nhanh bên đường, thấy thiếu nữ cởi mở đáng yêu che môi cười, thấy lũ khách phong lưu tiêu sái buông thả vô độ...

Mọi thứ đều không thay đổi, thế nhưng Tạ Thù lại cảm thấy tất cả đều đã đổi thay.

Vệ Ngật Chi bận rộn quân vụ, mấy ngày liền cũng không hề xuất hiện. Thế cục phương Bắc thay đổi trong nháy mắt, nghe nói An Hành bị bắt rồi giết, cũng lại nghe nói người bị bắt không phải An Hành, chỉ là thế thân của hắn.

Không lâu sau, khoái mã gửi tin mới nhất về, Tần quốc diệt vong.

Quân Tần trực thẳng phía Bắc thâm nhập, công chiếm vài quận, đường biên giới bị đẩy lùi về trước một khoảng rộng, nhưng cuối cùng không thể lại tiếp tục—một vài tiểu quốc từng bị Tần quốc cường thế thôn tóm trên đất đai Bắc quốc như măng xuân mọc sau mưa, nhanh chóng khôi phục trở lại, chư hầu cùng tồn tại, hiện giờ đã trở thành cục diện giằng co.

Vệ Ngật Chi quay về nhà cũ, lúc Tạ Thù đi gặp hắn, triều phục hắn còn chưa thay, đang ngồi sau án thư lau trường thương, cực kỳ im lặng.

Tạ Thù biết Vệ Thích Chi am hiểu sử dụng trường thương, bước qua thấp giọng hỏi: “Không phải là nhớ đến đại ca chàng chứ?”

Vệ Ngật Chi khẽ “Ừ” một tiếng.

Nếu như Vệ Thích Chi nhìn thấy cục diện hiện giờ, không biết sẽ nghĩ thế nào. Thời cục thiên hạ, biến hóa thất thường, vốn dĩ sẽ không vì sức lực của một vài người mà thay đổi. Bọn họ chẳng qua chỉ là những đốm lửa nhỏ lác đác trong lò lửa thiên hạ này, cho dù sáng chói, thì cũng chỉ là trong khoảnh khắc, cuối cùng vẫn trở về lụi tàn mà thôi.

Thời cục phương Bắc đột ngột thay đổi như thế, Hoàng đế lúc mừng lúc lo, đổ bệnh không dậy nổi.

Hiện giờ triều chính hoàn toàn do một tay Tạ Thù thao túng, quân vụ thì do Vệ Ngật Chi nắm giữ, đến độ trên dưới nước Tấn chỉ biết hai người này, gần như suýt nữa thì quên mất cái gọi là Hoàng gia.

Dưới cường quyền ắt sinh lệ thuộc, thế lực Tạ-Vệ đều bắt đầu tăng mạnh chưa từng có, nhất là Tạ gia, lực lượng nòng cốt đều là những nhân vật có khả năng, ở dưới dốc hết sức lực, đương nhiên thành quả phi thường.

Tạ Thù ngồi trong lương đình bên hồ ngắm hoa sen, nghe Mộc Bạch báo danh một vài thành viên thế gia chủ động mà đến nương nhờ, trong lòng thế nhưng không chút biến động.

Nàng từng ở từ đường tuyên thệ, phải khiến mọi người quên đi một Tạ gia chỉ có mỗi Tạ Quang Minh kia. Tạ gia bây giờ so với trước đây quyền thế càng thịnh, lại không có ai còn nhớ nàng là tôn tử của Tạ Quang Minh, cũng không có ai dám ở trước mặt mắng nàng là kẻ nịnh thần.

Nàng là Thừa tướng tay nắm đại quyền, là công thần cứu quốc khỏi nguy nan.

Mặc dù Tạ gia quyền khuynh áp đảo, nhưng Mộc Bạch vẫn khắc chế tâm tình kích động sôi trào, nói xong việc này thì không đề cập đến chính sự gì nữa, ngồi bên cạnh Tạ Thù bóc lựu cho nàng, thuận tiện nói tình hình trong Tướng phủ.

“Nhiệm công tử sau khi công tử rời đi thì vẫn luôn đóng cửa không ra ngoài, sự vụ trong nhà trái lại xử lý rất ngọn ngành ngăn nắp, thuộc hạ đã xem qua, không có chuyện lớn gì thì sẽ không bầm báo từng cái từng cái một. Hãn vẫn hỏi tình hình của công tử, có điều Vũ Lăng Vương từng căn dặn không được đem tin tức của công tử tiết lộ cho hãn, thuộc hạ không dám nói nhiều.”

“Ừ.” Tạ Thù nhận thịch quả cho vào miệng: “Giám thị hãn nghiêm mật, không được cho hãn bất cứ tự do nào.”

“Dạ. À đúng rồi, Sở Liên vẫn nhắc muốn đến gặp ngài, công tử có muốn hãn tới không?”

Tạ Thù lắc lắc đầu: “Coi như chấm dứt đi, nơi này cũng không phải là chỗ của Tạ gia, lý nào có thể tùy tiện như vậy, bảo cho ai tới thì tới.”

Mộc Bạch âm thầm cao hứng. Hãn cũng không vui vẻ gì để Sở Liên tới, tiểu tử này dính như vậy, tám phần là lại muốn cướp bát cơm của hãn.

Ăn xong trái lựu thứ ba, một tỳ nữ bước vào trong đình, hướng Tạ Thù hành lễ, bầm báo nói Tương phu nhân đến.

Tạ Thù lập tức ngồi thẳng dậy, Tương phu nhân đã bước vào, ngày mùa hạ nóng bức, trên người bà mặc một chiếc áo trắng, trông thanh thoát gọn gàng.

“Tham kiến Thừa tướng.”

“Phu nhân không cần đa lễ.” Cũng không biết có phải là nhạy cảm quá không, Tạ Thù cảm thấy thái độ bà hôm nay có chút mờ ám không rõ, lúc hành lễ ánh mắt nhìn nàng có chút kỳ lạ.

Sau khi đứng dậy, Tương phu nhân bưng bát thuốc trong tay tỳ nữ đứng sau lưng tới, bước lại gần vài bước nói: “Đây là thuốc bổ cho thân thể

ta chuẩn bị cho Thừa tướng, Thừa tướng nhân lúc còn nóng uống đi.”

Mộc Bạch sớm đối với thuốc thì đã có tâm lý bóng ma, không đợi Tạ Thù mở lời thì đã nhận lấy chén thuốc đặt xuống bàn, mặt lạnh tanh đi ra ngoài đình, bảo kẻ dưới đi tìm Chung đại phu.

Tương phu nhân từng nghe Vệ Ngật Chi nói chuyện Tạ Thù bị người ta hạ độc, vội nói: “Ta đây là có ý tốt mà, thuốc này tuyệt đối không có độc, Thừa tướng có thể yên tâm.”

“Tương phu nhân nặng lời rồi, là Mộc Bạch căng thẳng quá mà thôi.” Tạ Thù vừa cười ha ha, vừa cân nhắc nguyên do bà thay đổi thái độ như vậy, để tránh xấu hổ, đành phải tìm vài đề tài cùng bà nói chuyện phiếm.

Tương phu nhân cũng có chút không thoải mái, lúc nói chuyện chung quy vẫn lặng lẽ nhìn nàng, như thể đột nhiên không quen biết nàng, ngược lại khiến Tạ Thù trong lòng bất an.

—

Vệ Ngật Chi đưa tay chặn cuộn tranh, mi tâm cau lại: “Nàng nói cái gì? Cho ta chọn?”

Tạ Thù quay đầu sang nở nụ cười, như thể thuận miệng nói: “Chuyện có liên quan đến thân thể của ta, ta đã biết rồi.”

“.....” Vệ Ngật Chi nhất thời không nói gì.

“Ta có tư tâm, cùng chàng chia sẻ hoạn nạn đến bây giờ, quả thực không đem chàng dâng cho người khác, nhưng ta quá lắm cũng chỉ có thể bầu bạn bên cạnh chàng. Chàng muốn có người kế thừa, phải cưới thê cưới thiếp là điều nên làm, ta tuyệt đối sẽ không để tâm.”

“Nhưng ta để tâm.” Vệ Ngật Chi sắc mặt không vui: “Chén thuốc đó của nàng là do ta đút, cho dù nàng không thể sinh con thì đây cũng là lỗi của ta, nàng trái lại khoan dung độ lượng, còn tốt bụng muốn vì ta chọn thể thiếp gì chứ!”

Tạ Thù có chút bất đắc dĩ: “Trọng Khanh, chàng sẽ không nói như vậy với Tương phu nhân đâu nhỉ? Chả trách thái độ bà đối với ta thay đổi nhanh như vậy.”

“Đây vốn chính là sự thật.”

Vệ Ngật Chi cuộn quyển tranh lại, đứng dậy định vứt ra ngoài cửa sổ, Tạ Thù vội vội vàng vàng kéo tay áo hắn, muốn cướp lại, nhưng bị hắn trở tay ôm lấy.

“Xem ra tinh lực nàng đã tốt lên nhiều rồi nhỉ.” Hắn chặn ngang eo ôm nàng, bước qua bình phong đi tới bên giường.

“A, chàng.....” Câu kể tiếp ngừng bật, Vệ Ngật Chi đã chặn trên môi nàng.

Y phục trên người Tạ Thù bị cởi sạch, ngữ khí hắn trầm trầm, như thể chưa hết giận: “Ta đúng là đã quá dung túng nàng rồi!” Hắn nâng eo nàng áp sát vào mình: “Nàng thật sự tưởng ta đối với nàng không có yêu cầu gì? Thật ra ta hiện giờ hi vọng nàng mặc lại nữ trang, cả ngày chỉ ở bên cạnh ta! Vô hậu gì chứ, nàng sống hay chết đều phải ở cùng ta!”

Tạ Thù ôm lưng hắn không thốt nên lời, cả người lẫn trái tim đều chìm chìm nổi nổi, lên lên xuống xuống.

Cơn giận của Vệ Ngật Chi từ từ lùi đi, dưới tay khẽ vuốt ve, dịu dàng như mưa phùn. Nhưng quá mức ôn nhu cũng chính là một dạng tra tấn, tiếng Tạ Thù như nước nở, ở trong ngực hắn tan thành giọt nước ngày xuân.

Hắn hình như cố ý như thế, đôi tay nóng bỏng, vuốt ve nàng thành đủ loại hình dạng. Tạ Thù càng nhẫn nhịn thì hắn càng khiêu khích, xoay người lên trên, công thành chiếm đất, nhưng lại không nhanh không chậm, bắt lấy hai tay nàng, cực kỳ nhẫn nại...

Nửa đêm bên ngoài tiếng sầm ầm ầm, Tạ Thù đang ngủ say đột nhiên tỉnh giấc. Nàng khoác áo bước xuống giường, châm nến, nhật cuộn tranh trên đất.

Đẩy cửa sổ ra, bên ngoài trời đã bắt đầu mưa, nàng tựa người vào cửa, tự mình đem cuộn tranh ném ra ngoài.

Vệ Ngật Chi cũng thức dậy, khoác áo, bước qua từ phía sau ôm lấy nàng: “Trước đó ta nói nặng lời, nàng đừng để ý. Mấy năm nay nàng đã chịu biết bao khổ cực mới có được địa vị như bây giờ, ta thế nhưng lại muốn nàng buông bỏ, trở thành người nông cạn như những nữ tử bị coi thường bên ngoài. Kỳ thực ta chỉ hi vọng nàng có thể an tâm điều dưỡng cơ thể mà thôi.”

Tạ Thù đặt tay lên tay hắn: “Là ta quá tham lam, ban đầu lúc bước lên con đường này thì đã chuẩn bị là sẽ cô độc đến già, căn bản không ngờ sau này sẽ cùng chàng đi đến bước này, hiện giờ lại muốn chịu trách nhiệm với Tạ gia, lại cũng muốn cùng chàng viên mãn.”

“Đó cũng là do ta đã trêu chọc nàng trước.”

“Ừ, đây đúng là sự thật.”

Vệ Ngật Chi buồn cười, lấy một lọn tóc của nàng, kết với tóc mình.

“Nàng muốn làm Thừa tướng cả đời cũng được, cái gì cũng không làm cũng được, ta và nàng đã kết tóc đồng chấm, đây là bằng chứng, vĩnh viễn không thay đổi.”

Tạ Thù rĩ mi mắt, hai gò má đỏ bừng, thật sự giống như thành thân, lại có chút ngượng ngùng.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 86

Từ khi vào thu tiết trời càng trở nên thất thường, Hoàng đế bệnh nặng không khỏi, ngược lại càng nặng thêm, tảo triều cũng đã bỏ bê rất lâu.

Chính vụ trong tay Tạ Thù vì thế càng nhiều hơn, hằng ngày đều bận rộn đến khuya, thông thường cuối cùng đều là bị Vệ Ngật Chi xách lên giường ép đi nghỉ.

Hai người càng lúc càng giống phu thê mới cưới, cùng ăn cùng ở, ngay cả đám hạ nhân cũng đã quen. Mấy ngày nay chỉ cần thấy Phù Huyền đứng ngoài cửa canh giữ, Mộc Bạch liền tự động tự giác cho phép mình thành thơi ngủ ngon.

Hôm ấy tiết sương giáng, Chung đại phu kê thêm cho Tạ Thù một thang thuốc bồi bổ cơ thể, ước chừng là có công dụng an thần, nàng uống xong chưa bao lâu thì đã ngủ.

Nửa đêm bỗng dưng có người gõ cửa phòng đến chấn động, Tạ Thù giật mình tỉnh giấc, nghe thấy Mộc Bạch ở bên ngoài hô: “Công tử, Bệ hạ băng hà rồi!”

Nàng cả kinh, Vệ Ngật Chi ở bên cạnh đã ngồi dậy, sắc trời hơi sáng, nét mặt hẳn cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Hai người vội vội vàng vàng thay y phục vào cung, từ xa xa đã nghe thấy tiếng than khóc. Bước vào tấm cung của Hoàng đế, chúng hoàng tử hậu phi đều đang quỳ, chỉ có mẹ con hoàng hậu và mẹ con của Viên quý phi được Hoàng đế sủng ái nhất là canh giữ bên giường, thấy Tạ tướng và

Vũ Lăng Vương xuất hiện thì đứng dậy, đôi bên hành lễ lẫn nhau, đều là thần sắc thê lương, lệ tuôn không ngừng.

“Thái hậu đâu?” Vệ Ngật Chi hỏi Tường công công.

“Hồi Đại Ty Mã, Thái hậu sau khi nhận được tin thì đã ngất xỉu, đang ở trong cung Thọ An để ngự y chẩn trị.”

Vệ Ngật Chi lại hỏi: “Bệ hạ lúc lâm chung có trăng trời gì không?”

Tường công công lau nước mắt lắc đầu: “Bệ hạ băng hà trong lúc ngủ, cũng không có để lại di ngôn.”

Vệ Ngật Chi liếc nhìn đôi mắt phỉm đỏ của Tư Mã Đình, không nói gì nữa.

Tạ Thù vẫn luôn không lên tiếng, đến khi bách quan đã tề tựu đông đủ mới lên tiếng nói: “Hạ lệnh cả nước vì Hoàng đế chịu tang ba tháng, bách quan làm gương, kẻ vi phạm nghiêm trị. Thêm nữa, nước một ngày không thể không vua, cử Ngự sử lệnh chọn ngày lành, thỉnh Thái tử điện hạ đăng cơ Đế vị.”

Chúng thần đều vâng dạ nói phải, lại quay người về phía Thái tử, quỳ lạy hành đại lễ.

Mùa đông năm ấy, Hoàng đế được an táng tại Hoàng lăng ở Kê Lung sơn, vì trong lúc tại vị giao chiến với nước Tần có công, lại thu phục được ngũ châu: Duyệt, Thanh, Ty, Dự, Lương –thụy hào Thành Võ.

Các hoàng tử đều được phong vương phái ra ngoài, Tư Mã Đình thụ phong Hội Kê Vương, không ngờ thật sự có ngày này, hấn lại bình tĩnh đến bất ngờ, chỉ thỉnh cầu được đưa mẫu thân là Viên quý phi cùng đến đất phong, còn thì không có bất kỳ động tĩnh gì khác.

Mùa xuân năm sau, Thái tử Tư Mã Lâm đăng cơ, đổi niên hiệu thành Nguyên Ninh.

Tân đế lên ngôi, bách quan tham bái. Tạ Thù phù trợ có công, lại thêm thân thể không khỏe, miễn hành đại lễ cúi lạy, đây là vinh sủng to lớn cỡ nào. Nàng đứng nơi thềm ngọc, nhìn rõ mồn một gương mặt bức dọc không vui của Tư Mã Lâm.

Khi bãi triều, Vương Kính Chi đi qua, cũng là sắc mặt ưu sầu: “Thừa tướng có thấy nét mặt bộ hạ bất thường không? Xem ra ngài ấy rất cuộc vẫn không để ý đến đế vị nhỉ.”

Tạ Thù thản nhiên nói: “Tại kỳ vị mưu kỳ chính, Người nào có trách nhiệm của người đó, đây là trách nhiệm của Bộ hạ, có thoái thác cũng không được.”

“Nói là như vậy, nhưng ngài ấy không phải chỉ nói qua việc này với tại hạ một lần, tình nguyện nhận phong vương rồi ra ngoài, cũng không muốn bị vây hãm chốn thâm cung. Nếu không phải hoàng hậu liên tiếp khuyên giải, e rằng hành động thoái vị lần trước sẽ còn tái diễn lần nữa đấy.”

“Vậy Thái phó và Hoàng hậu cứ tiếp tục khuyên răn, cho đến khi nào Bộ hạ uốn nắn lại suy nghĩ mới thôi.” Tạ Thù phất áo bỏ đi.

Vương Kính Chi vốn muốn thử nghe ý kiến của nàng, không ngờ lại chọc nàng không vui, đành phải từ bỏ.

Quyền thế hiện giờ của Tạ Thù đã đạt tới mức cực thịnh. Thậm chí, sự kiện trọng đại đầu tiên của Nguyên Ninh năm đầu tiên là bách quan thượng tấu tân đế, tán dương Thừa tướng vì quốc gia lao tâm vất vả, đến bây giờ cơ thể vẫn chưa khỏe, thỉnh cầu vì thế tuyên chỉ xây dựng một tỉnh dưỡng các, ở nơi này để tĩnh tâm điều dưỡng.

Tư Mã Lâm cuối cùng cảm nhận được tâm trạng bất đắc dĩ khi làm Hoàng đế, ngoại trừ chuẩn tấu thì không còn lựa chọn nào khác.

Công trình bề thế hoành tráng tiến hành gần một năm. Lúc đông chí, ở sườn núi Phúc Đan tọa lạc một lầu các nguy nga, Thái phó Vương Kính Chi tự tay đề chữ: “Tĩnh Thư Đài”, lấy TĨNH trong tu thân, THU’ đương nhiên là ý tự đắc.

Vệ Ngật Chi dìu Tạ Thù bước lên lầu các, dừng bên cửa sổ, tựa vào đây ngắm tuyết. Trên hành cây quanh năm xanh biếc phủ một tầng tuyết trắng, bích hồ Huyền Vũ xa xa sương lạnh giăng giăng, quả thực là cảnh đẹp khó gặp.

“Ngoại trừ đẹp để còn thêm phần khí phách, đích thực là một nơi tốt, nhưng xây dựng rầm rộ cũng chẳng phải việc tốt đẹp gì.”

Tạ Thù phủi bông tuyết trên áo: “Ta chỉ cảm thấy sống ở đây không mấy an tâm.”

Vệ Ngật Chi nghiêng đầu nhìn nàng: “Vì sao?”

“Vì ta dường như đã nhìn thấy, cái gì gọi là thịnh quá tất suy.”

Nói là vậy, nhưng Hoàng đế ban tặng, là biểu trưng của quyền thế, vẫn là vui vẻ đón nhận. Mùa đông Nguyên Ninh năm đầu tiên, Tạ Thù vào sống trong Tĩnh Thư Đài, từ đó cũng không lâm triều nữa, tất cả sự vụ đều chỉ ở trong các mà xử lý.

Trước nay chưa có ai làm Thừa tướng như vậy, nhưng Tư Mã Lâm không hề oán hận, bách quan càng không dám nhiều lời.

Đối với chuyện này người cao hứng nhất là Mộc Bạch, hiện giờ quan viên ngũ phẩm thấy hấn cũng phải cúi đầu khom lưng, nịnh hót không ngớt.

Vinh quang chói lọi của Tạ phủ mà hãn trông đợi đã lâu đã quay trở lại rồi, hơn nữa so với trước đây còn rực rỡ vạn trượng hơn nha!

Vệ Ngật Chi không thể phù trợ Tư Mã Đình đăng vị, nhưng vẫn như trước thường xuyên cùng Thừa tướng ở chung, chuyện này khiến chúng đại thần có suy nghĩ nát nước cũng chẳng lý giải nổi.

Giá rét mùa đông đã gần qua đi, trong phòng lửa than vẫn như cũ cháy rực. Hãn ngồi xuống cạnh Tạ Thù, đợi trên tay khôi phục độ ấm mới siết lấy tay nàng: “Đám người này đều chẳng tốt đẹp gì, đem nàng đẩy tới nơi này, chẳng qua là muốn chia rẽ chúng ta.”

Tạ Thù nhin cười: “Bên ngoài có lời đồn nói ta mê hoặc chàng, khiến chàng ngay cả người phải phò tá là ai cũng quên mất, chàng vẫn là ít đến đây thì hơn.”

“Thế sao được, Mộc Bạch khẳng định không giám hộ nàng được, ta không đến, nàng sẽ lại bận rộn cả ngày cả đêm, như vậy khi nào mới có thể điều dưỡng tốt thân thể?”

“Sao có thể chứ?” Mười ngón tay Tạ Thù đan với tay hãn: “Yên tâm, chàng còn sống khỏe mạnh như vậy, ta sao đành lòng đi trước chứ, nhất định sẽ điều dưỡng thật tốt.”

Vệ Ngật Chi xoa xoa mi tâm, Tạ Thù bắt đầu khó chịu, hãn cũng chỉ có thể nhận thua.

Đêm đến bên ngoài bỗng dưng đổ tuyết lớn, Vệ Ngật Chi càng yên tâm thoải mái ở lại đây.

Tạ Thù vì dễ thuận tiện, rất nhiều công văn tấu chương xem qua đều ném hết trên giường, muốn nhanh chóng thu dọn nhưng đã không còn kịp, bị hãn trông thấy, thế là lại một trận trách mắng: “Quả nhiên nàng chỉ biết nói suông, đây là thành quả của việc nàng ngoan ngoãn dưỡng bệnh?”

“Đây là tình cờ thôi.” Tạ Thù kéo cánh tay hắn, muốn học theo mấy nữ tử khác nũng nịu, nhưng hết nửa ngày trời quả thực vẫn không làm được, đành phải an ủi: “Tinh thần ta không phải rất tốt đấy sao.”

Vệ Ngật Chi nâng cằm nàng: “VẬY ta trái lại muốn xem thử tinh thần nàng rốt cuộc tốt cỡ nào.”

Lựa đỏ trướng ấm, tay Tạ Thù túm chần, tựa như nước nở nói: “Chàng nếu còn như vậy....Sau này đừng tới.”

Tiếng cười Vệ Ngật Chi nồng nàn: “Thế mới đúng như lời đồn nàng mê hoặc ta chứ.”

Tạ Thù đạp chân hắn, nhưng bị hắn bắt lấy bàn chân, phần uất quay lưng qua.

Tư Mã Lâm quả nhiên đối với chính vụ không hề để tâm. Đầu xuân trong cung ai nấy đều bận rộn chuẩn bị xuân tế, thiên tử cày ruộng, hoàng hậu dệt tằm, tế cáo lên trời, cổ vũ nông nghiệp. Đây là chuyện lớn từ trước đến nay, nhưng hắn lại không hề quan tâm, hằng ngày phần lớn đều ở trong cung bầu bạn cùng tiểu công chúa, không thì ở phật đường lễ phật.

Chúng đại thần lo lắng Vương gia lớn mạnh, đã gấp đến độ muốn đưa nữ nhi vào hậu cung, tấu chương trình lên rất nhiều, thế nhưng lại như đá chìm biển khơi, cuối cùng chỉ có thể đi quấy rầy Thừa tướng.

Có điều Tạ Thù cả ngày đều ở trong Tĩnh Thư Đài tịnh dưỡng, dưới chân núi Phục Đan có trọng binh canh giữ, nàng chuyên tâm làm một Thừa tướng sau rèm, ai cũng không gặp.

Hiện giờ trên triều, phàm là khi lên tiếng, trước tiên đều theo thói quen liếc nhìn Vệ Ngật Chi ở vị trí đầu bên phải, Tạ Thù đại quyền dù có, nhưng người lại không thường xuyên lộ diện, cuối cùng vẫn là có chút ảnh hưởng ấy nha.

Đám người Tạ Tử Nguyên ai nấy đều nóng lòng, tìm cơ hội đi cầu kiến Tạ Thù.

Khí trời dần dần nóng bức, cách một bức bình phong, tỳ nữ hai bên trái phải đứng quạt, Tạ Thù nằm trên tháp, nghe bọn họ nói rõ mục đích đến đây, không chút bất ngờ.

“Hiện giờ chiến sự bình ổn, các nước giằng co, thế lực ngang nhau, binh mã đại quyền trong thiên hạ hết thảy đều nằm trong tay một mình Vũ Lăng Vương, chung quy đây là một mối họa, huống hồ gì người hãn ủng hộ cuối cùng chính là Hội Kê Vương, Thừa tướng đừng do dự, tránh mất đi cơ hội tốt.” Tạ Tử Nguyên phủ phục trên đất, lời nói khẩn thiết.

Tạ Thù không lên tiếng, thế gia tranh đấu vĩnh viễn không ngừng nghỉ, bất luận nàng làm Thừa tướng bao lâu đi nữa, đây vẫn luôn là trọng tâm của chính sự triều đình.

Mấy người đứng ngoài bình phong không nhận được câu trả lời, đưa mắt nhìn nhau. Qua một lúc, Mộc Bạch đi ra nói: “Công tử mệt mỏi, đã ngủ rồi, chư vị đại nhân xin hãy quay về đi ạ.”

Mọi người không biết làm sao, đành phải cáo lui.

Tối đến, Vệ Ngật Chi quen đường thuộc lối bước vào Tĩnh Thư Đài, vừa gặp đã thở ngắn than dài: “Điều tận cung tàng, thổ tử cầu phanh1 mà, lúc đầu là ai luôn miệng nói cùng ta cùng tiến cùng lui ta? Hiện giờ cả một đám người đối địch với ta, thật là khiến ta đau lòng vạn phần a.”

1bắt được con thỏ khôn thì giết chó săn, bắn hết chim bay cao rồi thì cất nỏ cứng

Tạ Thù chống má, cũng thở dài: “Lúc đầu là ai vừa đưa tay ra là binh phù hai mươi vạn binh mã nhỉ? Bây giờ quả nhiên là chán rồi, ngay cả một chút binh quyền cũng không chịu cho ta mới thật đau lòng nè.”

Vệ Ngật Chi nhân thế ôm lấy nàng: “Phu nhân khi nào theo vi phu về phủ, vi phu lại đưa sính lễ, thế nào?”

Tạ Thù trừng mắt với hắn: “Chàng kêu ai là phu nhân đấy?”

Vệ Ngật Chi quay đầu: “Nơi này không có người ngoài mà.”

“.....”Tạ Thù đỡ trán, về phương diện không biết xấu hổ này, nam nhân giả vĩnh viễn không bì được với nam nhân thật.

Vệ Ngật Chi bảo Tạ Thù cùng mình quay về thật ra là vì tốt cho nàng. Triều đình hiện giờ thoạt nhìn có vẻ yên ả, trên thực tế sóng ngầm cuộn cuộn. Nàng đứng trên quần thần, cây cao đón gió, đương nhiên có người sẽ ngầm hạ độc thủ. Hiện giờ ai nấy đều biết nàng ở Tĩnh Thư Đài, trong núi lại dễ dàng ẩn nấp, thủ vệ canh giữ có nghiêm mật đi chăng nữa thì e rằng vẫn có sơ hở.

Tạ Thù cũng thấy thỏ khôn đào ba hang là lời chí phải, hôm sau theo hắn lặng lẽ trở về nhà cũ Vệ gia.

Chưa tới ba ngày, quả nhiên có thích khách xâm nhập Tĩnh Thư Đài.

Sau chuyện này, Tạ Thù chỉ thi thoảng trở lại Tĩnh Thư Đài, gần như không hề ở đó qua đêm.

Mộc Bạch càng lúc càng khẩn trương, theo như tính toán của hắn, hiện giờ số lần Tạ Thù gặp phải ám sát trong một tháng đã vượt quá tổng số trong một năm của Tạ Quang Minh lúc trước, hơn nữa phương thức cũng nhiều, đa dạng kỳ quái, hắn cảm thấy áp lực rất lớn.....

“Ôi, Thừa tướng càng lúc càng khó làm.” Tạ Thù phe phẩy quạt cảm thán.

Mộc Bạch đỡ lệ: “Công tử, ta cảm thấy thuộc hạ của Thừa tướng còn khó làm hơn đó!”

Tạ Thù xoa xoa đầu hẳn: “Đừng kích động quá như vậy, cùng lắm ta cho người thêm tiền ha.”

Bởi thế, kế hoạch vốn định ẩn nấp sau màn an ổn điều dưỡng cứ thế bị phá hỏng.

Đám người Tạ Tử Nguyên vẫn như trước không sờn lòng giựt dây Tạ Thù đối phó với Vệ Ngật Chi, trên triều đình vẫn như trước có đại thần liên tục quấy rầy nàng đi lo chuyện Tư Mã Lâm nạp phi, nàng còn phải tra xét lai lịch của mấy thích khách kia, so với trước đây quả thực còn mệt hơn.

Nhưng Vệ Ngật Chi còn mệt hơn nàng. Hằng ngày công vụ chất cao như núi, trở về còn phải chăm chăm nhìn nàng uống thuốc.

“Cơ thể của nàng phải điều dưỡng đến khi nào mới có thể tốt lên?” Hẳn cho thêm một muỗng mật ong vào chén thuốc, tiện tay giật lấy tấu chương trong tay nàng.

Tạ Thù đúng lúc mới xem được một nửa nên khó chịu, lại cướp trở về xem cho xong, mi tâm nhú chặt: “Bệ hạ thật sự là không bớt lo chút nào.”

“Sao vậy?”

“Không ít đại thần đều dâng sớ thỉnh hẳn mở rộng hậu cung mà hẳn vẫn thủy chung không chịu. Nhưng dưới gối chỉ có một nữ nhi, khó tránh khỏi bị người lên án. Xem ra ta chỉ có thể gửi hi vọng vào Vương Lạc Tú sẽ nhanh chóng sinh một bé trai thôi.”

“Mỗi người có một chí hướng, Bệ hạ nếu đã không đồng ý, nàng lại cưỡng cầu làm gì.” Vệ Ngật Chi thờ ơ nói.

Tạ Thù nghe câu này cảm thấy có chút là lạ, vừa định tranh luận thì hẳn đã đưa chén thuốc đến bên môi nàng: “Nàng nếu như cứ tiếp tục như vậy, ta thật sự phải nghĩ cách để nàng không làm Thừa tướng nữa.”

Tạ Thù thở dài, bưng chén thuốc dâng đến chết người nuốt xuống.

Có lẽ là bị chuyện thích khách kích động, Tạ Thù mấy ngày liền đều ngủ không ngon giấc, tối đến còn nằm mơ.

Đêm nay nàng mơ thấy Tạ Quang Minh. Ông cụ nổi giận đùng đùng, mắng nàng không có tiến bộ, thế nhưng lại bị người ta phát hiện thân phận nữ nhi. Nàng đương định phản bác thì lại nghe thấy tiếng hoạn quan the thé truyền thánh chỉ: Hoàng đế phát hiện nàng là nữ, muốn đem toàn gia Tạ gia tịch thu tài sản, chém kẻ khi quân.

Nàng trơ mắt nhìn Tạ gia từng người từng người một bị đưa ra khỏi cánh cửa lớn màu đỏ thẫm, dường như bên ngoài cửa có tay mỗi lái đứng đợi, mỗi lần một người đi ra thì lại truyền tới tiếng kêu rung trời, thậm chí còn xen lẫn tiếng gào khóc của trẻ nhỏ....

Nàng ngồi bật dậy, Vệ Ngật Chi mặt mày lo lắng nhìn nàng: “Nàng sao vậy? Nửa đêm nói mơ.”

Tạ Thù lau lau mồ hôi lạnh trên mặt: “Không có gì, gặp phải ác mộng thôi.”

Quyền lực đã đạt tới đỉnh điểm, nhưng trái lại vẫn lo sợ bất an, bản thân nàng cũng lý giải không được là vì sao.

Năm trở lại ngủ bù, lúc tỉnh dậy thì Vệ Ngật Chi đã vào triều. Hẳn mấy ngày nay dường như cực kỳ bận rộn, Tạ Thù thì thoảng hỏi hẳn đang bận việc gì, hẳn cũng không nói tử mỹ.

Rửa mặt xong, Mộc Bạch bưng thuốc tới, nhân tiện nói một câu: “Vương Thái phó mấy ngày nay nhiều lần đến Tĩnh Thư Đài, hẳn không biết công tử không ở đó, hôm qua đợi hết cả một ngày từ sáng tới tối, hình như có chuyện gì đó gấp gáp.”

“Có chuyện này sao?” Tạ Thù trầm ngâm một lúc, kỳ thực ở trên địa bàn của Vệ Ngật Chi gặp hẳn không tốt, liền căn dặn Mộc Bạch mời hẳn đến Tướng phủ.

“Công tử cuối cùng quyết định quay về Tướng phủ rồi?” Mộc Bạch khẩn trương, Sở Liên – người vạn phần đừng có mà lại dính lấy nha!

Lúc Tạ Nhiễm nghe nói Tạ Thù trở lại Tướng phủ thì cho rằng bản thân nghe nhầm rồi, Quang Phúc lại nói một lần nữa hẳn mới tin đây là sự thật.

“Nghe nói ở Tĩnh Thư Đài cũng không yên bình, dạo gần đây Thừa tướng hành tung bất định, có lẽ là cảm thấy nơi an toàn nhất vẫn là Tướng phủ.”

Tạ Nhiễm đã định đi gặp nàng, ra khỏi cửa thì lại quay trở về, nói với Quang Phúc: “Người căn dặn xuống dưới, không được đem chuyện Thừa tướng trở về truyền ra ngoài, mặt khác tăng thêm người bảo vệ Thừa tướng.”

Quang Phúc vâng lời, quay đầu định đi, thấy hẳn ngồi đấy không nhúc nhích, khó hiểu nói: “Công tử không đi gặp Thừa tướng à?”

“Không đi, hẳn nhất định không muốn gặp ta.”

Vương Kính Chi đi vào thư phòng, ngẩng đầu thấy Tạ Thù mặc một kiện áo choàng dài tay rộng màu xanh lam, sắc màu khiến người ta liên tưởng đến sắc trời mùa thu trong xanh bên ngoài, so với lần gặp lại tại cung

yến trước đó thì khí sắc tốt hơn rất nhiều, chỉ là giữa dung nhan như họa lại thêm vài phần nội liễm, thoát nhìn càng toát lên vẻ thâm trầm.

“Thái phó gấp rút gặp bản tướng có việc?”

“Xem ra Thừa tướng vẫn hoàn toàn không biết gì cả.” Vương Kính Chi không đợi nàng lên tiếng mời đã ngồi xuống, trong vẻ tiêu sái ngang ngạnh trước giờ có chút hậm hực: “Mấy ngày trước Hoàng hậu bị sẩy thai.”

Tạ Thù sừng sốt, vội hỏi: “Hiện giờ không sao chứ?”

“Người không có việc gì, nhưng Bệ hạ vì chuyện này mà càng chán ghét chuyện tranh đấu cung đình, lại nảy sinh suy nghĩ không nên có.”

Tạ Thù xoa xoa thái dương: “Lúc Bệ hạ làm Thái tử đã muốn từ ngôi, hiện giờ làm Hoàng đế vẫn cứ như vậy, xem ra ta và ngài đều nhìn nhầm người rồi.”

Vương Kính Chi nói: “Lấy tình ý của Bệ hạ đối với xá muội, tại hạ đã không nhìn nhầm người, nhưng lấy kỳ vọng của Thừa tướng đối với Bệ hạ thì đích thực là đã nhìn nhầm. Nhưng tại hạ gấp rút gặp Thừa tướng cũng không phải là vì nói chuyện này.”

“Hả? Còn có chuyện gì?”

Vương Kính Chi nhìn hai bên trái phải, lại gần nói: “Hội Kê Vương đang trên đường đến đô thành.”

Tạ Thù kinh hãi: “Ngài nói cái gì?”

“Thừa tướng yên tâm, Hội Kê là đất của Vương gia ta, tin tại hạ thu được chính xác vạn phần.”

Trong lòng Tạ Thù trầm suy vạn tính, hoảng hốt ngồi một lúc lâu mới nói: “Ta biết rồi.”

Vệ Nhật Chi đem đó tìm tới Tướng phủ, triều phục trên người còn chưa kịp thay. Tạ Thù ngồi sau án thư viết gì đấy, hấn đi vào, cố ý xụ mặt nói: “Nàng không từ mà đi, có biết ta lo lắng thế nào không?”

Tạ Thù đầu cũng không thềm ngược lên: “Lo lắng sau khi ta rời chỗ của chàng sẽ biết mục đích của chàng sao?”

Vệ Nhật Chi sừng sốt: “Nàng nói gì cơ?”

Tạ Thù ngẩng đầu: “Ta hỏi chàng, Tư Mã Đình âm thầm trở về đô thành, chàng có biết hay không?”

Vệ Nhật Chi nhú mày, căn môi không nói.

“Vậy là biết rồi.” Tạ Thù cười lạnh một tiếng: “Trách không được chàng nói cái gì mà mỗi người mỗi chí hướng, bảo ta đừng miễn cưỡng Bệ hạ, thì ra từ sớm đã có chuẩn bị rồi. Chả trách Tư Mã Đình bình tĩnh như vậy, tiếp nhận tước vị đi tới đất phong, bởi vì vị ca ca tốt chàng đây cam đoan với hấn, sớm hay muộn cũng sẽ ủng hộ hấn trở lại Kiến Khang, có đúng hay không?”

Vệ Nhật Chi thở dài: “Không phải như nàng nghĩ đâu.”

“Vậy là thế nào? Bọn họ bảo ta cướp binh quyền của chàng, nhưng ta vẫn cố ý không nghe, thì ra cuối cùng là ta đã sai, vậy mà bị cảm tình làm mờ mắt, quên mất ta và chàng rốt cuộc chính kiến khác nhau.” Tạ Thù cầm lên ấn tướng đóng xuống văn thư đã viết xong, đứng dậy đưa tới trước mặt hấn: “Đây là chiếu lệnh của bản tướng, Vũ Lăng Vương ngày mai đi đóng giữ biên cương đi.”

Vệ Nhật Chi không thể tin nổi nhìn nàng: “Nàng muốn để ta đi?”

Tạ Thù nhìn thẳng vào mắt hấn: “Hay là chàng đồng ý giao ra binh quyền?”

“Nếu ta nói toàn bộ việc này đều là chủ ý của Bệ hạ thì sao? Ngài ấy vốn không muốn làm Hoàng đế, tự mình đề xuất muốn chấp tay nhường cho người hiền tài, nếu không phải vì kiêng kỵ nàng, thì cũng sẽ không cố tình che giấu nàng.”

“Thế thì ta càng muốn làm như vậy.”

Vệ Ngật Chi đột nhiên im lặng, đứng một lúc lâu, đưa tay nhận lấy công văn, quay người bước ra cửa: “Cần tuân lệnh của Thừa tướng.”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 87

Mùa thu Nguyên Ninh năm thứ hai, Vũ Lăng Vương phụng chiếu lệnh của Thừa tướng, đến đóng quân ở biên cảnh Dự Châu trước đây vừa chiếm giữ không lâu.

Bách tính đô thành hận không thể tiễn đưa mười dặm, nhóm ủng hộ dẫm ngược giậm chân, Tạ lão Thừa tướng trước đây đã đối với Vũ Lăng Vương như vậy rồi, giờ lại thế nữa!

Tương phu nhân tự mình leo lên xe vẫn cứ luôn nhìn Vệ Ngật Chi chăm chăm, hăn giả vờ cầm cuộn sách, bị bà giật lấy: “Ta không hiểu! Luôn miệng nói không phải nàng ta thì không được chính là con, nhưng cuối cùng nàng ta lại trực xuất con ra khỏi đô thành, con cứ thế đồng ý?”

Vệ Ngật Chi thở dài nói: “Mẫu thân nếu như xem nàng như một nữ tử mà đối đãi, đương nhiên sẽ cảm thấy việc nàng làm không đúng, nhưng nếu nhìn nhận nàng giống như con thì cũng có thể hiểu được. Trách nhiệm của Tạ gia đặt trên người nàng, nàng làm như vậy cũng không có gì đáng trách.”

Tương phu nhân không phản bác được, nhịn không được lăm bằm: “Tạ Quang Minh rốt cuộc nghĩ thế nào chứ? Gây ra chuyện thế này, hiện giờ nàng ta cứ như thế, ta chẳng phải cả đời này cũng sẽ không nhìn thấy con cưới vợ à?”

“Sẽ không đâu.” Vệ Ngật Chi thuận miệng nói một câu, cũng không biết rốt cuộc là an ủi ai.

Mộc Bạch bưng thuốc đi vào thư phòng, trông thấy Tạ Thù cô độc lẻ loi đứng bên cửa sổ.

“Công tử nếu đã không đành, vì sao còn nhất định muốn để Vũ Lăng Vương rời đô thành chứ.”

Tạ Thù quay người nhận chén thuốc, bĩu môi nói: “Hắn đi rồi, Hội Kê Vương thế lực đơn mỏng, thế lực của Vệ gia cũng không cách nào thừa dịp phát triển, ta mới có cơ hội sắp xếp ổn thỏa.” Nàng đưa tay chỉ án thư: “Mấy tít hàm ta viết xong đều gửi hết đi.”

Mộc Bạch đi qua nhìn lướt, trên tít hàm đều là tên của người Tạ gia, không khỏi có chút hiếu kỳ: “Công tử đây là hạ lệnh cho toàn thể người Tạ gia à?”

“Ừ.” Tạ Thù ngửa cổ uống chén thuốc, đắng đến nhú mào.

Nếu Vệ Ngật Chi có ở đây, chắc hẳn sẽ nhớ thêm mật ong cho nàng.

Chưa tới vài ngày là đến tiết trung thu, trong cung thiết yến, quần thần cùng chúc mừng. Tạ Thù vẫn luôn ru rú trong nhà, tới lúc này cũng không thể không lộ diện.

Bên trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, bách quan sớm đã ngồi vào chỗ. Vương Lạc Tú bởi vì bị sảy thai vẫn đang tịnh dưỡng nên Tư Mã Lâm đến một mình, tính tình hẳn tốt, chúng thần tử sau khi hành lễ thì ai nấy đều thì thầm nói chuyện với nhau, tiếng nói tiếng cười vui vẻ, không chút gò bó.

Bên ngoài điện thái giám cao giọng xưng tên, Tạ Thù đi vào, trong điện đột nhiên lặng ngắt như tờ, mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ, không dám có nửa phần chậm trễ, so với Hoàng đế còn muốn cung kính hơn.

Tạ Thù hướng phía Tư Mã Lâm thi lễ, sau đó ngồi xuống, rõ ràng nét mặt ôn hòa nhưng ai nấy đều không an lòng, nhất thời bầu không khí như bị đóng băng, hoàn toàn không có sự náo nhiệt trước đó.

Đối với việc này Tạ Thù chỉ có thể thở dài, thường có câu ‘Cao xứ bất thẳng hàn’ chính là ý tứ như vậy. Nơi này số người đối với nàng bất mãn có không ít, kẻ đối với nàng sợ hãi lại càng nhiều hơn, nhưng đều như nhau – cũng không dám tiếp xúc nhiều với nàng.

May mà còn có một Vương Kính Chi. Hắn nhấp ngụm rượu tiêu sái bước tới, đi đến trước mặt Tạ Thù, đỉnh đạc ngồi xuống cạnh nàng: “Thừa tướng cô độc ngồi một mình như vậy đích thực nhàm chán, chi bằng để tại hạ tiếp ngài đi.”

Tạ Thù cười nói: “Thái phó đúng là bám dính thật.”

“Ha ha...” Vương Kính Chi cười to, mượn say kéo tay áo Tạ Thù cùng nàng thấp giọng chuyện trò, hai người tiếng cười không dứt, thi thoảng còn khiến mấy đại thần kia liếc mắt nhìn.

Vũ Lăng Vương bị Thừa tướng đá, Vương Thái phó đây là muốn thừa cơ hội chủ động tiếp cận? Một vài đại thần tâm tư đã động, suy nghĩ xem liệu có cần bắt chước không.

Hoàn Đình ngồi ở phía chênh chếch đối diện là sốt ruột nhất, hướng phía Tạ Thù nháy nháy mắt, biểu ca huynh không thể có lỗi với Trọng Khanh nha!

Vương Kính Chi thành công đánh lừa người khác như vậy, nhân cơ hội áp sát Tạ Thù thấp giọng nói: “Hội Kê Vương đã ở bên ngoài đô thành, thiết nghĩ Bệ hạ hôm nay có thể sẽ thẳng thắn với Thừa tướng rồi.”

Tạ Thù quét mắt về phía Tư Mã Lâm một cái, ý cười nơi khóe miệng dần dần nhạt đi, đứng dậy hành lễ nói: “Bệ hạ thứ tội, vi thần thân thể

không khô, muốn cáo lui trước.”

Chư vị đại thần vội đứng dậy đưa tiễn, Tư Mã Lâm đặt chung rượu trong tay xuống, giữ lại: “Thừa tướng chậm đã, Trẫm còn có lời muốn nói.”

Tạ Thù rời chỗ ngồi, đi thẳng ra bên ngoài điện.

“Thừa tướng! Thừa tướng!” Tư Mã Lâm đứng bật dậy, liên tục gọi nhưng bước chân nàng vẫn như cũ không hề dừng lại. Rơi vào đường cùng, hăn nhắc vạt áo chạy xuống thềm ngọc, đuổi theo nàng: “Thừa tướng chậm đã!”

Chúng đại thần đều hoảng hốt né tránh, không dám nhìn nhiều, Hoàng đế làm như vậy, đích thực là không chút địa vị rồi.

Tạ Thù đến cùng phải giữ thể diện cho hăn, dừng chân quay người lại: “Bệ hạ muốn nói gì với vi thần?”

Tư Mã Lâm đi lên trước, dung mạo vẫn ôn hòa như cũ, không chút kiêu ngạo vì là Hoàng đế, thậm chí còn nhắc tay làm tư thế mời: “Thừa tướng theo Trẫm ra đây một chút.”

Lời này đích thực chính là muốn tránh các đại thần, Tạ Thù đành phải theo hăn đi ra cửa điện.

Trên trời ánh trăng rất đẹp, trong ngự hoa viên, hương kim cúc và đàn quế hòa quyện vào nhau, thêm phần nồng đậm. Tư Mã Lâm bước lên cây cầu đá trên hồ, dừng lại: “Thừa tướng điều Vũ Lăng Vương ra khỏi đô thành, ắt hăn là biết dụng ý của Trẫm rồi, chuyện đến bây giờ Trẫm cũng không giấu ngài nữa, Trẫm đích thực âm thầm hạ chỉ truyền Hội Kê Vương hồi kinh, dự định nhường ngôi.”

Tạ Thù khoanh tay đứng đấy, nhìn vào hình ảnh phản chiếu của vầng trăng tròn đầy trong hồ: “Bệ hạ làm vua cũng đã đủ hiền tài nhân đức, sao

lại nói tới chuyện nhường ngôi?”

Tư Mã Lâm cười khổ một tiếng: “Thừa tướng không cần an ủi Trẫm. Trẫm vì là trưởng tử của Tiên đế, từ nhỏ đã tiếp nhận sự giáo dục như thế nào làm một vị vua, nhưng nhiều năm như vậy đã trôi qua, rốt cuộc vẫn là tính tình không nóng không lạnh như vậy. Trẫm cũng biết trách nhiệm nặng nề, nhưng những năm tháng sống trên đời này vẫn muốn một lần thoát khỏi. Thừa tướng nhất định không cách nào hiểu được tâm tình của Trẫm, kỳ thực Trẫm càng muốn hưởng tới sự tự do vui vẻ như vậy của bình dân bách tính.”

“Vi thần hiểu, vi thần còn có một người phụ thân có suy nghĩ giống Bệ hạ.”

Tư Mã Lâm có chút kinh ngạc.

Tạ Thù một tay vịn lan can: “Vương công quý tộc hưởng tới sự tự do an lạc của bình dân bách tính, bách tính thường dân thì lại luôn hướng tới sự giàu sang sung túc của vương công quý tộc. Người đời chỉ nhìn thấy mặt tốt, không ngờ bất luận cuộc sống dạng nào cũng có những khó khăn của nó. Trên đời này có được mấy người có thể sống tự do tự tại? Người gánh trách nhiệm há chỉ có một mình Bệ hạ?”

Tư Mã Lâm im lặng không nói.

Tạ Thù quay người đối diện với hắn: “Vi thần không thể không nhắc nhở Bệ hạ, mặc dù ngài nhường đế vị, nhưng Hội Kê Vương tương lai không hẳn sẽ không diệt cỏ tận gốc. Vì vậy vi thần cảm thấy Bệ hạ vẫn là thận trọng một chút mới tốt.”

Tư Mã Lâm rũ mắt thở dài: “ Chuyện tới bây giờ, Trẫm cũng không giấu Thừa tướng nữa. Sau khi Hoàng hậu sinh khó, thân thể suy yếu, khó giữ thai nhi, Trẫm không định nạp phi, cũng có lẽ sau này dưới gối chỉ có một nữ nhi, chuyện này Hội Kê Vương cũng biết, Trẫm đối với hắn căn bản

không chút uy hiếp. Trầm cũng đã từng thử qua, nhưng đấng cơ rồi phát hiện bản thân thật sự không thích hợp làm đế vương. Trong số các hoàng tử, kẻ có hoài bão nhưng lại không có thân phận, kẻ có địa vị lại không có tham vọng, hiếm lắm mới có một Hội Kê Vương cả thân phận lẫn tài trí đều là người lựa chọn cực kỳ thích hợp, Trầm không thể để lỡ.”

Tạ Thù im lặng đứng đấy, không nói lời nào, một lúc lâu sau hành lễ, quay người rời đi, vạt áo lướt qua tầng tầng hoa lá, nhẹ nhàng khe khẽ, càng khiến cho bầu không khí xung quanh càng trở nên u tịch vắng lặng.

Trở lại Tướng phủ, mệt mỏi vô cùng. Mộc Bạch trước đem nước nóng tới cho nàng rửa tay và mặt, nghỉ ngơi một lúc lại bưng chén thuốc tới, sợ cơ thể nàng chịu không nổi.

Tạ Thù cố gắng tươi tỉnh, căn dặn hẳn đi gọi hết mấy quan viên thân tín của Tạ gia đến.

Trong thư phòng rất nhanh đã chật ních người, Tạ Tử Nguyên và Tạ Vận đều vừa mới từ yến tiệc chạy tới, đối với cuộc nói chuyện giữa Tạ Thù và Tư Mã Lâm đều rất tò mò, hiện giờ đã có hơi gấp gáp.

Tạ Thù mời họ ngồi, lại dặn Mộc Bạch canh cửa, lúc này mới nói: “Chư vị nhất định còn không biết, Hội Kê Vương đã bí mật tới bên ngoài đô thành, đã hội hợp với chưởng quân quân trấn giữ đô thành Dương Kiệu rồi.”

Mấy người họ đều kinh ngạc, đưa mắt nhìn nhau.

“Các vị không cần ngạc nhiên, chuyện này là ý của bộ hạ, ngài định nhường đế vị cho Hội Kê Vương.”

“Vậy sao được!” Tạ Vận không kềm được: “Thừa tướng nhất định phải ngăn cản Bộ hạ! Hội Kê Vương và Tạ gia kết thù kết oán sâu đậm, hẳn làm Hoàng đế, chắc chắn sẽ chèn ép Tạ gia đó!”

“Hội Kê Vương có chuẩn bị mà tới, tuyệt đối sẽ không tay không mà về. Bệ hạ không chịu thay đổi ý định, bản tướng không thể bức ngài ấy, bằng không chính là phản thần, cũng không thể cố chấp mà để đô thành rơi vào khói lửa chiến tranh, bằng không sẽ càng liên lụy đến Tạ gia.” Tạ Thù có chút mệt mỏi, khẽ ngả ra sau, nửa dựa nửa ngồi: “Lúc đầu vì cấp bách, bất đắc dĩ mới cuốn vào việc phân tranh Hoàng quyền, hiện giờ Tạ gia quyền thế vững chắc, cũng là lúc nên dứt ra. Chắc hẳn chư vị đều đã nhận được tín hàm của bản tướng, cứ chiếu theo bối trí ghi trên đó mà làm đi.”

Tạ Vận thấy sắc mặt nàng điềm tĩnh, trấn định tự nhiên, lúc này mới an tâm ngồi trở lại.

Tư Mã Đình ngày hôm sau lấy danh nghĩa yết kiến Thái hoàng thái hậu thỉnh cầu được vào thành. Tai mắt trong cung báo về Tướng phủ, nói Thái hậu và Hoàng hậu vì chuyện này khổ cực khuyên Bệ hạ nhưng không có kết quả, trong cung hiện giờ rối ren.

Ước chừng đêm qua quá mệt nhọc, Tạ Thù ăn xong bữa sáng cũng không vội chính vụ, chỉ nằm trên tháp nhắm mắt dưỡng thần. Khí trời dần dần chuyển lạnh, Mộc Bạch sợ nàng bị lạnh, cầm áo choàng lạnh lẽo đắp lên người nàng, vừa định ra cửa thì lại vèo một cái trở về, vội vội vàng vàng đẩy Tạ Thù: “Công tử, nhanh dậy đi, Hội Kê Vương tới rồi!”

Tạ Thù mở mắt: “Còn sớm hơn ta nghĩ nhiều.”

Đương nói thì Tư Mã Đình đã tới trước thư phòng, Tạ Thù chỉnh lại y phục ra cửa nghênh đón.

Kim quan lam bào, lưng đai ngọc bích, thiếu niên mười tám, phong nhã tài hoa. Tư Mã Đình đứng nơi hành lang, dung mạo xuất chúng cực giống Viên quý phi, đương nhiên là vẻ anh tuấn, nhưng Tạ Thù cảm nhận sâu sắc nhất chính là vẻ trầm ổn bình tĩnh hiện giờ của hắn.

“Điện hạ quang lâm hàn xá, bản tướng vinh hạnh vô cùng.”

“Thừa tướng khách khí rồi, là bốn vương đường đột.”

Hai người hàn huyên hai câu, bước vào thư phòng ngồi xuống, Mộc Bạch lập tức dâng trà.

“Nghe nói Thừa tướng thân thể không khỏe, bốn vương lần này hồi kinh, mang theo chút đồ bổ, hi vọng có thể giúp Thừa tướng phần nào.” Tư Mã Đình vỗ tay, hạ nhân nối nhau đi vào, lễ vật xếp thành hàng.

Tạ Thù thấy vậy chỉ cười: “Đạ tạ điện hạ.” Hắn cố tình ra vẻ tốt bụng, nàng nếu như cố gắng vạch rõ ranh giới, chính là không biết điều.

Tư Mã Đình phát tay cho hạ nhân lui ra, nhìn nàng chăm chăm, đột nhiên nói: “Thừa tướng hẳn là biết lý do bốn vương hồi kinh rồi chứ?”

Tạ Thù bưng trà chậm rãi nhấp một ngụm: “Biết thì biết, nhưng không biết hôm nay điện hạ đến đây là vì chuyện gì.”

“Bốn vương không muốn vòng vo, thế lực Tạ gia hiện giờ phân bố khắp các bộ của triều đình, ăn sâu bén rễ, bốn vương cũng không ngốc đến độ tùy tiện di dời gốc rễ, cho nên Thừa tướng có thể yên tâm, cho dù bốn vương ngồi lên đế vị cũng sẽ không làm gì Tạ gia.”

Tạ Thù đối với việc này không hề bất ngờ, vì đây là sự thực. Nếu ngay cả điểm này cũng không rõ, vậy hẳn cho dù có dựa vào vũ lực giành được đế vị thì cũng chả được bao lâu.

“Điện hạ nói quá rồi, bản tướng chỉ là thần tử, đế vương chỉ cần là người của nhà Tư Mã, bản tướng đều sẽ thề chết trung thành.”

Tư Mã Đình chờ chính là câu này của nàng, mặc dù giả dối, nhưng cũng đã bày tỏ thái độ. Hắn uống hết chung trà, đứng dậy cáo từ, lúc đi tới ngưỡng cửa thì bất ngờ quay đầu lại hỏi: “Ngài không định để Trọng Khanh ca ca cả đời canh giữ biên cảnh đó chứ?”

Tạ Thù thân nhiên nói: “Dự Châu vừa mới giành được, còn chưa ổn định, bản tướng hi vọng hãn trước đi uy hiếp một phen, sau giữ cho Đại Tấn ổn định hòa bình lâu dài.”

“Tân đế lập vị, Đại Ty Mã vẫn là nên hồi kinh yết kiến.” Tư Mã Đình không chờ nàng trả lời đã nhắc chân rời đi.

Mấy ngày sau Tư Mã Lâm hạ chiếu, nói thân thể mang bệnh, cần nhanh chóng tĩnh dưỡng, truyền ngôi cho Hội Kê Vương, sau đại điển đồng tế đăng cơ.

Gió Bắc lạnh lẽo mang theo hơi ẩm tràn vào Kiến Khang, Vệ đảng phẫn chấn không thôi, tiếc là quần long vô thủ, nhất thời không có động tĩnh gì; Vương – Tạ ai nấy đều tự mình bớt phóng túng, nhìn không ra được động thái; các đại thế gia hết quan sát lại quan sát, thấp thỏm lại lo âu, năm nay đúng là không tốt nha.

Tạ Thù vất vả suốt, bệnh lâu ngày không khỏi, cuối cùng không còn cách nào, liền sắp xếp Tạ Tuyên bên cạnh giúp mình xử lý chính vụ. Đạo gần đây ngoại trừ mấy đại thần dưng tấu nói Tư Mã Lâm nhường ngôi không thỏa đáng, còn thì cũng không có việc gì lớn, nàng hiếm khi có được sự nhàn rỗi như vậy.

Tạ Tuyên mỗi ngày sau buổi trưa đều tới, vào trong thư phòng Tạ Thù vừa ở là ở cả một buổi chiều. Hãn cố ý buộc búi tóc của nam tử thành niên, vóc dáng cao ráo, ngoại trừ hai gò má còn có chút đầy đặn, còn thì thần thái cử chỉ càng lúc càng mang dáng dấp của Tạ Thù. Có lần mặc bạch y, Mộc Bạch bước vào nhìn thoáng qua còn nhận nhầm.

“Thừa tướng, “ Tạ Tuyên từ sau án thư ngẩng đầu lên: “Dự Châu có thư báo nhắc tới hành tung của Thừa tướng Tần quốc – An Hành.”

Tạ Thù ngồi đối diện với hãn, đặt bút xuống, khụ hai tiếng: “Nói gì?”

“Thám tử ở nước Yên phát hiện hãn, nghe nói quốc quân nước Yên cực kỳ tán thưởng hãn, định trọng dụng hãn lần nữa, nhưng hãn không nán lại nước Yên lâu, dường như khắp mười nước phương Bắc đều đi qua một lần, cũng không biết có tính toán gì, sau đó lại không rõ tung tích.” Tạ Tuyên đọc xong, cười nói: “Đây là đang học theo Lão Tử chu du liệt quốc mà.”

“Người này chung quy là một mối họa, nếu có thể biết được hành tung hiện giờ của hãn thì tốt rồi.” Tạ Thù nói rồi lại khụ hai tiếng.

Tạ Tuyên đưa chung trà nóng cho nàng, lại nói: “Sắp tới đông tế, có không ít đại thần đều đề xuất mời Vũ Lăng Vương hồi kinh, chuyện này nên xử lý như thế nào?”

“Hội Kê Vương so với bọn hãn còn gấp hơn, ta đã truyền tin tới Dự Châu, Vũ Lăng Vương hãn là có thể gấp rút trở về, người cứ trả lời như vậy đi.”

Tạ Tuyên nói được, đang định hạ bút thì Mộc Bạch bước chân vội vàng chạy vào thư phòng.

“Công tử, Vũ Lăng Vương xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì?” Tạ Thù cho rằng mình nghe nhầm: “Xảy ra chuyện gì?”

“Vũ Lăng Vương khi thị sát vùng biên cảnh gặp mai phục, nghe nói là liên quân mười nước phương Bắc bố trí phục kích.”

Tạ Thù không dám tin đứng bật dậy: “Liên binh mười nước? Không thể nào, bọn chúng sao có thể đồng lòng như vậy!”

“Chính xác vô cùng, vừa rồi khoái mã đưa tin về, binh sĩ trở lại quân doanh Dự Châu báo tin nói Vũ Lăng Vương lúc đó đã bị trọng thương, hiện giờ còn chưa biết tình hình ra sao.”

Tạ Thù bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, trong lòng cuống lên, ho dữ dội, Mộc Bạch liền vội vàng chạy lên trước thuận khí cho nàng: “Công tử đừng lo lắng, nhất định sẽ không có chuyện đâu.”

Nàng ôm ngực thở dốc: “An Hành.....”

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 88

Tạ Nhiễm ở bên ngoài thư phòng đi qua đi lại, vừa rồi Quang Phúc chạy tới thông báo chuyện của Vũ Lăng Vương, kể đó truyền tới tin Tạ Thù bỗng dưng ho không ngừng rồi ngất đi, hấn dẫn lòng không được, vẫn là quyết định đi qua xem thử.

Cửa phòng mở ra, Mộc Bạch bước ra ngoài, hấn nhanh chóng chạy lên vài bước, nhưng nghe Mộc Bạch nói: “Nhiễm công tử xin mời về đi, công tử đã ngủ rồi, không tiện gặp ngài.”

Tạ Nhiễm chột sững người, bước chân vốn định bước vào phòng lại rụt về, gần hai năm rồi, Tạ Thù không gặp hấn lấy một lần, sự việc cho tới bây giờ, vẫn như cũ không chịu tha thứ cho hấn.

Hấn quay đầu định đi, rốt cuộc vẫn đề bản tính kiêu ngạo xuống, xoay người hỏi: “Thân thể Thừa tướng hiện giờ thế nào rồi?”

Mộc Bạch không nóng không lạnh đáp lại: “Nguyên khí tổn thương nghiêm trọng, dưỡng bệnh đã gần hai năm cũng không khỏe lên, Nhiễm công tử thấy sao?”

Tạ Nhiễm mím môi, đầu cũng không quay lại bước đi.

Mộc Bạch nhìn theo bóng lưng của hấn, hừ mũi một tiếng, trở lại phòng, vốn định nói với Tạ Thù chuyện này, nhưng thấy nàng tựa trên tháp bàng hoàng nhìn bên ngoài cửa sổ, đành phải im lặng.

Chưa bao lâu, Tạ Tuyên đã đến, hướng Tạ Thù hành lễ: “Thừa tướng, điệt nhi đã đem dặn dò của ngài truyền xuống dưới, trong thành bắt đầu truy tìm tàn dư của Tần quốc, An Hành nếu thật sự có tai mắt ở đô thành, nhất định sẽ bị tìm thấy.”

Tạ Thù lúc này mới thu lại tâm tình, phấn chấn tinh thần ngồi dậy: “Hiện giờ ngấm thử, chỉ sợ trong đám thích khách kia cũng có thể lực của Tần quốc, Mộc Bạch, bảo mấy người truy xét chú ý một chút.”

“Công tử an tâm đi.” Mộc Bạch cầm một tấm chăn lông dày đến cho nàng: “Điều Ngài cần nhất hiện giờ chính là điều dưỡng tốt thân thể, đừng quá lao tâm.”

Tạ Thù đẩy tay hấn ngồi dậy, đi đến bên án thư lật xem một chút, nhíu mày nói: “Quân doanh Dự Châu còn chưa gửi tin mới nhất về à?”

“Tạm thời chưa có.....”

Tạ Thù ngồi xuống, bất mãn không nói lời nào.

Mộc Bạch bước lên an ủi nàng: “Công tử đừng lo lắng, Vũ Lăng Vương nổi tiếng là chiến thuật linh hoạt biến hóa, lúc đầu chiến trường ở Trữ Châu bị nói là nguy hiểm như vậy, cuối cùng chẳng phải vẫn bình an trở về đó sao? Lần này nhất định cũng sẽ không có việc gì.”

“Ta cũng không hoài nghi về hấn, nhưng tóm lại nếu nhận được tin tức chính xác thì mới có thể an tâm.”

Mộc Bạch đành nói: “Vây thuộc hạ lại đi nghe ngóng thử xem sao.”

Tối đến Tạ Thù trở về phòng, bỗng nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, vội vàng đứng dậy, còn cho rằng tin tức gửi tới, ngẩng đầu nhìn, thế nhưng lại là Chung đại phu.

“Công tử, ta có chuyện quan trọng muốn nói với ngài.”

Tạ Thù ngồi trở lại bàn: “Chuyện gì?”

“Hôm nay Nhiễm công tử nói lo lắng cho cơ thể ngài, đi hỏi ta bệnh tình của công tử, đã nhìn thấy toa thuốc ta viết cho công tử.”

“Có vấn đề gì sao?”

Chung đại phu có chút ảo não: “Nhiễm công tử xem ra hình như am hiểu dược lý, cái khác không nói, trong phương thuốc có mấy loại như đương quy, cỏ ích mẫu, e rằng có thể khiến hãn nhìn ra được manh mối, vậy sẽ không ổn.”

Tạ Thù nhíu mày trầm tư một lúc: “Người trước trở về đi, đem toàn bộ phương thuốc tiêu hủy, chuyện này không được lộ ra, ta tự biết xử lý.”

Chung đại phu nghe lời bước ra cửa.

Mộc Bạch căng thẳng đẩy cửa vào: “Công tử, Nhiễm công tử lại tới cầu kiến.”

“Không gặp!” Tạ Thù đứng dậy đi ra sau bình phong, triều đình, Dự Châu, nhiều chuyện bận rộn như vậy, nàng không muốn lúc này lại thêm phiền toái.

Ngày đông tế hôm ấy trời đổ đại tuyết, Mộc Bạch lúc sáng sớm hầu hạ Tạ Thù rửa mặt khuyên nàng: “Công tử hôm nay nhất định phải vào cung sao? Trời lạnh lắm, sức khỏe ngài không tốt, hay là đừng đi, Bệ hạ sẽ không nói gì đâu.”

“Bệ hạ đồng ý, nhưng Hội Kê Vương chưa hãn, phía Dự Châu không có tin tốt truyền về, hãn đối với ta đã có rất nhiều oán giận rồi.” Tạ Thù đưa

tay che miệng ho hai tiếng, để hẳn buộc áo choàng cho nàng, đang định ra cửa thì bỗng nhiên có người xông vào trong, đôi bên đều sững sốt.

Cầm bào màu xanh xám trên người Tạ Nhiễm dính một chút bông tuyết, sắc mặt nặng nề: “Muốn gặp Thừa tướng một lần thật sự là khó như lên trời.”

“Cho nên người xông thẳng vào đây?” Tạ Thù khép áo, lướt qua hẳn đi ra cửa.

“Thừa tướng vội đi như vậy, là đang lo lắng gì sao?”

Bước chân Tạ Thù dừng lại, quay đầu căn dặn Mộc Bạch đi trước, khi lại nhìn hẳn lần nữa, nét mặt rõ ràng đã lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn: “Đường thúc liệu có phải cảm thấy ta luôn nhìn nhin nên người có thể được một tắc lại muốn tiến một bước?”

“Ta cũng chưa từng nói vậy.”

“Vậy đường thúc mời về đi cho, bản tướng còn phải vào cung tham gia đại điển đông tế.”

Tạ Nhiễm chột kéo áo nàng, ánh mắt có chút kỳ lạ: “Ta trước đây vẫn luôn không hiểu vì sao người và Vũ Lăng Vương lại thân thiết như vậy, hiện giờ xem ra, dường như là ta vẫn luôn chẳng hay biết gì rồi.”

Ánh mắt Tạ Thù sâu thẳm: “Ta không hiểu đường thúc đang nói gì.”

“Không hiểu? Vậy ta nói rõ chút, phương thuốc đó của Chung đại phu là sao?”

“Phương thuốc trong tay Chung đại phu? Ta chính là không biết rõ, chẳng qua ta trước đây từng căn dặn, bảo hẳn học hỏi đường thúc nhiều

chút, để phương thuốc thật sự ở chỗ ta, phương thuốc giả thì để ở chỗ người khác nhìn được.”

Tạ Nhiễm kinh ngạc, nét mặt có hơi thả lỏng.

“Đường thúc không phải là bị chính vụ trong tộc bận rộn đến choáng váng chứ, càng lúc càng nghi thần nghi quỷ. Nếu là như vậy, xem ra đường thúc cũng chẳng còn tác dụng gì rồi, cũng có lẽ bản tướng nên đem chuyện cũ tính toán rành mạch với người một chút.” Tạ Thù đẩy tay hẳn ra, phát áo đi ra cửa.

Đội ngũ rầm rầm rộ rộ đi vào thái miếu, Hoàng đế Tư Mã Lâm tế cáo lên trời, Hội Kê Vương Tư Mã Đình theo sát bên, chúng đại thần cúi đầu trầm ngâm, nghĩ tới hoàng đế sắp đổi người, đa số vẫn như cũ trong lòng bất an.

Lúc đại điển kết thúc Tạ Thù đã mệt mỏi vô cùng, không muốn lưu lại. Vừa đi đến bên xe thì người đằng sau đã bước lên nói: “Thừa tướng đi như vậy?”

Tạ Thù quay người qua, hành lễ: “Bệ hạ thứ tội, bản tướng thân thể khó chịu, không ở lâu được.”

Tư Mã Đình tới gần hai bước, ra vẻ thân thiết: “Thừa tướng từ sau khi đại chiến Tân quốc sức khỏe ngày càng sa sút, xem ra đích thực là quá lao tâm vì chiến sự rồi, hiện giờ quốc gia thái bình, đặt hết mọi việc xuống an ổn tĩnh dưỡng cũng tốt đấy.”

Tạ Thù sắc mặt không đổi, trong lòng thế nhưng lại ngàn xoay vạn chuyển.

Tư Mã Đình lại như thế cái gì cũng chưa hề nói, chợt đổi đề tài: “Thừa tướng khẳng khẳng điều Trọng Khanh ca ca ra khỏi đô thành, hiện giờ

huynh ấy sống chết không rõ, nghĩ thấy ngài bây giờ nhất định rất lo lắng cho an nguy của huynh ấy nhỉ?”

Tạ Thù nghe ra được ý oán trách của hần, nhưng sự thật là vậy, nàng chẳng thể nói gì.

Tư Mã Đình thấy nàng không nói, trong lòng càng không vui. Nhiều năm như vậy hần xem Vệ Ngật Chi như huynh trưởng, cũng như tấm gương, bây giờ Vệ Ngật Chi bởi vì người trước mặt này mà rơi vào tình cảnh chưa biết sống chết thế nào. Hần không kích động lỗ mãng như ngày xưa, nhưng vẫn cảm thấy phẫn nộ như trước, chỉ là kiêng dè quyền thế của nàng, nên cũng chỉ có thể châm chọc khiêu khích vài câu.

“Bốn vương luôn rất hiếu kỳ, Thừa tướng rốt cuộc có biện pháp gì, có thể khiến Trọng Khanh ca ca khăng khăng một lòng với ngài như vậy?”

“Đây là vấn đề người tình ta nguyện, điện hạ sau này cũng sẽ hiểu thôi.”

“Trọng Khanh ca ca vì ngài đến bây giờ vẫn độc thân một mình, Thừa tướng đối với huynh ấy chẳng qua chỉ như vậy, đây chính là cái gọi là người tình ta nguyện à?”

Tạ Thù thản nhiên nói: “Điện hạ không phải ta, sao biết trong lòng ta nghĩ gì?”

Tư Mã Đình nhẹ giọng hừ một tiếng, quay người leo lên xe ngựa của mình: “Bốn vương lo lắng cho an nguy của Trọng Khanh ca ca, muốn đi dịch quán hỏi thử tin tức, vừa hay thuận đường, cùng Thừa tướng đồng hành một đoạn vậy.”

Lấy thân phận của hần, không cần tự mình đi dò hỏi tin tức. Tạ Thù biết hần vẫn đang chỉ trích nàng thờ ơ mà thôi.

Xe ngựa chạy tới đường lớn nhộn nhịp, thi thoảng truyền vào tai tiếng người qua đường nói chuyện, phần lớn vì nhìn thấy xe ngựa của Tạ Thù mà nhớ tới Vũ Lăng Vương. Người nói vô tâm, thế nhưng trong lòng Tạ Thù lại không rõ là tư vị gì.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, lúc gần tới trước mặt thì đột ngột dừng lại, xe ngựa ngừng chạy, Mộc Bạch nói là binh sĩ cười khoái mã báo tin.

Tạ Thù xốc lại tinh thần: “Bảo hẩn nói nhanh.”

Binh sĩ không nhận ra xe ngựa của Tư Mã Đình, chỉ quỳ trước xe Tạ Thù, cao giọng nói: “Khởi bẩm Thừa tướng, Vũ Lăng Vương đã vì quốc gia mà hi sinh.”

Tạ Thù cảm thấy đường phố ồn ào đột nhiên trở nên tĩnh lặng, hết thảy đều lặng ngắt như tờ, thần thờ xốc màn xe, giọng nói có chút hư vô mờ mịt: “Người nói lại lần nữa.”

“Dạ, quân doanh Dự Châu tìm thấy thi thể của Vũ Lăng Vương, Vũ Lăng Vương đã bỏ mình hi sinh vì quốc gia.”

Nàng mấp máy môi, muốn giống như thường lệ truyền mệnh lệnh, thế nhưng không biết nên nói gì, nhất thời cứ sững người như vậy.

Mộc Bạch lo lắng đưa tay dịu nàng: “Công tử....”

Tạ Thù đẩy tay hẩn ra, mơ mơ màng màng nhìn bên ngoài xe, đại thể là bị tin này hấp dẫn, đám người đều hướng phía xe ngựa mà dồn tới. Ánh mắt nàng đảo một vòng, nhìn thấy Tư Mã Đình ở bên cạnh lộ mặt thăm dò, kinh ngạc không thôi.

“Công tử cẩn thận!” Mộc Bạch bất ngờ đẩy nàng ra sau, thì ra binh sĩ thông báo tin ấy không biết từ khi nào đã đột ngột đứng dậy, chủ thủ trong

tay đâm về phía nàng, một nhát không trúng, bị đám hộ vệ chặn lại, cùng nhau giao đấu.

Tạ Thù đột nhiên lấy lại tinh thần, lại nhìn Tư Mã Đình, bỗng quét qua một đôi mắt trong đám người, u ám tĩnh mịch nhìn nàng, giống như thợ săn chờ đợi con mồi.

Gương mặt đó giấu bên dưới lớp mũ trùm dày, căn bản không nhìn rõ được, chỉ là ánh mắt sắc bén, cực kỳ quen thuộc. Tạ Thù nhớ ra gì đấy, lớn tiếng nói: “Là dư nghiệt của Tần quốc An Hành! Bảo vệ điện hạ!”

Tư Mã Đình bị tiếng nói của nàng hô to đến sững sờ, Mộc Bạch đã đón lấy dây cương trong tay xa phu, đánh xe vượt qua, chặn trước xe ngựa của hắn, cấm quân lập tức nhân cơ hội chuyển hướng, hướng phía hoàng cung mà đi.

Hắn thò người nhìn phía sau, xe ngựa của Tạ Thù đã bị thích khách ngụy trang bách tính vây giữa, chúng hộ vệ chiến đấu anh dũng không ngừng.

Thích khách thế nhưng lại đông đến lạ kỳ, hơn nữa rõ ràng là đều nhắm vào một mình Tạ Thù. Trên phố hoàn toàn hỗn loạn, nháy mắt người đã chạy trốn sạch trơn. May mà nơi này giáp với ngõ Ô Y, Tạ gia rất nhanh đã nhận được tin, Tạ Nhiễm tự mình dẫn người xông tới, xa xa đã có cấm quân chạy tới chi viện.

Mấy hộ vệ bên phía Tạ Thù cũng đều là cao thủ trăm người chọn một, đối phương mặc dù xu thế áp đảo, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không chiếm được lợi thế, trái lại tổn thất nặng nề. Cứ theo đà này, đám người này rất nhanh sẽ thất bại, nhưng bọn chúng giống như không cần mạng, cho dù chỉ còn vài người thì vẫn như cũ liều lĩnh lao tới giết Tạ Thù.

Tạ Nhiễm cười ngựa, nép bên đường, nhìn chăm chăm vào động tĩnh của thùng xe, tay siết chặt dây cương, dường như lại quay trở về chiến trận

Trữ Châu lần đó.

Gió tuyết cuộn lên màn trướng, hẳn thấy Tạ Thù bên trong xe sắc mặt bình tĩnh, gầy yếu trắng nhợt, thế nhưng chợt thấy đau lòng.

Quyền cao chức trọng thì sao chứ? Đến nông nổi này, chung quy trở thành mục tiêu công kích mà thôi.

Rốt cuộc có một thích khách tìm được khoảng trống nhảy lên càng xe, Tạ Nhiễm kinh hãi buột miệng thốt lên một tiếng: “Thừa tướng!”

Tạ Thù ngược mắt nhìn sang, mặt không chút cảm xúc, nhưng người gọi nhìn thấy được vẻ bi thương, nàng bỗng nhiên đưa tay, đẩy hộ vệ đang che trước người ra khỏi xe ngựa.

Màn xe rũ xuống, kiếm đâm vào trong, khi rút ra, máu tươi đầm đìa.

Tạ Nhiễm thần thờ, thoáng cái từ trên ngựa ngã xuống, phủ phục trên đất, toàn thân run rẩy.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 89

Toàn bộ cửa thành đô thành đều đóng, cấm quân bắt đầu nghiêm mật truy lùng hành tung An Hành. Tư Mã Lâm sau khi biết tin phái mười mấy ngự y có tiếng đến Tướng phủ chữa trị cho Thừa tướng, nhưng đều bị Thừa tướng cự tuyệt ngoài cửa.

Tư Mã Đình so với người của Tạ gia đến còn sớm hơn, cũng không ngồi đợi trong sảnh mà ở bên ngoài phòng Tạ Thù đi tới đi lui, bực mình nói: “Thừa tướng làm cái gì vậy? Không muốn sống nữa à?”

“Điện hạ xin đừng hiểu lầm, công tử trước giờ chỉ quen để Chung đại phu trong phủ chữa trị.” Mộc Bạch mắt đỏ chạch nói một câu, quay người vào phòng.

Tư Mã Đình chợt nhớ lúc trước vì chuyện này Vệ Ngật Chi còn đặc biệt xông vào cung đón Tạ Thù, lúc này mới tin.

Rất nhanh các quan viên thân tín của Tạ gia nghe đã thấy hung tin mà tới, hết thảy đều tập hợp tại tiền sảnh.

Mộc Bạch ở trong phòng đợi một lúc lâu mới ra, nước mắt rưng rưng, giấu cũng không giấu được, trước căn dặn hạ nhân mời bọn họ tới bên trong viện, sau đó quay đầu hành lễ với Tư Mã Đình: “Công tử đã hấp hối, xin Hội Kê Vương quay về, ngài nói hôm nay đã tận lực vì bốn phận thân tử của mình, chỉ hi vọng điện hạ sau khi lên ngôi cần chính yêu dân, ngài liền có thể ngậm cười nơi chín suối.”

Tư Mã Đình nghe nói, âm thầm nhú mày.

Hắn cũng không muốn trông thấy kết quả như vậy, Tạ Thù ở trước mặt bách tính bảo vệ an nguy của hắn, nếu vì vậy mà mất mạng, đến sau khi hắn lên ngôi chính là công thần cực lớn, muốn chối cũng chối không được. Hắn vẫn chờ phe cánh lớn mạnh lại giao đấu với nàng lần nữa, không ngờ còn chưa bắt đầu thì đã thua, gánh món nợ nhân tình thế này, về sau lại muốn chèn ép Tạ gia nhất định sẽ gánh chịu miệng lưỡi người đời, gian nan tiến bước.

Sao lại có thể như vậy chứ? Hắn nhìn cửa phòng, phòng vệ nghiêm mật như thế, dường như không thể nào hành thích thành công, nàng vậy mà lại trúng một chiêu, quả thật khiến người ta nghĩ không ra.

“Thừa tướng còn nói gì không?”

“Không có.”

Tư Mã Đình không khỏi kinh ngạc, nàng rõ ràng chiếm công lớn như vậy, đến lúc này, vì sao không thừa dịp đề xuất ai đó tiếp nhận chức vụ Thừa tướng của mình chứ?

Mộc Bạch hít hít mũi, từ trong tay áo lấy ra một phong thư, đi tới trước mặt Tạ Tuyên: “Đây là lời công tử căn dặn, thuộc hạ viết ra, để lại cho Tuyên công tử.”

Tạ Tuyên cung kính quỳ xuống, hai tay nhận lấy.

Mộc Bạch lại nhả nhủ vài lời cho mấy người khác của Tạ gia, câu câu đều là tự trách, nói đến độ người có mặt đều thần sắc bi thương, ngay cả người cứng cỏi như Tạ Vận cũng nhịn không được lau nước mắt.

Dặn dò xong, Mộc Bạch xoay người định trở lại phòng, bỗng nhiên bị người ta kéo áo, quay đầu nhìn, là Tạ Nhiễm sắc mặt trắng bệch.

“Ta muốn gặp Thừa tướng.”

“Nhiệm công tử xin hãy về đi, công tử nói rồi, ngài muốn an tĩnh ra đi, chỉ cần dặn thuộc hạ nhả nỏ mấy câu, ai cũng không muốn gặp.”

Tạ Nhiễm lại gần một bước: “Ta nhất định phải gặp ngài ấy.”

Mộc Bạch hướng hai bên đưa mắt ra hiệu, lập tức có hộ vệ bước lên ngăn Tạ Nhiễm, hần thừa dịp giãy tay ra. Tạ Nhiễm nhìn cánh cửa phòng khép chặt sau lưng hần, loạng choạng lùi về sau, được Quang Phúc đỡ lấy mới dừng lại.

Là nàng cố ý, trơ mắt để bản thân nhìn nàng chịu chết, đến chết cũng không cho hần đáp án, đến chết cũng không chịu tha thứ cho hần, thậm chí ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không chịu gặp hần....

“Biểu ca!” Hoàn Đình chạy qua, áo khoác trên người xộc xệch hết nửa, đến bên cửa, cũng làm ngơ không hành lễ với Tư Mã Đình, túm lấy Mộc Bạch hỏi: “Biểu ca sao rồi?”

Mộc Bạch cúi đầu không nói.

Hoàn Đình quỳnh lên: “Rốt cuộc là thế nào? Nói đi!”

Cửa phòng bị kéo ra, Chung đại phu bước ra ngoài, trên y phục còn dính vết máu. Mọi người lập tức hướng ánh mắt về phía hần, hần dừng bước, thấp giọng thở dài một tiếng, lắc đầu.

Đồ trong tay Hoàn Đình rơi phịch xuống đất, thì thầm lẩm bẫm: “Sao có thể như vậy?”

Mộc Bạch giúp hần nhặt lên, thì ra là tin báo biên cương.

Mùa đông Nguyên Ninh năm thứ hai, Thừa tướng qua đời.

Đại tuyết rơi phủ mấy tầng, dày đặc ngăn cản đường đi, lộ trình hồi kinh dài đằng đẵng mà cũng xa xăm.

Trời hừng hửng sáng, binh sĩ canh giữ cổng thành trông thấy bóng hành quân phía xa, vội vàng giữ vững tinh thần, hai con khoái mã phi nhanh đến dưới lầu thành.

“Mở cửa!” Một người cao giọng hô một tiếng, giơ cao lệnh bài trong tay.

Binh sĩ gác cổng giơ cao ngọn đuốc soi rồi lại soi, trông không rõ được, người này cơ hồ nóng nảy, quát: “Vũ Lăng Vương ở đây, còn không mở cổng, muốn chết à!”

Binh sĩ gác cổng có chút hoài nghi, không quyết định được, lúc này có binh sĩ hoảng hốt chạy đến thành lầu, dọc đường hô to: “Mau mở cổng! Ánh mắt kém thế, đích thực là Vũ Lăng Vương hồi kinh rồi!”

Những người khác vừa nghe, nào dám chậm trễ, vội vàng vàng mở cổng thành.

Gần như là cùng lúc, khoái mã liền lao vào trong.

Chạy thẳng đến trước cửa lớn Tướng phủ, sắc trời đã sáng tỏ. Vệ Ngật Chi xoay người xuống ngựa, vén mũ trùm, ngược nhìn bông tuyết ào ào đang quất trên đèn lồng giấy trắng nơi cửa, nhất thời gần như không phân rõ đây là hiện thực hay là hư ảo.

Phù Huyền từ cửa lớn quay lại nói: “Quản gia mở cửa rồi, Quận vương vào đi.”

Vệ Ngật Chi đi vào cửa lớn, vừa liếc mắt liền nhìn thấy linh đường. Có người Tạ gia trắng đêm túc trực bên linh cữu, tới giờ vẫn như cũ gào khóc không ngừng, ai oán bi thương, như những ngày cửu hàn này.

Tạ Tuyên cũng có mặt, là người nhìn thấy Vệ Ngật Chi trơ mình đứng đó, hai mắt sừng húp đi qua, rơi nước mắt nói: “Xin lỗi Trọng Khanh, nếu

ta gửi tin sớm một chút, nói không chừng biểu ca còn có thể chống đỡ. Nghe nói huynh ấy tự đẩy hộ vệ ra, nhất định là vì nhận được tin huynh chết nên mới....”

Vệ Ngật Chi đưa tay ngắt lời hẳn, hơi nghiêng người ôm lấy ngực. Phù Huyền vội dịu hẳn: “Quận Vương nén đau thương, trên người ngài còn bị thương.”

“Vũ Lăng Vương!” Mộc Bạch lao tới, quỳ phịch xuống đất, nước mắt lăn dài: “Ngài cuối cùng đã trở về rồi, công tử đang đợi ngài đưa đi.”

Yết hầu Vệ Ngật Chi khô khốc đau đớn, khó khăn lắm mới thốt lên được hai từ: “Cái gì?”

“Công tử trần trời, đời sau không được nhập phần mộ tổ tiên, sinh tại Kinh Châu, chôn tại Kinh Châu. Ngài nói Vũ Lăng Vương nếu có thể bình an trở về, nhờ ngài tự mình đưa tiễn ngài ấy an táng tại nơi đã chọn.”

Vệ Ngật Chi ngược mắt nhìn cỗ quan tài đặt trong linh đường, nỗi đau đớn trong tâm khảm lúc ban đầu dường như tan biến, hết thảy đều hóa thành hư vô: “Ta muốn gặp đệ ấy một lần.”

Mộc Bạch đứng dậy: “Vũ Lăng Vương xin mời theo ta.”

Sở Liên dọn xong đồ đạc, đưa mắt nhìn sân viện Tạ Thù ở lần cuối, quay người hướng cửa sau Tướng phủ mà đi.

Lúc trước cảm thấy bản thân đánh đàn trúc rất hay, nhưng Như Ý lại nghe không hiểu, chính là không ăn ý. Hiện giờ nàng đã chết, hẳn cô độc chờ đợi tại Tướng phủ rộng lớn này, mới cảm nhận được thật sự cái gì gọi là không ăn ý.

Trong hoa viên, một khối tuyết đọng trên nhánh tùng bách rơi xuống, đập trên cây đàn trúc sau lưng hẳn. Sở Liên tháo nó xuống, bước vào lương

đình nơi Tạ Thù ngày thường vẫn ngồi, cầm tiết trong tay, gảy một khúc.

Vẫn là khúc nhạc hản viết cho nàng khi ở cung đình Thổ Dục Hồn, lúc nhạc dừng thì đã sớm lệ ướt vạt áo. Hản siết chặt dây đàn, cơ hồ gần như muốn kéo đứt, mãi đến khi trước mặt xuất hiện một đôi giày tinh xảo.

“Tiên sinh đang làm gì vậy?” Tạ Tuyên đón lấy cây đàn trúc trong tay hản, “Thừa tướng lúc sinh thời đã căn dặn không chỉ một lần, tiên sinh là ân nhân của Thừa tướng, muốn ta chiếu cố ngài thật tốt. Sau này tiên sinh theo ta, ta nhất định sẽ đối tốt với ngài, để ngài cả đời này cơm áo không lo.”

Sở Liên lệ tuôn không ngừng, nghẹn ngào không thành tiếng. Như Ý đã thực hiện lời hứa, nếu phú quý cũng đừng quên, nhưng hản cuối cùng cả đời này cũng không thể nhận nàng.

Thừa tướng An Hành của Tần quốc trước đây cố gắng phát tán tin tức giả Vũ Lăng Vương đã chết, lại nhân cơ hội ám sát Thừa tướng, tội ác tày trời. Nhưng hản dựa vào sức lực của chính mình, mấy trăm tử sĩ Tần quốc cùng ba tấc lưỡi, khiến Tần quốc suy tởm nửa thì mất đi hai vị đại quan, há lại là hạng người qua loa, cho tới bây giờ cũng không thể bị bắt.

Các nước phương Bắc muốn trọng dụng hản, tiếc là hiện giờ Vũ Lăng Vương trốn thoát thành công, chính sách liên binh của hản thất bại, ai còn dám bảo vệ hản nữa, trái lại đem hết trách nhiệm đổ lên đầu hản.

Trong núi sâu mịt mờ, An Hành tử y như mới, tựa vào thân cây xa xăm nhìn về phương Bắc một lúc lâu, chỉnh đối trang phục bái lạy, dập đầu mấy cái, lúc đứng dậy thể nhưng miệng đã phun một ngụm máu.

Một đường trốn chạy, trên người lại bị trọng thương, thiên hạ rộng lớn, nhưng lại không chốn dung thân, bị bắt chỉ là chuyện sớm muộn, nhưng hản căn bản không hối hận.

“Thân là thần tử, trung quân ái quốc, An Hành ta không hổ thẹn với sự cất nhắc của tiên hoàng, không hổ thẹn với đất trời.” Hãn lau vệt máu bên khóe môi, tử sĩ sau lưng đỡ hãn đứng dậy, ngẩng đầu nhìn chân trời âm u, nở nụ cười thê lương: “Chỉ tiếc thiên hạ này đã không như ta kỳ vọng, Tạ Thù, người trái lại nhìn rất thấu suốt, thế nhưng đã đi trước một bước....”

Kiến Khang đại tuyết suốt mười mấy ngày không dứt, khiến cho người đời đối với sự ra đi của Thừa tướng càng thương tiếc. Nguyên Ninh để ban danh hiệu Đức Ý hầu cho Thừa tướng, trước cuối năm, Vũ Lăng Vương đích thân đưa quan tài ra khỏi đế đô, hướng về Kinh Châu.

Tư Mã Đình tới cổng thành đưa tiễn, kéo cánh tay Vệ Ngật Chi cố gắng níu kéo: “Nghe nói Trọng Khanh ca ca sau khi tới Kinh Châu sẽ về Vũ Lăng? Huynh hà có gì nhất định muốn ở lại đất phong, an táng Tạ Thù xong liền trở về, có được không?”

Vệ Ngật Chi vỗ vỗ mu bàn tay hãn: “Điện hạ an tâm, ta đã điều động binh mã bảo vệ xung quanh đô thành, điện hạ có thể an lòng đăng cơ. Còn về chuyện hồi kinh, vẫn là sau này hãn nói đi.”

“Trọng Khanh ca ca hiểu lầm rồi, ta không phải có ý này, huynh có công phò ta, đợi ta xưng đế, đương nhiên sẽ trọng dụng huynh, huynh vẫn là trở lại mới tốt.”

“Hảo ý của điện hạ ta xin nhận, trong triều người có năng lực rất nhiều, cũng không kém gì ta, huống hồ ta ở lại đất phong, cũng vẫn có thể trung thành với điện hạ như cũ.”

Tư Mã Đình cố gắng khuyên giải không có kết quả, nhịn không được thở dài: “Trọng Khanh ca ca vì Thừa tướng thôi, hãn vì cứu ta mà chết, là ta có lỗi với huynh. Nhưng huynh cũng không thể vì vậy mà ở tại đất phong mãi thế, hà có gì phải khổ sở si tình đến vậy?”

“Điện hạ còn chưa tới lúc, sau này có lẽ sẽ hiểu.” Vệ Ngật Chi rũ mắt, ngừng một lúc lại nói: “Điện hạ nếu thật sự cảm thấy có lỗi với ta, ta có một việc muốn điện hạ thành toàn.”

“Trọng Khanh ca ca mời nói.”

Vệ Ngật Chi chấp tay nói: “Ta muốn xin điện hạ cam đoan, lúc ta còn sống, để ta nắm giữ đại quyền binh mã.”

Tư Mã Đình đối với đề nghị muốn quyền thế rõ ràng của hắn thì rất bất ngờ, trầm tư một lúc, gật gật đầu: “Trọng Khanh ca ca là người có tư cách thống lĩnh binh mã nhất, ta đồng ý với huynh.”

Vệ Ngật Chi hành lễ, cáo từ lên đường.

Tuyết lớn trên phố sớm đã được quét dọn sạch sẽ, cấm quân dày đặc xếp thành hàng hai bên. Đội ngũ đưa tiễn vong linh đông đảo trang nghiêm, nhưng không có lấy một người của Tạ gia.

“Công tử, về đi.” Quang Phúc khoác áo choàng lên vai Tạ Nhiễm, sợ hắn bị người ta nhận ra, lại lấy mũ trùm đội lên cho hắn.

Ánh mắt Tạ Nhiễm chăm chăm rơi trên xa giá vận chuyển linh cữu kia, sắc mặt còn trắng hơn so với tuyết trắng chung quanh, khóe môi thế nhưng lại khẽ hiện lên nụ cười: “Nàng bị bệnh tật giày vò suốt hai năm, hiện giờ có thể giải thoát, ta nên cao hứng mới phải.”

Quang Phúc liên tục nói đúng.

Hắn lại mở miệng, ngữ khí nhẹ hẫng đến mức như sợ kinh động đến ai đó: “Đừng nói với bất kỳ kẻ nào ta đã tới tiễn nàng.”

“Cung tiễn Thừa tướng!” Đội ngũ phía trước mở đường, binh dân bách tính cùng cấm quân hai bên đều quỳ xuống tiễn đưa, tiếng kêu khóc

rung trời.

Vệ Ngật Chi bạch y áo trắng, bông tuyết rơi trên đầu trên mặt, hân xoay người lên ngựa, đưa tay vuốt ve quan tài, cúi đầu gương mặt dịu dàng, đất trời đều trở nên an tĩnh.

Hai bên đường tiếng than khóc không ngừng, chỉ cần nghĩ tới người đang ngủ say trong quan tài kia thì chúng nữ tử tâm hồn vụn vỡ, lệ thấm ướt khăn.

Trên phố nghe nói ngay cả Hoàng hậu cũng đau lòng rơi lệ, Thái phó say rượu tạ tri âm, trưởng tộc Tạ gia bệnh không dậy nổi.....

Người lúc trước vén màn xe khiến cả đô thành chấn động, hiện giờ chỉ có thể tồn tại trong ký ức.

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 90

Mùa xuân năm kế tiếp, Nguyên Ninh để thoái vị, phong Tân An vương, Hội Kê vương đăng cơ, đổi niên hiệu Khánh Khang.

Thừa tướng trước lúc lâm chung không có kiến nghị chức vị Thừa tướng nên do ai tiếp quản, hiện giờ tất cả mọi người đều đang phỏng đoán vị trí Thừa tướng để trống sẽ rơi vào nhà nào. Gia tộc thế gia càng sống ngầm dữ dội, bên dưới sớm đã đấu nhau đến đâu rơi máu chảy.

Tháng ba, Khánh Khang để hạ chỉ truy phong Tạ Thù làm Văn Duệ Hộ quốc công, đặc biệt ban thưởng hoành phi Tạ phủ TRUNG QUÂN ÁI QUỐC, ân sủng vô vàn.

Sau đó đệ tử Tạ thị Tạ Tuyên tự tiến cử, cùng Đế đối đáp, được khen thưởng tài học vô song, phụng chỉ tiến nhập Môn hạ tỉnh nhậm chức.

Sau đó không lâu, Khánh Khang để liền hạ chiếu phong Vương Kính Chi làm Thừa tướng, chức vụ Lục thượng thư sự thì chuyển giao cho Môn hạ tỉnh và Lục thư tỉnh, nói cho hay là phân chia sự vụ, tránh cho Thừa tướng phải gánh trách nhiệm quá nặng.

Từ đó đại quyền của Thừa tướng bị phân chia, mất đi quyền lực, vì thế những thế gia khác vốn bất mãn đối với sự sắp xếp này, nhất là Tạ gia, cũng rất an tâm vui vẻ đón nhận.

Tạ Tuyên ngồi trong phòng, đọc lại lần nữa phong thư Tạ Thù để lại cho mình, để sát ánh nến, từng chút từng chút thiêu hủy.

Tạ Thù sớm đã nhìn thấu tâm tư của Khánh Khang để, hẳn sẽ không giao chức vị Thừa tướng cho Viên gia hay Vệ gia, ngược lại chính là Vương gia, bởi vì như vậy mới có thể để quyền lực của các thế gia càng lúc càng đi đến cân bằng. Cho nên nàng bảo Tạ Tuyên tìm cơ hội tự mình tiến cử, đưa ra chủ ý phân chia đại quyền Lục thượng thư sự, đồng thời bảo hẳn đừng ra mặt, chỉ nhậm chức tại Môn hạ tỉnh.

Tư Mã Đình không phải hạng người yếu đuối vô năng, tuổi còn trẻ lại dần dần biết ẩn nhẫn, tất có thể thành đại sự. Sự sắp xếp lần này nhằm trúng tâm tư của hẳn, tiền đồ sau này của Tạ Tuyên không có giới hạn.

Hiện giờ hết thảy đều phát triển đúng như dự liệu và sắp xếp trong thư. Tạ Tuyên bỗng cảm thấy, tất cả mọi thứ ổn thỏa như vậy, không giống như An Hành ám sát Thừa tướng, mà giống như Thừa tướng lợi dụng cơ hội ám sát này của An Hành vậy.

Có điều hẳn lập tức lại cảm thấy bản thân nghĩ nhiều rồi. Có mấy người có thể không quan tâm đến tính mạng của mình mà hi sinh như thế chứ?

Hắn đứng dậy, đi tới bên cửa sổ, hoa nghênh xuân vàng rực nơi góc tường đang nở rộ tươi đẹp. Thời gian này năm trước, Tạ Thù chỉ vào một khóm hoa nghênh xuân cười nói với hẳn: “Người giống như đóa hoa đầu xuân này, đương lúc đẹp nhất, hiện giờ thiên hạ này, chính là chiến trường của các người.”

Nghĩ tới đây, bàn tay đang chấp sau lưng của hẳn siết lại thành đấm, rồi lại nhẹ nhàng thả ra, trên mặt sáng lên nụ cười nhàn nhạt: “Đa tạ Thừa tướng cho ta cơ hội này.”

Kinh Châu ngày xuân mưa phùn giăng giăng, Vệ Ngật Chi nhảy lên lưng ngựa, sau khi chạy ra xa thì từ xa nhìn lại, mộ phần có binh sĩ trông coi cô độc nơi đó, có vài phần hoang vắng.

Thứ sử Kinh Châu ở bên cạnh lấy lòng nói: “Hạ quan đã bắt tay xây từ đường cho Văn Duệ hộ quốc công, không biết liệu có thể xin Vũ Lăng Vương đích thân ban chữ không?”

Hắn gật gật đầu: “Có thể.”

Thứ sử muôn ân vạn tạ.

Hôm sau Vệ Ngật Chi quả nhiên gọi Phù Huyền gửi câu đối phúng điếu tới cho thứ sử Kinh Châu, thứ sử như được vật quý, còn kêu gia tất cả gia quyến truyền tay nhau đọc một lượt, lúc này mới lệnh cho người đi khắc ấn.

Hiện Vệ Ngật Chi đang trên đường trở về quận Vũ Lăng.

Hai quận cách nhau không xa, muốn trở lại cũng không cần mất nhiều thời gian, hẳn thế nhưng lại như thế rất gấp, suốt đoạn đường ra roi thúc ngựa.

Phù Huyền rất đổi khó hiểu, ôm một bụng nghi vấn, cuối cùng nhận định hẳn vì quá đau lòng, chỉ có thể âm thầm thở dài.

Tới quận Vũ Lăng, đã là tiết trời hoa nở ấm áp. Vệ Ngật Chi thúc ngựa về phủ Quận vương, vội vàng chạy vào, ngay cả quản sự thỉnh an cũng không phản ứng.

Tương phu nhân nghe tin thì tới nghênh đón, người còn ở hành lang thì đã vẫy tay về phía hẳn, nét mặt vô cùng tò mò.

Vệ Ngật Chi bước nhanh lại gần, bà cho tỳ nữ bên cạnh lui xuống, thấp giọng nói: “Con về rồi, sao ta lại nghe nói Thừa tướng đã qua đời? Nàng rõ ràng....”

Vệ Ngật Chi đưa tay làm động tác im lặng, thấp giọng hỏi: “Nàng đang ở đâu?”

Tương phu nhân chỉ ngón tay về một hướng.

Trong sương phòng mùi thuốc tỏa lan bốn phía, không có bày biện gì, trên tường chỉ treo vài bức tranh chữ, chính giữa đặt một chiếc bàn con cùng ghế ngồi.

Mùi trầm hương vẫn vít, bên bức tường phía Đông đặt một chiếc giường trúc, một người đang nằm nghiêng trên đấy, áo váy một màu trắng thuần, nơi cổ tay thêu hoa văn viền mây màu xanh nhạt, tóc dài đen óng, nửa xoa sau lưng, nửa thả trước ngực, da trắng như sứ, hàng mi dài rũ bóng, yên lành say giấc, là bức họa mỹ nhân thanh nhã mà biếng nhác.

Vệ Ngật Chi bước qua bình phong đi tới, trông thấy cảnh tượng như vậy thì trong lòng đủ loại cảm xúc đều lướt qua một lượt, một lúc lâu sau cúi xuống, nhẹ xoa gương mặt nàng, cảm nhận được cảm giác man mát khi tiếp xúc mới an lòng.

Mỹ nhân từ từ mở mắt, cũng hơi hoảng hốt trong chốc lát, kể đó thì nở nụ cười: “Chàng cuối cùng đã trở về rồi.”

Vệ Ngật Chi bất ngờ dùng lực ôm lấy nàng, sức lực khỏe đến dọa người: “Lần sau không thể dọa ta như vậy nữa.”

“Còn có lần sau? Vậy chẳng phải là thành xác chết vùng dậy rồi sao?”

Vệ Ngật Chi khép mắt, tới bây giờ nghĩ lại vẫn thấy sợ.

Lúc Mộc Bạch dẫn hần tới gặp Tạ Thù, chợt nói với hần hôm Tạ Thù gặp thích khách thì đã lẳng lặng rời Kiến Khang đến Vũ Lăng. Hần tin, nhưng dọc đường vẫn luôn thấp thóm, lo lắng lý do này bất quá chỉ là trò

lừa gạt để hấn an lòng, mãi tới bây giờ thấy nàng thực sự nằm ở đây thì mới buông lỏng tâm tình.

Hấn thả tay, cẩn thận tỷ mỉ quan sát nàng, thấy trên hai tay nàng quần chằng chịt vải trắng, lòng bàn tay còn có vết máu vừa khô, cẩn thận nâng lên nói: “Một kiếm kia khi đó nàng dùng tay chặn?”

“Đương nhiên, bằng không với cơ thể này của ta, lại trúng một kiếm nữa thì thật sự là mất mạng rồi.”

“Quá mạo hiểm, nếu tay tàn phế thì làm sao?”

“May mà không tàn phế, có điều thật sự là đau ghê gớm, chả trách người ta nói mười ngón tay liền tâm.”

Vệ Ngật Chi kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng chà xát đầu ngón tay nàng, như thể làm như thế có thể sẽ khiến nàng bớt đau vậy: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nàng sao đột nhiên lại buông hết mọi thứ?”

Tạ Thù vừa uống thuốc xong, cả người đều uể oải: “Ta rất muốn nói là vì chàng, nhưng chuyện đó giả dối quá, có nhiều nguyên nhân, chàng chỉ là một trong số đó thôi.”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Vậy còn tốt hơn là không có, nàng nói ta nghe thử.”

Tạ Thù vùi vào ngực hấn, để mình nằm càng thoải mái hơn chút: “Tạ Nhiễm bắt đầu hoài nghi thân phận của ta, cho dù ta có thể giết hấn, nhưng không phải kế sách lâu dài. Hiện giờ ta cây to đón gió, trong tối ngoài sáng đều có không ít người nhìn ta chăm chăm, Tư Mã Đình sau khi đăng cơ nhất định sẽ tìm cơ hội xuống tay với ta, đến lúc đó một khi bại lộ, Tạ gia sẽ không gượng dậy được, đây là một lý do.”

Vệ Ngật Chi nhớ tới Tạ Nhiễm thì có chút không vui, nhưng cũng không nói gì, yên lặng nghe nàng nói tiếp.

“Thời cơ lần này cũng là then chốt, An Hành chủ động lộ diện, đương nhiên ô m tâm trạng liêu chết, tình hình khi đó khẩn cấp, nếu hãn nhận ra Tư Mã Đình, nhất định sẽ ám sát hãn, giá họa Tạ gia vì ủng hộ Nguyên Ninh Đế. Ta bảo vệ Tư Mã Đình là vì khắc chế sự cố, nhưng ngẫm lại, chỉ khi ta chết rồi mới có thể triệt để khiến Tạ gia dứt ra khỏi cuộc chiến phân tranh hoàng quyền, tương kế tựu kế, đây là lý do thứ hai.”

“Ngoài ra, Chung đại phu đã khuyên ta rất lâu, cơ thể ta đã chẳng thể nào lần nữa được nữa, tất nhiên cần phải tịnh dưỡng, ta dù gì cũng rất sợ chết...”

“Thế,” Vệ Ngật Chi cúi đầu ngắt lời nàng: “ Lý do vì ta kia thì sao?”

Tạ Thù nhướn mắt liếc hãn một cái, nhắm mắt lại: “Ta mệt rồi.”

“Sao mới nói tới chuyện này đã mệt rồi?” Vệ Ngật Chi giả bộ than thở: “Muốn nàng nói câu quan tâm ta khó đến thế sao?”

Tạ Thù mở mắt nhìn nhìn hãn, ánh mắt sâu xa, giống như ánh sao trên trời, khóe miệng ẩn chứa ý cười nhàn nhạt.

Dưới ánh mắt thế này, Vệ Ngật Chi hoàn toàn yên lặng, môi chạm trán nàng, không truy vấn nữa.

Tạ Thù lần này tới đây chỉ dẫn theo hai người hộ vệ thiếp thân và Chung đại phu, thay nữ trang, đội mũ trùm, may mà dọc đường không xảy ra chuyện gì.

Vì để tránh người ta hoài nghi, Mộc Bạch không đi cùng. Tạ Thù lúc rời đi có nói với hãn, nếu hãn đồng ý, một năm sau tìm lý do lại tới quận

Vũ Lăng tìm nàng, khi ấy mọi sự đã ổn, sẽ không khiến người khác nghi ngờ. Nếu không muốn, tiếp tục ở lại Tạ gia cũng không sao.

Mộc Bạch nước mắt lã chã cũng không phải giả dối, giữa ở lại Tướng phủ cống hiến với hầu hạ công tử, muốn đưa ra lựa chọn là điều bản khoán cỡ nào a.

Hạ nhân trong phủ Vũ Lăng Quận vương tất cả đều thay đổi, nhưng Vệ Ngật Chi cũng không cho người mới tới hầu hạ Tạ Thù. Tay nàng bị đâm rất sâu, làm gì cũng cần có người giúp đỡ, Vệ Ngật Chi không nhờ người bên cạnh, chuyện gì cũng tự mình làm. Có đôi khi gặp chuyện thầm kín, chính Tạ Thù cũng xấu hổ vô cùng, nhưng hắn vẫn như cũ dốc lòng chăm sóc.

Toàn bộ trên dưới trong phủ đều biết đến sự tồn tại của một cô nương, vô cùng tò mò, nhưng lại không trông thấy dáng vẻ, chỉ có thể tiếp tục hiếu kỳ.

Ngay cả Phù Huyền cũng không ngoại lệ, nhưng hắn cảm thấy đây là việc tốt, ít nhất Quận vương sẽ không nhớ thương Thừa tướng đã qua đời nữa.

Tương phu nhân thi thoảng sẽ đi xem thử Tạ Thù, trong lòng từ đầu chí cuối vẫn cảm thấy kỳ lạ, phần lớn chỉ đứng bên ngoài cửa sổ quan sát, có đôi khi bị Tạ Thù đảo mắt qua thì ‘vèo’ một cái liền rụt về, như thể chính mình là kẻ trộm trong nhà.

Vài lần như vậy, Tạ Thù chịu không nổi, tối đến nhân dịp có mặt Vệ Ngật Chi, hỏi: “Tương phu nhân rốt cuộc là muốn gì? Ta cảm thấy mình giống như quái vật vậy.”

Vệ Ngật Chi cười nói: “Nàng vừa mặc lại nữ trang, người chỉ là còn chưa quen mà thôi.” Nói rồi bỗng dừng chú ý tới áo bào trên người nàng, là

ngoại sam hẳn trước đây không lâu để lại đây, nhìn không được nhú mà nói: “Xem ra ngay bản thân nàng còn không quen làm nữ tử mà.”

Tạ Thù thầm thở dài. Lúc nàng tới không mang theo nam trang, hiện giờ đều toàn mặc nữ trang, nhưng thói quen nhiều năm lẽ nào dễ dàng thay đổi như vậy? Ngay đầu tóc cũng thế, không có tỳ nữ bên cạnh hầu hạ, bản thân nàng còn không biết búi tóc kiểu nữ tử, cả ngày chỉ toàn xõa tóc.

Vệ Ngật Chi trái lại rất thích mái tóc dài của nàng, đích thực là có chút dứt không ra, nhưng hẳn hoàn toàn không nghĩ tới vấn đề này.

Điều Tạ Thù không quen còn có những ngày tháng rảnh rỗi như bây giờ. Thoát khỏi một đồng chính vụ bận rộn, chung quy cảm thấy sao mà cô đơn vắng vẻ đến thế. Chung đại phu thì vẫn hết lần này tới lần khác cản dận nàng nhất định phải tịnh dưỡng, đi lại nhiều cũng không được.

Nàng suýt hai lần mất mạng, Vệ Ngật Chi xem ra còn căng thẳng hơn ai hết, trước vội vàng xử lý xong chính vụ thì tới, sau này dứt khoát đem chính vụ chuyển hết sang viện phía nam nơi nàng đang ở.

Tạ Thù thi thoảng ngó ý muốn đi lại, hẳn sẽ không vội không hoảng đưa ra điều kiện: “Nàng học xem hiểu khúc phổ đi, ta sẽ để nàng ra ngoài đi dạo, thế nào?”

Nàng rên lên một tiếng, chỉ có thể ngoan ngoãn nằm trở lại dưỡng bệnh.

Chúng hạ nhân đã nói bóng nói gió, Tương phu nhân thấy như vậy không phải là cách, liền giục hai người họ nhanh chóng tiến hành hôn sự.

Tạ Thù nằm trên giường, cố ý giả bộ sầu bi: “Quả nhiên nam tử các chàng đều chỉ nhớ người mới, Thừa tướng vừa tạ thế mới có mấy tháng mà chàng đã gấp rút thành thân như thế.”

Vệ Ngật Chi buồn cười: “Ta vẫn là lần đầu tiên trông thấy có người phân cao thấp với chính mình đấy.” Có điều dứt lời lại cảm thấy nàng nói rất đúng, từ nay về sau hẳn là nên chia tay với thân phận kia, bằng không chẳng phải là tự mình lòi đuôi à?

Đến đầu đông, trên mặt Tạ Thù rốt cuộc đã có huyết sắc, vải băng trên tay cũng tháo xuống, nhưng vết sẹo giữa lòng bàn tay và kẽ ngón tay để lại vẫn rất rõ.

Vệ Ngật Chi lo nàng bị lạnh ảnh hưởng đến vết thương, ở trong phòng đặt rất nhiều than ấm. Hẳn bắt đầu để nàng tham dự chính vụ, trước tiên là trong quận, sau đó là triều đình.

Tạ Thù biết ý tốt của hẳn, cũng không từ chối, hai người thường ngày đều ở trong phòng bàn bạc. Phù Huyền có lần thò đầu xem thế nào, cuối cùng trông thấy tướng mạo của nữ tử tóc dài chấm thắt lưng, sợ đến độ miệng không khép lại được.

Đến cuối năm, ban đêm bên ngoài tuyết lớn bắt đầu rơi, Vệ Ngật Chi ngồi trước bàn, trước chờ Tạ Thù từng ngụm từng ngụm uống thuốc xong mới cầm lấy một quyển sổ con đưa cho nàng.

“Xem thử quyển sổ này, nàng có ý kiến gì.”

Tạ Thù đặt bát xuống, đưa tay nhận lấy, liếc sơ, thế nhưng không phải chính vụ như thường lệ, không khỏi hồng hồng đôi má.

“Đây là đồng ý rồi.” Vệ Ngật Chi cầm về, đóng Vương dấu lên đấy.

Tạ Thù lúc này mới hỏi: “Sao lại sớm vậy?”

“Không sớm, vừa hay Bộ hạ lo lắng ta quá đau lòng, cũng luôn thúc giục.”

Vệ Ngật Chi nói rồi đặt cuốn sổ qua một bên, Tạ Thù lại liếc nhìn nội dung trên ấy.

Thực ra cũng không phức tạp gì, chẳng qua là Vũ Lăng Vương nói mình sắp thành thân, xin sắc phong danh hiệu Vương phi. Thân phận thì Vệ Ngật Chi từ sớm đã sắp xếp ổn thỏa, ngoại trừ không phải thường dân, còn thì gần như không có bối cảnh gì đáng nói. Chẳng qua Tạ Thù hiểu rõ, Tư Mã Đình nhất định vui mừng mà thành toàn.

Nàng chống trán, nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Vệ Ngật Chi dưới ngọn đèn, gật đầu: “Cũng được.”

Mùa xuân Khánh Khang năm thứ hai, Vũ Lăng Vương ở đất phong thành thân, thê danh Như Ý, còn lại không rõ.

Người biết nhũ danh của Thừa tướng đều bóp tay thở dài, Vũ Lăng Vương quả nhiên thật sự si tình, người không biết chỉ cho rằng cũ không bằng mới.

Dù sao vẫn là tan nát trái tim của không ít nữ tử...

NGÀY THÁNG TRẮC TRỞ

Thiên Như Ngọc
www.dtv-ebook.com

Chương 91

Tại quận Vũ Lăng, hai năm liền mùa đông đều có đại tuyết cuồng thổi, lạnh lẽo ẩm thấp đến độ người ta khớp hàm run lập cập. Vài loại hoa cỏ đại thụ trên quý trong phủ đều chờ chăm nom, quản gia có chút sốt ruột, cầm sổ theo sau Tạ Thù vòng vèo khắp phủ.

“Vương phi, ngài xem liệu có cần mời người làm giúp?”

“Vương phi, ngài xem cần chi bao nhiêu ngân lượng thì được?”

“Vương phi.....”

Tạ Thù không thể nhịn được nữa, bước chân đột nhiên dừng lại, cao giọng hô một tiếng: “Mộc Bạch!”

“Tới đây!” Mộc Bạch nhanh chân từ trong viện chạy đến.

“Quản gia có chuyện cần giúp, người giúp hẩn đi.” Tạ Thù dứt lời thì quay đầu hướng quản gia chỉ chỉ Mộc Bạch: “Sau này có chuyện gì cứ hỏi hẩn, biết chưa?”

Quản gia dờ mắt khỏi nàng, nhịn không được nói thềm một câu: “Rốt cuộc không phải xuất thân từ nhà giàu có, ngay cả mấy chuyện này cũng không quản lý được.”

Mộc Bạch lạnh lùng nhìn hẩn chăm chăm: “Tiểu thư nhà chúng ta đương nhiên không quản mấy chuyện con con này, chuyện nàng làm lúc trước, nói ra sẽ hù chết người!” Nói rồi rút cuốn sổ trong tay hẩn, “Mấy

chuyện vặt này còn muốn làm phiền đại giá của nàng à? Sau này ta làm là được rồi!”

Còn chưa tới mấy ngày thì hết năm, quản gia lại chạy đi tìm Tạ Thù.

“Vương phi, hạ nhân trong phủ đều muốn phát ngân lượng, ngài xem.....”

Mộc Bạch chấp tay sau đít đi tới, vỗ vỗ vai hắn: “Sao chả nghe lời gì hết vậy, không phải đã nói người tới tìm ta xử lý à.”

“.....” Quản gia nín thinh, mấy chuyện này đều thuộc bổn phận của Vương phi mà!

Hai năm nay chung quy đều là như thế, quản gia thực sự chịu không được, không nhịn nổi chạy đi cáo trạng với Tương phu nhân. Bây giờ Tương phu nhân và Tạ Thù ở chung đã lâu, đã quen thuộc, thi thoảng cũng có thể bày ra uy nghi mẹ chồng một chút, liền quyết định đi gặp nàng một lần.

Lần đầu tiên, Tạ Thù đang bận rộn chính vụ trong quận Vũ Lăng, thấy Tương phu nhân đến, nhắc tay làm tư thế mời: “Mẫu thân mời ngồi.”

Tương phu nhân chột ngồi không nổi nữa, trên người là nữ trang, nhưng cử chỉ rõ ràng là như nam tử, hết sức tiêu sái, một câu của bà tắc nơi cổ họng, cuối cùng im lặng rời đi.

Lần thứ hai, Tạ Thù vẫn bận rộn chính vụ ồ ập như trước, Tương phu nhân nói hết nửa ngày, cuối cùng chỉ nhận lại một câu của nàng: “Ừm?”

Tương phu nhân uất nghẹn một lúc lâu, lại sầm mặt bỏ đi.

Lần thứ ba trực tiếp đi tìm Vệ Ngật Chi, Vệ Ngật Chi cười nói: “Nàng là người làm việc lớn, mấy chuyện vặt này không cần nàng bận tâm.”

Tương phu nhân day mạnh trán, nộ khí xung thiên muốn phát tác cũng không được. Vệ Ngật Chi lúc đầu luôn miệng nói loại thuốc hại Tạ Thù không cách nào có con là do hãn dứt, Tương phu nhân là người có trách nhiệm, đương nhiên chỉ có thể đối tốt với Tạ Thù, cho nên có bất mãn nhiều thế nào cũng chỉ có thể dẫn xuống, lại muốn ôm cháu thì cũng chỉ có thể lặng lẽ muốn mà thôi.

“Đây đều là mệnh số mà!” Bà thở dài một tiếng, quay đầu bước đi.

Nửa năm sau, Vệ Ngật Chi đến Kiến Khang một chuyến, quay về thấy chính vụ trong quận được xử lý gọn gàng, quản gia của phủ đen mặt nhưng dám giận mà không dám nói, rất muốn bật cười.

“Ta đã cưới nữ tử đặc biệt nhất thiên hạ này làm Vương phi a.”

Hắn bước vào lương đình trong hoa viên, Tạ Thù đang ngồi tựa vào lan can, cúi đầu nhìn mặt nước bốc hơi lạnh: “Cũng may người ta gả không cổ hủ.”

Vệ Ngật Chi ngồi xuống cạnh nàng, mỉm cười bắt lấy tay nàng chà xát, trên tay nàng vẫn còn vết thương cũ, không thể chịu lạnh lâu, hẳn trước nay vẫn nhớ rõ: “Ta từ Kiến Khang mang tin về, có muốn xem không?”

“Đương nhiên!” Tạ Thù ngồi xích lại gần, nhận lấy thư hàm trong tay hắn.

Hai năm nay vây cánh của Khánh Khang Đế càng lúc càng đông, dần dần đã có động thái, gần đây nhất gây phiền phức cho không ít thế gia, chèn ép nhiều người, nhưng Tạ gia hưng thịnh nhất ở đầu ngọn gió lại không việc gì.

“Nghĩ thấy nàng hãn là rất cao hứng nhỉ?” Vệ Ngật Chi thở dài: “Ngay cả thế lực của Vệ gia ta cũng chịu tổn thất.”

Tạ Thù cười nói: “Chuyện này cũng không kỳ lạ. Quy định chọn đúng người kia của ta còn có tác dụng. Có điều Bệ hạ cho dù có bản lĩnh đi nữa cũng không thể nhổ tận gốc thế gia, ta đoán hẳn cũng chỉ nhân cơ hội bồi dưỡng thế lực của mình một chút mà thôi, thế lực Vệ gia nhà chàng hẳn vẫn còn phải dựa vào, chẳng qua tỏ ý cảnh cáo, để các thế gia nhìn rõ hoàng quyền của hẳn.”

Vệ Ngật Chi gật đầu, Tạ Thù vẫn luôn ở sau trường xử lý một ít chính vụ, đối với thời cuộc cũng nhìn thấu suốt. Hẳn chợt nhớ ra gì đấy, hỏi nàng: “Nàng có hối hận không? Buông bỏ đại quyền Thừa tướng, mỗi ngày đều bị sự vụ trong phủ quấy rầy.” Nói tới đoạn sau, ngữ khí đã có chút lo lắng.

Tạ Thù nghiêng đầu nhìn hẳn, phì cười nói: “Chàng yên tâm, ta chỉ muốn thoát khỏi thân phận giả mạo đó để bản thân và Tạ gia thoát tội chết, nếu thật sự có một ngày như vậy, ta muốn xuống núi ra làm quan, ai cũng không giữ ta lại được, tương tự như thế, nếu ta muốn ở lại, cũng không ai có thể đuổi ta đi.”

Vệ Ngật Chi đưa tay kéo nàng vào lòng: “Thế nàng muốn ở hay là muốn đi?”

Ngón tay nàng quẹt mặt hẳn một cái: “Vậy phải xem thử chàng lo lắng hay không.”

“Bệ hạ nói rất nhiều lần muốn gặp Vũ Lăng Vương phi một lần, ta vẫn thật sợ sẽ không gặp được nàng.”

“Không cần lo lắng quá, chuyện gì cũng không nói trước được, có lẽ có một ngày chúng ta sẽ đường đường chính chính đi Khánh Khang thì sao?”

Vệ Ngật Chi bật cười: “Nếu thật sự có một ngày như vậy, ta thật sự sẽ phải giám sát nàng chặt chẽ.”

Mỗi tháng sự vụ trong phủ đều phải bẫm báo lên trên, hiện giờ toàn bộ đều nằm trong tay Mộc Bạch quản lý. Tạ Thù chỉ xử lý chính vụ, bảo nàng làm nàng cũng chả hứng thú, dứt khoát đẩy hết qua cho hắn.

Sau khi cứ lo lắng mãi việc chức vụ của mình có thể bị người khác thay thế, Mộc Bạch thế nhưng lại dễ dàng nắm giữ địa vị quản gia của Vũ Lăng Quận vương phủ, tâm tình thật sự là vui buồn lẫn lộn.

Nghĩ thấy hắn đường đường là người hầu nhất mực trung thành với đại tướng phủ, sao lại trở thành đại quản sự của Vệ gia vẫn luôn đối đầu thế này? Đây đúng là người tính không bằng trời tính mà.

Cơ thể Tạ Thù dần dần tốt lên, nhưng mỗi đêm trước khi ngủ vẫn như cũ phải uống chén thuốc bồi bổ của Chung đại phu. Trời lạnh vô cùng, nàng xoa xoa tay bước vào phòng, thấy Vệ Ngật Chi đang ngồi dưới ngọn đèn thêm mật ong vào chén thuốc, chợt có chút áy náy.

“Trọng Khanh, nếu ta cả đời này không sinh con được thì làm sao?”

Vệ Ngật Chi ngẩng đầu nhìn nàng, rất kinh ngạc khi nàng lại hỏi vấn đề này. Tạ Thù vẫn là Tạ Thù như trước đây, là công tử Tạ gia phóng khoáng tiêu sái kia, sống cùng hắn nhiều năm, rất hiếm khi lo được lo mất như nữ tử nhà người ta.

Hắn bưng chén thuốc đến trước mặt nàng: “Uống thuốc là để cơ thể nàng được bồi bổ tốt hơn, không phải là vì có con.” Dứt lời chợt nghiêm mặt: “Nàng gả cho ta không phải là vì để sinh con đấy chứ?”

Tạ Thù cười phì thành tiếng, thuốc bắn lên người hắn, vội vàng muốn lau cho hắn, nhưng hắn đã dứt khoát cởi áo ngoài, ôm ngang hông nàng, đi vào phòng trong.

Đôi bên đã quá hiểu lẫn nhau, thể xác và tinh thần hòa hợp. Tiếng thờ dốc của hắn từ khe kẽ đến thô dày, lòng bàn tay ma sát da thịt có chút cảm

giác thô ráp, mồ hôi rơi trên ngực cũng nóng hổi. Tạ Thù ôm hẳn, cùng hẳn lên trời xuống đất, như rơi trong mây. Đến khi hẳn thả lỏng áp lực trên người nàng, bàn tay vẫn cùng nàng mườì ngón giao nhau, nàng cảm thấy cả hai như đã hòa làm một.

Vệ Ngật Chi nhẹ xoa vuốt eo nàng, cảm thấy nàng tinh lực còn đầy, có chút vui mừng: “Cơ thể nàng dường như càng lúc càng khá lên rồi.”

“Ta ngày ngày đều uống thuốc, lại đi loanh quanh trong phủ, cũng không phải không có tác dụng.”

“Hôm khác dẫn nàng ra ngoài đi dạo, giải khuây nhiều sẽ càng tốt hơn.”

Tạ Thù ôm cổ hẳn: “Một lời đã định.”

“Đương nhiên.” Vệ Ngật Chi giảo huyệt lần sờ cơ thể nàng: “Có điều ta trước phải xem thử nàng rốt cuộc khá đến đâu rồi.”

Hôm sau lúc thức dậy, mặt trời đã lên cao, lúc Vệ Ngật Chi mở mắt thì Tạ Thù đã rời giường, hẳn muốn tìm y phục của mình, nhưng phát hiện Tạ Thù đã mặc áo hẳn mà ra ngoài.

Chuyện này dẫn tới không ít chuyện!

Đang định kêu người tới đưa y phục, Phù Huyền bước vào bẩm báo nói người gác cửa quận Vũ Lăng có chuyện gấp cầu kiến.

Lời còn chưa dứt thì đã truyền tới tiếng bước chân. Vệ Ngật Chi bất ngờ hẳn thế nhưng lại gấp đến mức xông thẳng vào phòng, tiện tay cầm lấy ngoại sam khoác vào.

Người gác cổng quận Vũ Lăng vội vội vàng vàng lướt qua bình phong, còn chưa lên tiếng, ánh mắt trước đã trợn tròn thật lớn, cuối cùng

vẫn là hiện lên vẻ kinh sợ.

Không lâu sau, trong thành Khánh Khang bắt đầu thịnh hành nam tử người mặc nữ trang giễu qua giễu lại khắp nơi. Vốn mặc y phục mộc mạc, thoa phấn lên mặt, chỉ thêm chút ôn nhu, ai ngờ càng lúc càng lan rộng, dần dà thay đổi hẳn.

Hiện giờ bất luận là thiếu niên trai tráng hay người đã đến độ trung niên, trừ thoa phấn còn yêu thích nữ trang (y phục nữ) hoa lá xanh xanh, tốt nhất là có hoa văn đóa nào đóa nấy thiệt to. Hoa văn mẫu đơn mỹ lệ phú quý, hoa sen thanh nhã mới mẻ, hoa cúc khí phách ngời ngời...

Nhất thời trong đô thành nam tử đi đi lại lại hoa hết cả mắt, có người trông thấy thì vui tai vui mắt, có người thì lại khiến người khác không dám nhìn thẳng.

Có người hỏi dò phong trào này từ đâu mà ra, đáp: bắt nguồn từ Vũ Lăng vương.

Nghe đâu hẳn hôm đó lúc triệu kiến quan viên, ngồi tựa đầu giường mình khoác nữ trang, gương mặt nõn nà, mắt như điểm sơn, tóc dài xõa tung, đẹp đến độ không hề chân thật. Quan viên kia quay về sau đó bắt chước, một truyền mười mười truyền trăm, hiện giờ cuối cùng đã truyền tới Khánh Khang.

“Ta thấy không được rồi, “ Hoàn Đình ở trước mặt Viên Phái Lăng và Dương Cứ đập bàn cái rầm: “Trọng Khanh lần trước tới Kiến Khang còn tốt mà, sao bỗng dưng lại trở nên ẻo lả như vậy, tất nhiên là vì Vương phi hẳn cưới kia xúi bẩy.”

Dương Cứ mắt trợn trắng: “Người ta vui, người bớt nói hai câu đi.”

Hoàn Đình chột nhào lên bàn gào khóc: “Biểu ca à, vẫn là lúc có huynh thật tốt mà....”

Lại tới rồi! Viên Phái Lăng và Dương Cứ đối với hãn đã vô cảm, nhưng nếu như còn không tuyệt giao, thì vẫn phải nói vài lời an ủi, cả hai đều lộ vẻ bất đắc dĩ.

Vệ Ngật Chi tối đến sai bước vào phòng, sắc mặt u ám: “Như Ý, ta có chuyện này nhất định phải bàn rõ với nàng.”

Tạ Thù thấy nét mặt hãn không tốt, cũng thành thật đáp: “Là chuyện trong quận hay chuyện trong triều?”

Vệ Ngật Chi nghiêm túc nói: “Sau này không thể mặc nhằm y phục nữa!”

Thế nhưng hôm sau rời giường, đối diện với ngoại sam của Tạ Thù thì lại vô lực thở dài.

Cuối thu khí trời mát mẻ, phong cảnh quận Vũ Lăng bước vào thời điểm đẹp nhất, thu thủy trường thiên, liên thành nhất sắc, hà thủy nhiều quách, ngân bạch như luyện, sơn thủy điền viên, thương mang như thi, cho dù trên cây cỏ có dính chút sương trắng thì vẫn có ý vị khác.

Một đội binh sĩ hộ tống xe ngựa của Thừa tướng đi qua quận Vũ Lăng, Vương Kính Chi nhắc rèm thò đầu quan sát, trong mắt không giấu được vẻ tán thưởng. Từ Kiến Khang đến Lương Châu rồi lại trở về, đoạn đường này đi tới đi lui vẫn chỉ có quận Vũ Lăng là đẹp nhất.

“Thừa tướng có muốn đi gặp Vũ Lăng Vương không?” Quân sĩ phụ trách hộ tống ngồi trên ngựa hỏi.

“Không cần, Vũ Lăng Vương sau khi quay về đất phong không thích tiếp khách, không cần đi làm phiền hãn.” Ánh mắt Vương Kính Chi vẫn như cũ nhìn cảnh vật bên ngoài, đột nhiên sững lại, hô to một câu: “Dừng xe!”

Đoàn xe lập tức đứng lại, hăn nhảy xuống, chạy về phía một nữ tử đứng ở ven đường.

“Vị cô nương này.....”

Nữ tử quay đầu sang, lời hăn chợt nghẹn trong họng, từ trên xuống dưới đánh giá nàng, ánh mắt càng lúc càng kinh hoàng.

“Đại nhân gọi sai rồi, ta đã là phụ nữ có chồng, không thể gọi là cô nương nữa.”

Vương Kinh Chi lấy lại bình tĩnh, vội nói: “Là tại hạ thất lễ, mạo muội gọi phu nhân chỉ vì dung mạo phu nhân thập phần giống một cố nhân của tại hạ.”

Nữ tử mím môi cười: “Cố nhân mà đại nhân nói, liệu có phải là Thừa tướng đã qua đời?”

Hăn kinh ngạc: “Phu nhân sao lại biết?”

“Ngài cũng không phải là người đầu tiên nói vậy, ta sớm đã quen rồi.”

Vệ Ngật Chi hiểu ra, ngạc nhiên lùi đi, thềm bật cười.

Xa xa truyền tới tiếng ngựa hí, nữ tử quay đầu lại nhìn, nói với hăn; “Phu quân ta đến đón ta rồi, đại nhân thứ lỗi, cáo từ.”

Nàng không hành lễ, chỉ thoáng gật đầu, quay người dọc theo bờ ruộng hẹp mà đi, áo váy đỏ tươi, đai gấm buộc tóc, tà áo rộng theo gió tung bay, giống như từ nơi đô hội tới chốn điền viên xa xôi này, cử chỉ tiêu sái, vạn phần tự tại.

Vương Kinh Chi ngồi lên xe, lại đưa mắt nhìn xa xa lần nữa, trong lòng cảm khái vạn phần, thả rèm, cho khởi hành.

Đi qua đồng ruộng vàng bông lúa cùng hương thơm hoa quả khắp bốn phía, Vệ Ngật Chi dắt ngựa đứng chờ.

“Lần này còn muốn đi đâu giải khuây?” Hãn ôm Tạ Thù lên ngựa, vòng tay quanh nàng.

Tạ Thù đặt tay lên tay hãn: “Nơi nào cũng được.”

Vệ Ngật Chi mỉm cười, thúc ngựa bước chậm chậm.

The End

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)

[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)